REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII «PROGRESUL SILVIC»

Nr. 1.
IANUARIE
1936

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31
BUCUREȘTI

SUMARUL:

Studii:

Determinarea păsărilor răpitoare din România . . . . *Ing. Dr. Gr. Eliescu*

Referate — Comentarii:

Învățământul mediu și inferior silvic . . . . . *Ing. Gh. Nicolau-Bârlad*

Societăți de economie alpină . . . . . *Ing. Dr. At. Haralamb*

Problemele zilei:

Exploatările:

Competența în exploatarea pădurilor . . . . . *Ing. I. Comaniciu*

Valorificarea domeniului forestier al Statului . . . . *Ing. C. Marinescu*

Exploatarea în pădurile institutiunilor administrate de stat. *Ing. D. Grozescu*

Gospodăria pădurilor statului în lumina cifrelor . . . *Ing. Anton Atanasescu*

Preț și rentabilitate . . . . . *Ing. Horia Manole*

Greutățile exploatărilor în regie la pădurile statului . . *Ing. C. C. Emanoil*

Reflecțiuni cu ocazia închiderii anului bugetar . . . *Ing. M. Pandrea*

Investiții noi în vederea exploatărilor . . . . . *Ing. Dr. D. A. Sburlan*

Cronica:

Anul forestier . . . . . *D. A. Sburlan și Gh. I. Ionescu*

Două luni de practică în Cehoslovacia . . . . . *M. Prodanciuc*

Mereu înainte . . . . . *At. Haralamb*

Articole publicate în ziare . . . . . *C. Cristea*

Insemnări.

Recenzii — Revista revistelor — Informații — Necrolog — Cercul de studii forestiere Soc. Progresul Silvic — Publicațiuni: Decizii ministeriale.

SOMMAIRE:

Etudes:

La détermination des oiseaux rapaces de Roumanie . . . . . *Gr. Eliescu*

Rapport — Comentaires:

L'enseignement forestier moyen et inférieur en Roumanie . . . . . *Gh. Nicolau-Bârlad*

Sociétés d'économie alpestre . . . . . *A. Haralamb*

Problèmes à l'ordre du jour:

Les exploitations. . . .

Chronique — Récensions — Revue des revues — Informations — Nécrolog — Soc. Progresul Silvic — Publications: Décisions ministericlles.

INHALT:

Abhandlungen:

Bestimmungstabelle der Raubvögel Rumäniens *Gr. Eliescu*

Mitteilungen:

Mittlere und Elementare Forstunterricht in Rumänien . . . . . *Gh. Nicolau-Bârlad*

Alpwirtschaftsvereine . . *A. Haralamb*

Tagesfragen:

Die Waldnutzungen. . .

Chronik — Rezensionen — Die Zeitschrift — Nachrichten — Nekrolog — Verein Progresul Silvic — Amtliche Veröffentlichung

REVISTA PĂDURILOR

1936

ORGANUL SOCIETĂȚII «PROGRESUL SILVIC»

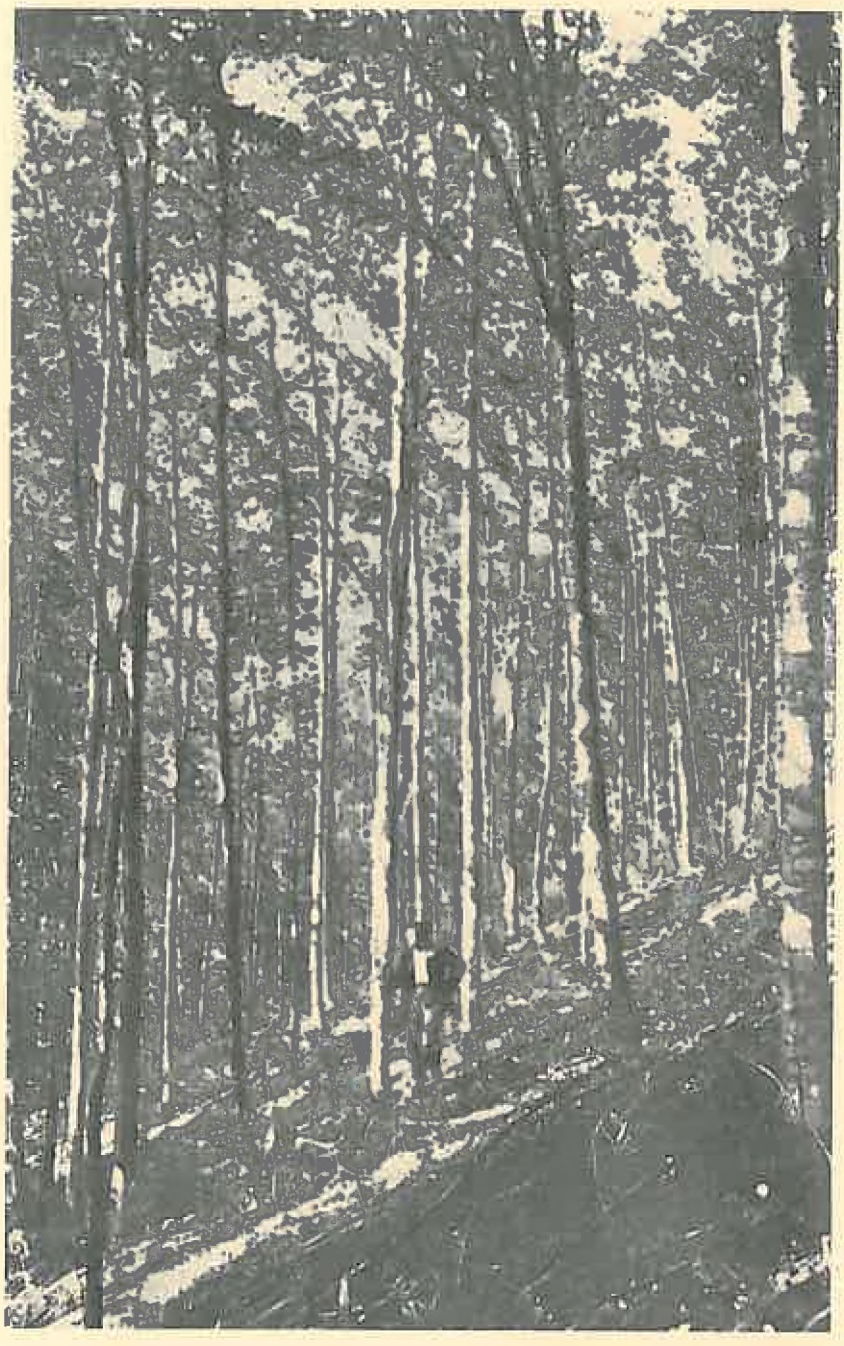

(Clişeu C. Chiriţă)

Arboret de fag în stare de codrişor, imediat după răritură. (Domeniile Reşiţa)
Haut perchis de hêtre, après l'éclercie. (Domaines de Reşiţa)
Buchenhochwald im mittleren Alter, nach der Durchforstung (Domänen Reşiţa).

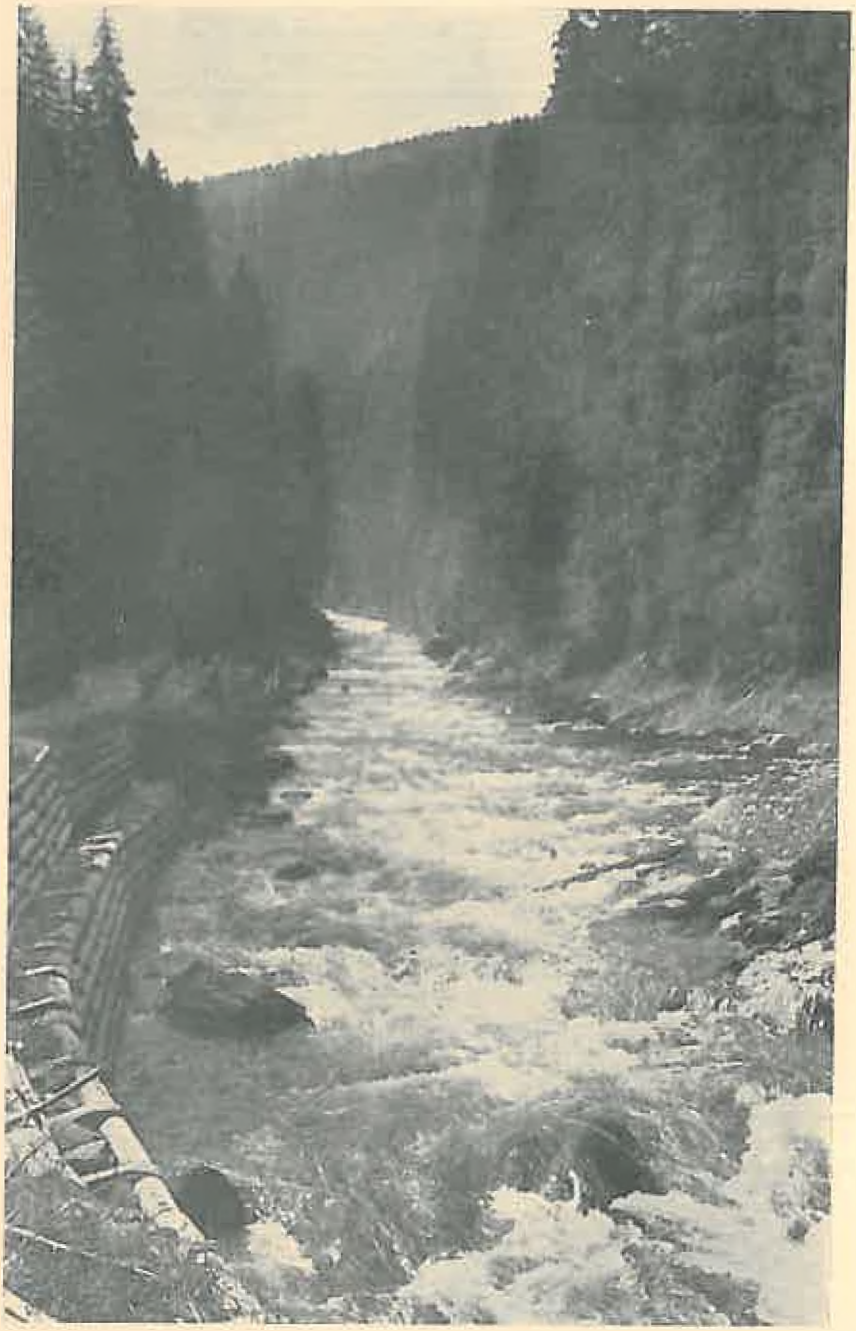

(Cliseu C. Chiriță)

Aspect de pe valea Sebeșului
Un aspect de la vallée de Sebeș
Aussicht im Sebeș-Tal

S T U D I I

DETERMINAREA PĂSĂRILOR RĂPITOARE DIN ROMÂNIA

de Ing. Dr. GR. ELIESCU

Tabela ce urmează a fost întocmită cu scopul de a da silviculturului şi studentului în silvicultură un mijloc de a se orienta repede în lumea păsărilor răpitoare din ţara noastră. Ea este o parte a unei tabele generale pentru determinarea păsărilor, tabelă pe care o am acum în lucru.

Am întreprins această lucrare în primul rând fiindcă nu avem o asemenea tabelă de determinare în româneşte. In al doilea rând fiindcă tabelele de determinare franceze sau germane, pe lângă că oferă greutăţi la traducere precum şi defectul că nu corespund întocmai faunei noastre, au şi inconvenientul că sunt prea greoae pentru începători. Aceasta se datoreşte sistemului dihotomic respectat integral până acum. In tabela de faţă am căutat să nu păstrez dihotomia decât ude e absolut necesară.

Tablourile permit o privire de ansamblu asupra caracterelor, uşurând mult determinarea, scopul fiind să dăm o orientare cât mai rapidă. Desigur că tabela ar trebui însoţită şi de descrierea speciilor, însă aceasta nu o putem face aci în revistă, ci atunci când tabela va apare izolată.

Tabela a fost întocmită utilizându-se lucrările lui Dombrowski. Friderich, Flöricke, Hartert, Naumann, Zimmer şi Reusch, precum şi materialul laboratorului de Zoologie forestieră al secţiei silvice din Şcoala Politechnică.

Au fost avute în vedere păsările adulte. Frecvenţa mare a unei specii e arătată, în fiecare grup, prin cercuri mai multe. Frecvenţa mică, prin cercuri puţine. Speciile rare n'au semn. Bineînţeles că datele frecvenţei sunt relative, fiindcă frecvenţa variază cu regiunea ţării şi anotimpul. Frecvenţa dată în tabelă este numai o indicaţie în folosul determinării.

Determinarea o facem citind pe rând caracterele principale (A, B, etc.) şi oprindu-ne acolo unde caracterele corespund cu ale pasărei ce vrem să determinăm. La tablouri se citesc capetele coloanelor şi rândurilor, găsindu-se la încrucişare specia căutată.

Explicaţia termenilor speciali e dată în planşele cu figuri. Pentru identificare, literile cu care sunt notate fotografiile sunt date în paranteză.

Răpitoare	
Cap alungit, ochi aşezaţi lateral *(e)*.	Cap rotund mare, ochi mari îndreptaţi înainte (a). Penajul feţei formează un văl.
Cioc cu ceară deobicei nudă, uneori puternic colorată, rar acoperită cu pene.	Cioc cu ceară acoperită cu pene.
Picior nu totdeauna penat până la degete.	Picior penat până la degete şi uneori şi acestea.
Degete: trei îndreptate înainte, unul înapoi.	Degetul extern se poate îndrepta înainte sau înapoi.
Penaj lare.	Penaj uşor, moale.
Ordinul ACCIPITRES **Ordinul răpitoarelor diurne.**	**Ordinul STRIGES** **Ordinul răpitoarelor nocturne, Bufniţe.**

Ordinul STRIGES Bufnițe	Aripi peste 345 mm.	între 345 și 205 mm.	între 205 și 125 mm.	sub 125 mm.
Cap fără moațe de pene (a).	oo **Strix uralensis** Pall. *Ciuhurez cu coadă lungă*	Ventral cu dungi transversale **Surnia ulula** (L.). *Ciuhurez porumbac* Degete penate; dorsal cenușie sau roșcată cu dungi longitudinale închise. ooo **Strix aluco** (L.). *Ciuhurez de pădure* Degete nepenate, numai cu țepi (se văd solzii degetelor). Dorsal cenușie cu pete mici albe și negre pe pene. **Tyto alba** (Scop). *Strigă*	Degete penate lung și des, remigele I—III îngustate, coadă 100—120 mm. **Aegolius tenglmalmi** (Scop) *Cucuvea încălțată* Degete cu peri albi moi; remigele II—V îngustate; coada 75—90 mm. oo **Athene noctua** (Scop) *Cucuvea*	o **Glaucidium passerinum** L. *Cucuvea pitică de brădet*
Cap cu 2 moațe de pene (b).	oo **Bubo bubo** (L.) *Buhă mare*	Moațe mari, bine vizibile, din câte 6 pene (b.) ooo **Asio otus** *Ciuf de pădure* Moațe scurte, mai greu vizibile, din câte 2-4 pene (C). ooo **Asio flammeus** Pontopp. *Ciuf de baltă*	oo **Otus scops** (L.) *Ciuf pitic*	

A. Răpitoare cu gât golaş sau acoperit cu puf (e): *Vulturi pleşuvi.*

Aripi între 840 şi 780 (750) mm. Cap şi *gât scurt, mai mult de jumătate golaş, albăstrui;* penele dela îndoitura aripei, resfirate, fac câte un smoc de pene deoparte şi de alta a guşei; penaj brun închis.

Aegypius monachus (L.)
Vultur pleşuv negru.

Aripi între (780) 750 şi 680 mm. Cap şi *gât lung, acoperite cu puf moale alb;* un guler de pene lungi la baza gâtului; penaj brun cenuşiu.

o Gyps fulvus (Habl.)
Vultur pleşuv cenuşiu.

Aripi între 530—475 mm. *Faţa capului şi gâtlejul nude;* ceară mai mult ca jumătate din lungimea ciocului, penaj alb la exemplarele adulte.

Neophron percnopterus (L.)
Vultur pleşuv alb.

B. Răpitoare cu coada furcată sau dreaptă (i) **nu rotundă** (k): *Găi.*

Diferenţa, între lungimea penelor externe ale cozii şi lungimea celor interne ale ei, peste 60 mm.

Milvus milvus (L.)
Gae roşie.

Diferenţa, între penele cozii sub 50 mm.

ooo Milvus migrans (Bodd)
Gae brună.

Ordinul ACCIPITRES Răpitoare diurne

C. Răpitoare cu piciorul penat până la degete (g) : *Acvile, Vultur cu barbă, Uliu încălțat.*

<table>
<tr><td>Aripi sub 460 mm.</td><td colspan="2">între 460 și 525 mm.</td><td colspan="2">între 525 și 710 mm.</td><td>peste 710 mm.</td></tr>
<tr><td colspan="2">Remigea V-a cea mai lungă</td><td colspan="3" rowspan="2"></td><td rowspan="3">Ceara acoperită cu pene în formă de țepi; la bărbie o barbă formată din țepi.
Gypaëtus barbatus. (Storr).
Vultur cu barbă.</td></tr>
<tr><td>Pe umeri câte o pată albă. (h)
o Hieraëtus pennatus Gm.
Vulturaș cu oglindă</td><td>Coada întrece vârful aripilor.
Hieraëtus fasciatus (Vieille).
Vulturaș porumbar.</td></tr>
<tr><td>Remigea III sau IV sau III și IV sunt cele mai lungi.</td><td colspan="4">Remigele IV și V sunt cele mai lungi.</td></tr>
<tr><td rowspan="2">Fără pete albe pe umeri.
oo Buteo lagopus (Brünn.)
Uliu încălțat.</td><td colspan="2">Coadă sub 300 mm.</td><td colspan="2">Coadă peste 300 mm.</td><td rowspan="2"></td></tr>
<tr><td colspan="2">Nări rotunde (l). Aripile nu întrec coada.
o Aquila clanga (Pall)
Vulturaș țipător mare.
Nări ovale (m, p, n).</td><td colspan="2">Aripile nu ajung vârful rotund al cozii; umeri fără pete albe (afară de exemplare foarte bătrâne, la varietatea aurie); nări oblice 7 mm.
o Aquila crysaëtos (L).
Acvilă de munte.</td></tr>
<tr><td></td><td>Aripile întrec coada
oo Aquila pomarina (Brehm)
Vulturaș țipător mic.</td><td>Nări necrestate (m)
Aquila nipalensis (Hodg).
Aquilă orientală
Nări crestate pe marginea superioară (n).</td><td colspan="2">Aripile ajung sau întrec vârful cozii, umeri cu pete albe. Nări transversale 12 mm.
o Aquila heliaca (Sav.)
Aquilă imperială.</td><td></td></tr>
</table>

D. Răpitoare cu dinte ascuţit în mandibula superioară (0). Mandibula inferioară cu crestătură. Aripi sub 430 mm.: *Şoimi, Ereţi.*

1. Coloarea neagră a capului se prelungeşte lateral pe gâtul alb printr'o pată neagră evidentă (q).

Degetul mijlociu cu ghiara	Aripa		
peste 50 mm.	360—286 mm.	o Falco peregrinus, Tunst.	*Şoim călător.*
sub 50 mm.	286—225 mm.	oo Falco subbuteo L.	*Eretele rândunelelor.*

2. Tars roşu portocaliu, ghiare galbene cu vârf negru.
oo Falco vespertinus L. *Erete de seară.*

3. Tars galben cu ghiare galbene alburii.
Falco naumannii Fleisch. *Erete roş mic.*

4. Tars galben cu ghiare negre.

Degetul mijlociu cu ghiara			
peste 50 mm.	Tars jumătate penat	oo Falco cherrug Gray.	*Şoim dunărean.*
sub 50 mm.	Aripă peste 225 mm.	oo Falco tinnunculus L.	*Erete roş.*
	Aripi sub 225 mm.	oo Falco columbarius L.	*Erete de iarnă pitic.*

E. Restul răpitoarelor diurne: *Uliu, Şorecari, Vultur de mare, Vespar, Porumbar, Păsărari.*

1 Aripi peste 580 mm. Haliaëtus albicilla (L) *Vultur codalb.*

2. Aripi între 580 şi 460 mm.

Ceara şi tarsul	Tars sub 75 mm.	Tars peste 75 mm.
albastru cenuşiu	Pandion haliaëtus (L) *Vultur de peşte.*	oo Circaëtus gallicus (Gm) *şerpar.*
galbene	Buteo ferox (Gm) *Uliu mare.*	

3. Aripi între 460 şi 290 mm.

a. Spaţiu între ochi şi baza ciocului acoperit cu pene în formă de solzi. Pernis apivorus (L) *Viespar.*

b. Spaţiu între ochi şi baza ciocului acoperit cu pene ca tepi.

Remigele cele mai lungi	Penele feţei formează un văl	Răpitoare fără văl pe faţă	Felul remigelor şi al cozii
III, IV şi V		Penaj ventral cu dungi transversale (f); exemplarele tinere însă cu pete longitudinale mari. ooo Accipiter gentilis (L.) *Porumbar.*	Remigele I—VI cu marginea externă îngustată. Coada dungată, acoperită pe jumătate de aripi.
III şi IV sau IV	Văl incomplet, coadă nedungată ooo Circus aeruginosus L. *Şorecar de baltă.*		Remigele până la V-a exterior,

Ordinul ACCIPITRES Răpitoare diurne

IV	Văl complet evident; coadă dungată. oo Circus cyaneus (L.) *Șorecar vânăt.*	Tars 64—81 mm; coadă dungată. Penaj ventral cu dungi longitudinale, mai rar transversale întrerupte ooo Buteo buteo (L.) *Uliu, șorecar.* Tars 85—90 mm.; coadă nedungată, cel mult la bază și la vârf, la exemplarele tinere. Buteo ferox (Gm.) *Uliu mare.*	și până la a IV-a interior îngustate; coadă acoperită aproape complet de aripi.
III	Văl incomplet; tars. 55—65 mm. o Circus pygargus (L.). *Șorecar cenușiu.* Văl evident; tars 65—75 mm. ooo Circus macroeurus (Gm) *Șorecar alb.*		Remigele până la a IV-a extern și până la a III-a intern îngustate.

4. Aripi sub 290 mm.

Tars sub 52 mm.	o Accipiter brevipes (Severt)	*Păsărar pitic.*
Tars peste 52 mm.	ooo Accipiter nisus (L.)	*Păsărar.*

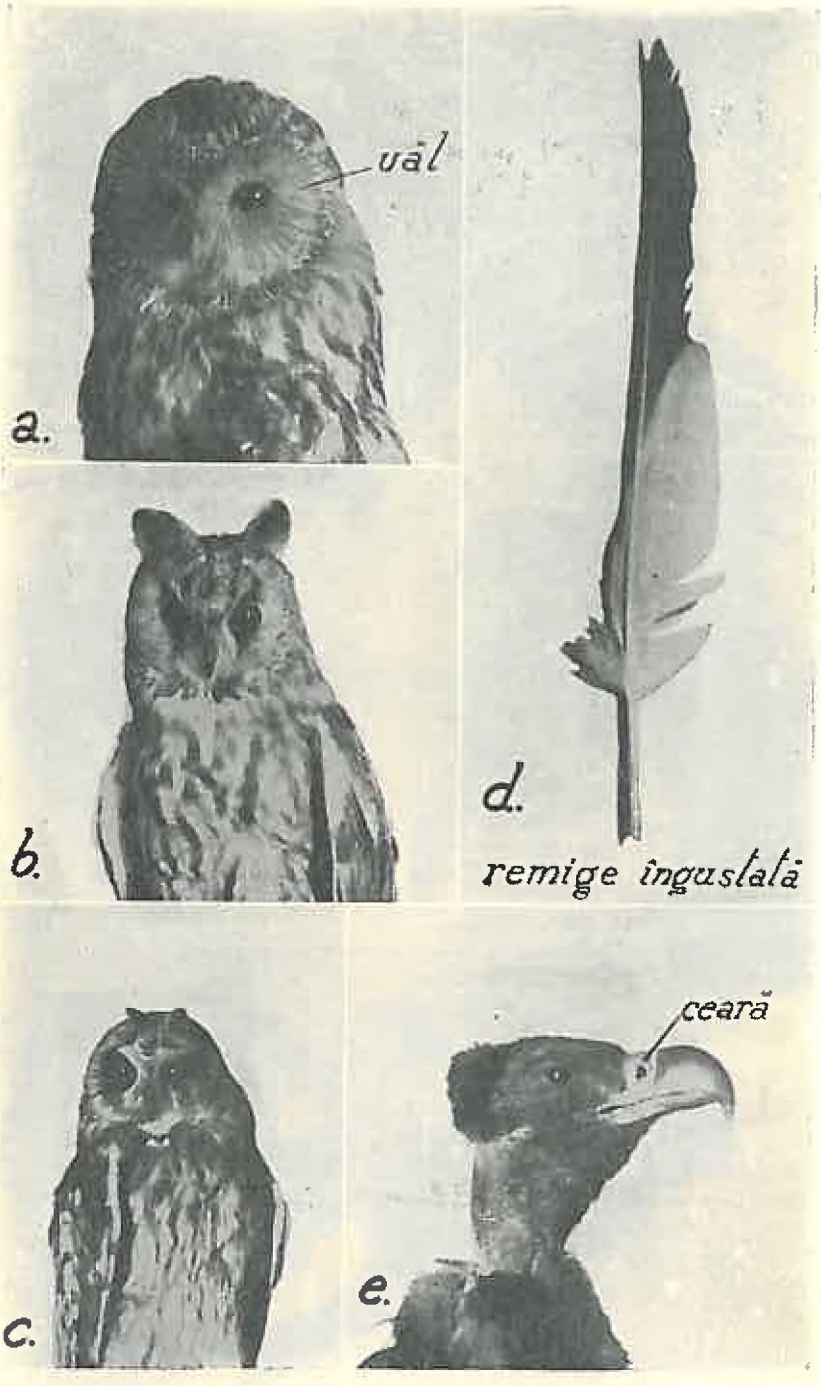
văl
a.
b.
d.
remige îngustată
ceară
e.
c.

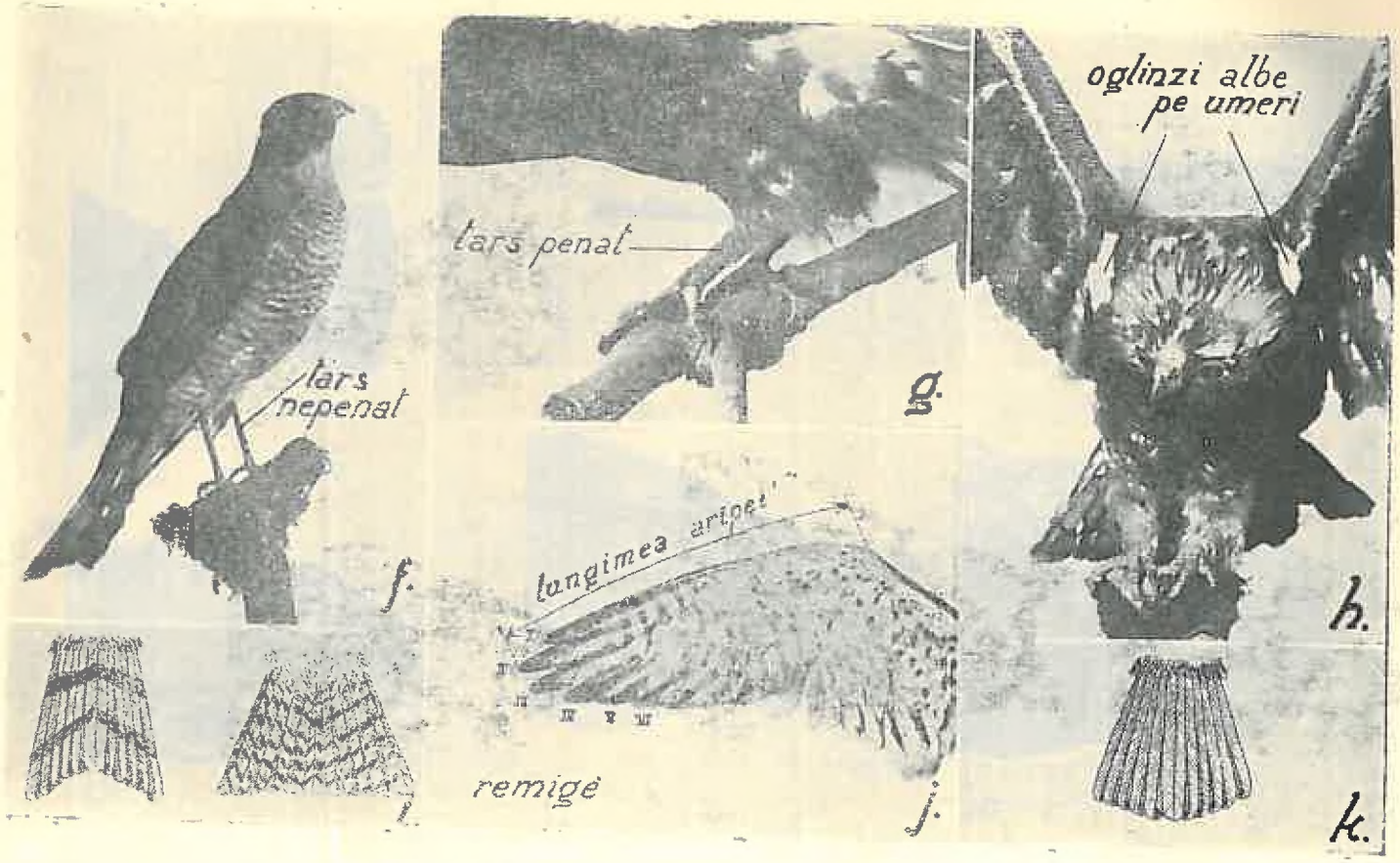
tars
nepenat
f.
tars penat
g.
oglinzi albe
pe umeri
h.
lungimea aripei
remige
j.
i.
k.

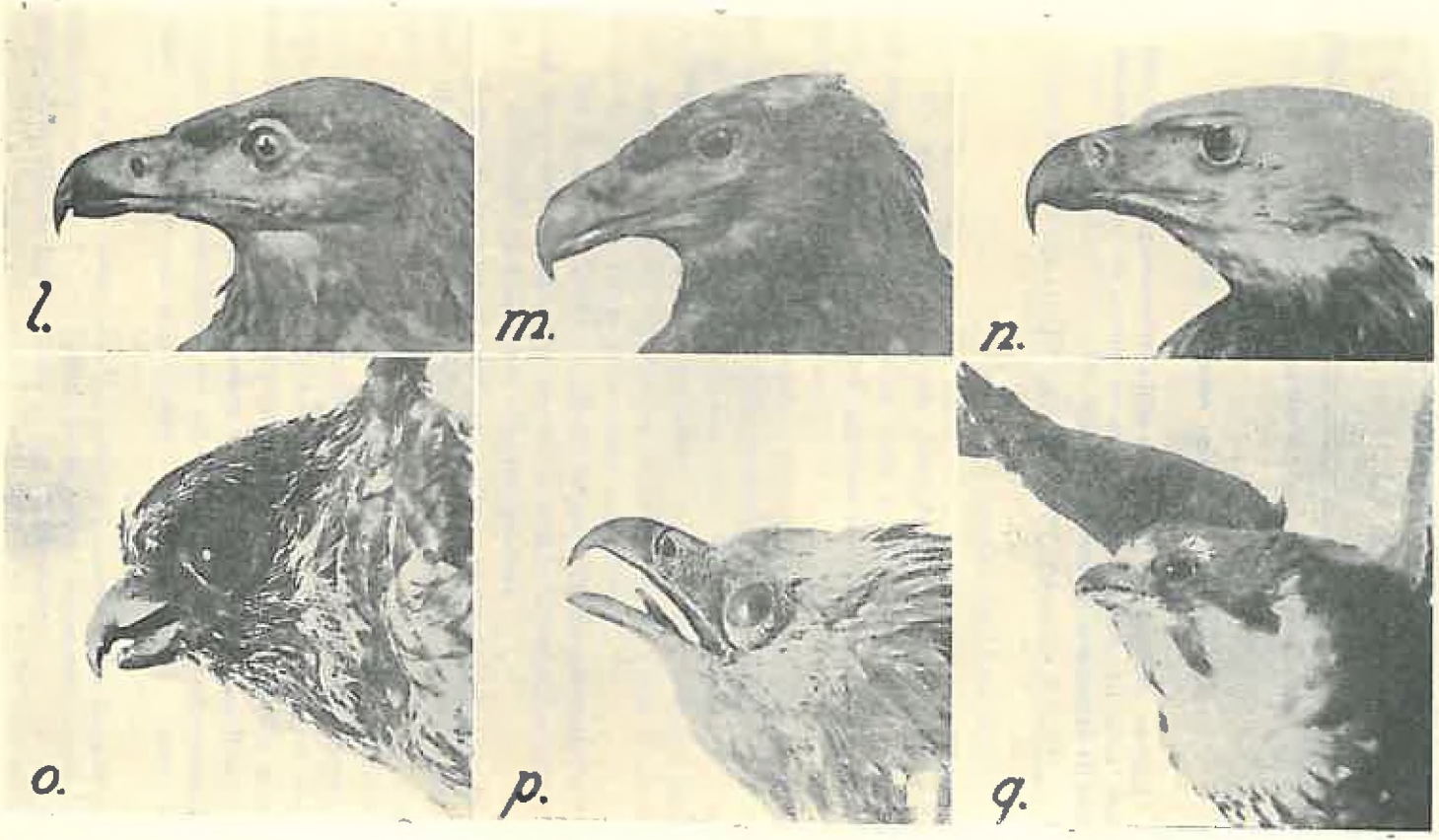
l.
m.
n.
o.
p.
q.

Bestimmungstabelle der Raubvögel Rumäniens.

La détermination des oiseaux rapaces de Roumanie.

L'auteur, examinant les exemplaires qu'il s'est procuré pour le musée qu'il conduit, établi les caractéristiques les oiseaux rapaces de la faune roumaine. Il nous les expose sous la forme d'un tableau.

REFERATE — COMENTARII

INVĂŢĂMÂNTUL MEDIU ŞI INFERIOR SILVIC IN LUMINA NOULUI REGULAMENT AL C.A.P.S.-ULUI

de Ing. GH. NICOLAU-BARLAD

S'a mai scris despre aceste categorii de învăţământ. Şi se va mai scrie. Scopul acestor rânduri, însă, se rezumă la observarea lipsurilor actuale şi la comentarea schimbărilor ce se impun, ca o consecinţă a cerinţelor vremii noastre.

Avem o şcoală de conductori silvici şi două şcoli de brigadieri silvici — toate trei de Stat. Acest număr de şcoli nu reprezintă un optimum, dar judecând sub povara stării de criză economică, care s'a întins dealungul tuturor activităţilor şi cărora le-a micşorat mult raza domeniului lor de desfăşurare, această situaţie poate fi considerată ca un fapt adecvat momentelor neprielnice.

La Şcoala de conductori silvici se fac trei ani de cursuri teoretice şi un an de stagiu practic, iar la şcoala de brigadieri silvici, doi ani de cursuri cu aplicaţiuni şi lucrări practice.

Legile de funcţionare, dirijare şi administrare ale acestor categorii de şcoli, n'au văzut încă lumina zilei; poate din lipsa unei atenţii nemeritată.

Dar, lăsând legiuirile [1]) în seama conducătorilor destinelor acestor şcoli, şi normele de recrutare a candidaţilor în seama inspiraţiilor de adaptare la nouile prefaceri sociale şi economice prin care trece ţara noastră, să ne oprim puţin asupra stărilor existente şi să discutăm modificările ce s'ar putea aduce normelor de disciplină pedagogică şi administrativă, aşa fel ca elementele ce promovează aceste şcoli, să fie apte şi pregătite — pe cât posibil —, pentru a

1) A se vedea: «*Projecte de legi pentru organizarea acestor categorii de învăţământ*», pag. 44—71 din broşura *Priviri asupra învăţământului mediu şi inferior silvic*, 1935 de Ing. N. Codru şi Ing. Nicolau-Bârlad.

răspunde sarcinilor şi îndatoririlor prevăzute în noul *Regulament de funcţionarea serviciilor centrale şi exterioare ale C.A.P.S.-ului.*

Să ne mărginim doar la câteva observaţiuni ce se desprind urmărind articolele din Regulamentul amintit (1935), referitoare la categoriile de agenţi silvici ce sunt pregătiţi de acest învăţământ.

Iată câteva articole :

Art. 87. — Ocolul silvic cuprinde :

I. In cancelarie, trei birouri :

a) Biroul secretariatului şi arhivei ;

b) Biroul technic ;

c) Biroul contabilităţilor şi caseriei.

II. Pe teren cuprinde :

a) Cantoane de pază ;

b) Brigazi de control ;

c) Depozite de material fasonat în regie, fabrici, c. f. s. (parchete leţuri, cupoane şi depozite).

Restul articolului, nu interesează obiectul de faţă.

Art. 91. — Ocoalele silvice [2]) se încadrează cu următorul personal :

La conducere :

a) un inginer şef ;

b) Un inginer ajutor numit de Administrator dintre inginerii cu gradul de inginer silvic.

In cancelarie :

a) un brigadier cu atribuţii de secretar, arhivar şi dactilograf ;

b) un brigadier cu atribuţii de contabil ;

c) un brigadier cu atribuţiuni de casier ;

d) un brigadier copist şi desenator ;

e) şi un pădurar camerist şi curier.

Pe teren :

a) un conductor silvic pentru lucrările technice şi comerciale ;

b) doi brigadieri de control ;

c) pădurari de pază după numărul cantoanelor şi în raport cu suprafaţa pădurilor ocolului.

Art. 99. — Atribuţiile conductorului silvic sunt următoarele :

a) conductorul silvic este primul sau al doilea secund al şefului de ocol, în executarea lucrărilor de teren atât technice cât şi administrative ;

b) execută toate lucrările pe teren cari i le ordonă şeful de ocol, le redactează şi le semnează, fiind răspunzător de buna lor executare, etc.

Aceste atribuţii vizează pe conductorul silvic, ca practician rutinat şi cunoscător al lucrărilor silvice din cadrul unui ocol silvic.

---

2) Este vorba de ocoalele silvice de categoria I.

Dar până în prezent, aceste imperative n'au putut fi realizate; aceasta se datorește în bună parte structurei organice în continuă evoluție și adaptare a cadrelor noastre silvice, mai ales după războiul mondial.

Articolele 100—105 analizează atribuțiile brigadierilor silvici de pază, control și gestiune; se desprinde din ele pentru acești agenți, caracterul de *supraveghetori și dirijori imediați ai mânei de lucru* — în lucrările silvice. — caracter profesional silvic, ce școlile de brigarieri — până în prezent, l-au format, cu prisosință.

Art. 111. — Brigadierul-secretar, arhivar are următoarele atribuțiuni:

a) face înregistrarea și expedițiа hârtiilor și ține dosarele la curent;

b) împarte hârtiile pe dosare și păstrează pe categorii de lucrări și după numerile și titulatura dată de șeful ocolului, pe care la finele anului le coase, numerotându-le și sigilându-le:

c) ține la curent registrul cazier al personalului;

d) urmărește la judecătorie, scoaterea copiilor după hârtiile date în procesele de delicte silvice, ținând la curent și registrul respectiv;

e) îngrijește de biblioteca ocolului;

f) face lunar situația hârtiilor intrate, rezolvate și nerezolvate, prezentându-o șefului de ocol;

g—m. p) vezi Regulamentul pag. 48.

n) copiază la mașină sau de mână întreaga corespondență și întocmește orice situație referitoare la administrație;

o) strânge datele necesare cerute de șeful ocolului pentru întocmirea programului anual de lucru și bugetului.

Art. 112. — Brigadierul cu atribuțiuni contabile are următoarele îndatoriri:

a) ține la zi registrele de gestiune în materie și bani ale ocolului, conform cu instrucțiile date în acest sens (registrul de debitori, cartea mare, jurnalul de partizi, renta pădurilor, etc.):

b) ține la curent registrul inventar de averea mobilă și imobilă a ocolului;

c) întocmește lunar raportul de gestiune ale cărui anexe constituc dosare separate;

j) întocmește toate situațiile cerute de legea contabilității publice.

d—i. k) vezi Regulamentul pag. 48—49.

Art. 113. — Brigadierul silvic cu atribuțiunile de casier. La numirea în această funcțiune este obligat a depune garanția prevăzută de legea contabilității publice. El are următoarele atribuțiuni:

a) păstrează și ține la zi registrul de casă și registrul de salarii;

b) încasează orice sumă de bani pe baza ordinelor de încasare emise de șeful ocolului și pentru care eliberează chitanțe respective;

c) de asemenea primește garanțiile ce se depun la ocol în bani și efecte pe care le înaintează Direcției :
d) varsă la casieria direcției, la Banca Națională, sau la alte instituții, orice sume de bani pe baza ordinului de plată al șefului de ocol :
e) ține o chee a casei de bani și prezintă zilnic situația de casă șefului de ocol :
k) execută toate îndatoririle cerute de legea contabilității publice :
l) lucrează corespondența referitoare la chestiunile de casă, contrasemnând conceptele ;
f—j) vezi Regulamentul pag. 49.
m—o) vezi Regulamentul pag. 50.

Art. 114. — Brigadierul de lucrări technice are următoarele atribuțiuni :
a) ține la curent registrele de plantațiuni, însămânțări, pepiniere, pueți, registrul cazier al pădurilor ;
b) întocmește situațiile aferente lucrărilor de cultura pădurilor ;
c) ia parte la executarea lucrărilor de plantațiuni ;
d) ține la curent registrul construcțiilor, întocmind planurile, situațiile cerute de organele superioare ;
e) copiază planurile cerute de direcție :
f) poate fi utilizat la ridicarea în plan a poenilor ;
g) ajută în cancelarie la calculul cubajelor și estimațiilor :
h) îngrijește de inventarul uneltelor și instrumentelor silvice :
i) lucrează corespondența referitoare la lucrările cu caracter technic silvic, amenajamente, construcțiuni, fabrici ,căi ferate forestiere, împăduriri, proprietăți, precum și cele referitoare la consolidări petrolifere, mine, cariere, regimul apelor și al drumurilor, etc.
j—l) vezi Regulamentul pag. 50.

Nu vom discuta noul Regulament al C.A.P.S.-ului ; și nici lipsurile sau inovațiile lui.

Am desprins doar câteva din acele articole ce sunt în legătură cu acest învățământ, tocmai pentru a vedea nouile adaptări la care trebuesc supuse școlile lui.

Școlile de conductori silvici au menirea de a *promova practicieni* adevărați, *pentru teren și lucrările de technică silvică aplicată:* de aci și rațiunea anului de stagiu practic — după care se presupune că promovatul acestei școli este apt pentru lucrări pozitive, în angrenajul realizărilor silvice.

Școlile de brigadieri — adaptate la noul regulament — au sarcini mai diferențiate, și anume — au misiunea de a scoate două categorii de agenți :

agenți silvici de cancelarie,

agenți silvici de teren.

In trecut brigadierul, nu putea fi utilizat decât pe teren.

Cine făcea lucrările de cancelarie? Tot brigadierii; dar după ce treceau ani, până când șefii de ocoale reușeau să-i pregătească și pentru aceste necesități; iar când, — de cele mai multe ori, — șefii nu reușeau, trebuiau să execute, tot ei, lucrările de cancelarie. Și aceste constatări se încadrează perfect și în ziua de azi!

Aglomerarea lucrărilor de cancelarie, — parțial justificată prin varietatea și multiplicitatea lucrărilor din cuprinsul unui ocol silvic, — implicit a dus, — și duce încă —, la mobilizarea șefului de ocol, mai mult în lucrările de birou.

De unde, rezultă că preocupările conducătorului unității administrative silvice s'au deplasat din domeniul realizărilor și faptelor, în domeniul biurocratismului și întreținerii doar a imaginei acestor fapte.

Iată deci rațiunea analizei articolelor 111—114.

In trecut misiunea școlilor de brigadieri silvici, era mult mai limitată; iată, întorcând o privire în urmă, cum glăsuia Regulamentul S. S. E. referindu-se la brigadieri:

„Brigadierii silvici sunt organele însărcinate cu paza și controlul pădurilor Statului și a celor administrate de Stat. Ei nu pot fi întrebuințați în lucrări de cancelarie sau alte lucrări străine îndatoririi lor; etc.".

Așa dar principiile de elaborare a normelor pentru funcționarea agenților silvici — în două epoci care se despart cu 10—15 ani, au evoluat foarte mult.

Astăzi, cerințele sunt mai mari; legea progresului cere aptitudini și cunoștințe mai avansate. Toate acestea impun adecvări, perfecționări și armonizări între cadrul ce desfășoară funcțiunile și cadrul ce pregătește și promovează mandatarii funcțiunilor.

Și astfel, — scrutând activitățile, posibilitățile și modul actual de funcționare ale școlilor de conductori și brigadieri silvici — alături de funcțiunile ce trebue să îndeplinească agenții promovați de aceste școli — în serviciile ce-i reclamă activitățile forestiere dela noi, se pot face câteva sugerări.

A. *Pentru școlile de conductori silvici.*

1. Stagiul de practică de un an, să se facă efectiv și desfășurându-se astfel:

a) la administrația unui ocol silvic (4 luni);

b) la un centru industrial (2 luni);

c) la un centru de exploatare (2 luni);

d) la lucrări în comisii (2 luni) de amenajări, de ridicări de construcţii de căi ferate, de drumuri, de corecţiuni de torenţi, etc. (la una sau două din aceste comisii).

(Evident, instituţiile ce primesc acest practicant — s'ar impune să-l plătească, pentru a-i putea înlesni acest stagiu).

2. Personalul didactic trebuie recrutat dintre inginerii silvici cu aptitudini de buni didacticieni şi pe bază de concurs; numărul acestui personal să fie la înălţimea gradului şcolii.

3. Cursurile teoretice ca: topografia, corecţiunea torenţilor, instalaţiile de transport, construcţiile forestiere şi rurale, industria lemnului şi estimaţiunile şi amenajările — trebuesc însoţite de proecte şi aplicaţiuni practice efective.

4. Să se introducă învăţământul obligatoriu al maşinei de scris şi maşinei de calcul.

5. Afară de anul de stagiu, să se facă campanii practice anuale, în perioada Iulie-Septembrie.

6. Să se facă excursiuni de demonstraţiuni şi aplicaţiuni imediate, pentru cursurile teoretice respective în localităţile din apropiere.

Să se facă excursiuni anuale de studii în ţară, cu elevii anului III — timp de o lună — fondurile acestor excursii fiind adunate din gospodărirea interioară a bunurilor şcolii şi din subvenţii prevăzute în bugete anuale.

8. Probei practice, la examenul de diplomă, ţinut după terminarea anului de practică, să i se dea o atenţie specială [3]).

4. Să nu se treacă de 30 elevi, într'un an de studii, căci altfel, eficacitatea urmărirei şi dirijărei de către profesor slăbeşte.

10. Să se reînfiinţeze şi cea de a doua şcoală de conductori silvici — căci numărul anual ce dă numai o şcoală este insuficient, faţă de cerinţele, tot mai crescânde ale activităţilor de azi şi mai ales ale celor de mâine [4]).

Dealtfel, imperativele şi normele prezentului Regulament, nu se pot aplica — decât dacă se reînfiinţează şi cea de a doua şcoală

---

3) Vezi: «*Proba practică*» pag. 37 din brosura: *Privire asupra învăţământului mediu şi inferior silvic*.

4) Vezi capitolul: «*Concluziuni*» pag. 106 din brosura citată mai sus.

de conductori, numărul agenților — acestor categorii — ce reclamă administrarea pădurilor Statului fiind mărit.

B. *Pentru școlile de brigadieri silvici :*

1. Să se înființeze campanii practice de vară, când elevii acestor școli vor fi utilizați — în cadrul școlii sau în localitățile învecinate, pentru lucrări silvice.

2. Să se înființeze campanii practice sezonale și anume : campanii practice de plantațiuni, de însămânțări, de exploatări, de curățiri și rărituri, de cubaje și estimațiuni, — de lucrări la căi ferate silvice, la șosele forestiere, la corecțiuni de torenți, la construcțiuni de jilipuri, etc.

Elevii brigadieri vor fi trimiși la lucrări de plantațiuni, etc., la diverse direcțiuni regionale sau ocoale silvice, în epoca proprie acestor lucrări, și vor fi plătiți cu ziua pe timpul lucrărilor, de acele instituții, plăți ce vor servi la acoperirea cheltuielilor de deplasări, cantonament, etc. (să se execute cel puțin trei asemenea campanii).

3. Examenul de capacitate să se dea toamna, 1—15 Oct. după terminarea celei de a doua campanii de vară. (Actualmente acest examen se dă imediat după terminarea cursurilor, în perioada 1—10 Iulie,.

4. Personalul didactic să fie recrutat ca și pentru școala de conductori silvici și în număr suficient.

5. Să se dea o desvoltare mai mare cursurilor de : administrație forestieră [4]), gestiune, contabilitate [4]), comerț și topografie [4]); și să se introducă învățământul obligatoriu al mașinei de scris [5]) și mașinei de calcul (cele patru operațiuni aritmetice utilizate în operațiunile impuse de lucrările silvice).

7. Să se organizeze excursiuni de demonstrațiuni și aplicări imediate [5]) la cursurile teoretice, în localitățile apropiate.

7) Să se organizeze excursiuni anuale de studii [5]), cu elevii anului II.

8. Să nu se treacă de 30 elevi într'un an de studii.

9. Să se editeze pentru brigadieri și pădurari manuale practice

---

5) Direcțiunea școlii de brigadieri silvici din Brănești practică, — deocamdată parțial aceste noui îmbunătățiri.

asupra lucrărilor în pădure, în centrele de exploatare, în centrele industriale, etc.

10. Să se califice — brigadierii promovaţi — în certificatul de absolvire — cu formule, din care să reiasă aptitudinele speciale ce posedă, pentru teren sau pentru cancelarie.

Atât pentru elevii din şcolile de conductori cât şi pentru cele de brigadieri, să se impună o uniformă forestieră distinsă, cu trăsături asemănătoare pentru toate aceste şcoli, şi cu semne de diferenţiere pentru fiecare categorie de şcoală şi an de studiu ; idem, să se impună echipamente de teren, excursie, etc. chiar dela intrarea candidaţilor reuşiţi în aceste şcoli.

Pentru toate aceste şcoli să se aplice regimul preregimentar [6]), căci acest regim dă o notă mai accentuată de disciplină, unitate şi vioiciune — trăsături frumoase şi utile corpului silvic român.

Ţinuta, educaţia profesională şi disciplina unitară a acestor elemente ale corpului silvic. înnobilează şi mai mult cariera de silvicultor şi pot păşi cu un ceas mai de vreme, pe drumul transformărilor în bine a activităţilor productive din ţara noastră.

Regulamentul C. A. P. S.-ului din 1935 — încearcă să schiţeze normele de funcţionare în diversele ei compartimente: de administrare, de producere, de transformare şi de dirijare a consumului de lemn.

Pădurilor particulare, până în prezent, nu li s'a fixat, în mod categoric, norme de încadrare, cu personal specialist, iar „Instrucţiunile" editate în Sept. 1935 se referă numai la o parte din compartimentele de ordin silvic (exploatări, amenajări, etc.).

Dar, paralel cu aceste preocupări, forurile de conducere ale activităţilor forestiere din România, nu trebuie să uite că factorul-om este predominant în desfăşurarea faptelor.

Se impune deci, mai multă atenţie pentru instituţiile care îl formează.

L'enseignement forestier moyen et inféricur, en Roumanie.

On fait des propositions en vue de l'adaptation de cet enseignement au nouveau règlément de la Caisse des forêts.

---

6) Şcoala de Brigadieri silvci din Brăneşti se organizează, aplicând deja acest regim.

SOCIETAŢI DE ECONOMIE ALPINĂ

de Ing. AT. HARALAMB

1. Justificarea utilităţii lor.

Legea franceză pentru restaurarea şi conservarea terenurilor la munte, din 1882, a pus Administraţia forestieră din Franţa — chemată să aducă la îndeplinire dispoziţiunile acestei legi — în faţa unui domeniu vast care, în aplicarea mijloacelor de folosit pentru a se ajunge la ţintă, ridica multe şi variate probleme şi obstacole.

Legea nu indică lucrările de împădurire drept singurul mijloc de folosit pentru îndreptarea răului, limitând-o la suprafeţele unde acest rău este „né et actuel". Numai acolo, în urma unor formalităţi destul de complicate, care trebuie să conducă la cumpărarea acelor terenuri de către Stat — prin bună învoială sau expropriere — se poate constitui „perimetrul" şi lucra pe calea reîmpăduririi, susţinută, se înţelege, de lucrări de consolidare împotriva furiei distrugătoare a torenţilor. Rămân astfel în afară de perimetru suprafeţe impresionant de mari, unde Administraţia, după cum vom vedea, nu poate face mare lucru. Chiar şi după dispariţia termenului „né et actuel", în urma modificării legii, în 1913, nu este cu putinţă de a îngloba în perimetru suprafeţe prea mari. Aceasta pentrucă Administraţia se loveşte, în primul rând, de împotrivirea dârză a populaţiei dela munte, care, în multe regiuni, are drept ocupaţie principală creşterea vitelor. In al doilea rând, chiar dacă nu ar fi existat acest obstacol — greu de înlăturat — tot nu s'ar fi putut recurge numai la pădure, prin faptul că munţii Alpi, asupra cărora s'a îndreptat mai întâiu activitatea Administraţiei, sunt aşă de înalţi încât pădurea nu poate urca, în mod natural, decât până la o anumită altitudine. Peste această limită a pădurii, suprafeţe imense de păşuni, stânci şi gheţari scapă influenţei binefăcătoare a ei.

De aceea, legiuitorul a trebuit să se gândească la măsuri de îngrijirea pășunilor, împiedicând întinderea sau provocarea răului. Dar, în acest caz, a fost foarte prevăzător, ca să nu atingă susceptibilitatea populației și drepturile ei de proprietate. Legea din 1882 prevede astfel două categorii de măsuri.

1. Sustragerea dela folosință a terenurilor amenințate cu ruinarea, pe un timp de 10 ani, după expirarea căruia, dacă răul se menține, Statul urmând să cumpere acele terenuri.

2. Reglementarea pășunilor comunale (nu și cele proprietate particulară) cuprinse în basinul torentului înglobat într'un perimetru.

In ambele cazuri, Administrația urmează să plătească despăgubiri, pentru lipsa completă sau redusă de folosință.

La prima vedere, aplicarea acestor dispoziţiuni ar apărea drept simplă. In realitate, situația se prezintă destul de îngreuiată. Nu trebue să se uite că este vorba să se aplice aceste dispoziţiuni într'o țară unde dreptul de proprietate este cu strictete respectat, nefiind deloc ușor să se impuie restricțiuni, chiar despăgubind pe proprietari de lipsa sau de reducerea dreptului de folosință [1]).

Deaceea aplicarea acestor ultime două dispoziţiuni s'a făcut foarte rar și cu toate menajamentele posibile. Dacă s'ar fi căutat să se aplice strict litera legii, pe lângă opoziția populației, peste care nu se putea trece [2]), trebuia să se plătească despăgubiri, care ar fi îngreuiat cu mult budgetul Administrației.

S'a socotit atunci că este mult mai bine să se caute să se câștige lumea pe calea cuvântului, îndemnând-o ca, de bună voie, să înceapă să lucreze: la păstrarea în bună stare a pășunilor, împiedicând eroziunile; la ameliorarea lor, pentru a obține, pășune bună și suficientă de pe o suprafață mai restrânsă; să facă o exploatare rațională; să împădurească, în acelaşi timp, tot de bună voie, acele terenuri care s'ar dovedi inapte pentru pășune [3]).

---

1) In Franța, în afară de prevederile legii din 1882, nu există — după cunoștința mea — altă lege pentru reglementarea folosinței pășunilor comunale. Pentru cele particulare, nici atât.

2) Din cauza acestei opoziții, de două ori a trebuit să se modifice legea până să se ajungă la forma din 1882.

3) «Nimic nu se va face serios, nici util la munte, în materie de reimpădurire și regazonare, fără concursul locuitorilor» a spus, în Senat, d-l Joseph Krantz, raportorul legii din 1882. A se vedea Anuarul societății franceze de economie alpină, 1923, pag. 94.

Statul s'a oferit să încurajeze această acţiune, acordând subvenţiuni.

Pentru toată această acţiune de educaţie, Statul avea, se înţelege, la îndemână, administraţia forestieră, bine pregătită şi devotată problemei. S'a socotit însă că este mai bine ca el să rămână numai cu rolul de animator, dirijând totuşi lucrările cu technicienii săi şi susţinând acţiunea cu încurajări şi subvenţiuni.

Astfel şi-a făcut loc ideia creiării societăţilor de economie alpină, în care să intre şi să activeze toată lumea interesată la progresul populaţiei dela munte. In felul acesta, nu va mai apare, în primele rânduri ale luptei, Administraţia faţă de care populaţia are totdeauna rezerve, ci oameni din rândurile ei. Iată cum explică un cunoscător al problemei pastorale, necesitatea înfiinţării acestor asociaţii.

„Aceste societăţi vor avea rădăcini profunde în regiune, vor „cunoaşte bine condiţiunile speciale, mentalitatea, nevoile particulare „ale populaţiei. Prin ele continuitatea şi spiritul de urmare vor fi „asigurate operei întreprinse. Ele vor poseda în fine „maniera". Ele „vor lucra deci într'o atmosferă favorabilă, simpatică chiar. Vor fi, „în definitiv, intermediarii, realizatorii pe care Statul îi va putea „ghida cu subvenţiile şi încurajările sale.

„Administraţia este un organism foarte evoluat — este ştiut — „dar foarte rigid, mai ales când este vorba de a opera cu toate con„diţiunile variate pe care le prezintă economia pastorală în diverse „regiuni ale Franţei.

„Curentului motor de mare tensiune pe care-l produc servi„ciile centrale de la Paris, îi trebuie transformatori locali sau regio„nali unde voltajul să fie modificat după rezistenţa sau conductibi„litatea opiniei, nevoile de satisfăcut, progresele mai mult sau mai „puţin mari ale evoluţiei deja realizată. Aceşti transformatori sunt „societăţile locale" [4]).

Ideia acestor societăţi nu este de origină franceză; încă dela 1863 există în Elveţia una asemănătoare, cu acelaşi scop şi acelaşi nume.

Pentru înfiinţarea lor în Franţa a militat mult fostul forestier francez Félix Briot, mort la Chambéry (Savoia) în 1926, după o

4) V. H. (V. Hulin): L'économie alpestre et son programme. L'Economie Alpestre, 1929, pag. 17.

activitate imensă, în domeniul pastoral[5]). Cartea sa „Etudes sur l'Economie Alpestre", editată în 1896, a fost o adevărată revelaţie. Nici un autor înaintea lui nu a studiat Alpii într'o formă aşă de magistrală ca el.

Şi astfel, în ziua de 4. XII. 1913, din iniţiativa d-lui Chalamel, fost forestier, în calitate de preşedinte al grupului forestier din Camera franceză, s'a pus la cale, la Paris, în sala Turing Clubului Franţei, de faţă fiind 20 de persoane, înfiinţarea „Societăţii franceze de economie alpină", care avea să câştige, mai târziu, în sprijinul ei, mii şi mii de persoane, pentru ridicarea şi prosperitatea populaţiei dela munte.

Societatea se consacră scopurilor fixate de însăşi legea din 1882 şi anume:

a) Ameliorăţiuni pastorale şi forestiere în trenurile de la munte, pe cale de subvenţiuni.

b) Reglementarea păşunilor comunale.

2. **Evoluţia şi organizarea societăţii.**

Fixându-i sediul la Paris, conducătorii societăţii încep să înfiinţeze secţiuni de acţiune în fiecare din departamentele din regiunile muntoase. Astfel, iau naştere imediat următoarele secţiuni: In Alpi, la Annecy (H-te Savoie), Barcelonnette (Basses Alpes), Gap (H-tes Alpes); în Jura, la Besançon; în Platoul Central, la Aurillac (Cantal) şi Clermont-Ferrand (Puy-de-Dôme).

Răsboiul, care isbucneşte peste un an, întrerupe începutul de organizare al Societăţii.

După războiu, iau naştere nişte organizaţii de Stat, numite „Oficii judeţene", cărora li se dă drept misiune să activeze în sensul vederilor „Societăţii de economie alpină", folosind aceleaşi mijloace şi fonduri de la Stat.

In faţa acestei noui situaţii, conducătorii „Societăţii de economie alpină" şi-au pus întrebarea dacă societatea lor mai poate avea raţiunea de a fi. Răspunsul a fost afirmativ, socotind drept o misiune foarte utilă aceea de a căuta să îndrepte atenţiunea „Oficiilor judeţene" asupra problemelor muntelui.

---

5) Se ştie că F. Briot era un adversar al lucrărilor de reîmpădurire pe suprafeţe prea mari şi al celor ce necesitau cheltueli prea ridicate. (A se vedea, Annuaire de la Société française d'économie alpestre, 1923, pag. 92—95).

Totuşi, pentru a evita dispersarea eforturilor, s'au gândit că n'ar fi rău ca, în judeţele unde existau deja unele societăţi cu program mai mult sau mai puţin similar, să nu mai creeze secţiuni speciale, ci să caute să-şi unească eforturile.

De pildă, existau: în dep. Isère „Societatea pentru amenajarea munţilor"; în dep. Savoia, „Societatea centrală de agricultură"; la Limoges „Societatea Gay-Lussac"; apoi Societăţile „Franche-Comté", „Amicii arborilor", Secţia peluzelor din Turing Clubul Franţei, etc., etc.

Deaceea, s'a lansat atunci ideia transformării acestei societăţi în federaţie, urmând să adereze la programul ei orice altă societate. Secţiile societăţii trebuiau, la rândul lor, să se transforme în societăţi autonome.

La apelul lansat, au răspuns: „Societatea centrală de agricultură" din Savoia şi „Societatea pentru amenajarea munţilor" din departamentul Isère.

La adunarea generală a „Societăţii de economie alpină" din 1927 s'a şi trecut la fapte, transformându-se societatea în federaţie, având ca filiale cele 2 societăţi care au răspuns afirmativ la apel şi secţia din Annercy care, potrivit cu noile statute, s'a transformat în societate de sine stătătoare.

Cu vremea se mai creiază una în departamentul Hautes-Alpes, şi alta pentru părţile muntoase ale departamentelor: Ain, Doubs şi Jura, luând denumirea de „Secţiunea munţilor Jura", afiliată în acelaşi timp şi la Societatea Franche-Comté, având însă statut, comitet şi trezorerie specială.

Societăţile filiale au o organizare autonomă, şi sunt capabile să prospereze singure, să funcţioneze prin propriile lor mijloace, fiecare cu organizarea de propagandă şi recrutare de aderenţi, cu mijloace de activitate proprii cu spiritul regiunii şi cu eventualităţile.

Federaţia îşi rezervă rolul de coordonator al eforturilor şi propagandei; să facă legătura între ansamblul societăţilor afiliate şi Administraţia de Stat; să organizeze reuniuni şi congrese; să pună în studiu chestiunile de interes colectiv; să constitue o arhivă de documentare; să editeze un buletin comun de informaţie şi propagandă.

Sediul federaţiei se fixează la Paris, statutele însă permiţându-i să se mute oriunde în cuprinsul ţării.

Ea se constitue din membrii fondatori sau fondatori donatori, membri onorifici şi membri activi, care sunt societăţile filiale.

Federaţia se conduce de un comitet ales de „Adunarea generală", compus din 5—8 membri, din care se aleg preşedintele, vicepreşedinţii, secretarii generali sau administratorii delegaţi şi casierul. Preşedintele este ales în fiecare an, această onoare trecând, pe rând, asupra preşedintelui fiecărei societăţi filiale. Ceilalţi membri se aleg pe 3 ani. Funcţiunile lor sunt onorifice. In plus, pentru a capta cât mai mulţi aderenţi şi bunevoinţi, se pot alege preşedinţi şi vice-preşedinţi de onoare. Locurile acestea sunt rezervate şi oferite întotdeauna personalităţilor proeminente din regiune, lăsându-se cele de activitate pe teren, în special, forestierilor, care sunt albinele lucrătoare ale societăţilor.

Adunarea generală anuală se ţine în localitatea de reşedinţă a preşedintelui care cedează locul. Această hotărîre s'a luat cu scopul să se facă cât mai trainică legătura dintre filiale.

In afară de comitetul de direcţie mai există şi un comitet consultativ compus din membrii de onoare şi delegaţii desemnaţi de fiecare din filiale.

3. **Programul de acţiune al societăţilor.**

Vom arăta, în cele ce urmează, mijloacele folosite de societăţile de economie alpină, pentru realizarea programului ce şi-au propus.

a) *Concursurile pastorale sau silvo-pastorale.*

Ele sunt destinate ca, prin cercetări la faţa locului să deschidă ochii celor interesaţi — proprietarii sau exploatatorii de păşuni alpine — asupra importanţei rolului pe care-l joacă exploatarea păşunilor dela munte în economia regională; să le arate posibilităţile de a mări randamentul acestor păşuni printr'o exploatare raţională; să le stârpească ideia de a realiza ameliorăţiuni, recompensând pe cei ce se găsesc pe calea exploatării raţionale şi stimulând pe alţii neîncrezători sau îndărătnici.

In Franţa aceste concursuri nu sunt de dată recentă; ele au constituit, cu mulţi ani înainte, principalul factor de progres în materie de agricultură propriu zisă. De data aceasta n'au făcut decât să le generalizeze şi la munte, unde nu au fost cu totul necunoscute.

In vederea organizării acestor concursuri de exploatări pastorale sau silvo-pastorale, societatea îşi împarte teritoriul, unde-şi

desfăşoară activitatea, — teritoriu care este adesea judeţul — în mai multe sectoare. La început numărul lor este de 4 sau 5, urmărind ca în fiecare din ele să treacă concursul în câte un an, revenind apoi după curgerea rotaţiei fixate.

Concursul se anunţă, în sectorul în curs, prin publicaţii făcute din timp, arătându-se precis asupra căror feluri de lucrări îşi îndreaptă privirea societatea, cine poate concura, în ce condiţii, precum şi premiile pe care urmează să le acorde acelora care vor corespunde vederilor ei.

Concurenţii — proprietarii sau exploatatorii de păşuni alpine — sunt ţinuţi să se înscrie la concurs cu obiectele sau lucrările care să răspundă ţelurilor generale urmărite de societate şi anume :

Amenajarea proprietăţii forestiere şi pastorale nesupuse regimului silvic ;

Împăduriri sortite să oprească eroziunile, să ofere adăpost vitelor şi să pună în valoare parcelele incapabile de a oferi iarbă de bună calitate ;

Răriturl, elagaje şi grădinărit în pădurile aflate în afara regimului silvic ;

Punerea în stare de funcţionare a căşeriilor şi grajdurilor de vite aflate în zona pastorală, precum şi a materialului industrial, în vederea celei mai mari producţiuni ;

Mărirea producţiunei erbacee ;

Creiarea de pepiniere — numite şi grădini alpine — destinate să producă seminţele celor mai bune specii furajere aflate în localitatea respectivă ;

Extensiunea şi reconstituirea peluzelor cu ajutorul celor mai bune folosiri a îngrăşămintelor şi orice alte procedee de regenerare ;

Drenaje, irigaţii, strângerea pietrelor, extragerea plantelor rele sau inutile din punct de vedere pastoral ;

Repartizarea păşunilor între diferitele categorii de vite, bazată pe altitudine, înclinare, facilităţi de adăpost, specii erboase, natura solului, etc. :

Gruparea în proprietăţi colective a fâneţelor particularilor de la altitudini mari şi de întindere mică, pentru a fi exploatate în comun în mod avantajos ;

Împrejmuiri în jurul parcelelor interzise temporar vitelor, ca urmare a lucrărilor recente, ori ca rezerve destinate să producă se-

minţe sau furajul necesar pentru vremea rea, când vitele nu pot fi scoase la păşune ;

Desvoltarea, întreţinerea şi repararea drumurilor şi a potecilor de exploatare :

Raportul între numărul vitelor admise la păşunat şi capacitatea de hrană a păşunii :

Puritatea rasei vitelor şi aptitudini de reproducere ;

Instrucţiuni technice păzitorilor de vite şi fabricanţilor de brânzeturi.

Acestea sunt temele generale, ele putând fi reduse sau înmulţite, după caracterul regiunei unde se desfăşoară concursul, el putând fi pastoral, forestier sau silvo-pastoral.

Se primesc la concurs: proprietarii particulari de păduri şi păşuni, comunele, cooperativele de exploatarea păşunilor şi cele de fabricarea brânzeturilor, societăţile şcolare forestiere, propagandişti.

In ce priveşte condiţiunile ce se cer concurenţilor, acestea variază dela societate la societate şi chiar în cuprinsul aceleiaşi societăţi, dela sector la sector, dela un an la altul. Spre edificare, dăm câteva din condiţiunile puse de una din societăţile care activează în Alpi.

Pentru lucrările de împădurire, se cere să nu fi fost făcute cu subvenţiuni dela Stat şi să aibă o anumită vârstă, uneori foarte mică (chiar 3 ani): concurenţii nu pot prezenta lucrări care au mai fost prezentate la concurs şi premiate; vitele să fie proprietatea Francezilor.

Cei ce vor să ia parte la concurs completează nişte formulare, pe care le înaintează persoanei din societate anunţată prin afiş.

După aceea, comitetul de conducere al societăţii constitue un juriu de 3—5—7 persoane, în care se caută să intre personalităţile profesionale din regiunea unde activează: forestieri, veterinari, agronomi, oameni de ştiinţă. S'a emis chiar părerea să se ataşeze juriului şi un delegat al sindicatului agricol — proprietar de terenuri alpine — din sectorul unde se ţine concursul, capabil să dea informaţiuni de natură a lumina juriul.

Astfel constituit, juriul — însoţit şi de câte un fotograf — trece în sectorul respectiv, în zilele fixate, la păşunea sau pădurea fiecăruia din concurenţi, vizitând şi cercetând cu deamănuntul ex-

ploatarea, ce anume prezintă la concurs şi ce ar mai fi de făcut pentru buna stare a exploatării.

Data trecerii juriului pe teren se fixează în timpul când vitele se găsesc sus la munte şi exploatarea se află în plină activitate. De obiceiu, această descindere se face în cursul lunilor Iulie şi mai ales August, când şi membrii juriului dispun de mai mult timp liber.

Luarea de contact dintre membrii juriului şi populaţia dela munte este din mai multe puncte de vedere utilă şi pentru unii şi pentru alţii.

Pentru locuitorii munţilor este, mai întâiu, o reconfortare sufletească prin faptul că „domnii" de la oraşe se obosesc să se deplaseze până la ei sus, unde-şi desfăşoară activitatea de vară, să-i vadă, să le asculte păsurile. In plus, ei nu au decât de câştigat de pe urma sfaturilor care li se dau de către membrii juriului, relativ la felul cum trebue să-şi îndrumeze exploatarea, să ţină păşunea şi la ameliorăţiunile de adus.

Membrii juriilor, la rândul lor, nu au decât de câştigat, căpătând cunoştiinţe noui şi putând să-şi dea seama de eficacitatea măsurilor luate, putându-le recomanda sau nu şi altora. Concursurile sunt apoi prilej să puie direct în contact — pe un teren technic — funcţionarii diferitelor administraţii: foresteri, veterinari, agronomi, ale căror eforturi sunt ţinute să se completeze în mod util. Astfel, mergând la faţa locului, au schimburi de vederi asupra stării de lucruri, putându-se mai uşor pune de acord. Aflând realitatea şi găsind modalităţile de folosit pentru eventuala îmbunătăţire a situaţiei, le semnalează Autorităţilor superioare în măsură să le realizeze.

Trecând la fiecare concurent în parte, juriul îşi notează cu deamănuntul starea în care se găseşte exploatarea, cercetează ceea ce a prezentat la concurs şi ceea ce ar fi de făcut, dând sfaturi pe loc.

Pentru recompensarea care urmează acestei vizite, juriul adoptă un sistem de notaţiuni, folosind diferiţi coeficienţi, care ţin seamă de sol, producţie furajeră, clădiri, vite, produse fabricate.

Aplicându-l, juriul întocmeşte apoi un raport arătând starea generală a păşunilor din regiune faţă de climat, sol şi exploatare şi situaţia fiecărui concurent în parte, propunând recompensele. Acestea se dau în bani, îngrăşăminte, praeţi, unelte, medalii, diplome.

Premiile, mai ales cele în bani, sunt socotite drept o compensaţie a cheltuelilor făcute, dar şi un mijloc de a realiza altele.

In felul acesta, fiecare societate împarte concurenţilor, în fiecare an, în sectorul în curs, mulţi bani, ajungând uneori până la 15.000 franci francezi (adică după cursul stabilizat al leului nostru cam 100.000 lei) ceea ce pentru toate societăţile la un loc reprezintă sume foarte mari.

O parte din aceste premii sunt date în îngrăşăminte, căutându-se a se generaliza, pentru a se manifesta în mod clar unul din scopurile urmărite de societate.

Comunelor li se rezervă mai ales medaliile şi diplomele ; li se dă însă uneori şi bani.

In ce priveşte premierea, juriile sunt foarte îngăduitoare, recompensând eforturile oricât de minime ar fi, ajungând chiar să dea tuturor concurenţilor ; aceasta nu pentru faptul că toţi ar merita, ci pentru încurajare.

Distribuirea premiilor se face cu deosebit fast, în localitatea cea mai de seamă din cuprinsul sectorului cercetat de juriu în acel an. Solemnitatea coincide de multe ori cu adunarea generală a societăţii, fixându-se în zilele de târg, când multă lume din regiune poate fi în localitate.

Ea dă naştere la adevărate serbări, la care iau parte senatorii şi deputaţii regiunii, prefectul judeţului, delegaţi ai consiliilor judeţene şi municipale şi alte persoane marcante locale.

Cu această ocazie se ţin conferinţe privind scopurile societăţii şi rostul concursurilor, prilej de câştigat noui adeziuni pentru societate.

De cele mai multe ori, rapoartele întocmite de jurii depăşesc cadrul strict al unui raport de premiere, îmbrăţişând problema în ansamblul ei, arătând starea exploatării pastorale în mare şi căutând să desprindă mijloacele de folosit pentru ameliorarea situaţiei, şi roadele activităţii societăţii. Aşa spre pildă, din cercetarea unui număr destul de mare de asemenea rapoarte [6]) am putut să aflu că, acolo unde societăţile activează de mai mult timp, economia pastorală şi lucrările de reîmpădurire marchează progrese simţitoare, îmbucurătoare, populaţia interesându-se de concursuri. Oamenii,

6) Anuarele Societăţii franceze de Economie Alpină pe anii 1921—1927 şi «L Economie Alpestre» pe anii 1928—1933.

sfătuiți și încurajați, rezervă juriilor întotdeauna o primire din cele mai bune. Din contră, acolo unde societățile se găsesc numai la primii lor pași, se constată un dezinteres al populației, dezinteres care se vede adesea din starea de inferioritate a exploatării. Aceste constatări sunt departe de a descuraja pe conducătorii societăților, ci cu atât mai mult, îi determină să stăruie în acțiunea lor de educație și de emulare profesională indispensabilă populației rurale, atât din punct de vedere al intereselor ei proprii, cât și al celor publice.

Tot din aceste luări de contact ale juriilor, s'a mai putut face constatarea că pășunile comunale sunt în generalitatea cazurilor într'o stare mai rea decât cele proprietate particulară.

Constatând lipsa mâinii de lucru, juriile s'au gândit că remedierea acestei situații stă în transformarea exploatării individuale, care cere multă mână de lucru, în exploatări colective. De aceea și încurajările lor se îndreaptă spre acest fel de exploatare. De altfel, acolo unde au aflat o exploatare colectivă, progresele au fost numai-decât relevate.

Juriile au mai putut constata că rutina este unul din obstacolele cele mai de seamă care stau în calea progresului, împotriva căreia trebue să se ducă lupta, fără bruscare, dar fără încetare.

In unele părți, s'a observat abandonarea unor parcele de pășuni prea depărtate și puțin producătoare, pe cari populația, din propria ei inițiativă, a început să le împădurească. In asemenea împrejurări, societățile n'au avut de croit drum, ci numai de îndrumat lumea spre a folosi specii mai de valoare și de a le da o bună îngrijire.

Juriile au mai remarcat o mare variație în felul de pregătire și prezentare a brânzeturilor, lucru ce le-a determinat să recomande înființarea de cooperative de fabricație, capabile, pe lângă alte avantagii, să-i conducă la unificarea produselor.

Peste tot locul se constată progrese, însă se găsesc departe de ținta finală urmărită de societate: exploatarea metodică și rațională.

Directivele societăților sunt lansate. Succesul lor depinde de sufletul pe care-l pun conducătorii societăților pentru reușita programului lor, de perseverența și energia pe care o depun.

In ce privește rotația concursurilor adoptată la început la 4—5 ani, s'a constatat că este prea mică și dezavantajoasă. Cu o

rotaţie mică, sectoarele pe care trebue să le străbată juriile sunt prea mari, punând pe membrii lor în situaţia de a nu putea să le străbată complet. Pe de altă parte, când rotaţia este mică, în timpul dintre două concursuri din acelaşi sector, populaţia nu are timpul să mai realizeze şi alte lucrări cu rezultate vizibile, aşa că anumiţi inşi nu se pot prezenta la concursul următor; ori, scopul societăţii este tocmai acela de a avea cât mai mulţi concurenţi. Această constatare, i-a condus la mărirea numărului sectoarelor şi în consecinţă a rotaţiei, la 8—10 ani.

b. *Excursiunile de studii.* Sfaturile sunt, fără îndoială, bune; dar, omul dela munte rămâne mereu izolat la exploatarea sa, avizat numai la propria sa experienţă şi iniţiativă. Depărtarea, dificultatea comunicaţiilor îl fac să nu poată vedea şi să se compare cu ceeace se petrece la vecin, a cărui experienţă i-ar fi poate de învăţ. De aceea, s'a socotit că este de mare importanţă să se arate acestor oameni ceeace se face aiurea, să vadă cum sunt rezolvate în altă parte problemele ce li se pun lor înşile. Aşa s'a ajuns la ideia excursiunilor de studii în regiunile mai bine exploatate.

Societatea care activează în departamentul Haute-Savoie (în Alpi) a organizat două asemenea excursiuni: una în cuprinsul judeţului şi alta în Elveţia. Participanţi au fost laureaţii concursurilor ei, conduşi de forestierii din regiune, care activează şi în rândurile societăţii.

Au fost, pentru ei, prilejuri să vadă păşuni bine îngrijite, ameliorări de tot felul şi rezultate surprinzătoare acolo unde exploatarea se făcea în mod raţional.

Excursiunea din Elveţia i-a dus la concluzia că nu metoda diferă; ea este, în general, universală. Ceeace diferă, sunt variantele, nuanţele, detaliile care intervin în aplicarea ei: acestea nu sunt universale.

c) *Ziare, broşuri, buletine.* Calea publicaţiilor este deasemenea utilizată de aceste societăţi, căutându-se a se scri cât mai multe articole de propagandă, pe care le răspândesc în straturile cât mai largi ale populaţiei.

Astfel, cu ocazia decernării premiilor, se împart, participanţilor la serbare, broşuri de popularizare. Se foloseşte în special „Manualul Arborelui", acea excelentă broşură, mult ilustrată, scrisă de forestierul Cardot şi editată de Turing Clubul Franţei.

Afară de aceasta, federaţia editează un buletin propriu, care

a apărut anual începând din anul 1921, însumând până 'n 1934 mai mult de 1450 pagini. Buletinul cuprinde, în afară de dările de seamă ale federaţiei şi cele ale concursurilor oganizate de societăţile afiliate, articole technice de cea mai mare importanţă, scrise de persoane competente în materie.

In felul cum apare, buletinul a devenit o mină bogată şi preţioasă de fapte şi constatări de mare importanţă, de care nu va putea să se dispenseze cel ce va dori să se ocupe cu studiul problemelor pastorale sau silvo-pastorale.

d. *Expoziţiile*. Ele sunt utilizate cu folos oridecâteori se prezintă prilejul. Astfel, la târgul de mostre, care a avut loc la Chambéry (Savoia), în anul 1925, târg care a marcat un caracter esenţial regional, cum de altfel marchează toate târgurile regionale, s'a expus o foarte frumoasă, practică şi interesantă instalaţie pentru fabricarea brânzeturilor.

e) *Lista „Amicii Economiei Alpine"*. O invenţie de ultimă oră, izvorîtă din necesitatea ca societăţile să întâlnească în activitatea lor cât mai multă bunăvoinţă. Cineva, fără a se înscri ca membru într'o societate, se poate înscri ca simpatizant al ei, aceasta ne aducându-i obligaţia de a plăti cotizaţie faţă de societate.

In rândurile acestora sunt primiţi membrii corpului silvic de toate gradele, cei ai corpului didactic din regiune, funcţionarii serviciilor agricole şi colectivităţile agricole, turistice şi economice.

f) *Alte mijloace*. Sub acest titlu vom mai aminti alte câteva mijloace folosite de societăţile de economie alpină pentru atingerea scopului lor.

Societăţile înlesnesc şi determină înfiinţarea de societăţi de instrucţiune forestieră pentru elevii şi elevele şcoalelor normale; inaugurează cursuri pentru îngrijirea păşunilor şi punerea în valoare a terenurilor degradate; organizează excursiuni şcolare; deschid printre elevii diferitelor şcoli concursuri cu teme date asupra problemelor muntelui; organizează, oridecâte ori au ocazia, serbarea sădirii arborelui. In sfârşit, creiază pepiniere forestiere, de plante furajere şi organizează câmpuri de experienţă.

4. Mijloace băneşti.

Toată această mare şi variată activitate desfăşurată de societăţi, ai căror conducători îşi pun la dispoziţie timpul şi serviciile în

mod cu totul benevol, n'ar fi cu putinţă de realizat dacă ele n'ar avea fondurile necesare pentru recompensarea celor către care se adresează toată această activitate.

Fondurile acestea de care se folosesc societăţile sunt realizate pe două căi: cotizaţiile membrilor şi subvenţiuni. Cele dintâi sunt în inferioritate faţă de cele de al doilea. Aceste subvenţiuni sunt acordate de diferite autorităţi : prefecturi, consilii judeţene şi municipale, oficii agricole regionale şi Statul, prin Administraţia forestieră. Câte odată mai contribue şi întreprinderile particulare. Dar, trebue să facem menţiunea că grosul acestor subvenţiuni — zeci de mii de franci francezi pe an — provin dela Stat prin Administraţia forestieră.

De unde provin aceste subvenţii de Stat şi cum sunt distribuite, rămâne să arătăm în alt articol.

5. **Incheere.**

Am socotit că nu este de prisos să arăt celor dela noi calea folosită de alţii pentru atingerea unor ţeluri care sunt şi ale noastre. Discutăm de atâta vreme asupra mijloacelor de folosit pentru propagarea ideii forestiere în populaţia dela sate şi necesitatea unei mai bune folosiri a păşunilor.

Fără a copia ceea ce fac alţii, situaţia dela noi diferind oarecum, cred totuşi că experienţa altora ne poate da sugestiuni de mare folos pentru ceea ce avem de făcut la noi.

Alpwirtschaftsvereine.

Sociétés d'économie alpestre

On s'occupe des sociétés d'économie alpestre ayant comme but le progrès de l'économie pastorale dans la montagne, et le reboisement des terrains impropres à toute autre culture rémunératrice.

PROBLEMELE ZILEI

EXPLOATARILE

In programul de activitate al inginerului silvic revin, cu oarecare regularitate — in legătură cu anotimpul — o serie de probleme, pentru a căror rezolvare el ar dori să cunoască, de fiecare dată, puncte de vedere noi, păreri ale celor pe cari îi preocupă aceleaşi gânduri.

In ceeace urea să întreprindă, îi poate fi de un mare folos analiza rezultatelor obţinute în altă parte, expunerea mijloacelor ce s'au mai întrebuinţat pentru o soluţionare practică şi, eventual, propunerile ce se pot face, cu un spirit practic.

Urmărim ca în capitolul „problemele zilei", cititorul revistei să găsească aceste idei, expuse de persoane cari au experienţă în materie: lucruri puse în formă simplă şi care se adresează direct practicei de toate zilele.

Pe această cale îşi va face drum câteodată chiar o directivă nouă, se va lămuri uneori punctul de vedere al diverselor noastre administraţii forestiere şi se vor soluţiona poate unele chestiuni mult desbătute de lumea noastră forestieră.

Revista ţine deschis acest capitol tuturor celor ce voiesc, în puţine pagini, să pună câteva lumini la dispoziţia colegilor, şi va aprecia mult contribuţia venită dela membrii serviciilor silvice exterioare.

In acest sens se vor desbate, în lunile ce urmează, problemele: Pepiniere, semănături, plantaţiuni (Nr. 2 al revistei), corectarea torenţilor şi ameliorarea terenurilor degradate (No. 3); amenajament (No. 4), ameliorări pastorale şi alpine (No. 5), operaţiuni culturale (No. 6); marcări, regenerări naturale (No. 7), lucrări de împădurire de toamnă (No. 8); etc.

R. P.

COMPETENȚA IN EXPLOATAREA PĂDURILOR

de I. Comaniciu
Consiliер silvic

La un moment dat, se părea că toată lumea românească a convenit, că inginerii silvici sunt îndreptățiți a face și conduce exploatarea pădurilor, cel puțin în aceeași măsură, în care își asumau acest drept toți ..directorii" improvizați ai diferitelor întreprinderi forestiere comerciale și industriale, toți neofiții pripășiți în țara noastră de mai mult sau mai puțin timp, îndată ce ei înșiși sau consorțiile pe cari le reprezentau, dispuneau de capitalul necesar începerii unei exploatări de păduri.

In ultimul timp, din motive cari nu trebuesc discutate acum, încep din nou glasuri bârfitoare la adresa inginerilor silvici, în ce privește competința lor de silvicultori adică de regeneratori și creatori de păduri, și mai ales referitor la capabilitatea lor de a lua conducerea exploatării pădurilor și a industrializării și comercializării produselor lemnoase.

Azi nu ne vom ocupa de chestia silvicultorului ci de aceea a exploatatorului de păduri.

Spre a se putea pune capăt acestor bârfeli, cari au anumite dedesubturi, este necesară o luptă susținută în scris și în graiu viu în toate cercurile interesate, în cercurile conducătoare, pentru lămurirea opiniei publice. In această luptă trebuesc angajate toate forțele, toți membrii societății Progresul Silvic, indiferent de grad și funcțiune. Numai când majoritatea covîrșitoare a corpului inginerilor silvici va fi convinsă că inginerii silvici în adevăr sunt capabili să conducă exploatarea pădurilor, industrializarea și comercializarea produselor lemnoase, vom putea câștiga lupta aceasta. Numai după câștigarea acestei lupte, indispensabilă pentru existența corpului silvic, vor părăsi inginerii silvici birourile și se vor dedica tuturor lucrărilor de teren, cari cad în competința și sfera lor de activitate. Interesele vitale ale poporului, ai cărui fii suntem, ne impun azi mai mult ca ori când nouă inginerilor silvici, a îmbrățișa toate lucrările privitoare nu numai la creiarea, îngrijirea și creșterea pădurilor românești, ci și la valorificarea produselor acestor păduri, înțelegând sub valorificare exploatarea, industrializarea și plasarea produselor pădurărești. Și poporul nostru așteaptă dela fiii lui, ingineri silvici, să-și încoarde toate puterile trupești, intelectuale și morale, pentru

a-l reprezenta cu demnitate pe terenurile, pentru cari îi prepară studiile în şcolile ţinute din truda lui.

Mă întreb pentruce nu şi-ar putea apropia inginerul silvic român toate cunoştinţele necesare, dibăcia, dexteritatea, cerute de aceste lucrări?

Oare ce pregătiri teoretice superioare şi vaste au conducătorii diferitelor întreprinderi forestiere? Majoritatea lor au diploma de liceu sau şcoala comercială inferioară, sau nici chiar atât, şi foarte puţini studii mai înalte ca Dreptul sau Ingineria.

După aceste cunoştinţe teoretice urmează practica de mai scurtă sau mai lungă durată, după norocul fiecăruia. Şi în baza acestor cunoştinţe teoretice şi practice vezi pe toţi aceşti practicieni, că susţin direct şi mai ales prin intermediarii lor, că inginerii silvici pot fi buni funcţionari de birou, de administraţie la stat şi la instituţii, dar exploatarea, industrializarea şi comercializarea să o lase pe seama acestor practicieni, deoarece inginerii silvici nu se pricep, nu sunt pregătiţi pentru aceste lucrări. Pare că amintiţii practicieni s'au născut fiecare exploatator de păduri sau perfect industriaş!

Nu tot aşa stă cazul cu inginerii silvici, căci până să fi devenit inginer, tânărul bacalaureat îşi însuşeşte, pe îndelete, timp de 4 ani, în şcoala politechnică, toate cunoştinţele teoretice privitoare la creiarea, creşterea, îngrijirea, administrarea, amenajarea, exploatarea şi valorificarea cât mai bună a pădurilor, aparţinând aici şi toate instalaţiile de drumuri, transporturi pe apă şi pe uscat, fabrici de cherestea, etc., pentru a scoate din domeniul păduros al ţării maximul de venit pentru economia naţională. Aceste cunoştinţe teoretice se complectează cu cele practice tot în şcoală şi în mod obligatoriu în patru practici de vară de câte cel puţin 2 luni fiecare, în decursul cărora elevii ingineri sunt obligaţi a lucra pe teren în toate domeniile mai sus amintite, tocmai pentru a pune în practică cunoştinţele teoretice adunate în cursul fiecărui an.

In afară de aceste practici elevii ingineri silvici sub conducerea profesorilor dela secţia silvică cercetează în cei patru ani de studiu multe din marile exploatări, industrii forestiere şi fabrici de cherestea, putându-şi câştiga pe această cale cunoştinţe practice necesare adâncirii studiilor în toate ramurile disciplinelor silvice, ale exploatării şi industrializării produselor forestiere.

Inzestraţi cu acest bagaj de cunoştinţe multilaterale, inginerii silvici, după luarea diplomelor, se plasează la stat şi la instituţiile

cari au nevoie de silvicultori. Apoi prin munca ce o depune în ramura unde activează, fiecare se specializează, mai mult sau mai puţin, în o anumită direcţie, devenind cu timpul un practician cât mai desăvârşit în specialitatea lui.

Astfel se face, că avem specialişti de seamă în toate domeniile ce ne preocupă în legătură cu pădurea, ca: distinşi silvicultori, dovadă zecile de mii de hectare de păduri, ce se regenerează anual; distinşi constructori de căi ferate forestiere în cele mai grele împrejurări locale, ca cele câteva sute de km. construite la stat, episcopia română unită de Oradia, etc.; distinşi constructori de canale pentru transporturi pe apă (Reşiţa); eminenţi exploatatori de pădure cum sunt inginerii dela Reşiţa, episcopia română unită de Oradia, fondul religionar ort. român din Bucovina şi însuşi statul, care exploatează în regie sau prin cooperative conduse şi una şi alta numai de ingineri silvici, cea mai mare parte din pădurile sale. Toate aceste instituţii au dat dovadă de o completă înţelegere nu numai în ceeace priveşte exploatarea pădurilor, dar şi industrializarea şi plasarea — comercializarea — produselor pădureşti.

Pentru ce ar fi nevoie să se taie elanul acestor ingineri silvici, în dorinţa lor de a fi folositori Ţării şi patrimoniului forestier, pentru regenerarea, exploatarea, industrializarea şi comercializarea căruia depune fiecare maximul de efort în ramura unde s'a plasat, potrivit aptitudinilor sale? Ori poate fiindcă prin această organizare a muncii suferă atâţia practicieni ad-hoc sau intermediarii, cari nu bucuros renunţă la veniturile grase ale intermedierii lor de multe ori făcută cu mijloace şi pe căi discutabile? Dar astăzi interesul general al Ţării cere, ca şi aceşti intermediari să fie puşi la lucru, la o muncă pozitivă!

Observaţia că nu fiecare inginer silvic va fi un bun exploatator, dacă este făcută cu bună credinţă, o primim. Nici noi nu afirmăm contrarul. Dar vedem din experienţă, că fiecare poate activa cu maximul de efort în direcţia unde îl atrag aptitudinile înnăscute. Trebue pus fiecare la locul lui!

In schimb, cei cari avem mai multe decenii în serviciul silvic şi am urmărit de aproape întreprinderile forestiere, ne-am convins, că nici toţi practicienii conducători ai acestor societăţi forestiere, nu au corespuns în totul: de multe ori au fost înlocuiţi sau îndepărtaţi cu totul din respectivele societăţi forestiere, deşi, de multe ori,

de dragul apărării intereselor societăţii i-au mai şi recunoscut numai să tacă.

Câte societăţi exploatatoare de păduri au fost în stare să se menţină până la terminarea pădurei cumpărate spre exploatare şi nu au fost nevoite a înceta munca, a ceda locul altora mai bine conduse sau cu un capital de rulement mai mare !

Şi atunci cu ce drept pot critica şi calomnia aceste societăţi particulare constituite de multe ori cu scopuri subversive, pe acei mucenici, inginerii silvici ? Nu face excepţie nici societatea Regna, a cărei desfiinţare nu a provocat-o reaua conducere, lipsa dela datorie, sau nepriceperea inginerilor silvici cari activau în diferitele posturi de conducere şi de execuţie, ci faptul că prin existenţa ei mulţi intermediari au pierdut un sigur mijloc de venit !

De aceea, Colegi ingineri silvici, să luptăm cu toţii pentru menţinerea poziţiilor ce deţinem în exploatarea şi comercializarea pădurilor Ţării ! Să ne înteţim lupta spre a ocupa toate locurile ce ni se cuvin, potrivit pregătirei noastre şi în conformitate cu devotamentul şi curajul cu care ne dedicăm fiecare chemării noastre în locul ce ocupăm, şi mai presus de toate în baza rezultatului constatat şi apreciat al eforturilor făcute !

Dacă tot mai sunt greutăţi în materie de comercializare, unde „practicienii" ne atacă mai vehement, să nu uităm că un material lemnos bine debitat şi frumos fasonat este totdeauna o marfă căutată, pentru care ne vin acasă ofertele, numai să mai avem ce produce cu respectarea continuităţii în exploatarea produselor principale, baza existenţii, desvoltării şi afirmării noastre !

VALORIFICAREA DOMENIULUI FORESTIER AL STATULUI

— Rezultate. Orientări —

de C. Marinescu
Subadministrator CAPS

In cadrul concepţiilor economice de după războiul mondial, care cereau o mai efectivă contribuţie a avuţiilor şi serviciilor publice la veniturile Statului, legea din Mai 1930 aduce o totală şi profundă schimbare structurală a Administraţiei Pădurilor Statului.

Susamintita lege consacra două idei directrice, în care urma

să se înscrie pe viitor Casa Pădurilor Statului şi anume : *autonomia* şi *regia*.

Experienţa cumulată şi rezultatele atinse de Administraţia Pădurilor Statului dealungul a două decenii, pornind dela 1910, când se înfiinţase „Casa Pădurilor", demonstrau fără putinţă de replică, că autonomia şi regia sunt condiţiunile esenţiale pentru o bună şi rentabilă gospodărie a patrimoniului forestier public. La aceasta se mai alăturase între timp şi urmările cunoscute ale exploatărilor „prin antrepriză".

Aplicarea exagerată a *legei comercializării* ameninţând unitatea bugetară şi făcând iluzoriu controlul Statului, a condus la „legea privitoare la regiile autonome" din 1934, care a atins şi Casa Pădurilor Statului.

In linii largi vorbind, legea din 1934 suprimă formal autonomia, face mai efectiv controlul organului tutelar — Ministerul de Agricultură şi Domenii —, dar păstrează caracterul comercial al entităţei economice, care este Casa Pădurilor Statului. Prin regulamentul legei din Februarie 1935, se conferă Comitetului de Direcţie al CAPS atribuţiuni şi competinţe mult apropiate de cele pe care le avea Consiliul de Administraţie prevăzut în legea din 1930, astfel că din acest punct de vedere, CAPS dispune de iniţiativa şi mobilitatea cerută de o întreprindere comercială.

*

Urmărind politica economică dusă de conducerea Casei Pădurilor Statului dela înfiinţarea Caps şi până astăzi, se desprinde permanenţa unor principii călăuzitoare, care se pot enunţa rezumativ, astfel:

intensificarea regiei;

armonizarea exploatărilor cu necesităţile culturale ale pădurilor;

mărirea veniturilor şi comprimarea cheltuelilor:

Deşi înfiinţarea Casei Autonome a Pădurilor Statului (1930) a coincidat cu declanşarea crizei, totuşi administraţia a reuşit să găsească debuşeu produselor sale, în condiţiuni de mulţumitoare rentabilitate.

Inceputul făcut, accentuat şi desvoltat, se reflectă în cifra

veniturilor care arată — după cum se vede mai jos — o linie ascendentă continuă dela 1930, la 1934/35.

	1930	1931	1932|33	1933|34	1934|35
Lei .	737.512.671	756.009.946	968.579.326	991.881.492	1.158.283.659

Intensificarea regiei, care a fost şi este „cheia" succesului valorificării lemnului recoltat din pădurile Statului, s'a făcut atât în suprafaţă, cât şi în adâncime. Pe de o parte, s'a căutat să se mărească proporţional volumul tăiat în regie, iar pe de altă parte s'a urmărit perseverent ca lemnul tăiat în regie să fie prelucrat tot în regie, iar desfacerea la consumator să se opereze direct, excluzându-se intermediarii.

Pentru aceasta a fost nevoie de investiţii în fabrici, căi ferate etc., pe care conducerea Caps n'a ezitat să le facă, tocmai când întreprinderile forestiere particulare, din lipsă de fonduri şi din cauza incertitudinei pieţei, îşi restrângeau exploatările şi îşi comprimau producţia, închizând fabrici, licenţiind muncitori etc.

Din cifrele ce urmează se poate urmări modul cum au evoluat valorificările în regie — lemn brut şi industrializat — şi prin antrepriză.

	1930	1931	1932|33	1933 34	1934|35
Vânzări, lemn brut .	252.998.217	305.793.276	524.137.124	601.069 716	699.836.611
„ pr. industrial .	52.194.410	76.615.260	79.693.078	116.890.127	146.435.880
Total regie . . .	305.192.627	382.408.536	603.835.202	717.959.843	846.272.491
Vânz. prin antrepriză .	307.171.178	174.299.205	149.552.490	75.859.067	129.680.357
Total din pr. lemnoase	612.363.805	556.707.741	753.387.692	793.818.910	975 952.848

Plusul pe care „antrepriza" îl marchează în 1934/35, faţă de anul anterior, se explică prin aceea că în suma de mai sus sunt cuprinse şi vânzările la cooperativele forestiere, a căror resurecţie se datoreşte legei cooperaţiei din 1935.

Intensificarea *regiei*, care a devenit axa în jurul căreia gravitează întreaga activitate a Casei Pădurilor Statului, este pe deplin justificată, dacă analizăm rezultatele obţinute prin valorificare, din punctul de vedere al rentabilităţii.

Astfel, dacă considerăm anul bugetar 1 Aprilie 1934—31 Martie 1935 şi cercetăm rezultatele înscrise în bilanţul respectiv, ajungem la constatarea că pe un m³. de lemn, socotit pe tulpină, *Statul*

încasează un preț mediu de rentă netă de 22,23 lei în cazul antreprizei și de 76,43 lei în cazul regiei.

Cifrele constituesc, după părerea noastră, cea mai incontestabilă dovadă a superiorității regiei în exploatarea pădurilor Statului și necesitatea ce se desprinde de a lărgi aplicarea acestui sistem de valorificare.

Eforturile depuse de a se mări randamentul financiar al domeniului public forestier, n'a adus nici o lezare intereselor culturale ale pădurilor. Grija de a păstra și ameliora puterea de productivitate a *fondului forestier* a stat și stă tot timpul în planul preocupărilor organelor de conducere și îndrumare ale Ad-ției Pădurilor Statului. Din observațiunile făcute în cei cinci ani dela înființarea CAPS, s'a ajuns la concluzia că exploatarea în regie se armonizează mult mai bine cu conservarea și cultura pădurilor, și că pe această cale se evită reeditarea conflictului dintre intereseele capitalistului-exploatator și pădurea românească, care totdeauna s'a rezolvat în devafoarea celei din urmă.

O confirmare a celor arătate de noi o constitue sumele cheltuite pentru împăduriri, pepiniere, ameliorări etc. dela 1 Ianuarie 1930 până la 31 Martie 1935, pe exerciții bugetare :

Ex. bugetare	1930	1931	1932/33	933/34	1934/35
Lei . . .	14.038.849	14.160.810	15.795.225	16.781.823	23.622.628

Enunțând principiile de bază ale conducerii Casei Pădurilor Statului am arătat că simultan cu mărirea veniturilor, s'a căutat să se comprime și cheltuelile și anume acele de administrație. Astfel, cheltuelile de administrație din 1934/35 sunt de 129.661.342 lei față de 268.428.544 lei în 1930, ceeace denotă o reducere mai mare de 50%.

Cheltuelile de exploatare, care sunt de fapt cheltueli de producție, și se recuperează odată cu vânzarea materialelor în al căror preț de cost intră, se prezintă, cum e de altfel, în continuă ascendență :

Ex. bugetare	1930	1931	1932/33	1933/34	1934/35
Lei . . .	61.001.997	118.9..6.536	233.361.476	396.798.509	459.303.419

Realizările inregistrate de Administrația Pădurilor Statului — și care se reliefează și mai puternic dacă ne raportăm la conjunctura anormală ce străbatem — *fac dovada că drumul pe care este indrumată gospodăria pădurilor Statului este cel bun. Rămâne ca metodele intrebuințate până în prezent să fie revizuite și ca tot ce ar constitui o cauză de pierderi sau prejudicii să fie înlăturat.*

In prezent, organele conducătoare ale CAPS-ului sunt preocupate de:

raționalizarea exploatărilor, printr'o majorare a procentului lemnului de lucru;

industrializarea la maximum a esențelor tari, în special a stejarului din tăieri;

înființarea unui număr de fabrici de cherestea regionale, la care să se colecteze orice cantitate de lemn de lucru;

întocmirea unui program de investiții — căi ferate, fabrici, etc. prin care să se poată pune în valoare pădurile socotite până astăzi inaccesibile.

EXPLOATAREA IN PĂDURILE INSTITUȚIUNILOR ADMINISTRATE DE STAT

de D. Grozescu
Subdirector al Regimului Silvic

Legea publicată în Monitorul Oficial No. 140/924, enumeră la art. 14 pădurile ce se administrează de Stat, pe lângă cele ale moșnenilor, asupra cărora Statul mai mult sau mai puțin își exercită numai un drept de tutelă.

Cea mai mare parte din aceste păduri se găsesc în ținuturile alipite, care au fost supuse în timpul ocupației Austro-Ungare unui regim de tutelă.

Procentul însemnat ce-l ocupă aceste păduri în domeniul forestier al țării, circa 40%, în urma reformei agrare, precum și sub imperativele nouei politice de Stat, în urmărirea progresului în domeniul culturii pădurilor, cer o preocupare mai deaproape pentru realizarea ideii de economie forestieră rațională și la această categorie de păduri.

Din o sumară cercetare în trecutul lor se poate constata că ele crau imaginea unei gospodării îngrijite, care se resimțea de mâna forte a Statului.

Este suficient să ne oprim asupra pădurilor Fondului Grăniceresc din Năsăud, a Fondului Bisericesc Ort. Român din Bucovina, al Comunității de Avere din Caransebeș, al multor comune, etc., ca să ne lămurim, efectul controlului sever și eficace al Statului, alături de ideea de respect al legilor fără șovăială, din partea proprietarilor respectivi, prin starea mai bună în care se aflau aceste masive păduroase mai înainte.

Organizația noastră — nu aceea referitoare la legiuirile silvice — ingăduie amestecul unor organe nepregătite în administrarea pădurilor și amestecul lor s'a tradus întotdeauna prin exploatări desordonate, prin tăeri peste puterea de producție a pădurilor, în scopul de a se realiza maximum de venituri.

La pădurile comunale, composesorale, moșnenești, instituțiuni publice, în afară de amestecurile străine și necompetinte, consecință a slăbirii autorității de Stat, — se mai adaogă pentru a spori răul — situația și întinderea acestor păduri.

Pădurile multora din aceste autorități, în special comune, biserici, etc. formează unități mici cu exploatări de sine stătătoare, situate uneori la distanțe mari de raza comunelor, consecință a concepției reformei agrare.

Rămâne de cercetat avantajul economico-social și național al acestei stări. E sigur însă că interesul pădurăresc a suferit considerabil.

Noui, mici proprietari, sub imboldul lipsurilor de tot felul, de cele mai multe ori reale, dar destul de deseori și pretextate, sunt în veșnică căutare de bani, de fonduri pe care le cer pădurii.

Exploatările nu au mai ținut seamă de creșterile anuale, s'a atacat capitalul lemnos pe care l'au transformat în numerar, cu o tendință din ce în ce mai accentuată pentru scoborârea revoluțiilor lungi la revoluțiile de crâng.

Toate aceste mici unități forestiere sunt provenite din divizarea marilor masive, cari se puteau încadra mai ușor în principiul, că progresul, în domeniul culturii pădurilor, trebuie privit și prin prizma intereselor economiei naționale.

Ne găsim astfel în fața faptului că pădurile de odinioară cari dădeau proprietarilor lemnul de dimensiuni mari, cari împlineau atât

nevoile interne cât şi cele de export şi constituiau un isvor de câştig, astăzi abia pot satisface nevoile multiple ale gospodăriilor rurale.

Spiritul accentuat negustoresc, dar puţin forestier gospodăresc, ce se constată de câtăva vreme, se explică în mare măsură, când ne gândim că acum comuna, composesoratele, moşnenii, în ce priveşte cele pădurăreşti, nu au să asculte numai sfatul personalului silvic, ci şi pe acela al propagandiştilor cooperatori şi îndemnul organelor Ministerului de Interne, care fiecare exercită atribuţiuni în legătură cu proprietatea păduroasă respectivă.

Conducerea cu 2 şi 3 stăpâni, e o conducere slabă prin definiţie; prin aceasta este slăbită şi autoritatea de Stat.

De aceea caracterul exploatărilor, în genere la toate pădurile administrate de Stat, este azi sub orice critică.

Exploatările tind a nu mai ţine cont de puterea de producţie a solului şi nu ţin nici măcar pas cu mersul replantărilor.

Lemnul de dimensiuni mari şi de calitatea bine recunoscută plaiurile româneşti, dispare, şi cu el şi bogăţia munţilor noştri.

Trebuie o reacţiune. Ea poate să vie dela schimbarea concepţiei asupra felului cum trebueşte exercitată autoritatea de Stat în general — şi aceasta iese de sub controlul nostru —, dar poate să vie şi dela Corpul Inginerilor silvici, dacă, în sfera lor limitată de activitate, vor pune mai multă hotărîre întru apărarea intereselor pădurii şi în special întru îngrădirea mersului exploatărilor la normele severe ale ştiinţei.

Se înţelege însă, că ei nu pot privi izolată problema exploatării, deşi până la urmă tocmai pentru bunul ei mers vor consacra toate sforţările lor. Vor trebui în paralel să se preocupe ca exploatările reduse la proporţii judicioase să fie totuşi cât mai rentabile, să aducă proprietarului beneficii cât mai mari.

Aceasta este chiar condiţia pentru a putea ajunge la reducerea exploatărilor, acolo unde ele se cer cu insistenţă şi în proporţii prea mari. Dar problema rentabilităţii este la rândul său legată de ideia unei culturi intensive, de aceea a ameliorării arboretelor şi de producerea lemnului de dimensiuni mari. Va fi deci cazul să practice introducerea celor mai preţioase esenţe în masivele pure de fag, cum ar fi bradul: — să se cerceteze posibilitatea culturii pinului acolo unde solul i se potriveşte; să se accentueze asupra regenerărilor naturale care prilejuiesc cheltuieli mai puţine şi fac rentabile exploatările; în fine să examineze eventual putinţa de a introduce

chiar grădinăritul care va permite recoltarea de material de toate dimensiunile, — deci şi pentru lucru — şi o regenerare naturală ieftină —; aceasta bine înţeles, dacă vor exista drumuri suficiente cari să permită acest tratament relativ pretenţios. Dealtfel problema drumurilor trebuie să preocupe deopotrivă pe inginerul silvic; ele pot ridica rentabilitatea pădurii în proporţii mari şi pot fi construite aşa ca cheltuielile să nu apară greu de suportat dacă se ştie servi prin acelaş drum şi interesele agricole şi pastorale; în acest caz exploatările ar putea suporta prelevarea unei sume de 3—4% asupra brutto-ului anual, pentru investiţii progresive.

Problema cum se vede e complexă. Se cere înţelegere, se cere vedere în viitor şi energie pentru afirmarea autorităţii de Stat, din care silvicultorii deţin o parte însemnată.

GOSPODĂRIA PĂDURILOR STATULUI IN LUMINA CIFRELOR

de Anton Atanasescu
Insp. G-ral Silvic

Rezultatele strălucite ale exploatărilor în regie practicate în pădurile statului, în ultima epocă de grea cumpănă pentru economia naţională, au consacrat acest sistem de exploatare ca singurul potrivit pentru gospodăria acestor păduri.

Căci iată ce spun cifrele :

In anul 1934/35 s'au valorificat din pădurile statului 7.245.386 m³ lemn, din care 61,2%, adică 4.432.376 m³ în regie şi 38,8% adică 2.813.010 m³ în antrepriză.

S'a obţinut 846.272.491 lei, adică 86,7% din total pentru produsele valorificate în regie şi numai 129.680.357 lei, (13,3%) pentru cele valorificate în antrepriză.

Preţul mediu de vânzare a fost de 134,70 lei/m³. Socotindu-l însă separat, preţul mediu pentru regie este de 190,92 lei/m³ pe când pentru antrepriză numai 46,13 lei/m³.

Scăzând din aceste preţuri toate cheltuielile: de administraţie, de ameliorare, de exploatare (numai la regie) şi beneficiul net, a rămas pentru tezaurul public (renta):

76,43 lei/m³ pentru regie, şi numai

22,23 lei/m³ pentru antrepriză.

Continuând cu cifrele, amintim că în acest an, folosul pe

care Statul l-a avut pe urma pădurilor se socoteşte la 291.651.261 lei şi anume :

262.694.955 lei în numerar şi furnituri de materiale.
24.870.767 lei în investiţii,
4.085.539 lei în cumpărări de păduri.

Dacă valorificarea produselor s'ar fi făcut numai în antreprizá, socotind după preţul mediu arătat mai sus, i-ar fi revenit statului numai 161.064.930 lei, adică aproape numai jumătate. Dar şi acest venit ar fi fost foarte problematic,

1) pentrucă cumpărând pe credit lemnul necesar instituţiilor sale, Statul ar fi suportat, fără îndoială, majorări de preţ şi

2) pentrucă — după cum se poate observa din mersul licitaţiilor ţinute de CAPS — din cauza conjuncturii, o parte din materiale (parchete) su s'ar fi putut valorifica.

De regie se mai leagă şi alte avantaje, pe cari astăzi nu le socotim în bani, dar ale căror fericite efecte nu vor întârzia prea mult. In regie, conflictul permanent între pădure (interesele proprietarului) şi interesele antreprenorului-capitalist, îşi găseşte o definitivă rezolvvare. Dovada cea mai bună ne-o dă mersul lucrărilor de împădurire şi regenerare executate de CAPS în ultimii ani.

Să mai amintim de rolul pe care l-a avut regia, şi îl are încă, pentru naţionalizarea industriei forestiere? Datorită ei avem azi excelenţi conducători de fabrici, de căi ferate, de instituţii comerciale, etc.

Antrepriza a fost cauza ruinării pădurilor noastre; regia le reface, le păstrează, le ridică valoarea.

Nu e nevoie să mai insist. Aceste avantaje s'au discutat şi altă dată. Şi parcă totuşi este nevoie să se repete că, cel puţin în starea de azi, renunţarea la regie, oricari ar fi obstacolele, ar însemna o lipsă totală de spirit gospodăresc şi nesocotirea însăşi a intereselor statului.

Cele mai de seamă obstacole pe care le întâmpină regia sunt: lipsa unui capital de rulment suficient şi imposibilitatea de a obţine la timp banii pentru materialul furnizat autorităţilor. De fapt, CAPS dispune de un capital de rulment destul de însemnat. Bilanţul pe 1934/35 arată la acest capitol suma de 477.747.963 lei şi prevede o majorare a lui pentru anul următor, cu 55.776.480 lei. Cauza lipsei de numerar, de care s'a resimţit atât de mult CAPS, trebuie căutată

în vânzările pe credit, a căror valoare se ridică, la 31 Martie 1935 la 350 milioane lei.

Restrângerea acestui fel de vânzare ar asigura o mai bună circulaţie a capitalului, şi ar evita multe riscuri.

Inchei, repetând: In interesul economiei naţionale, în general, şi al celei forestiere, în special, este ca exploatarea în regie a pădurilor statului să fie extinsă, în nici un caz comprimată.

PREŢ ŞI RENTABILITATE

de Ing. Horia Manole

In ultimul timp, din cauze complexe, un val de scumpete s'a năpustit în viaţa noastră economică. Cea mai mare parte a articolelor de consum a suportat o urcare considerabilă, cu excepţia lemnului, căruia nu îi este dat a se bucura de o sporire a valorii lui.

S'ar părea că e vorba de un paradox, şi, cu orice preţ, el trebue elucidat. Cum se poate ca lemnul, a cărui rărire treptată este incontestabilă, să nu aibe valoarea de schimb pe care ar trebui s'o aibe ?

Cum se face că această „marfă", de care omenirea nu se poate dispensa, n'a luat parte la urcările generale din ultimii doi ani ? Unde este explicaţia acestui fenomen ?

Ce a trebuit să se întâmple, pentru a se înregistra o asemenea stare de lucruri ?

De când lumea a guvernat legea cererii şi ofertei, în materie economică, niciodată ea n'a putut fi ocolită. Cerere de lemn este, atât cât nevoile consumului reclamă. In gospodăria noastră dela ţară lemnul nu va putea fi curând substituit, prin ciment, cum s'a întâmplat la oraşe, sau prin fier.

Deasemeni, în orientul apropiat situaţia este aceiaşi. Multă vreme, prin urmare, lemnul va fi reclamat, şi el se va exploata din pădurile din ce în ce mai reduse, ca întindere, şi, totuşi, preţul este aproape invariabil, căci dacă se va ţine seama de devalorizarea leului, intervenită în ultimii ani, se poate conchide că preţul actual al lemnului este mai mic, decât acela pe care îl avea în timpul crizei de apocaliptică profunzime. M'am referit la anii 1930—33.

Pentruca materialul acesta să se ofere în condiţii atât de rele, înseamnă că se întâmplă una, sau mai multe, din următoarele ipoteze :

1. — Oferta lemnului brut este prea mare, în raport cu cererea.

Pentruca acest fapt să se producă, de bună seamă că exploatările, în păduri, trec cu mult peste posibilităţi, deoarece suprafeţele forestiere, rămase, după exproprieri, în nici un caz nu pot să îngădue o ofertă atât de mare, în material lemnos.

2. — La exploatările curente, ce se fac în baza amenajamentelor exacte, se adaogă acelea denumite „exploatări în delict" şi care sunt frecvente în pădurile composesorale din Ardeal.

3. — Sub presiunea nevoilor de bani proprietarii fără rezerve de capitaluri, admit să-şi vândă parchetele, cu orice preţ, indiferent de rentabilitatea pădurii respective.

In astfel de condiţiuni, desigur, nu mai poate interveni nici un fel de calcul. Ideea de preţ şi rentabilitate — distincte ca noţiuni — cade pe planul al doilea.

Dar, faptul acesta este de o excepţională gravitate. A lichida parchetele, oricum, numai pentru „a prinde un ban" este o concepţie de întreprinzător pe pragul falimentului. Din punct de vedere personal. Sub raportul economiei generale, vânzările făcute sub asemenea auspicii, produc o pauperizare ce ne va situa, în curând, alături de unele triburi africane.

De multă vreme emiteam părerea unei înţelegeri, unui acord, între proprietarii forestieri, cu privire la găsirea mijloacelor potrivite, pentru a ridica valoarea lemnului acolo unde trebue să fie.

Statul, fiind cel mai mare proprietar forestier, are tot interesul să canalizeze un acord de preţuri. Atât în privinţa sporirii valorii la propriile lui păduri, cât şi în privinţa fiscală, care n'ar întârzia să-şi exercite dreptul, la cota-parte din venituri.

Este inadmisibil să se vorbească, în anul 1935, de 60—70 lei m. c. de brad în picioare, când leul de hârtie este în raportul de 1/60 faţă de leul antebelic, faţă de leul aur.

Este de neînţeles, pentru cine vrea să analizeze, ca în anul 1935 să se vândă la fabricile de cherestea un metru cub de lemn rotund molift, cu 350 lei hârtie, adică cu lei 4 — patru lei! — aur.

Şi tot atât de inexplicabil este ca un metru cub de cherestea de brad să se vândă în capitală, azi, cu 900 lei (marfă de construcţie), ceeace reprezintă 15 lei dinaintea războiului.

Se macină pădurile absolut fără rentabilitate.

Dacă s'ar face o analiză grafică, comparativă, oricine ar putea

să constate, regimul de exploatare colonială, ce se aplică pădurilor noastre.

Ceeace apare, însă, ca un fapt cu totul curios este că statul, care a făurit legi cu privire la conversiune, la apărarea viticulturii, la promovarea agriculturii, la apărarea excesivă a minelor : etc. etc.: acelaş stat — proprietar el însuşi de păduri întinse — se absentează dela politica de salvgardare a economiei forestiere.

Nu mai e timp de gândit. In această direcţie trebue lucrat cu extremă urgenţă, pentruca ţara să mai poată profita ceva de pe urma puţinului ce a mai rămas.

GREUTATILE EXPLOATARILOR IN REGIE LA PĂDURILE STATULUI

de Ing. C. C. Emanoil

Nu am pretenţia că voi putea găsi soluţii, prin aceste câteva rânduri, la neajunsurile ce rezultă din faptul că în gospodăria noastră silvică, se lucrează aşa de extensiv. Rostul acestui articol este de a semnala, într'o epocă proprie pentru această observaţie, că de multe ori cultura extensivă, pe lângă pierderile inerente oricărei lucrări de asemenea natură, poate să aducă şi însemnate pagube materiale.

Reaua gospodărie a Statului, care stă într'o apreciabilă proporţie la baza crizei din ţara noastră, l-a pus în imposibilitatea de a face faţă tuturor nevoilor. Din această cauză şi printr'o înţelepciune de ultimă oră, a nu ştiu cărui mare dregător dela Ministerul de Finanţe, s'a ajuns, ca toate instituţiile de Stat să fie aprovizionate cu combustibilul lemnos necesar, de către Administraţa Pădurilor de Stat.

La această soluţie nu s'a ajuns decât după ce s'a constatat că punga Statului goală nu mai poate plăti lemnele pe care vânzându-le la licitaţie prin Casa Pădurilor, le cumpără apoi de pe piaţă dela intermediari, prin diferitele ministere, Direcţiuni sau Servicii, etc. cu preţ dublu dacă nu triplu. Se încheie de atunci anual o convenţie cu Ministerul de Finanţe, prin care Casa Pădurilor trebuie să furnizeze Instituţiilor de Stat lemnul necesar pentru încălzit.

După tăerea cantităţii necesare pentru aprovizionarea instituţiilor a fost pentru Administraţia Casei Pădurilor o lucrare uşor de executat, din chiar primul an al convenţiei, când deci nu avea

pregătit aproape nimic în acest scop, transportarea lemnului din pădure la gări sau direct la domiciliu, a întâmpinat, în toți anii, greutăți determinate de două cauze, care de atunci se mențin mereu pe primul plan :

A) Lipsa de bani în general și în special la epocile favorabile pentru transporturi și

B) Lipsa de drumuri în pădure și până la pădure, cari din această cauză sunt inaccesibile în anumite perioade ale anului.

A) *Lipsa banilor.*

Imi dau seama cât de ușor se poate face critica unei Administrații sau conducătorilor ei, de către unii oameni care nu sunt cuprinși în vâltoarea greutăților pe care le are acea Administrație. De aceia eu mă voi feri să fac critică. Cum am arătat mai sus, semnalez numai unele inconveniente care, cu puțină bunăvoință și cu hotărîre, s'ar putea înlătură.

In chestiunea alocării fondurilor necesare lucrărilor de exploatare, nu voi intra în amănunte, deoarece ea va constitui, desigur, în cadrul discuției problemelor la ordinea zilei, preocuparea altor camarazi care se ocupă mai îndeaproape de ea.

Eu semnalez numai necesitățile unui program anual, care s'ar putea aplica, fără modificări dela un an la altul și care ar trebui să prevadă :

1) Alocarea de sume maxime în lunile Aprilie, Mai și o parte din Iunie, până când încep muncile agricole, pentru a se putea face depozite în gări și în alte centre ușor accesibile, folosindu-se astfel drumurile destul de bune din această epocă a anului și faptul că sătenii nu sunt prea ocupați cu muncile agricole.

2) Incheierea unei convenții cu Administrația CFR. pentru efectuarea de transporturi în schimb de furnituri de materiale necesare acelei instituții și executarea acestor transporturi în cât mai mare procent în epoca Mai—Septembrie spre a se profita de tariful redus.

3) Intensificarea la maximum a tăerilor în epoca Septembrie-Decembrie, pentru ca să se poată, în caz favorabil, profita de drumurile de îngheț sau pe zăpadă care sunt mai ușoare și deci și mai ieftine decât cele din Aprilie-Iunie. Administrația îngrijind, în acest caz, să aibă pregătite toate sumele necesare atât pentru tăieri cât și pentru transporturi.

4) Incheierea convenţiei cu Ministerul de Finanţe să se facă neapărat cel mai târziu în luna Mai, pentru ca fiecare Direcţiune să-şi poată face repartiţia materialului după un plan bine chibzuit şi stabilit în funcţiune de cantitatea de materiale de care dispune în fiecare regiune.

B) *Lipsa drumurilor.*

Dacă în chestiunea dela punctul precedent s'au putut da indicaţiuni care, cu un efort susţinut de câteva luni, s'ar putea pune în practică, în chiar anul următor, în această a doua chestiune nu se pot face decât planuri de viitor.

Inzestrarea masivelor păduroase principale cu reţele de drumuri care să le facă accesibile, sau cât mai accesibile, este o operă mare şi de aceia şi de lungă durată. Ea trebuie începută în regiunile unde este strict necesară şi într'o proporţie care să nu depăşească capacitatea de lucru şi de plată a timpurilor actuale, care vor mai dura încă în nesiguranţă.

Nu este cazul să arăt, în cadrul acestui articol, nici proporţia acestor reţele de drumuri în raport cu suprafaţa păduroasă şi nici sistemele de împietruire ce ar fi de utilizat. Aceste elemente vor fi, desigur, variabile în funcţiune de consideraţiunile locale ale fiecărui punct. Ceeace mă preocupă aci, este să arăt că lipsa lor a pus Administraţia noastră în situaţii grele, care, în general, au fost şi în anii precedenţi, dar care nu s'au putut evidenţia până acum, din cauza împrejurărilor mai mult sau mai puţin favorabile.

Iarna actuală cu clima ei excepţională, a fost un greu impas pentru Administraţia Pădurilor. Lipsa zăpezii şi a îngheţului şi apoi ploile, destul de abundente, dela sfârşitul lunii Decembrie şi până acum, a făcut imposibil accesul, în cea mai mare parte, din păduri. Această stare de lucruri, a găsit o bună parte din Ocoale, cu depozitele din gări, fără lemne, aşa că azi nu toate unităţile exterioare au putut completa stocurile de lemne de foc pe care le aveau de furnizat la diferitele Instituţii de Stat, deşi suntem la mijlocul lunii Februarie şi, deci, spre sfârşitul iernii.

Dar neajunsurile cauzate de lipsa drumurilor, nu se soldează numai prin paguba ce ar putea să rezulte din neexecutarea convenţiei cu Ministerul de Finanţe. Incasările din vânzările care s'ar fi putut face la pădure, la consumatorii locali, nu s'au putut realiza, în mare parte din aceeaşi cauză.

Iată, dar, cum, în anul acesta, din cauza lipsei de drumuri pacticabile, transporturile dela pădure, au fost aproape inexistente, în ultimele trei luni, şi, drept consecinţă, activitatea întregii Administraţii a fost aşa de redusă, încât, acum, la sfârşitul anului, când trebuesc fonduri importante pentru acoperirea plăţilor pentru lucrările diferite executate în vederea încheierii anului financiar, Direcţiunile Regionale nu fac încasări nici pentru acoperirea cheltuielilor curente.

Se înţelege că dacă ar fi existat suficiente drumuri bune, în unele regiuni forestiere, pe a căror producţie se bazează Direcţiunile, în aprovizionarea centrelor importante de consum, inconvenientele semnalate nu ar fi fost aşa de grele. De aceia Administraţia trebuie să înceapă înzestrarea acestor regiuni cu drumurile cele mai potrivite pentru evitarea neajunsurilor întâmpinate până acum.

Nu voi face aci înşiruirea tuturor pădurilor care ar trebui înzestrate cu instalaţii de transport. Dar tot mă tentează ideia de a propune, să se dea Direcţiunilor Regionale fondurile necesare, reprezentând, de exemplu, 15% din veniturile tuturor ocoalelor din Direcţiunea respectivă cu un venit netto mai mare de 3½ milioane, care să se utilizeze pentru construirea diferitelor mijloace de transport pentru pădurile din ocoalele respective. Aceste lucrări ar fi de mare folos şi cu mult câştig. Incercări practice care să facă proba economiei acestor lucrări nu lipsesc. Astfel: ocolul Văleni a făcut un jilip de câţiva km. pe care l-a amortizat într'un singur an, cu posibilitatea de 5000—6000 steri a unei serii, iar jilipul va fi utilizat încă 4—6 ani, cu neînsemnate reparaţii. Ocolul Sinaia a amenajat pe Valea Rea, la Piscul Cânelui, un drum de circa 1½ km. făcând apărători contra apei. Pentru aceasta a cheltuit circa 20.000 lei, bani pe care îi va recupera cu posibilitatea unui singur an (3000 steri şi 1000 m. c. lemn lucru), iar drumul va servi încă mulţi ani de acum încolo. S'a făcut calculul pentru instalarea unei căi ferate înguste în ocolul Tisău, de circa 20 km. lungime, şi există posibilitatea de a se amortiza lucrarea în cel mult 10 ani. (Dela întocmirea amenajamentelor care au stabilit pentru acest ocol o posibilitate anuală de circa 60.000 steri şi 15.000 m. c. lemn de lucru, nici odată nu s'a putut valorifica întreagă această posibilitate, din cauza greutăţii de a transportă lemnele pe drumurile existente). Şi exemplele s'ar putea continua încă.

Rezultă, aşa dar, din cele de mai sus, că în orice regiuni şi

la orice pădure este necesar un mijloc de transport. Este util deci, ca fiecare conducător, Şefi de Ocoale, Directori Regionali şi conducători din Centrala Casei Pădurilor să-şi facă un punct de onoare şi o datorie imperioasă de a fi iniţiatorul sau susţinătorul construirii unui mijloc de transport la o pădure.

Lipsa fondurilor, este adevărat, este o piedică, dar cu insistenţă şi mai ales cu pricepere, ea se poate înlătura.

Dar cu propunerile făcute mai sus, chiar în cazul fericit când ar fi puse în practică, nu vom lichida nevoile actuale şi, mai ales, nu vom putea preîntâmpina inconvenientele pe care le-am semnalat mai sus, dacă şi in anii viitori, vom avea o iarnă ca aceea de acum.

Până la creearea reţelei de drumuri de care am vorbit, este necesar să se recurgă la alte mijloace care să pună Administraţia cât mai la adăpost de aceste necazuri.

Mijlocul cel mai la îndemâna oricui, este următorul: Să nu se mai fasoneze lemnele de foc la tulpină, ci să se aducă direct la linia somieră sau la marginea pădurii. Să se utilizeze, aşa dar, pentru transportul lemnelor prin pădure, epoca uscată dela sfârşitul verii (Septembrie) şi începutul toamnei (Octombrie şi Noembrie). In afară de avantagiile culturale, de care nu mă ocup acum, se evită drumul noroios din pădure (uscat numai în această epocă a anului), care pe o lungime de 500—600 m. istoveşte vitele mai mult decât un drum bun de 10 km. — sau unul mediocru pe 3—4 km. Din aceeaşi cauză, capacitatea de transport este redusă la minimum, deşi preţurile sunt mai ridicate (în ocolul Tisău, care se găseşte în condiţiuni cu totul defavorabile din punct de vedere al stării drumurilor, cărăuşii au cerut un spor de 700—800 lei la vagon — 60-70% — pentru a continuă transporturile în ultima vreme).

Dacă lemnele se scot din vreme la drumuri mai utilizabile se înţelege că o parte din greutăţi sunt învinse.

Această lucrare se poate trece de fiecare ocol în programul anual de lucru. Deşi se scumpeşte costul materialului cu câţiva lei la fiecare ster, lucrarea este totuşi de executat, pentru că suma cheltuită se recuperează la alte cheltuieli.

In Direcţiunea Bucureşti această lucrare a fost pusă deja în practică la câteva ocoale.

Ea însă nu este necesară decât în regiunea de câmpie iar la deal numai acolo unde lemnele nu se corhănesc (tulesc sau coboară)

cu cioaclele (sănii de mână), jilipuri fixe sau portative, uscate sau de apă.

In afară de această măsură, care singură nu poate aduce un aport cu efecte prea vizibile, mai sunt de recomandat o serie de măsuri de gospodărie internă a ocolului. Acestea nu se pot executa însă decât cu înţelegerea cuvenită din partea Direcţiunei şi a Administraţiei Centrale.

Ocolul trebuie să aibă mijloacele necesare, în speţă fonduri suficiente, pentruca :

1) Până la finele lui Noembrie să aibă cel puţin 80% din posibilitatea ocolului, fasonată, exploatările urmând să înceapă în primele zile ale lunei Septembrie.

2) In cursul iernii să facă transporturi, fie la depozite, fie la gări, fie în centrele de aprovizionat.

3) In primele trei luni ale anului să dea maximum de intensitate la transporturile pe CFR., pentru a se putea folosi tariful scăzut şi pentruca până în epoca manevrelor de toamnă şi începerea transporturilor de cereale, ocoalele să aibă cea mai mare parte din transporturi făcute.

Este dela sine înţeles că executarea promptă a acestor lucrări necesită, pe lângă existenţa unui program clar, şi obligativitate pentru forurile conducătoare de a îngriji ca să se execute punctele programatice trecute la aliniatele 1—4 dela punctul A.

* * *

In expunerea celor de mai sus, am avut grija de a nu pluti cu capul în nori, şi de a nu face propuneri bune de pus în romane.

M'am sprijinit pe realităţile de care m'am lovit la tot pasul şi de aceia am şi afirmat cu atâta convingere că toate propunerile sunt realizabile, dacă fiecare dintre noi depune stăruinţă, intenţie bună şi entuziasm. Şi la membrii Corpului Silvic aceste calităţi se întâlnesc într'o măsură care depăşeşte chiar aşteptări optimiste. Trebuiesc însă şi conducători buni care să ştie să ceară, dar să şi recompenseze : nu numai decât cu ibani, dar cel puţin cu vorbe de încurajare.

Personalul silvic bine condus a dovedit, în primii ani de regie intensă, că au ştiut, cu prisosinţă, să facă faţă cerinţelor legilor pe baza cărora s'au extins regiile în aproape toate pădurile Statului.

E acum rândul conducătorilor să facă dovada, că pot şi ştiu să obţină mijloacele necesare spre a le pune la îndemâna organelor din afară, pentruca să poată duce la bun sfârşit lucrările de regie, fără de care astăzi nu are raţiunea de a exista, nici Casa Pădurilor şi nici personalul pe care-l are.

Regia, deocamdată aşa, mai târziu extinsă la maximum, trebuie să fie crezul oricărui inginer silvic, atât indiviual cât şi ca membru al Corpului Silvic.

Astfel, cum am mai spus, nu avem raţiunea de a fiinţa ca un corp organizat, în cadrul Statului.

Cei care nu s'au pătruns până acum de acest fapt, trebuie să înţeleagă că formează, pentru Administraţie şi pentru Corp, un lest, care mai curând sau mai târziu, va fi scos afară de realităţi.

REFLECŢIUNI CU OCAZIA INCHIDERII ANULUI BUGETAR

de Ing. Matei Pandrea

La 31 Martie se închide anul bugetar şi odată cu aceasta, trebuie să încheiem exploatările anului curent. Vom proceda la verificarea inventarului pe teren, pentru a se putea întocmi bilanţul, din care se va vedea rezultatul activităţii acestui an.

Spre a putea ajunge aici, trebuie să lichidăm toate plăţile pe care le avem de făcut pentru materialele exploatate, plăţi care acum sunt mai însemnate ca oricând, din cauză că aceasta este perioada când se fac cele mai multe inventarieri ale materialelor tăiate şi fasonate. Pe lângă aceste plăţi avem de achitat şi o mare parte din cheltuielile de transport ale materialelor destinate autorităţilor publice, în contul redevenţei. Acestea reprezintă un cuantum foarte însemnat, deoarece transporturile sunt încă în toiu. Lucrul se explică prin aceea că, pe de o parte contractele cu autorităţile s'au încheiat târziu, aşa că nu s'a putut profita de vremea favorabilă transporturilor, iar pe de altă parte iarna aceasta cu totul excepţională nu a permis intensificarea transporturilor la timpul oportun.

Pentru satisfacerea cheltuielilor de exploatare, Casa Pădurilor a aprobat Direcţiunilor, în primul trimestru al anului, câte un avans de la art. 99 al bugetului, avans destinat să servească drept fond de rulment. Cu acest avans trebuie să se plătească o parte din lu-

crările efectuate, după care actele justificative înaintate la Casa Pădurilor să fie ordonanțate — pentru suma pe care o reprezintă.

Se știe că azi, din cauza rigidității măsurilor excepționale financiare, un dosar cu acte justificative nu poate să fie ordonanțat de Casa Pădurilor în mai puțin de 3 luni de la aprobarea avansului. In prima lună abia se face ordonanțarea, expedierea sumelor la ocoale, plata lucrărilor la exterior și apoi întocmirea actelor justificative. După aceia se așteaptă trecerea la ocol a Insp. de Control, care face recepția lucrărilor executate și verificarea actelor. Astfel, de obiceiu abia la finele celei de-a doua lună, Direcțiunea intră în posesia actelor, bineînțeles, dacă Insp. de Control și-a respectat itinerariul lunar. In cazuri defavorabile, actele pot ajunge la Direcție și după 4 luni.

La Direcțiune se face o amănunțită verificare a actelor din punct de vedere technic, confruntându-se cu programul de lucru și aprobările date de Direcție. Sunt verificate apoi și din punct de vedere financiar, cercetând dacă actele sunt bine însumate și operate în scriptele de gestiune, și dacă sunt conforme cu bugetul și legile Contabilității Publice, Timbrului, Asigurărilor sociale, etc.

In mai puțin de 2 săptămâni nu pot pleca aceste acte de la Direcții la Casa Pădurilor, vorbesc de cele complecte pentrucă cele incomplecte mai așteaptă. La centrala Casei Pădurilor își fac iarăși un stagiu de 2—4 săptămâni, în care timp se verifică din punct de vedere bugetar, se trimit la Ministerul de Finanțe, se supun aprobării D-lui Administrator, se trimit la viza Consilierului Controlor, la angajare, la ordonanțare și în fine din nou la viza Consilierului Controlor, după care se procedează la plată. Dacă admitem deci că acest avans se poate rula în 3 luni și socotind că primul avans se aprobă și se plătește chiar la începutul lunii Aprilie (ceiace nu s'a întâmplat până acum nici odată), urmează că el poate fi rulat de cel mult 4 ori pe an. Aceasta în cazul fericit, când Casa Pădurilor are disponibil pentru plata ordonanțelor sau mai bine zis, când Direcțiunea respectivă a avut grijă să-și strângă veniturile necesare pentru acoperirea ordonanțelor. Căci și Casa Pădurilor favorizează, într'o măsură oarecare, Direcțiunile cari aduc venituri mai mari, după cum și Direcțiunile la rându-le protejează ocoalele, cari produc mai mult.

Avansurile acordate de Caps au fost însă totdeauna prea mici. Așa, de exemplu, Direcțiunea București, a primit abia 6.500.000 lei

şi aceasta destul de târziu. In a doua jumătate a anului expirat — 15 Noembrie — a mai primit încă 3.000.000, cu destinaţie pentru reprezentanţa comercială Galaţi. Insemnează că, cu toată bunăvoinţa, Direcţiunea Bucureşti nu poate acoperi cu aceste avansuri mai mult de 32.000.000 lei, rulând de 4 ori primul avans şi de 2 ori cel de al doilea.

In mod normal însă, Direcţiunea are nevoie la exploatări de cca. 48.000.000 lei anual. (Sunt ocoale cum este Cislăul, care la o singură plată lunară are nevoie de 500.000 lei).

Iată dar, că în felul acesta, la finele anului, ar urma să avem cca. 16.000.000 lei neacoperiţi. Direcţiunea însă în timpul anului este nevoită să recurgă la nenumărate artificii pentru a nu opri lucrările, fiindcă altfel încetează şi încasările, veniturile.

Cu toate acestea, o parte din cererile de bani se amână zi de zi, până spre finele anului. Acesta este încă un motiv, pe lângă cele arătate mai sus, care face ca în lunile Ianuarie—Martie, să se ceară cele mai însemnate sume de bani.

Dar acest maxim de cereri de bani corespunde unei epoci când vânzările sunt foarte scăzute, din cauză că iarna este pe sfârşite şi deci cererea de lemne (de foc) este mai mică. In anul curent s'a adăugat încă şi vremea caldă şi umedă, care a făcut şi menţinut drumurile impracticabile.

Ceeace este însă mai grav, e faptul că multe ocoale, cum sunt cele din jurul Capitalei nu mai au ce vinde, pentrucă o mare parte din materialele de calitatea I au fost angajate pentru autorităţile publice. Astfel, aceste ocoale, în loc de a aduce numerar în casa Direcţiunei, din contră cer noi sume de bani pentru transportul materialelor angajate la destinaţie. Astfel, Direcţiunea Bucureşti nu mai poate acoperi cu venitul său ordonanţele de plată emise de Caps pentru cheltuielile de exploatare.

Menţionez, că aci e vorba de veniturile încasate în numerar, deoarece veniturile totale se realizează aproape conform prescripţiunilor bugetare. Dar aceste venituri totale provin în mare parte din materialele date pe credit şi în special din materialele predate la autorităţile publice în contul redevenţei.

Casa Pădurilor (centrala) deasemeni duce lipsă de numerar. Probă este faptul, că ordonanţele emise nu pot fi plătite multă vreme, dacă nu se acoperă valoarea lor de Direcţiunea respectivă, prin vărsarea de venituri. Dar dovada cea mai evidentă o fac diversele

ordine de constrângere, ce se primesc de la Caps, pentru vărsarea veniturilor, ultimul amintind chiar de inspecţii din partea organelor Ministerului de Finanţe. Măsuri zadarnice, deoarece astăzi nu mai sunt venituri.

Aşa dar, avem venituri, dar nu avem numerar, pentrucă există un dezechilibru între valorile realizate în numerar şi valorile realizate pe credit.

Casa Pădurilor în primul rând şi Direcţiunile în al doilea, trebuie să vegheze ca între valorile realizate în numerar şi valorile realizate pe credit, să se menţină un raport. Cu sumele ce se incasează în numerar, trebuiesc plătite cheltuielile ce se fac cu celelalte materiale vândute pe credit, şi în special cu cele predate la autorităţile publice. La acestea, cheltuielile de transport la domiciliu sunt foarte importante, întrecând adesea de 3—4 ori valoarea materialelor din pădure. Ele însumează banii numerar cheltuiţi cu tăiatul şi fasonatul, transportul din pădure, transportul pe calea ferată şi transportul la domiciliu.

Pe lângă aceasta, Casa Pădurilor trebuie să ţină seamă de Direcţiunile şi ocoalele, care au posibilitatea să-şi desfacă materialele pe loc şi imediat contra numerar. Aşa fiind, nu trebuie să angajeze aceste Direcţiuni sau ocoale în contracte cu autorităţile, ci să îndrumeze aceste contracte către Direcţiunile, respectiv ocoalele, cari nu au posibilitate de desfacerea materialului pe loc.

Mai trebuie să ţină apoi seamă, că există încă rezerve, cari nu pot fi exploatate din cauza lipsei căilor de comunicaţie. Ori astăzi, când Casa Pădurilor desface cantităţi importante de materiale, este momentul să-şi doteze şi aceste masive cu căi de transport (drumuri, zeonifere, căi ferate, etc.).

Fără un echilibru între valorile realizate în numerar şi cele realizate pe credit, zadarnice vor fi şi împrumuturile şi fondurile de rulment.

Cele dintâi nu se vor putea acoperi şi noi vom rămâne deschişi dela an la an, iar fondurile de rulment se vor epuiza aşa cum s'a întâmplat dealtfel atunci când le-am avut.

Ca să ilustrăm cele arătate mai sus, vom spune că, în general, Direcţia Silvică Bucureşti a menţinut în anii trecuţi acest raport, şi credem că va menţine şi în anul curent. Astfel, pe anul curent până la 31 Decembrie, ea a avut un venit brut de circa 100 milioane lei, din care circa 50 milioane lei s'au încasat în numerar.

In acelaş timp, cheltuielile ordonanţate de Caps sunt în total de circa 34 milioane lei deci Direcţiunea are la Casa Pădurilor un excedent vărsat de circa 16 milioane, din care ar putea să plătească astăzi cererile de bani ce se fac. Mai rămâne o cotă importantă, pentru acoperirea nevoilor bugetare ale Centralei Caps., Direcţiunea Bucureşti fiind una din cele care trebuie să contribuie cu cota cea mai mare la acoperirea acestor cheltuieli. Direcţiunea Bucureşti a făcut în anii trecuţi şi face în prezent toate eforturile pentru acoperirea bugetului, şi anume a intensificat exploatările în masivele care erau în inactivitate pe Valea Doftanei, pe Valea Buzăului şi în ocolul R. Sărat.

Astăzi se menţine încă destul de bine, cu toate că în timpul din urmă nu mai poate conta decât în parte pe Valea Doftanei, deoarece, aceasta s'a cedat Cooperativei.

Dintre ocoalele Direcţiei, numai Tisăul a rămas mai înapoiat, cu toată însemnătatea rezervelor de materiale lemnoase neexploatate ce are. Lipsa căilor de comunicaţie face ca acest ocol să nu aibă randamentul pe care-l poate da.

In concluziune putem trage următoarele învăţăminte pentru excutarea bugetului în viitor :

1) Să se caute a se menţine o justă proporţie între valorile realizate în numerar şi cele realizate pe credit, astfel încât, bugetul de cheltuieli să fie acoperit de valorile realizate în numerar.

2) Să se îndrumeze contractele cu autorităţile publice către Direcţiunile şi ocoalele cari nu au, sau dispun de mai puţine posibilităţi de desfacerea materialului, lăsând negrevate de aceste contracte, ocoalele, care au posibilitatea de realizări de venituri în numerar.

3) Să se ia toate măsurile, pentru creiarea de drumuri şi căi de transport forestiere, acolo unde acestea lipsesc, profitându-se de conjunctura favorabilă în care este astăzi Casa Pădurilor, când i se cer importante cantităţi de materiale lemnoase.

4) Contractele cu autorităţile să se încheie la începutul anului pentru a se putea profita de epocile când drumurile sunt practicabile, şi când costul transportului e redus.

5) Avansurile să fie ordonanţate, ca fonduri de rulment, — chiar dela începutul anului şi să fie suficiente, adică echivalente cu cota pe 3 luni, din cuantumul total al cheltuielilor prevăzute în buget.

6) Să se intensifice transporturile din pădure în cursul lunilor de vară. In acest scop, să se facă depozite în gări şi în locuri accesibile lângă şosele, creindu-se în acest fel rezerve jentru cererile neprevăzute, cari ne vin iarna.

INVESTIŢII NOI IN VEDEREA EXPLOATĂRILOR

de Ing. Dr. D. A. Sburlan

Din cele 1.900.000 ha păduri proprietatea Statului, 800.000 ha, adică mai bine de 40%, nu aduc nici un venit. Din contră, trebuie să se cheltuiască din veniturile celorlalte, pentru ad-ţia şi paza lor. In multe ţări asemenea păduri nici nu intră în socotelile gospodăreşti, ci figurează doar ca o indicaţie statistică a resurselor de viitor.

In anul 1934/35 s'a realizat, din exploatarea pădurilor accesibile ale Statului, o cantitate de 7¼ mil. m^3 lemn comerciabil. O parte din acest material a rezultat din defrişarea pădurilor date pentru păşuni comunale. Cu toate acestea, nu putem să ne ascundem îngrijorarea, în faţa faptului, că se scoate anual din pădurile accesibile mai bine de 6 m^3 lemn comerciabil pe hectar, adică 8 m^3 efectiv (inclusiv lemnul inutilizabil şi pierderile la exploatare).

Se taie deci din pădurile Statului, o cantitate cel puţin de două ori mai mare decât creşterea anuală. Această cantitate se scoate din păduri, cari de mulţi ani suportă tăieri ce depăşesc posibilitatea anuală. Războiul cu distrugerile lui, cu tăierile neregulate făcute de armate, cu atacul catastrofal de Bostrichus, micşorase deja considerabil capitalul lemnos al acestor păduri.

Exploatările practicate azi atât de intensiv, vor avea de efect epuizarea lor într'un viitor nu prea îndepărtat. Continuând în acelaş ritm, vom ajunge curând la o scădere inevitabilă a producţiei şi la o micşorare a încasărilor.

Care este soluţia acestei situaţii grave ? O restrângere a tăierilor, pentru cruţarea pădurilor supra-exploatate în trecut, nu e cu putinţă. Casa Pădurilor este actualmente angajată în furnituri importante către autorităţile publice şi trebuie să contribuie cât mai mult la sporirea veniturilor Statului. Toată lumea cere degrevări fiscale, printr'o mai bună valorificare a „imenselor" avuţii ale statu-

lui. Cum ar putea deci convinge Casa pădurilor pe cei ce urmăresc venituri cu orice preț, că e necesară o restrângere a producției, o cruțare a pădurilor ? Ce e de făcut atunci ? Răspunsul îl aflăm, observând ce fac și alte întreprinderi similare în împrejurări ca acestea. In exploatările de petrol, de ex., când o regiune a fost secătuită, se caută fără întârziere, să se pună în producție altele. In locul schelelor atât de bogate odinioară dela Câmpina, Buștenari, Băicoi, societățile petrolifere au reușit, grație unor lucrări foarte costisitoare, să găsească surse noi de petrol la Boldești, Viforâta, Bucșani.

Același lucru trebuie să se facă și în producția forestieră. Pentru a menține producția la nivelul cerințelor, este nevoie să se deschidă masivele forestiere azi inaccesibile. In acest fel cantitatea exploatată anual nu va fi micșorată, iar pădurilor epuizate, dela deal și câmpie, li se va putea acorda răgazul necesar pentru a se reface.

Statul trebuie deci să facă investiții importante pentru punerea în valoare a pădurilor sale înfundate în văile munților. Este cu putință acest lucru actualmente ?

Din nefericire, trebuie să recunoaștem ,că pădurile nepuse până azi în exploatare sunt departe de a avea valoarea ce li se acordă în general. Aproape toate pădurile de munte, cari conțineau rășinoase, au fost deja vândute spre exploatare, încă de acum 30-40 ani, marilor societăți exploatatoare. Pădurile ce au mai rămas sunt compuse aproape exclusiv din masive de fag îmbătrânite, cu mare proporție de lemn cu inimă roșie. Lipsa de debușeuri, și de instalații pentru o prelucrare adecvată (furnire, placaje, lemn aburit) fac ca din exploatarea acestor păduri să nu putem realiza deocamdată decât lemn de foc.

Intre aceste complexe forestiere sunt totuși 10—15 cari pot fi puse în valoare în mod rentabil. Către acestea trebuie să ne îndreptăm atenția în viitorul apropiat.

Pentru aceasta e nevoie să se urmeze, timp de câțiva ani, o susținută politică de construcții de căi ferate înguste și alte instalații de transport.

In ultimii 5 ani Casa Pădurilor a cheltuit în acest scop sume importante :

Anul :	1930	1931	1932	1933/34	1934/35
mil. lei :	6	12,5	11,5	30	23

S'au construit din nou aprox. 100 km. cale ferată îngustă, jilipuri şi uluce de apă şi s'au răscumpărat 100 km. c. f. particulare. Ritmul în care s'a lucrat, remarcabil faţă de inerţia din trecut, e totuşi prea domol. Ne trebuiesc investiţii mai mari, cari să scoată ad-ţia pădurilor statului din făgaşul, care o duce spre epuizarea resurselor sale.

Studii locale vor arăta instalaţiile de adoptat pentru fiecare caz în parte. Astăzi preferinţa tuturora se îndreaptă, cu drept cuvânt, spre c. f. înguste, cari au mare capacitate de transport şi permit scoaterea oricăror sortimente de materiale. Funicularul, altă dată atât de apreciat, a rămas azi o instalaţie de utilitate restrânsă, de oarece e scump, durează puţin şi necesită tăieri concentrate.

Pentru scoaterea lemnelor de foc din parchete, jilipurile transportabile (cuşcaele) au rezolvat aproape definitiv problema ; iar pentru transportul lor la distanţe de 5—10 km ulucele de apă californiene (din scânduri) au dat rezultatele cele mai bune.

Inginerii silvici sunt azi bine familiarizaţi cu asemenea construcţii. Căile ferate făcute de Caps la Vişeu şi Stâlpeni au atras elogiile technicienilor celor mai calificaţi.

Constructorii nu ne lipsesc deci : ne mai trebuiesc fonduri.

Le vom avea şi pe acestea, dacă vom şti cum să le reclamăm.

Când pentru regenerarea pădurilor, bunăoară, nu ni s'au refuzat nici odată sumele necesare, deşi era vorba de o investiţie care îşi va da roadele peste decenii, cum o să ni se refuze fondurile necesare pentru sporirea producţiei pădurilor ?

Evaluăm suma necesară a fi alocată pentru aceste construcţii la cel puţin 50 milioane lei anual. Cu aceasta s'ar putea construi în fiecare an 50—60 km. c. f. îngustă şi instalaţiile anexe pentru completa deschidere a masivelor. Pentru fabricile necesare industrializării materialelor ar urma să se destine fonduri aparte.

Suma nu e mare. Când Fondul bisericesc din Bucovina şi-a putut permite, înainte de războiu, pentru cele 230.000 ha păduri ale sale, să facă investiţii în instalaţii de transport, de 40—50 milioane lei anual, nu va putea găsi Statul o sumă egală pentru cele două milioane hectare păduri, ce posedă ?

Investiţiile ar trebui să nu fie dispersate, ci să se concentreze anual în câteva centre. Pentru a deprinde personalul cu asemenea lucrări şi a stimula activitatea tuturor, ar trebui să se creeze câte o cale ferată îngustă, fabrică, etc. în cuprinsul fiecărei Direcţii regionale.

Conducătorii Casei Pădurilor Statului trebuie să-şi lege numele de asemenea lucrări mari. Greutăţile, oricât de mari, pot fi învinse, când există dorinţa de a crea, de a perfecţiona.

Tagesfragen: Die Waldnutzungen

Problèmes à l'ordre du jour: Les exploitations

Dans une série d'articles, des voix autorisées de la vie forestière nous donnent leur point de vue, sur les divers aspects du problème des exploitations.

On y trouve quelques pages qui attirent l'attention sur le vaste champ d'activité qu'est, pour les ingénieurs forestiers, l'industrie du bois. D'autres pages soutiennent les avantages de la régie, d'autres encore l'intervention de l'Etat dans la question des prix du bois et dans la pratique des exploitations des forêts des personnes juridiques, puis la nécessité des investitions dans des installations de transport, enfin une meilleure administration du fonds de roulement.

C R O N I C A

ANUL FORESTIER 1935

de D. A. SBURLAN
şi GH. I. IONESCU

Anul 1935 şi-a depănat zilele într'o atmosferă de continuă prefacere, în toate domeniile de activitate ale vieţii sociale şi economice. E un semn al epocii noastre, de a nu păstra vreme prea îndelungată o ordine de lucruri prestabilită, ci de a năzui mereu către acel discutabil „excelsior", şi de a regreta în acelaş timp „frumoasele timpuri de odinioară".

Multe au fost faptele cari au agitat viaţa noastră de silvicultori, în anul ce a expirat. Cronicari nepărtinitori ai evenimentelor, vom încerca să reamintim cititorilor, pe cele mai de seamă.

Ca şi în anii trecuţi, ne vom opri mai întâi asupra activităţii desfăşurate de venerabila noastră societate „Progresul Silvic". Păstrătoare de scumpe tradiţii, ea a căutat să se menţină şi în acest an în strâns contact cu toate faptele şi realizările ce au interesat economia forestieră a ţării.

Societatea noastră a iniţiat şi a participat în 1935 la multe lucrări importante. A colaborat, astfel, prin preşedintele şi câţiva membri ai săi la discuţiunile şi lucrările acelei frumoase, dar dificile „ofensive a împăduririlor", iniţiată de D-l V. Sassu, Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, ca o completare a „Ofensivei agricole".

In comisiunea instituită în acest scop de Minister, au fost numiţi, pe lângă conducătorii administraţiei noastre silvice, şi câteva personalităţi de seamă ale agriculturii româneşti, ale Căilor ferate Direcţiei Drumurilor, Apelor, etc.

Această ofensivă, pornită cu atât de frumoase nădejdi, nu a putut da desigur toate roadele aşteptate în anul ce a trecut. Menită

să arate factorilor de răspundere din această țară, pedeoparte primejdia despăduririlor și de alta binefacerile creierei de păduri, nu a putut stârpi cu totul acele grave neajunsuri organice de care suferă economia noastră forestieră și anume: delictele silvice și păşunatul în păduri.

E interesant de remarcat între altele, că în vreme ce se discuta cu prefecții problema gravă a despăduririi țării, aceştia cereu să se acorde „în mod excepțional și în acest an, prin derogare dela art. 15 din Codul Silvic", păşunatul în toate pădurile supuse Regimului Silvic. Lucru ce s'a și întâmplat! Reorganizarea păşunilor comunale, prin trecerea lor la Ministerul de Interne, pare cel puțin până acum, că se va reduce la un simplu act de administrație.

Aceasta dovedeşte că multe din relele cari bântue economia noastră forestieră nu isvorăsc din acele veşnic invocate împrejurări nenorocite (secetă, inundații), ci dintr'o neînțelegere totală a câtorva elemente esențiale ale acestei năpăstuite ramuri de producție. Ar fi aşa de greu, să se înțeleagă, odată pentru totdeauna, că pădurile nu pot să producă decât lemn, după cum lanurile de grâu sau porumb nu produc decât cereale, și că nici unele, nici celelalte nu pot servi în acelaş timp și de păşune?

In sânul Consiliului Societății noastre au venit apoi rând pe rând, toate discuțiunile ce au agitat gospodăria forestieră a țării: cedarea neîndreptățită a unor păduri și fabrici ale Statului către Cooperative: trecerea unor întinse masive forestiere ale Statului în stapânirea Mânăstirei Neamțului; legea turismului care nu cuprindea în consilii și pe inginerii silvici. Apoi chestiuni profesionale privitoare la simplificarea aparatului de Stat, la încadrarea inginerilor silvici în tabelele de salarizare; la introducerea în buget a tinerilor ingineri diurniști, etc.

In cadrul de preocupări culturale, societatea a continuat cu regularitate seria de conferințe a cercului de studii al inginerilor silvici.

In sesiunea de primăvară a anului 1935 au vorbit D-nii: Dr. Georgescu, Przemețchii, Petcuț, Ivanovici, Bălănică, Dragu, Ştefanopol, Protopopescu-Pache, Zehan și Coculescu, iar în cea de toamnă D-nii: Sburlan, Ghelmeziu și Dinu.

La alte asociații au conferențiat, D-nii: Prof. Drăcea, Cristea, și Ştefanopol la Radio: D-l Ionescu-Heroiu la IROM; D-l Cristea la Politechnica: D-l Drăcea la Oficiul de educație al tineretului;

D-l Drâmbă la Cercul ofiţeresc din Bucureşti; D-l Nedelcovici la Soc. Naţională de Agricultură, etc.

Interesante expuneri cu subiect forestier au mai făcut apoi, la Radio D-l Prof. Ionescu Sisești, D-l Tălăşescu şi alţi câţiva ingineri agronomi.

Conferinţe cu caracter de propagandă s'au ţinut şi în acest an la Breaza sub auspiciile Fundaţiei Regale; iar ca o întregire cu caracter practic a propagandei în favoarea pădurilor, Soc. Progresul, Silvic, împreună cu Ad-ţia Casei Pădurilor şi Regimul Silvic, au sprijinit participarea unui număr de 5 ingineri silvici la lucrul echipelor studenţeşti ale aceleiaşi fundaţii.

Publicaţiile de specialitate au fost destul de numeroase şi în 1935.

In afară de articolele apărute în „Revista Pădurilor" şi „Viaţa Forestieră", menţionăm voluminoasa lucrare a D-lui Ing. Dr. V. Sabău, „Grundlagen der rumänischen Forstwirtschaft, etc." care s'a bucurat de o bună primire în străinătate.

Premiul Ştefan Demetrescu-Vergu al Academiei Române a fost decernat anul acesta D-lor Dr. D. Sburlan pentru lucrarea „Fabrici de Cherestea" şi D-lor Prof. G. Nedici şi C. Zotta pentru „Tratat de drept silvic român".

Publicaţiunile cu caracter de propagandă au fost deasemeni numeroase: in luna Februarie s'a inaugurat o pagină agricolă la ziarul „Dimineaţa" şi în ea a apărut o serie de articole datorite D-lor Ministru Sassu, C. Gorciu, secretarul general al M. A. D. şi ale câtorva camarazi silvicultori; în „Curentul" D-l Pamfil Şeicaru ne-a dat câteva viguroase articole privitoare la pericolul devastării pădurilor şi al inundaţiilor; D-l Cezar Petrescu şi alţi ziarişti, amici ai codrilor, au adus deasemenea prin pana lor, preţioase contribuţii la luminarea opiniei publice asupra pericolului despăduririlor.

Două din cele mai răspândite reviste destinate populaţiei rurale, „Albina" şi „Satul", au consacrat pagini şi chiar numere întregi propagandei în favoarea pădurilor.

Sărbătoarea sădirii arborilor a fost în 1935 un bun prilej de întărire a dragostei de păduri în lumea tineretului şcolar. Fixată la 16 Aprilie, această sărbătoare s'a bucurat, la Pasărea, de înalta prezenţă a M. S. Voevodului Mihai, iar la Cernica, de aceea a tuturor oficialităţilor, în frunte cu D-l Ministru M. Cancicov.

Ideia sărbătoarei arborelui, îmbrăţişată şi de agronomi sub

numele de „sădirea pomului", a adus astfel servicii mari cauzei forestiere.

Adunarea generală a Soc. Progresul Silvic, a avut loc anul acesta în zilele de 6—9 Iunie în Bucureşti şi s'a bucurat de o participaţie mult mai numeroasă ca în anii trecuţi. La şedinţa de deschidere au luat parte D-l Subsecretar de Stat M. Cancicov, D-l Petrovici, decanul baroului de Ilfov, D-l Păsăreanu, preşedintele asociaţiei Inginerilor agronomi etc., care au ţinut frumoase cuvântări ocazionale.

Anul acesta au fost realeşi în Consiliul de Administraţie al Societăţii D-nii: A. Eliescu, St. Rodoteatu şi C. Emanoil; iar D-nii: Ionescu-Heroiu şi Luţescu au fost investiţi pentru prima dată cu această demnitate. La şedinţele plenare din zilele următoare, Congresul a discutat următoarele chestiuni :

1. Chemarea socială a inginerului silvic, raportor fiind D-l Prof. M. Drăcea, iar referenţi D-nii: M. Florescu, Heroiu, Cristea, Dinu şi Bădescu.

2. Aspecte de politică silvică naţională, raportor D-l P. Ioan, referenţi D-nii: Rodoteatu, Coşei, M. P. Florescu.

3. Intrebuinţarea lemnului şi a mangalului drept carburanţi, raportor D-l N. Nedelcovici, referent D-l Sabău.

4. Modificarea statutelor societăţii, în vederea creierii unor comitete regionale, raportor D-l D. Grozescu.

5. Regulamentul pentru apărarea intereselor profesionale, raportor D-l Andrei Ionescu.

6. Indreptări necesare şi posibile în serviciul forestier al Statului, raportor D-l C. Emanoil, referenţi D-nii: Butoi, Lazăr V., Ştefănescu Al. şi Tr. I.-Heroiu.

In ziua a treia a avut loc o excursie în pădurile ocoalelor Gruiu şi Ţigăneşti unde s'au vizitat frumoasele lucrări de regenerare a pădurilor de stejar, apoi Mănăstirea Căldăruşani şi Parcul Snagov.

Societatea noastră a participat la Congresul de silvicultură şi carbon-carburant, ţinut în Iulie la Bruxelles, prin membrii săi, D-nii: Drâmbă şi N. Nedelcovici.

Societatea a avut durerea de a pierde în cursul anului expirat, pe următorii membrii ai săi: Prof. P. Antonescu, membru în Consiliul de Administraţie, Terenţiu Buhescu, I. Albrich, Iuliu Moldovan şi fostul profesor dela Nancy, G. Huffel, membru onorific.

Societatea noastră a participat la desvelirea bustului Regelui Ferdinand I la Gurghiu, care a avut loc în prezenţa M. S. Regele Carol II. Această lucrare este opera colegului nostru Ing. Dr. Emil Negulescu, directorul şcoalei de brigadieri silvici din Gurghiu. Tot Domniei-Sale, se datoreşte şi bustul marelui silvicultor, Iuliu Moldovan, ridicat în parcul ocolului Mihăeşti din iniţiativa colegilor dela Viaţa Forestieră.

Spre a da un tablou cât mai complet al întregii mişcări forestiere din ţara noastră în cursul anului expirat, vom arăta pe scurt şi înfăptuirile mai de seamă ale principalelor noastre administraţii silvice, a Institutului de Cercetări şi a învăţământului silvic.

Casa Pădurilor Statului (Caps), ca o consecinţă a „Legei privitoare la regiile autonome" din Mai 1934 şi-a întocmit în cursul anului trecut două regulamente, în care se stabileşte competinţa organelor conducătoare (administrator, comitet de direcţie) şi se fixează normele de funcţionare ale serviciilor centrale şi exterioare.

Concepţia care a prezidat la alcătuirea regulamentului conducerii centrale este identică cu aceea care stă la baza oricărei societăţi pe acţiuni: directorul general acţionează după indicaţiile şi hotărîrile consiliului de administraţie, exponent autorizat al intereselor acţionarilor. Credem că în această privinţă s'a comis o eroare. Restrângerea la minimum a competinţei administratorului a răpit întreprinderii comerciale Caps orice elasticitate şi a anulat complet orice iniţiativă. In plus, vom asista la întronarea unui feroce centralism, cu toate efectele lui nocive, deoarece organele regionale fiind lipsite de competinţă, toate lucrările se vor dirija administraţiei generale [1]).

Rentabilitatea superioară pe care o asigură aplicarea regiei în valorificarea domeniului forestier public, a făcut ca şi în anul 1935, acest sistem să deţină întâietatea, faţă de antrepriză. Din bilanţul anului 1934/35 care ne dă posibilitatea de a cunoaşte rezultatele financiare obţinute de Ad-ţia Pădurilor Statului şi raportul dintre cele două sisteme de exploatare, regia şi antrepriza, vom culege câteva date.

---

1) Un exemplu: Competinţa ad-torului la vânzări prin bună învoială este de lei 500.000, iar a Comitetului de direcţie de 8 milioane lei.

Totalul veniturilor Caps pe anul 1 Aprilie 1934—31 Martie 1935 a fost de 1.158.283.659 lei, la cari vânzările de materiale lemnoase au participat cu 975.952.848 lei: restul veniturilor provine din produse nelemnoase. accesorii. delicte silvice, puieți. semințe, etc.

Volumul lemnos vândut în anul 1934/35 totalizează 7.245.386 m³., și a fost valorificat astfel:

	m³.	%	Lei	%
Vânzări în antrepriză	2.813.010	38.8	129.680.357	13.3
Vânzări în regie . .	4.432.376	61.2	846.272.491	86.7
Totaluri . . .	7.245.386	100.0	975.952.848	100.0

Prețurile de rentă netă, adică ceeace revine tezaurului public, au fost:

în cazul antreprizei . . . 22.23 lei pe m³.
„ „ regiei . . . . . 76.43 lei pe m³.

Din „Contul de profit și pierdere" aflăm că beneficiul net inregistrat de Caps pe 1934/35 a fost de 145.747.226 lei.

In general, rezultatele financiare atinse de Administrația Pădurilor Statului au fost favorabil apreciate de cercurile oficiale și forestiere și însuși D-l Prim-Ministru, într'un expozeu făcut în Adunarea Deputaților în luna Decembrie, a ținut să releveze acest lucru.

Cu scopul de a pune în valoare o parte din complexele păduroase inaccesibile până acum, din lipsa mijloacelor de transport, Caps a executat în anul trecut o serie de căi ferate, dintre cari notăm: Tazlău-Roznov (10 km. terasament), Stâlpeni-Berevoești (cantoane, gări. telefoane, semnalizări, etc. pe 30 km. lungime). Cugir-Râu Mic (10 km. complet). Baru Mare-Petrosu (10 km.). Ierbuș-Isticeu (refăcut 10 km.), Berzeasca (6 km.), Mracoma (8 km. complet). etc. In plus, au mai fost întocmite studii și proiecte pentru căile ferate Râușor-Bahna Ursului (30 km.), I. G. Duca-Horez (30 km.), Eșelnița (10 km.), Mănăștur-Gladna (17 km.).

Caps a reconstruit. apoi. fabrica de cherestea de la Arnota. în locul celei incendiate, și a făcut diverse înzestrări: mașini-unelte. gatere. la celelalte.

Importanța deținută de patrimoniul forestier al Statului impune Casei Pădurilor o sumă de obligațiuni în legătură cu economia generală și cu valorificarea lemnului românesc. Conștientă de aceste îndatoriri, conducerea Caps a colaborat în primul rând. atât la

ofensiva silvică, inițiată de Ministerul de Agricultură și Domenii, cât și la toate acțiunile menite să propage ideia forestieră în straturile largi ale opiniei publice românești. Prin sutele de serbări ale arborilor organizate de personalul său a căutat să câștige cât mai mulți susținători pentru cauza pădurilor românești.

Pe tărâmul valorificării lemnului, Caps a continuat și în 1935 colaborarea sa la toate acțiunile destinate să aducă asanarea comerțului forestier intern și extern. Delegații săi au conlucrat zi de zi cu asociațiile forestiere la înlăturarea piedicilor și greutăților ridicate de actuala criză economică și care amenințau industria și comerțul forestier cu ruina.

Direcția Regimului Silvic și Consiliul Tehnic, ca organe de consultare ale Ministerului Agriculturii și Domeniilor, au luat parte activă la elaborarea diverselor legi, regulamente și decizii ministeriale cu caracter silvic, apărute în cursul anului 1935.

Au fost promulgate în acest an: Legea pentru pădurile de protecție, care stabilește formalitățile de delimitare și condițiile de exploatare și defrișare ale acestora; Legea pădurilor necesare apărării naționale, a căror punere în exploatare și defrișare se face numai cu aprobarea Marelui Stat Major al Armatei, și Legea pescuitului în apele de munte.

Un regulament publicat în Monitorul Oficial, în Octombrie, stabilește normele privitoare la conservarea, ameliorarea, exploatarea și regenerarea tuturor pădurilor supuse regimului silvic.

Din deciziile ministeriale mai importante menționăm pe aceea, care obligă pe proprietarii pădurilor expropriate pentru islazuri, să-și ridice materialul lemnos într'un termen cât mai scurt, spre a da supralețele respective în folosința comunelor și decizia pentru înființarea unui al treilea ocol silvic regal-model, de vânătoare, din pădurile Statului cuprinse în fostul ocol Chișinău-Arad.

Ministerul Agriculturii a mai luat măsuri pentru prohibirea exportului lemnului de nuc, care amenință să distrugă cu totul cultura acestui arbore prețios.

Direcția Regimului silvic a organizat la Sinaia sesiunea anuală a comisiunei internaționale a regimului apelor din bazinul Dunărei, repurtând un deosebit succes prin modul de prezentare al lucrărilor.

Ministerul Cultelor a dat deasemenea o decizie privitoare la

folosirea materialelor rezultate din exploatarea pădurilor cedate în folosința episcopiilor și mitropoliilor. Această decizie menită să pună ordine în gestiunea acestor păduri, a stârnit în Senat vii discuții, din care s'a văzut cât de puțin indicate sunt organele bisericești de a face o gospodărie silvică rațională. Ea venea abia la câteva zile după cedarea celor 7000 ha Mânăstirii Neamțului, vădind în acest fel o îngrijorătoare lipsă de consecvență în gospodăria pădurilor țării.

Institutul de cercetări și experimentație forestieră și-a încheiat cu 1935 cel dintâi an de funcționare normală. In Martie a apărut primul său Buletin, cuprinzând lucrările științifice ale membrilor săi. El a colaborat cu toate instituțiile și administrațiile ce i-au cerut concursul: deasemenea cu Primăria Capitalei în vederea introducerii la noi a pavajelor de lemn, realizând prima stradă de acest fel în București.

Către sfârșitul anului a fost iarăși preocupat de problema organizării și încadrării sale, în vederile legii de reorganizare a Ministerelor.

Invățământul silvic a însemnat în acest an încă un pas către progres. Prin introducerea examenului de doctorat la Școala Politechnică, se dă un nou îndemn către studii, tuturor celor ce tind să se perfecționeze în științele silvice. Tradiționala excursie de fine de an a absolvenților secției silvice a avut un program din cele mai interesante: Galați cu exportul de lemene; împăduririle pe nisipuri de la Furceni; terenurile degradate din Vrancea; pădurile de gorun dela Căiuți; parcul de exotice dela Dofteana; arboretele de pin dela Asău; pădurile de molift de pe Călimani; Vatra Dornei: transportul cu plutele pe Bistrița, mânăstirile din Neamț. Peste tot ei au fost primiți cu dragoste de reprezentanții ad-ției silvice a Statului, ai Fondului Grăniceresc Năsăud și ai Fondului Bisericesc din Bucovina.

In învățământul mediu am avut de înregistrat un succes, în faptul că s'a părăsit planul de a se desființa sau muta școala de conductori silvici dela Casa Verde. In locul ei se urmărea creiarea unei școli de paznici de vânătoare. Organele diriguitoare ale Ministerului, examinând chestiunea la fața locului, au dat câștig de cauză, cu drept cuvânt, punctului nostru de vedere.

O privire retrospectivă în domeniul valorificării lemnului ne va duce la constatări puțin îmbucurătoare.

Reanimarea marcată de comerțul nostru forestier în 1934 și-a domolit ritmul în anul precedent. Pe piața internă, din cauza crizei economice și a recoltei agricole mediocre, cererea de materiale lemnoase a fost slabă, campania de construcții limitându-se la Capitală și orașele mari. Este de relevat însă că, datorită înțelegerii intervenită între principalele firme, prețurile au fost în general ferme și s'au menținut la un nivel remunerator.

Aprovizionarea marilor instituții publice (C. F. R., P. T. T., etc.) cu cherestea, traverse, stâlpi, s'a făcut anevoios, fiindcă recuperarea cu întârziere a contravalorii a determinat multe firme furnizoare să renunțe a mai face asemenea afaceri. De altfel, la sfârșitul anului 1935, Regia C. F. R. în neputință de a-și plăti datoriile vechi a recurs la conversiunea datoriilor.

Faptul că aprovizionarea cu lemne de foc s'a făcut și în 1935 integral tot de Casa Pădurilor Statului, armata și autoritățile publice au avut la timp combustibilul necesar, iar tezaurul public a realizat însemnate economii.

In ce privește exportul forestier al României este de observat că, deși volumul lemnos plasat pe piețele străine în 1935 s'a menținut la nivelul anului 1934, totuși firmele românești au suferit mari prejudicii.

Schimbările neîncetate ale regimului comerțului exterior a răpit, pe deoparte, orice bază de calcul exportatorilor, și a provocat pe de altă parte conflicte vamale cu principalele țări importatoare de lemn românesc: Grecia, Germania, Egipt, Italia, etc.

Pentru stimularea exportului și mărirea capacității de concurență a lemnului nostru, guvernul fixase o serie de prime economice, variind între 10—25%, după debușeuri. Plata acestor prime — care devenise parte integrantă din prețul de vânzare — a continuat a se face cu mari întârzieri, până la 10 Iunie 1935, când a încetat complet, deși guvernul român se obligase să continue a le achita încă trei luni după desființarea lor.

Suprimarea acestor prime a atras și încetarea controlului exportului de lemn, în ce privește calitatea și prețul de vânzare, provocând o scădere imediată a prețurilor.

O serie de măsuri biroucratice, pornite dela BNR, a avut ca

urmare blocarea unei părţi însemnate din valoarea exportului românesc de lemn. Astfel, firmele forestiere româneşti aveau imobilizate, din livrările efectuate în 1935, circa 260 mil. lei în Grecia, 400 mil. lei în Ungaria etc. Efectele unei atari situaţiuni sunt uşor de bănuit.

Din cauza taxelor vamale prohibitive, aplicate de guvernul francez, exportul lemnului românesc în Franţa a scăzut în anul trecut la 20.000 m^3, faţă de 140.000 m^3 în 1929. Pierderea debuşeului francez înseamnă o grea lovitură dată intereselor noastre, mai ales dacă ţinem seama, că pe celelalte pieţe din Marea Mediterană lemnul românesc pierde continuu teren, faţă de produsele ruseşti (Egipt, Algeria, Grecia) şi poloneze (Palestina). In plus, exportul nostru în Franţa consta din lemn de calitate superioară, care se plasează anevoie pe alte pieţe.

Ca o consecinţă a sancţiunilor economice aplicate Italiei, exportul de lemnărie în această ţară a încetat complet în ultimele două luni ale anului expirat, ceeace înseamnă o cauză de noui pierderi pentru economia românească.

Capacitatea redusă de absorbţie a pieţelor indigene şi externe a condus la comprimarea exploatărilor. O comparaţie între volumul lemnos tăiat în ultimii 3—4 ani pe deoparte, şi consumul intern şi export, pe de altă parte, ne-ar putea duce la concluzia că datorită împrejurărilor amintite s'a realizat acel echilibru dorit şi anume de a se recolta din pădurile româneşti, numai producţia lor normală (creşterea anuală). Concluzia ar fi eronată, fiindcă în realitate volumul lemnos tăiat în anii de criză (dela 1930) se realizează de pe o suprafaţă păduroasă redusă şi anume din pădurile cele mai accesibile : în adevăr, preţurile scoborîte, ce se plătesc pe piaţa internă şi la export, lipsa de capital şi incertitudinea vremurilor sunt elemente, care au împiedecat orice investituţiuni pentru deschiderea de noui masive.

La greutăţile cu care are de luptat economia lemnului românesc se mai alătură încă una, isvorâtă din caracterul internaţional al marei industrii forestiere din România. O parte din firmele forestiere dela noi având exploatări şi fabrici şi în alte ţări, multe din măsurile pe care aceste firme, ca exponente ale industriei şi comerţului forestier din România, le sugerează guvernului, sunt în contrazicere cu interesele româneşti.

Indreptarea situaţiei actuale trebue să se realizeze cât mai neîntârziat. In acest scop se impune să se ia exemplul celorlalte ţări exportatoare de lemnărie şi anume să se înfiinţeze un organism central, consiliu sau sindicat, care sub controlul Statului, să îndrumeze valorificarea lemnului românesc, conform cu interesele adevărate ale ţării.

DOUĂ LUNI DE PRACTICĂ IN CEHOSLOVACIA

Note din practica de vară dela finele anului IV (15 Iulie—15 Sept. 1935).

Datorită schimbului de studenţi pentru practica de vară, care s'a realizat între Secţia silvică dela Şcoala Politehnică «Regele Carol II» şi Facultatea de Silvicultură a Şcolii Superioare de Agricultură din Brno, am avut fericirea să fiu printre studenţii, cari au putut beneficia de acest bun prilej de verificare şi cristalizare a cunoştinţelor dobândite în şcoală.

Prin acest schimb, cele două şcoli oferă studenţilor, pe lângă posibilitatea de a vedea şi cunoaşte o ţară prietenă, o decisivă încoronare a formării lor profesionale, un nepreţuit dar adus patrimoniului lor de cultură silvică.

Aduc pe această cale expresia celei mai vii recunoştinţe :

D-lui Preşedinte al Secţiei silvice dela Şc. Politehnică din Bucuresti cât şi Onor. Decanat al Facultăţii de silvicultură dela Şcoala Superioară de Agricultură din Brno, prin a căror înaltă bunăvoinţă practica a corespuns întru totul scopului cerut. Desigur, nu voiu îndrăzni să descriu în ansamblul lor silvicultura şi pădurile Cehoslovaciei. Voiu da numai câteva impresii şi aspecte ale faptelor văzute, în măsura în care ele pot fi remarcate de un proaspăt absolvent al secţiei silvice.

Voiu expune aici aşa dar câteva observaţiuni asupra celor văzute în practica de vară, urmând să arăt într'un articol viitor, felul cum se prezintă învăţământul silvic superior dela Şcoala de Agricultură din Brno.

1. Acum când încerc să-mi aştern pe hârtie impresiile, toate imi năvălesc deodată în minte şi se leagă unele de altele astfel că pentru a da faptelor un oarecare relief mă voiu depărta câteodată de şirul strict cronologic.

După cum ni s'a anunţat, ne-am prezentat : doi studenţi jugoslavi, doi polonezi şi doi români, venind din 3 ţări deosebite, la Şcoala Superioară de Agricultură din Brno. Am fost primiţi de decanul Facultăţii de Silvicultură, d-l Prof. Dr. R. Haşa, cu deosebită amabilitate şi bunăvoinţă. Despre fiecare ţară a găsit câte ceva plăcut să ne spue, lăudând oamenii şi locurile.

Ne-a înmânat apoi programul practicei, care avea să ne poarte timp de 2 luni în toate regiunile mai caracteristice ale Cehoslovaciei : Direcţia silvică Adamov, Praga, Direcţia silvică Trebon, Direcţia silvică Banska Bystrica, Munţii Tatra Mare şi Direcţia silvică Rachovo.

1. Direcţia silvică Adamov are o organizaţie identică cu a celorlalte direcţii silvice cehoslovace, cu deosebirea, bogată în consecinţe, că e

afectată şcolii de agricultură din Brno. Având o suprafaţă totală de 7906 ha, ea corespunde intru totul scopului, de a servi formării profesionale a viitorilor ingineri silvici.

Castelul fostului proprietar (prinţul de Licitenstein), amenajat actualmente ca reşedinţă a elevilor care-şi fac lucrările practice, şi dotat cu ultimele instalaţii indispensabile unui confort cât mai complect, ne primeşte cordial şi ne fggădueşte multe surprize de neşters.

Regenerare de larice în ochiuri. (Dir. silvică Adamov).

Situată într'o regiune industrială de primul ordin (oraşul Brno, oraşul Blansko: industrii de materiale de construcţii, metalurgie, maşini, etc.), şi traversată de drumuri dese, regiunea pădurilor Adamov îndeplineşte toate condiţiunile materiale, pentru a da elevilor o cultură silvică superioară. Fiind afectată secţiei silvice a şcolii de agricultură şi având la îndemână un personal numeros (5 ing. silvici şi mai mulţi brigadieri pentru 1906 ha), la formarea căruia au contribuit nu numai pregătirea din şcoală ci şi bogata şi vechea tradiţie a silviculturii cehe, direcţia aceasta a putut să ducă practica silvică la o perfecţiune de aplicare a metodelor silvice, care a întrecut chiar închipuirile noastre cele mai îndrăzneţe.

Pe terenul acesta în cea mai mare parte calcaros şi situat într'o regiune secetoasă (cantitatea anuală de precipitaţiuni 600 mm) şi pe soluri în mare parte absolut forestiere, munca luminată a silvicultorilor cehi, a reuşit să facă un model de cultură silvică.

Arboretele amestecate în cari, pe lângă fag şi carpin (37%), intră şi esenţele mai preţioase ca molid, brad, pin silvestru, larice, paltin, ulm, frasin, sunt cultivate cu cea mai mare îngrijire. Regenerările în ochiuri sunt pretutindeni foarte bine conduse, proporţia speciilor fericit aleasă, iar operaţiile culturale deosebit de fin executate. Aşa se explică entuziasmul nostru, pentru aplicarea aşa de integrală a tuturor metodelor de regenerare naturală, cu rezultate atât de frumoase. El nu se poate şterge din amintirea noastră; iar impresiile ce-am avut în faţa acestor opere de silvicultură au fost tot aşa de măreţe ca acelea de mai târziu, în faţa crestelor maestoase ale Tatrei Mari cari dantelau cerul cu frământarea lor încremenită pentru veşnicie în granit.

Pueţi apăraţi de vânat prin gărduleţe. (Dir. silvică Adamov).

Pentru ca regenerarea să fie perfectă, se fac şi complectări cu puieţi din pepiniere proprii.

Cum au putut ajunge la rezultate atât de frumoase ?

Pe lângă personalul numeros, bine format şi bine retribuit, pentru cari cariera de silvicultor reprezintă o serie continuă de plăceri, rezultate dintr'o muncă creatoare, direcţia de aici (dealtfel ca şi toate celelalte, pe cari le-am văzut), *nu pregetă să investească importante sume de bani pentru construcţiile căilor de transport.* Iar când se construeşte ceva: un drum sau o cale ferată forestieră, se execută îngrijit şi trainic, deoarece provizoratul şi construirea de instalaţii nedurabile, înseamnă o cheltuială dublă şi nici decum un progres real. Şoselele forestiere din regiunea Adamov nu se deosebesc deloc de şoselele judeţene, în ceeace priveşte calitatea şi nu ştiu dacă ar putea suferi comparaţie cu cele mai bune şosele judeţene dela noi.

C. f. f. în ocolul silvic Kobylecka Poliana (Dir. silvică Rachovo).

Deşi drumurile existente sunt suficiente, totuşi nu mai puţin de patru drumuri noui erau în construcţie în vara trecută

Mai amintesc un lucru demn de luat în seamă şi pe care am avut ocazia să-l revedem în Cehoslovacia şi sub alte aspecte: Estetica pădurii e un lucru de care silvicultorul ceh se simte mândru şi care-i măreşte imboldul de lucru.

Din loc în loc se creiază o poeniţă pentru vânatul care e iubit şi îngrijit aici ca şi pădurea, din care acesta se consideră că face parte integrantă.

In astfel de poeni în mijlocul unui grup sălbatic de stânci se fixează adeseori o placă comemorativă a marilor silvicultori cari au avut un rol important în desvoltarea silviculturi cehoslovace.

Şi versul lui Horaţiu :

«Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci» se îmbină cu un lucru tot aşa de frumos ca «plăcutul» şi creator ca folositorul, cu recunoştinţa către cei cari şi-au închinat viaţa muncii productive.

2. După Direcţia silvică Adamov, am vizitat oraşele Brno şi Praha, unde am văzut şi institutele de cercetări forestiere — (în Cehoslovacia există 3 institute de cercetări forestiere : unul la Brno cu 2 secţii: de silvicultură şi amenajament, unul la Praha cu secţii de protecţia pădurilor şi Biochimie şi altul la Banska Stiavnicka cu secţii de biologie şi exploatarea pădurilor).

3. Vizita la direcţia silvică T r e b o n a fost pentru noi foarte instructivă.

Ea cuprinde regiunile vestite de turbării şi mlaştini de la frontiera cu Austria. Aici s'au făcut, încă de mult, lucrări de asanare, creindu-se lacuri cu peşti şi terenuri productive. Lacurile s'au amenajat în aşa chip încât peştele

produs de ele întrece cantitatea exportată de Ungaria. Iar în păduri creşte frumos molidul şi renumitul pin silvestru zis de Trebon, tot aşa de cunoscut în Europa Centrală ca şi stejarul de Slavonia.

Din cauza terenului nefavorabil, pinul are creşteri mici în diametru, dând însă în schimb un lemn dens, de culoare frumoasă, şi atingând înălţimi destul de mari (25 m). Prezintă însă particularitatea că în arboretele cele mai bătrâne toată tulpina se îndoae, aşa că nu mai stă vertical.

Pe lângă pin, mai creşte aici molidul şi ceva foioase.

In această regiune culturile forestiere nu merg aşa de uşor. Pătura deasă de Calluna vulgaris şi Vaccinium myrtillus ca şi massa uneori compactă, de Sphagnum, împiedică regenerarea naturală. Pe de altă parte natura terenului (mlăştinos şi turbos) face ca înrădăcinarea să fie foarte superficială (mai ales la molid), astfel că vântul cauzează pagube destul de frecvente şi mari.

Pentru îmbunătăţirea solului, se caută acum să se favorizeze instalarea foioaselor şi regenerarea naturală, prin îndepărtarea stratului de Sphagnum. In aceste condiţiuni regenerarea se pare că reuşeşte bine.

In contra pagubelor cauzate de vânt se studiază înşiruirea tăerilor în spaţiu.

4. Cu această direcţie părăsim ţările istorice: Bohemia, Moravia şi Silezia, numite astfel pentrucă au fost teatrul celor mai multe evenimente istorice în legătură cu soarta Cehoslovaciei, în Evul mediu şi modern.

Starea înfloritoare a pădurilor, aşa cum am descris-o mai sus, este rezultatul unei conlucrări a tuturor generaţiilor de silvicultori din secolul trecut şi actual, şi se poate întâlni pretutindeni în aceste provincii.

Cu cât trecem spre Slovacia şi în Rusia Subcarpatică, cu atât silvicultura e mai nouă. Cu atât se detaşează însă mai net efortul general pentru crearea unei culturi forestiere mai înaintate şi a unor condiţiuni mai favorabile de desfacere a lemnului.

5. Direcţia silvică Banska Bystrica (supr. 97.000 ha.) una din cele mai frumoase din Cehoslovacia, cuprinde basinul superior al râului Hron (Gran) mărginit de munţii Tatra Mică, Tatra Mare şi munţii Metalici ai Slovaciei. Cele spuse despre direcţia silvică Adamov în privinţa şoselelor, se poate spune aici despre reţeaua de căi ferate forestiere.

Un număr de 5 ocoale silvice cu o suprafaţă totală de ca 32.000 ha (Dir. silvică B. Bystrica are 21 ocoale silvice, ceeace ar reveni o supr. medie de ocol de 4300 ha) au fost deschise printr'o reţea de căi ferate înguste (0,76 m), în lungime totală de 105 km. Aceste căi ferate au administraţie proprie, clădiri şi cancelarii speciale fiind deservite şi de o linie telefonică de 63 km. Pe căile ferate în chestiune se transportă anual circa: 100.000 m³ buşteni, 25.000 steri lemne de foc şi 25.000 m³ cherestea.

Cea mai mare parte din acest material se consumă de fabrica de cherestea Stiavnicka, cea mai modernă instalaţie de acest fel din Europa Centrală. Este complect mecanizată şi debitează anual 60.000 m³ lemn rotund. Are 2 gatere verticale, 2 ferăstare cu panglică şi 6 alte maşini pentru prelucrarea lemnului. Se debitează numai răşinoase. Depozitul de buşteni e prevăzut cu un basin de sortare şi transportoare mecanice. Fabrica are exhaustor şi o clă-

dire destinată pentru odihna lucrătorilor, cu sală de aşteptae, bae, birouri şi cu tot confortul modern. Este condusă de un inginer cu titlul de doctor, care face şi studii speciale de rentabilitate pentru diferitele organizări de fabrici.

Atât în această direcţie cât şi în pădurile din munţii Tatra Mare se dă o mare atenţie perdelelor de protecţie la golul de munte, deoarece aici lavinele constitue un real pericol pentru păduri şi populaţie.

Aici, (pe vârful Dumbir al Tatrei Mici) se introduce prin perdeaua naturală de molid, pinul c e m b r a cu scopul de a spori rezistenţa masivului.

In ocolul S i h l a am vizitat un arboret jubiliar, creat în onoarea marelui luptător al democraţiei Cehoslovace, Th. G. Massaryk, pe un platou, de unde se poate vedea toată valea Hronului.

6. Evenimentul turistic cel mai de seamă pentru noi, a fost ascensiunea munţilor Tatra Mare. Aceşti munţi sunt vestiţi prin frumuseţea şi sălbăticia lor, având multe creste peste 2500 m înălţime cari nu se pot cuceri decât de turişti înarmai cu frânghii, scoabe şi alte asemenea unelte.

Frumuseţea acestor munţi câştigă foarte mult prin nenumăratele lacuri, de toate mărimile, cari se întind de la 900 m până la peste 2000 m. altitudine.

Cel ce a văzut lacurile din munţii Făgăraşului (Bâlea, Iezerul) îşi poate face o idee de frumuseţea Tatrei Mari. Aici lacurile sunt mai numeroase şi mai mari, iar pe ţărmurile celor mai mari, se găsesc adesea colonii de turişti şi case de adăpost foarte frumos aranjate.

Succesiunea esenţelor forestiere dela limita de vegetaţie a acestor munţi este foarte interesantă. Când către gol molidul nu mai poate creşte decât închircit şi mărunt (pe la 1600), răsare ici-colo pinul cembra, mai înalt şi cu verdele lui frumos. Molidul cedează apoi locul jneapănului (Pinus montana) care se urcă împreună cu P. cembra până la 1700 m, când acesta din urmă dispare, pentru ca ceva mai sus şi jneapănul să cedeze locul, bolovănişurilor, surpăturilor şi petecelor de zăpadă. Urcând pe drumurile marcate cu grijă, adesea poţi întâlni grupuri de capre negre, cari parcă vor să te întrebe de unde vii. Sunt obişnuite cu turiştii, deaceea nu fug cu totul din faţa lor, ci păstrează o anumită distanţă, pe care le-o dictează neîncrederea.

Adesea munţii răsună de ţipete plângătore şi stranii: sunt marmotele care-şi strigă singurătatea lor.

Aceste animale rozătoare, de un decor aşa de fantastic şi viu pentru munţi, sunt destul de răspândite în Alpi. Iată însă că şi Cehoslovacii au avut grijă, pentru frumuseţea peisajului din munţii lor, să protejeze acest animal de dispariţie.

7. Ajungem în fine la ultima direcţie silvică, aceea de la R a c h o v o, în Rusia Subcarpatică. Această direcţie are suprafaţa cea mai mare 130.000 ha şi e împărţită în 9 ocoale silvice, dintre care cel mai mare are o suprafaţă de 22.500 ha. Ea ocupă colţul cel mai de răsărit al Cehoslovaciei şi se mărgineşte cu Polonia şi România.

In această direcţie ne-am simţit mai aproape de ţara noastră deoarece am întâlnit foarte mulţi cari cunoşteau limba română. Dealtfel gazdele noastre au fost aşa de binevoitoare, că pretutindeni ne-am simţit ca acasă.

Chiar după cifrele pe cari le-am dat mai sus se poate cunoaşte că aici

cultura şi exploatarea forestieră este mai extensivă, apropiindu-se de aceea de la noi.

Silvicultorii de aci sunt conştienţi că silvicultura de aici nu este aşa cum ar trebui şi ar putea să fie, deaceea caută să o intensifice să o amelioreze, introducând operaţiile culturale, cari până acum, esenţa predominantă fiind molidul, nu s'a făcut. Ei urmăresc apoi să reducă suprafeţele tălate ras, şi să facă în cea mai mare parte regenerări naturale. Aşa dar, cultură şi exploatare pe suprafeţe mici, cum se face la noi în Bucovina.

Pentru atingerea acestui scop, construirea căilor de transport este indispensabilă. Fiind la începutul unei culturi forestiere, din lipsă de rentabilitate nu s'au putut construi încă drumuri şi c. f. r.; deaceea s'au folosit peste tot cursurile de apă, pe care le-au amenajat pentru plutit liber şi pentru plutărit, în care scop s'au construit în bazinul Tisei 12 baraje pentru mănuirea şi regularea debitului de apă.

Fabrica de cherestea Stiavnicka
(Dir. silvică Banska Bystrica).

Lungimea totală a reţelei de păraie plutibile este de 185 km iar capacitatea totală a opusturilor atinge aproape cifra de cca 950.000 m³ apă.

Paralel cu aceste construcţii s'au instalat şi drumuri de alunecare cari complectează reţeaua de ape plutibile.

Datorită acestor construcţii s'au atins în mare măsură rezultatele dorite şi anume :

a. S'a deschis complect regiunea, astfel că se poate valorifica chiar lemnul din răriturî (pentru celuloză), creindu-se posibilitatea de a se efectua operaţiile culturale, aşa de necesare pentru buna desvoltare a arboretelor.

b. Industria lemnului s'a intensificat dând de lucru locuitorilor acestui ţinut cari nu trăesc decât de pe urma lucrului în pădure, regiunea fiind muntoasă (600—2000 m. altitudine).

c. In comparaţie cu silvicultura înaintată din celelalte regiuni ale Cehoslovaciei, silvicultorii de aici îşi dau seama, că aceste căi de transport sunt încă

primitive, că exploatarea pe lilipuri şi prin plutit liber, ori prin legatul în plute provoacă pierderi considerabile de material comercial şi că munca în astfel de condiţiuni nu oferă decât un standard de viaţă foarte coborît. lucrătorului în pădure. Deaceea ei nu se mulţumesc cu primele rezultate, foarte mulţumitoare, ci trec, unde e posibil, la construcţie de căi ferate forestiere şi la drumuri împietruite cum am putut vedea în ocoalele mai înaintate.

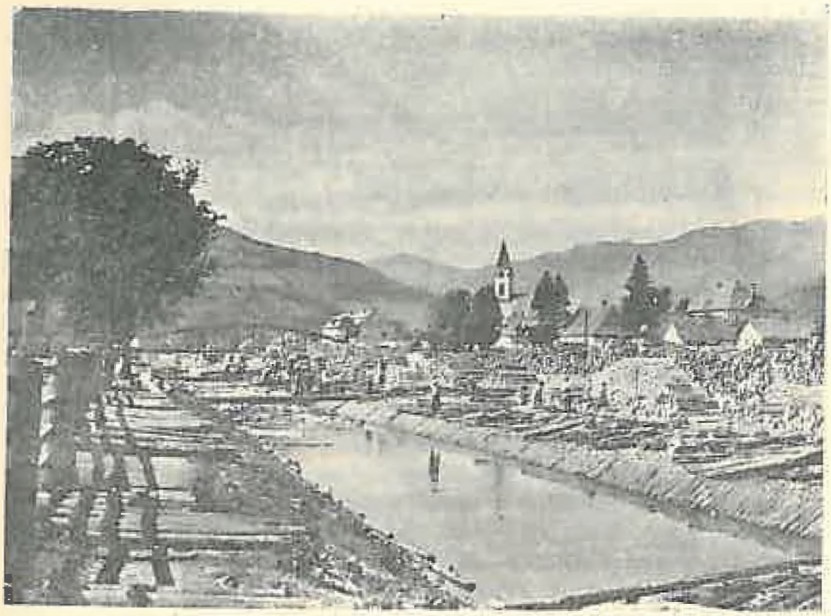

Depozit de lemn de celuloză, în Rachovo.

Incheind cu aceste câteva rânduri descrierea impresiilor mele din Cehoslovacia, nu ştiu dacă am izbutit să le redau întocmai cum le-am simţit. Ceeace am vrut însă să accentuez şi ceeace m'a impresionat mult este munca susţinută şi constientă pe care silvicultorii o desfăşoară în această ţară, spre a-i ridica standardul de viaţă, ca şi modul cum lumea preţuieşte şi recunoaşte această muncă.

Prodanciuc Mihaiu

MEREU INAINTE.

Academia de Ştiinţe

La 11 Martie 1935 a luat fiinţă, în România, Academia de Ştiinţe, a treia, în ordine, după bătrâna Academie Română şi tânăra Academie de Medicină.

Academia de Ştiinţe a luat naştere din necesitatea simţită ca şi în ţara

noastră, unde activitatea ştiinţifică a luat, în ultimul timp, un aşa de mare avânt, să existe «un organ superior sau central care să asigure o coordonare a efor-«turilor făcute pe terenuri atât de variate şi prin publicarea la timp a rezulta-«telor obţinute, să promoveze o emulaţie printre cercetători, asigurându-i priori-«tatea drepturilor lor de proprietate ştiinţifică».

In ce priveşte rolul pe care trebue să-l aibă noua Academie, iată ce spicuim din expunerea care precedează statutul şi regulamentul de funcţionare a ei, date publicităţii :

«Rolul Academiei de Ştiinţe nu este atât de a creea, ci mai mult de a «ajuta creaţiunea ştiinţifică, a o încuraja, a o îndruma şi a o coordona. Deaceea — zice mai departe acea expunere — «existenţa ei nu exclude, ci dimpotrivă «implică existenţa asociaţiunilor pe specialişti. Tot aşa, coexistenţa ei cu Aca-«demia Română nu constitue nici-o piedică pentru vreuna din cele două insti-«tuţiuni. Secţiunea ştiinţifică a Academiei Române, alcătuită dintr'un număr res-«trâns de membri, va putea continua şi mai departe rolul ei de a coordona acti-«vitatea ştiinţifică cu aceea care se desfăşoară pe terenul literar şi istoric, în «cadrul general al sforţărilor de cultură naţională a neamului românesc».

Din punct de vedere al culturii generale, Academia de Ştiinţe are un rol mai restrâns : în schimb, din punct de vedere ştiinţific acest rol este mult mai vast şi mai specializat.

Academia de Ştiinţe se compune din membri de onoare, membri donatori, membri titulari şi membri corespondenţi.

Numărul celor de onoare, donatori şi corespondenţi este ilimitat; din contră cel al membrilor titulari este limitat la 70, împărţiţi în 10 secţiuni în modul următor. (In paranteză este numărul de membri al fiecărei secţii): Matematică şi Astronomie (8); Fizică (7); Chimie (7); Zoologie, Anatomie, Paleontologie şi Fiziologie animală (7); Botanică şi Fiziologie vegetală (6); Biologie aplicată (7); Geologie, Mineralogie şi Geografie (6); Geniu militar cu aplicaţiune la apărarea naţională (6); Istoria şi Filozofia Ştiinţei, Organizaţie Învăţământ şi Popularizare (8); Technică (Geniu civil) (8).

Avem plăcerea să constatăm că silvicultura este şi ea reprezentată în această Academie. Ceva mai mult, printre cele 26 persoane care au semnat actul de constituire se găseşte şi d-l Prof. M. Drăcea, directorul Institutului nostru de cercetări silvice.

Să nădăjduim că nu va fi singur şi că în curând şi alţii dintre ai noştri vor lua loc pe băncile Academiei de ştiinţe, fie ca membri titulari, fie ca membri corespondenţi.

Reviste şi ziare.

D-l *C. Dragu*, colegul nostru, publică în Nr. 9/935 al revistei «Jurisprudenţa muncii şi asigurărilor sociale» un foarte interesant articol intitulat: «*Situaţia Caps-ului faţă de asigurările sociale*». Este un răspuns pe care-l dă d-lui avocat Gr. Racoviceanu, autorul unui articol publicat, asupra aceleiaşi teme, în Nr. 3/935 al revistei amintite.

In articolul său, d-l R. îşi propunea să răspundă la următoarele întrebări:

a) Dacă salariaţii Cap-ului intră în prevederile art. 1 al legii pentru unificarea regimului asigurărilor sociale ;

b) In ce mod se pot urmări ordinele de plată în contul Caps-ului.

c) Care este instituţia care soluţionează litigiile dintre Caps şi Casa Centrală a asigurărilor sociale.

In cele de mai jos, vom arăta răspunsul d-lui Dragu amintind, în acelaş timp, şi obiecţiunile d-lui Gr. Racoviceanu.

D-l Dragu în răspunsul său este în dezacord cu cele susţinute de d-l R.

La primul punct, privind obligativitatea asigurărilor din partea Capsului, d-l Dragu arată că Adm. C. Păd., fiind o instituţie de stat, nu poate plăti cotizaţii tot către stat, şi nici taxe comerciale. Greşete d-l R. când scrie că Adm. C. Păd. nu este un serviciu public» în sensul unei anumite definiţii dată de Prof. P. Negulescu şi că prin urmare nu poate invoca scutiri de taxe. D-l Dragu menţionează că se poate ca conducătorii statului să nu-şi aducă aminte de definiţiile date serviciului public în tratatele de drept, dar ei au satisfăcut condiţiunea esenţială pusă de Constituţie pentru creiarea unui serviciu public, aceia de a se face prin lege. Ori această condiţie esenţială este satisfăcută în formă. Dar şi în fond este la fel. Caps nu a fost creiată, cum spune d-l R., numai cu scopul «să exploateze în mod comercial şi industrial o porţiune a domeniului privat al Statului», formulă care ar duce la impunerea Capsului, ci, ea mai are şi obligaţia «de a conserva, regenera şi ameliora pădurile ţării şi în special ale Statului» având drept ţintă şi aceea de a influenţa în bine asupra climei şi sănătăţii publice, răspunzând în felul acesta unei nevoi cu caracter general.

2. In privinţa urmăririi cotizaţiilor datorate de C. Păd. pentru salariaţii săi dela exploatările de păduri, D-l R. arată că legea pentru perceperea veniturilor publice din 1934 face distincţie între veniturile publice şi cele private ale Statului. Socoteşte materialul lemnos al Capsului drept un venit privat al statului : deci se poate sechestra. D-l Dragu arată că în ce priveşte veniturile statului nu se poate face această distincţie. Şi arată pentru care motiv. Articolul 60 din legea amintită opreşte dela urmărire veniturile cu caracter public. Deci nu se poate sechestra materialul lemnos. Dealtfel. Consiliul superior al avocaturii statului a dat avizul său, în acest sens.

3) In ce priveşte Instituţia care urmează să soluţioneze litigiile dintre Caps şi Casa Asig. Sociale, d-l Dragu nu este de acord cu d-l R. că trebuesc tranşate de instanţele dela art. 101 din legea asupra unificării regimului asigurărilor sociale. Aceste litigii se rezolvă de Consiliul superior al avocaturii statului.

*

In revista «*Albina*» au mai apărut încă două pagini consacrate problemelor pădureşti şi cele legate de ele. Aşa, în Nr. 47/1935 se publică următoarele articole: D-l Drăcea: Mai multă conştiinţă forestieră; D-l D. Sburlan: Din întrebuinţările noui ale lemnului. Pavajele de lemn ; d-l At. Haralamb : Despre braconieri şi abuzul de vânătoare. In No. 3/936 apar alte trei articole: D-l Depecârcinov: Pomul de Crăciun şi grija de arbori; d-l G.: Pentru Sodoamele din Vrancea sau altele la fel : d-l A. Haralamb : Tot despre duşmanii vânatului.

Revista «*Satul*» la rândul ei a mai dat la iveală două pagini. In. Nr. 61 de pe Decembrie 1935, se vorbeşte despre pericolul despăduririlor. In Nr. 62

din Ianuarie 1936. d-l C. Cristea scrie despre legătura care există între păduri şi obiceiurile noastre creştineşti de Crăciun. In plus, Moş Nicolae. răspunde scrisorii trimise de un cititor din Bucovina al revistei.

Dintre articolele publicate în ziare, remarcăm pagina pădurilor din N-rele 5 şi 6/936 ale «*României Agricole*», unde se inserează două mari reportagii asupra valorificării pădurilor statului.

Conferinţe.

D-l *M. P. Florescu* şi-a desvoltat în ziua de 19. I. 1936, în sala Fundaţiei Universitare «C. N. Vasilitu-Bolnavu», conferinţa d-sale privind: *Exploatarea pădurilor bisericeşti prin energiile româneşti.*

D-sa face mai întâiu un istoric al diferitelor ctitorii de păduri, trecând apoi la felul cum sunt exploatate.

Eforia spitalelor civile a fost dăruită cu mari proprietăţi de familiile Domneşti şi boereşti ale ţării: Ghica. Cantacuzino. Morunglavii, Băgescu. Arată că fiecare danie era investită cu anateme grave pentru cei ce ar da acestor bunuri alte întrebuinţări decât cele prevăzute de donatorii lor. Câteva din anatemele citite impresionează profund pe auditori. Şi totuşi....

Azi pădurile acestui aşezământ sunt exploatate numai prin Români.

Nu acelaşi lucru se întâmplă cu pădurile Eforiei Sf. Spiridon dela Iaşi: acestea sunt exploatate de străini.

Regretă că la Domeniile Coroanei, nu mai subzistă directivele lui Kalinderu, pe vremea căruia nu pătrunsese nici picior de străin în cele 67.000 ha. păduri.

Starea rea de azi a Pădurilor Fondului Bisericesc din Bucovina se datoreşte exploatatorilor străini de neamul nostru. Nădăjduieşte, că noua conducere mitropolitană va şti să înlăture pe străini din păduri, dându-se în exploatarea elementului românesc.

Işi exprimă deasemenea nădejdea că pădurile cedate spre folosinţă Mănăstirii Neamţului vor încăpea pe mâini de buni gospodari.

In sfârşit, se ocupă de pădurile date în folosinţa Mitropoliilor şi Episcopiilor, potrivit cu legea din 1925. Păcat că şi exploatarea acestora a încăput pe mâini străine. Face excepţie Episcopia dela Huşi, care-şi exploatează pădurea cu elemente româneşti, realizând printr'o exploatare raţională şi bună gospodărie câte 60.000 lei la ha, netăind decât 10 ha pe an.

Termină, exprimându-şi dorinţa ca toate aceste instituţii să nu facă risipă, să le gospodărească cu înţelepciune şi să încurajeze elementul românesc, înlăturând pe cel străin.

D-l *Al. Bădăuţă*, a făcut la Radio în seara zilei de 4. I. 1936, *bilanţul turistic* al anului trecut.

Turismul pe calea ferată a fost amplu îmbrăţişat. Lume multă a pornit la drum, profitând de reducerile acordate pe calea ferată.

Să fim deocamdată mulţumiţi că, cel puţin dela fereastra trenului, mulţi au avut prilej să cunoască colţuri frumoase din ţară.

Muntele ca obstacol, ca mişcare pentru multă lume nu există; cea mai mare parte din călători ia contact cu el dela fereastra trenului. Cei mult se opresc la poalele lui. Puţini se avântă spre creste. Cel echipat pentru ascensiuni riscă să fie obiectul de ironii pentru marele public. Ne lipseşte organizarea. Totuşi faţă de trecut, anul ce a expirat s'a soldat cu progrese.

Pentru turistul ce foloseşte calea ferată rămân multe frumuseţi necunoscute. Pentru aceste părţi, automobilismul este acela care se impune.

Construirea unui drum înseamnă un nou colţ deschis marelui public.

Faptul că marea şosea turistică internaţională va străbate şi România, este de mare importanţă pentru noi.

In ce priveşte alpinismul propriu zis, el se practică de membrii diferitelor societăţi turistice.

Turismul pe apă se rezumă la vizitarea unora şi aceloraşi regiuni: litoralul mării dela Sulina la Constanţa şi Balcic. Delta Dunării şi puţin Cursul acestui fluviu. Pentru anul viitor, turiştii se vor bucura de o nouă cale pe apă : Nistrul.

Sfârşind, d-l Bădăuţă arată că în anul 1935 s'a pus bazele Oficiului Naţional de turism, care va avea să se ocupe cu organizarea şi propagarea turismului la noi.

In general, anul 1934 marchează un progres faţă de anul trecut.

At. Haralamb

ARTICOLE PRIVITOARE LA ECONOMIA FORESTIERA PUBLICATE IN ZIARE

Noembrie 1935.

Chestiuni de ordin Administrativ.

«*Ţara noastră*» publică în Nr. din 1. XI. Naţionalizarea pădurilor, semnat de M. P. Florescu.

«*Curentul*», 10. XI : In jurul neregulilor dela Ocolul silvic Brăila ; Ordonanţa de clasarea afacerii.

«*Porunca Vremii*», 14 Nov.: Banda Nacht nu e la prima lovitură, pădurile acaparate de acest excroc. In atenţia Tribunalului Ilfov. semnat de M. P. Florescu.

«*Zorile*», 11. XI: Proectul de lege pentru organizarea turismului.

«*Prezentul*», 16. XI : Un litigiu Româno-Iugoslav, pentru 110 milioane; Comunitatea de avere a Regimentului 14.

«*Epoca*», 19 Nov. : Cum se distrug pădurile. Dela Soc. Hidroclimatică. semnat Gam.

«*Porunca Vremii*», 10. XI : E rândul grănicerilor Sârbo-bănăţeni; după Caransebeş şi Năsăud, Vârşeţ.

«*Porunca Vremii*», 24. XI : Periculoşii gangsteri ai Bucovinei: Anhauch. Bilgreg, Aussländer, Tuhmann, Helfer, Solomon-Drukmann, Iacobhand. Şi la Pătrăuţi — Storojineţ.

«*Curentul*», 29 Nov.: O anchetă silvică în Vrancea; abuzul brigadierului silvic Geană, — cu echipele Studenţeşti ale Fundaţiei Regale.

«*Curentul*», 30. XI: Intâia şedinţă a secţiei econ. eparhiale, cu excluderea lui Nichifor Robu deputat, dela şedinţe. Mitropolitul Visarion Puiu şi exploatarea pădurilor fondului bisericii ortodoxe din Bucovina.

De ordin tehnic:

«*Prezentul*», 10. XI: Exploatarea pădurilor supuse regimului silvic; execuţia buget venituri a Caps. ancheta Ministerului de Finanţe.

«*Prezentul*», 28. XI: Exploatarea pădurilor supuse regimului silvic, — Licitaţii.

«*Epoca*», 20. XI: Congresul de toamnă al Soc. de hidrologie şi climatologie medicală, — tratând chestia pădurilor pentru aceste staţiuni.

De ordin Comercial:

«*Curentul*», 10. XI: Doleanţele exportatorilor de cherestea Galaţi, pentru exportul în Egipt: vasele N. F. R., au navlul prea urcat şi taxele vamale.

«*Viitorul*», *7 Nov.*: Pomii de Crăciun şi apărarea pădurilor, semnat de Ing. I. Florescu.

«*Zorile*», 11. XI: Situaţia precară a export. cherestea în Bucovina; blocarea Staţiei Grigore Ghica Vodă; dispoziţia B. N. R.

«*Credinţa*», 6 Nov.: Cumpăraţi lemne dela CAPS., semnat de Const. Bogoe.

«*Argus*»: Piaţa europeană a lemnului, scăderi de preţuri şi export, concurenţa rusească.

«*Ordinea*», 27. XI: In atenţia Ministerului Agriculturii şi Domeniilor. Mizeria din depozitele de lemne ale CAPS-ului.

«*Curentul*», 22 Nov.: Intre Caps şi CFR, chestia aprovizionării cu lemne a funcţionarilor; vina e a CFR. datoare.

«*Curentul*»: Timbrarea scrisorilor de trăsură prezentate de Caps şi anexelor ataşate cererilor de restituire la CFR.

«*Excelsior*», 30 Nov.: Utilizarea lemnului ca pavaj, semnat Gh. D. I.

«*Epoca*», 28. XI: Armonizarea lefurilor, semnat de Florea Cărunţu.

Revista «*Albina*» Fundaţiilor Regale No. 43 pe 1. XI: Ingrijirea pădurilor noastre. Secvirea nemiloasă şi vorbe cu tâlc despre pădure, semnat de Tr. I. Heroiu.

Decembrie 1935.

«*România Agricolă*», No. 1 pe 1 Dec., (pag. «Silvicultură»): Chemarea socială a Inginerului silvic, semnat de Cezar Cristea.

Activitatea Caps., dela Aprilie 1934—Aprilie 1935. Contribuţii la desvoltarea comerţului şi industriei lemnului, înlăturarea şomajului în regiunea muntoasă. Raţionalizarea exploatărei ţinuturilor forestiere, — (preocuparea Direcţiunei Regimului Silvic). Chronique du bois.

«*Prezentul*», 4. XII: Păduri în exploatare supuse regimului silvic.

«*Prezentul*», 6. XII : Placa impozitului proporţional asupra navlului la transportul de lemn pentru Caps.

«*Curentul*», 1 Dec.: Regiile autonome somate să plătească redevenţa Casei pensiilor.

Excluderea deputatului Nichifor Robu dela şedinţele Consiliului eparhial Bucovinean.

«*Curentul*», 4 Dec.: Efectul pozitiv al unei campanii forestiere — împăduriri pe valea Lotrului, semnat de M. P. Florescu.

«*Universul*», 5 Dec.: Delictele silvice.

«*Prezentul*», 6 Dec.: Situaţia pe piaţa lemnului o interesantă expunere asupra exportului în Ianuarie-Septembrie pe anii 1933—1935.

Ungaria importă încă 10.000 vagoane lemn din România.

«*Curentul*», 7. XII : Pavajele de lemn — conferinţa D. Sburlan.

«*Universul*», Idem; şi exportul lemnului de nuc.

«*Prezentul*», 7. XII : Industria şi Comerţul mondial de lemn şi produse forestiere, suprafaţa păd., producţia celulozei, piaţa engleză, semnat T. T.

«*Curentul*», 5. XII : Exportatorii de cherestea Galaţi continuă să se agite; intervenţia la B. N. R.

«*Porunca Vremii*», 7. XII : Pădurile Sfintei Patriarhii în mâinile jidanilor, semnat de M. P. Florescu.

«*Zorile*», 5. XII : De 5 lei lemn: Sărăcia în capitală, ce face Statul ?, semnat de C. Rudeanu.

«*Credinţa*», 6 Dec.: dela Cameră (reportajul): Impăduririle — o problemă naţională.

«*Epoca*», 5 XII : Congresul funcţionarilor, semnat de Florea Căruntu.

«*Porunca Vremii*», 6. XII : Printr'un banditesc atac, pădurile Bucovinei au rămas tot în mâinile jidanului Anhauch; Ţara aşteaptă un act de dreptate dela Mitropolitul Visarion, semnat de M. P. Florescu.

«*România Agricolă*», din 8 Dec. No. 2; conţine :

Piaţa internă şi externă a lemnului.

Chronique du bois şi Holzchronik.

Autonomia Vânătoarei, semnat de Col. Şendrea.

Problema pastorală în regiunea secetoasă a ţării; benzile de protecţie; şi un serviciu mixt de propagandă agro-silvică imperios necesar, semnat de Ing. Agr. A. Tălăşeanu.

«*Prezentul*», 8. XII : Exportatorii de cherestea din Bucovina iară nemulţumiţi. Intervenţia la B. N. R., fără succes; plata drahmelor şi lirelor palestiniene — condiţionează comerţul nostru, semnat I. R.

«*Excelsior*», 7. XII : Greutăţile pe piaţa lemnului, şi Exportul lemnului (cherestea) românesc în Franţa; propunerile delegaţiei franceze şi răspunsul Asoc. exportatorilor români.

«*Prezentul*», 8 Dec.: Exportul nostru de produse forestiere în perioada Ianuar—Octombrie; exportul în creştere pe ultimile 2 luni.

«*Curentul*», *13. XII :* Conferinţa Ing. N. Ghelmeziu : «Despre Răşină» (la cercul de studii forestiere).

«*Curentul*», 12. XII : România pierde piaţa grecească, pentru cherestea ; interesante desbateri la Galaţi (C. Com.) şi Congresul exportatorilor din Bucureşti.

«*Prezentul*», 13 Dec.: Un interesant studiu de Ing. C. Clausu asupra «Vânătoarei ca factor al economiei naţionale» în R. V.

«*România Agricolă*» No. 3 din 15 Dec., pag. «Silvicultură» conţine : Unele lacune ale gospodăriei silvice; semnat Cezar Cristea. Problema lemnului în România : rolul Caps, debuşeele. Cooperaţia, industrializarea lemnului. Semnat X (consilier silvic). Pentru sporirea producţiei forestiere, semnat de N. N. Nedelcovici şi C. C.

«*Porunca Vremii*», 20 Dec. : Isprăvile întreprinderei forestiere judeţeşti «Stejarul» din Cluj, pagubele Statului. Semnat A. C. Bututza.

«*Prezentul*» 21. XII : Exploatarea pădurilor supuse regimului silvic.

«*Curentul*», 16. XII : Administratorul Caps, a demisionat; cauzele: dificultăţi financiare, fondul de pensii şi datoria C. F. R. către Caps.

Idem «*Zorile*», «*Credinţa*», etc.

«*Dreptatea*», Comentar la aceasta, faţă de expozeul premierului în Parlament asupra Regiilor autonome.

«*Prezentul*», 15. XII : Memoriul exportatorilor forestieri.

«*Curentul*» 14 Dec. : Cerc de Studii silvice (cu prilejul conferinţei «Despre Răşină» a Ing. Ghelmeziu). Semnat Dragoş Vrânceanu.

«*Prezentul*» şi «*Curentul*» 21 Dec.: «Lemnul în anii de adaptare la criză». (Conferinţa Ing. Dr. V. Dinu).

«*Curentul*», 21 Dec : Campania de împăduriri din Vrancea ; se înfăptueşte un gând al ziarului Curentul. Inspectoratul de Regim Silvic Focşani şi Prefectul Tiroiu, încep crearea «Pădurilor sacre».

«*Excelsior*» din 28 Dec : L'exportation du bois en 1935, şi Conferinţa Ing. V. Dinu : «Lemnul în anii de adaptare la criză».

«*Epoca*», 29 Dec. : Tot despre Măcelărirea brazilor pentru pom de Crăciun, semnat de Arhimandritul Iuliu Scriban.

«*România Agricolă*» No. 4 din 22—25 Dec. 1935, pag. «Silvicultura» şi în restul ei conţine : «Problema lemnului românesc — sub variate aspecte, de Petre Ioan. Foloasele materiale şi directe ale pădurii (Tabl. sinoptic), de Cezar Cristea şi R. A. Plantaţiile de pe drumurile provinciale, de N. Nedelcovici. Valorificarea produselor lemnoase, de Gh. Nicolau-Bârlad. O nouă orientare : propagandă în favoarea urcării preţului lemnului, de Horia Manole. CAPS-ul şi aprovizionarea cu lemne a Bucureştenilor, de C. Rachieru. «Jalea Codrului» (Satiră), de Florin Iordăchescu. Vânătoarea în cadrul economiei agricole. Înfăptuirile Echipelor Stud. cu Fund. Regale — problema pădurilor. Drumeţie : Manualul practic al turistului. Cronica lemnului — extern şi intern şi informaţii, semnate R. A. Epurii — o pacoste a plantaţiilor, de Ing. Agr. A. Tălăşescu.

Biroul Presei şi Propagandei Forestiere CAPS.
Ing. C. Cristea

INSEMNĂRI

CUVINTE REGALE DESPRE PĂDURE

Din volumul II al frumoasei cărţi a M. S. Regina Maria «Povestea vieţii mele», transcriem rândurile de mai jos, ca un model de simţire cu adevărat aristocratic, pentru pădurea atât de batjocorită de oamenii timpurilor noui.

«Cerchez (calul M. S.) şi cu mine ne căţăram pe poteci ştiute numai de «pădurar şi de noi.

«Am cunoscut pădurea în cele mai măreţe şi mai sălbatice singurătăţi ale «ei şi am stat singură pe vârf de munte, privind în jos la lumea de sub mine, «desfăşurată ca un tablou zugrăvit. Am cunoscut pădurea Sinaiei în toate ano-«timpurile: la începutul primăverii când are covor de toporaşi şi de anemone «şi cu frunzişul fagului atât de tânăr, încât părea ca o lumină galbenă deasupra «capului meu; am cunoscut'o în umbra întunecoasă a verei, dar în deosebi cu «strălucirea ei de toamnă eram prietenă: era o lume fantastică de aur arămiu; «am cunoscut'o şi învăluită într'un giulgiu de zăpadă orbitoare, dar atunci mă «plimbam pe jos nu călare». (pag. 147).

«...Iar când mă întâlneam câteodată cu Unchiul (Regele Carol I) îmbrăcată în costumul căzăcesc, călare pe calul meu cu coada fluturată în vânt, cu câţiva câini după mine, prindeam în ochii lui o privire plină de o involuntară admiraţie, cu toate că în mod oficial mă dezaproba. Netăgăduit, eram pentru el o grije; îi turburam zilele; îi răsturnam ideile despre ceeace se cădea sau nu se cădea, dar eram tânără, nu voiam răul nimănui şi mi-era dragă pădurea lui.

«Schöner Tag, herrliches Wetter». Unchiul totdeauna vorbea de vreme, care era grija lui neîncetată. «Ja, Onkel, und ein so schöner Wald! Kein Wald ist so grossartig als der Sinaia-Wald». Şi Unchiului îi părea bine să audă lăudând mult iubita lui pădure. Eu ştiam s'o preţuiesc şi fiecare dintre noi o stăpâneam în felul nostru: eu de pe cal, el pe jos». (pag. 148).

ARBORII ŞI TRĂZNETUL.

Dr. Hermann Schröder în «Die Lesestunde» IX/930 scrie despre trăsnetul la arbori:

«E. Stahl susţine că la arbori pericolul de a fi loviţi de trăsnet depinde în mare parte de felul cum coaja arborilor, la o ploaie vehementă, va fi udată — încet sau repede. El crede că un arbore udat dela coroană până la straturile umede ale solului este mai puţin expus trăsnetului, decât altul cu coaja pe afară rămasă uscată.

Din experienţă ştim că fagul este mai rar lovit de trăsnet decât, de pildă, plopul sau stejarul.

S'a încercat a se explica această deosebire prin faptul că stejarul, ca şi plopul, au o coajă scorţoasă, care chiar la ploi abundente rămâne uscată mult timp, pe când fagul, este udat imediat şi de jur împrejur.

In afara celor arătate mai sus joacă un rol mare și împrejurările pedologice, existența sau lipsa unei rădăcini pivotante, adâncimea la care se află apa în sol.

Arborii, în ceia ce privește pericolul de a fi loviți de trăsnet, se pot împărți în trei categorii : cel mai des sunt loviți plopul, stejarul, părul, ulmul, salcia, frasinul, salcâmul, mai puțin des: telul, mărul, cireșul, nucul, castanul (vesca), cel mai rar: aninul, sorbul, diverse acerinee, castanul (hyppocastanum), fagul și carpenul.

In ceea ce privește mesteacănul, există diferite păreri. Inainte de a se ocupa știința cu această chestiune poporul spunea adevărul când zicea :

De stejari să te ferești
De salcie să te păzești.
Dela molizi, să alergi,
Spre fagi să mergi.

Se întâmplă să fie lovit de trăsnet și fagul, în ceia ce privește însă pe carpin nu există nici o observațiune care ar dovedi că ar fi fost lovit vreodată.

Din diferite cercetări a rezultat că trăsnetul, în arborii loviți, este condus prin trahcele celor mai tinere straturi lemnoase».

Traducere de *Ing. Wydinitski.*

RECENZII

Păstoritul în Maramureş de *Vladimir Kubijovyc*. Buletinul Soc. Regale Române de Geografie. 1934, pag. 215—280 + 2 hărţi.

Autorul este profesor la Universitatea din Cracovia şi preşedintele Comisiunei ştiinţifice slavă. creiată pentru coordonarea cercetărilor asupra păstoritului din Carpaţi şi Balcani. A publicat în această direcţie o serie de lucrări asupra Carpaţilor Nordici.

Lucrarea privind păstoritul în Maramureş este fructul cercetărilor şi investigaţiunilor sale la faţa locului, în drumul său, făcut din munte în munte, însoţit de doi Ucranieni licenţiaţi ai Universităţii din Cernăuţi, cari au şi tradus lucrarea în româneşte. După d-sa, acest studiu este sortit să servească ca punte de trecere între lucrările cercetătorilor slavi din Carpaţii Nordici şi cei români din Carpaţii Sudici, Maramureşul fiind situat la graniţa dintre aceste două lanţuri muntoase.

Expunerea este concisă şi metodică, privind starea actuală a păstoritului în acest ţinut românesc, lăsând altora grija să se ocupe de evoluţia lui istorică.

In cele de mai jos, vom stărui în special asupra părţilor ce se referă mai mult la păduri.

Acestea ocupă în Maramureş, care constitue o unitate antropo-geografică organică şi bine limitată, un procent de 46% din suprafaţa lui totală, cea mai păduroasă parte fiind lanţul Carpaţilor Maramureşeni, iar cea mai despădurită (numai 11%) regiunea dealurilor interioare ale basinului Vişeului. După păduri vin fâneţele şi păşunile cu un procent destul de mare, care se urcă până la 37%, în timp ce terenul arabil nu atinge decât 14 la sută. Cifra mare a păşunilor şi fâneţelor, arată caracterul pastoral al regiunii. In ce priveşte vitele, în Maramureş sunt, la 100 de locuitori, 6 cai, 28 vite cornute, 60 oi şi 7 capre. Cele mai multe vite nu se găsesc în regiunea muntoasă ci în regiunea dealurilor, şi a munţilor vulcanici. Din compararea câtorva cifre autorul constată că Maramureşul evoluiază spre creşterea oilor.

Pădurile Maramureşului sunt constituite din molid în amestec cu bradul şi cu fagul în zonele inferioare, acesta din urmă atingând numai în 2 puncte limita superioară a vegetaţiei forestiere. Aceasta variază, ridicându-se mai sus în culmile cele mai înalte. Se dau şi cifre comparate cu acelea ale lui Fekete-Blatny şi Zapalowicz. Aşa de pildă, după Zapalowicz ea se află între 1455 şi 1600, ţinând seamă de altitudinea pe care o au cele mai înalte puncte până unde merg arborii. După Fekete-Blatny, limita este între 1388 m. şi 1524 m., pentru pădurea compactă, şi 1460—1574 m. pentru partea superioară şi rărită în mod natural. Autorul studiului de faţă dă la rându-i

date asupra limitei superioare bazate pe hartă.

Deasupra pădurii de molid se află jneapănul (Pinus montana) care după Zapalowicz, ar ocupa 1/5 din întinderea zonei alpine. Acesta apare la 1900—2000 m. altitudine şi adesea la 1600—1800 m. Uneori coboară chiar până la 1200 m. în părţile mlăştinoase. El ar fi legat de prezenţa gresiilor silicioase, micaşisturilor, porfirelor şi andezitelor.

Populaţia Maramureşului, după un recensământ unguresc folosit de autor, ar fi: 51,5% Români, 11,5% Ucraniени, 22,5% ovrei, aceştia din urmă marcând procentul cel mai mare din orice altă regiune a Carpaţilor Orientali, ajungând să joace un rol important chiar şi în păstorit.

Privitor la proprietate, autorul arată că înainte de războiu, munţii aparţineau în mare parte statului şi particularilor. O bună parte din proprietatea particulară ajunsese în mâinile ovreilor, acaparată pe preţuri de batjocură. După războiu, prin expropriere, munţii statului şi o mică parte din cei particulari au trecut asupra comunelor. În legătură cu aceasta autorul arată că în Cehoslovacia, Statul şi-a mărit patrimoniul, prin expropriereea munţilor proprietate particulară.

Ocupându-se de fizionomia păşunilor, autorul arată încălcările suferite de păduri atât în partea inferioară cât şi în partea superioară a zonei lor de vegetaţie. În munţii Rodnei, spre partea lor inferioară, «acţiunea omului se opreşte la «marginea abruptă a munţilor: în schimb «ea nu e limitată dinspre munte nici de «factorii naturali nici de cei omeneşti. «pentrucă, cu excepţiunea porţiunii ves«tice, pădurea şi stepa alpină se găseşte «de obiceiu în una şi aceiaşi mână. De «aceea pădurea e întrebuinţată ca loc «păşunat, ceea ce-i imprimă cu vremea «un aspect de parc». Şi autorul arată apoi că pantele abrupte ale văilor, lipsite de vegetaţie, sunt astăzi supuse eroziunilor puternice.

În regiunea munţilor vulcanici situaţia pădurei e şi mai tragică. Este regiunea cea mai despădurită. «*Acolo unde pă«durea nu a fost tăiată cu desăvârşire, «ea este distrusă fără cruţare, cum rar «întâlnim în Carpaţi, aşa că astăzi* e «*prefăcută mai toată în pădure de parc*», în unele locuri aspectul ei apropiindu-se chiar de cel al lazurilor. (Lazuri sunt regiuni de fâneţe şi păşuni, presărate ici şi colo cu buchete şi arbori izolaţi).

În Maramureş se cunosc două modalităţi mai de seamă de exploatare: asociaţia şi antrepriza. Ambele sunt cunoscute în tot lanţul munţilor noştri. Nicăieri însă nu se va mai întâlni la noi situaţia din Maramureş unde antreprenorii munţilor pastorali sunt ovreii. Ei stau toată vara la munte unde îndeplinesc funcţia de baci. Adesea mai au şi câte un ajutor tot ovrei.

D-l Kubijovyc mai face şi alte constatări dureroase referitoare la situaţia din Maramureş. D-sa arată că modul de prelucrarea laptelui la noi este primitiv şi că păşunea nu este supusă nici unei ameliorăţiuni neuitând să adauge că, alături de vecinii noştri din Cehoslovacia, există stâne model, întreţinute mai ales de către Stat, cu industria produselor de lapte, cu ameliorarea păşunilor, cu clădiri igienice şi solide, cu numeroase drumuri de comunicaţie. Controlul păstoritului acolo îl face statul prin funcţionari speciali.

Şi autorul revenind la situaţia dela noi, adaugă:

«*Toate acestea nu numai că lipsesc în «Maramureşul românesc, ci dimpotrivă: «protecţia pădurilor particulare este ilu«zorie (rar întâlnim în Carpaţi o devas«tare aşa de sălbatecă a pădurilor ca «în munţii Rodnei şi în regiunea vulca-*

«nică), dar păşunile de munte nu numai «că nu cunosc ameliorări, dar dimpotrivă «se acoperă cu jepi pe care nimeni nu-i «taie».

Sunt adevăruri crude. Este bine că le-a spus un strein. Cei ce au urechi de auzit, să audă.

A. Crivăţ

Despre pădurile virgine de molid ale Carpaţilor de Sud de *Julius Fröhlich*, articol apărut în Centralblatt für das gesamte Forstwesen, April 1935.

Concepţia modernă, care stă la baza teoriei şi practicei regenerărilor naturale, metodă aşa de mult preferată şi cultivată de literatura forestieră contimporană, se reazimă pe legile biologice ale pădurilor virgine. Totul se clădeşte imitând natura.

Prin această sănătoasă orientare în materie de technică silviculturală, pădurile virgine sunt mult cercetate şi studiate, fiindcă ele sunt acelea care ne permit să citim în marea carte a naturii, şi să putem trage învăţăminte asupra modului cum trebue condusă de om o regenerare naturală într'o pădure cultivată.

D-l I. Fröhlich, trăit peste 30 de ani în Sud-Estul european, adânc cunoscător al pădurilor virgine şi fecund autor în această materie — publică sub titlul de mai sus un nou şi foarte interesant articol despre pădurile virgine, de astă dată din masivul munţilor Sebeşului, care se intinde la circa 30 km. spre Sud le Sibiu, pe o suprafaţă de aprox. 4000 de ha fiind constituit din arborete curate de molid. D-sa discută şi descrie cu o rară competinţă şi claritate aspectul pădurilor virgine din regiunea respectivă şi legile biologice după care se desvoltă, cu scopul de a trage apoi câteva concluzii în ce priveşte metodele naturale de regenerare care ar trebui adoptate în pădurile cultivate din regiunea amintită.

Ne este imposibil să redăm în întregime, în cadrul unei recenzii, interesantele expuneri ale d-lui Fröhlich; de aceea spicuim doar câteva învăţăminte pe care le trage D-sa în ce priveşte regenerarea naturală a molidului în optimul său de vegetaţie; în cazul de faţă între 1200—1800 m. altitudine.

Natura, spune d-l Fröhlich, crează excelente condiţiuni de viaţă pădurii. Ca dovadă, D-sa ne serveşte însuşi masivul virgin în cauză. Aici, deşi avem de a face de secole cu păduri pure de molid, solul nu s'a degradat; atacurile de insecte, ciuperci, etc. sunt ca inexistente. Natura deci crează condiţiuni excelente de viaţă fiecărei specii în parte în optimul său de vegetaţie, unde pădurea se apără singură în contra tuturor calamităţilor naturale.

Regenerarea molidului de asemenea se face foarte uşor în pădurile virgine. Şi dacă în unele cărţi se aminteşte despre greutăţi în această privinţă, acelea există, exact aşa ca şi pericolul calamităţilor, numai în afară de zona optimului de vegetaţie a molidului.

Pe baza de observaţiuni îndelungate, autorul conchide că metoda de regenerare cea mai potrivită condiţiunilor naturale din Carpaţi, este metoda tăierilor rase în bande înguste şi lungi. Tăierile sub acoperiş, după cele învăţate lela pădurea virgină, nu crează condiţiunile de regenerare cele mai bune, fiindcă în regiunile înalte, acoperişul sustrage semiţişului o parte din lumina de care are mare nevoie, în special aici în zona rece.

Tăierile rase în bande înguste, recomandate de autor, pe baza observaţiunilor făcute de D-sa în doborîturile de vânt din unele păduri virgine, dau se-

mințișului lumină suficientă și în același timp marginea de masiv — sudică, crează cele mai excelente condițiuni biologice și oecologice pentru tineret.

Metoda tăierilor rase în bande înguste ar fi așa dar, cea mai potrivită în pădurile noastre de molid crescut în masive pure și care se găsesc în optimul lor de vegetație.

Dr. V. S.

Fran Kolmarden till Karpaterna de *Carl Lagercrantz.*

Sfârșitul anului trecut, ne-a adus bucuria unei cărți tipărită în fiordurile nordului, în care un pasionat vânător și neobosit călător, d-l *Carl Lagercrantz,* scrie despre noi și țara noastră așa cum numai un adevărat prieten și admirator sincer poate scrie.

«*Fran Kolmarden till Karpaterna*» — dela Kolmarden la Carpați — este jurnalul de călătorie, în care autorul își notează impresiile culese în țările Europei Centrale: Germania, România, Ungaria, Austria și Cehoslovacia.

In România d-l Carl Lagercrantz a fost invitatul d-lui Gh. Nedici, consilier la Inalta Curte de Casație, lângă care a putut cunoaște unul din cele mai frumoase terenuri de vânătoare din munții noștri. Ce impresie puternică a făcut asupra vânătorului suedez Maramureșul pitoresc și terenul amenajat de d-l Gh. Nedici la Făina și ce bune amintiri i-a lăsat ospitalitatea românească, aflăm din cartea mai sus citată, în care peste 50 pagini sunt dedicate României.

Insoțind cu 28 clișee expunerea sa, autorul prinde într'un stil atractiv caracteristicile ținutului maramureșan, impresiile sale de vânătoare precum și câteva din dispozițiile fundamentale ale organizării vânătorești în România.

Cuvintele măgulitoare pentru noi abundă în fiecare pagină, iar clișeele alese cu mult gust dau o imagină fidelă a pitorescului autohton. Valea Râului cu minunatele ei perspective. Sighetul și Vișeul românesc au găsit în d-l Carl Lagercrantz un interpret plin de sensibilitate și talent descriptiv. Nu mai puțin însă frumusețile vânătorești ale terenului Făina-Vișeu, despre care autorul are aprecieri ce trebuesc menționate pentru a da astfel o modestă satisfacție d-lui Consilier Gh. Nedici, ale cărui străduințe și sacrificii au creiat — în ciuda tuturor dușmanilor săi — acolo, un teren ce face fală țării și breslei vânătorești.

Ultimul capitol despre România tratează pe scurt «Vânătoarea și legea vânătoarei în România». Aici autorul face o scurtă expunere asupra evoluției noastre legislative pentru a justifica calificarea de modernă ce dă legii noastre, precum și neprecupețitele elogii la adresa autorului ei. Tot în acest capitol se dă un scurt calendar al epocilor de vânătoare pentru fiecare specie.

Coperta cărții — lucru ce trebue menționat — e iarăși o măgulitoare atenție pentru România. Ea reprezintă, în culori, un cerb capital al cărui bogat trofeu și majestoasă siluetă pot fi admirate de orice vizitator al Muzeului Național de vânătoare.

In afară de România autorul a mai vizitat Germania, Ungaria, Austria și Cehoslovacia, de unde a culeș o sumă de impresii. Pe noi cartea d-lui Lagercrantz ne măgulește din mai multe puncte de vedere.

In primul rând ea oferă străinătății o minunată propagandă românească, făcută fără alte sacrificii decât cele ale gaz-

dei din Maramureș, căreia paginile cărții îi dau o satisfacție bine meritată.

In al doilea rând, cartea domnului C. Lagercrantz dovedește străinătății nivelul ridicat al vânătoarei românești care — în cazul domeniului Făina din Maramureș — înțelege să amenajeze, după ultimele metode științifice, terenurile naturale, în care vânatul să se poată desvolta perfect și să poată fi ocrotit continuu contra dușmanilor și intemperiilor.

In sfârșit, nota generală a cărții acestui pasionat vânător, dărîmă o legendă pe care pamfletul unui dușman al d-lui Consilier Nedici, încercase să o creeze în jurul activității sale vânătorești. Autorul, ca și susținătorii acelei cărți, au acum un motiv serios să-și verifice încă odată amintirile despre ospitalitatea și cunoștințele vânătorești ale d-lui Gh. Nedici, căruia azi îi datorim o victorie în plus : câștigarea pentru țara românească a unui propagandist entuziast de reputație internațională în lumea vânătoarească.

G. Nivalis

REVISTA REVISTELOR

L'ALPE.

Nr. 10/1935.

A. Merendi.

I provvedimenti del governo per l'autotrazione a gassogeno (4 pag.. 2 fig.).

Dispoziţiunile guvernului pentru autotracţiunea cu gazogene.

Guvernul italian a hotărît printr'un decretlege că toate autovehiculele pentru transportul colectiv de pasageri, fie urban sau interurban, fie public sau privat, trebue să fie acţionate de gazogene. Autovehiculele existente trebue să fie transformate pentru întrebuinţarea gazogenelor până la 31 Decembrie 1937—XVI. Se găsesc date foarte interesante cu privire la consumul de lemn ce se va produce odată cu adoptarea acestui sistem de autotracţiune.

L. Fenaroli.

Protezione della natura nelle Alpi. (12 pag., 15 fig.).

Protecţia naturii în Alpi.

Admirabilă descriere a parcurilor naturale din Alpi şi a lucrărilor de artă făcute spre a da posibilitate vizitatorilor să le poată admira în toată frumuseţea lor.

Dott. Renato Saldarelli.

Gli spartivalanghe (5 pag.. 8 fig.).

Spărgătoare de avalanşe.

Se descriu amănunţit sisteme de construcţie şi aşezare a spărgătoarelor de avanlanşe, experimentate şi în parte însuşite de Miliţia Forestieră.

La «Insemnări şi note practice».

Pentru perfecţionarea şi unificarea statisticei forestiere. Reîmpăduririle şi locurile de păstrare ale puieţilor până la plantare.

La «Viaţa forestieră în străinătate».

Franţa — Expoziţia de gazogene.

Germania — Pinul Weymouth şi douglasul.

Irlanda — Pentru organizarea serviciilor forestiere.

Rusia — Bogăţia forestieră a Uniunii Republicelor Sovietice.

Africa de Sud — A patra conferinţă forestieră imperială.

Recenzii:

Gli alberi e la formazioni legnose della Somalia, de Senni L.

Il terreno agrario. de De Cillis E. e Leggeri L.

Analisi polliniche di torbe e depositi lacustri della Venezia Fridentina, de Dalla Fior G.

Panorami del Monteſeltro ; il monte Carpegna, de F. Reggiani.

Nursery investigations, de MacDonald J.

Investigations on the carbonnitrogen ratio in letter and humus substances of forest soil, de Krolikowski L.

N. G. G.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT

Caietul 19, Octombrie 1935.

Dr. phil. Arnold Feuerstein.

Das Klangholz.

Lemnul de rezonanţă.

In cele câteva pagini, autorul se ocupă de calităţile technologice ale lemnului de rezonanţă. Se caută a se stabili care sunt particularităţile factorilor ecologici în care cresc arborii ce ne dau lemnul de rezonanţă cel mai bun.

Actualmente aproape intreaga piaţă mondială se aprovizionează cu lemn de rezonanţă din Bucovina şi Carpaţii estici.

G. Jaroschenko.

Die vegetative Fortpflanzung der Vogelkirsche (Prunus avium L.).

Inmulţirea pe cale vegetativă a cireşului sălbatic.

In pădurile de fag din Transcaucazia se găseşte în amestec foarte mult, cireşul sălbatec. Autorul observă că în aceste păduri, cireşul se înmulţeşte cu uşurinţă prin drajoni.

Hugo Lendle.

Untersuchungen über die Einwirkung des Fräsens und Kalkens auf Waldboden.

Cercetări asupra influenţei mobilizărei şi adăugirei de calcar solurilor de pădure (publicat în caietele No. 15, 16, 17, 18, 19).

In urma cercetărilor făcute timp de 3 ani în cinci păduri, situate pe diferite soluri, autorul ajunge la concluziile următoare referitor la acţiunea ce are mobilizarea solului şi îngrăşarea cu calcar:

Mobilizarea solului este mai de efect, dând o afânare care perzistă, cu cât solurile sunt mai sărace în argilă şi humus. Asupra humusului se observă mărirea capacităţii de a reţine apa.

Favorabil este influenţată, desacidizarea solului, mai cu seamă la suprafaţa lui. Asupra conţinutului în apă a solului, se remarcă o influenţă inegală.

Prin îngrăşarea solului cu var nestins şi piatră de var se resimte o acţiune binefăcătoare, mai ales în cazul varului nestins, asupra desacidizărei.

Referitor la apa din sol se deduce că solurile nisipoase îngrăşate au mai puţină apă decât cele nemobilizate, pe când cele mobilizate şi îngrăşate cu calcar sunt mai umede decât cele numai mobilizate.

In concluziunile finale, autorul spune: Rămâne bine stabilită influenţa favorabilă a mobilizărei, care însă nu durează decât câţiva ani. Prin mobilizarea susţinută acţiunea se poate prelungi.

Ingrăşarea şi mobilizarea are o influenţă imediată asupra creşterei arborilor.

Caietul 20, Octombrie 1935.

Georg Priehäusser.

Beitrag zur Frage der Entstehung der Fichtenrotfäule.

Contribuţie la problema apariţiei putregaiului roşu la molift.

Putregaiului roşu, la molift apare în cele mai multe cazuri, în urma rănilor din cauza loviturilor. Între cauzele care concură la producerea putregaiului, trebuesc considerate şi condiţiunile ecologice nefavorabile. Pe un sol umed, rău, moliftul va fi totdeauna expus putregaiului roşu. Este necesar, ca înainte să se întemeeze un arboret, să se ţină mai cu stricteţe seamă de exigenţele staţionale ale moliftului.

Caietul 21. Noembrie 1935.

Dr. Kurt Mantel.

Zur Frage forstgeschichtlicher Gemeinschaftsforschung.

Relativ la problema comuniunei de cercetări istorico-forestiere.

Devine tot mai de actualitate în Germania naţional-socialistă, constituirea de comunităţi cu scopurile cele mai diferite.

In articolul de faţă autorul se preocupă de felul cum d-sa vede organizarea acestei comunităţi şi ce teme are de urmărit. In concluzie spune :

Comunitatea va avea de scop principal, să adune din archive datele privitoare la istoria silviculturei şi să se îngrijească de păstrarea acestor archive. Să dea publicităţii parte din acest material. Ca scop mai îndepărtat să îngrijească de întocmirea unei bibliografii forestiere cuprinzând operele mai vechi. Ca scop secundar, comunitatea să publice biografia oamenilor mari ai silviculturei.

Fritz Backmund.

Ziele und Aufgaben der forstlichen Vermessungslehre

Obiectul şi problemele topografie forestiere.

O cozerie asupra operaţiunilor şi lucrărilor principale topografice. Se disting lucrările de pe teren şi cele de birou.

Antonin Nemec.

Der Einfluss von Waldfeldbau auf die phisikalischen und chemischen Eigenschaften der Waldboden.

Influenţa culturei intermediare asupra proprietăţilor fizice şi chimice ale solurilor forestiere. (Articolul început în No. 20).

Lucrări care să stabilească care este adevărata influenţă asupra solului în cultura intermediară, sunt prea puţine.

S'a susţinut de unii că, cultura intermediară epuizează solul. După cercetările autorului rezultă că pe soluri nisipoase, cultivate cu pin şi cartofi, nu se observă nici o împuţinare a acidului fosforic şi nici a potasiului ; deci nici o sărăcire a solului. Alte cercetări în legătură cu această problemă sunt în curs.

Caietul 22. 15 Noemb. 935.

Dr. Ing. Eduard Krca.

Zeitgemässer Weiterbau der Forstwirtschaftslehre.

Perfecţionarea în raport cu timpurile a ştiinţei economiei forestiere.

De câtăva vreme se agită în Germania, tot mai intens, chestiunea reorganizărei studiilor ştiinţelor silvice. Dacă a fost un timp când se avea în vedere aproape exclusiv principiul economic, spune autorul, se pare că azi a sosit vremea să părăsim acest principiu. Trebue să facem loc mai mult spiritului, căci, să nu

scăpăm din vedere că, economicul în sine nu este un scop, ci numai un mijloc.

Sprijinit pe unele publicaţii în această chestiune ale lui Dieterich şi Weber, autorul ne dă o schiţă cum se grupează ramurile diferite ce alcătuesc la un loc, marea categorie a ştiinţei silvice.

Richard Hertel.

Formzahlen und Wuchsleistung von Kulturpappeln (Populus canadensis und Populus robusta) in den pfälzischen Rheinauwaldungen.

Coeficienţi de formă şi productivitatea plopilor (P. candensis şi P. robusta) cultivaţi în lunca Rinului din Palatinat.

In lunca Rinului s'a cultivat pe scară întinsă plopul de Canada şi Populus robusta. Cu ocazia lucrărilor de amenajament s'a doborît şi măsurat 104 plopi din speciile de mai sus. S'a calculat coeficienţii de formă şi s'a găsit că variază între 0.366 şi 0.446. Cu cât arborele este mai tânăr coeficientul de formă este mai mic.

Creşterea medie în volum, la ha, pe an s'a găsit la unele parcele a fi 21.142 m. c.

Creşterea în înălţime este mai activă între 5—15 ani, când lujerul anual este mai mare ca 2 m. La un exemplar s'a găsit că a crescut într'un an 3.60 m. în înălţime.

Ant. V. Rad.

JOURNAL OF FORESTRY.

No. 5, Mai 1935.

Editorial.

Bazele politicei forestiere.

Un scurt istoric al politicei forestiere în Statele Unite şi o precizare a problemelor actuale ale acestei politici.

F. A. Silcox.

Silvicultura: o responsabilitate publică şi particulară.

Şeful Serviciului Silvic din St. Unite îşi precizează aci expunerea făcută în Congresul din Ianuarie al silvicultorilor.

Combaterea maladiilor criptogamice forestiere în New-England.

Un raport al comitetului secţiunii din New-England, a soc. silvicultorilor americani. E vorba de ciupercile: Nectria, Strumella Stereum Lophodermium, etc.

Ralph M. Lindgren.

Combaterea ciupercilor ca un mijloc pentru asigurarea pieţelor viitoare ale lemnelor.

H. J. MacAloney.

Adelges picaea Ratz în Nord-Estul St. Unite.

Biologia, înţinderea infecţiunile la care dă naştere şi celelalte insecte cu care este asociat acest păduche. Se dă şi literatura americană asupra lui.

E. E. Hubert.

O maladie a conifere-lor pricinuită de Stereum sanguinolentum.

Se arată condiţiile în care această ciupercă provoacă moartea coniferelor: Pseudosuga taxifolia, Abies grandis, Picea excelsa, Pinus Strobus, Pinus monticola, Larix europaea, etc. Se dă şi lite-

ratura americană şi germană asupra subiectului.

W. P. Taylor, Ch. T. Vorhies şi P. B. Lister.

Relaţii între iepurele american şi păşunat în Arizona de Sud.

E vorba de Lepus californicus şi Lepus Alleni. Un studiu de succesiune animală. (Analogie cu succesiunea vegetală).

G. S. Meagher şi A. B. Recknagel.

Creşterea molidului şi bradului în parcul Whitney în Adirondacks.

Parcul a fost tăiat a doua oară. Revoluţia 36 ani. Creşterea extraordinară a răşinoaselor dovedeşte valoarea amenajamentului. Parcul Whitney a fost ales în 1898 de Serviciul forestier al St. Unite, ca una din suprafeţele pe care silvicultorii să experimenteze şi să dovedească posibilitatea de a se aplica amenajamentul.

S. A. Wilde.

Însemnătatea structurii fizice a solului pentru silvicultură şi determinarea ei printr'o metodă expeditivă, de teren.

Proiectarea acelor imense fâşii de pădure în centrul St. Unite, dela Nord la Sud, şi programul de executare al lor, au creiat silvicultorilor americani multe probleme. Între acestea, aceea a solului. Se arată în acest articol: ce este textura solului, importanţa ei în lucrările de plantaţie, în tăieri şi răriturî, în pepiniere, se dă o metodă expeditivă pentru a o putea determina pe teren şi se arată într'un tablou ce esenţe se pot planta cu succes în soluri de diferite stări fizice.

E. T. F. Wohlenberg.

Capacitatea de recoltare a operaţiunilor de exploatare şi raportul susţinut.

Aplicarea principiului raportului susţinut este o cucerire foarte recentă a silvicultorilor americani. Aci se dau sugestii pentru o înţeleaptă folosire a acestei victorii.

H. Bull.

Răritura lui Pinus taeda în arborete equiene.

Se discută aspectul economic al răriturilor, pentruca proprietarul de păduri să fie complet edificat asupra folosului acestor operaţiuni culturale. Se arată în ce constă aceste operaţiuni şi se dau recomandaţii pentru diverse cazuri. Se fac cunoscute de asemeni rezultatele răriturilor experimentale din Louisiana de Nord.

E. M. Simmons.

Curăţirea şi răritura unei plantaţiuni de Pinus Strobus în Apalachianii de Sud.

Se descrie organizarea echipelor de lucru, uneltele întrebuinţate şi rezultatele obţinute într'o operaţie combinată de curăţire şi răritură într'o plantaţie de Pinus Strobus în pădurea naţională Nantahala.

L. MacIntesh Ellis.

Împăduriri la antipozi.

Autorul, un Australian (Sydney), în dorinţa de a servi cauza pădurilor, relatează despre opera de împădurire realizată în Australia, dela război încoa, pentruca americanii din St. Unite să folosească experienţa făcută acolo în câştigarea opiniei publice pentru asemenea operă precum şi technica însăşi a lucrărilor.

T. B.

REVUES DES EAUX ET FORETS

No. 5 — Mai 1935.

Ph. Guinier.

Charles Flahault. (1812—1935).

Articol închinat memoriei profesorului Ch. Flahault de la Facultatea de Ştiinţe din Montpellier, decedat la 3 Februarie 1935. Flahault, deşi botanist, este considerat de Francezi ca cel care a realizat trăsătura de unire între lumea botanică şi lumea forestieră.

Autorul articolului analizează numeroasele contribuţiuni aduse de Flahault cu privire la: problema împăduririlor cu exotice, propaganda forestieră, stabilirea principiilor de geografie botanică, împădurirea terenurilor improductive, etc.

H. de Kaucourt.

Les bois de mine en pin maritime gemmé et non gemmé.

L e m n e l e d e m i n ă d e p i n m a r i t i m r e z i n a t ş i n e r e z i n a t.

Autorul, şef al Laboratorului de încercări mecanice al minelor domeniale din Sarre, face un studiu comparativ — bazat pe încercări mecanice — cu privire la însuşirile pinului maritim rezinat şi nerezinat.

Rezultatele acestor încercări duc la concluzia că pinul maritim rezinat este mult s u p e r i o r celui nerezinat.

Această superioritate se datoreşte creşterii mai lente a pinului rezinat precum şi lipsei de noduri.

T. Francois.

Réponse à Alceste (sondages et inventaires).

R ă s p u n s l u i A l c e s t e (sondaje şi inventare).

Se face o serie de rezerve asupra unui articol publicat în No. de Septembrie 1934, referitor la tratamentul grădinărit în pădurile Franţei.

Nr. 6. Iunie 1935.

Ph. Guinier.

R o b e r t H i c k e l (1861—1935).

Articol închinat vieţii şi operii marelui silvicultor francez R. Hickel, decedat la 28 Februarie 1935 la Versailles. Analizând opera scrisă a lui Hickel, autorul subliniază că, aproape în întregime, e consacrată d e n d r o l o g i e i. Lucrarea lui Hickel: «D e n d r o l o g i e f o r e s t i è r e — devenită clasică — ocupă un loc de seamă în literatura forestieră franceză. Prin activitatea sa, Hickel a determinat un curent nou asupra culturii exoticelor cu frumoase rezultate practice. Deasemenea, lui Hickel îi revine şi meritul de a fi afirmat şi demonstrat individualitatea silviculturii mediteraneene care trebue să fie fondadată pe principii şi metode diferite de acelea pe care se sprijină silvicultura clasică.

H. de Coincy.

Densité des peuplements.

D e n s i t a t e a a r b o r e t e l o r.

Stabilirea exactă a noţiunii densităţii arboretelor prezintă o importanţă deosebită pentru compararea lor şi practica regenerărilor.

Cercetând toate consideraţiunile ce s'au făcut în legătură cu această noţiune autorul constată că, astăzi, ne găsim în faţa a trei noţiuni despre densitate:

d e n s i t a t e a n u m ă r d e t u l p i n i (Henriey, Algan),

d e n s i t a t e a s u p r a f a ţ ă t e r i e r ă (Schaelter, Huffel) şi

densitatea volum (majoritatea amenajiștilor francezi).

Autorul arată insuficiențele formulelor care exprimă noțiunile de mai sus și stabilește pentru densitatea arboretelor o formulă care, ca și aceea a lui Opperman, se bazează pe număr de arbori și pe volum.

G. Duflot.

La location du droit de chasse dans les forêts domaniales.

Închirierea dreptului de vânătoare în pădurile domeniale.

Considerațiuni asupra duratei închirierii și mărimei loturilor de vânătoare.

C. G. Aubert.

Essences régressives et assurances.

Esențe regresive și asigurări.

Un studiu juridic, economic și technico-cultural cu privire la impăduriri și aplicarea contractelor de asigurare. Autorul critică opinia d-lui Joubert emisă în articolul «Le forestier et le mouvement scientifique» publicat în numărul de Noembrie 1934.

Th. Dimitroff.

La forêt Bulgare.

Pădurea Bulgară.

Un studiu documentat din care se poate vedea starea mediocră a pădurilor bulgare — lăsate multă vreme pradă abuzurilor de tot felul —, precum și activitatea inginerilor silvici bulgari — în ultimele decade, — pentru redresarea economiei forestiere a națiunii lor.

No. 5—6, 1935.

La tournée de la Société des amis et anciens élèves de l'Ecole nationale des eaux et forêts en 1933.

Excursia Societății prietenilor și foștilor elevi ai Școalei superioare de ape și păduri de la Nancy în 1933.

Se face o descriere a excursiunii care a avut ca obiective: vizitarea pădurii Tronçais și a impăduririlor din regiunea Puys.

A. C. Fălciu.

SILVA.

No. 20, 31, 42.

H. Hesmer. Eberswalde.

Die Bewaldung Deutschlands.

Pădurile Germaniei, reprezentate în 16 hărți.

In partea introductivă se lămurește genesa acestei opere și principiul ei fundamental pe baza căruia au fost alese ca unități statistice «cercurile» adică divisiuni administrative corespunzătoare plășilor noastre. Aceasta, pentru a evidenția mai bine deosebirile stării impădurite ascunse în mediile calculate pentru unități mai mari. Se explică apoi erorile și inexactitățile inevitabile ca urmare a modului de întocmire a anchetelor statistice.

O primă hartă deslușește deosebirile densității păduroase. Dacă această densitate pentru Germania toată, precum se știe este de 27%, ea oscilează între 89.3% (într'o plasă din munții Harz) și între 10% și mai puțin, până chiar la 1%, mai ales în părțile din centrul și din nord vestul Germaniei. Aut. discută cauzele acestor deosebiri și le găsește în

condiţiuni ecologice dar şi în cele de evoluţiune istorică-socială, de natura proprietarului şi de natura solului (potrivit, acolo unde pădurile lipsesc, mai ales pentru cultura agricolă) etc.

P i n u l u i s i l v e s t r u care ocupă aproape jumătatea suprafeţei păduroase a Germaniei i-au fost consacrate două planşe: una pentru a învedera procentul lui de participare în raport cu suprafaţa totală a plăşilor, cealaltă pentru a pune în lumină contribuţia procentuală a acestei specii — la constituirea masivelor păduroase din plasă. Amândouă planşele arată distribuirea pinului pe ţară. Ea este departe de a fi uniformă. Stabilindu-se apoi o legătură între aceste planşe şi între hărţile geologice şi climaterice precum şi între evenimente accidentale precum atacuri de insecte sau infecţiuni microorganice, se deduc staţiunile preferate de pin şi insusceptibilitatea regională a sa, faţă de atacuri de insecte sau de ciuperci, în fine repartizarea diverselor rase explicându-se şi cauzele anomaliilor constatate.

No. 39—41.

Oberforstmeister Dr. Dannekker.

Vorrats- und Kontrollwirtschaft im Walde.

M e t o d a s p o r i r e i ş i c o n t r o l u l u i c a p i t a l u l u i l e m n o s.

In Germania unde până acuma preocuparea principală a silvicultorilor era regenerarea pădurilor, astăzi — fără a desconsidera comandamentul regenerării — se dă o atenţie încordată sporirei şi supravegherei capitalului lemnos, iar gestiunea tehnică care până acuma avea de obiect arboretul, astăzi în scopul arătat se ocupă de arborii în parte. Ideea dominantă le altă dată «revoluţiunea» a pierdut din importanţa ei covârşitoare, ba putem zice nu mai prezintă nici o importanţă. Arborele se exploatează, indiferent de locul unde se află, când cantitativ şi calitativ a ajuns la apogeu, când nu mai poate câştiga nimic prin păstrarea mai departe în picioare. Porunca supremă este a nu se tăia un arbore, cât timp altul mai inferior ca volum şi ca însuşire se mai găseşte în picioare. Pădurea se împarte în compartimente de supraveghere şi îngrijire (Pflegeblock) cari se parcurg cu tăeri cu o periodicitate scurtă de 2—3 ani. Presupunând că pădurea s'a împărţit în 3 asemenea compartimente tăerile revin în acelaş loc cam la 6—9 ani. Compartimentele nu sunt constituite din suprafeţe continue nu sunt ad'un seul tenant». Cum se vede o metodă supraintensivă. Regenerarea în mod principial este naturală, fără ca cea artificială să fie exclusă. Posibilitatea deocamdată este acea a amenajamentelor existente, cu deosebire că se realizează în alt mod, sau, dacă un amenajament nu există, acea care pentru alte păduri asemănătoare a fost calculată. Mai târziu, după o aplicare mai îndelungată a metodei, posibilitatea se va stabili pe baza cubărilor periodice cari, învederând variaţiunea capitalului lemnos ca cantitate şi calitate şi deci a creşterilor între două inventarieri, ne lămureşte asupra chestiunei, dacă am depăşit sau dacă am subevaluat capacitatea productivă a solului. Negreşit, pentru a putea trage concluziuni pentru viitor, în mod prealabil trebue fixat ţelul la care tindem şi care, de ex. în Germania pentru anumite staţiuni, a fost stabilit astfel ca volumul acumulat în pădure să corespundă unei cantităţi medii pe ha de 200 m³.

Scopul acestei metode, care pentru pădurile Germaniei a fost impusă în mod special, este a se spori capitalul lemnos atât cantitativ cât şi calitativ. In fond este un grădinărit cu o rotaţie foarte

scurtă, este ceea ce se chiamă în Germania Dauerwaldsystem (Sistemul pădurii permanentisate), complectat prin cubări periodice preconisate de Biolley.

Articolul de față desvoltă pe larg metoda aci pe scurt schițată și insistă între altele mai ales asupra necesității de a crește masive amestecate, dacă vrem să realizăm cât mai perfect sporirea valorii capitalului.

No. 43.

Profesor i. R. Dr. phil. I. Busse (Tharandt).

Forstliches Artgesetz und Forstpflanzenzüchtung.

Legea speciilor forestiere și selecționarea plantelor forestiere.

Există în Germania o lege (din 13 Dec. 1934) pentru îndepărtarea din păduri a arborilor și arboretelor de rasă inferioară. Aut. acestui articol se pune în ipoteza că această lege a fost aplicată cu succes și se întreabă care va fi atunci situația, se întreabă dacă atunci va fi dispărut din păduri tot ce a fost indesirabil. Răspunsul lui este negativ. Căci — așa resumează el — bastardisarea pădurilor este așa de complectă, încât arborii cari au o înfățisare cu totul mulțumitoare și cari trebuesc considerați ca aparținând unei rase superioare și deci ca purtători de semințe ireprosabile, adeseaori au o progenitură — cel puțin în parte —— care nu corespunde deloc așteptărilor. Busse ilustrează această afirmațiune prin 3 exemple. Așa, spre pildă, vorbește de un pin de pe care a adunat conurile și a recoltat semințele. Semănate acestea din urmă au dat ființă unor plante cari nu se asemănau de loc între ele: unele splendide, altele firave și pipernicite ca și cum ar fi provenite din sămânță importată din Franța. Explicația? Pinul în chestiune, în aparență de rasă curată și superioară nu a transmis progeniturii lui numai calitățile proprii ale lui, ci și calitățile acelui arbore din care a provenit polenul fecundator.

Așa fiind, Busse crede că aplicarea chiar conștiincioasă a legii — nu va fi suficientă, ci pe lângă ea, trebue o severă selecționare a semințelor, continuată ani dearândul, și numai acei arbori trebuesc aleși pentru recoltarea semințelor cari în mod constant au produs semințe ce au dat naștere plantelor perfecte din toate punctele de vedere.

No. 44.

Dr. Karl M. Müller. Feuchtwangen.

Ein Versuch eines Nachweises der Beziehungen zwischen Erdstrahlen und Wuchs der Baumgewächse mit einem neuen physikalischen Messgerät.

Incercarea de a se demonstra cu ajutorul unui instrument fisical de curând imaginat relațiunile ce există între radiațiuni-terestre și creșterea plantelor arborescente.

Radațiunile terestre presupuse ca existente până acum au fost evidențiate prin «bagheta magică». Aut. afirmă că printr'un instrument imaginat de un Inginer W. E. Kniel astăzi suntem în stare a le constata cu totul obiectiv. Apoi arată, bazat pe constatări de pe teren că razele terestre exercită influență când în bine când în rău asupra arborilor de pădure și asupra celor fructiferi.

* *
*

SUMARSKI LIST.

No. 11, 1935.

Dr. N. Neidhardt.

Excursie în Bulgaria.

Ing. Milan Anic.

Morţi iluştri (Cislar, Weber, Jedlinski, Klimesch, Hickel).

P. Fukarek.

Picea omorica. Valoarea sa ca arbore forestier şi aria sa naturală.

Autorul verifică prin investigaţii proprii afirmaţia unor autori că ar exista Picea omorica în Montenegro în apropiere de Drobnjaci. Rezultatul este negativ.

Nr. 12, 1935.

Ing. Vladislav Beltram.

Lymantria dispar pe tufişurile din Dalmaţia.

Se descrie un caz interesant: apariţia în masă a lui Lymantria dispar pe mărăcinişurile din insula Brac (Dalmaţia) în anii 1932—34. Exterminarea fluturelui s'a făcut printr'un atac de Calosoma syccophanta şi prin apariţia unor ploi abundente de primăvară.

Ing. I. D. Isaico.

Exportului rusesc şi influenţa sa asupra pieţei europene în anii 1920—1930.

Autorul arată efectele primejdioase ale concurenţei sovietice şi studiază posibilităţile de remediu.

G. T. T.

ZEITSCHRIFT FÜR FORST U. JAGDZEITUNG.

Iunie 1935.

i. Wohlfarth.

Auswirkung langjähriger Kronenpflege in mitteldeutschen Fichtenbeständen.

Influenţa îngrijirei îndelungate a coroanei în masivele de molid din Germania de Mijloc.

Se cercetează influenţa diferitelor metode de răriturl asupra coroanei respectiv a producţiunei. Pe anumite parcele cu condiţiuni similare de arbori şi staţionale se aplică metode variate de răriturl: experienţele sunt conduse din anul 1872 până în anul 1906 şi din 6 în 6 ani s'au făcut măsurători asupra proecţiunei coroanei şi creşterei în diametru.

Dr. A. Hdi.

Holzaktien, Hunbergs-, Jahuschafts- und Konsortenschaftsanteile etc. als Zubehör der Erbhöfe nach dem Reichserbhofgesetze von 29. Sept. 1933.

Diferite drepturi succesorale în legătură cu proprietatea forestieră în legea nouă de moşteniri.

Se definesc diferitele drepturi forestiere prevăzute în legea amintită.

Dr. I. Busse.

Samenaufbewahrung im Wakuum.

Păstrarea seminţelor în vacuum.

Prezenţa oxigenului este dăunătoare seminţelor bogate în substanţe grase. Pentru evitarea acestei acţiuni se menţin în ampule de sticlă la vacuum.

Iulie 1935.

Forstmeister Wendroth.

Bemerkungen zu einigen waldbaulichen Streitfragen.

Observaţiuni în legătură cu câteva polemici silvioculturale.

Pentru judecarea tehnicei actuale silvice trebue să nu se uite că ea este rezultatul unei tendinţe de a corecta anumite lipsuri şi greşeli ale tehnicei trecute. Orice progres, ca şi în cazul nostru, sunt experienţe, dela care se aşteaptă în timp rezultatele dovedicoare.

E. Wohlfarth.

Auswirkung langjähriger kronenpflege in mitteldeutschen Fichtenbeständen.

Rezultatul unei îndelungi îngrijiri a coroanei în arboretele de molid.

In arboretele de molid s'a observat un anumit raport constant, între mărimea coroanei şi diametrul terier ; deasemenea înălţimea medie creşte cu 0,5—3,0 m. pentru fiecare 5 cm. creştere a diametrului terier, pe când coroana la aceiaş creştere în diametru sporeşte cu 1,5—5,0 m² în proecţie orizontală. Prin răriturî, coroana arborilor sporeşte ; cu ocazia executărei acestor răriturî trebue avut în vedere că mărirea coroanei şi deci impulsia dată creşterei în volum a tulpinilor nu poate întotdeauna să acopere pierderea de volum cauzată prin extracţia indivizilor marcaţi.

Prof. E. Lemmel.

Hat Oswald die Bodenreinertragstheorie überwunden ?

Teoria rentei pădurilor este întrecută de Osvald ?

Teoria rentei pădurilor a lui Oswald se caracterizează prin trei principii :

1. Principiul satisfacerei depline a nevoilor în lemn a economiei naţionale.
2. Principiul păstrărei capitalului.
3. Principiul rentabilităţei realizabile.

Autorul cercetează pe rând aplicarea acestor principii în teoria lui Oswald.

Walter Rademacher.

Wirtschaft und Waldbild des heutigen Preuss. Forstamts Salmünster bis zum Jahre 1870.

Economia şi aspectul pădurei actualului ocol Salmünster până în anul 1870.

Se face istoricul administraţiunei şi a tehnicei silvice aplicate în ocolul amintit.

C. C. G.

INFORMAŢIUNI

Institutul de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră a fost solicitat de mulţi ingineri silvici să le procure No. 1 din Analele acestei Instituţii.

Înştiinţează pe solicitatori că acest număr a fost tipărit numai în 600 exemplare, din care a fost distribuit câte un exemplar la toate ocoalele silvice din ţară, la Direcţiunile silvice CAPS, Inspectoratele Regimului Silvic, precum şi la celelalte instituţii silvice din ţară, la care deci se pot adresa.

La Institut nu mai sunt exemplare disponibile. Autorii studiilor publicate în acest număr posed însă un număr restrâns de extrase. Cei pe cari îi interesează în mod special unul din aceste studii se pot adresa direct autorului.

S'a hotărât ca următoarele numere ale Analelor să fie tipărite într'un număr mai mare de exemplare.

Dar pentru a şti totuşi numărul de care este absolută nevoie, ar fi bine ca inginerii silvici cari doresc să aibă în viitor aceste publicaţii să se înscrie din vreme la Biblioteca ICEF.

Principial Institutul trimite publicaţiile sale la toate serviciile silvice din ţară, Instituţiilor ştiinţifice similare din ţară şi străinătate, precum şi oamenilor de ştiinţă în strânsă legătură cu economia forestieră.

Persoanele particulare îşi vor putea procura publicaţiile ICEF-ului pe preţul de cost. In acest scop se vor depune un număr de exemplare şi a principalele librării din capitală.

Broşuri noui

Din publicaţiile Institutului Românesc de organizare Ştiinţifică a Muncii pe anul 1935 :

1) *W. R. Williamson:* Reorganizarea prin organizare ştiinţifică (din Bul. Soc. Ing. industriali U. S. A. Chicago), — trad. preţul 40 lei.

2) Raţionalizarea Administraţiilor Publice, volumul cu referatele Ciclului din anul 1934; preţul 60 lei.

In Colecţia Comisiei Române.i de Normalizare N. I. R. :

3) Normalizarea în Industria Românească: vol. cu referatele ciclului 1934; 110 pag. — 120 lei.

4' *Ing. Al. Bunescu:* Normalizarea în industria grafică românească (preţul 30 lei).

NECROLOG

† IOAN D. CORNAŢEANU

In ziua de 14 Ianuarie 1936, a încetat din viaţă, într'un sanatoriu din Bucureşti, inginerul inspector silvic pensionar I. D. Cornăţeanu.

I. Cornăţeanu s'a născut la Bucureşti în anul 1860, din părinţi români, familia Cornăţeanu.

Absolvent al Liceului Matei Basarab, Bucureşti, şi-a luat bacalaureatul în anul 1884.

In anul 1886 a absolvit şcoala specială de silvicultură din Bucureşti, iar în anul 1888 a absolvit şcoala de poduri şi şosele Bucureşti. Intre 1889—90 a fost la circumscripţia de Poduri şi şosele, jud. Roman.

In anul 1890 fiind numit ca guard ajutor la Regiunea silvică Bacău, a demisionat dela serviciul de poduri şi şosele, intrând în serviciul silvic.

In anul 1891 a fost numit ca şef al ocolului Cotmeana-Argeş şi a condus acest ocol până la 1893 când a fost mutat în interes de serviciu la Ocolul Turnu-Severin pe care l-a condus până la 1895. La cerere a fost mutat în acest an la Oc. Turnu-Măgurele, de unde, tot la cererea sa, a fost mutat în 1896 la ocolul silvic Sineşti. La 1900, în interes de serviciu, a fost transferat la Ocolul Făstăci, unde a stat până la 1905. Apoi iarăş în interes de serviciu la Ocolul Furceni 1905—1910. In 1910 a obţinut titlul de inginer hotarnic pe bază de examen la Tribunalul Tecuci

Fiind transferat în 1910 dela Ocolul Furceni la Ocolul Lucăceşti a stat la acest ocol numai 2 luni, apoi, la cerere a fost mutat la Regiunea Bacău ca silvicultor şef. In anul 1911, la cerere a fost transferat la Ocolul Sineşti unde a stat până la 1912, apoi, în interes de serviciu la Ocolul silvic Ghimpaţi, pe care l-a condus până la 1914; iar dela acest ocol a fost mutat în interes de serviciu la Ocolul Dorohoi unde a stat până la anul 1918, când la cererea sa a fost scos la pensie cu gradul de subinspector silvic.

Intre anul 1919—21 a urmat şcoala de Topometrie din Iaşi.

La 15 Iunie 1921 a fost numit ca şef al Regiunei Silvice Blăgeşti (Epitro-

pia Sf. Spiridon) ocupând acest serviciu până la anul 1932 când la cerere a fost scos la pensie cu gradul de Insp. silvic.

Din anul 1932 când s'a stabilit la Bacău n'a mai ocupat niciun serviciu.

La 20 Decembrie 1935 agravându-i-se boala de care suferea a plecat la Bucureşti, fiind internat în spitalul Colţei. Aci nefiind mulţumit, a plecat la Sanatoriul Diaconeselor unde, cu toate îngrijirile medicilor, a încetat din viaţă în ziua de 14 Ianuarie 1936. De aci a fost dus la Bacău şi înmormântat în cavoul familiei din cimitirul Municipiului.

Discret, modest, bun la suflet, lasă regrete unanime prin're acei cari l-au cunoscut, iar silvicultura pierde încă unul din vechea gardă.

Fie-i amintirea veşnică!

R. P.

Cercul de studii forestiere al inginerilor silvici

LEMNUL IN ANII DE ADAPTARE LA CRIZA.

Conferinţă ţinută de D-l Ing. V. Dinu, la 18 Dec. 1935.

Infăţişând criza mondială în diferitele ei aspecte, conferenţiarul distinge următoarele două etape în desvoltarea ei : «epoca crizei» şi epoca «de adaptare la criză».

Lemnul, spre deosebire de celelalte produse, n'a urmat exact această desvoltare. Criza la lemn a fost provocată de adaptarea la mersul nou al economiei generale, de care se află strâns legat.

După războiul mondial complexul economic a fost cu totul altul. Lemnul pe de o parte a trebuit să se adapteze nouilor cerinţe şi pieţelor noui, iar pe de altă parte a avut de suferit foarte mult din cauza instabilităţii sistemelor vamale şi a deprecierii monetare. Astfel se explică cum din 1929 până în 1933 schimbul internaţional de lemn s'a micşorat cu 42%, iar volumul total al schimbului internaţional a scăzut cu mult mai mult ,rămânând deabia 35% din ceeace fusese în 1929.

Trecând la' ţara noastră, conferenţiarul studiază aspectele sub care s'a înfăţişat criza, arătând că exportul nostru de lemn în anul 1933 se micşorase la 25% faţă de acela din 1929. Ca valoare, maximul a fost atins în 1926 (6.4 miliarde) iar minimul în 1933 (1 miliard).

In ceeace priveşte debuşeele noastre, conferenţiarul constată că pentru unele din ele, comerţul nostru a suferit o comprimare foarte mare, cum e cazul Ungariei, iar pentru altele a realizat o îmbunătăţire, cum e cazul Egiptului, Germaniei şi Greciei. Comerţul cu Franţa pare a fi ajuns la un punct mort şi pe acelaşi cale pare a fi şi Bulgaria. Olanda şi Turcia, care au redus aproape complet importul lemnului dela noi.

Ca urmare a micşorării exportului de lemn, au avut de suferit şi întreprinderile noastre forestiere, multe din ele trebuind să înceteze activitatea, să-şi micşoreze capitalurile investite şi să reducă producţiunea.

Conferinţa a fost urmată de discuţii la cari au luat cuvântul D-nii Prof. V. N. Stinghe, Insp. g-ral Grozescu şi Dr. C. Chiriţă.

E. V.

PROBLEME IN LEGATURA CU CULTURA SALCAMULUI ŞI A PINULUI, IN ROMANIA.

Conferinţa D-lui Ing. Dr. C. Chiriţă, ţinută în şedinţa din 22 Ianuarie 1936.

Când, din motive economice, suntem îndemnaţi să introducem şi să cultivăm o specie forestieră într'o regiune, pentru a fi siguri de un bun rezultat, trebue să cunoaştem neapărat, mai întâi, caracterele şi exigenţele speciei, şi caracterul staţiunii. Este foarte natural. Dar cu toate acestea, câte greşeli nu s'au săvârşit tocmai din nesocotirea acestor condiţiuni! Nu trebue să amintim decât greşelile ce s'au făcut la noi, cultivând pinul austriac în staţiuni prea bogate, unde a fost aproape peste tot complect distrus de zăpadă; apoi greşelile ce se fac încă în cultura molidului şi cele ce s'au făcut şi se fac în cultura salcâcului.

Sunt deci unele probleme de cultură forestieră care trebuesc rezolvate; şi cât mai curând pentruca greşelile să nu se întindă prea mult. Din această categorie de probleme fac parte şi cele cari privesc cultura salcâmului la noi, pe cari, în urma unor întinse observaţii şi cercetări pe teren şi în laborator, a putut să le formuleze şi să le explice D-l Ing. Chiriţă, la cercul nostru de studii.

Pentru a privi cultura salcâmului sub toate aspectele, D-l Chiriţă şi-a împărţit expunerea în trei părţi, şi anume:

1. Probleme în legătură cu cultura salcâmului şi pinului pe nisipuri şi soluri nisipoase;
2. pe soluri bogate în argilă.
3. în terenurile degradate.

1. O primă problemă: P r i n c u l t u r a s a l c â m u l u i, e s t e a m e n i n ţ a t ă f o r ţ a d e p r o d u c ţ i e a n i s i p u r i l o r d e l a n o i ş i d e c i c o n t i n u i t a t e a p r o d u c ţ i e i l e m n o a s e ?

Un răspuns precis la această întrebare nu este de mică însemnătate. El poate să schimbe sau să păstreze directivele gospodăriei forestiere de pe întinsele suprafeţe de nisipuri din Oltenia, cari azi formează un important centru de producţie lemnoasă.

Salcâmul este, într'adevăr o specie care consumă foarte mari cantităţi de substanţe minerale din sol. Rezultatele cercetărilor proprii ca şi ale cercetătorilor străini, făcute asupra cenuşei din lemn, arată la salcâm un procent de acid fosforic şi potasă cu mult superior chiar celui dela stejar şi celelalte specii. Aşa, pe un sol de cl. II de fertilitate, la 20 ani, salcâmul consumă, la hectar, 10 kg. acid fosforic şi 26 kg. potasă, pe când stejarul, respectiv, numai 6 şi 9 kg. Chiar pe un sol de cl. VI de fertilitate, salcâmul consumă mai multe substanţe minerale decât stejarul pe un sol de cl. II. Pe lângă aceasta, solurile nisipoase sunt sărace în substanţe nutritive, dar le cedează cu uşurinţă. Deşi lemnul de salcâm crescut pe Bărăgan lasă mai multă cenuşă decât cel de pe nisipuri, totuşi, raportând cantitatea de cenuşă la aceea de substanţe nutritive conţinute în sol, cenuşa lăsată de lemnul crescut pe nisipuri reprezintă un procent mult mai însemnat.

După cercetări proprii, în ocolul Ciuperceni salcâmul dă 4.5—6 kg. cenuşă la 1 m³ lemn plin fără coajă, iar pinul austriac numai 2.2 kg. Pe Bărăgan

salcâmul dă aprox. 10 kg. cenuşă la 1 m³ lemn plin fără coajă. Pentru lemnul subţire, ramuri şi coajă, cifrele sunt mult mai ridicate.

Consumul de substanţe nutritive se ridică la 60—80 kg. pe an şi ha la salcâmul crescut pe nisipuri, şi 120—130 kg. pe an şi ha la cel crescut pe soluri bogate în argilă.

Desigur că dacă am avea să ne temem de o epuizare a solului, ar trebui să înlocuim salcâmul cu pin austriac, care ,după cum arată cifrele de mai sus, se mulţumeşte cu mult mai puţin, şi care este recomandat şi de cercetătorii unguri, mai ales pentru nisipurile cari nu satisfac exigenţele salcâmului nici în prima revoluţie. Pinul austriac mai are şi calitatea de a acoperi bine solul, de a-l ameliora, provocând o activare a vieţii biologice.

Nisipurile din Oltenia nu sunt însă prea sărace. Ele conţin feldspaţi şi mice, care, prin alterare, produc substanţele necesare salcâmului. Totuşi cultura trebue să se facă cu prudenţă.

Pentru lămurirea completă a problemei discutate mai sus, trebue să se facă o serie de cercetări : să se stabilească şi la noi table de producţie după clase de fertilitate ; să se stabilească tipurile de sol pentruca în funcţie de acestea să se poată alege speciile cele mai potrivite. Căci salcâmul, nu găseşte condiţiuni bune de vegetaţie în solurile calcaroase, nici în cele prea umede sau în cele prea sărace în argilă şi substanţe minerale. Pe nisipurile sărace sau calcaroase ar merge bine însă, pinul austriac. Incercările dela noi, atât din Oltenia, cât şi dela Hanu Conachi, au dovedit aceasta. Pe nisipurile umede, plopul de Canada a dat frumoase rezultate la Ciuperceni ; la Hanu Conachi, pe unele nisipuri umede, este indicat mesteacănul.

2) Trecând la problemele ce se pun pentru cultura salcâmului în soluri bogate în argilă din regiunea de câmpie. D-l Chiriţă spune clar: *In solurile uşoare, fără carbonaţi, nu prea bogate în argilă, salcâmul găseşte condiţii foarte bune de vegetaţie.* Pericolul extenuării solurilor din câmpia noastră este exclus.

Dar nici în câmpia cu soluri bogate în argilă nu am avut, şi nu avem încă, criterii precise de alegerea esenţelor. După războiu a fost o perioadă de salcâmomanie. Se planta salcâm peste tot. Imediat apoi, ca o reacţiune, s'a constatat la unii silvicultori o salcâmo-fobie, şi o acţiune în favoarea stejarului. Alegerea esenţei pentru împădurirea în câmpie s'a făcut deci după nevoile momentului, impresii şi sentimente, nu pe baze ştiinţifice.

Principiul gospodăriei în câmpie trebue să fie rentabilitatea şi satisfacerea nevoilor de lemn ale populaţiei rurale. Salcâmul răspunde acestui principiu chiar când vegetează mediocru. Insemnează aceasta să înlocuim stejarul cu salcâm ? Nu, fiindcă suprafeţele acestora se precizează în funcţie de sol. Rezultă de aici nevoia de a se cerceta solul pentru a se stabili şi aici criterii obiective.

Scăderea producţiei lemnoase în arboretele de salcâm, după prima revoluţie nu s'ar datora extenuării ci degradării fizice a solului şi slăbirii forţei vegetative a tulpinilor. De aceea, D-l Chiriţă crede că e bine ca regenerarea arboretelor, după a doua revoluţie să se facă iarăşi prin plantare. Contra înierbării şi tasării solului trebue să se folosească subarboretul.

3. — Pentru împădurirea terenurilor degradate, problemele ce se pun sunt foarte delicate, căci aici avem de lucrat în condiţiuni anormale de sol. De cele mai multe ori solul vegetal este spălat până la orizontul cu carbonaţi. Alegerea speciei este greu de făcut.

La noi, în multe cazuri s'a procedat simplu: s'a plantat salcâmul şi, se înţelege, rezultatul nu a fost bun niciodată când salcâmul a fost pus în mediu calcaros, adică pe coastele spălate, care trebuiau mai urgent fixate. S'a folosit şi pinul silvestru pe aceste soluri, dar tot fără rezultat căci a fost de proveniență sărăină. Pinul silvestru dela noi merge şi pe soluri calcaroase. Dar cea mai rustică esenţă indicată, şi pentru fixarea terenurilor degradate, acolo unde alte specii nu merg, este tot pinul austriac. Acesta este arborele care poate rezista cel mai bine în nisipuri ca şi pe calcare, la uscăciune înaintată, în soluri extrem de sărace, etc.

După D-l Chiriţă mai iau cuvântul:

D-l *Marin Rădulescu*, care aduce câteva precizări cu privire la plantarea salcâmului. Arată că într'adevăr salcâmul s'a plantat şi în locuri nepotrivite dar silvicultorii au fost siliţi de împrejurări să facă acest lucru. Salcâmul cres când repede a constituit un mijloc de a salva dela expropriere multe poeni şi terenuri goale. Astăzi stejarul este ajutat să-şi reia locul.

Pe nisipuri, în Oltenia, s'a început să se facă plantaţiuni de plop de Canada în locurile joase.

D-l *M. Petcuţ* face rezerve cu privire la succesul pinului austriac în anumite regiuni. D-sa crede că nu poate rezista la geruri prea mari. In ceeace priveşte pinul silvestru, crede că nu este atât de pretenţios faţă de natura mineralogică a solului cât este pentru structura sa fizică. Creşte şi pe calcare şi pe gresii dar în special în soluri uşoare.

Referindu-se la cele spuse de D-l Chiriţă privitor la numărul de revoluţii la salcâm, spune că în afară de numărul acestora, trebue avută în vedere şi lungimea lor. Crede că la salcâm, revoluţia trebue să fie cât mai scurtă (10—15 ani).

D-l *I. Comaniciu* arată politica dusă de consiliul tehnic în problema împăduririlor su salcâm şi stejar, justificând de ce uneori a refuzat introducerea salcâmului pe unele souri.

D-l *D. Grozescu* arată că nu s'au dat până acum norme pentru alegerea speciei la fixarea terenurilor degradate. Va trebui însă să se ajungă la aceste norme. Lucrul nu este prea uşor. Trebue însă să se arate şi altora că silvicultorii au îndurat multe până să ajungă la anumite rezultate. (Se referă la inginerii agronomi cari cer acum ca perdelele de protecţie să fie dat în administrarea lor).

Până acum, plantarea în amestec de mai multe esenţe, pe terenurile degradate, a dat rezultate satisfăcătoare.

Tuturor, le-a răspuns conferenţiarul.

D-l Prof. *Drăcea* a încheiat discuţiile.

R. P.

Societatea «Progresul Silvic»

INȘTIINȚARE

Se face cunoscut că termenul pentru prezintarea manuscriselor în vederea acordării premiilor C. Dissescu, V. A. Golescu și Gh. Crăciunescu, s'a prelungit până la 1 Februarie 1937.

Condițiunile sunt cele din regulamentele publicate în Revista Pădurilor No. 9—10/935.

PROCES-VERBAL Nr. 32

Ședința din 16 Decembrie 1935.

Membrii prezenți D-nii: *C. Bunescu, M. Drăcea. A. Butoi, D. Drâmbă, C. Emanoil, M. Florescu, D. Grozescu, Horia Lazăr, G. Minescu, V. Priboianu, A. Nedelcovici, V. Stinghe.*

Ședința se deschide la orele 21,30 sub președenția d-lui prof. *M. Drăcea.*

Se citește și se aprobă procesul-verbal al ședinței din 10 Decembrie a. c.

După cererea d-lui președinte, se intervetește ordinea de zi, după care consiliul:

1) Aprobă cedarea sălii, Societății Elevilor ingineri silvici pentru un număr de trei matineuri, cu prețul de 1.200 lei ficcare.

2) Aprobă d-lui inginer Constantinescu-Fălciu, o cameră în cămin, pe termen de trei luni, cu prețul de 1.200 lei lunar.

3) Aprobă Soc. Studenților în Geografie, închirierea sălii pentru un număr de trei matineuri, cu 30% reducere din tarif.

4) Aprobă cererea d-lor ingineri D. A. Sburlan. C. Chiriță și Ilie C. Dumitrescu, ca, în schimbul datoriilor contractate la Societate în scopul publicării lucrărilor cu caracter tehnic silvic, să cedeze Societății un număr de exemplare din aceste lucrări, tipărite, de egală valoare. Datoriile pentru care se aprobă acest mod de plată sunt următoarele: D-l D. A Sburlan lei 20.000; d-l C. Chiriță lei 12.000 și d-l Ilie Dumitrescu lei 5.000.

5) Se aprobă un ajutor d-lui ing. Vasilescu Grigore, în sumă de lei 3.000 (trei mii) pentru inscrierea d-sale la doctoratul Academiei Comerciale. Suma se va plăti numai în cazul când pentru acest scop d-sa n'a ridicat dela Casa Pădurilor, nimic.

6) Se aprobă o gratificație de sărbători, egală cu aceea acordată în anul 1934, personalului de serviciu menționat în referatul din 16. VII al d-lui Paia, vizat de d-l V. Pribeianu. Deasemenea, se acordă, drept gratificație, salariul pe o jumătate lună, d-lui contabil Paia și curierului Alexe Ciumacenco.

7) Se aprobă un ajutor de lei 5.000 (cinci mii) Societăţii «Codrul» a elevilor ingineri silvici, în scopul procurării permiselor de vânătoare şi port armă a membrilor săi.

8) Se aprobă un ajutor de lei 5.000 (cinci mii) d-lui inginer silvic pensionar Gheorghe Dumitrescu, şi un ajutor de lei 2.000 (două mii) văduvei inginerului silvic Teodor Teodorescu.

9) Consiliul ia act de mulţumirile scrise aduse Societăţii de d-l inginer St. Sprangate şi conductor Filimon Rădulescu pentru ajutorul ce li s'a acordat, spre a putea tipări calendarul forestier.

10) Aprobă asigurarea imobilului Societăţii din Bucureşti, la Soc. «Asigurarea Românească» pentru o valoare de lei 6.000.000 plătindu-se drept primă suma de lei 5.236. Oferta de asigurare se va întocmi de d-nii Priboianu şi C. Bunescu şi supune şi Consiliului.

Se vor cere ofertă dela această Societate şi pentru asigurarea vilei dela Carmen Silva.

11) Se citeşte întâmpinarea d-lui inginer Ioan Coşel, care arată că datoria de lei 11.950 ce are la Societate nu este a d-sale, ci a fiului său, care a locuit în căminul Societăţii.

Întrucât s'a aprobat de soc. «Progresul Silvic» gratuităţi în cămin şi pentru fii de ingineri silvici, cari nu au urmat secţia silvică a Şcoalei Politehnice, roagă consiliul să fie scutit şi d-sa de plata acestei sume.

Consiliul ascultând referintele date de d-l Priboianu, decide ca d-sa să refere asupra chestiunei, iar acest referat se va trimite d-lui Coşei, spre a respecta obligaţia ce şi-a luat în vara anului curent, de a fi următor cu plata.

12) Consiliul luând în discuţie cererea d-lui G. Stăncescu elev în anul II al Secţiei silvice dela Şcoala Politehnică, decide a aproba ca d-sa să rămână în cămin până la 1 Iulie 1936.

Pentru controlul tuturor studenţilor din căminul Societăţii Consiliul hotărăşte ca, săptămânal fiecare din acesti domni studenţi să fie obligaţi a depune, direct d-lui preşedinte ,câte un raport privitor la frequenţa cursurilor, lucrărilor practice si excursiunilor de studii.

13) Consiliul aprobă înscrierea în Societate a d-lor ingineri Eugen Misso şi Gheorghe Frumuşelu.

14) Consiliul ia în discuţiune cererile d-lor ingineri C. Georgescu, Otto Witting, Cezar Crisicea, M. Ittu şi St. Sprangate, de a li se tipări, de societate, lucrările cu caracter tehnic silvic, întocmite de d-lor.

D-l preşedinte M. Drăcea luând cuvântul arată că Societatea are datoria să susţină toate iniţiativele onorabile în această direcţiune. În prealabil însă, este necesar a se întocmi un regulament asupra acestei chestiuni şi un program al ordinei lucrărilor, care să fie publicate cu ajutorul Societăţii.

Consiliul decide ca o comisiune formată din d-nii : M. Drăcea, V. Stinghe, D. Drâmbă, C. Emanoil şi Traian Ionescu-Heroiu, să redacteze un regulament în sensul celor mai sus arătate, care să fie supus consiliului spre aprobare.

Privitor la lucrările prezentate, ele se vor lua în considerare potrivit dispoziţiunilor regulamentului ce se va întocmi şi în limita fondurilor prevăzute în buget

15) Consiliul luând în discuţiune întâmpinarea d-lui inginer Aurelian Ionescu, înreg. sub No. 283/935 decide ca d-l Al. Butoi să se intereseze de întreaga chestiune, cercetând actele privitoare la biblioteca Popovici, în arhiva Societăţii şi în biblioteca respectivă.

16) D-l preşedinte M. Drăcea, arată că, din impozitele pe echivalent restante, Ministerul Finanţelor, în urma stăruinţelor făcute de d-l vice-preşedinte Alimănişteanu ne-a redus suma de 190.000 lei, după aceleaşi stăruinţe ni s'a mai redus 741.000 lei diverse impozite aplicate asupra imobilelor din Govora, Bucureşti, etc.

Consiliul exprimă mulţumiri d-lui D. Alimănişteanu pentru interesul ce poartă Societăţii noastre.

17) D-l preşedinte M. Drăcea arată că, Gazeta Matematică a invitat Societatea noastră la festivitatea dela 17 Decembrie 1935, când se împlinesc 40 de ani de activitate a acestei gazete.

Constată, cu acest prilej, că această Gazetă a constituit una din cele mai mari şi mai discretă operă de cultură naţională. România, dacă are astăzi cel mai mare număr de doctori în matematici pe cap de locuitor, se datoreşte, în cea mai mare parte, Gazetei Matematice.

Consiliul deleagă pe d-l preşedinte M. Drăcea a lua parte la sărbătorirea evenimentului arătat.

18) Trecându-se la punctul 2 din ordinea de zi, (intervertirea aprobată de consiliu), se cooptează ca membru, al consiliului, în locul d-lui St. Rodoteatu demisionat, d-l N. N. Caragea.

D-l Drămbă se abţine dela vot, pentru motivele expuse de d-sa în şedinţa la care s'au primit demisiile d-lor Petre Ioan şi St. Rodoteatu.

Neputându-se termina ordinea de zi, şedinţa se ridică la orele 24, decizându-se a se continua discuţiunile în ziua de 17 Decembrie a. c., orele 21 cu aceiaşi ordine de zi, afară de punctul 2 la care se va trece cooptarea unui membru în consiliu, în locul vacant.

Preşedinte. *M. Drăcea.*

Secretar General, *George Minescu.*

PROCES-VERBAL No. 33

Şedinţa se deschide în continuare în ziua de 17 Decembrie 1935, orele 21, cu aceiaşi membrii prezenţi, în plus d-l G. Năstăsescu, sub preşedenţia d-lui prof. M. Drăcea.

Luând cuvântul d-l Horia Lazăr, în legătură cu proectul de decret pentru organizarea Ministerului de Domenii şi cu proectul de lege pentru încurajarea agriculturii, d-sa este de părere ca, chestiunea Direcţiunilor cu caracter silvic ce urmează să ia fiinţă în Ministerul Domeniilor, să fie tratată şi în legătură cu legea de încurajarea agriculturii.

D-l *D. Grozescu* face o expunere a modului cum s'a legiferat, cu începere din anul 1930, în chestiunile de ordin silvic. Arată că legea din anul 1930 nu a dat Direcţiunei Regim Silvic toate atribuţiunile ce i se cuveneau (învăţământ, etc.) din cauză că domeniul administrării pădurilor, de sub controlul şi administraţia Statului, nu era bine precizat.

Tendinţa ce trebuie urmărită în această direcţie, este ca administrarea

acestor păduri să fie identică cu aceea aplicată pădurilor Statului, cu excepţia distribuirei veniturilor.

In concluzie propune a se întocmi de societate articolele necesare a fi introduse, în proectele de legi la ordinea zilei. Deasemenea să se redacteze şi un memoriu care să justifice propunerile respective.

D-l *Horia Lazăr* menţionează că angajarea de noui ingineri silvici este absolut necesară, şi în consecinţă, decretul pentru organizarea Ministerului de Agricultură şi Domenii, nu trebuie să împiedice acest spor de personal silvic. Sunt regiuni unde din lipsa de ingineri silvici, nu se poate aplica regimul silvic.

Crede necesar a se consulta şi decretele de organizare ale Ministerului de Industrie şi Lucrări Publice, cari au anumite servicii cu o structură în parte similară cu servicille noastre.

D-l *V. Stinghe* este de părere că pădurile comunale ar putea realiza şi ele 400.000.000—500.000.000 lei anual venituri, dacă ar avea aparatura tehnică necesară.

D-l Preşedinte *M. Drăcea* propune a se redacta un memoriu scurt în care să se arate penuria de oameni în ramura silvică, care să creeze ambianţa necesară progresului silviculturii naţionale. In acest memoriu să se arate că am cerut, şi în trecut, sporirea acestor specialişti. Să se precizeze punctul de vedere al societăţii la legea de încurajarea agriculturii.

In ce priveşte partea ccprinzând tehnica organizării direcţiunilor silvice din Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, aceasta să fie trecută în decretul lege de organizarea acestui Minister.

D-l *Horia Lazăr* precizează că este necesar ca în legea de încurajarea agriculturii să se facă menţiune : «despre direcţiile silvice» în loc de «Direcţia Regimului Silvic».

Deasemenea, este cazul a se interveni ca în Consiliul Superior al Agriculturii să se introducă şi reprezentanţi ai proprietarilor de păduri.

Consiliul numeşte o comisiune formată din d-nii Horia Lazăr, D. Grozescu, Stinghe, G. Năstăsescu, A. Ionescu şi Eugen Vâlceanu pentru redactarea art. de lege şi memoriului explicativ în chestiunile mai sus arătate.

Consiliul aprobă o sumă de 40.000 lei pentru cumpărarea de cărţi necesare bibliotecei, din excedentul rezultat la capitolul «*Propaganda forestieră*» al bugetului anului 1935.

Procedându-se la cooptarea unui membru în consiliu în locul vacant, s'a declarat balotaj la primul scrutin ; procedându-se la un nou vot, se alege cu majoritate, d-l I. Simionescu (în locul d-lui Petre Ioan, demisionat).

Şedinţa se ridică la orele 24.

p. Preşedinte, *V. N. Stinghe.*

Secretar General, *George Minescu.*

RECTIFICARE

In procesul verbal al Consiliului de Ad-ţie No. 23 din 8 Octombrie 1935, publicat în Revista Pădurilor No. 12/1935, la pg. 896 s'a strecurat o eroare de tipar şi anume :

Consiliul aprobă cumpărarea casei No. 1 împreună cu terenul în suprafaţă de 5000 m², nu 5000 ha.

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcţia Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor,
Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,
Având în vedere art. 2 din codul silvic;
Având în vedere art. 2 din legea modificatoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatarea al pădurii Schitarceanca, judeţul Buzău, proprietatea comunei oraşului Buzău, în suprafaţă de 91 ha. 5600 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani.

b) Amenajamentul pădurii Tarlaş, judeţul Sălaj, proprietatea comunei Sarmaşul, în suprafaţă de 73 ha. 1052 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii composesoratului foştilor urbarialişti Ciuciu, judeţul Alba, proprietatea composesoratului Ciuciu, în suprafaţă de 19 ha. Regim şi tratament crâng simple. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Executarea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face timp de zece ani.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc, se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arăturile din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost ante erohat sau intre timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat ficăruia sunt executorii.

Art. 3 și ultim. — Domnul Director al Regionului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Decizii.

Dată astăzi 26 Septembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **V. P. Sassu.**

No. 173220/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) **Regulamentul pentru exploatare al pădurii Călugărească, jud. Vlașca, proprietatea Zoe Virgil Hugi Panteli, în suprafață totală de 153 ha. 8100 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani, exploatarea în trei ani.**

b) **Regulamentul pentru exploatare al pădurii Mănăstioara, jud. Baia, proprietatea Al. Lambrino, în suprafață totală de 131 ha. 1800 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.**

c) **Regulamentul pentru exploatare al pădurii Negoești lot. 3 și 1/16 din lot. 6, județul Dolj, proprietatea Ștefan Popescu, în suprafață de 62 ha. 9925 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.**

d) **Regulamentul pentru exploatare al pădurii Fata Nejului, jud. Cluj, proprietatea Nussbacher Nelli, în suprafață de 43 ha. 2900 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.**

e) **Regulamentul pentru exploatare al pădurii Verbița, județul Dolj, proprietatea Ecaterina Petrovian, în suprafață de 16 ha. 8955 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.**

Art. 2. — **Realizarea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.**

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor: **pentru protecția monumentelor naturii, pădurilor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție, terminarea se va face și mai înainte de acest termen.**

Art. 3. — **Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.**

Constatându-se însă în orice caz arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, etc. nu sînt date exact sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau alte cause, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietatei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și nevalabil.

Art. 4. — **Toate celelalte dispoziții prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecărui caz rămân executorii.**

Art. 5 și ultim. — **Domnul Director al Regionului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Decizii.**

Dată astăzi 14 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) **Mircea Cancicov.**

No. 229565/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) **Regulamentul pentru exploatare al pădurii Tigveni, județul Argeș, proprietatea C. C. Constantinescu, în suprafață de 197 ha. 4470 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.**

b) **Regulamentul pentru exploatare al pădurii Comoara, județul Cluj, proprietatea Solomon Bela, în suprafață de 30 ha. 9800 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.**

c) Amenajamentul pădurii **Gana**, judeţul Cluj, proprietatea Composesoratului Urbarial din comuna Sântamărie, în suprafaţă de 40 ha. 9100 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii **Zăvoiul Cosobe**, judeţul Ilfov, proprietatea M. Grădişteanu şi alţii, în suprafaţă de 22 ha. mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 5 ani. Revizuirea după anul 1936.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor mai sus menţionate cu excepţia celui dela alin. a se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 16 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturii şi Domeniilor. (ss) Mircea Cancicov.

No. 229885/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Planul special al operaţiunilor culturale la pădurea **Pietroşani**, judeţul Vlaşca, proprietatea Cooperativei Stirbey, în suprafaţă de 309 ha. Operaţiunile culturale se vor face în cadrul bazelor amenajamentului aflat în vigoare şi publicat în M. Of. Nr. 71/933.

b) Amenajamentul pădurii **Zăvoiul Comunii**, judeţul Olt, proprietatea Obştei Comani, în suprafaţă de 25 ha. 5700 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celui dela alin. a. se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 16 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 229881/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Revizuirea amenajamentului pădurii Grozeşti-Merisasca, judeţul Neamţ, proprietatea indiviză a D-lor A. şt Th. Naum, în suprafaţă totală de 423 ha. 3400 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Slivnei, judeţul Covurlui, proprietatea Maria Iorgu Boteanu şi alţi 2, în suprafaţă ha. 3000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit în termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 16 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **V. P. Sassu.**

No. 229909/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurilor comuna Moşna, judeţul Târnava Mare, proprietatea Comunei Moşna, în suprafaţă de 943 ha. Regimul: O serie de Codru cu 2 tăieri succesive (917 ha.) şi revoluţia normală 80 ani şi alta de Crâng simplu (27 ha.) cu revoluţia normală 16 ani. Revizuirea după 8 ani.

Art. 2. — Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare,

sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietății, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul și neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziții prevăzute în studiile respective și articolul adițional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 și ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 16 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii și Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 23997/935.

Art. 1. — Se aprobă de mai

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Ciocănească, județul Prahova, proprietatea Mogi. Luca Elefteriescu, în suprafață totală de 131 ha. [illegible] mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 14 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Mosteanga, județul Olt, proprietatea ienerina Kitzbesberg, în suprafață de 51 ha. 5500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Parnisca-Bătească, Județul Dâmbovița, proprietatea Maria N. G. Rujan, în suprafață totală de 39 ha. 8500 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Volinească-Prăjăsca, județul Buzău, proprietatea Ilie N. Popescu, în suprafață totală de 5 ha. 6720 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 26 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Piscul Crendului, județul Muscel, proprietatea Gh. Radu Popa Nica, în suprafață totală de 3 ha. 5000 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 30 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Zăpușel, jud. Buzău, proprietatea Stere I. Anca, în suprafață de 2 ha. 5857 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Lubeneasca, județul Buzău, proprietatea Pompiliu D. Gelărescu, în suprafață de 1 ha. 9600 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 17 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Dulceanca, județul Teleorman, proprietatea Gh. Rădulescu, în suprafață de 7600 mp. Regim și tratament crâng cu 120 și 200 rezerve la hectar. Revoluția normală 16 ani.

i) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Nevrintu, jud. Muscel, proprietatea Ion Dragoș Rădescu, în suprafață de 7359 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 25 ani.

j) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Un Grecu, județul Buzău, proprietatea Marin Vasile Șt. Drăiu, în suprafață de 4950 mp. Regim și tratament crâng simplu. Revoluția normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor și regulamentelor de exploatare mai sus menționate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispozițiunile legilor pentru protecția monumentelor naturei, rezervelor necesare apărării naționale, pădurilor de protecție revizuirea se va face și mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc, se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situația ce va fi dată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente amenajamente etc., referitoare la suprafața pădurei, la numele proprietarului, ale ar

fost date crema sau intre timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 16 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

D. 229805/935

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Lotca Veche, judeţul Vlaşca, proprietatea Alex. Brailoff, în suprafaţă totală de 371 ha. 2500 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani, exploatarea în 14 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Priboeni Stupina, judeţul Argeş, proprietatea Ştefan M. Tarbă, în suprafaţă de 7 ha. 6580 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani. Rezuirea în anul 1941.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Radoeşti, judeţul Teleorman, proprietatea Nic. I. Stănescu, în suprafaţă totală de 6 ha. Regim şi tratament crâng 50 rezerve la ha. Revoluţia normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Paulească, judeţul Argeş, proprietatea Ilie I. Mariuescu, în suprafaţă totală de 4 ha. 9300 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Coada Pietresei, etc., judeţul Muscel, proprietatea Ioana D. P. Mocioc, în suprafaţă de 3 ha. 9144 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Cornul Mare, judeţul Odorhei, proprietatea Sarlotta Ianosy, în suprafaţă de 2 ha. 4800 mp. Regim şi tratament crâng cu 60 rezerve la ha. Revoluţia normală 40 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Uiasca, judeţul Argeş, proprietatea Dumitra Baibarac, în suprafaţă de 2 ha. 2198 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Pauleasca, judeţul Argeş, proprietatea Ion I. Busuioc, în suprafaţă de 2 ha. 2151 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani.

i) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Doiboa, jud. Târnava Mică, proprietatea Kuall Daniel, în suprafaţă de 1 ha. 9400 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

j) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Priboeni şi Valea Mare, judeţul Argeş, proprietatea Gogu I. Dumitrache, în suprafaţă de 9540 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celor date sub lit. h, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie revizuirea se va face şi cu mult înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, înţelegându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arăturile din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au

fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecărnia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 16 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor. (ss) Mircea Cancicov.

No. 229889/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii C o s o b a, judeţul Ilfov, proprietatea I. Niculescu Dorobanţu, în suprafaţă totală de 137 ha. 4000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani.

b) Amenajamentul pădurii coloniei M i h a i V i t e a z u l, judeţul Bihor, proprietatea coloniei Mihai Viteazul, în suprafaţă totală de 27 ha. 8900 mp. Regim şi tratament: Două serii de crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani la seria I a şi 20 ani la seria II-a.

c) Amenajamentul pădurii D r u m u l S a s u l u i, judeţul Mureş, proprietatea Bisericei Romano Catolice Tg. Mureş, în suprafaţă de 14 ha. 9000 mp. Regim şi tratament crâng cu 25 rezerve stejar la hectar. Revoluţia normală 30 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Z ă v o i u l G i o s a n i, judeţul Romanaţi, proprietatea P. Bădicescu, în suprafaţă totală de 4 ha. 7000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii B ă l ţ a ţ i, judeţul Teleorman, proprietatea Marin Matescu, în suprafaţă de 3 ha. 2556 mp. Regim şi tratament crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluţie normală 15 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii V a l c a U r s u l u i şi V a l c a l u i G h e o r g h e, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Sofia Marinescu şi Nicolae D. Popa, în suprafaţă de 2 ha. 5120 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii D u m b r a v i a, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Alexandrina St. Neagu, în suprafaţă de 1 ha. 0800 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 25 ani.

h) Regulamentul pentru exploatare al pădurii P a r u i a s c a etc., judeţul Dâmboviţa, proprietatea Ioan I. Georgescu, în suprafaţă de 1 ha. 0080 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

i) Regulamentul pentru exploatare al pădurii P i s c u F r u m o s, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Mihail Iouiţă, în suprafaţă de 9608 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 18 ani.

j) Regulamentul pentru exploatare al pădurii P i s c u l N e c u l i i, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Gh. Ilinca, în suprafaţă de 7452 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie: revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 16 Decembrie 1935 în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 2229301/935.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

REVISTA PADURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor-şef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M. — Rădulescu M,
Ioan P. — Sburlan D

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1935:

Preşedinte: Drăcea M.

Vice-Preşedinţi: Alimănişteanu C., Stinghe N. V.

Casier: Priboianu N. V.

Secretar general: Vâlceanu Eug.

Secretari: Emanoil C., Ionescu-Heroiu Tr.

Membrii:

Bunescu M. C. — Grozescu D.
Butoi Al. — Ionescu A.
Caragea Nic. — Lazăr H.
Drâmbă D. — Minescu Gh.
Eliescu A. — Năstăsescu Gh.
Florescu M. P. — Nedelcovici Ath.
Georgescu P. C. — Simionescu I.

Cenzori: Constantinescu Gh., Ionescu Gh., Chercea Gh.
Cenzori supleanţi: Teodorescu Şt., Constantinescu-Fălciu A. şi Popescu-Salcia I.

Preţul abonamentului:

Pe un an . . . . . 300 lei
„ - „ pentru membrii Societăţii . . 200 „
„ „ „ pentru conductori şi brigadieri . . 75
Numărul 25

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

C.A.P.S.

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

Nr. 2
FEBRUARIE
1936

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31
BUCUREȘTI

SUMARUL:

Studii:

Contribuţiuni la cunoaşterea florei pădurilor dintre Dunăre şi Carpaţii Sudici . . . . . *Ing. M. Petcuţ şi P. Cretzoiu*

Referate — Comentarii:

Problema stejarului în Transilvania . . . . . *Ing. Otto Witting*
Sarothamnus scoparius (L.) Wimm., în jud. Caraş . . . . *Ing. F. Páll*
Pădurile grănicereşti din jud. Năsăud . . . . . *Ing. St. Demetrescu-Gârbovi*

Problemele zilei:

Pepiniere, semănături, plantaţiuni

Pentru o ofensivă a plantaţiunilor . . . . . *Ing. I. Simionescu*
La începutul plantărilor . . . . . *Ing. Horia Lazăr*
O bună folosire a epocilor de împădurire . . . . . *Ing. G. Năstăsescu*
Ofensiva silvică relativ la pepiniere şi plantaţiuni . . . . *Ing. V. N. Priboianu*
Mania molidului şi consecinţele ei pentru pădurile noastre . . *Ing. Iuliu Fröhlich*
Reuşita împăduririlor şi seceta . . . . . *Ing. Z. A. Przemetchii*
Plantaţiuni de răşinoase cu puieţi repicaţi sau nerepicaţi? . . *Ing. M. Petcuţ*
Reuşita lucrărilor de împădurire şi pepiniere . . . . . *Ing. M. Rădulescu*
Semînţele . . . . . *Ing. I. I. Marinescu*
Înlocuirea esenţei în Arboretele de salcâm . . . . . *Ing. I. Dăscălescu*
Împăduriri în pădurile particulare . . . . . *Ing. I. D. Nitescu*
Regenerările artificiale în pădurile statului, în lumina cifrelor . *Ing. Vencu Georgescu*
Lucrări de refacerea zăvoaielor şi împădurirea prundişurilor din lunca râurilor şi a Dunării . . . . . *Ing. Gr. Vasilescu*
Treptata consolidare a unei idei . . . . . *Prof. M. Drăcea*

Cronica:

Raport asupra congresului naţional al lemnului, dela Nancy . *Ing. Insp. Geral D. Drâmbă*
Un început de acţiune . . . . . *A. C. Palciu*
Pădurile şi lupta contra secetei . . . . . *A. Haralamb*
Conferinţe . . . . . *Cezar Cristea*
Însemnări . . . . . *C. C.*

Recenzii — Revista revistelor — Necrolog — Cercul de studii forestiere — Soc. «Progresul Silvic» — C. E. A. C. S. — Publicaţiuni: Decizii ministeriale.

SOMMAIRE:

Etudes:

Contributions à la connaissance de la flore forestière entre les Carpathes de Sud et le Danube . . . . . *M. Petcuţ et P. Cretzoiu*

Rapports — Comentaires:

Le problème du chêne en Transylvanie . . . . . *Otto Witting*
Sarothamnus scoparius (L.) Wimm., dans le département Caras . . . . . *F. Páll*
Les forêts du „régiments garde—frontières" de Năsăud . . . . . *Şt. Demetrescu-Gârbovi*

Problèmes à l'ordre du jour:

Pepinières, encemencements, plantations . . . . . *Chronique — Récensions — Revue des revues — Nécrolog — Soc. Progresul Silvic — Publications: Decisions ministerielles.*

INHALT:

Abhandlungen:

Beiträge zur Kenntnis der Waldflora zwischen den Südkarpathen und der Donau . . . . . *M. Petcuţ u. P. Cretzoiu*

Mitteilungen:

Das Eichenproblem in Transilvanien . . . . . *Otto Witting*
Sarothamnus scoparius (L.) Wimm. im Bezirke Caraş *F. Páll*
Die Grenzregimentwälder von Năsaud . . . . . *Şt. Demetrescu-Gârbovi*

Tagesfragen:

Forstgärten, Saaten, Pflanzungen . . . . . *Chronik — Rezensionen — Die Zeitschriften Nekrolog — Verein Progresul Silvic — Amtliche Veröffentlichungen.*

S T U D I I

Din lucrările Institutului de Cercetări şi Experimentaţie Forestieră.

CONTRIBUŢIUNI LA CUNOAŞTEREA FLOREI PĂDURILOR DINTRE DUNARE ŞI CARPAŢII SUDICI.

de Ing. M. PETCUŢ şi P. CRETZOIU

In cadrul problemelor urmărite de Inst. de Cercetări şi Experimentaţie forestieră intră şi precizarea ariei de vegetaţie a plantelor lemnoase în special şi a plantelor de pădure în general, precum şi studiul asociaţiilor în cari se găsesc aceste plante.

In diferitele excursiuni întreprinse pentru stabilirea problemelor menţionate mai sus, s'a putut constata că multe din aceste plante se mai găsesc şi în alte regiuni sau puncte decât cele de unde au fost publicate până acum în literatura ştiinţifică.

Fig. 1. Fagus syvatica L. var. typica C. K. Schn. f. dentata Dalla-Torre et Sarnth.

Materialul care stă la baza acestei liste se găseşte în herbarul Institutului de Cercetări şi Experimentaţie forestieră.

In rândurile cari urmează, dăm câteva din plantele mai interesante găsite în excursiile din vara anului 1933, cari credem că merită să fie menționate în mod special.

Fam. Polypodiaceae.

Ceterach officinarum Willd.

Jud. Gorj: muntele Cioclovina, în valea Șeasa, pe versant vestic, în pădure de fag, cu Carpinus Betulus, exemplare rare de Quercus pedunculata, Tilia argentea și Cornus mas, pe sol calcaros.

Fig. 2. Prunus nana (L.) Stockes var. georgica C. K. Schn.

Fam. Taxaceae.

Taxus baccata L.

Jud. Gorj: pe stânci la „Piatra-Pârgavului", împreună cu Syringa vulgaris.

Fam. Fagaceae.

Fagus sylvatica L. var. typica C. K. Schn., forma dentata Dalla Tore et Sarnth.

Domin, într'o recentă publicațiune asupra variabilității Fagului (K. Domin, Studie o variabilite buku, in Rozpravy II. Třídy Ceské Akademie, Ročnik XLII. číslo 14, pag. 8) caracterizează această formă — care dealtfel n'a mai fost menționată din flora țării noastre — prin următoarele cuvinte: „folia distincte acute dentata, dentibus sursum curvatis", caractere la care se potrivesc foarte bine exemplarele ce posedăm din

Jud. Muscel: pădurea Grădiște, la 600—700 m alt., pe piscuri, la limita superioară a gorunului, expoziționea vestică, pe malul stâng al Râului Târgului. (Leg. Tr. Ionescu-Heroiu). (vezi fig. 1).

Fam. Rosaceae.

Prunus nana (L.) Stockes. var. georgica C. K. Schn.

Jud. Ilfov : în pâlcuri în pădurea Rasa-Prostanichiu. Este varietatea mai răspândită a acestei specii caracterizată prin frunzele cuneate la bază, alungit-lanceolate sau alungit-ovale (vezi fig. 2); cealaltă varietate a acestei specii, *var. campestris Beck.*, are frunzele mai late lat-eliptice sau lat-oblong-obovate.

Cotoneaster tomentosa Lindl.

Jud. Gorj : muntele Cioclovina, în vârf, la ca 960 m alt., împreună cu Sorbus Aria, Sorbus aucuparia, Fraxinus Ornus, Fraxinus excelsior, Tilia argentea, Quercus pubescens şi Rhamnus saxatilis.

Jud. Severin : pe abruptul muntelui Domogled, în stâncării, la Grota-Domogled, spre Valea Cernei.

Această plantă lemnoasă e puţin cunoscută din flora ţării noastre şi de aceea dăm aci şi descrierea ei.

Fig. 3. Cotoneaster tomentosa Lindl.

Arbust deobiceiu erect sau puţin târâtor, până la 1-1½ m înălţime, cu ramuri îndepărtate, pătate, mai întâi gălbui, păsloase, apoi devenind brune-cenuşii. Frunze scurt peţiolate, ovale, 2—5 cm lungi şi 2—3,5 cm late, rotunjite la vârf, în tinereţe păroase pe ambele feţe, la maturitate alb-păsloase pe faţa inferioară. Inflorescenţele au 4—12 flori. Pedunculii florilor scurţi. Caliciul şi lobii caliciului pe faţa externă lânos-păroşi. Corola albă sau puţin roză. Fructul e roşu cărămiziu, fără luciu, păros.

Cotoneaster tomentosa Lindl. n'a mai fost indicat cu siguranţă din flora ţării noastre decât tot din valea Cernei pe muntele Ciorici (A. v. Degen. Die Flora von Herculesbad, in „Herculesbad und seine Thermen" Budapest 1910, p. 101) şi de pe muntele Domogled

(P. Cretzoiu. Contribuțiuni la cunoașterea florei pădurilor din valea Cernei. p. 5. în Revista Pădurilor. XLIV. 1932, Nr. 4). Prin datele de mai sus reese în mod neîndoelnic prezența acestei specii meridionale în Flora României. In lucrarea : J. Prodan, Flora pentru determinarea și descrierea plantelor ce cresc în România, Cluj, 1923, p. 549, se indică această specie numai din Județul Muscel (muntele Sturu), cu semn de întrebare.

Figura nr. 3 reprezintă un exemplar de Cotoneaster tomentosa Lindl. din Jud. Gorj, muntele Cioclovina.

Sorbus aucuparia L. var. glabrata W. et Gr.

Jud. Gorj : muntele Cioclovina, în vârf, în asociația de care am vorbit la Cotoneaster tomentosa Lindl.

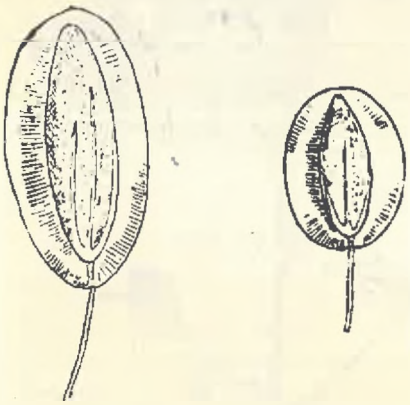

Fig. 4. Cornus mas L. var. typica (dreapta) și var. sphaerocarpa Cretz. (stânga).

Fam. Anacardiaceae.

Cotinus Coggygria (L.) Scop. var. laevis Engl.

Jud. Ilfov : în pădurea Rasa-Prostanichiu.

Fam. Rhamnaceae.

Rhamnus saxatilis Jacq.

Jud. Gorj : muntele Cioclovina, în asociație cu plantele amintite la Cotoneaster tomentosa Lindl.

Rhamnus tinctoria W. et Kit. var. heterocaulis Wierzb.

Jud. Gorj : culmea Ciunca, locuri stâncoase, deasupra Comunei Boroșteni.

Fam. Cornaceae.

Cornus mas L. var. sphaerocarpa Cretz. in Fedde, Repert. sp. nov. XXXVI. Berlin 1934, p. 384.

Drupa globoidea glabra, ca 6 mm longa, non longe ellipsoidea; cetera ut in var. typica.

Jud. Gorj : dealul Pocruia pe culmea Cornet (deasupra Mânăstirei Tismana), la ca 600-m altitudine.

Această varietate, caracterizată prin fructele foarte scurte, pe jumătate decât la varietatea tipică, aproape globuloase, nu se poate identifica cu nici una din formele de cultură descrise de Wangerin (in Engler, Das Pflanzenreich, Cornaceae, p. 78); forme spontane deosebite de tip nu erau cunoscute încă până acum. Mai este de remarcat, că pe dealul Cornet, unde am găsit această nouă varietate, pe un versant întreg nu se afla decât această varietate, iar pe celelalte coaste ale dealului numai forma tipică cu fructele alungit eliptice. Pentru ilustrarea diferenţelor dintre var. sphaerocarpa şi varietatea tipică, am dat schiţele dela fig. 4.

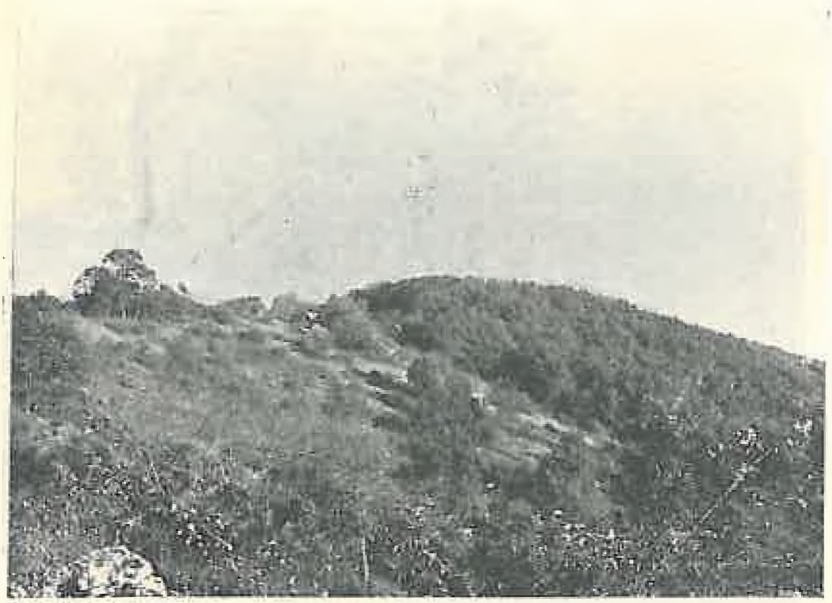

Fig. 5. Culmea Ciunca-Mică (Jul. Gorj) vedere generală.

Cornus mas L. var. sphaerocarpa Cretz., creştea în localitatea amintită mai sus, împreună cu Tilia argentea, Quercus sessiliflora, Fraxinus excelsior, Fraxinus Ornus, Carpinus Betulus, Acer Campestre, Fagus sylvatica şi Crataegus pentagyna.

Fam. Umbelliferae.

Trinia Kitaibelii M. B.

Jud. Gorj: muntele Cioclovina, în vârf.

Fam. Oleaceae.

Fraxinus Ornus L.

Jud. Gorj : vârful muntelui Cioclovina, în asociația pomenită la Cotoneaster tomentosa Lindl.

Jud. Gorj : pe versantul stâng al pârâului Bistricioara, deasupra comunei Boroșteni, pe stâncile calcaroase „Cioaca-Grueți", la ca 600—700 m altitudine, împreună cu Carpinus Betulus, Syringa vulgaris, Cotinus Coggygria, Corylus avellana, Crataegus monogyna.

Fig. 6. Asociație de Fraxinus ornus cu Quercus cerris pe Culmea-Ciunca-Mică (pe fotografia fig. 5 pe culme în stânga).

Jud. Gorj : culmea Ciunca-Mică (fig. 5) deasupra comunei Boroșteni, pe stânci calcaroase și pe solul argilos dintre stânci (fig. 6), împreună cu Acer campestre, Quercus Cerris, Crataegus monogyna, Cornus mas, Rosa sp., Vitis sylvestris, Viburnum lantana, Prunus spinosa, Cornus sanguinea, Evonymus vulgaris, Ligustrum vulgare, Carpinus Betulus, Tilia sp. și Rhamnus tinctoria var. heterocaulis.

Jud. Ilfov : pădurea Cucueți (Oc. silv. Mitreni), împreună cu Quercus pedunculata, Quercus Cerris, Quercus conferta, Ulmus campestre, Acer tataricum, Acer campestre.

Jud. Ilfov : în pădurea Tufele-Grecului, la coada Văii Căscioarele, foarte frecvent, împreună cu Fraxinus excelsior, care e mai rar, Quercus pedunculata, exemplare rare de Quercus Cerris, Tilia argentea, Acer campestre, Crataegus monogyna, Rosa canina, Evonymus verrucosa, Cornus mas.

Jud. Ilfov : în pădurea Măgura (Oc. Silv. Mitreni), cu Tilia argentea, Ulmus campestre, Fraxinus excelsior, împreună cu toate elementele de şleau menţionate la pădurea Tufele-Grecului, la coada Văii Căscioarele.

Fraxinus holotricha Köhne (=Fr. Pallisae Willm.).

Această specie de Frasin, a cărei arie de distribuţie mai este încă relativ puţin cunoscută, a mai fost găsită de noi în următoarele localităţi.

Jud. Ilfov : pădurea Podul-Pitarului (Oc. Silv. Mitreni), împreună cu Quercus pedunculata, Quercus Cerris, Ulmus campestre, Acer tataricum, Acer campestre, Tilia argentea, Carpinus Betulus, Crataegus oxyacantha, Ligustrum vulgare, Cornus mas, Cornus sanguinea, Evonymus vulgaris şi verrucosa, puţin Prunus spinosa var. dasyphylla, Hedera Helix, Rosa canina şi Staphylea pinnata.

Fig. 7. Fraxinus holotricha Koehne, în pădurea Ciornuleasa (exemplarele din dreapta şi miljoc în fund).

Jud. Ilfov : pădurea Ciornuleasa, împreună cu Fraxinus excelsior, Ulmus campestre, Acer tataricum, Acer campestre, Tilia argentea, iar dintre arbuşti : Crataegus monogyna, Ligustrum vul-

gare. Evonymus verrucosa. Cornus sanguinea, Prunus spinosa var. dasyphylla și Staphylea pinnata. Figura 7 ni-l arată în această asociație.

Jud. Ilfov : în pădurea comunală Oltenița, în zăvoiul dela confluența Argeșului cu Dunărea, împreună cu Fraxinus excelsior, Salix alba, Morus nigra și foarte puțin Quercus pedunculata ; dintre arbuști am putut nota : Cornus sanguinea, Viburnum opulus, Rubus caesius, Vitis sylvestris, Humulus lupulus.

Jud. Dolj : în pădurea Zăvalu, locuri umede, nu departe de regiunea inundabilă a Dunării, frecvent.

Jud. Dolj : în pădurea Bucovăț, la Sud de Craiova, locuri umede, ici colo câteva exemplare. Aceste două localități din Județul Dolj sunt deosebit de importante, aria de distribuție a acestei specii fiind deci mai mare de cum s'a crezut până acum.

Syringa vulgaris L.

Jud. Gorj : la Piatra-Pârgavului, împreună cu Taxus baccata: pe versantul stâng al pârâului Bistricioarei, deasupra comunei Boroșteni, pe stâncile calcaroase „Cioaca-Grueți", în asociație cu Fraxinus Ornus și Cotinus Coggygria.

Asupra originei speciilor dela noi de Syringa — cari în acelaș timp sunt și singurele din flora Europei, — Syringa vulgaris L. și Syringa Josikoea Jacq., s'a mai ocupat în altă parte unul din autorii acestui studiu (P. Cretzoiu, în Hannig und Winkler, Die Pflanzenareale, Jena, în curs de apariție), unde spune, între altele : „Diese 2 Syringa-Arten stehen pflanzengeographisch gänzlich isoliert da ; sie sind Relikte früherer in Eurasien weit verbeiteter Arten. Die Nächtsverwandte der Syringa Josikoea Jacq. sind Syringa Wolfii C. K. Schn. und Syringa Emodii Wallich, die erste aus Mandschurien, die andere aus Zentralasien : Syringa vulgaris L. ist dagegen näher mit Syringa oblata Lindl. verwandt, die aus Zentralchina bis Korea verbreitet ist. Die Auffassung Călinescu's (R. I. Călinescu, în Bulet. Soc. Reg. Rom. de Geografie, LI, București, 1932, pp. 100—106), wonach Syringa Josikoea Jacq. nicht eine eigene Art, sondern nur eine geographische Rasse der Syringa vulgaris L. wäre, kann also aus systematischen Gründe nicht bestehen" (vezi și : P. Cretzoiu, Plantele relicte din peninsula Balcanică, în Rev. Șt. V. Adamachi, vol. XXI, Iași 1935, p. 83).

Fam. Gentianaceae.

Gentiana pneumonanthe L.

Jud. Gorj: în pădurea Dumbrava din depresiunea subcarpatică.

Fam. Rubiaceae.

Galium Bielzii Schur.

Jud. Gorj: muntele Cioclovina, într'o poiană, aproape de vârf.

Fam. Composaceae.

Carlina brevibracteata Andrae.

Jud. Gorj: poiană pe culmea sudică a dealului Cornet, deasupra Tismanei.

Contributions à la connaissance de la flore forestière entre les Carpathes de Sud et le Danube.

Beiträge zur Kenntnis der Waldflora zwischen den Südkarpathen und der Donau.

Die Verfasser veröffentlichen einige interessante Pflanzenfunde aus diesem Gebiete. Es handelt sich meisteus um Arten die bisher aus Rumänien nur aus wenigen Standorten bekannt waren.

Eine neue Varietät der Kornelkirsche, Cornus mas L. var. sphaerocarpa, aus Oltenien, ist für die Wissenschaft neu und wird hier beschrieben.

Diese Beiträge werden fortgesetzt.

REFERATE — COMENTARII

PROBLEMA STEJARULUI IN TRANSILVANIA

de OTTO WITTING

Una din cele mai importante probleme silvice ale Transilvaniei — poate cea mai importantă — este problema stejarului.

Acest fapt trebuie în fine accentuat cu toată tăria şi trebue să se arate însemnătatea extraordinară a acestei probleme, din punct de vedere al economiei naţionale.

Cricât ar părea de paradoxal, trebue să se constate o diminuare permanentă şi de neînchipuit a pădurilor de stejar din Transilvania, mai ales în ultimii 40—50 de ani, după creiarea legii silvice maghiare din anul 1879 şi după organizarea serviciului silvic al statului.

Se poate observa următoarea evoluţie:

1. In regiunea de deal şi coline din mijlocul Transilvaniei, stejarul a fost înlăturat pe cale naturală, în mare parte prin însămânţarea naturală a fagului şi prin lăstărirea tulpinilor de carpen.

2. In regiunile marginale ale Transilvaniei, dealungul Carpaţilor, se poate constata pătrunderea naturală a bradului şi molidului, adeseori şi a fagului, pe socoteala ştejarului. Această din urmă schimbare a speciilor lemnoase a început, propriu zis, cu mult mai înainte: ea a fost însă accelerată în ultimii 40—50 de ani prin nepriceperea omului.

Astfel în locul ştejarului (Quercus pendunculata şi Q. sessiliflora), atât de indispensabil şi de preţios din punct de vedere economico-naţional, au apărut, pe de-oparte specii de mai mică valoare, pe de altă parte specii a căror zonă de vegetaţie naturală este

cu mult mai sus decât a ştejarului şi a căror desvoltare în zona de vegetaţie a ştejarului, apare în multe locuri foarte îndoelnică.

Cu privire la înlăturarea ştejarului din regiunea de deal şi coline din mijlocul Transilvaniei, mă refer la articolele lui Juliu Fröhlich, Reghin, cari au apărut în „Forstwissenschaftliches Centralblatt, anul 1926, pag. 305—318, şi anul 1933, pag. 333—342, apoi în Revista Pădurilor No. 10 din 1933, pag. 625.

Numitul motivează acest fapt prin amenajarea şi exploatarea de şablon, a acestor păduri, în ultimii 40—50 de ani. Anume, o mare parte a acestor păduri au fost exploatate, în baza legii silvice ungare din anul 1879, în regimul codrului regulat cu 2 tăeri succesive, la interval de numai 5 ani, fără a avea în considerare faptul, dacă s'a instalat, în acest timp, un seminţiş de stejar, sau nu, şi fără a lua vre-o măsură de curăţire în masivele tinere.

Astfel s'a făcut, că, în timp scurt, locul ştejarului l-au luat fagul şi carpenul.

Pe când ştejarul s'a menţinut perfect de bine, în decursul veacurilor, prin exploatarea grădinărită, neregulată, de până atunci, el a fost aproape complect distrus, în timp scurt, în urma aplicării, fără scrupule, a sistemului rigid amintit mai sus.

Privitor la înlăturarea ştejarului în regiunile marginale ale Transilvaniei, autorul acestor rânduri a dat unele amănunte în studiul său „Succesiunea esenţelor forestiere în judeţul Braşov", apărut în No. 3 al Revistei Pădurilor din anul 1934. S'a făcut aci dovada, că în judeţul Braşov au apărut în multe locuri, în ultimele 2—3 secole, în locul fostelor masive de ştejar, mai ales brazi şi masive de fag, pe cale naturală.

Nu s'a tratat însă faptul ciudat, că în multe locuri, nu bradul ci m o l i d u l a înlăturat ştejarul.

Acest fenomen extrem de interesant se poate constata mai ales în Carpaţii de Est, şi în special în judeţele marginale Ciuc şi Treiscaune.

Pentru judeţul Ciuc acest fenomen poate fi considerat încheiat. Sporadicele insule de stejar ne dovedesc şi astăzi, că în timpurile mai vechi se aflau aici masive de stejar în număr mai mare.

In judeţul Treiscaune fenomenul acesta este încă în toiul evoluţiei sale.

Aici se poate constata pătrunderea molidului pe socoteala stejarului, pe o lărgime de front de circa 30 km., şi anume pe linia dintre comunele Zagon-Covasna-Zăbala-Ghelniţa-Ojdula-Breţcu, în direcţiunea dela Est spre Vest.

Ca exemplu concret aş aminti înlăturarea stejarului prin molid în pădurea „Dumbrava".

Această pădure, având o întindere de 26,93 ha, este situată dealungul comunei Ojdula, la o altitudine de 650—700 m. şi formează proprietatea contelui Nemeş; expoziţia generală este sud-sudvestică.

Ea a fost exploatată înainte de cca 50—60 ani în scopul producerei lemnelor de construcţie de stejar.

Inainte de exploatare, această pădure era formată din stejar 0.8, molid 0.1, plop etc. 0.1, în vârstă exploatabilă, având în unele locuri un semînţiş de molid de 5—15 ani.

După exploatare nu a fost nici reîmpădurită artificial şi nici păşunată.

Pe cale cu totul naturală, fără intervenţia omenească, a înaintat apoi molidul, aşa încât astăzi pădurea este descrisă astfel: Molid 0.8, stejar 0.2, diseminat plop şi mesteacăn, consistenţa 0.8, etatea medie 50 ani.

Stejarul, care are proveniența din lăstar, este în genere, complect copleşit.

Un fenomen asemănător se poate constata şi în următoarele locuri:

a. In pădurile comunelor Ojdula, Tinoasa şi Hatuica, şi anume în punctele Caracai, Părăul Deneş, Sajat, Faget-Bükkös, Pilişce.

b. In pădurile comunei Martanuş şi ale composesoratului Hilib.

c. In pădurea Bisericilor Romano-catolice şi reformate din Covasna, şi în pădurea composesoratului Covasna.

d. In pădurile particulare (Nemeş şi Kühnle) situate în apropierea comunei Ghelinţa.

e. In pădurea composesoratului Zabala (brad şi molid).

f. In pădurea comunei Papauţi.

g. In pădurea comunală Breţcu pe valea Dumbrăvii, unde înaintează mai ales bradul pe socoteala stejarului.

Dacă cercetăm cauzele acestei ciudate schimbări de specii forestiere, putem constata pe scurt următoarele:

1. Stejarul se află în această regiune la limita superioară a zonei sale de vegetaţie, aşa încât el apare mai slab decât molidul şi bradul din punct de vedere al silviculturii.

Bradul şi molidul însă au pătruns aici pe-alocuri în regiunea lor naturală de expansiune, în unele locuri într'o regiune care este mai joasă şi mai caldă decât zona lor naturală de vegetaţie. Ambele esenţe apar deci în această zonă mai tari decât stejarul din punctul de vedere al silviculturii, un fapt care se evidenţiază mai ales prin creşterea lor mai puternică în timpul tinereţii.

2. In ultimii 30—40 ani s'a exploatat aici stejarul în special prin tăieri rase, fără nici un scrupul, şi nu s'a întreprins decât foarte puţine lucrări pentru reîmpădurirea lui.

Impăduririle artificiale ce s'au făcut poate, au dat greş aproape toate. în urma omiterei măsurilor de curăţire.

3. In locul stejarului a apărut molidul, graţie poziţiei lui geografice şi graţie seminţei lui uşoare, aripate.

Căci câtă vreme stejarul îşi avea locul său pe coastele dealurilor vestice, mai joase şi mai calde, ale Carpaţilor de Est, zona de vegetaţie naturală a molidului o forma lanţul de munţi al Carpaţilor situat mai la Est, în nemijlocită apropiere.

Deoarece în timpul deschiderei conurilor (Martie-Aprilie) bat, în această regiune, în special vânturi calde, uscate, dinspre Est, era foarte natural, că sămânţa aripată de molid să fie bătută de vânt de pe coastele mai înalte ale Carpaţilor, în direcţie vestică, spre locurile mai joase ocupate de ştejar, şi acolo să poată prinde teren, după exploatarea masivelor de stejar.

In faţa faptelor de mai sus — anume în faţa faptului că în Transilvania stejarul pierde tot mai multe teren, — pare o necesitate de primul rang, a se lua măsuri urgente în ceasul din urmă, în scopul salvării stejarului, atât în regiunea de deal şi coline din mijlocul Transilvaniei, cât şi în regiunile ei marginale.

Das Eichenproblem in Transilvanien.

Le problème du chêne en Transylvanie.

Dans la région des collines de la Transylvanie, on a pu faire l'observation que le chêne cède sa place à la faveur du sapin blanc et de l'épicéa. C'est l'effet du mauvais traitement appliqué aux forêts dans le dernier temps. Inquiété par ces constatations, l'auteur demande qu'on prenne le plus tôt possible des mesures afin de sauver le chêne.

SAROTHAMNUS SCOPARIUS (L.) WIMM. IN JUD. CARAŞ

(Complectări la articolul d-lor ing. At. Haralamb şi P. Cretzoiu apărut în Revista Pădurilor. Nr. 11 din 1935).

de Ing. F. PALL

Autorii menţionează trei staţiuni din România unde Sarothamnus scoparius se găseşte în mod spontan (?) şi anume: Pădurea Nemţianca la Tecuci, Trei Isvoare sub Piatra Corbului pe lângă Braşov şi Valea Gălzii, jud. Alba-Inferioară.

Această staţiune din urmă descoperită de D-l Prof. Al. Borza, este locul unde a fost găsită „în mare număr de exemplare, alcătuind o asociaţie adevărată, dând toate *aparenţele spontaneităţii*"

Fig. 1. Islazul comunei Slatina-Nera, acoperit de Sarothamnus scoparius.

Constatând că la nici la una din cele 3 staţiuni nu este dovedit faptul răspândirii spontane a acestei plante (deoarece e prea posibil că vreun vânător bătrân a introdus-o cândva), în cele ce urmează voi da câteva date despre răspândirea ei în judeţul Caraş.

•

Sânt două staţiuni mai importante unde *Sarothamnus scorparius* e instalat într'o măsură bătătoare la ochi, şi anume:

1. Locul numit „Bocşiţa", pe islazul comunei Bocşa-Română,

2. In Valea Nerei, locul numit „Fața Luncii", islaz pe coastele Văii Nera, în hotarul comunei Slatina.

Ambele locuri au fost așa zise „Ueberland"-uri — pământuri de o fertilitate mai slabă sau mai îndepărtate de comune, — cari după reforma agrară a împărătesei Maria Terezia, „Urbarium Banaticum", au rămas în posesia Statului Austriac, și apoi, pe la 1855, au fost vândute, împreună cu pădurile, minele și uzinele din Reșița, Bocșa, Dognecea, Anina, Oravița, Sasca și Moldova-Nouă, Societății anonime „Staatseisenbahngesellschaft" (St. E. G.), antecesoară juridică a Societății actuale Reșița (U. D. R.).

Fig. 2. Islazul comunei Slatina-Nera, acoperit de Sarothamnus scoparius.

Aceste „Ueberland"-uri, în marea lor majoritate, au fost date în arendă locuitorilor comunelor din împrejurime pentru pășunat, iar cu ocazia Reformei agrare române, s'au expropiat aproape complet în favoarea comunelor respective.

Fig. 3. Islazul comunei Slatina-Nera, acoperit de Sarothamnus scoparius.

o

1. La „Bocșița". Sarothamnus scoparius — după spusele oamenilor bătrâni — a fost introdus pe cale artificială cam pe la 1865, de șeful ocolului silvic Bocșa-Română

Ferdinand Koreck, în scopul ocrotirii vânatului, mai cu seamă pentru a da hrană şi adăpost iepurelui.

Informaţiunea aceasta e întărită de o broşură tipărită de Soc. St. E. G. în 1878 cu ocaziunea Expoziţiei Mondiale din Paris, — broşura având ca titlu „Catalogue des végétaux ligneux qui croissent dans les domaines din Banat" (Catalogul plantelor lemnoase aflătoare pe Domeniile din Banat ale Soc. An. St. E. G.) şi conţinând denumirile latine şi poporale în 6 limbi (maghiară, franceză, română, germană, engleză şi cehă) a 171 arbori, arbuşti şi subarbuşti indigeni şi aclimatizaţi, de importanţă forestieră. In broşura aceasta, Sarothamnus scoparius Wimm. figurează ca „acclimaté dans les *forêts*" (aclimatizată în păduri).

Fig. 4. Porţiunea arsă din suprafaţa acoperită cu Sarothamnus scoparius depe «Faţa Luncii Nerei».

Fig. 5. Sarothamnus scoparius depe «Faţa Luncii Nerei».

Azi, pe islazul comunei Bocşa-Română, această plantă se găseşte răspândită în aşa măsură, că formează nişte insule întinse, mai mult sau mai puţin compacte, *pe unele locuri având întinderea de mai multe hectare*, înălţimea de 0.5—2 m., şi o desime, că abia se poate străbate printre ele.

Caracteristicile staționale. Sol: argilă-nisipoasă, cam superficial, pe gneis și argilă din epocile neocen și diluviu. Expoziția: NV—N—NE. — podiș la circa 200 m. înălțime d. mării, cu panta dulce de 5—10°, căzând apoi mai abrupt (20-30°) spre Văile Moravița și Bocșița, afluenți ai râului Bârzava.

Fig. 6. Sarothamnus scoparius de pe «Fața Luncii Nerei».

2. La „Fața Luncii Nerei", în hotarul comunei Slatina - Nera, Sarothamnus scoparius de asemenea ocupă suprafețe mari, cel puțin 10 ha, din islazul comunal (vezi fotografiile 1—3).

Locuitorii de aici — necăjiți de năvălirea lui — chiar în toamna 1935 au dat foc unei păți ca să-l stârpească; din nefericire chiar acolo unde existența lui era mai mult motivată prin legarea coastei abrupte (figura 4).

„Drobul" (cum e numit de locuitori) de pe coasta Râului Nera, s'a introdus artificial în anul 1883/84. Încă trăește bătrânul Iacob Vițian în comuna Slatina-Nera, care a participat la plantare, ca paznic de islaz comunal.

Fig. 7. Sarothamnus scoparius de pe «Fața Luncii Nerei» tuns de oi.

Imprejurările staționale sunt cam similare cu cele din „Boc-

şiţa", cu deosebire că expoziţia de aci e opusă, adică SV—S—SE. Sol: argilă nisipoasă superficială, săracă, pe rocă de gneis. Creşterea lui viguroasă se poate vedea în fig. 5—6

Pe lângă aceste staţiuni mai importante. „drobul" se găseşte şi în multe alte locuri pe teritoriul Societăţii U. D. R., mai cu seamă pe islazuri şi poieni mai sărace. Aşa de ex. în hotarul comunei Biniş, Forotic etc.

Vânătorii bătrâni, renumiţi, din aceste două regiuni, susţin că iepurii îl mănâncă numai în ierni grele, în lipsa altui nutriment. Oile, după mărturisirea ciobanilor din împrejurime, numai iarna îl mănâncă. În fig. 7 se poate vedea o porţiune tunsă de oi.

Oricum ar fi însă cazul, lăsând la o parte valoarea lui nutritivă, chiar prin desimea lui prezintă locuri de refugiu excelente pentru vânatul mic şi deja prin acest fapt, din punct de vedere cinegetic, este complet motivată cultura lui pe o scară mai întinsă, ne mai vorbind de foloasele ce aduce omului prin legarea pământului de pe coastele repezi sterile şi degradate.

Sarothamnus scoparius (L.) Wimm. im Bezirke Caraş.

Sarothamnus scoparius (L.) Wimm. dans le département Caraş.

On décrit deux stations qui n'ont pas été citées par M. M. Haralamb et Cretzoiu dans leur article (Nr. 11/935). L'essence a été introduite par voie artificielle vers l'an 1865 et végète très bien.

PĂDURILE GRĂNICEREŞTI DIN JUDEŢUL NĂSĂUD

de Ing. ŞT. DEMETRESCU-GARBOVI

Despre pădurile grănicereşti din jud. Năsăud s'a vorbit mult în ultimul timp. Dar tot ce s'a vorbit nu a atins esenţialul, iar ceeace s'a scris a apărut în diverse ziare, cu care prilej s'a tratat problema cu totul superficial, tendenţios şi prin prisma unor anumite interese de multeori cu caracter politic sau personal.

Este, fără îndoială, cu totul surprinzător cum, despre această avere, s'a vorbit şi s'a scris numai astfel, şi consider ca o mare greşală sau omisiune din partea noastră ,a silvicultorilor, că ne-am mulţumit să stăm de o parte, privind în mod pasiv, şi nu am încercat nici odată să aducem o luminare totală sau parţială asupra unei probleme care, prin importanţa bunului la care se referă, depăşeşte cadrul unei probleme de interes local, fiind o problemă cu caracter economic naţional.

Privind sub acest aspect bunurile grănicerimii năsăudene, se impune luminarea şi cunoaşterea chestiunii ca o obligaţiune pentru silvicultor şi ca o problemă de însuşit pentru corp.

Nu este locul şi timpul pentru reproşuri între noi. Cei mai indicaţi pentru lămurirea publică a acestei chestiuni erau şi sunt colegii cari au activat la acest domeniu. Dar nici ei, cu excepţiunea consilierului Victor Precup, care a tratat în mod amplu, într'un volum bine documentat, problema păşunilor alpine din acest domeniu, nu au făcut nimic.

O scuză, dar limitată, este aceea că se lucrează la aceste averi, în mod permanent, sub „sabia lui Damocles" a politicii de după război : iar defectuoasa funcţionare a administraţiei, cum vom vedea mai jos, ţine pe colegi, în strânsă dependenţă de influenţele şi comandamentele politicei locale.

Ce sunt averile grănicereşti din Năsăud ?

„Catanele negre", din 44 comune numite azi comunele grănicereşti din Năsăud, ostaşi benevoli ai Mariei Thereza, constituiţi

într'un „Regiment de graniţă", aşezaţi în regiunea „triplum confinium" deci la răspântia dintre mai multe hotare politice, au constituit cel mai puternic şi devotat punct de reazim şi apărare al casei domnitoare din Viena, în nordul Ardealului.

Pentru serviciile aduse şi pentru menţinerea permanentă a acestora la un potenţial ridicat, ca rezultat al unei politici care, din punct de vedere logic şi psihologic a ştiut să pună punctul pe i, „catanele negre" (denumite astfel după sumanele lor) au primit în secolul al XVIII-lea, dela casa domnitoare din Viena, în dar şi în deplină proprietate, o importantă donaţiune păduroasă care, legând pe grăniceri de locul lor, a constituit un puternic bastion militar, în care, prin consecinţele de ordin economic, s'a format şi menţinut şi un puternic nucleu naţional.

In adevăr, graţie acestei întăriri economice, grănicerii şi-au putut susţine, prin proprii mijloace financiare, dealungul timpurilor, şcolile şi bisericile, deci sufletul şi integritatea etnică, lucru pe care — în aceiaşi perioadă de timp, — nu-l puteau face decât din sărăcie, şi cu mari greutăţi, ceilalţi Români din Ardeal, aserviţi în iobăgie şi impilări în timp ce grănicerii — privilegiaţi — erau domni şi suzerani în „graniţa" lor.

Intinderea acestor averi este după cum urmează :

I) *Proprietăţi agricole.*

a) Păşuni alpine în folosinţa comunelor . .	Ha.	32.439,96
b) Păşuni şi fâneţe subalpine	Ha.	1.634,37
c) Diverse terenuri agricole	Ha.	43,24
d) Terenuri improductive	Ha.	1.342,45
Total . . .	Ha	35.460,02
evluate azi la lei	172.360.000.—	

II) *Păduri.*

a) Păduri administrate cumulativ	Ha	112.462,21
b) Păduri defalcate date în folosinţa comunelor	Ha.	43.581,21
Total . . .	Ha.	147.043,42
evaluate azi la lei	1.315.500.000.—	
Total general . . Lei	1.487.860.000.—	Ha. 182.583,44

După cifrele de mai sus, se vede deci că este vorba de o proprietate de necontestată importanță economică ceeace ne-a dus la concluziunea că problema administrării și valorificării în bune condițiuni a acestei averi depășește interesul local, devenind o problemă de ordin național.

Evaluarea modului de administrare în trecut. — Este interesant de cunoscut, pentru că această evaluare presupune, cel puțin în mod teoretic, intențiunile succesive de a se adaptă forma de administrare la cerințele timpului și interesele locale.

Ne va servi această schițare pentru a putea conchide dacă intențiunile de adaptare succesivă, când au fost traduse în fapt, au reprezentat progres sau regres.

Deosebim trei perioade: 1) Inainte de anul 1890; 2) Dela 1890 la 1918. 3) Dela 1918 până azi.

Inainte de 1890.

In această perioadă de timp pădurile grănicerești s'au administrat prin organele proprii ale comunelor, organe cari se angajau direct de comune, pădurile fiind supuse regimului silvic în baza legii XXXIV/1879.

Această formă de administrare, lăsată în mâna unor conducători (ai comunelor), lipsiți de pricepere și previziune, a dus, pur și simplu, la devastarea pădurilor pe scară întinsă, astfel că sistemul de administrare, necorespunzând nici din punct de vedere silvic și nici din punct de vedere al unei exploatări și valorizări raționale, a fost abandonat și s'a făcut o lege specială (legea XIX/1890) al cărui rost era să reglementeze modul de administrare al acestor averi.

Dela 1890—1918.

Legea dela 1890, spre deosebire de sistemul „autonom" de mai înainte, stabilește administrarea pădurilor grănicerești prin organe de Stat, înființând o Direcție silvică specială, care devine și gestionara tuturor veniturilor și cheltuelilor înscrise în bugetele și bilanțele anuale.

Prin această lege suprafața păduroasă se scindează în două.

a) Se cumulează într'o proprietate, numită cumulativă, toate pădurile situate departe de comune (în genere rășinoase și fag), deci neaccesibile (112.462,21 Ha., vezi mai sus), venind în această

avere cumulativă fiecare din cele 44 comune după o chee de proporţie conformă cu proprietatea avută.

Cheltuelile de administrare şi ameliorare, pentru această proprietate cumulativă, sunt prevăzute în mod separat în buget şi se fac în mod global pentru întregul tot, iar veniturile nete anuale (preţul de valorizare al produselor anuale valorizate — tangenta brută —, minus cheltuielile de administraţie şi ameliorare) poartă numele de tangentă netă şi se distribue comunelor proprietare conform cheii de repartiţie amintite mai sus, constituind acest venit, articol de buget, în bugetul fiecărei comune, deci venit cu caracter şi destinaţie publică pentru fiecare comună în parte.

b) Se defalcă, pentru fiecare comună în parte, în părţile apropiate şi deci accesibile, câte o porţiune de pădure, pentru satisfacerea trebuinţelor normale în lemn de foc şi construcţii, sub numirea de „pădure comunală sau defalcată", ale cărei produse anuale se distribuesc individual locuitorilor comunelor, în loturi, prin consiliile comunale şi după prealabila delimitare — pe bază de amenajament — a parchetelor anuale, lucrări ce se fac de Direcţia specială silvică de Stat, prin organele sale.

De regenerarea pădurilor — atât a acelor cumulative, cât şi a acelor defalcate — se ocupa, bine înţeles, tot Direcţia silvică specială, iar cheltuelile necesare formau articol special în bugetul Direcţiei şi se alimentau din tangeta brută (preţul de tulpină).

Legea dela 1890 mai prevede ca, pe lângă Direcţiunea silvică, să funcţioneze, în mod cu totul independent, o comisiune de 8 membri, aleasă de delegaţii celor 44 comune, al cărei rost, de reprezentant al comunelor proprietare, era clar şi categoric:

„Să-şi facă observaţiunile asupra bugetelor şi bilanţelor anuale întocmite de Direcţia silvică". Aceste bugete şi bilanţe îşi primeau aprobarea, în ultima instanţă, dela Ministerul de Agricultură şi Domenii.

Sub imperiul acestei legi, inginerii Direcţiei silvice erau slujbaşi de Stat, plătiţi de Minister în contul comunelor. De numirea şi revocarea inginerilor se ocupa numai Ministerul, ceeace le asigura — sub cel mai sever control —, independenţă deplină în activitatea ce desfăşurau, fiind complectamente scoşi de sub influenţele locale, *ceeace a constituit un mare punct de reazim în bunul mers al administrării acestor averi şi a fost cauză necontestată de progres.* Sub un astfel de sistem administrativ s'a putut lucra şi creea

în spiritul technic și silvic fără nici o contingență streină de program.

Perioada 1890—1918 poate fi considerată ca perioadă de liniște și de realizări de seamă în această administrație, rezultatele pozitive fiind :

— amenajarea pădurilor, și deci, în mod indirect, îndrumarea lor spre normalizare :

— organizarea definitivă cu adaptare la situația locală ;

— îmbunătățirea și sporirea valorii domeniului prin diverse lucrări și construcții din cari cele mai importante sunt clădirile de administrație, Direcția centrală, reședințe de ocoale și cantoane, fabrici și c. f. din cele mai frumoase și impunătoare, cari au ridicat la maximum prestigiul administrației forestiere.

Deși acest program s'a realizat sub o dominațiune streină, vorbind totuși în fața realităților cari stau mărturii, ni se impune, ca oameni de meserie, să fim obiectivi.

Posibilitățile anuale ale pădurilor cumulative, stabilite pe bază de amenajamente aprobate și bine studiate se valorizau prin licitație publică. Prețul obținut la tulpină, la care se adăuga valoarea produselor secundare, accidentale și accesorii, constituiau, vorbind schematic, capitolul venituri din bugetul Direcției.

Scăzându-se din acest preț cheltuelile de administrație și ameliorare — cari constituiau capitolul cheltueli în același buget, — rămânea renta netă care se distribuia comunelor după cheia aportului adus de fiecare în proprietatea cumulativă, sub denumirea de tangentă.

In perioada de timp care ne preocupă, această tangentă era o realitate. In epocile de criză, când valorizările nu se puteau face la curent, intervenea Statul cu avansuri de bani — administrația locală având cont deschis la Minister.

Valorizarea posibilităților se făcea prin licitație publică, cum am arătat mai sus.

In perioada 1890—1918 administrația averilor grănicerești dela Năsăud ,sub egida legii XIX/1890, a dat rezultate frumoase, îngăduind o epocă de liniște și prosperitate.

Pentru același principiu de obiectivitate — fără de care orice judecată devine parțială iar concluziunile eronate — trebue, cu toate criticele ce s'au adus legii dela 1890, să recunoaștem acestei legi merite de a fi introdus ordine deplină acolo unde era un haos și un

arbitrariu care, dacă ar fi durat, ar fi dus în mod sigur la ruină totală.

Aceasta i-a fost posibil prin :

a) limitarea amestecului proprietarului (reprezentat prin comisia silvică de 8) la aprobarea bugetului şi bilanţului, dispoziţiune care, deşi ar părea vexatorie şi ştirbitoare pentru pricipiul de proprietate, aceasta este numai o aparenţă, deoarece :

— supunându-i-se bugetul spre aprobare, comisia de 8 avea posibilitate să-şi facă absolut toate obiecţiunile cu atât mai mult cu cât acel buget era însoţit de documente şi acte detailate, iar membrii comisiunei de 8, cunoşteau măcar în linii generale, situaţia locală.

— supunându-i-se bilanţul spre aprobare, aceiaşi comisie de 8, avea toată putinţa să controleze în toate detaliile cum s'a aplicat bugetul pe care-l aprobase cu un an mai înainte.

b) In intervalul de timp de un an, dela buget până la bilanţ, organele de aplicare şi executare, sub un control şi o cenzură severă a Ministrului, scoase şi apărate de sugestii, influenţe şi injoncţiuni locale, de multe-ori interesate ,puneau la contribuţie, nestânjenite, capitalul de cunoştinţe, iniţiativă şi pricepere pentru ajungerea celor mai bune rezultate.

S'a criticat cu multă pasiune, dusă uneori până la extrem, această dispoziţiune a legii din 1890, referitoare la limitarea amestecului proprietarului.

Critica adusă, sprijinită pe teză naţionalistă (proprietar român şi Stat maghiar) nu a fost însă totdeauna întemeiată şi susţinută pe realităţi, deoarece această dispoziţiune a legii, vexatorie în aparenţă, a fost impusă tocmai de rezultatul dezastruos din perioada de timp anterioară legii din 1890 când, prin forma de administrare autonomă (deci amestecul total şi exclusiv al proprietarului în administrarea averii), se tindea către devastarea pădurilor grănicereşti.

Aceasta pentru trecut.

Iar pentru perioada de după 1918 vom vedea dacă prin călcarea dispoziţiunii legii din 1890 şi prin amestecul comisiunei de 8, în atribuţiuni pe cari nu i le conferea legea din 1890, s'a ajuns sau nu la rezultatele scontate sau deadreptul la altele contrarii.

Trebuie menționat că la pădurile regimentului săcuesc (Ciuc) nu s'a venit în timpul erei maghiare cu o lege specială ca aceea cu care s'a venit în 1890 la Năsăud, pentru motivul că rezistența opusă de Secui a avut efectul urmărit (aceștia fiind pe atunci majoritari iar nu minoritari). Rezultatul a fost că, pe când pădurile grănicerești s'au putut menține prin aplicarea unei legi primită cu ostilitate și bănuială, cele secuiești se găsesc, în urma quasi-autonomiei de care s'au bucurat, în starea jalnică și bine cunoscută de azi.

După 1918.

După război, sub regimul Statului Român, legea XIX/1890 a fost menținută și, cu derogările și tangentele trase la dispozițiunile acestei legi și de cari ne vom ocupa mai jos, baza de administrare a rămas acea lege.

Sub regimul românesc, când nu mai putea fi nici o bănuială, nici o suspiciune că aplicarea legii din 1890 ar fi putut fi contrară intereselor proprietarului, care devenise din minoritar majoritar, cum s'a spus înainte de dăzboiu, avem convingerea că aplicarea strictă și integrală a acestei legi nu putea fi decât cu folos pentru cele 44 comune proprietare.

In definitiv, în esență, legea XIX/1890, tindea către :

— conservarea și ameliorarea domeniului printr'o cultură și exploatare rațională și

— asigurarea, pentru comunele proprietare, a unui venit aproape constant, prin realizarea și plata către comune a tangentei cuvenite, ceeace presupune punerea în valoare și valorizarea efectivă integral sau aproape integral și cu cel mai bun preț, a posibilităților anuale ; căci, dacă comunele nu-și primesc tangenta cuvenită, care mai este rostul proprietății în această regiune aproape pur forestieră, în care comunele sunt lipsite de alte venituri, locuitorii îndeletnicindu-se în majoritate, cu lucrul de pădure și creșterea vitelor ?

Cum s'a realizat, după războiu, aceste două scopuri cardinale ? Să începem cu cel de al doilea.

Sistemul de valorizare adoptat prin legea din 1890— licitațiile publice, continuă și după războiu și dă rezultate mulțumitoare putându-se valoriza, până în anul 1923, pe această cale și cu prețuri corespunzătoare, până la cca 75% din posibilitățile anuale.

Prin 1923—24 comercianţii interesaţi se cartelează şi, fie că nu se mai prezintă la licitaţie, fie că oferă preţuri derizorii, rezultatul este că nu se mai pot valoriza decât în foarte mică măsură posibilităţile anuale astfel că, la un moment dat, nu se mai pot acoperi nici cheltuielile de administraţie iar comunele rămân fără venituri (tangentă).

Dar comercianţii, prin cartelarea lor, nu şi-au atins scopul (o eventuală concesie), căci Direcţia silvică a introdus, cu titlul de încercare şi numai parţial, exploatarea în regie proprie. Primele rezultate sunt satisfăcătoare, comunele ajung la concluzia că sistemul este bun şi că trebuie generalizat, ceea ce se traduce în fapt prin constituirea lor într'o societate proprie pentru exploatare, industrializare şi comercializare, denumită „Regna" = (Regimentul graniţă Năsăud), societate care ia fiinţă în anul 1926 şi în care fiecare comună participă în raport cu cheia de proprietate respectivă.

Ce a fost „Regna" şi ce rezultate a dat ?

Ideea cardinală, — se presupune de noi, — pe baza căreia a fost înfiinţată, a fost de a sustrage averile grănicereşti dela cartelul licitatorilor şi de a asigura valorizarea integrală a posibilităţilor anuale în cele mai bune condiţiuni technice şi financiare ceeace ar fi avut drept rezultat un cât mai mare preţ de tulpină deci, indirect :

o bună administrate şi ameliorare (fonduri suficiente), venituri (tangentă) apreciabile, comunelor.

Să menţionăm că plecarea la drum a „Regnei" se făcea în condiţiuni extrem de favorabile :

a) lua fiinţă într'o epocă (1926) când comerţul de cherestea era într'o conjunctură înfloritoare ;

b) dispunea — afirmăm fără teamă de desminţire — de cea mai bună, calitativ, materie primă (răşinoase) din România (lemn din care, în genere, şi scândura brac este albă, cu noduri albe),

c) dispunea de şase fabrici de cherestea, complet utilate, (două din acestea dobândite ulterior înfiinţării) rămase dela foştii antreprenori, cu inventare complete, căi ferate, instalaţiuni de plutărit, etc.

După înfiinţarea „Regnei" Direcţia Silvică continuă să funcţioneze tot sub imperiul legii dela 1890, având de făcut administrarea şi ameliorarea, predând societăţii „Regna" parchetele anuale iar aceasta fiind obligată să plătească Direcţiei tangenta (renta brută) tangentă care, fiind prevăzută în bugetul Direcţiei la veni-

turi, urma să acopere cheltuielile de administrare și ameliorare precum și tangenta netă (venitul direct al comunelor proprietare).

Cum a corespuns „Regna" din punct de vedere al realizării și plății tangentei ?

A exploatat posibilitățile anuale ,le-a industrializat și comercializat, a plătit prețul de tulpină aproape complet în primii doi-trei ani dela înființare, pentruca, începând cu anul 1929, să intre într'o agonie lungă și prin nimic justificată și care durează până la mijlocul anului 1932 când intră în lichidare. In periodul de timp 1930—1933 comunele, deși sunt proprietare exclusive ale pădurilor, deși posibilitățile acestor păduri se exploatează și industrializează, nu primesc nici un ban dela „Regna" pentru prețul de tulpină.

Care era situația financiară a „Regnei" la 1 Oct. 1933 când se desființează complet iar exploatarea, industrializarea și comerlizarea trece asupra C. A. P. S-ului ?

Creanțe active lei	47.824.984.—
Creanțe pasive lei	69.470.294.—

Deci pasivul întrecea activul cu suma de lei 21.645.310.— Este necesar să menționăm că pe când realizarea a o bună parte din creanțele active era incerte, cele pasive, în schimb, erau ferme în majoritatea lor și unele presant exigibile.

Cum de fapt „Regna" încetase să funcționeze sub acest nume încă lin 16 Iunie 1932, când a trecut în lichidare prin Direcția Silvică, este bine să știm că, după cum arată comisia de lichidare prin darea ei de seamă din 14 Aug. 1933, bilanțul la 31 Decembrie 1932 marcà o pierdere de 241.785.862 lei. Iar la Iulie 1933 marcà o pierdere de 212.960.000 lei.

Se vede, din datele de mai sus, că Soc. „Regna" înființată pentru a scoate averile grănicerești de sub pericolul cartelului negustorilor de lemn — cari urmărea concesiuni sau cumpărarea lemnului brut cu preț de tulpină derizoriu, deci pentru a asigura, împotriva acestui cartel, comunelor proprietare, o tangentă reală și, mai mult, a face ca beneficiul de industrializare și comercializare să rămână tot comunelor proprietare, în loc de a realiza acest dublu scop, termină, după 7 ani de activitate, într'un fiasco complet, ale cărui urmări au fost :

comunele proprietare nu și-au primit deloc ,ori numai în parte prețul lemnului,

au mai rămas asupra lor şi cu toate deficitele şi pierderile mai sus arătate.

Cum s'a putut ajunge la acest rezultat lamentabil. într'un timp atât de scurt. de către o societate formată din însăşi proprietarii (care avea deci materia brută la dispoziţie pe un preţ scos din concurenţă). având la dispoziţie:

materie primă excelentă,

inventar industrial suficient, dobândit dela foştii antreprenori.

avantajul de a fi luat fiinţă (1926) într'o epocă de conjunctură înfloritoare a comerţului lemnului?

Cauzele sunt complexe şi multe; ne ferim de a face un proces care ar răni multe susceptibilităţi locale, dar într'un alt articol vom rezuma şi atinge unele din lacunele, omisiunile şi erorile fundamentale cari au îngropat în mod trist una din cele mai frumoase idei economice locale.

Die Grenzregimentwälder von Năsăud.

Les forêts des „régiments garde-frontières" de Năsăud.

(L'article est à suivre ; on donnera le résumé à la fin).

PROBLEMELE ZILEI

PEPINIERE. SEMĂNĂTURI. PLANTAŢIUNI

PENTRU O OFENSIVA A PLANTAŢIUNILOR

de Ing. cons. I. Simionescu
Administratorul Casei Pădurilor

Domeniul forestier al României a suferit o importantă diminuare prin exproprierea şi transformarea în păşuni sau islazuri comunale a unei suprafeţe de circa un milion de hectare pădure.

Dar partea mai îngrijorătoare a acestei chestiuni este aceia că atunci când credeam terminată această calamitate, vedem cu durere că răsluirea pădurilor statului, fie pentru complectarea păşunilor comunale, fie pentru schimbarea celor degradate cu alte porţiuni valoroase, fie pentru schimbări de păduri comunale, continuă într'un tempo ce ameninţă a se accelera, mai ales în Transilvania.

Inginerii silvicultori, şi-au făcut întreaga datorie faţă de stat, ai cărui slujbaşi sunt şi faţă de ţară a cărei economie generală este îngrijorător ameninţată, activând fie individual, când necesităţile serviciului i-au pus în contact cu această dureroasă latură a legei exproprierilor, fie în congresele Societăţei lor„ Progresul Silvic", care în fiecare an dela răsboiu până azi, a avut înscrise în programul de lucru chestiunile privitoare la distrugerea domeniului forestier al ţărei ; prin moţiunile votate ei au arătat tuturor factorilor cu răspundere, şi tuturor celor cari au voit să audă, dezastrele materiale şi sociale ce, în mod indiscutabil, vor decurge din despădurirea ţărei, — dar mai ales consecinţele nenorocite ce vor surveni imediat pentru agricultura ţărei noastre, atunci când se rupe echilibrul normal între pădure şi terenul agricol.

Din nefericire, inginerii silvici n'au fost ascultaţi, iar impresiunea mea este că nici azi nu sunt înţeleşi.

Din cercetările făcute în ţările cu o civilizaţiune mai veche ca

a noastră, rezultă că pentru a se avea un echilibru normal între păduri şi agricultură, care să asigure acesteia din urmă, condiţiunile prielnice de desvoltare şi mai ales precipitaţiunile atmosferice necesare, trebue ca procentul de împădurire al ţărei să nu se coboare sub 25%, iar pădurile să fie uniform repartizate — pe cât posibil, — pe toată suprafaţa ţărei.

Cum se prezintă însă, situaţiunea forestieră în ţara noastră?

Procentul de împădurire, după ultimile statistici, ar fi de 21,9%.

Acest procent însă variază după provincii şi anume:

Vechiul regat	18,3%
Transilvania	32,1%
Basarabia	4,5%
Bucovina	43,1%

Din examinarea cifrelor de mai sus, se vede că Basarabia, cu o suprafaţă de 44.422 km. p. care reprezintă 1,5/10 din suprafaţa ţărei, are un procent păduros numai de 4,5%.

In această provincie, sunt judeţe de mare întindere cari sunt lipsite aproape complect de păduri, cum este jud. Cetatea Albă cu un procent de 0,1%, jud. Cahul, cu 2,1%, jud. Bălţi cu 2,6%, iar judeţul Ismail numai cu 82 ha. pădure.

Şi în Vechiul regat, care are un procent mediu de 18,3, găsim judeţe cu procent foarte redus şi anume: jud. Constanţa cu 1,9%, jud. Brăila cu 2,6%, Ialomiţa şi Covurlui cu 3,6%, Teleorman cu 4,3%, Olt, Romanaţi şi Caliacra cu 7,7%, etc. Judeţele din regiunea muntoasă, cari au procent păduros mai ridicat decât minimum stabilit de cercetările ştiinţifice, nu pot compensa lipsa din judeţele din regiunea de câmpie, ca şi cele din întinsa Basarabie, ce sunt complectamente sărace în păduri.

Din nefericire însă, multe din pădurile particularilor şi mai ales ale micilor proprietari, sunt numai ruine ale frumoaselor masive de altă dată, sunt tuferişuri fără valoare pentru viitor, roase de vite şi brăcuite de foc şi de topor.

Intinse suprafeţe din regiunea munţilor Vrancei, cari altă dată erau acoperite de codri seculari, astăzi sunt terenuri sterile, a căror împăcurire cu specii de valoare trebue să se facă în cel mai scurt timp posibil, de oarece torenţii au început să pună stăpânire pe te-

ren, amenințând așezările omenești din acea regiune, iar dispariția bogatelor păduri de rășinoase, a băgat populația în sărăcie.

Pășunile comunale înființate pe ruinele pădurilor defrișate pe baza legilor de expropriere, în regiunea colinelor și a munților, au început a se degrada, și unele din ele, au azi nevoe de a fi consolidate și replantate.

Alunecările de teren, surpările, ravenele și torenții au început a brăzda adânc frumoasele noastre dealuri, provocând inundația și împotmolirea satelor, orașelor și a terenurilor arabile de pe văile râurilor.

Economiștii țărei și bunii Români cari se interesează de viitorul neamului nostru, privesc cu îngrijorare despădurirea țărei și prin conferințe publice, prin comunicări făcute la microfonul societățeĭ de Radio-difuziune, atrag în continuu atenția cercurilor conducătoare asupra dezastrului economic ce va urma acestei nefaste acțiuni.

Ministerul Agriculturei și Domeniilor, pus în fața constatărilor făcute de organele silvice și agronomice, a decis o vastă ofensivă silvică, la care urmează a lua parte Casa Pădurilor Statului, Direcția regimului silvic și toate organele din țară ale ministerului.

Asociindu-ne cu tot entuziasmul la această mare operă patriotică, îndemnăm pe toți colegii de meserie să caute a se pătrunde de importanța ei în economia generală a țărei și în cadrul activității lor, să dea tot concursul pentru ducerea la bun sfârșit a acestei opere.

Toți aceia cari în mod direct sau indirect se interesează de propășirea economiei naționale, trebue să fie convinși de următoarele adevăruri :

România, este o țară săracă în păduri.

Ravenele, torenții și surpăturile de terene au pus stăpânire pe plaiurile țărei, răspândind dezolarea și sărăcia în populația locală.

Secetele prelungite au început să se facă simțite în mod statornic în mănoasele noastre câmpii.

De aici decurg o serie de imperative pentru Corpul silvic :

Prin vorbe și prin fapte să caute a sădi în sufletele tuturor fiilor țărei, dragostea de păduri și înțelegerea rostului pădurilor în economia națională și în viața neamului.

Să se dea o cât mai mare desvoltare şi publicitate sărbătoarei sădirii arborilor.

Să se dea cea mai mare desvoltare pepinierelor, producând puieţi în cantitate cât mai mare şi de esenţele cerute în localitate.

Să considere ca primă îndatorire a meseriei sale, plantarea cât mai urgentă a tuturor locurilor sterile şi refacerea cât mai grabnică a pădurilor exploatate şi neregenerate.

Să caute a ameliora arboretele a căror producţie cantitativă şi calitativă a scăzut sub mediocru.

Plantaţiunea şoselelor şi creiarea perdelelor de protecţie în regiunea de câmpie să fie încă puncte principale din programul de activitate al corpului silvic.

LA INCEPUTUL PLANTARILOR

de Ing. cons. Horia Lazăr
Directorul Regimului Silvic

Un nou an a început, şi cu el se reiau de către inginerii silvici, periodicele lucrări sezoniere, între care acum, vin în primul rând plantaţiile de primăvară.

Iarna care păruse, un timp destul de lung, că va ocoli ţara noastră, şi deci, presă întreaga suflare silvicultorească la o urgentă pregătire a materialului necesar, a făcut, ca din unele pepiniere puieţii să înceapă a fi scoşi şi puşi la şanţuri sau pivniţe, în vederea transporturilor.

Dacă suflul de ger ce a venit atât de târziu asupra României va fi tot aşa de scoborît cum ziarele îl anunţă în alte ţări, şi solul va fi lipsit de un strat protector de zăpadă, evident că graba... va strica treaba, deşi noi avem convingerea că prudenţa cu care desigur s'au făcut în Februarie — pentru prima oară la noi — aceste operaţiuni premergătoare plantaţiilor, nu va aduce decepţii decât celor ce le-au încercat fără să-şi reamintească că „iarna n'au mâncat-o lupii".

Va începe deci în curând plantarea arborilor forestieri în toată ţara, şi spre marea noastră satisfacţie, Direcţia Regimului Silvic şi Caps-ul, care din an în an au mărit numărul şi capacitatea de producţie a pepinierelor lor, pentru primăvara aceasta vor utiliza circa 150 milioane de puieţi forestieri de bună calitate.

Având deci un atât de important număr de puieţi de arbori, campania lucrărilor din anul acesta promite a fi cea mai intensă de după războiul mondial care a întrerupt mersul normal al plantaţiunilor noastre. Dar acum am ajuns din nou la mersul normal, ba încă mărit, pentru următoarele considerente :

a) se replantează o mare întindere din parchetele pădurilor exploatate în timpul şi în epoca imediat următoare războiului, când această elementară grije pentru viitor, a fost complect abandonată, în primul rând din lipsa materialului necesar (puieţii care au nevoie de câţiva ani de creştere înainte de plantare) iar în al doilea rând, prin nesiguranţa în necesitatea replantărilor, datorită aplicărei legilor de reformă agrară, care în regiunile de deal şi de munte loveau în exístenţa pădurilor.

Se cuvine să aduc o bine meritată felicitare inginerilor silvici care, atât în pădurile Statului (Caps), cât şi în pădurile particulare sau administrate de Stat (Regimul Silvic), au reuşit să se depăşească pe ei înşişi, şi au înscris în programele anului acesta şi replantarea parchetelor restante, pe suprafeţe mai mari decât cele prevăzute în programul de lichidare în 10 ani a tristelor rămăşiţe.

Dările de seamă ale activităţii Direcţiei Regimului Silvic şi Caps-ului, sunt eloquente, şi nu le mai reproduc aci.

b) Se reîmpăduresc curent parchetele de păduri ce vin în curs de regenerare conform amenajamentelor ;

c) Campania de împădurire a regiunilor de şes ale ţărei, şi în special a Sudului Basarabiei (Cetatea Albă, Ismail), a Sudului Moldovei (Covurlui, Tecuci), şi a regiunei de Sud Est a Munteniei (Brăila, Ialomiţa), pornită din iniţiativa inginerilor silvici în ultimii ani, se intensifică din ce în ce mai mult, şi terenul preparat deja pe întinsele şi inutilele islazuri sterpe din regiunea noastră de bărăgane, nu aşteaptă decât să le trimitem puieţii care vor forma viitoarele isvoare de irigaţie aeriană, pentru a se opune vânturilor şi secetei care au sărăcit pe agricultorii din acele ţinuturi, şi a schimba aspectul trist al regiunilor acelea lipsite de podoaba pădurilor.

Munca inginerilor silvici, fără reclamă, persistentă şi eficace, va proba tuturor că nu acei care fac dări de seamă în care cuprind lucrările pornite, conduse, şi susţinute de ingineri silvici, sunt elementele conştiente şi de nădejde pentru propăşirea economică a ţării.

d) Nesiguranţa regimului apelor, inundaţiile şi dezastrele provocate de torenţi, au deschis ochii locuitorilor asupra greşelilor fă-

cute prin defrişările nesocotite din trecut, şi cereri din ce în ce mai numeroase de constituiri de perimetre de amelioarare a terenurilor degradate sosesc la Minister. Studiul lor, lucrările de corecţiune şi plantaţiile necesare, sunt înscrise în programul de lucrări.

e) Aplicarea legei pădurilor necesare apărării naţionale care prevede la art. 8 al. c. „crearea de păduri, pe terenurile a căror împădurire este găsită ca necesară apărărei naţionale", a început să-şi găsească aplicare, şi începând din primăvara anului acesta se vor creea păduri în acest scop :

f) Tendinţa multora din proprietarii de moşii arabile, de a creea pe ele păduri de raport, şi cererile foarte numeroase dela săteni posesori de terenuri erozibile şi neproductive, de a li se da puieţi cu care să le fixeze şi să le pună în valoare ; sunt mii de cereri la toate oficiile silvice din ţară.

g) Serbarea „Sădirei arborilor" pornită din iniţiativa inginerilor silvici, înţeleasă în adâncul ei rost de către înşişi Membrii Familiei Regale, care iau parte activă la ea, se extinde din an în an, în cât mai multe centre, şi milioanele de puieţi plantaţi cu această ocaziune, sunt o chezăşie că un început de conştiinţă silvică a prins rădăcini, şi vom putea tinde la înfiinţarea unei asociaţiuni a „amicilor pădurilor".

Dar posibilităţile de satisfacere a acestor cerinţe vor fi limitate, căci deşi guvernul a fost sesizat, nu numai de Miniştrii Domeniilor, dar şi de către diverşi reprezentanţi ai naţiunei, atât în Parlament cât şi în conferinţele regionale, de starea de plâns în care se găseşte populaţia, cu islazuri ce se surpă, cu iazuri ce se mălesc şi dispar, cu râuri care nu-şi mai menţin albiile, robinetul financiar de alimentare a bugetului Direcţiunei Regimului Silvic, nu a fost suficient deschis. Ca urmare, nu avem personal de specialitate silvică suficient spre a conduce lucrările ce se cer a fi executate în tot cuprinsul ţărei, şi nu am avut nici posibilitatea să dăm pepinierelor de arbori forestieri toată extinderea pe care nevoile ţărei o cereau.

Incercările făcute în anul trecut prin creearea micilor pepiniere comunale în terenurile şcolilor sau primăriilor, nu ne-au dat rezultatul dorit, căci după plecarea din localitate a specialiştilor silvici care au condus lucrările de semănare, în foarte rare cazuri s'au mai ocupat de lucrările de întreţinerea lor, cei ce le luaseră în pri-

mire. Lipsa sumelor strict necesare pentru deplasările ce personalul silvic ar fi trebuit să facă, şi aci şi-a manifestat efectele.

Munca intensă în scurtul sezon al lucrărilor de primăvară, va cere eforturi mari întregului personal silvic care trebuie să conducă lucrările răspândite la mari distanţe. Experienţa fiecăruia însă, pe lângă toate cunoştinţele căpătate în anii de studii, va fi pusă la contribuţie, şi greşelile care nu se văd dela început, vor reuşi să blameze mai târziu pe executanţi şi conducători. Spre a-i feri de unele din acestea îmi îngădui să dau aci câteva din principiile ce urmărim noi:

Complectarea plantaţiunilor sau însămânţărilor făcute în anii anteriori, spre a asigura viitoarelor arborete o consistenţă plină, care să ajute la punerea stăpânirei pe sol, la o bună desvoltare a puieţilor şi la formarea solului forestier.

Plantarea unui teren în care *paza lucrărei* nu este asigurată fie prin situaţia lui, fie prin îngrădiri, se va evita, căci muncă şi cheltuială irosită nu este cazul a se mai face în actualele împrejurări. Această situaţie se va avea în vedere în special atunci când se va găsi că e necesar a se planta terenuri exterioare pădurilor, părţi din islazurile comunale sau terenurile degradate.

Să nu se planteze — în afară de terenurile de experimentaţie — decât *specii indicate* pentru staţiunea respectivă, fie de natură, fie de o experienţă urmărită serii de ani, spre a nu avea deziluzia nereuşitei lucrării pentru care se pune şi sufletul şi munca.

In *islazurile cuprinse în perimetrele de ameliorare*, să nu se planteze arbori forestieri decât pe suprafeţele *strict necesare menţinerei solurilor*, având ca ţel, tot timpul, că în economia generală a ţărei nu numai pădurile sunt necesare, ci şi terenurile de coasă, de cultură sau de păşune, pentru care s'au făcut şi *se fac încă defrişări de păduri*.

* * *

Pentru producerea materialului de plantat, o grije deosebită trebuie să dăm pepinierelor forestiere, urmărind ca producţia lor să fie de bună calitate şi economic obţinută.

Vom urmări în pepiniere:

Repunerea în locul de cinste, pe care l-a avut înainte, a *stejarului* (pedunculata, sessiliflora, conferta), arborele de elită al ţărei noastre, înlocuit cu prea multă uşurinţă de salcâm, şi pe care am

insistat şi vom insista să-l introducem în toate pepinierele pentru plantaţiile ce se fac în zona lui de vegetaţie.

Cultivarea pinului (silvestris şi austriaca) necesar pentru consolidarea şi fixarea coastelor terenurilor de ameliorare.

Cultura plopului (canadensis etc.). pentru plantarea terenurilor mai umede.

Acestea, pe lângă speciile şi experienţele ce trebuesc făcute cu speciile exotice sau aclimatizate, arbuştii sau arborii de ornament pentru a ridica rentabilitatea pepinierei, etc.

Pentru lucrul economic în pepiniere, Regimul Silvic a introdus încă de mult şi continuă a înzestra în fiecare an pepinierele noui cu cultivatoarele — semănătoare — „Planet", „Senior" şi „Junior". Cu aceste maşini-unelte s'a reuşit a se reduce costul semănatului semînţelor desaripate cu 84%, al săpăligitului (prăşitului) cu 69%, obţinând totodată şi o rapiditate de execuţie faţă de munca cu mâinile, de 78% la semănat şi de 71% la prăşit. Se cere, pentru a obţine aceste avantagii, ca terenul pepinierei să fie bine mărunţit, nivelat şi împărţit în tarlale, nu pe răzoare. Pentru a lucra comod cu ele, semănatul se face în rânduri distanţate cu 20—30 cm. şi astfel desvoltarea rădăcinilor plantelor este înlesnită, de cele mai multe ori, dispensându-ne de repicajul atât de costisitor.

Timpul presează, planul de acţiune este orânduit, urez deci colegilor care cu tot entuziasmul intră într'o nouă campanie de muncă aprigă, spor la lucru, să le dea Dumnezeu fericirea să-şi vadă pe deplin reuşite pădurile frumoase şi valoroase ce vor rezulta din migăloasele plantaţiuni ce ei acum execută.

O BUNĂ FOLOSIRE A EFOCILOR DE IMPĂDURIRE

de Ing. Gh. Năstăsescu
Consilier silvic

Programele deceniale de împăduriri, elaborate în ultimul timp de administraţia Casei Pădurilor Statului, pentru ameliorări şi regenerări de arborete în pădurile pe care le are în administraţie, şi de către Direcţia Regimului Silvic pentru pădurile aparţinătoare celorlalte categorii de proprietari, reclamate de o reală nevoe, şi-au aflat o bună aplicare pentru început.

Inspirate din cerinţele legilor silvice în vigoare şi cele ale gos-

podăriei silvice raţionale, lucrările propuse prin aceste programe au sarcina de a realiza acel acord între exploatare şi regenerare, după care regenerarea pădurilor să meargă în pas cu exploatările ; să regenezere suprafeţele rămase din trecut, să regenereze suprafeţele în curs de exploatare la timpul stabilit prin lucrările de amenajare, să împădurească golurile perimetrale disponibile, şi în fine să amelioreze arboretele degradate, răriştile, dumbrăvile cu consistenţa redusă, şi, prin acoperirea solului şi majorarea consistenţei arboretelor să împiedice înerbarea şi să menţină productivitatea solului, care trebuie să fie folosită numai în scopul elaborărei şi acumulărei de substanţa lemnoasă în arbori şi deci în arborete.

Inginerii silvici, deplini înţelegători ai situaţiei în care se află unele din pădurile Ţărei, aşa cum au probat-o prin programele ce au propus, suntem convinşi că nu se vor da înapoi dela nici un sacrificiu, pentru deplina realizare, şi în timpul cel mai scurt posibil, a tuturor lucrărilor şi obiectivelor pe care suscitatele programe le-au fixat.

Doritor de a colabora şi pe această cale la aceste înfăptuiri, voi analiza în cele de mai jos, măsura în care pot fi întemeiate afirmaţiunile, des repetate, că în România, sezonul scurt de primăvară împiedică lichidarea restanţelor de împădurit, şi, că pierderile, cari ajung până la 50%, la împăduriri, se datoresc exclusiv lipsei de ploi şi deci climatului. (Clarificarea, o socotim absolut necesară scopului urmărit, pentru a nu fi şi mai departe invocate aceste afirmaţiuni ca impediment în executarea programelor).

Vom urmări aceste chestiuni în fiecare din cele trei regiuni orografice ale Ţărei — de munte, deal şi câmpie.

In regiunea de munte, în tăeri rase, deci la răşinoase, după practica de astăzi, primăvara, decum zăpada a prins a se topi şi solul s'a svântat, în „mustul zăpezei" se încep lucrările de plantare — mai întâi pe feţe şi mult mai târziu pe dosuri. Prin o bună organizare a muncei şi dacă se folosesc numai pueţi cu rădăcini bine desvoltate, ferite de vânt, soare sau frig, plantaţia însăşi executându-se în cele mai bune condiţiuni technice, se obţine deplină reuşită.

La ocoalele cu mari întinderi de regenerat anual, lucrările se pot continua, cu reuşita bună, atâta timp cât mugurii pueţilor nu s'au deschis şi sezonul ploilor nu a încetat. Fiecare Ocol, — făcând să varieze la maximum numai numărul lucrătorilor, cari pot fi

chiar necunoscători ai acestor lucrări *), cu condiţia însă de a fi bine supravegheaţi prin personal format teoretic şi practic de către inginerul silvic ce conduce lucrarea, — îşi poate stabili, pe pădure, bazin, ori regiune orografică, capacitatea sa de plantare, adică suprafaţa maximă ce se poate regenera în bune condiţiuni de prindere, în timpul sezonului de primăvară.

Dificultatea începe de îndată ce această capacitate de plantare este mai mică decât aceia stabilită de programul anual de împăduriri.

In această situaţie ocoalele silvice credincioase tradiţiei (!) de a planta numai primăvara, vor încheia situaţia anuală cu restanţe la împădurit, spre deosebire de acelea ce folosesc atât toamna, cât şi primăvara şi cari, astfel, prin prelungirea timpului de plantat au posibilitatea să-şi ţină la curent această categorie de lucrări.

Va trebui deci, pentru stricta executare a programelor de împădurire, ca plantaţiile de toamnă să se extindă la toate ocoalele de munte la cari capacitatea de plantare primăvara stă sub cifra înscrisă în program. Altcum, este cazul să se avizeze la modificarea amenajamentelor, pentru a se micşora posibilităţile seriilor în care tăerea se face ras, — ceia ce, din punct de vedere legal, este indicat, căci nu se poate admite exploatare fără regenerare.

Folosirea de semănături pentru a se suplini lipsa puieţilor de răşinoase sau lipsa de timp, primăvara, când se persistă în obiceiul de a planta numai în acest anotimp, din cauza cheltuelilor mari de întreţinere şi a marilor pierderi, nu se recomandă ; dacă totuşi se practică, aceste sămănături să se facă des şi numai primăvara, în mustul zăpezei, şi timp de cel puţin 3—4 ani să se prăşească de două ori pe vară de burueni, rugi etc.

Plantaţiile de toamnă se fac după aceleaşi principii ca acelea de primăvară. Atenţie deosebită trebue pusă ca aceste plantaţii să fie terminate mai înainte de căderea ultimelor ploi de toamnă şi ca puieţii folosiţi să aibă lujerii bine lignificaţi şi deci ciclul de vegetaţie încheiat, — pentru a fi feriţi de îngheţ. Se recomandă în mod special în aceste cazuri creiarea pepinierelor volante, — în imediata apropiere a suprafeţelor ce urmează să fie împădurite, şi deci la o altitudine unde încetarea vegetaţiei, toamna, se face mai de tim-

*) La plantaţia ce am executat în ocolul silvic Sinaia, pe Munţii Paduchiosu, proprietatea C. N. Vasiliu-Bolnavu, 1913/1915, am folosit şi ţigani nomazi.

puriu. Se va avea grije şi ca să existe locuri de adăpost bune pentru muncitori.

Regenerările efectuate în regiunea de munte în condiţiunile expuse, într'un climat în genere suficient de umed, nu pot avea pierderi apreciabile provocate de lipsa de ploi.

In regiunea de câmpie şi, în special în Dobrogea, însemnatele suprafeţe ce vin în rând de regenerare anual la unele ocoale, sunt constituite din arborete degradate, goluri perimetrale, terenuri agricole afectate la împăduriri (Dobrogea Nouă), etc. Despre suprafeţe restante datorite lipsei de timp priincios pentru plantat nu poate fi vorba, întrucât aci se fac regenerări, în mod obişnuit, atât primăvara cât şi toamna. Se poate vorbi totuşi, uneori, de restanţe, datorite însă lipsei materialului. Dar aci intervine nota personală de prevedere a inginerului ce are în sarcină aplicarea propramului, care nu trebue să îngăduie ca atari situaţii să se producă.

Faţă însă de climatul special al acestei regiuni, în bună parte cu caracter de stepă, nu este indiferent, pentru reuşita plantaţiei, sezonul în care ele se pot efectua. Plantaţiile de toamnă au avantajul că graţie ploilor căzute în acest anotimp, dar mai ales umezelei ce provine din topirea încetul cu încetul a zăpezei, pământul se aşează bine în jurul rădăcinilor pueţilor plantaţi şi primăvara, vegetaţia începe îndată ce temperatura permite, în cele mai bune condiţii de umiditate a solului, aşa că seceta şi căldurile ce vin adesori prea de timpuriu, nu le mai pot face nici un rău.

Dacă vine vremea rea, ca şi când toamna este prea secetoasă iar pământul prea uscat, plantaţia nu se mai poate face şi se amână pentru primăvară.

Şi aci, toamna se plantează numai pueţii cari şi-au terminat ciclul vegetativ, iar lucrarea trebuie să fie terminată mai înainte de căderea ultimelor ploi.

Plantaţiile de primăvară, în special în câmpia Ţărei, cu caracter de stepă — pentru motivele de mai sus — nu se recomandă. Suprafeţele ce au rămas totuşi pentru primăvară, să se planteze numai „în mustul zăpezei" aşa cum se practică în regiunea de munte.

Semănăturile de stejar şi alte esenţe ale căror seminţe se culeg toamna să se facă în acest anotimp, seminţele respective fiind şi greu de păstrat. Intervenţia artificială prin plantaţiuni, în scopul

asigurării regenerărei naturale să se fac atât toamna cât şi primăvara.

In regiunea de deal suprafeţele de regenerat fiind reduse şi întrucât climatul este foarte favorabil vegetaţiei forestiere, lucrările de regenerare se fac atât toamna cât şi primăvara — aşa că aci nu poate fi vorba de restanţe şi nici de pierderi provocate de un climat secetos.

Aşadar, restanţele cari există se pot lichida la timpul stabilit prin program, dacă în regiunea de munte se prelungeşte sezonul de plantat, făcând adică plantaţiile nu numai în sezonul de primăvară ci şi în cel de toamnă, iar în regiunea de câmpie, dacă se fac lucrări în afară de sezonul de toamnă şi primăvara.

In regiunea de deal nu pot fi restanţe, iar regenerările se fac cu aceleaşi şanse de reuşită, atât primăvara, cât şi toamna.

Din cele de mai sus rezultă şi sezonul cel mai potrivit pentru efectuarea regenerărilor în România.

Marile pierderi suferite de plantaţiuni, atribuite în mod obişnuit lipsei de ploi, pot fi în adevăr provocate de această cauză unică numai în cazurile când plantaţia s'a executat altfel de cum s'a arătat mai sus. Despre această pierdere nu poate fi făcută vinovată natura.

Pierderile mai pot proveni însă, în mod obişnuit, şi din alte cauze, precum : insuficienta desvoltare a rădăcinilor puieţilor plantaţi, reaua scoatere a puieţilor, lipsa de îngrijire a rădăcinilor la transport şi manipulare, pentru a fi ferite de îngheţ şi uscăciune, dar mai ales dela plantaţia însăşi care s'a făcut defectuos.

In cele de mai sus am stabilit sezonul cel mai princios pentru plantare. In rest, stă în mâna inginerului ce conduce lucrarea, posibilitatea să izoleze fiecare din cauzele de mai sus şi altele ce pot provoca nereuşita, şi să ia măsuri de îndreptare pe loc. Pentru acest motiv prezenţa sa este indispensabilă la atari lucrări, cel puţin la început, pentru îndrumare. Apoi, pentru control, în tot timpul cât durează lucrarea să existe supraveghetori formaţi de ingineri, cari să asigure executarea potrivit normelor date.

In aceste condiţiuni, pierderile nu depăşesc 10—15% şi excepţional 20% — şi, se poate spune că plantaţia este reuşită.

OFENSIVA SILVICA RELATIV LA PEPINIERE ŞI PLANTAŢIUNI

(pe terenuri degradate şi islazuri şi formarea perdelelor de protecţie prin aplicarea art. 18 din Legea ameliorării terenurile degradate)

de Ing. V. N. Priboianu

E just că atunci când s'a spus în Ministerul de Domenii, cuvântul „ofensivă", la noi în silvicultură se aplicase mai de mult această idee fără să se fi abuzat de vre-o propagandă şi publicitate prin vre-o foaie de ziar. Poate a fost o întâmplare, dar eu zic şi o tactică, că s'a lăsat să vorbească faptele, încât atunci când lumea aflase de ofensivă la acest Minister, noi inginerii silvici o începusem şi o continuam cu succes, având şi fonduri aproape suficiente în raport cu începutul şi personalul disponibil. Acum însă când se scrie mult despre această ofensivă şi s'a generalizat pe întreg Ministerul, nu ni se mai poate repartiza pe cale bugetară decât o infimă cotă, 1—2% din fondul de ofensive, din cauză că ofensiva cea mare este cea agricolă care înghite aproximativ 98% din el.

Totuşi prin practica trecutului care ne-a îndrumat la întrebuinţarea cea mai utilă a fondurilor, prin stăruinţa personalului silvic care a învăţat de mult a se mulţumi şi cu succese morale, s'a putut înfăptui lucrări care arată un frumos progres în această direcţie.

Pepinierele silvice, — ca să le deosebim de cele agricole (pomicole) care trebue să preocupe numai pe inginerii agronomi, — au figurat în programele silvice de când datează corpul silvic de stat şi rari erau ocoalele cari nu aveau pepinierele lor. Şi astăzi se văd plantaţiuni ale căror vârste ne arată, în special în Dobrogea şi în ocoalele de câmp, vechimea acelor pepiniere. După războiu şi în special dela 1930 dela înfiinţarea Direcţiei Regimului Silvic şi după trecerea viforului de exproprieri pentru islazuri, a început un curent de înmulţirea şi mărirea pepinierelor permanente sau volante în scopul de a produce puieţii necesari regenerării pădurilor, ameliorării arboretelor, pentru plantaţiunea terenurilor degradate, pentru crearea de perdele de protecţie, etc.

Ca rezultat al activităţii în pepiniere mai ales dela 1930 şi până astăzi, constatăm că, de unde până la această dată se recolta de Casa Pădurilor circa 38.818 Kgr. şi 4.140 Hl. sămânţă, în 1931 s'au cules de Caps. 46.037 Kg. şi 13.474 Hl. şi de Regim Silvic

29.385 Kg. şi 10.872 Hl. ca să ajungă printr'o creştere progresivă în anul 1934 la 92.156 Kgr. şi 42.689 Hl. Capsul, şi 53.240 Kgr. şi 11.743 Hl. Regimul Silvic. In total 145.396 Kgr. şi 54.432 Hl.

Din aceste pepiniere s'au recoltat la 1931. 58.000.000 puieţi apţi de plantat la Caps şi 60.704.000 la Regimul Silvic, în total 118.704.000 pentru ca în 1934 să ajungă la Caps. 121.600.000 şi la Regimul Silvic 87.076.000. în total 208.676.000 puieţi.

Suprafaţa pepinierelor în 1931 era, la Caps de 476 ha iar la Regimul Silvic 141 ha, ajungând în 1934 la 842 ha la Caps.. şi 320 ha la Regimul Silvic. In total o suprafaţă de 1162 ha.

Prin această activitate a ocoalelor silvice şi prin aplicarea legii ameliorării terenurilor degradate (L. A. T. D.) art. 18. care permite a se întocmi studiul de împădurire în proprietăţi particulare şi a se ceda gratuit puieţii necesari pe deoparte, iar pe de alta începerea aplicării art. 9 din Codul Silvic, prin care organele statului pot executa împăduriri în comptul garanţiilor când proprietarii nu s'au conformat amenajamentelor, precum şi prin îndrumarea dată proprietarilor agricoli din regiunea stepelor şi a cedării gratuite a puieţilor necesari, pentru crearea de perdele de protecţie s'au intensificat plantaţiunile într'o aşa măsură încât în viitor va fi nevoe de creeri noi de pepiniere.

Astfel în timp ce la 1931 s'au plantat de Caps 11.112 ha în pădurile proprii şi de Regimul Silvic pe terenuri degradate . . . . . 1.752 „
în păduri particulare . . . . . 10.968 „
Deci în total . 23.912 ha.

la 1934 s'au plantat :
De Caps 22.272 ha în păduri proprii.
De Regim Silvic 18.000 ha la particulari.
3.483 ha pentru împădurirea terenurilor degradate şi conf. art. 18 din legea A. T. D.
In total . . 43.755 ha.

Rezultă din câteva date ce arătai mai sus ce ofensivă viguroasă s'a făcut în pepiniere şi plantaţiuni şi aceasta încă luptând cu lipsa de fonduri şi personal technic de care astăzi avem multă nevoe. dar numai legile excepţionale financiare şi repartiţia mică a fondurilor ne-au împiedicat mult în această activitate.

Ca măsuri practice din lucrările expuse mai sus, am tras urmă-

toarele concluzii pe cari le supun la cunoştinţa colegilor şi îi rog a le avea în vedere atât pentru o bună reuşită în ofensiva dată, cât şi pentru a ne prezenta particularilor ca specialişti practici şi cu lucrări oportune şi puţin costisitoare, obţinând în felul acesta o recomandare şi o propagandă numai prin lucrările ce prezentăm :

1. a) Să se transforme pepinierele noastre permanente în pepiniere-parcuri, din care să se recolteze puieţii necesari atât plantaţiunilor din nou sau pentru complectări în păduri, cât şi pentru parcuri, pentru pomi de Crăciun, pentru serbări, nunţi, etc.

b) Pepinierele situate la şosele sau lângă oraşe să fie amenajate în aşa fel încât în aranjamentul esenţelor, al răzoarelor, împrejmuirii cu garduri vii, instalaţiunilor de udat, cantoanelor, etc. să se vadă atât utilul cât şi esteticul.

c) Porţiunea care ar fi destinată a reprezenta parcul să posede puieţii crescuţi la vârste mari şi cu talii mari, necesari a fi replantaţi în parcuri, pe şosele, etc.

d) Să se crească atât pentru experienţe cât şi pentru a satisface cererile unor amatori, tot felul de puieţi ornamentali şi exotici (răşinoşi sau foioşi).

e) In acelaş timp aceste pepiniere permanente să formeze locuri cari pot fi vizitate de particulari având ca rezultat, ca şi orice expoziţie, pe deoparte cunoaşterea esenţelor ce cresc la noi, utilitatea lor etc., iar pe de alta a desvolta gustul şi interesul pentru plantaţiuni forestiere.

Intrucât în ultimul timp s'a mărit mult cererea de puieţi de salcâm şi cum această esenţă nu poate fi cultivată în cantităţi mari şi de mai multe ori în acelaş loc fără a nu face mari cheltueli cu îngrăşarea locului de semănat, este de preferat a se semăna în pepiniere volante scoţând astfel salcâmul din pepinierele permanente.

2. a) Plantaţiunile pe terenurile degradate să se execute în primul rând în perimetrele cele mai apropiate de centre populate (oraşe vizitate) şi cari ameliorează terenuri importante din punctul de vedere al rentabilităţii sau al apărării căilor de comunicaţie, etc.

b) In pădurile particulare să se execute plantaţiuni nu numai cari rentează, dar cari ameliorează şi solul în special la câmpie.

c) Totuşi la câmpie unde salcâmul a luat un avânt să se recomande particularilor solul propriu acestei esenţe şi modul de prepararea lui, recomandându-le pentru perdele de protecţie ca arborii de salcâm să nu-i exploateze decât prin grădinărit şi numai în

vederea ameliorării arboretului şi solului prin introducerea şi altor esenţe preţioase cari să fie sortite a perpetua perdeaua de protecţie la vârste înaintate.

d) Odată cu eliberarea pueţilor pentru crearea perdelelor de protecţie să se dea şi instrucţiunile necesare acestor plantaţiuni (a se cere dela Institutul de Cercetări Forestiere).

e) Deasemenea toate plantaţiunile cari se execută de proprietarii particulari pe terenuri degradate conform art .18 L. A. T. D. să fie însoţite de îndrumările necesare şi în studiile ce se întocmesc să se prescrie şi cunoştinţele de întreţinerea plantaţiunilor, cari sunt exemple concrete pentru încurajarea împăduririlor la particulari.

In felul cum am schiţat activitatea ocoalelor silvice în ceia ce priveşte pepinierele şi plantaţiunile continuând astfel mai departe. cred că va face pe deoparte ca particularul cât şi forurile superioare din toate Ministerele să constate cu satisfacţie reuşita acestor lucrări şi să aprecieze că această activitate este în competinţa noastră, iar pe de altă parte ca colegii agronomi să renunţe la incursiuni în domenii străine de meseria lor şi se vor ocupa mai de aproape de agricultură unde au atât de mult de lucrat.

MANIA MOLIDULUI ŞI CONSECINŢELE EI PENTRU PĂDURILE NOASTRE

de Ing. Iuliu Fröhlich

Dacă privim o hartă de repartiţia diverselor esenţe forestiere în patria noastră, putem să stabilim uşor că *masivele pure de molid ocupă regiunile cele mai înalte*, adecă regiunile dela limita vegetaţiei forestiere. Prof. Mayr-München a dat zonei din munţii Europei ocupate de molid, denumirea de *„Picetum"*. Limita inferioară a picetum-ului în Carpaţi. adică limita de jos a masivelor pure de molid, se află în general la o înălţime de circa 1300 m. as. niv. mării. Se înţelege dela sine că există şi variaţii locale, în raport cu expoziţia şi după configuraţiunile terenului, limita aceasta fiind mai sus sau mai jos.

Dedesubtul curbei de nivel de 1300 m. găsim masivele amestecate de molid şi brad. la cari mai în jos se mai asociază şi fagul. Această zonă dominată în primul rând de brad şi fag. d. prof. Mayr a denumit-o *„Fagetum"*. Acest fagetum ocupă un spaţiu foarte

mare, extinzându-se dela 1300 m. în jos până la 500 m; pe alocurea însă, ca d. e. la Comăneşti, jud. Bacău, se extinde şi mai în jos, până la 450 m. Zona fagetum-ului se extinde deci, ca un brâu lat, dela poalele munţilor noştri până la limita picetum-ului.

Molidul găsindu-se chiar şi la limita inferioară a fagetum-ului, zona răspândirii lui în Carpaţi este foarte lată, în medie de peste 1000 m. Pe când molidul în regiunea lui optimă formează masive pure, el formează mai jos, în fagetum, masive amestecate, împreună cu brad, fag, frasin şi paltin, găsindu-se în grupuri mai mici (cuiburi) sau în exemplare izolate.

In decursul ultimilor 15 ani, am avut ocazia de a face taxaţiuni forestiere urmate de tăieri în toate părţile Carpaţilor, şi cu acest prilej, am fost în situaţia de a face următoarele constatări privitoare la starea sănătăţii molidului în diferitele regiuni: In regiunile superioare ale picetum-ului, molidul, în general, este sănătos, adică nu se găsesc decât boalele cari sunt consecinţe naturale ale vârstei, ca d. e. atacul de Trametes radiciperda. Cu cât ne scoborâm însă mai jos, *cu atât mai rea devine starea sănătăţii lui*. In regiunile de pădure seculară neatinsă de topor, cu ocazia taxaţiunilor, de nenumărate ori am putut constata că starea sănătăţii molidului se înrăutăţeşte paralele cu descreşterea înălţimii. Sau cu alte cuvinte: *cu cât mai mult scoboară molidul spre regiunile joase, cu atât mai rea este starea sănătăţii lui*. Asupra acestui fenomen am mai relatat în această revistă în anul 1933. De atunci încoace, am mai făcut observaţiuni pe acest teren cari m'au îndemnat să insist asupra acestei teme. Căci cu ocazia taxaţiunilor mele de pădure din ultimii 2—3 ani am constatat cu îngrijorare cât de mult este depreciat molidul în regiunile mai joase, adică în masivele amestecate cu brad şi fag, unde a devenit inutilizabil pentru scopuri tehnice.

Dacă privim mai de aproape exemplarele bolnave de molid, putem să constatăm cu uşurinţă în 99 la sută din cazuri că sunt atacate de buretele de ciot al molidului (Trametes pini), ale cărui hife înaintează în interiorul trunchiului dealungud crengilor putrede, moarte, de unde buretele se răspândeşte în primul rând în jos, făcând întregul trunchiu inutilizabil pentru scopuri tehnice. Aparatele fructifere le acestui burete se desvoltă mai târziu, în dreptul şi dedesubtul cioturilor exemplarului bolnav, având o formă de consolă,

încât specialistul recunoaşte de departe exemplarele cari suferă de această boală.

După cercetările mele, această boală ucigătoare o găsim dela limita inferioară a răspândirii molidului, adică dela circa 500 m, în sus până la circa 1300 m. Mai în sus de 1300 m, adică *în regiunea optimă a molidului, această boală este un fenomen foarte rar.* In aceste masive de molid, te poţi plimba zile întregi fără a găsi măcar un singur exemplar bolnav atacat de Trametes pini.

In toate regiunile fagetum-ului însă, *acest burete formează cel mai mare pericol, pentru molid.* El nu face deosebire între exemplare bătrâne şi tinere. Exemplarele relativ tinere de 50—80 ani sunt tot aşa de bolnave ca şi exemplarele de 200—300 ani. După constatările mele nici solul, respectiv rocele, n'au influenţă, această boală găsindu-se atât în regiuni de gresie (d. e. la Nehoiu) cât şi pe marnă (d. e. la Comăneşti) sau pe roce eruptive (d. e. pe andezit în munţii Călimanului). Expoziţiunea ar putea să aibă o oarecare influenţă: în regiunile situate spre Sud resp. Sud-Vest şi Sud-Est ale Carpaţilor (jud. Buzău, Râmnicul Sărat, Bacău, Neamţu), l-am găsit cu mult mai adeseori decât pe pantele de Nord ale Carpaţilor. Acest burete pare deci a prefera expoziţiunile mai *calde.*

Procentul exemplarelor bolnave este foarte variat, oscilând în general între 10—50%, adică 10—50% din lemnul de trunchiu poate să fie bolnav şi deci inutilizabil pentru scopuri tehnice. Aşa d. e. am putut stabili că în pădurea Neculele (jud. Râmnicul Sărat) seria I—III parchetele II/7, II/5, I/3, I/7 şi I/8, în medie circa 30% din masa lemnului de molid era bolnav şi inutilizabil. In pădurile domeniului Ghica lângă Comăneşti se găsesc serii, d. e. Ciobanoş seria III, unde 40—50% din molidul amestecat în fag, la înălţimea de 500—800 m, este atacat de Trametes pini. Lemnul de molid pe domeniul Ghica (Comăneşti) stricat de acest burete, formează multe mii de metri cubi. E interesant că aici la Comăneşti este vorba de regiuni foarte joase, de 500—800 m, as. niv. mării. *Aceasta ne dovedeşte că molidul e cu atât mai periclitat cu cât scoboară mai jos.*

Faptul că găsim molidul şi în mod natural în aceste regiuni joase evident neprielnice, este un fenomen al naturii faţă de care nu ne putem apăra. Nu putem presupune că natura dinadins ar fi adus molidul în regiuni cari nu-i sunt prielnice. Cred că nu greşim dacă presupunem că sămânţa de molid a ajuns în aceste locuri din

întâmplare, d. e. prin vânt, apă, prin animale, cari au adus-o din regiunile înalte. Deci nu putem face responsabilă natura, pentru faptul că găsim molidul şi în aceste locuri neprielnice.

Cum însă natura ar trebui să ne fie model şi în privinţa regenerărilor de păduri, din observaţiunile făcute în pădurile naturale trebue să tragem şi consecinţele adevărate. Nu putem să imităm naturii ceva ce evident se datoreşte numai jocului întâmplării. Aceasta însă înseamnă că la înfiinţările şi regenerările artificale de păduri, nu ar fi îngăduit *să aducem molidul în regiuni unde încă înainte de ajungerea vârstei necesare pentru exploatare, în mod fatal trebue să devie bolnav într'un procent însemnat.*

In realitate însă, 95% din amenajamentele noastre prescriu regenerarea pe calea plantaţiunilor de *molid*. Intr'adevăr, astăzi în patria noastră, an de an, multe mii de hectare, cari originar erau acoperite în primul rând cu brad şi fag şi numai în mod accesoriu, întâmplător, cu molid, se *regenerează exclusiv cu molid*. In ciuda tuturor experienţelor rele pe cari le facem în fiecare zi cu molidul din regiunea fagului, noi regenerăm această regiune tot cu molid. Noi cheltuim în fiecare an milioane pentru o întreprindere predestinată a eşua.

Şi în această privinţă, ar trebui să învăţăm dela ţările avansate în silvicultură. Acolo, cu 50—80 ani în urmă, a existat o „manie a molidului" care a consistat în aceea că molidul s'a plantat în tot felul de regiuni neprielnice pentru el, din ceeace au rezultat enorme dificultăţi pentru toată economia naţională. Nu trebue decât să amintim repetatele calamităţi mari de insecte cari au devastat pădurile Europei centrale în ultimele decenii, — catastrofe cari îşi au origina, în cele mai multe cazuri, în masivele mari pure de molid.

Aceste experienţe rele făcute în Europa Centrală cu molidul regenerat în mase mari, ar trebui să fie un avertisment şi pentru noi. Ele ar trebui să ne înveţe şi pe noi că fără consecinţe funeste nu se poate aduce molidul în mase mari, în locuri situate în afară de regiunea lui optimă.

Dacă cititorul ar întreba acum ce ar fi făcut, aş putea să dau următorul răspuns:

Noi, în viitor nu ne mai putem îngădui regenerarea după şablon a tuturor regiunilor cu molid, ci amenajistul trebue să stabilească în fiecare caz la faţa locului *vegetaţia originară*, adică trebue să constate ce esenţe s'au aflat în mod natural pe terenul ex-

ploatat şi cari sunt deci esenţele cu cari regenerarea poate fi făcută. Ştiu foarte bine din practică că regenerarea mai uşor se poate face cu molid. Insă nu putem numai din acest singur motiv să continuăm la infinit cu o greşală fatală.

Datoria noastră principală în regiunea predominaţiunii fagului şi bradului va fi de *a proteja în primul rând bradul*. Cum uşor putem constata că în masivele amestecate cu fag bradul se regenerează uşor în mod natural, va fi în sarcina noastră de a urma după putinţă această indicaţie a naturii. Ştiu foarte bine din practică că regenerarea artificială a bradului este destul de dificilă ; însă aceasta nu poate fi un motiv de a abandona un plan găsit ca necesar şi natural.

Dat fiind faptul că bradul pe tăierile rase, din cauza pericolului degerării nu poate fi crescut, — trebue ca în locurile unde voim să protejăm bradul, să abandonăm sistemul tăierii rase de până acum. Cum însă din cauza rentabilităţii tot vom fi nevoiţi de a recurge la un sistem similar aceluia al tăierilor rase, vom modifica sistemul tăierilor rase de până acum într'atâta că pe suprafaţa exploatată vom menţine exemplare de brad şi fag rezistente la vânt *cari ne vor servi pentru protecţie şi pentru producerea sămînţei*. Pe fiecare parchet de brad şi fag, vom găsi pe hectar circa 5—10 brazi cari vor putea să reziste timp mai îndelungat vântului şi cari deci pot să servească mai mulţi ani ca producători de sămânţă. Fagii lăsaţi ar servi în primul rând la protecţiunea în contra pericolelor din partea gerului şi căldurii.

Regenerarea naturală care se va desvolta sub scutul acestor copaci lăsaţi, o vom putea complecta pe urmă cu semănatul şi plantatul de brazi. După experienţele mele practice, bradul poate fi regenerat atât prin semănare cât şi prin plantare. La semănat, în primul rând ar veni în considerare semănarea în găuri. Sămânţa trebue culeasă toamna, în Octombrie, şi după putinţă trebue semănată imediat, fiindcă altcum pierde din capacitatea de a încolţi. La creşterea puieţilor de brad în pepiniere trebue observat că pepinierele mai bine să se înfiinţeze la marginea pădurii, în penumbră.

In tot cazul e datoria noastră de a purta grijă ca bradul care în munţii noştri de mii de ani şi-a avut patria, să nu dispară din ei din cauza neglijenţei şi indolenţei noastre. *Cea mai mare parte a pădurilor noastre din munţi nu poate să existe fără brazi*. Din acest motiv, pentru viitor trebue să ne dăm străduinţa de a asigura cu

orice preț existența *bradului* în pădurile de regenerat. Numai dacă aceasta ne va reuși putem spune că ne-am împlinit datoria de tehnician forestier.

REUȘITA IMPĂDURIRILOR ȘI SECETA

de Ing. Z. A. Przemețchii

Lipsa precipitațiunilor sub formă de ploi, în timpul vegetației, *seceta*, cu consecințe dezastruoase pentru cultura rudimentară a plantelor agricole, a fost considerată mult timp, fatală și pentru cultura forestieră. Din această cauză pepinierele silvice n'au putut fi imaginate fără instalațiuni costisitoare de udat, iar pentru insuccesul împăduririlor se găsea adeseori scuza formală în „secetă".

Ideile și metodele, în silvicultură, fiind supuse legei evoluției, se schimbă, cu timpul, ca toate în lumea aceasta.

In ultimii trei ani împăduririle în Basarabia și Dobrogea, adică în regiunile cele mai secetoase ale țărei, au luat o dezvoltare serioasă.

S'au împădurit în anul 1932: în Basarabia 2174 Ha, în Dobrogea 347 Ha; în anul 1935: în Basarabia 2626 Ha, în Dobrogea 919 Ha.

S'au recoltat puieți, în anul 1932: în Basarabia 13.930.000 puieți, (suprafața pepinierelor fiind de 727.457 mp.), în Dobrogea 3.680.000 puieți, (suprafața pepinierelor fiind 229.485 mp.): în anul 1935: în Basarabia 16.770.000 puieți, (suprafața pepinierelor fiind de 2.848.883 mp.), în Dobrogea 14.300.000 puieți, (suprafața pepinierilor fiind de 1.618.285 mp.).

Cu toate că anii 1934 și 1935 sunt caracterizați ca ani secetoși, eșecurile au fost semnalate rar atât la pepiniere cât și la împăduriri și numai acolo unde executarea technică a fost slabă.

Plantațiunile și însămânțările făcute la timp, în terenuri bine pregătite și prășite cel puțin de 2 —3 ori, au reușit la 85—100%. Vizitatorii au admirat, în anul trecut, covorul verde al pepinierelor Gherboveț din ocolul silvic Tighina, unde nu a fost nici un pic de ploaie, timp de 242 de zile, și pepiniera Vulturești din ocolul silvic Balcic unde nu a plouat deasemenea, dela ultima decadă a lunei Mai până în Noembrie 1935.

In plantația din perimetrul Geaferli-Iuci-Orman al ocolului

silvic Balcic vizitată de noi în luna Februarie a. c. am constatat o reuşită de 85—95%, puieţi bine prinşi.

Sunt numeroase exemple care dovedesc că lipsa ploilor nu determină compromiterea împăduririlor şi nici a pepinierelor, din momentul ce executarea lucrărilor a fost ireproşabilă.

. Prin aceasta se înţelege desfundarea adâncă a solului, din toamnă, plantarea şi însămânţarea în „mustul zăpezei" şi praşilă cât mai des repetată.

Ideile schimbă metodele, însă formarea unui curent necesită convingerea generală şi timp.

In acest articol voiu încerca să explic un fenomen, care face posibil succesul lucrărilor de împădurire în regiunile uscate, chiar când intervin perioade de secetă. Este ştiut că în anotimpuri reci, precipitaţiunile atmosferice pătrund, înmagazinându-se, în sol. Desfundările adânci făcute toamna contribue mult la acumularea umidităţii în pământ.

Dar ce efect are praşila ?

Ştiinţa şi practica văd în praşilă un mijloc puternic pentru conservarea umidităţii în sol prin distrugerea capilarelor existente.

Pământul prăşit evaporează şi se usucă mai repede în stratul superior, decât cel neprăşit. Un bulgăre de sol argilos se usucă mai încet decât acest sol mărunţit. Pe de altă parte, în nisip, care reprezintă un sol ideal din punct de vedere al compoziţiei mecanice, nu există nici o capilaritate. Se usucă şi nisipul.

Cu alte cuvinte apa din solul afânat sau prăşit se evaporează tot aşa de bine, poate şi mai mult, sub influenţa insolaţiei şi a vântului, ca şi din solul compact.

Evident că efectul praşilei este altul decât distrugerea capilarilor imaginare.

După Volny cantitatea de aer care pătrunde în pământ este în legătură cu structura solului, cu presiunea atmosferică şi adâncimea stratului mobilizat. Mobilizarea solului prin desfundare sau praşilă, creiază condiţiuni favorabile pentru aerisire, distrugând sau înlăturând un capac sui generis, care împiedică pătrunderea aerului în pământ.

Meteorologia ne spune că stratul activ, care în cazul lipsei de vegetaţie este pământul, are pe suprafaţa lui, în timpul insolaţiei, (ziua) temperatura maximă iar în timpul radiaţiei (noaptea), temperatura minimă, faţă de aer. Diferenţa aceasta atinge 8—10° faţă

de temperatura aerului la înălțimea de 3,5 metri. Oscilațiile temperaturei sunt mai mari vara, când e cerul senin.

Odată ce temperatura solului devine mai rece decât temperatura aerului, vaporii de apă pe care îi conține aerul pătruns în pământ, se condensează și se transformă în picături de apă sub forma de rouă subterană.

. Importanța rouei subterane a fost relevată în anul 1840, de către prof. Otto Folberg, care îi atribue rolul covârșitor în formarea apelor freatice.

Cercetările făcute de prof. Golovchinschii în anul 1860, continuate de elevul lui, I. Peddacos, în anii 1900—1901, în Crimea, confirmă complect teoria lui Folberg.

Vestitul pedolog și agronom rus, prof. P. A. Costîcev, în lucrarea sa „Solul, mobilizarea și amendarea lui" spune următoarele: „Stratul de pământ lucrat devine umed după oarecare timp, chiar fără ploi, din pricina formării de rouă subterană și umiditatea aceasta este suficientă pentru începerea, în sol, a proceselor chimice".

Cantitatea de rouă subterană depinde direct de umiditatea aerului, temperatura lui, de diferența temperaturilor la suprafață și adâncimea unde se formează.

Limitele acestui articol nu ne permite expunerea detaliilor. Existența puțurilor cu apă potabilă în nisipuri marine este un fapt destul de cunoscut. Este cunoscut asemenea faptul că Genovezii în factoriile lor construiau bazine umplute cu nisip sau cu pietriș pentru obținerea apei prin condensare.

Udatul forțează evaporația plantelor deci mărește, în zilele cu insolația puternică, condițiunile nefavorabile pentru vegetație. Plantele, cum spune poporul, „se opăresc". Numeroase fapte din practică confirmă efectul negativ al udatului în pepinierele silvice din regiunile uscate. Ploile de vară, mai mici de 20 mm., nu pătrund aci în sol. Ele se evaporează fără efect asupra umidității lui.

Ploile mai mari de 40—50 mm. pătrund în solul argilo-nisipos la adâncimea de 16—20 cm., de unde, cantitatea cea mare se evaporează și numai o cantitate mică participă la formarea de rouă subterană.

In timp de toamnă și iarnă, când precipitațiunile abundente pătrund în pământ, procesul formării de rouă subterană rămâne aproape fără însemnătate, din contra, vara, când precipitațiunile

atmosferice lipsesc, pentru menținerea vieței în natură, intervine roua subterană.

Nici nu se poate altfel, întrucât în natură totul își are rostul său.

Aceasta este adevărata substanță și importanță neînchipuită a prașilei și desfundatului adânc al solului.

PLANTAȚIUNI DE RAȘINOASE CU PUEȚI REPICAȚI SAU NEREPICAȚI?

de Ing. M. Petcuț

Răspunsul la întrebarea de mai sus, ca multe alte probleme din practica silvică, a provocat multe discuțiuni. Adepți cam tot atât de numeroși au avut și plantațiunile cu pueți repicați ca și cele cu pueți nerepicați.

In ultimele decenii, în țările cu gospodărie mai înaintată, atunci când se mai vorbește de regenerări artificiale — regula o formează regenerările naturale — curentul se precizează tot mai accentuat în favoarea plantațiunilor cu pueți nerepicați.

In țara noastră, se pare că nu s'a fixat încă o atitudine hotărâtă. In Ardeal plantațiunile cu pueți nerepicați formează aproape regula; în vechiul regat stăruim încă în plantațiunile cu pueți repicați de 2 (2 I + 2 R) și 3 (2 I + 3 R) ani.

Cum se explică această deosebire? Se datorește ea factorilor staționali? Sau este o deosebire de concepție?

Factorii staționali ar putea fi și ei o cauză: pământurile calcaroase ca și cele argiloase sunt mult mai expuse la îmburuienare: tăerile rase se acopăr aci repede cu o vegetație erbacee bogată, care amenință cu înăbușirea plantațiunile făcute in aceste suprafețe. In pământurile mai acide — formate pe gresii, pe granit și pe sisturi — vegetația erbacee este mai puțin amenințătoare pentru plantațiuni.

Dacă aceste din urmă soluri ar avea exclusivitate sau cel puțin ar predomina în provinciile de peste Carpați, plantațiunile cu pueți mai mici, nerepicați, și-ar găsi explicarea în acest fapt. Cum acest lucru nu se poate susține, explicarea acestei deosebite procedări trebuiește căutată într'o deosebire de concepție.

In această situație este natural să întrebăm: care este calea

de urmat ? Să facem plantaţiuni cu pueţi mai mici, nerepicaţi, sau cu pueţi mai mari, repicaţi ?

Pentru rezolvarea acestei probleme sunt hotărâtoare trei elemente :

— uşurinţa de prindere a pueţilor :

— sănătatea arboretelor care nasc din aceste lucrări ;

— costul lucrărilor ; rezistenţa şi vigoarea pueţilor, cu care pot să lupte împotriva acţiunii copleşitoare a vegetaţiei erbacee.

1. *Uşurinţa de prindere.* Experienţa a dovedit că cu cât puieţii care se plantează sunt mai mici, cu atât se prind mai uşor şi intră mai repede în vegetaţie.

Puieţii de molid, în vârstă de 3 ani, plantaţi nerepicaţi, sunt tot aşa de verzi şi de frumoşi în toamna anului în care s'a făcut plantaţiunea, ca şi cei rămaşi în pepinieră.

Aceiaşi pueţi repicaţi de 2 (2 I+2 R) şi 3 ani (2 I+3 R) cresc foarte puţin în anul plantării şi, de cele mai multe ori, sunt galbeni chiar şi în al doilea an de vegetaţie.

Lucrul este explicabil : Scoaterea puieţilor din straturi este un act barbar care intervine în viaţa lor ; prin el, rădăcinile puieţilor sunt rupte sau rănite. Rănile sunt cu atât mai mari, cu cât sistemul radicilar este mai mare, deci cu cât planta este mai mare. Pus în pământ, puietul îşi consumă o parte din energie ca să-şi vindece rănile. Această energie, este pierdută pentru creşterea puietului. Pierderea este cu atât mai mare, cu cât şi rănile sunt mai numeroase ; prin urmare, cu cât puieţii au o vârstă mai mare.

Puieţii mai mici, având sistemul radicilar mai mic, se pot scoate mai uşor, fără să le rănim rădăcinile şi aproape nu simt transplantarea.

Pe de altă parte, puieţii repicaţi pierzând mai multe rădăcini în timpul scosului, echilibrul dintre partea subterană şi cea aeriană ale plantei se strică ; rădăcinile împuţinate nu pot să mai hrănească tulpina puietului rămasă întreagă şi până când să se restabilească acest echilibru, planta tânjeşte.

2. *Sănătatea arboretelor.* Plantaţiunile de răşinoase cu puieţi mai mici, nerepicaţi, dau arborete mai sănătoase.

La cele făcute cu pueţi repicaţi, julirea rădăcinilor, şi mai ales retezarea celor mai mari creiază focare pentru putregaiul de rădăcină (Trametes radiciperda) care cu vremea, se ridică şi în tulpina arborilor. Deşi, arboretele ni se par sănătoase în tinereţe, către vârsta

de 40—50 ani putregaiul pătrunde destul de sus în tulpină, aşa în cât tăind arborii, de cele mai multe ori, îi găsim putrezi.

In cazul plantaţiunilor cu puieţi mai mici, care au un sistem radicilar mai mic, rănirea rădăcinilor şi mai ales retezarea lor este mai puţin probabilă, fiindcă scosul acestor puieţi se face mult mai uşor.

3. *Costul lucrărilor.* Plantaţiunile făcute cu puieţi nerepicaţi, costă mult mai puţin decât acelea la care ne-am folosit de plante repicate de 2 şi 3 ani. Diferenţa în plus se datoreşte: costului mai ridicat al puieţilor repicaţi, mânii de lucru şi transportului.

Puieţii repicaţi costă de 3—5 ori mai mult ca cei nerepicaţi. In anul 1931, după analiza de preţuri pe care ne-a pus-o la dispoziţie D-l ing. Zontag, pe acea vreme şef al ocolului silvic Regina Elisabeta, puieţii nerepicaţi, de 3 ani, costau în medie 110 lei mia de bucăţi, pe când cei repicaţi, de 2 ani, costau în medie 489 lei.

Mâna de lucru la plantaţiunile cu puieţi repicaţi este şi ea mult mai ridicată decât la acele care se fac cu puieţi repicaţi.

Pentru cele din urmă şi gropile sunt mai mari şi cheltuiala pe care o facem cu transportul puieţilor, atât dela pepinieră la locul plantaţiunii cât şi de aci până la plantator, este mult mai ridicată.

4. *Rezistenţa şi vigoarea puieţilor.* Puieţii repicaţi sunt aşezaţi la distanţe mai mari unul de altul, sunt mai voinici, şi au tulpina ceva mai groasă şi mai ramificată decât cei nerepicaţi.

Această conformaţie îi face mai rezistenţi şi mai greu de îndoit de buruieni; vârful lor rigid se strecoară uşor printre vegetaţia erbacee care îi înconjoară şi mai ales prin rogojina de iarbă care îi acoperă şi tinde să-i acopere în timpul iernii. Puieţii nerepicaţi, aşa cum ne-am obişnuit să-i creştem în straturile de semănat, sunt, în general, mai puţin desvoltaţi şi mai slabi. Ei sunt mai uşor copleşiţi de buruieni şi mai ales de smeuriş şi de rugi. Teama de îmburuienare şi de înnăbuşire a plantaţiunilor a avut ca urmare să se uite toate calităţile puieţilor nerepicaţi şi în cele mai multe părţi să se generalizeze plantaţiunile cu puieţi repicaţi.

In ultimul timp însă, practica a dovedit că şi fără repicaj se pot obţine puieţi viguroşi cu coronamentul dezvoltat şi bine ramificat şi că plantaţiunile făcute cu astfel de puieţi reuşesc foarte bine în suprafeţele care vin în mod normal la împădurire, chiar în terenuri expuse la îmburuienare sau îmburuienite.

Aceşti puieţi nu trebuie să fie însă prea mici. Pentru molid

vârsta cea mai potrivită, pentru plantaţiunile cu pueţi nerepicaţi, este la 3 ani. Pinul se poate planta după 2 ani şi laricele chiar după un an.

Pueţi cu coroanele bine dezvoltate şi bine ramificate se pot obţine dacă facem, dela început, semănăturile mai rare. Cele mai bune rezultate se obţin dacă semănăturile se fac cu maşina şi cu cantitate mică de sămânţă. Pe rândurile semănate cu maşina seminţele cad rare şi uniform răspândite; ele dispun de spaţiu îndestulător ca să-şi desvolte rădăcinile şi să-şi ramifice tulpina încă dela început. La vârsta de plantat, aceşti pueţi vor fi aproape, dacă nu chiar tot atât de voinici ca şi cei repicaţi, şi destul de ramificaţi.

Dacă totuşi pueţii obţinuţi pe această cale nu sunt destul de rari, la începutul anului al III-lea de vegetaţie îi mai rărim, fie scoţând o parte din ei şi repicându-i pentru alte trebuinţi, fie retezând cu foarfecile pe cei mai slabi dintre ei.

Ca să obţinem însă rezultate bune, măsurile de mai sus nu sunt îndestulătoare.

In anul când urmează să facem plantaţiunea, odată cu scosul pueţilor facem şi o sortare foarte îngrijită. Alegem pentru plantat numai plantele bine dezvoltate, cu cel puţin 3—4 rămurele; pe cele mijlocii le putem repica în vederea producerii plantelor de ornament sau pentru completarea golurilor din plantaţiuni; pe cele slabe le aruncăm. Pierderea pe care o încercăm prin înlăturarea acestor plante, chiar dacă ar fi să folosim numai pe cele din prima categorie, este mult mai mică decât dacă am planta pueţi repicaţi.

Ca să fim la adăpost de orice surpriză, în terenurile îmburuienate plantăm un număr mai mare de pueţi la hectar (5000—6000). Cu aceste precauţiuni, plantaţiunile cu pueţi nerepicaţi dau întotdeauna rezultate bune.

Acesta este cazul plantaţiunilor din Ardeal. Tot aşa de frumoase lucrări se pot vedea şi pe valea Fârâului Negru în ocolul Lucăceşti. Făcute în 1926 şi 1927, în 1928 şi în 1929 când le-am văzut, numărau 4000—5000 de pueţi la hectar eşiţi deasupra necazurilor.

Pueţii nerepicaţi bine dezvoltaţi, se pot planta cu succes chiar pe suprafeţele în care plantaţiunea se face cu 1—2 ani întârziere.

In aceste cazuri se recomandă însă ca, atunci când se plantează pueţii, să săpăm pământul şi mai ales să scoatem buruienile din rădăcină pe o lăţime de 20—30 cm. împrejurul gropii.

Această operaţiune nu necesită mai mult timp decât acel de care avem nevoie în cazul când facem groapa pentru puieţii repicaţi. Şi chiar dacă timpul întrebuinţat ar fi mai mare, să nu uităm, că şi în cazul cu puieţi repicaţi trebue să facem această operaţiune dacă vrem să fim mai siguri de reuşita plantaţiunilor.

Dacă, pe lângă măsurile de mai sus, ne hotărâm, ca o parte din economia pe care o realizăm din diferenţa de cost a puieţilor şi din aceia a mânii de lucru şi a cheltuelilor de transport, plantând puieţi nerepicaţi, s'o întrebuinţăm la mărunţirea pământului şi la scosul rădăcinilor de erburi din jurul puieţilor, în al II-lea an, după plantare, reuşita lucrărilor este mult mai sigură chiar decât în cazul plantaţiunilor cu puieţi repicaţi. In plus realizăm arborete şi mai sănătoase şi mai eftine.

In concluzie, sprijinit pe consideraţiunile de mai sus cred :

1. Că plantaţiunile de răşinoase, care se fac în mod normal, la timp, sau cu 1—2 ani mai târziu se pot şi este chiar mai bine să se facă cu puieţi nerepicaţi de 3 ani la molid, 2 ani la pin şi 1—2 la larice, cu condiţia ca puieţii să fie viguroşi, bine desvoltaţi şi bine ramificaţi ;

2. Ca să obţinem astfel de puieţi semănăturile în pepinieră trebuiesc făcute rare şi sămânţa să fie uniform împrăştiată, fapt care se realizează cu succes la semănăturile cu maşina. Dacă totuşi puieţii nu sunt destul de rari ei trebuiesc răriţi ;

3. Că reuşita acestor plantaţiuni este asigurată la maximum dacă, în cazul terenurilor expuse la îmburuienare, plantăm un număr ceva mai mare de puieţi : iar pe suprafeţele întârziate mărunţim pământul şi scoatem vegetaţia erbacee pe 20—30 cm. împrejurul gropii.

REUŞITA LUCRARILOR DE IMPADURIRE ŞI PEPINIERE

de Ing. M. Rădulescu

Primăvara se apropie. In aşteptarea ei silvicultorul dornic de reuşită a lucrărilor sale de împădurire şi pepiniere îşi ia din timp măsurile, ca la topirea zăpezii să pornească la lucru din plin.

Zic să pornească la lucru de timpuriu, cu toată energia, ca plantaţiile şi semănăturile, să fie făcute „în mustul zăpezii", când practica silvică spune, că se prind lesne, chiar atunci când urmează perioade lungi de secetă, cum a fost

primăvara anului 1933 pentru toată țara și primăvara anului 1935 pentru Basarabia și Dobrogea.

In aceiași ordine de idei, pentru asigurarea reușitei lucrărilor de împăduriri și pepiniere, silvicultorul cu toți colaboratorii săi, să păstreze cu toată severitatea și cu toată conștiinciozitatea regulele indicate de știința silvică în această privință. Cităm:

Intrebuințarea speciilor indicate de stațiune, folosirea materialelor de împădurire (puieți și semințe), produse în regiunea în care lucrează, scoaterea puieților din pepiniere, îndată ce se desgheață pământul și punerea lor la șanț imediat după scoatere, ca să fie feriți de soare și vânt, purtarea puieților la plantat în găleți cu apă amestecată cu pământ, transportul puieților la mari depărtări cu rădăcinile bine acoperite cu mușchi sau cu pae umede, plantarea cu puieți viguroși în gropi largi și adânci, la munte, împădurirea poenilor de la câmpie și deal în teren bine lucrat agricol, semănarea ghindei de cu toamna, executarea la timp a lucrărilor de întreținerea semănăturilor și plantațiunilor și ori de câte ori se simte nevoia, etc., — noțiuni de altfel foarte bine cunoscute în lumea silvică, dar de multe ori neglijate.

Numai cu păstrarea regulelor de technică silvică, nu vom putea atinge însă țelul dorit, ca să avem lucrări bine reușite. De aceia e absolut necesar să se organizeze serios munca și să se asigure și controlul riguros al lucrărilor pe teren. Altfel se va pierde timp prețios și se vor scumpi și lucrările, ceiace este în contra intereselor proprietarului.

In sfârșit pentru asigurarea reușitei lucrărilor de împăduriri și pepiniere, se impune ca fondurile necesare să fie trimise ocoalelor la timp; căci dacă se dau mai târziu se produc perturbațiuni adânci: Nu se găsește mâna de lucru la timp și în cantitatea dorită, fiindcă se încep lucrările câmpului, se apropie perioada secetoasă de primăvară ș. a.

Ca urmare nu se poate împlini programul de lucru, pentru care s'au cheltuit sume importante cu creșterea puieților și recoltarea semințelor din anii precedenți, lucrările se execută scump și cu procent mic de reușită, etc.

Cu înțelegerea lucrurilor și cu dragostea, ce trebue să fie sădită în inima oricărui silvicultor pentru restaurarea pădurilor țării, toate aceste greutăți oricât de mari ar fi ele,

pot să fie învinse chiar şi în cazurile grele, când nu se pot trimite sumele respective la timp.

Spre mulţumirea noastră practica lucrurilor o confirmă de mulţi ani pe deplin.

SEMINŢELE

de Ing. I. I. Marinescu

Tot răul spre un bine: pare paradoxal dar totuşi şi în silvicultură îşi găseşte verificarea. Seceta care a culminat anul trecut, a dovedit şi celor de talia lui Toma necredinciosul, că pădurea are rostul ei în producţia agricolă şi de aci goana neofiţilor pentru perdele de protecţie, ce trebuesc să iasă ca din pământ. In acelaş timp şi armata este serios preocupată de camuflarea depozitelor de muniţii prin împădurire.

Dacă până acum luptam greu, cu tot felul de argumente, pentru a face înţeleasă utilitatea pădurii, azi ni se cere a împăduri în tempo grăbit.

Deci puieţi, adică seminţe, multe şi de tot felul.

Până în 1930, întreaga gospodărie silvică, cu toate categoriile de proprietari de păduri, se făcea de Casa Pădurilor; de atunci prin separaţia administraţiilor, Direcţia Regimului Silvic a continuat această gospodărie silvică la 2/3 din pădurile Ţării, cât reprezintă suprafaţa păduroasă a tuturor categoriilor de proprietari de păduri faţă de ale Statului, dar numai cu 1/3 din personalul technic al Statului.

. Realizările? Iată câteva cifre comparative pentru toate pădurile afară de ale Statului, în ultimul an al administraţiei comune şi apoi 5 ani mai târziu dela separaţia celor 2 administraţii.

In 1929: s'au împădurit 6842 ha, s'au produs 32.886.000 puieţi apţi de plantare, s'au cultivat 146 ha. pepiniere şi s'au recoltat 3900 kg. + 737 hl. seminţe.

In 1935: s'au împădurit 18.000 ha, s'au produs 87 milioane puieţi, s'au cultivat 320 ha. pepiniere şi s'au recoltat 62.240 kgr. + 11.743 hl. seminţe.

Cerinţele ameliorării terenurilor degradate, din bazinele Tisei şi Dunării centrale — sorocite odată cu întregirea Ţării — cât şi ale celor din tot restul Regatului nou şi vechi, au sporit an de an.

Acum vin să se adaoge cerinţele apărute sub biciul secetei — dar spre mulţumirea noastră — pentru puieţii necesari perdelelor de protecţie, din câmpie şi antestepă.

Ne-am mărit stăruinţele, ne-au ajutat fondurile ofensivei, a prins mult imboldul forţelor unite — chiar până la a ne socoti subordonaţi... Suntem asaltaţi cu cereri de seminţe chiar şi din afară. Casa Steiner din Viena oferă spre vânzare, cu preţuri ce desfid orice încercare de a cumpăra, dar îşi procură şi indirect, dela noi sămânţa de molid, pentru nevoile altora. Comisia pădurilor regatului unit al Marei Britanii — vezi lucrarea D-lui Ing. Ilie Demetrescu. Politica postbelică a câtorva state — ne-a cerut de probă sămânţă de molid din Transilvania şi ne întreabă ce cantităţi îi putem furniza.

Nu se poate spune că n'am evoluat, dela ghinda adusă altă dată din străinătate, la sămânţa de molid solicitată la export. Suntem siliţi a ne preţui seminţele indigene ca să le dăm şi altora.

Solidarizarea populaţiei locale, cu nevoile noastre, începe a lua fiinţă şi fapt îmbucurător, începe a recolta, din proprie iniţiativă seminţe de tot felul, oferindu-le ocoalelor silvice spre cumpărare. Colaborarea — chiar dacă pare numai un preludiu al conştiinţei silvice — se vede, se cere folosită şi cât mai stăruitor.

Avem proprietari, cari au cerut puieţi şi după ce şi-au produs singuri, în pepiniere proprii ni i-au restituit. Un început îmbucurător.

Campania de lucru în acest an, pare a se deschide mai de vreme, ca deobicei — chiar înainte de deschiderea anului (ofticei) bugetare — aşa că sămânţa intră în pământ. Dar alta se cere mereu, multă şi variată, pentru toate nevoile şi toate locurile.

Începând cu pinul Cembra sau tisa, trecând la molid, stejar şi până la ultimul subarbust, varietatea de seminţe se impune şi se cere. Lipsa a învăţat pe mulţi să câştige bani adunând seminţe şi această înclinare a copiilor de şcoală trebue folosită, organizată şi adaptată nevoilor noastre.

Postulatul cultivării speciilor cu seminţe recoltate din regiunea respectivă, ne obligă a folosi sămânţă dela orice arbori de pe şosele şi mai ales din unele parcuri boereşti, azi vestigii de glorie apusă. In această privinţă Transilvania are destule, şi este timpul a le cerceta şi folosi stăruitor, fructificaţia.

Inceputul este greu, căci ne lipseşte adesea hotărârea, justificată prin lipsa de mici unelte sau puţină ingeniozitate, dar trebue s'o facem.

Ni se cere — mai ales de Primării din orașe de câmpie și Camere de Agricultură sau Prefecturi — mari cantități de semințe de salcâm, ce se pot recolta din salcâmi ce străjuesc drumurile din acele părți. Este o datorie a noastră să le împlinim nevoia organizând recoltarea cu școalele și îndemnul autorităților locale, căci propaganda începe prin colaborare ca să ne fie apoi folositoare.

Este drept, ne lovim de greutăți materiale, dar cu puțin suflet și ceva sacrificii personale, putem realiza lucrări frumoase, acolo unde înțelegerea localnicilor ne vine în ajutor. La Cetatea Albă, avem cea mai frumoasă pildă a acestei colaborări. Camera de Agricultură are pepinieră proprie de 93,50 ha. și un inginer silvic în Serviciul ei, pentru a-i produce puieții necesari.

Oficiul de plantarea drumurilor ne cere puieți de talie mare, iar populația satelor noastre de deal și câmpie, ne cere puieți de dud.

Anul trecut în primăvară, îndrumătorul trimis de Minister, pentru ofensiva agricolă în județul Ismail ne-a cerut telegrafic și apoi personal, 500 kg. semințe de *măr pădureț*. Pare glumă, este însă realitate trăită. De unde să luăm atâtea mere pădurețe?

In Transilvania recoltarea seminței de molid este bine cunoscută și practicată, chiar de particulari, cari furnizează ocoalelor la prețul anterior stabilit. In vechiul regat ne este foarte greu să permanentizăm acest sistem, deși începuturile n'au lipsit, ne trebue doar continuitatea căci ne privește mai mult pe noi. Rășinoasele nu prea sunt chemate la masa bogată în îndemnuri și cu fonduri a ofensivei. Este însă datoria noastră să le chemăm, cât de curând și stăruitor, căci în munții Munteniei se pot găsi localități unde avântul tineresc — a 2 colegi, șefi de ocoale — poate să facă minuni de realizare. La isvoarele Dâmboviței și Argeșului, se găsește destul molid, iar stânele, pot fi amenajate pentru uscătorie, în vederea unei extrageri parțiale a seminței. Colegul V. Mihălcescu a încercat în 1928 în muntele Clăbucet.

Semințele de arbuști și subarbuști pentru completări de plantații, în terenuri degradate, spre a încheia masivul și evita cererile de pășune aci, sunt încă necesare.

dela câteva specii principale mult și des cerute, azi trecem la cât mai multe și mai variate semințe ca să împlinim nevoi de tot felul ale noastre și ale altora. Nu trebue neglijată nici o inițiativă nici o încercare căci în toată activitatea ocolului, asaltat azi de ce-

rerile agriculturii şi horticulturii, trebue să ne rezemăm cât mai mult pe seminţele recoltate de el şi cât mai puţin pe cele sperate şi aproape nici odată date. dela vecin.

INLOCUIREA ESENŢEI IN ARBORETELE DE SALCAM

de Ing. I. Dăscălescu

In ajunul începerei campaniei de împăduriri, se reiau o serie de probleme, cari interesează de aproape viitorul gospodăriei noastre silvice.

Legiuirile agrare de după războiu au transformat în păşune o suprafaţă de peste un milion hectare pădure, şi în faţa acestei contribuţii, generaţia de astăzi are obligaţia de a interveni în sensul ca cel puţin ce a mai rămas în patrimoniul forestier, să asigure viitorului o producţie susţinută.

Problemele ce se întâlnesc în refacerea pădurilor sunt destul de complexe şi interesante prin importanţa ce o prezintă atât din punct de vedere technic cât şi economic.

Una din problemele de actualitate este şi schimbarea esenţei în arboretele de salcâm creiate artificial.

Se ştie că imediat după război, silvicultura românească, oarecum îngrijorată de intensitatea lucrărilor reformei agrare a pornit o campanie susţinută şi necunoscută înainte de război, în domeniul culturei pădurilor. Lucrările au continuat din ce în ce mai activ, şi în ultimul timp au ajuns să se efectueze pe suprafeţe destul de întinse.

S'au plantat poieni extraperimetrale, s'au împlinit golurile existente în masive, prin plantarea poienilor interioare, s'au regenerat pe cale artificială, prin plantaţiuni, parchete anuale tăiate ras, în care regenerarea naturală nu se mai putea efectua şi s'au refăcut păduri întregi, cari nu mai produceau nimic sau aproape nimic. Şi se lucrează şi acum din ce în ce mai mult.

Dar din statisticele întocmite se constată că în lucrările de împădurirea golurilor şi refacerea arboretelor degradate, esenţa cea mai întrebuinţată a fost salcâmul.

S'a vorbit chiar de salcâmomanie, după cum în timpul din urmă se vorbeşte de salcâmofobie. Dacă salcâmul a putut da naştere la o manie, iar acum în urmă este trecut în cealaltă extremă, e chestiune

de interpretare. Sigur este însă că salcâmul s'a impus ca esență de împădurire imediată față de pericolul exproprierilor și mai ales față de graba ce se cerea în acoperirea cu o vegetație forestieră a unor terenuri, care au aparținut pădurei și care trebuiau redate ei.

Grație rapidității în creștere și culturei sale ușoare, este esența care la noi a contribuit la creiarea unei tradiții, desvoltând interesul pentru cultura pădurilor, și din acest punct de vedere trebue să-i fim recunoscători.

Nu e mai puțin adevărat însă, că nu în toate cazurile salcâmul a fost esența indicată. Dar nu era timp de pierdut, și astfel salcâmul a fost utilizat pe o scară foarte întinsă, necercetându-se sau chiar neglijându-se cu desăvârșire eventualele eșecuri.

Efectele n'au întârziat să se arate. In solurile grele sau cu humus acid, în soluri prea umede sau situate în regiunea inundabilă a râurilor, sau pe soluri în cari nivelul apelor subterane este prea ridicat, salcâmul nu merge.

In special pe nisipurile sărace și cu bobul mare, deși în prima revoluție arboretele de salcâm vegetează mulțumitor, până la urmă produc o decepție. In revoluțiile următoare asemenea arborete produc prea puțin și în cele din urmă dispar. Citâm cazul pădurilor Lacul-Sărat și Cioara din ocolul silvic Brăila, unde în a doua revoluție salcâmul a produs în jurul cifrei de 1½ m. c. pe an și pe ha.

Dar chiar în soluri bogate, însă prea grele, salcâmul prin puternica sa luminare, are tendința de a schimba calitățile fizice ale solului, și nu pare indicat a forma viitoarele masive.

Ca o măsură de prevedere deci, arboretele creiate cu această esență, însă ne la locul lor, trebuesc refăcute prin schimbarea esenței.

La baza concepției noastre despre pădure stă încă ideia continuității prin regenerarea naturală, singura capabilă a influența în bine rentabilitatea, obligându-ne în acelaș timp a cultiva esențele cele mai proprii regiunei. Deasemeni nu trebuie să se neglijeze capacitatea de nutriție a solului, și care nu se poate menține prin creiarea și păstrarea arboretelor pure de salcâm.

Tendința salcâmului de a schimba încet-încet acest element stațional, duce în mod logic la înlocuirea lui cu alte esențe, capabile a se acomoda cu noua situație creiată.

De aci ideia arboretelor amestecate, în cari salcâmul ar reprezenta un procent important, neputându-ne dispensa complect de

puterea sa de creştere şi de calităţile recunoscute ca lemn de foc sau construcţie.

In câmpia română salcâmul a ocupat locul stejarului. Cum nu-l putem considera ca un uzurpator al acestuia, îi atribuim rolul de tranziţie în care calitate a salvat o bună parte din patrimoniul nostru forestier. A fost un mijloc şi nu un scop. Şi pentru că însăşi natura oferă exemple de revenire la esenţa autochtonă, trebuie să o imităm.

In pădurea Morăreanca din ocolul silvic Gruiul, în arborete de salcâm de 5—6 ani, în urma fructificării unor rezerve, s'au instalat numeroase seminţişuri de stejar.

Insăşi evoluţia arboretelor de salcâm, ne ajută în operaţia de înlocuire a lui. Până la vârsta de 10—12 ani, arboretele de salcâm vegetează în bune condiţiuni, când încep să se lumineze, coronamentele nu mai sunt capabile a acoperi bine solul şi acesta se înţeleneşte.

Acest moment îl considerăm oportun pentru introducerea esenţelor autochtone. Prin plantaţiuni sau chiar semănături sub masiv — după cum suntem mai aproape sau mai departe de stepă, esenţa autochtonă, în speţă stejarul — poate fi reintrodusă.

Odată plantaţia sau semănătura cu esenţa înlocuitoare reuşită, se va proceda la rărirea progresivă a arboretului de salcâm, pentru a se da lumina necesară etajului inferior.

Din motive economice salcâmul urmează a se exploata între 15—20 ani, şi în acest timp etajul inferior introdus, a avut timp suficient să se desvolte şi să se fortifice.

Adăpostul începe să nu-i mai fie necesar, ci din contra are nevoe de mai multă lumină. Lăstărirea şi drajonarea imediată a salcâmului va produce, pe lângă creiarea amestecului intim, şi formarea stării de masiv.

. Pericolul de copleşirea esenţei autochtone de către salcâm, nu prezintă gravitate ; va oferi chiar o lumină difuză, atât de necesară în cultura stejarului. Dacă lăstarii sau drajonii, — aceştia din urmă şi aşa sortiţi mai devreme sau mai târziu peirei —, vor incomoda prea mult, se va putea interveni cu operaţiuni culturale.

In felul cesta se va ajunge la un arboret, în care cel puţin 50% din esenţele autochtone vor fi reprezentate. Solul nu va mai fi expus degradării sistematice a arboretelor pure de salcâm, va fi mai bine umbrit şi frunzişul bogat al celorlalte esenţe, va oferi prin

litieră o compensare pentru substanţele nutritive acumulate de salcâm.

Obţinerea arboretelor amestecate, atât de ideale din punct de vedere cultural se va putea realiza.

Lucrări de asemenea natură au început să se execute ; e drept destul de timid, dar este un început.

Pe cale de semănătură, s'a introdus ghindă în arborete de salcâm de 10—12 ani în pădurile Brânzeasca, Morăreanca şi Deleanca din ocolul silvic Gruiul şi pădurea Slobozia din ocolul silvic Slobozia.

Semănătura a reuşit complect şi a vegetat un an în bune condiţiuni sub acoperişul uşor al salcâmului. In iarna curentă s'a extras circa 1/3 din etajul dominant ; suntem în aşteptarea rezultatului, dar putem bănui că amestecul ce se va forma va evolua cum s'a arătat mai sus.

In general esenţele ce sunt de introdus sunt indicate de tipul matern al staţiunei respective. Stejarul pedunculat în amestec cu frasin, ulm, tei, arţar, etc. este apt a înlocui salcâmul instalat în pădurile tip şleau ; cerul, gârniţa, ulmul şi arţarul tătărăsc în arboretele de salcâm creiate în solurile ocupate mai înainte de cer sau gârniţă ; în antestepă se va introduce stejarul pedunculat, ulmul, diferite acerinee, părul sălbatec, etc.; stejar pedunculat, frasin, ulm, dud, în arboretele de luncă.

Plopul de Canada se poate întrebuinţa peste tot.

Modul de introducerea esenţelor autochtone este semănătura pentru stejar şi plantaţia pentru celelalte esenţe. Cu cât înaintăm către stepa caldă se va utiliza plantaţia şi pentru stejar, semănăturile cu această esenţă în apropierea stepei sau în stepă, nefiind indicate.

In arboretele ce se creiază din nou, se poate utiliza dela început amestecul. Acesta poate fi intim sau pe grupe după regimul ce se aplică pădurei, şi anume : pentru codru, de preferat amestecul intim pe când în pădurile destinate a fi tratate în crâng simplu, amestecul se va face pe grupe de arborete cu esenţe diferite, aceasta pentrucă salcâmul se desvoltă mai bine pe suprafeţe mici sau în buchete, spre deosebire de arboretele ce ocupă mari întinderi.

In cazul crângului se prescrie salcâmului o revoluţie diferită de aceia a restului de esenţe introduse în amestec. Revoluţia pentru salcâm va fi evident mai mică.

Şi pentrucă suntem la început de campanie în lucrările de în-

pădurire, sugerăm ocoalelor cari au arborete de salcâm creiate pe cale artificială, să încerce progresiv înlocuirea esenţei, mai întâi fireşte pe suprafeţe mici, şi a urmări insistent rezultatele promiţător de interesante. Deasemeni să încerce şi creiarea de arborete amestecate, în care salcâmul poate reprezenta 50%.

Suntem siguri că arboretele astfel rezultate nu vor mai prezenta desavantajele arboretelor pure de salcâm.

IMPĂDURIRI IN PĂDURILE PARTICULARE

Prevederile Codului Silvic, rezultate practice şi propuneri pentru viitor

de Ing. I. D. Niţescu

Prin art. 3 Cod Silvic, proprietarii particulari sunt obligaţi să-şi asigure regenerarea pădurilor lor cu specii de valoare proprii regiunei în care sunt situate.

Art. 9 din acelaş Cod indică măsurile ce trebuesc luate faţă de proprietarii ce nu-şi îndeplinesc obligaţiunile de împădurire în termenul fixat de amenajament sau regulament de exploatare, ori dacă împădurirea s'a făcut în rele condiţiuni. In acest caz Codul Silvic dă dreptul Ministerului de Agricultură şi Domenii ca fără somaţie, punere în întârziere sau judecată, să dispună de epoca când crede de cuviinţă a se face împădurirea, precum şi lucrările de întreţinere necesare până la complecta reuşită a împăduririlor în contul lor, întrebuinţând pentru aceasta garanţiile consemnate conform articolului 3 Cod Silvic.

In fond exceptând Statul şi proprietarii de păduri scutiţi de depunerea garanţiilor în conformitate cu art. 3 Cod Silvic, restul proprietarilor sunt obligaţi, cu ocazia exploatării pădurilor în conf. cu amenajamentul aprobat, să depună o garanţie de regenerare, la o sumă ce reprezintă echivalentul cheltuelilor lucrărilor de regenerare, ce urmează a se efectua de Stat în contul proprietarilor, în caz că aceştia nu s'ar conforma obligaţiunilor ce şi le-au luat prin amenajament.

Această sumă se blochează 3½—12 ani după perioada de timp necesară asigurării regenerării.

Pe lângă această sumă proprietarii, în perioada regenerării pădurilor, ca să-şi asigure restituirea garanţiilor, trebue să mai suporte o serie de cheltueli suplimentare cu regenerarea pădurii, în caz

că aceasta se face pe cale artificială, cu eventualele complectări, cu intervenţii culturale pentru protejarea speciilor de valoare, cu o pază mai vigilentă contra păşunatului, incendiilor etc., cheltueli ce se ridică la cel puţin încă odată suma depusă drept garanţie.

In fapt, în majoritatea cazurilor, proprietarul particular neavând personal technic priceput la executarea lucrărilor de regenerare sau ajutorarea arboretelor, fie din cauza prea micei întinderi a suprafeţei păduroase, fie pentrucă n'a putut fi convins de utilitatea personalului technic, ori dintr'un spirit de economie rău plasat, sau nu execută deloc prevederile amenajamentului în ce priveşte regenerarea pădurilor, sau dacă le execută, acestea lasă foarte mult de dorit.

Rezultatul practic: agentul silvic chemat să facă recepţia regenerării pădurii, găseşte pădurea departe de a fi regenerată, şi dacă e, uneori această regenerare constitue opera naturii, stânjenită totuşi de păşunatul abuziv; încât e obligat să procedeze la executarea lucrării în contul proprietarului.

Inainte de a proceda însă la executarea lucrării, se mai dă un an de graţie proprietarului spre a veni la curent cu regenerările, de formă, pentrucă în fapt nu s'a găsit proprietarul care la avertismentul dat de Regimul Silvic să ia imediat măsurile cuvenite pentru regenerarea pădurii.

Acest sistem a dus însă la dese fricţiuni între proprietari şi Regimul Silvic, ceeace a condus la noi la legiuiri restrictive, acolo unde pădurea trebuia menţinută cu orice preţ.

Aceste noi legiuiri sunt o probă evidentă a garanţiilor insuficiente ce ni le prezintă actualul Cod Silvic, care după 26 ani de aplicare e socotit îmbătrânit şi se simte nevoia de noi infuzii pentru a-i prelungi viaţa, până la o înlocuire totală cu o lege nouă. Dar aceste legi nu rezolvă problema decât parţial pentru o anumită categorie de păduri, rămânând o bună parte cărora să li se aplice sistemul menţionat mai sus, şi incomplect şi incomod.

Concepţiile de politică forestieră au evoluat mult în ultimul timp, şi Regimul Silvic creiat prin legea din 1910, care la acea dată era extrem de coercitiv, iar astăzi e dat ca exemplu de diferite ramuri economice, îl găsim totuşi contrar concepţiilor de astăzi, când noi trecem în ochii proprietarilor de păduri, ca îndrumători ai culturii forestiere, iar nu numai ca agenţi de execuţie cum suntem priviţi în lumina actualului Cod Silvic, şi cum mai ales am înţeles să-l

aplicăm până în 1930. Aceasta pentrucă de fapt până la infiinţarea Direcţiei Regimului Silvic, vechile organe ale Casei Pădurilor, chemate să aplice o lege nouă, fără a i se creia cadre suficiente pentru aplicarea ei, nu au putut îndeplini decât rolul de agenţi ai poliţiei forestiere, dresând, când era cazul, procese de contravenţie, fără a interveni să execute lucrările de regenerare, acolo unde proprietarii de păduri mai mult nu au ştiut decât nu au vrut să le execute.

Abia la 1931 Regimul Silvic a început să aplice partea practică a Codului Silvic, înfiinţând pepiniere pentru producerea puieţilor necesari lucrărilor de împădurire şi luându-şi asupra-şi sarcina plină de răspunderi, de a executa aceste lucrări în contul garanţiilor depuse.

Rezultatele practice ale aplicării timp de 5 ani a Codului Silvic, în ce priveşte împăduririle în contul garanţiilor, sunt următoarele :

1. Pentrucă Legea Contabilităţii Publice opreşte folosirea banilor rezultaţi din confiscarea garanţiilor la plata lucrărilor de producţia puieţilor şi ne impune a plăti aceşti puieţi la Stat prin consemnarea valorii lor la Administraţia Financiară, la pregătirea puieţilor necesari lucrărilor de împădurire, trebue să folosim fondurile prevăzute în bugetul Ministerului de Domenii în acest scop. Cum aceste fonduri sunt din ce în ce mai reduse, puse la dispoziţie cu mare întârziere, de multe ori după efectuarea lucrărilor, a căror plată e creditată faţă de lucrători cu persoana şefului de ocol, acest procedeu incomod şi contrar logicei pentru care s'a încasat suma, ne pune în imposibilitate de a dispune totdeauna la timp de puieţii necesari.

2. Sistemul încasării sumelor din garanţii, mai ales la vânzarea efectelor, care durează 6—8 luni, ne pune în situaţia de a porni la executarea lucrărilor pregătitoare cu cel puţin un an înainte, pentru a putea dispune la timp de fonduri.

3. Sistemul acesta cu trecerea asupra Statului a lucrărilor de plantaţii, cu toate responsabilităţile ce derivă din aplicarea lui, convine proprietarilor particulari, putându-ne chiar trage la răspundere, în caz de nereuşită sau dacă sumele consemnate nu sunt suficiente.

4. Garanţiile depuse corespund unor lucrări de împăduriri normale, ce se execută imediat după plantaţii, iar Regimul Silvic e obligat a le executa la 5—10 ani după tăere, deci în condiţiuni destul

de dificile, puieții luptând din greu cu erburile ce s'au instalat și au înțelenit solul ce și-a pierdut în parte proprietățile unui bun sol forestier, iar costul lucrărilor de execuție și întreținere fiind foarte ridicat și șansele reușitei reduse.

Deci, procedeul rezultat din aplicarea Codului Silvic în ce privește regenerarea, după 5 ani de aplicare în pădurile particulare, s'a dovedit greoi, nepractic și încărcat de mari răspunderi, de care cred că nu ne-am dat perfect de bine seama, dar care poate provoca în viitor procese între Stat și particulari.

Deaceea sunt de părere că e necesar a se veni cu un moment mai devreme, cu o lege nouă care să se încadreze politicei forestiere ce o duce Regimul Silvic astăzi și care să ne poată asigura executarea la timp și în bune condițiuni a regenerării pădurilor, în spiritul art. 3 al Codului Silvic, cu specii de valoare proprii regiunii.

In acest scop îmi voi permite să fac o serie de propuneri, care le socotesc rezultate ale experienței din ultimii 5 ani și uneori chiar sugestii de ale proprietarilor particulari.

In cele ce voi expune mai jos voi căuta să încadrez întreaga problemă a regenerărilor, fie artificiale fie naturale, într'un nou sistem de intervenționism al Statului, care să asigure proprietarilor particulari un regim cu sacrificii materiale mai mici ca acele ce rezultă astăzi din aplicarea Codului Silvic.

Sistemul preconizat ar împărți pe proprietarii particulari în trei categorii și anume:

a) Proprietari de păduri cu administrație silvică proprie, sau cari acceptă să-și angajeze personal technic silvic de grad inferior mediu sau superior, în raport cu suprafața de pădure ce o posedă, fie în folosință unică, sau în asociație cu alți proprietari și cari convin să-și exploateze pădurea cu respectarea continuității de tăeri și a raportului susținut. Din personalul tehnic silvic se exclude pădurarul ce nu are pregătirea technică necesară de a aplica pădurii preceptele indicate de știința silvică. Suprafața minimă ce ar putea forma o unitate separată ar fi 500 ha.

Această categorie de proprietari să fie scutită de a depune garanția de regenerare, iar personalul silvic să fie încadrat ca și personalul dela pădurile administrate de Stat, cu drepturi la pensii. In acest scop să se întocmească un Statut al personalului la care să adere toți proprietarii din această categorie, obligându-l a-l respecta.

Lucrările technice silvice în aceste păduri să fie executate de acest personal silvic în conformitate cu amenajamentul pădurii şi pe baza unui program anual aprobat de Regimul Silvic, care se va încadra în programul anual al ocolului.

Astfel se crează acestei categorii de proprietari un privilegiu, scutirea de garanţie, precum şi latitudinea de a-şi executa prin ajutorul personalului technic silvic ce-l are, lucrările ce se impun pentru ameliorarea arboretelor, fiind sub controlul direct al Regimului Silvic.

Neexecutarea din partea proprietarilor a recomandărilor din amenajament, precum şi a programelor de lucru, ar atrage după sine anularea privilegiilor create prin această lege şi trecerea acestor proprietari la categoria a III-a de mai jos.

Acest sistem ar putea stimula asocierea proprietarilor în vederea angajării personalului silvic.

b) Proprietari ale căror păduri vor fi luate sub administraţia Statului şi unde lucrările technice silvice se vor executa de către personalul technic al ocolului înfiinţat special în acest scop.

In această categorie vor intra obştiile de moşneni, comunele, bisericile, şcolile, administraţiile publice şi instituţiile cu caracter public şi privat.

Administraţia acestor păduri făcându-se întocmai ca la pădurile Statului, garanţia de regenerare nu-şi mai are rostul.

c) Restul proprietarilor particulari, ce nu are personal technic şi la cari garanţia de regenerare să se transforme într'o sumă fixă la ha, care să se depună pentru acoperirea cheltuelilor reale cu regenerarea artificială, sau cu conducerea şi aplicarea diferitelor regime cari asigură regenerarea naturală, precum şi cu paza efectivă până la complecta regenerare a pădurei.

Sub forma aceasta se poate pe de o parte asigura aplicarea prevederilor Codului Silvic în ce priveşte regenerarea pădurilor, fără a mai fi necesară o garanţie de regenerare, iar pentru proprietarul particular cheltueli mai mici şi rezultate practice mult mai sigure.

Dealtminteri în sensul acestei a treia categorie de proprietari avem solicitări ale proprietarilor de păduri şi mai ales ale exploatatorilor obligaţi a depune garanţii de regenerare, care ne-au cerut a le asigura o pază efectivă cu toată autoritatea ce o dă un agent silvic al statului pentru a-şi asigura restituirea garanţiei.

Pentru coordonarea activităţii acestor trei categorii de pro-

prietari se poate constitui pe judeţ un comitet economic cu reprezentanţi ai proprietarilor şi cari să lucreze de comun acord cu organele silvice.

In aceste condiţiuni se poate asigura pentru toate aceste trei categorii de proprietari regenerarea şi ameliorarea arboretelor, ceeace prin aplicarea de astăzi a Codului Silvic totul se reduce la un deziderat ale cărui rezultate practice sunt departe încă de ceeace dorim să realizăm.

REGENERARILE ARTIFICIALE IN PADURILE STATULUI. IN LUMINA CIFRELOR

de Ing. Vencu Georgescu

Intensificarea lucrărilor de pepiniere, culegeri de seminţe, semănături şi plantaţiuni a început, propriu zis, din anul 1924. In acest an suprafeţele împădurite au înregistrat o majorare bruscă şi s'au menţinut la un nivel ridicat până în anul 1930 de când merg crescând. Cifrele de mai jos evidenţiază activitatea desfăşurată de organele Casei Pădurilor Statului în ce priveşte regenerarea şi refacerea pădurilor sale, pe cale artificială.

In primul deceniu de după război (1920—1929) s'a realizat:

a) Impădurirea suprafeţei de 60415 ha (Poeni, goluri şi terenuri degradate, tăeri rase, completări şi însămânţări sub masiv).

b) Semănături în pepiniere pe suprafaţa de 850 ha şi repicări pe suprafaţa de 104 ha. In total s'au semănat 157.818 kgr. seminţe forestiere, 8.754 Hl ghindă şi s'au repicat un număr de 54.179 mii puieţi.

c) Recoltarea a 322.343 kgr. seminţe de specii forestiere diferite şi a 42.470 Hl. ghindă.

Pentru toate aceste lucrări, inclusiv lucrările diverse executate, s'a întrebuinţat suma de lei 126.918.000 din care 101.651.000 sunt fonduri bugetare iar restul de lei 25.267.000 reprezintă evaluarea cedărilor de folosinţa terenului dintre rândurile de puieţi şi a zilelor de prestaţie.

In ultimii cinci ani (1930—1934), ocoalele silvice Caps. au realizat:

a) Impădurirea suprafeţei de 70.055 ha. (semănături 19.015

ha şi plantaţiuni 51.040 ha). In raport cu speciile întrebuinţate, suprafeţele împădurite se grupează astfel :

molid	alte răşinoase	stejar	salcâm	frasin	alte foioase
23.910 ha	1.467 ha	20.124 ha	20.191 ha.	1.644 ha	2.719 ha

In general, semănăturile directe s'au făcut cu stejar şi molid, iar plantaţiunile cu molid, salcâm şi ceva stejar şi frasin.

La suprafaţa de mai sus, împădurită cu mijloacele Statului, mai trebuesc adăugate suprafeţele împădurite (9000 ha) de către Soc. exploatatoare, cu fondurile lor proprii, conform clazelor contractuale.

Valoarea acestor lucrări atinge cifra de 62.192.010 din care :

38.568.184 lei sunt fonduri bugetare
8.497.203 „ reprezintă evaluarea drepturilor de folosinţă şi
15.109.623 „ sunt fonduri cheltuite de societăţile exploatatoare.

Costul mediu unitar al împăduririlor efectuate descreşte începând din anul 1930 şi variază pentru semănături dela 566 lei la 241 lei de hectar, iar pentru plantaţiuni dela 1260 lei la 618 lei.

b) Suprafaţa totală a pepinierelor cultivate însumează 2.621 ha. Semănături s'au făcut pe 1.280 ha. cu 288.150 kgr. seminţe forestiere şi cu 17.583 Hl. ghindă, iar repicări s'au făcut pe suprafaţa de 133 ha. cu 56.810 mii puieţi.

Pentru lucrările de pepiniere s'au cheltuit în total 31.618.000 lei din care, fonduri bugetare sunt 31.309.000, iar restul de 309.000 lei, reprezintă evaluarea drepturilor de folosinţă.

Speciile cele mai cultivate sunt : molidul, iar dintre foioase stejarul, salcâmul şi frasinul. In total s'au produs în aceşti ultimi 5 ani, 368 mil. puieţi apţi de plantat.

c) S'au recoltat 293.893 Kgr. seminţe forestiere şi 80.100 Hl. ghindă — pentru care s'au cheltuit din fonduri bugetare 9.114.000 lei şi în plus 171.000 lei, evaluarea folosinţelor.

Cele mai multe lucrări s'au realizat în anul 1934/935, când s'a atins cea mai mare suprafaţă împădurită (22.270 ha), s'au cultivat suprafeţe întinse de pepiniere (842 ha) şi s'au strâns cantităţi foarte mari de seminţe forestiere (92.156 Kgr. şi 42.689 Hl.).

Programele de lucru înaintate la începutul fiecărui an de către Direcţiunile regionale silvice, au fost realizate în întregime. Unele

capitole de lucrări au depăşit cu mult prevederile şi foarte important este de menţionat faptul că lucrările au fost executate, cu cheltueli foarte reduse.

După 15 ani de activitate intensă, desfăşurată în domeniul regenerării pădurilor Statului, putem afirma fără înconjur, că astăzi la Stat se împădureşte în toate părţile Ţării. Pretutindeni s'au înfiinţat pepiniere, se culeg seminţe, se seamănă şi se plantează.

Din punct de vedere technic şi cultural, lucrările se execută din ce în ce în mai bune condiţiuni, iar munca s'a organizat în aşa fel, încât energiile se folosesc cu mult spor.

In viitor toată această activitate, trebue continuată şi întregită.

In afară de împădurirea terenurilor destinate acestui scop, va trebui să se dea o mare extensiune lucrărilor de regenerare naturală, de refacere a arboretelor degradate cum şi celor de ameliorarea terenurilor degradate.

Completarea şi întreţinerea semănăturilor şi plantaţiunilor efectuate şi a arboretelor incomplet regenerate natural, transformarea semănăturilor şi plantaţiunilor pure în masive amestecate, asigurarea raportului susţinut prin regenerarea parchetelor exploatate, sporirea speciilor preţioase, sporirea creşterilor masivelor şi ameliorarea condiţiunilor de creştere prin executarea la timp a operaţiunilor culturale, formează tot atâtea puncte esenţiale din programul general al Casei Pădurilor Statului, ce trebue executat cu multă tenacitate, în afară de lucrările curente de pepiniere şi culegeri de seminţe.

LUCRĂRI DE REFACEREA ZAVOAIELOR ŞI IMPĂDURIREA PRUNDIŞURILOR ŞI TERENURILOR UMEDE ŞI MOCIRLOASE DIN LUNCA RAURILOR ŞI A DUNĂRII

de ing. Gr. Vasilescu

Statul posedă în patrimoniul său numeroase terenuri ce nu produc aproape nimic pentru economia naţională. Intre aceste suprafeţe nevalorificate, sunt cuprinse şi zăvoaele, terenurile umede şi mocirloase şi prundişurile din lunca râurilor şi a Dunării.

O preocupare de căpetenie a silvicultorului, trebue să fie valorificarea acestor terenuri. Prundişurile, terenurile umede şi inundabile, grindurile şi ostroavele trebuesc împădurite, iar zăvoaele existente înnobilate, prin înlocuirea sălciilor bătrâne, rare şi scor-

buroase, care uneori nici nu mai lăstăresc, cu specii mult mai prețioase.

Speciile cele mai indicate pentru aceste lucrări, după experiențele făcute până în prezent, sunt următoarele :

Pe terenurile înalte și neinundabile, sau unde inundațiile sunt rare și de scurtă durată, ștejarul pedunculat crește în condițiuni optime. In amestec cu el merge foarte bine frasinul, ulmul, părul și acerineele. Pe terenurile mai bune, cu un sol nisipo-argilos reavăn și fertil, nucul american (Juglans nigra) are creșteri de 1.5—2.0 m. anual. El produce un lemn foarte căutat, cu calități analoage nucului românesc.

Pe terenurile mai joase, unde apa provenită din inundații stagnează mai mult timp, pueții de talie mare de Acer negundo au mari sorți de reușită. Glădița suportă foarte bine inundațiile. Deasemenea frasinul american, frasinul holotricha și Acer americana rezistă la inundații mult timp.

O esență de mare viitor, a cărei cultură a fost mult extinsă în ultimii ani de Caps, e Plopul de Canada. El se prinde ușor, crește repede și dă trunchiuri înalte și drepte, ce produc un lemn foarte căutat pentru mobilă, chibrituri, pastă de hârtie, contraplacaje, etc. In Italia această specie e întrebuințată pe o scară întinsă, pentru fabricarea lăzilor de împachetat fructe.

Plopul de Canada merge pe terenuri sărace, pe prundișuri și chiar pe sărături și pune în valoare terenuri, ce nu pot avea altă întrebuințare.

Pe terenurile joase, aninul și Fraxinus holotricha rezistă la inundații aproape ca și salcia.

Terenurile umede și mocirloase pot fi plantate cu Taxodium distichum, un conifer american, ce a dat bune rezultate și la noi.

Prin împădurirea prundișurilor și a terenurilor umede și mocirloase și prin transformarea zăvoaelor în arborete cu specii prețioase, populația locală are cantități suficiente de lemne de foc și de lucru. Se pun în valoare zeci de mii de Ha, ce azi nu produc nimic, iar economia națională se îmbogățește anual cu 80—100 milioane lei, fără să mai socotim beneficiile provenite din transportul și industrializarea lemnului.

Se consolidează malurile râurilor, care nu mai sunt măcinate și rupte de apele mari de primăvară.

Se ameliorează progresiv şi se înalţă solul, prin depunerea mâlului adus de ape.

Se creează în lungul râurilor perdele de protecţie, ce ocrotesc câmpurile agricole, contra vânturilor uscate.

Se creează adăposturi pentru apărarea naţională.

Se asigură în pădurile de baltă — după studiile întocmite de specialişti ca D-l Dr. Antipa şi D-l ing. Vidraşcu — o rentabilitate de 3—4 ori mai mare decât cultura agricolă.

Astfel se redă producţiei terenuri ce azi nu produc nimic. E o problemă pe care Caps-ul o urmăreşte de câtva timp şi care în caz de rezolvare definitivă, va fi un nou titlu de glorie pentru corpul silvic.

TREPTATA CONSOLIDARE A UNEI IDEI

de Prof. M. Drăcea

Puţină istorie ne relevează acest limpede şi reconfortant adevăr: treptata desvoltare şi consolidare, la noi, a „simţului regenerării şi culturii pădurilor".

Este foarte interesant să constatăm că poporul român intră în istoria silviculturii cu îndrăzneala cu care şi-a pus problema împăduririlor artificiale în nisipurile sburătoare, în Bărăgan, în Bugeac şi apoi în Dobrogea şi cu dârzenia valahă, cu care a urmărit timp de şapte decenii acest gând. Împăduririle cu salcâm a dunelor din Oltenia sunt o minune mondială, recunoscută ca atare întâi de străini; iar în ce priveşte problema împăduririi în ţinuturile uscate, ne apropiem cu mijloace proprii spre o soluţie care şi în alte părţi s'a lăsat mult timp aşteptată.

Altfel au evoluat însă lucrurile în ce priveşte regenerarea pădurilor exploatate curent. Prea multe regenerări din lăstar; prea mult grădinărit concentrat care „a salvat fiinţa pădurii", dar atât; prea multe tăieri rase, cu suprafeţe multă vreme neregenerate şi apoi pierdute, în parte sau în total, pentru economia forestieră; prea multe poieni, cari multă vreme părea că le-am pierdut, au constituit un veşnic „cui al lui Pepelea", sau ceva şi mai rău, în cuprinsul pădurii.

După încordări puternice, foarte lăudabile, dar periodice şi nesusţinute, corpul silvic şi-a găsit în sfârşit calea cea dreaptă,

largă şi fără hopuri în materie de regenerări, artificiale întâi, naturale ulterior, spre cultura raţională a pădurilor, şi, într'un viitor apropiat, spre adevărata, intensiva şi susţinuta lor protecţie. De aproape un deceniu şi jumătate, întregul corp silvic se găseşte într'o permanentă şi crescândă „tensiune" — iată şi o fericită aplicaţie a acestui cuvânt — în vederea unui înalt şi unic scop : regenerarea şi ameliorarea arboretelor. In declanşarea acestei mişcări, istoria cere să pronunţăm un nume : *Opran*. Ceilalţi soldaţi devotaţi, mulţi necunoscuţi, rând pe rând au venit să-şi îngroape de bună voie sufletul şi puterile trupeşti la rădăcina pădurilor, de cari se vor bucura viitorimea.

Generaţia de silvicultori din ultimul deceniu şi jumătate a avut intuiţia că va trebui să vină cu siguranţă o epocă în care poporul întreg va îmbrăţişa problema regenerării şi ameliorării pădurilor. Silvicultorii acestei generaţii au avut ceeace un american ar numi „a tremendous vision of the future". Azi, mişcarea declanşată trece peste cercul nostru de specialişti şi cei ce au împins cu brutalitate tăvălugul reformei agrare, cer în cor „lemn" „pădure", „arbore", „adăpost", „protecţie". Şi această solicitare unanimă ne găseşte în mare măsură pregătiţi. Azi avem un început, şi pe alocuri chiar o tare „tradiţie în materie de regenerări". Silvicultorii, „cari lucrează cu revoluţii lungi", cari privesc deseori în trecutul îndepărtat, în sufletul cărora trăieşte zbuciumul a cel puţin două secole, au ştiut să privească şi în viitor.

S'a făcut totul în materie de regenerări şi împăduriri ? Nu ! Suntem departe de aceasta. Dar s'a făcut ceeace era mai esenţial : s'a rupt puterea inerţiei, s'a declanşat mişcarea, s'a creiat tradiţia şi s'a dobândit încrederea. Şi atât este suficient pentru desvoltarea ulterioară a ideii.

După aceeaşi metodă se pot ataca toate câmpurile noastre de activitate. Experienţa ne arată că o putem face.

Forstgärten, Saaten, Pflanzungen.

Pépinières, ensemencements, plantations.

Bientôt va s'ouvrir le saison des travaux dans les pépinières, aussi que celles d'encemencements et de plantations dans les forêts.

C'est le problème du jour.

Une série de 14 articles nous donnent la possibilité de connaître l'opinion, les préocupations, les points de vue du monde forestier qui conduit et qui travaille.

On y trouve quelques appels pour une «offensive» des plantations, des courts exposés concernant l'activité sur ce domaine de quelques unités administratives, des observations sur les conditions techniques dans lesquelles ont été effectuées parfois les plantations, des conseils pour une meilleure réussite de tous ces travaux, des détails sur la qualité du matériel à planter, enfin des propositions d'ordre administratif et législatif.

C R O N I C A

R A P O R T
asupra
CONGRESULUI NAŢIONAL AL LEMNULUI DE FOC ŞI AL CĂRBUNELUI DE LEMN, DIN NANCY,
şi asupra
COMEMORĂRII CINCANTENARULUI ŞCOALEI FORESTIERE DIN BARRES [1]).

de Ing. Insp. G-ral D. DRAMBA

Primind din partea Soc. „Progresul Silvic" delegaţiunea de a participa la Congresul naţional al lemnului de foc şi al cărbunelui de lemn, din Nancy, precum şi la comemorarea cincantenarului Şcoalei forestiere din Barres şi având în acelaş timp şi din partea Şcoalei Politechnice delegaţiunea de a participa la suscitatul congres, am participat la ambele manifestări ale corpului silvic francez şi, în raportul de faţă, nu voi face decât o scurtă dare de seamă, în care mă voi sili să degajez anumite caracteristice esenţiale, din care să se poată vedea învăţămintele pe cari le comportă fiecare din ele.

Rapoartele şi moţiunile votate vor apare în dările de seamă, ale căror publicaţiuni să sperăm că nu vor întârzia.

Aşa cum a fost organizat, Congresul, la care au participat şi delegaţi din alte State, va însemna cu siguranţă o etapă în orientarea politicii forestiere metropolitane şi coloniale a Franţei, iar comemorarea cincantenarului şcoalei forestiere secundare din Barres a fost prilejul sărbătoririi cimentării legăturilor de camaraderie tradiţionale ale Corpului silvic francez, prin posibilitatea acordată, de noul decret, elevilor diplomaţi din Barres, ca să urmeze şcoala de Ape şi

1) Prezentul raport, în această factură şi extensiune, se publică potrivit hotărârii Consiliului de Administraţie, luată în conformitate cu art. 41 din statut.

Păduri din Nancy ; spre a se asigura şi mai multă unitate în serviciul forestier.

Cuprinsul acestui raport va fi deci împărţit în două capitole : primul, referitor la Congresul naţional al lemnului şi secundul, la Comemorarea Cincantenarului Şc. secundare forestiere din Barres.

I

CONGRESUL NAŢIONAL AL LEMNULUI DE FOC ŞI AL CĂRBUNELUI DE LEMN. DIN NANCY

In cursul lunii Iulie 1934 a avut loc la Nancy congresul naţional al lemnului de foc. congres organizat de *Federaţiunea naţională a lemnului,* cu concursul următoarelor instituţiuni :

1) Direcţiunea G-rală a Apelor şi Pădurilor.
2) Direcţiunea G-rală a învăţământului technic.
3) Turing Club de Franţa.
4) Automobil Club de Franţa.
5) Federaţiunea asociaţiunilor comunelor forestiere din Franţa.
6) Comitetul Pădurilor.
7) Asociaţiunea naţională a lemnului.
8) Comitetul naţional al lemnului colonial.

Ţinerea acestui congres la Nancy a fost ocazionată de Expoziţia internaţională din Estul Franţei, deschisă la Nancy. In această expoziţie locul principal l-a avut industria lemnului şi derivatelor sale ; preşedintele Comitetului executiv al Congresului fiind D-l *Didierjean,* membru al *Consiliului Naţional economic* şi *preşedinte al Federaţiei naţionale a lemnului* şi care a avut în acelaş timp un rol de căpetenie în organizarea expoziţiei.

Concursul de automobile uşoare alimentate cu gazogen.

Ca o prefaţă la această importantă manifestare, se organizase un concurs de automobile uşoare alimentate cu gazogen (gaz din lemn) terminându-se prima cursă de 500 km. cu o viteză orară medie de 88 km., executată de un automobil Panhard, ceeace a învederat că gazogenul din lemn sau din cărbune de lemn este perfect adaptabil la automobilele de turism.

Expoziția internațională din Estul Franței, dela Nancy.

Toate construcțiile și tot utilajul expoziției erau din lemn. Până și o fântână înaltă de 20 m. cu jocuri luminoase de ape, era construită din planșe de fag, poleite cu sticlă lichidă, în culorile naționale franceze, ceeace făcea unul din punctele de atracție ale expoziției.

Pavilionul propriu zis al lemnului era opera Federației Naționale a Sindicatelor de exploatări forestiere, chiristigii și industriași de lemn și atrăgea atențiunea, atât prin importanța sa technică, cât și prin aportul corporativ pe care îl reprezenta.

Era un pavilion original și elegant, susținut de stâlpi de stejar, între cari erau îmbinate panouri contraplacate și acoperite cu o arhitectură de *okume* și adăpostind în interior o colecțiune din cele mai frumoase produse ale industriei lemnului.

Se observa că fiecare din părțile componente erau construite din esență proprie pentru acea întrebuințare. Așa de ex. căpriorii din lemnul propriu pentru căpriori; tocurile lela ferestre din lemnul propriu respectiv, vopsit sau în culoare naturală.

Acelaș lucru cu tavanele, lambriurile, parchetele, în diferite grade de lustruire și de colorit.

Apoi, dejur împrejurul pavilionului, într'un parc cu alee pitorești: o elegantă pergolă, mobilă de lemn de grădină și de parc: mici construcții de lemn; unelte de lemn pentru sport (schiuri, pescuit, bărci, vâsle, etc., etc.).

Intr'un alt sector al expoziției erau diferite mărci de automobile de cursă, autobuze, autocamioane, mânate toate cu gazogen.

In altă parte diferite aparate și sobe încălzite cu gazogen.

In ansamblul ei, *expoziția era o frumoasă manifestare productivă a unei Federațiuni care de mai mulți ani se străduește ca să* apere o industrie atacată în special de concurența străină și a cărei salvare stă într'o intimă legătură cu interesele pădurii franceze.

Congresul

Acest congres a avut de scop *examinarea și coordonarea tuturor chestiunilor științifice, technice și economice* cari sunt în legătură cu producțiunea și cu utilizarea lemnului de foc și a cărbunelui de lemn, în Franța și în colonii.

In cadrul economiei naționale franceze, congresul a avut de scop *organizarea apărării și randamentului pădurii franceze.*

Adunările congresului au avut loc în marea sală istorică din Nancy, numită „Salle Poirel" (de mărimea Ateneului român) în care au loc de obicei marile festivaluri şi întruniri din Capitala Lorenei.

Ziua I-a

Şedinţa inaugurală.

Şedinţa inaugurală a fost precedată de adunarea generală extraordinară a Federaţiunii naţionale a lemnului sub preşedinţia D-lui Didierjean, preşedinte activ şi membru al Consiliului naţional economic, asistat de D-l Honoré Barbier, preşedintele onorar al Federaţiunii.

La terminarea acestei prime şedinţe technice, Congresul s'a deschis sub preşedinţia D-lui M. Chaplain, Directorul G-ral al Apelor şi Pădurilor, reprezentând pe D-l Queuille, Ministrul Agriculturii, reţinut la Paris.

Printre numeroasele personalităţi prezente se remarcau :

D-nii Senatori Nêron, preşedintele grupului forestier din Senat, Louis Michel, Gaston Rogé. Ulmo, Martin, Chevalier Yves le Trocquer, fost ministru ;

D-nii Deputaţi : Camille Picard, vicepreşedintele grupului forestier din Cameră, reprezentând pe D-l Sérot, preşedinte, Canonicul Poliman, André Lyautey, Courtier, Seitz ;

Apoi D-nii : Insp. G-ral de Ape şi Păduri Colomb, directorul serviciilor economice din Minist. de Agricultură ; Inspector G-ral Dussantoy, inspectorul învăţământului silvic şi secretarul general al Institutului naţional al lemnului ; Inspectorii G-rali Pastouriau, Fortunet, Magnein ;

Generalul Lemerle, preşedintele Uniunii Combustibililor şi carburanţilor naţionali ; Generalul Boucher, comandantul brigăzii a 11-a aeriană ; Charles Roux, preşedintele centrului cărbunelui şi comitetului de motorizaţiune colonială şi Larguier, directorul Uniunii Combustibililor şi carburanţilor naţionali, ambii însărcinaţi cu conferinţe de propagandă în Ministerul de Agricultură ; Decesse, preşedintele sindicatului producătorilor de cărbuni de lemn din pădure şi unul din vicepreşedinţii congresului ; Vaultrin, inspector principal de Ape şi Păduri, al doilea vicepreşedinte al congresului ; Mougin, Inspector G-ral de Ape şi Păduri, Guinier, directorul şcoalei de

Ape şi Păduri ; Vaillant, Crestin, Perrin, Mênard, profesorii şcoalei de Ape şi Păduri ; Cudin, şef la staţiunea de cercetări forestiere din Nancy şi Inspectorii de Ape şi Păduri Schaeffer, Campredon şi Rol, dela aceeaşi staţiune de cercetări ; Dufour, profesor la Sorbona, Auclair, director la serv. naţional de cercetări şi invenţiuni ; J. Nebout, secretarul general al congresului.

Printre personalităţile locale se remarcau : D-nii Emil Roblot, prefectul de Meurthe-et-Moselle ; Primul preşedinte al Tribunalului, Reiter ; Decanul baroului Gérard şi Adrien-Didion, ajutor de primar ; Brun, preşedintele Uniunii industriale : Julien Walter, Savignac, Godfrin, Bourrel, André Hanus, Marchal, Derobe dela societatea expozanţilor din Nancy : Roger Waleski şi Jean Cavallier, directori la furnalele înalte dela Pont-à-Mousson şi elita cercurilor industriale, comerciale, agricole şi administrative din regiunea Nancy.

Printre foarte numeroşi delegaţi din toate regiunile forestiere ale Franţei se observau :

Pentru Vosgi : D-nii Didierjean, Garène, André, Petitcolin, Bourra :

Pentru Meusa : D-nii Nanty, Marcel et Fernand, Ober, Vannerot ;

Pentru Meurte-et-Moselle : D-nii Dumur, Vanesson, Ferrier şi aproape tot sindicatul.

Pentru l'Aube : D-nii Huot, Decesse, Stein, Laurent ;

Pentru Sena : D-nii Hirsch, Honoré Barbier şi Chemin.

Pentru Yonne : D-nii Rizier şi Lesire.

Pentru Savoia şi Savoia de sus : D-nii Marcel Piquand, Martin ;

Pentru Eure-et-Loir : D-l H. Bertin ;

Pentru Loir-et-cher : D-nii Gagnebien et Barthélemy.

Pentru Sarta : D-l Pasquier.

Din partea ţărilor streine au asistat D-nii di Capitani, delegatul Italiei ; Gh. Brodbeck, delegatul Elveţiei, şi subsemnatul reprezentând Soc. „Progresul Silvic" şi Şcoala Politechnică din Bucureşti.

Presa Technică a fost reprezentată prin următoarele reviste şi ziare :

Le Bois, les Scieries et l'Echo Forestier Réunis.

Bois et Résineux.

Bois National.

Moniteur des Scieries.
Revue internationale du Bois.
L'Immeuble et la Construction.
Bois et Forêt de l'Etat.

Privit în ansamblul său, acest congres a fost prima discuţiune publică angajată în Franţa între reprezentanţii comerţului şi industriei lemnului, deoparte, şi inginerii silvici de celalaltă parte.

Au venit toţi din depărtări, din Nordul, din Vestul, din Centrul, din Sudul şi din Estul Franţei, ca să aducă sprijinul simpatiei şi cunoştinţelor lor în chestiunile forestiere.

Schimbul de vederi care a avut loc între cei interesaţi, a permis să se confrunte părerile şi să se precizeze soluţiunile de cercetat şi de realizat.

(Va urma)

UN INCEPUT DE ACŢIUNE

S'au enunţat cândva, şi cu drept cuvânt, anumite rezerve şi recomandaţiuni cu privire la acţiunea de aşa zisă propagandă silvică sau într'o exprimare mai puţin riscantă, acţiunea de difuzare a cunoştinţelor în legătură cu economia forestieră.

Atât timp cât tot ceeace se întreprinde în numele unei idei se rezumă la teorii, discursuri, broşuri, etc... neînsoţite de aplicaţiuni pilduitoare în domeniul vieţii concrete, ideia — în cel mai bun caz — dacă nu se desfigurează, rămâne o simplă idee şi nimic mai mult.

Realizarea concretă, exemplul viu, oricât de modest ar fi, revarsă în juru-i influenţe puternice cari determină noui realizări.

Totdeauna înfăptuirea întreagă a unei idei, oricât de mare ar fi, îşi trage rădăcinile din începuturi mici, dar legate strâns de sufletul oamenilor şi realităţilor vieţii.

Despre acţiunea silvică, mai mult decât despre orice altă acţiune, se poate spune că tot ceeace se face fără suflet şi în afară de realizările concrete este făcut în zadar.

In lumina acestor reflecţiuni încerc o schiţare a rezultatelor activităţii colegilor dela Inspectoratul de Regim silvic Focşani, în cadrul «Ofensivei silvice din toamna anului 1935.

Datele de mai jos sunt extrase din «Darea de seamă asupra activităţii în cadrul Ofensivei silvice a Inspectoratului de Regim silvic Focşani, în toamna anului 1935».

Inspectoratul de Regim silvic Focşani cuprinde 8 judeţe : Putna, R.-Sărat, Bacău, Tutova, Tecuci, Covurlui, Cahul şi Ismail.

Din punct de vedere forestier, acest teritoriu pune o serie întreagă de probleme, începând cu acelea pe care le ridică stepa județului Ismail și terminând cu Vrancea, ținutul cel mai variat din țară.

Restaurarea pădurilor în teritoriul mai sus conturat, presupune împădurirea a circa 43.600 ha și ameliorarea a circa 21.500 ha terenuri degradate.

In ipoteza unei activități eșalonată pe 10 ani, atingerea acestui țel uriaș necesită 1200 ha pepiniere cu o producție anuală de 220 milioane puieți.

Posibilitățile de care dispune Statul — personal și materiale — sunt departe de a corespunde unei înfăptuiri ale cărei proporții sunt definite de cifrele de mai sus.

Totuși, cei cari sunt frământați de promovarea faptei forestiere nu se opresc chiar în fața celor mai de neînvins obstacole. Năzuința neclintită de a înfăptui, a deschis colegilor chemați să afirme geniul forestier în cel mai ingrat teren al țării, calea succesului sigur.

Dela început, la această operă, trebuia trezită la fapte pozitive și inițiativa particulară.

Stimularea și strângerea într'un tot organizat a tuturor inițiativelor particulare prin ideia conducătoare și exemplul viu al autorităților este principiul pe care se sprijină activitatea începută în Inspectoratul Focșani.

Să enumerăm fazele acestui început :

Inființarea în comunele Vrancei a «Comitetelor de acțiune silvică», cu misiunea de a stabili legătura între populațiune și cei chemați a da concursul la refacerea regiunei.

Inființarea comitetelor regionale de acțiune silvică în care rolul principal îl joacă prim-pretorii.

Inființarea comitetelor silvice județene.

Antrenarea corpului didactic — primar și secundar —, a corpului eclesiastic, a autorităților comunale, județene și militare în acțiunea întreprinsă

Sărbătorirea, într'un cadru deosebit, a culegerii semințelor la Focșani (în două rânduri), Tecuci, Mărășești, Odobești, etc. Aceste manifestări care s'au bucurat de colaborarea școalelor, autorităților civile și militare etc. au cunoscut momente de adevărată înălțare sufletească.

Serbarea culegerii semințelor, care complectează pe aceea a sădirii arborilor, suntem siguri că se va generaliza pe țară. Pentru a aprecia mișcarea de suflete creiată de reprezentanții corpului silvic în acea parte a țării, cităm din circulara din 5. XI. 1935 a Revizoratului școlar Putna adresată învățătorilor :

«Ieșiți din cuprinsul celor patru pereți lipsiți de viață, invadați pădurile și culegeți semințe forestiere. Circulara din 15. II. 1935 a aceluiași revizorat se adresează învățătorilor cu cuvintele : «Vreau ca în această muncă să depuneți în primul rând suflet. Aprindeți în sufletul tuturora flacăra acestei minunate idei și răspândiți-o pretutindeni.

Recoltarea, păstrarea și semănarea semințelor s'a făcut după instrucțiunile publicate de Inspectorat.

Cantitățile ce s'au recoltat în acest prim început sunt: nuci, circa 500.000; semințe grele 51 hl.; semințe ușoare, 1050 kgr.; pomacee 30 kgr: arbuști 33 kg.

Recoltării semințelor i-a urmat înființarea pepinierelor școlare și comunale. In cele 8 județe s'au înființat 250 ha pepiniere. Unora din aceste pepiniere, — în Vrancea — unde acțiunea a fost mai intensă —, li s'a dat nume de erou. Acest fapt a impresionat mult populațiile locale. Vrâncenii din refractari cum erau, devin tot mai mult, fervenți susținători ai cauzei pădurilor. Vrednic de subliniat, în această ordine de idei, este gestul d-nei Chilian, care, văzând că pepiniera comunală poartă numele soțului ei — eroul V. Chilian — cedează 13 hectare din teritoriul propriu pentru pepinieră. In chestiunea înființării pepinierelor, țelul pe care vrea să-l atingă Inspectoratul de Regim silvic Focșani este ca fiecare comună să aibă pepiniera sa.

Tot în acest început de campanie, cu titlu de încercări, s'au făcut semănături în Vrancea, pe o suprafață de 30 ha și s'au desfundat circa 51 ha în jud. Ismail, în vederea plantațiunilor din primăvara anului 1936.

Activitatea întreprinsă de colegii din Inspectoratul Focșani este din cele mai promițătoare.

Când — în jurul unei idei — creezi o adevărată mobilizare de suflete și când exemplul faptei vii nu întârzie a se ivi, este imposibil ca să nu se ajungă la scopul urmărit.

Tot ceeace s'a făcut până acum în Inspectoratul Focșani, s'a făcut numai cu suflet.

Continuarea acțiunii — așa cum se subliniază în concluziile dării de seamă a Inspectoratului — impune dirijarea forțelor captate. Lipsa personalului specialist este prea mult simțită. Socotim că — date fiind rezultatele obținute până în prezent — autoritățile superioare care tot timpul au vegheat la desfășurarea acțiunii, nu vor întârzia a pune la îndemâna Inspectoratului de Regim silvic Focșani personalul specialist de care are nevoie.

A. C. Fălciu

PĂDURILE ȘI LUPTA CONTRA SECETEI

La 20 Ianuarie anul acesta, a conferențiat, la cercul de studii agronomice al Societății agronomilor, d-l G. Tănăsescu, directorul islazurilor comunale, despre: «Plantațiunile pe islazuri».

După d-sa problema plantării arborilor, — nu folosesc termenul de «pom» întrebuințat de conferențiar, acesta având cu totul altă accepțiune, — trebue privită sub două aspecte: a) plantațiuni de arbori în vederea creierii de masive și b) plantațiuni agricole pe islazuri, șosele, moșii și loturi țărănești.

De prima categorie, care urmărește asigurarea producției lemnului trebue să se ocupe — ca și până acum — silvicultorii. De a doua, care are de scop sporirea capacității de producție a islazurilor și câmpurilor, delimitarea dintre

diferitele proprietăți și folosirea lemnului ca bun economic accesoriu, urmează să se ocupe agronomii. Iar ca o consecință a acestei delimitări de domenii de activitate, d-sa crede că plantațiunile numite agricole nu trebue să fie supuse regimului silvic, agricultorul urmând să aibă libertatea de a exploata și face orice vrea cu plantațiunile respective.

Nu știm întrucât acest punct de vedere a fost împărtășit și de alții din cercul agronomilor. In tot cazul, el este discutabil și susceptibil de multe și variate interpretări.

•

Problema împăduririlor în regiunile de stepă dela noi se discută însă în cercuri mult mai largi.

Așa de pildă, Basarabenii, ale căror țarine sunt pârjolite, de câțiva ani în șir, de arșița soarelui de vară, au organizat și ei, în iarna aceasta, la cercul lor din București, o serie de conferințe privind această problemă.

Regret că nu pot să mă ocup aci de opiniunile exprimate în această privință de d-l Aurel Tălășescu, un amic al pădurilor și convins de necesitatea perdelelor de păduri în stepă ; întrucât nu am fost la conferința d-sale.

In schimb, am avut prilejul să ascult pe *d-l E. Oteteleșanu*, directorul Institutului Meteorologic Central, care a vorbit la acelaș cerc, despre : «*Influența pădurilor asupra climei și secetei*».

Cunoșteam încă din vremea când i-am fost elev în Școala de Silvicultură părerile d-sale asupra legăturilor care ar exista între prezența pădurilor și climă, așa că am fost curios să aflu dacă se menține sau nu la același punct de vedere de atunci. Și în adevăr, d-sa nu s'a desmințit : Pădurea nu poate influența cu prea mult asupra factorilor cari constituesc clima unei regiuni. In această privință d-sa distinge : macro-clima și micro-clima. Prima este determinată de condițiunile generale de pe glob. Cea de a doua se limitează la porțiuni mici, fiind influențată de condițiunile locale. Pădurea are micro-clima ei. Pădurea însă nu are o prea mare influență practică asupra macro-climei. Bazându-se pe o serie de cercetări și observațiuni făcute la epoci și țări diferite, d-sa examinează apoi fiecare din factorii care constituesc clima unei regiuni. Partea din câmpia noastră bântuită de secetă face corp cu imensa stepă rusească, ale cărei condițiuni climaterice sunt determinate de fenomene ce scapă puterii noastre de acțiune. In stepă pădurea, nu numai că nu influențează asupra precipitațiunilor ci, ceva mai mult, secătuește solul prin cantitatea mare de apă pe care o evaporă.

Deși, atunci când a examinat influența pădurii asupra vântului, d-sa i-a recunoscut un anumit rol, n'a văzut totuși în acesta mijlocul practic, eficace și cel dintâiu pentru a fi folosit în lupta contra secetei. Aci este punctul cel mai vulnerabil din conferința d-lui Oteteleșanu. Deaceea, atunci când preconizează măsurile de luptă (fără ca să ignoreze complet perdelele de păduri, pe care le vede înguste) d-sa pune centrul de greutate pe cu totul alte mijloace și anume : 1. Irigația, cu condiția ca ea să nu coste prea mult și să se facă pe suprafețe mici. Debitul insuficient al râurilor noastre în timpul verii nu permite să ne gândim la irigații pe suprafețe mari. 2. Agricultura să fie în așa fel îndrumată încât să utilizeze cât mai rațional cei 150—160 mm. de apă ce mai rămâne la

dispoziția ei din totalul de precipitațiuni căzute. In această privință urmează să se mobilizeze bine solul, să se distrugă buruenile, să se dea preferință culturilor de plante prășitoare, industriale, medicinale.

Ca ultim argument, sfătuind să nu se purceadă la lucrări de împădurire în stil mare, care ar duce la cheltueli costisitoare, d-sa amintește un fenomen meteorologic. Deși, în liniile sale mari, clima nu se schimbă, ea este însă supusă la anumite fluctuațiuni periodice. După socotelile d-sale, actualmente ne-am găsi la sfârșitul unei perioade de secetă. In curând trebue să intrăm într'alta de umiditate.

Nu toată lumea însă a împărtășit vederile d-lui Oteteleșanu. Conferința fiind urmată de discuții, publicul ascultător a putut să afle păreri cu totul opuse celor ale d-sale.

Categoric protivnici au fost d-nii Filipescu și Tălășescu.

Părerile conferențiarului s'au adăugat și acelea ale d-lui Ghimpu, care pe lângă niște citate protivnice pădurii, luate din nu știu ce autori ruși, a citit și câteva pasagii dintr'o broșură a d-lui Florov dela Chișinău, din care rezultă că lumea dela noi se lasă convinsă de idei greșite asupra influenții pădurii, care în fond n'ar avea niciun rol determinant asupra climei.

La discuție a luat parte și colegul nostru d-l M. Petcuț. D-sa a știut însă să pue în evidență influența pădurilor asupra efectului vântului, evaporației și cantității de precipitațiuni și să arate cât de eficace pot fi perdelele de pădure în stepă în legătură cu producția agricolă. Scurta d-sale argumentare a avut darul să lumineze pe acei din sală care, în urma atâtor păreri contradictorii, nu știau ce să mai creadă. Dar ceva mai mult, d-l Petcuț a reușit să ralieze la punctul său de vedere și pe cei ce până atunci fusese protivnici. D-l Ghimpu a ținut chiar să arate că și d-sa a exprimat aceleași idei într'o ședință precedentă a Cercului, dar că este împotriva plantărilor masive.

*

D-l Petcuț n'a putut însă spune prea mult în această privință folosind calea unei discuții de completare sau de precizare la conferința altuia. In schimb, o săptămână mai târziu, a ținut și d-sa o conferință, la Cercul nostru de studii, tratând : «*Problema perdelelor de protecție în regiunile uscate*».

D-sa și-a propus să răspundă la următoarele trei întrebări :

1) Poate pădurea (și în ce măsură) să înlăture sau să micșoreze urmările dezastroase ale secetei ?

2) Ce condiții trebue să îndeplinească ca să poată fi eficace ?

3) Cum trebue făcută ?

Pentru a putea răspunde la prima întrebare, d-sa arată că ne stau la dispoziție 3 căi de informație : intuiția maselor, adevărurile istorice și cercetările metodice. Trecând ușor peste primele două isvoare de informație care și ele pot face dovezi concludente, d-sa se oprește asupra cercetărilor făcute în diferite țări, din analiza cărora ajunge să scoată în relief ideia că influența pădurii asupra climei în general și în special asupra precipitațiunilor este mult mai simțită în ținuturile calde și în stepa caldă. Faptul că pădurea își creiază o climă a ei a făcut pe Ruși să caute mijloacele de a putea pune în sprijinul agriculturei clima aceasta din interiorul pădurii. Aceasta i-a condus la ideia în-

cadrării terenurilor agricole între perdele de pădure. Expune apoi rezultatele cercetărilor meticuloase făcute de Ruşi. în timp de zeci de ani, în stepele lor. Aceste rezultate sunt concludente.

Perdelele de păduri sunt un obstacol împotriva vânturilor, micşorându-le puterea şi preîntâmpinând acţiunea dăunătoare pe care o are asupra degradării solului şi asupra vegetaţiei. Ele înlătură spulberarea zăpezii, şi o obligă să se depună pe pământ în mod mai mult sau mai puţin uniform. Ceva mai mult, perdelele de pădure influenţează direct şi asupra mediului înconjurător : temperatură, umiditate, precipitaţiuni, vegetaţie. Dovada că benzile de pădure creiază acest mediu mai favorabil o găsim în faptul că atât sub aceste benzi cât şi în spaţiile dintre ele solul este într'un stadiu mult mai evoluat decât în stepa deschisă. Tumin, urmărind comparativ caracterele solului sub benzile de pădure, între benzi şi în stepa fără perdele de pădure, ajunge să constate următoarele :

a) In stepa fără perdele, solul este uniform ca formaţie : 100% cernoziom obişnuit de natură argiloasă ; în aceiaşi stepă, însă în micro-depresiuni, pe lângă cernoziom (27%), mai găseşte — datorită acţiunii de spălare a apei mai abundentă în aceste micro-depresiuni — cernoziom de tranziţie (57%) şi cernoziom spălat (14,5%).

b) sub benzile de pădure găseşte cernoziom spălat, cernoziom de tranziţie (48,5%) şi cernoziom obişnuit (28,3%).

c) chiar şi între benzile de pădure genurile de cernoziom sunt de un ordin mai evoluat, faţă de cele din stepa deschisă.

O altă dovadă a regimului mai favorabil dintre benzi creiat de prezenţa pădurii, o constitue procentul mai mare de humus. Aceasta se datoreşte genului superior de cernoziom dintre ele. Dar chiar dacă ar fi acelaşi gen de cernoziom, între benzile de pădure humusul se găseşte într'o proporţie mai mare. Ori, este ştiut că formarea şi răspândirea humusului în diferitele orizonturi ale solului este în strânsă legătură cu cantitatea de rădăcini ce se desvoltă acolo şi cu condiţiile de umiditate. Cantitatea mare de rădăcini probează odată mai mult că mediul a fost mai favorabil.

S'a mai constatat apoi că şi precipitaţiunile sporesc. Intre benzile de pădure, aceleaşi cercetări au dovedit că suma precipitaţiunilor căzute (439.6 mm) a fost cu 14.2% mai mare decât în stepa deschisă.

O influenţă şi mai hotărîtoare au benzile asupra evaporaţiei. Aceasta a fost mult mai redusă în toate sezoanele anului, marcând o scădere de : 21% iarna, 40% primăvara, 45% vara, 32% toamna, faţă de stepa deschisă. Diferenţa ne apare şi mai evidentă dacă comparăm cifrele absolute. Aşa de exemplu la o evaporaţie de 400,2 mm în stepa deschisă în timpul verii, în stepa dintre benzi corespunde numai o evaporaţie de 276,4 mm. Cât de hotărîtoare este această reducere de evaporaţie, putem s'o vedem dacă ţinem seama de cercetările lui Wiesner, care dovedesc că o plantă evaporează de 40 ori mai puţin pe timp de calm, decât atunci când bate vântul.

Benzile de pădure influenţează şi asupra umidităţii aerului.

Când este vorba de îngheţ, acesta este mai simţit în stepa deschisă, decât între benzi.

Insfârşit, ca o încoronare a tuturor acestor efecte binefăcătoare, producţia

la ha. diferă. In anii secetoşi recolta în stepa dintre benzi a fost de 3—4 ori mai mare decât în stepa deschisă. In anii mijlocii, recolta din stepa cu pădure a fost numai cu 20—30% mai mare decât în stepa deschisă.

In felul acesta s'a dovedit cu prisosinţă că mediul în stepa dintre benzi s'a schimbat simţitor şi în sens favorabil din punct de vedere agricol.

Trecând apoi la technica executării acestor perdele, conferenţiarul a arătat că nu este chiar aşa de simplă. Pentru a putea avea maximum de eficacitate, perdelele trebue să aibă o anumită direcţie, lăţime, distanţă între ele, înălţime şi desime (consistenţă). Astfel, perdelele exterioare, numite de apărare sau de protecţie trebue să fie aşezate perpendicular pe direcţia vânturilor dominante, fiind depărtate între ele de 600—800 m şi late de 20—100 m. Cele interioare, numite de acumulare, se pun la distante mai mici, la 200—400 m, dar pot fi mai înguste, de 20—40 m. In nici-un caz însă lăţimea perdelelor nu trebue să fie mai mică de 10—15 m. Perdelele de acumulare nu trebue să fie continue ci întrerupte pentru a circula aerul. S'a constat că şi înălţimea are o importanţă deosebită. Astfel, o plantaţie care avea 3 m. înălţime a acumulat 1,10 m. zăpadă, pe când alta, care avea 0.70 m. înălţime, a acumulat numai 0.45— 0.50 m. In ce priveşte desimea, cu cât perdelele sunt mai dese cu atât sunt mai binefăcătoare. Pentru aceasta se recomandă un amestec de specii, având ca specie de bază stejarul, arborele cel mai indicat pentru stepă. D-sa înşiră apoi şi celelalte specii care ar mai putea merge în stepă, arătând pentru fiecare exigenţele, de care trebue să ţinem seama : Pinul, salcâmul, frasinul, plopul, ulmul arţarul jugastrul, etc.

Aceste perdele urmează să prezinte patru etaje de vegetaţie : specii de bază (stejarul, salcâmul, plopul), specii de activarea creşterilor (frasinul, ulmul), specii de elagare (arţarul, jugastrul) şi arbuştii care să împiedice acoperirea solului cu buruieni. In plus, un cordon de arbusti trebue să înlăture penetrarea vegetaţiei de stepă şi accesul vitelor. In anumite împrejurări frasinul şi ulmul pot să lipsească, dar în aceste cazuri jugastrul şi arţarul îndeplinesc atât rolul de activare cât şi pe cel de elagare.

Conferinţa d-lui Petcuţ atât de documentată şi convingătoare asupra rolului mare pe care-l pot avea plantaţiile în stepă, ne-a mai dus între altele şi la concluzia că ele nu pot fi considerate şi tratate ca arbori izolaţi. Ele alcătuesc un tot indivizibil, ca şi pădurea, urmând a fi conduse după aceleaşi legi ca şi pădurea.

Vânătoare.

Hotărît lucru, când pui mâna şi deschizi tânăra revistă cinegetică «Carpaţii» dela Cluj, nu se poate să nu găseşti ceva care să nu te intereseze, să nu te îndemne s'o citeşti, ceea ce nu prea se întâmplă cu alte reviste asemănătoare din ţară.

In fruntea numărului prim din anul acesta, d-l Ionel Pop, directorul revistei, sub titlul : «In a doua etapă», arată care ar trebui să fie preocupările oficialităţii în materie de vânătoare, începând din anul acesta care, după 15 ani de aplicare a legii vânătoarei, trebue să închele prima etapă, aceia a organizării poliţieneşti.

Fără ca să se neglijeze această latură, d-sa socoteşte însă că autorităţile noastre vânătoreşti trebue «să se ridice la un punct de privire mai înalt, de unde «pot observa nu numai detaliile unui strâmt câmp, ci ansamblul larg al vânătoarei din întreagă ţara». Şi d-sa începe să înşire ceea ce ar trebui să preocupe pe conducători: protejarea caprei negre, selecţionarea cerbilor şi căprioarelor, chestiunea densităţii vânatului în cuprinsul ţării. In legătură cu această din urmă latură a problemei, d-sa constată — ţinând seamă de caracteristicile fiecărei regiuni — că sunt părţi din ţară unde lipsa unor anumite soiuri de vânat este inexplicabilă. De aici conchide că «aceste mari deosebiri denotă o lipsă de diriguire centrală». Şi continuând, adaugă: Trebue ca oficialitatea «să pornească acţiuni de largă anvergură pentru popularea sau repopularea terenurilor sărace». Aici însă se cere un efort comun, pornit simultan, încurajat, dirijat, susţinut, lucru pe care nu-l poate face particularul ci statul. Arată apoi că trebue să se facă colonizări, nu cu mufloni, marmote şi capre de piatră, experienţe «de lux» care trebesc lăsate în seama «amatorilor», ci colonizări de specii indigene. In această privinţă pomeneşte acea gingaşă pasăre care este Cocoşul de mesteacăn. Nu uită nici zimbrul.

Trecând apoi la o a doua categorie de probleme, arată necesitatea unei organizări serioase a vânătoarei turistice, căci streinii nu pot fi chemaţi la noi cu vorbe goale. Trebue să găsească locuri unde să vâneze. Ori, în această privinţă, în ţara românească, care-i raiul vânatului, statul nu are un teritoriu al lui unde să poată să invite un strein. Această lipsă trebue împlinită. Insfârşit, mai emite ideia înfiinţării cooperativelor de vânătoare, pentru procurarea, în mod convenabil, a armelor şi muniţiilor şi pentru desvoltarea blănurilor şi trofeelor, evitând, în felul acesta intermediarii.

Insă toate acestea sunt lucruri care nu pot fi făcute de Serviciul Vânătoarei în actuala lui formaţie — o spune autorul articolului — ci trebuesc elemente noui, de specialitate — nu de birou — energice, harnice, care să facă posibilă ducerea la bun sfârşit a marilor probleme ce se pun. Şi d-sa pomeneşte numele colegului nostru inginer silvic Aurel Comşa, azi utilizat pentru cercetări ştiinţifice în Canada. Să-l chemăm în ţară şi să-l punem la treabă.

N'aş putea să trec la alt număr al revistei, fără ca să pomenesc de articolul d-lui Dionisie Linţea, cunoscutul ornitolog dela Timişoara, care scrie rânduri de apărare la adresa unor pasări pe care vânătorii s'au obişnuit a le considera «răpitoare». D-sa ia, spre pildă, cazul Ciufului de câmp sau Ciuful de baltă (Asio flemens flammeus Pontop, vel Asio accipitrius Pall.) care constitue pentru mulţi «vânători pasionaţi» obiect de tragere la ţintă. Din observaţiile d-sale însă, această pasăre se hrăneşte mai ales cu şoareci de câmp. Deci să nu o mai împuşcăm.

Tot aşa de atrăgător se prezintă şi numărul pe Februarie. Iată-l pe d-l Botezat dela Cernăuţi făcând o serie de observaţii foarte interesante asupra epocei mugetului Cerbilor la noi în Carpaţi. In general, spune autorul, în această privinţă este greu să se stabilească reguli. «Totul atârnă în mare parte de teren, de caracterul pădurii, felul exploatărilor silvice, tolerarea branconajului ş. a.». D-sa îşi bazează această concluzie pe observaţiuni proprii făcute în Bucovina, unde din cauza exploatărilor intensive din păduri cerbul a devenit tăcut şi noc-

turn. «In timpul goanei aproape nu se aud răgând decât numai cerbi bătrâni şi capitali : dar şi aceştia în felul lor rezervat, rar şi neregulat». Mugetul cerbilor depinde de liniştea în pădure. D-sa se leagă şi de problema obţinerii a cât mai multe exemplare frumoase, adăogând că este timpul ca oficialitatea să urmărească cu privire la vânătoare «o politică înţeleaptă şi bine cumpănită din *toate* «punctele de vedere, iar nu numai cel al exploatărilor mai mult sau mai puţin singurite». In această ordine de idei, autorul articolului adaogă că unele localităţi sunt binecuvântate, graţie zelului deţinătorilor dar «mare parte excelează prin absenţa lui». Ajunge prin aceasta la necesitatea unei «colaborări armo«nioase a silviculturei cu vânătoarea, armonizarea intereselor silviculturii cu «cele vânătoreşti». Căci, dacă astăzi avem un număr restrâns de cerbi capitali, aceasta se datoreşte şi «lipsei de colaborare armonioasă şi serioasă dintre vână«toare şi silvicultură, procedura rațională fiind cultura pădurii paralel cu cea a «vânatului, constituind ambii factori un bun public». Da, domnule profesor, dar cum se poate face cultură paralelă, atunci când hăţurile nu se găsesc în mâinile unui singur conducător, ci la doi ?

Trecem cu strângere de inimă asupra articolului d-lui C. Roseti Bălănescu intitulat : Gârliţe de toamnă şi cel scris de d-l I. Stoichiţa despre mugetul din Decembrie al cerbilor, ca să ne oprim, o clipă, asupra articolului «Jandarmeria de vânătoare» datorit d-lui Filipovici (să mă ierte că eu nu pot să-i scriu numele cu ortografia din revistă). Fără ca să conteste calitatea jandarmeriei de vânătoare, crede că numai atunci poate aduce maximum de foloase, când ar fi pusă sub ordinele directe ale organelor vânătoreşti. Numai astfel este cu putinţă o colaborare armonioasă şi ca urmare o executare promtă şi fără pierdere de timp. «Căci numai persoane cunoscătoare ale legilor şi ordinelor de proteguire «a vânatului pot pătrunde toate problemele şi cerinţele actuale şi numai specia«liştii instruiţi, având experienţă şi pasiune vânătorească, pot executa în mod «eficace această lege».

Şi în această privinţă a jandarmeriei de vânătoare, subscriitorul acestor rânduri are păreri oarecum diferite de cele ale diferiţilor autori ce s'au pronunţat deja. Dar despre aceasta se va scri altădată.

At. Haralamb.

CONFERINŢE.

Bogaţii irositc.

D-l *Prof. univ. Ioan Simionescu* a ţinut *Duminecă 23 II.* la *Ateneul Român* o interesantă conferinţă cu titlul de mai sus, atacând pe rând problemele vitale ce se pun economiei naţionale : agricultura — slaba producţie la ha, neselecţionarea, — pierderea debuşeelor externe fiind prima gravă consecinţă a acestui fapt ; la fel în ramura zootehnică, viticolă şi pomicolă. Subsolul, prin secătuirea rezervelor noastre de petrol, trebue să ne alarmeze.

Iar în ce priveşte pădurile, bogăţia forestieră a României întregite, distinsul conferenţiar a spus textual :

— Avem păduri, dar le tăem cu nemiluita. Statul însuşi dă exemplul

împărţind până în 1928 peste 1 milion hectare pentru islazuri, care nu e altceva decât înlocuirea pădurilor cu ponoare şi transformarea Vrancei în Sahara !

Am ajuns a 14-a ţară în privinţa pădurilor, fiind subîmpădurită ; şi Bulgaria are mai mult decât noi.

Specialiştii silvici spun că, în 15 ani vom importa lemnul de brad şi de stejar, dacă devastatoarele exploatări continuă în acelaş ritm accelerat. N'avem decât 9 ha păduri de brad la suta de locuitori, fiind dintre ţările cele mai sărace în brădet (răşinoase), puţinele rezerve ce mai avem sunt de fag nu prea rentabil, ori situate în locuri greu accesibile şi cerând mari investiţii.

Acestea revin ca un leit motiv în toate conferinţele şi slovele d-lui profesor Simionescu, — membru de onoare şi atât de activ al Societăţii «Progresul Silvic», care nu a condamnat atât încetineala progresului nostru, cât — lipsa de continuitate şi metodă.

Potenţialul românesc neutilizat.

Duminecă 16 Febr., D-l Prof. Mihail Manoilescu, a inaugurat la Fundaţia Carol, ciclul conferinţelor AGIR.

Preşedintele Asociaţiei G-le a Inginerilor din România, prin conferinţa inspirată, cu sugestivul titlu de mai sus, — a fixat axele directoare în sectorul tehnic al economiei noastre, arătând lacunele actuale şi remediile posibile.

După ce a persiflat lipsa de interes atât a presei, cât şi a oamenilor politici, faţă de adevărata politică naţională, rămânând parcă surzi la tot ce e menit a trezi dinamismul etnic şi stimula forţele creatoare ale acestui neam, D-l Manoilescu, a arătat ce înseamnă «potenţialul» pentru ingineri ; el constă în transformarea posibilităţilor în realităţi, învingerea rezistenţelor progresive, chiar ale legilor biologice naturale, şi trebuie să constitue o culme şi un ideal pentru noi.

D-l Manoilescu a analizat pe rând : Agricultura, primitivă încă, reprezentând atâta pierdere pentru economia naţională, politicianizarea ei şi a cooperaţiei şi drama inginerului agronom.

La capitolul pădurilor şi drama noastră a silvicultorilor, conferenţiarul a spus că păcatul nostru este că prea suntem legaţi de acea dogmă a «raportului susţinut» sau «posibilităţilor anuale», căzând într'o psihoză colectivă şi conservatorism exagerat.

Însă, d-sa îşi explică această atitudine a corpului silvic, şi nu numai că o scuză, dar o elogiază, — aceasta fiind legimată de neaplicarea strictă a legilor, de abuzul factorului «politic» şi al societăţilor de exploatare, de streini şi cooperative, cari nu au în vedere ca regenerările să meargă paralel cu tăerile.

Faptul e grav, întrucât în dauna avizelor specialiştilor, abuzurile continuă graţie celor ce azi sunt în guvern, iar mâine sunt în consiliile de administraţie ale diferitelor societăţi !

Un adevăr, pe care noi silvicultorii îl trăim aevea.

D-l Manoilescu a atacat apoi toate sursele de energie : gaz metan, căderile de apă, petrolul şi devastarea soc. petrolifere care sunt «stat în stat»; defectuositatea aparatului circulator : drumuri primitive şi căi ferate neelectrificate, rămase de decenii în acelaş stadiu !

Potenţialul omenesc este cel mai irosit ; nimeni nu e la locul cuvenit, streinii au luat locul autohtonilor ; forţele naţiunii nu funcţionează normal ; e un

viciu profund organic, ce tinde spre anarhizare. în locul acelei febre a mândriei și entuziasmului național dornice de depășire.

Tehnica nefiind un domeniu internațional, trebue să afirme geniul neamului, specificul național, păstrându-se tradițiile și acel suflet colectiv. Potențialul românesc neutilizat este enorm: noi încă nu am găsit măcar drumul de urmat pentru a da curs imaginației și energiei încă lantente, afirmând geniul artistic și tehnic al acestui neam, în opere durabile și mari, cari să reflecteze firea poporului românesc.

*

Iată două conferințe, coincizând în timp și ca fond, — ale Profesorilor I. Simionescu și M. Manoilescu, — pricteni ai pădurilor, cari trag energic «semnalele de alarmă» pe care oficialitatea și națiа sunt datoare să le audă, mai mult chiar decât avizele ori protestările vane ale silvicultorilor și celorlalți tehnicieni.

Cezar Cristea

INSEMNĂRI

Pavajele de lemn.

Din Cehoslovacia. Ziarele aduc vestea unor încercări de pavare cu lemn a șoselelor, cari au dat excelente rezultate. Inginerii, prin experiențele din Moravia de Nord au vrut să stabilească rezistența lemnului atât la condițiunile climaterice, — cât și la traficul de diverse categorii al vehiculelor grele, camioane sau cu tracțiune animală.

Concluziile au fost mai mult decât satisfăcătoare, lemnul dovedind calități superioare în ce privește elasticitatea, trăinicia, (mai ales când e impregnat, total, ori parțial): e puțin prielnic la formarea prafului și noroiului, nu mărește zgomotul.

In consecință, s'a decis construirea unui mare număr de șosele pavate cu lemn, în regiunea munților Beskizi.

S'a dovedit însă că pavajele de lemn se îmbibă cu yperită și substanțe toxice și nu pot fi desinfectate. In acest caz ele trebue să fie distruse. Din această cauză, în unele regiuni din Urali, sistemul de pavare cu lemn a fost părăsit.

Faptul merită studiat de specialiștii civili și militari, în colaborare.

Stufuł Deltei Dunării.

O mare fabrică de celuloză din Anglia a comandat în România mari cantități de stuf necesare cu materie primă la fabricarea hârtiei mătăsoase.

Primul transport de 2000 tone stuf din Delta Dunării, a și fost de curând exportat, dela Sulina, pe vaporul «Bucegi», cu destinația Anglia.

Faptul ar trebui să ne dea de gândit și pentru întemeierea unei industrii similare la noi în țară, contribuind la valorificarea unei imense bogății, azi pă rădută, folosind și culturei — prin ameliorarea și ieftenirea hârtiei, și totodată cruțând pădurile de rășinoase, care furnizau celuloza până acum, cu anumitele «monopoluri» (trusturi).

Problema s'a mai pus la noi, atacând-o și colegul Ing. *Grig. Vasilescu*.

C. C.

R E C E N Z I I

Die Natürliche Verbreitung der Lärche in den Ostalpen. Ein Beitrag zur Ableitung der Standortsansprüche der Lärche, de *Leo Tschermak*. (Răspândirea naturală a laricei în Alpii răsăriteni. O contribuţie pentru deducerea exigenţelor staţionale ale laricei). Din comunicările Institutului austriac de cercetări forestiere. Caietul 43, 361 pagini format octav mare, 60 fotografii în text şi o hartă. Viena, Editura Julius Springer, 1935.

Prin apariţia volumului de faţă, lucrările institutului de cercetări forestiere al Austriei s'au îmbogăţia cu încă una excelentă. De asemenea literaturei referitoare la biologia speciilor, i se adaugă o piatră preţioasă, pentru care d-l Tschermak merită toată recunoştinţa noastră.

Asupra laricei s'a scris mult şi variat. Ea a dat naştere la polemici, şi a făcut obiectul a multe cercetări ştiinţifice, începând cu Cieslar, Engler, Burgher, Münch... etc. Şi seria cercetărilor va continua să sporească fiind încă multe chestiuni neclare.

Cu această contribuţie, pe care o aduce d-l Tschermak, se dă la lumină o mulţime de date importante asupra răspândirei laricei în Alpii estici şi asupra factorilor ecologici. Când se va găsi cercetătorul, care să fixeze condiţiunile în care vegetează laricea în Carpaţi şi Sudeţi, atunci vom putea să fim lămuriţi asupra multor puncte din biologia acestei specii ce astăzi sunt încă obscure. Este suficient să amintesc în legătură cu anumite controverse ivite în jurul exigenţelor laricei, polemica ce autorul a avut cu R. Lang, profesorul de soluri dela Universitatea din München. Polemica s'a născut în urma afirmaţiei lui Lang că laricei îi place să trăiască în locuri mai reci. Mare controversă este de asemenea în ce priveşte calităţile forestiere ale laricei din Alpi faţă de cea din Sudeţi: mulţi atribuind laricei din Sudeţi calităţi superioare. In consecinţă, toţi aceştia nu mai recomandă să se cultive laricea din Alpi. Şi în această controversă, d-l Tschermak a căutat să aducă câteva dovezi spre a arăta contrariul.

Lucrarea se compune din două părţi mari. Prima, care este şi cea mai mare, cuprinde răspândirea laricei pe ţări; e vorba de ţările din care se compune statul federativ austriac. Partea aceasta constitue materialul de bază pentru partea a doua a lucrărei, destinată să sintetizeze datele relative la factorii ecologici; sau, mai exact la deducerea axigenţelor staţionale ale laricei.

Cu o mulţime de detalii, autorul a căutat să fixeze pe ţări răspândirea laricei. Pentru fiecare ţară s'a preocupat să stabilească următoarele puncte: răspândirea orizontală, răspândirea verticală, condiţiunile ecologice, comparaţiune între răspândirea fagului şi alte specii lemnoa-

se, dovezile care ne arată originalitatea răspândirii laricei în aceste locuri, speciile cu care se amestecă, tipurile de păduri ce formează, longevitatea la care ajunge, şi în fine, culturile cu larice în afară de aria naturală de vegetaţie.

La analizarea răspândirei laricei, pentru partea italiană a Alpilor estici, a avut colaborarea d-lui Fenaroli dela Staţiunea de cercetări forestiere din Italia. N'a fost neglijată nici partea ce cade în Jugoslavia a Alpilor răsăriteni.

Stabilirea ariei de vegetaţie naturală a laricei s'a făcut pe cale de anchetă (chestionar), cu concursul personalului silvic, şi prin descinderi la faţa locului acolo unde a fost nevoie. Autorul a fost mult ajutat în această grea lucrare de experienţa d-sale în domeniul răspândirei speciilor. Cu câţiva ani înainte, d-l Tschermak a dat la lumină o importantă lucrare asupra răspândirei fagului în Austria, în care se lămureşte chestiunea pentru ce fagul preferă soluri calcaroase.

De asemenea în cercetările asupra răspândirei nu s'a neglijat nici metoda de cercetare arhivistică. Cu ajutorul datelor găsite în archivele serviciilor silvice, şi a documentelor vechi, s'a determinat locurile şi timpul când s'a introdus în cultură laricea.

In peste 200 pagini se discută datele culese prin metodele arătate.

Foarte importante sunt concluziile la care ajunge autorul relativ la exigenţele staţionale ale laricei. Voi da în rezumat, aceste concluzi :

In Alpii estici, laricea ocupă mai cu seamă acele părţi unde condiţiile de căldură au un caracter continental, de aceea şi răspândirea cea mai mare a laricei se află în partea interioară a Alpilor. Aci verile sunt mai calde iar iernile mai reci.

Nu este just să credem că laricea preferă anumite roci. Astfel, cum reese din răspândirea ei în Alpii estici, laricea se află pe rocile cele mai diferite. Nu se poate spune că-i place calcarul, sau, că preferă rocile cristaline.

Solurile ce-i convin mai bine laricei sunt cele profunde, sau mai puţin profunde, afânate, argiloase şi argilo-nisipoase. Nu suportă solurile umede şi tasate. Vegetează bine pe solurile acide, neutre şi alcaline, în privinţa aceasta nu are o preferinţă ; chiar la o aciditate de Ph = 8, s'a găsit înălţimi până la 35 m.

Credem că pentru cultura laricei, care actualmente este destul de neglijată lucrarea d-lui Tschermak va însemna un mare serviciu. De aici încolo cunoscându-se, cel puţin în parte, pretenţiunile speciei faţă de sol şi climă din staţiunile naturale, ea va fi cultivată în consecinţă, în staţiuni cu caractere asemănătoare sau apropiate, şi astfel se va evita unele greşeli ce s'au făcut în trecut.

Dr. Anton V. Rădulescu

Die Forstwirtschaft Oesterreichs. (*Economia forestieră austriacă*). de Professor Dr.-Ing. *Franz Heske*-Tharandt. (Art. în Zeitschrift für Weltforstwirtschaft-Neudamm, Bd. III, Heft 1/3. 1935/36. Pag. 1—80).

Cu un deosebit talent de a scoate în relief esenţialul, ni se dă în cele 80 de pagini (format 25 X 18 cm.) ale studiului o admirabilă icoană a economiei forestiere austriace. In dosul frazelor se simt ca ceva viu, organic, particularităţile, atât în ceeace priveşte permanentul acelei economii, cât şi suferinţele sale actuale. Pentru învăţămintele ce putem trage din analogia sau contrastele lucrurilor, am socotit de folos să înfăţişez aici, într'o formă mai desvoltată decât o poate face semnalarea dela Revista re-

vistelor, caracteristicile şi problemele economiei forestiere austriace, pe ici pe colo în comparaţie cu cele ale noastre. Ştim că Austria este unul din partenerii noştri importanţi în comerţul european al lemnului.

Austria actuală prin configuraţia pământului său este în primul rând o ţară forestieră şi cu mult în urmă una agricolă. Economia forestieră şi industria cherestelii ocupă un loc de frunte în viaţa economică a ţării. Din suprafaţa totală de 8.386.000 ha. pădurile ocupă ceva peste 37% (=3.137.110 ha), faţă de numai 21% cât avem noi. Procentul de împădurire al diferitelor provincii variază între 13 (Provincia Viena) şi 40 (Steiermark), deci în mult mai mică măsură decât la noi (sub 1% în sudul Basarabiei şi 82% în jud. Câmpulung). In raport cu desimea populaţiunii ar veni cam 48 ha la suta de locuitori (la noi, 36). Majoritatea pădurilor sunt în mâinile particularilor (61% + 6,3% fideicomisare), ceeace reprezintă o inferioritate faţă de condiţiunile româneşti. Statul posedă numai 12 5%. O altă împrejurare de inferioritate a economiei forestiere austriace este şi existenţa a o sumă de servituţi, cari grevează o seamă de păduri. Asupra mărimii proprietăţilor de păduri, ni se arată că cele sub 100 ha ocupă 44% din totalul suprafeţii păduroase iar cele peste 5000 ha. 25%. Asa dar, o predominare a extremelor. Nota generală a pădurilor austriace o dau coniferele cu 83.5% (singur molidul cu 56,8%). Intre foioase (16.5%), fagul deţine 10% din total, iar stejarul 2,2%. Creşterea anuală a fost evaluată la 2.16 m³ în pădurile de codru grădinărit, 3.3 în celelalte tratamente de codru, 3.5 în cele de crâng compus şi 3,9 în cele de crâng simplu. Abia cca 45% din totalul pădurilor sunt amenajate, restul fiind în cea mai mare parte constituite din loturi mici. Cam 34% din totalul pădurilor sunt tratate în codru grădinărit. Celelalte tratamente ale codrului ocupă cam 64%. Crângul simplu şi cel compus nu deţin decât un loc mai mult decât modest. Din punctul de vedere al economiei forestiere europene, Austria ocupă locul al 13-lea după totalul suprafeţii păduroase, al 9-lea după suprafaţa de pădure pe cap de locuitor şi al 4-lea după procentul de împădurire. Creşterea anuală normală este estimată la 9.523.000 m³, din care lemnul de lucru ar ocupa cam 63%, restul de 37% revenind lemnului de foc. Nevoile interne anuale de lemn se apreciază la 3.180.000 m³ lemn de lucru. Lemnul de foc este consumat în întregime în ţară. Ar rămâne asa dar un excedent normal pentru export de cca 2¾ milioane m³ lemn de lucru. Mizeria economică şi strâmtoarea financiară din perioada postbelică au făcut ca să se forţeze cu mult posibilitatea normală a pădurilor. Astfel, exportul real din spaţiul 1920—1932 a depăşit cu cca 17 milioane m³ posibilităţile normale de export corespunzătoare. Ţara noastră deşi a ieşit învingătoare şi mărită din război, deşi posedă şi alte multe resurse de venituri (agricultură excedentară, petrol etc.), a practicat sub acest raport o politică cel puţin tot atât de greşită. In anii de criză, exportul austriac a fost — ca mai pretutindeni de altfel — puternic comprimat. Mulţi proprietari de păduri, au fost astfel aduşi în situaţii foarte dificile. In genere după război, dar mai cu seamă în anii de criză, multe suprafeţe exploatate au rămas neregenerate. Cota ce depăşeşte maximul admis, ar fi de 118.000 ha teren neregenerat în pădurile de răşinoase.

Situaţia dificilă a economiei forestiere austriace a făcut necesară înfiinţarea unui organ special: Ausschuss für Forst- und Holzwirtschaft (Comisia superioară

pentru economia forestieră şi cea a lemnului), cu însărcinarea de a studia condiţiunile date şi de a formula norme de ameliorare. Într'un raport adresat factorilor responsabili, s'au făcut o seamă de propuneri îmbrăţişetoare a întregii politici forestiere.

Cea mai mare parte din pădurile austriace sunt situate în ţinuturi foarte accidentate (munte). Cu acest fapt se adaugă în sarcina acelei economii o serie întreagă de greutăţi. O cultură forestieră serioasă pretinde sub condiţiunile date, înainte de toate, existenţa unor mijloace de transport potrivite firii pădurii şi a produselor sale. Oricum, acestea ridică cu mult costul de producţiune faţă de ţinuturi neaccidentate.

Cele trei mari grupe de preocupări capitale ale oricărei economii pădureşti şi anume:

1) Asigurarea continuităţii producţiunii;

2) Augmentarea capacităţii de producţiune;

3) Ameliorarea condiţiunilor de valorificare a produselor, sunt examinate destul de pe larg sub diferitele lor feţe.

Studiul se încheie cu o privire scurtă de sinteză asupra însemnătăţii pădurilor, din punctul de vedere al bunelor lor influenţe indirecte pentru pământul austriac şi asupra operei de împădurire austriacă din asemenea consideraţiuni. Alături de Franţa, Austria este al doilea mare stat din lume care a dat mai de multă vreme un mare sprijin operei de împădurire, de ameliorare a terenurilor degradate şi de protejare a pădurilor de munte.

Ni se mai vorbeşte pe scurt despre învăţământul forestier, institutele de cercetări forestiere, despre presa şi uniunile forestiere.

Citirea acestui articol credem că poate fi un bogat izvor de sugestii pentru silvicultorul român. Unii dintre cei ce nu cunosc limba germană, se pot folosi eventual de rezumatul în limba germană dela sfârşitul articolului.

Ilie C. Demetrescu

«Clipe de vrajă». Nuvele şi impresii de vânătoare de *Gh. Nedici*, 239 pag. Ed. «Universul», 1935. Preţul 70 lei.

La sfârşitul anului trecut, D-l Prof. Gh. Nedici a scos o nouă lucrare, de astădată cu caracter pur literar. Pentru cei ce cunosc scrierile anterioare ale D-sale, noutatea aceasta nu constitue o surpriză, căci toate lucrările cinegetice sunt străbătute de un suflu poetic, cuprinzând admirabile descrieri ale naturii făcute într'un stil literar desăvârşit, care face lectura deosebit de atrăgătoare.

Volumul «Clipe de vrajă» cuprinde 18 nuvele şi schiţe cu subiecte luate din viaţa vânătorească. Titlul volumului este împrumutat dela prima schiţă care serveşte de introducere şi care de fapt este un înălţător imn închinat naturii. Într'un nestăpânit elan, autorul descrie în cele mai vii culori farmecul vieţii ticnite «în libertatea nemărginită a naturii», în comparaţie cu viaţa omului dela oraş, a omului civilizat «copleşit de griji, molipsit de bolile culturii, de patimi, de egoism, de vanitate».

«De aceea, de câte ori sunt mâncrul durerilor sufleteşti, de atâtea ori alerg în natură, pe culmile umbrite de brazi, de paltini, de fagi, unde nu se află nici suflete mici, nici lanţuri de patimi urîte, ci numai lumină, aer şi soare!»

«Brancovierul», a doua bucată, este o puternică nuvelă cu o acţiune plină de dramatism desfăşurată în adâncul pădurii. Este povestea unui virtuos brigadier de vânătoare, care este aşa de pătruns de simţul datoriei şi de dragostea pentru

necuvântătoarele făpturi ale pădurii, în cât nu ezită să tragă cu arma în propriul său socru, stăpânit de patima braconajului, şi să-l ucidă.

Urmează celelalte povestiri: «Primul ţap», «Amintiri din toamna anului 1921», «Piatra Arsă», etc.

In toate autorul se relevă un desăvârşit povestitor, un pătrunzător psiholog şi un dibaciu peisagist.

Deşi operă de artă, cartea aceasta constitue şi o admirabilă lecţie de vânătoare. Cititorul face cunoştinţă cu toate speciile de vânat, cu viaţa şi misterioasele lor obiceiuri, cu măreţia cadrului în care aceste drăgălaşe vieţuitoare ale codrului îşi duc existenţa; înţelege sensul vânătoarei corecte în contrast cu braconajul. Pasiunea vânătoarei este foarte sugestiv redată în aceste povestiri.

Astfel, în schiţa «Povestiri din toamna anului 1921», se descrie lupta crâncenă dintre doi cerbi în timpul boncănitului. Vânătorul vine şi doboară unul din ei. După săvârşirea faptei, este covârşit de sentimentul milei. «Frumosul animal zăcea întins la pământ. Pentru ce îl ucisesem?»

Deasemenea, în povestirea intitulată «De ce? Nici eu nu ştiu!», în care se descrie vânătoarea unui superb căprior, autorul face aceste reflecţii: «Am ucis un animal atât de măreţ şi am răpit naturii o fiinţă nevinovată, superioară! De ce? Nici eu nu ştiu!»

Nu mai puţin impresionantă este descrierea din povestirea «Mugetul cerbului»:

«Sosind în sfârşit la marginea unei poeni, am rămas înmărmurit. Inaintea mea se afla măndrul animal, craiul încoronat al pădurilor, în toată splendoarea lui. Cu capul în sus, îşi purta impunătoarea-i privire, când la dreapta, când la stânga, printre iubitele lui, cari păşteau liniştite. Iar acestea din când în când ridicau capul în sus, privind în toate părţile, pe când un viţeluş se răbenguia pe sub pântecele mamei sale, apărându-se de muştele supărătoare».

Şi totuşi vânătorul trage... «Ecoul împuşcăturii mele se lovi de câteva ori de stânci, departe, în timp ce tovarăşele lui dragi, cuprinse de spaimă, se făcuseră nevăzute.

Trupul lui cald zăcea în nesimţire cu capul încoronat între flori. In spatele meu, Călin îşi făcea cruce. O dungă de sânge isvora din inimă şi înroşea floricelele aplecate ca pentru închinăciune.

Lacrimile isvorîte din ochii lui stinşi se amestecau cu roua dimineţii, iar apa din apropiere a unui pârâiaş tainic, îi cânta prohodirea».

Volumul este ilustrat cu 26 planşe — toate foarte reuşite — reprezentând scene şi trofee vânătoreşti. Răsfoind numai aceste planşe, simţi o nebiruită ispită de a cunoaşte mai de aproape vânătoarea şi de a-i pătrunde tainele.

Povestirile sunt scrise într'o limbă curată, bogată, pitorească.

G. T. Toma

REVISTA REVISTELOR

L'ALPE.

Nr. 11—12/1935.

Număr special dedicat foioaselor exotice.

Aldo Pavari.

Il castagno giapponese (Castanea crenata Sieb et Zucc.) (10 pag., 6 fig.).

Castanul japonez.

Castanul din Italia a fost atacat începând dela 1859 de ciuperca Phytophtora cambivora şi în mare parte distrus. Castanul japonez (Castanea crenata) rezistă atacului acestei ciuperci. Datorită acestei însuşiri a fost introdus acest castan în Italia.

Se face descrierea caracterelor botanice, a modului cum se prezintă castanul japonez în patria sa. Se dau apoi date amănunţite asupra introducerii acestui arbore în Europa şi în special în Italia.

Se pune problema dacă s'ar putea reface pădurile de castan indigen prin altoirea acestuia pe castanul japonez.

A. de Philippis.

I noci esotici e le carie (hickories) (11 pag., 8 fig.).

Nucii exotici şi speciile de carya.

Se descriu speciile de Juglans insistându-se asupra lui Juglans nigra. Rezultatele introducerii în Europa a acestei specii.

Se descrie genul Carya insistându-se în mod deosebit asupra speciilor Carya alba Nutt., C. olivaeformis Nutt., C. porcina Nutt., C. sulcata Nutt. şi C. tomentosa Nutt. Se dau câteva noţie asupra creşterii nucilor şi speciilor de carya.

Aldo Pavari.

La quercia rossa ed altre quercie americane (8 pag., 6 fig.).

Stejarul roşu şi alţi stejari americani.

Caracterizarea amănunţită a stejarului roşu (Quercus rubra L.). Istoricul introducerii acestui stejar în Europa şi rezultatele obţinute până acum. In teren silicios mai ales cu reacţie acidă, Q. rubra creşte foarte bine.

Se descriu apoi speciile Quercus palustris du Roi, Q. coccinea Wang., Q. phellos L. şi hibrizii lor.

L. Puecher Passavalli.

L'olmo siberiano (Ulmus pumila L.) Sua importanza nella difesa da Ceratostomella ulmi Buis. (10 pag., 6 fig.).

Ulmul siberian (Ulmus pumila L.). Importanţa sa în apărarea contra ciupercii Ceratostomella ulmi Buis.

Ulmul siberian este cea mai recentă specie introdusă în Italia din Extremul

Orient. Se face descrierea acestui arbore şi felului său de viaţă în ţările de origină. Se dau foarte multe relaţii asupra rezistenţei sale la ciuperca Ceratostomella ulmi şi asupra răspândirii acestui ulm în Italia.

Este un foarte interesant articol.

Adr. Fiori.

Le magnolie ed il tulipifero (3 pag., 4 fig.).

Magnoliile şi tulipiferele.

Descrierea genului Magnolia şi Liriodendron. Rezultatele cultivării în Italia a diferitelor specii din aceste genuri.

L. Fenaroli.

Le leguminose arboree esotiche più comunemente coltivate (Albizzia, Gleditschia, Sophora şi Amorpha) (7 pag., 4 fig.).

Leguminoasele arborescente cultivate mai mult.

Descrierea genurilor menţionate în titlu. Specia Albizzia julibrissin este descrisă amănunţit. Ea s'a adaptat perfect condiţiunilor de viaţă din regiunea mediteraneană a Italiei. Se insistă în mod deosebit asupra speciilor Gleditschia triacanthos, Sophora japonica şi Amorpha fruticosa. Se dau rezultatele culturii lor în Italia.

Ernesto Allegri.

La Robinia (9 pag., 5 fig.).

Salcâmul.

Salcâmul originar din America s'a adaptat atât de bine condiţiunilor de viaţă din Europa încât pare curios să mai fie integrat între speciile exotice.

Se descriu caracterele acestui arbore, rezultatele ce le-a dat cultura sa în diferitele ţări din Europa şi mai ales în Italia.

Interesant e de remarcat pentru noi care spunem că avem cele mai frumoase arborete de salcâm, că autorul consideră terenurile nisipoase din Ungaria ca a doua patrie a acestui arbore.

L. Senni.

L'ailanto (Ailanthus glandulosa Desf.) (3 pag., 3 fig.).

Oţetarul.

Se arată origina acestui arbore, modul cum a fost introdus în Europa, caracterele sale şi rezultatele culturii sale în Italia. Se găsesc în acest articol date interesante.

L. Fenaroli.

Il pruno tardivo (Prunus serotina Ehrh.).

Prunul roşu.

Descrierea arborelui, origina lui, întrebuinţările sale în amestecuri cu alte esenţe, rezultatele culturii sale, propuneri pentru viitor.

Adr. Fiori şi A. de Philippis.

Gli aceri ed i frassini esotici (5 pag. 2 fig.).

Arţarii şi frasinii exotici.

Se descriu următoarele specii: Acer saccharinum L., A. rubrum L., A. macrophyllum Pursh, A. negundo L., A. californicum Dietr., Fraxinus americana L. F. nigra Marsh, F. pennsylvanica Marsh.

L. Fenarolli şi Ernesto Allegri.

Alcune latifoglie esotiche di interesse prevalentemente ornamentale (13 pag. 10 fig.).

Câteva foioase exotice pentru ornament.

Descrierea următoarelor specii : Liquidambar styraciflua L., Parrotia persica C. A. Mey., Cercidiphyllum japonicum Sieb. et Zucc., Cedrela sinensis Juss., Melia azedarach L., Aesculus hippocastanum L., Aesculus Pavia L., Paulownia tomentosa Baill., Catalpa bignonioides Warder şi Catalpa speciosa Warder.

N. G. G.

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

Nr. 12. Decembrie, 1935.

Léon Schaeffer.

La Notion d'âge en futaie jardinée.

Noţiunea de vârstă la codrul grădinărit.

Noţiunea de vârstă, care a luat naştere la codrul plin, la codrul grădinărit îşi schimbă semnificaţia, devenind un simplu coeficient numit «constanta de amenajare». Demonstrând afirmaţia aceasta, autorul ajunge la concluzia că posibilitatea urmează a fi calculată în acest caz întrebuinţând în locul noţiunei de vârstă, aceea de creştere totală, sau mai bine aceia de creştere proprie diferitelor categorii de vârste.

M. Boudru.

La maladie de l'orme en Belgique.

Maladia ulmului în Belgia.

Pe baza anchetelor făcute în anii 1920, 1925, 1926, 1928 şi 1933, prin agenţii silvici, autorul expune situaţia răspândirii şi progresării maladiei ulmului în Belgia, făcând totodată şi un studiu asupra biologiei agentului provocator (Ceratostomella Ulmi) şi a tratamentului preventiv şi curativ de aplicat maladiei.

Commerce des bois.

Comerţul lemnului.

Preţul lemnului în anul 1935.

— Cronica forestieră cuprinde informaţiuni din administraţia apelor şi pădurilor şi asupra influenţei genurilor târzii la Douglas.

Nr. 1, Ianuarie, 1936.

Goblet d'Alviella.

Les Forêts anglaises.

Pădurile engleze.

După o amănunţită descriere a climei, faunei şi geologiei pădurii New Forest, una din cele mai tipice păduri ale Angliei, autorul arată cauzele care au făcut ca această pădure, ca dealtfel mai toate pădurile acestei ţări, să se prezinte într'o stare atât de proastă din punct de vedere cultural. Nu s'a practicat în această pădure nici un fel de operaţiune culturală nu s'au făcut exploatări raţionale şi nici un fel de regenerare. Printre cauzele acestei stări sunt enumerate : păşunatul, vânătoarea cu goană, incendii şi spiritul tradiţionalist şi conservator al Angliei.

A. Jacquemin. André.

Influence de coupes claires dans un peuplement équienne d'Epicéas.

Influenţa răriturilor forte într un arboret de vârste egale de molift.

Este vorba de pădurea Cédrogne, proprietatea Comisiunii de Asistenţă Publică din Bruges, parcela 47, în care s'au făcut răriturí forte între anii 1926—1935, în urma cărora n'a mai rămas în picioare decât 41% din numărul arborilor. Autorul constată că aceste tăieri au provocat o mărire a creşterii în diametru şi volum

fără să cauzeze nici o influenţă defavorabilă asupra formei arborilor. Numai creşterea în înălţimea a suferit o micşorare.

Observations en matière forestière en 1934.

Observaţiuni în materie forestieră în 1934.

Rezultatul observaţiunilor făcute de agenţii forestieri cu privire la climă (temperatură, ploaie, vânt), vegetaţie, fructificaţie, insecte, maladii cryptogamice, din diferite regiuni ale ţării.

— Lista membrilor societăţii.

M. Lecadieu.

Utilisation militaire du camion-gazogene.

Intrebuinţarea militară a camionului-gazogen.

Un interesant studiu asupra transportului de persoane şi materiale cu camioanele gazogene puse în serviciul armatei, cu privire la rentabilitatea acestui sistem şi la posibilităţile pădurilor din Franţa de a satisface consumul de lemn cerut de acesta.

Legislaţie. — Jurisprudenţă. — Cronică forestieră. — Lista membriloe Societăţii.

E. V.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Caietul 23, 1 Decembrie 1935.

N. Pomeranzew, Moscova.

Einige Angaben über den Einfluss der Durchforstungsgrade auf den Zuwachs von Kiefernjunghölzern.

Câteva date despre influenţa gradelor de răritură asupra creşterii arboretelor tinere de pin.

Intr'un arboret de pin de 5—34 ani, situat în apropiere de oraşul Lipetzk în Guvernământul Tambowschen, autorul a defalcat o suprafaţă de 1,0920 ha, pe care a împărţit-o în 6 părţi. In fiecare din aceste părţi s'au clasificat şi inventariat arborii, după scara lui Kraft, în anul 1923 şi din nou în 1928. Intre timp s'a aplicat în aceste parcele răriturl de diferite grade.

S'a găsit că în ce priveşte creşterea în diametru, cel mai bun rezultat s'a obţinut asupra clasei a III-a de arbori, din care s'a scos aproape ⅓ din numărul lor, o parte din clasele de arbori I şi II-a şi aproape toţi cei din clasele IV şi V-a.

Relativ la creşterea în înălţime, rezultă că o răritură prea puternică, împiedică creşterea în înălţime.

Caietul 24, 15 Decembrie 1935.

Rudolf Geiger, München.

Die Beschattung am Bestandsrand.

Umbrirea la marginea masivului.

Complectând printr'o nouă metodă de calcul lucrarea lui Schubert în legătură cu căderea razelor solare, autorul dă câteva grafice asupra felului cum se proectează umbra în marginea masivelor dirijate în direcţii diferite.

W. Zwölfer, München.

Klima und Nonne (început în caietul 23).

Clima şi călugăriţa.

Cercetări migăloase şi amănunţite de laborator, conduc pe autor la următoarele concluzii relativ la epidemologia călugăriţei.

Este netăgăduită influenţa climei asupra înmulţirei insectei. Este mai ales hotărâtor în această privinţă, vremea, din lunile Iunie şi Iulie ; sunt aceste luni prea calde, atunci vom avea o înmulţire apreciabilă a insectei.

Prof. Dr. Perhard Reinhold.

Die Holznutzung in Finnland.

Utilizarea lemnului în Finlanda.

Autorul se ocupă de publicaţia apărută de curând : «Wood Utilization in Finland» în care se află preţioase date statistice asupra industriei şi comerţului de lemne în Finlanda.

Reichelt.

Die Forstwirtschaft in Mandschurei.

Economia forestieră în Manciuria.

Din suprafaţa totală a Manciuriei de 1,4 milioane km. p., 25,6% este acoperită de păduri. Anual se exploatează aproximativ 1 milion m. c. lemn.

H. Winkelmann.

Hartznutzung in deutschen Wäldern nach einem neuen Verfahren.

Extracţia răşinei în pădurile germane după o metodă nouă.

Prof. Dr. M. Hessenland a găsit că dacă se întrebuinţează la extragerea răşinei din arborii vii, unele chimicale, cum este de exemplu acidul chorhidric, randamentul răşinei se poate mări până la dublare.

Ant. V. Răd.

REVUE DES EAUX ET FORÊTS.

No. 7 Iulie 1935.

Inauguration d'un plaque commémorant la naissance du Maréchal Lyautey à l'École forestière.

Inaugurarea unei plăci comemorând naşterea mareşalului Lyautey la Şcoala Forestieră.

Un reportaj despre solemnitatea inaugurării — la şcoala naţională de ape şi păduri — unei plăci comemorând naşterea Mareşalului Lyautey, fost preşedinte de onoare al Societăţii prietenilor şi foştilor elevi ai şcolii.

R. Potel.

La futaie feuillue d'âges multiples.

Codrul de foioase de vârste multiple.

(Formele sale, modurile sale de tratament şi denumirea lor).

Un interesant articol asupra metodelor de tratament care se aplică codrului de foioase de vârste multiple. Autorul studiază denumirile şi principiile de bază ale fiecărei metode în parte.

Din analiza comparativă a metodelor de tratament se conchide că aceea a tratamentului variat corespunde majorităţii arboretelor pertrucă permite conversiunea dela un regim la altul, evită sacrificiile de exploatabilitate, conservă regenerările câştigate şi, în deosebi, arborii de viitor.

Roger Ducamp.

De la discussion doit jaillir la lumière.

Din discuţie trebue să izvorască lumina.

Un studiu critic asupra unui articol al d-lui P. Buffault — cu privire la împăduriri — publicat în numărul de Sept. 1934 al revistei.

L. S.

Un essai d'enrichissement de la forêt équatoriale.

O încercare de îmbogăţire a pădurii ecuatoriale.

Părerile asupra înnobilării pădurii ecuatoriale — care în stadiul actual conţine foarte puţine specii de valoare — sunt împărţite: unii susţin substituirea totală prin plantaţiuni de specii valoroase în urma tăierilor, iar alţii sunt partizanii unei metode de modificare treptată şi economică.

Aceste două teze au fost dezbătute în Congresul internaţional al lemnului şi silviculturii ţinut la Paris în anul 1931.

La acest congres Martineau — fost şef al serviciului forestier al Coastei de Azur — a expus programul său de îmbogăţire a pădurii ecuatoriale prin substituirea completă a pădurii actuale de către codrul regulat rezultat din plantarea cu specii de valoare.

Autorul articolului de faţă reproduce şi comentează pasagii dintr'un memoriu detaliat — găsit după moartea lui Martineau — în care se desvoltă teza susţinută la congresul menţionat.

Et. Hubault.

Chronique entomologique.

Păduchii paraziţi ai ulmului.

Un studiu asupra biologiei păduchilor ulmului şi prejudiciilor pe care le cauzează.

Sunt studiaţi: Eriosoma lanuginosum Eriosoma Patchae, Tetraneura ulmi, Necrhizobius ulmiphilus, etc.

No. 8, August. 1935.

A. Joubert.

Réserves naturelles.

Rezerve naturale.

Concepţia lor. Conducerea lor. Realizările franceze de cercetat.

Cu privire la rezervele naturale care, zi de zi, se impun a fi mai mari articolul cuprinde trei capitole: Principiile, Legile naturale de evoluţie; Studiul diferitelor forme de rezerve naturale.

Articolul are urmare.

L. Kreitmann.

Contribution a l'étude expérimentale des courants lacustres.

Contribuţiuni la studiul experimental al curenţilor lacustri.

Descrierea rezultatelor unor experienţe de laborator cu privire la influenţa fenomenelor meteorologice — vânt, razele soarelui, izvoare sublacustre, etc. — asupra curenţilor din lacuri.

T. Francois.

Un beau massif savoyard. La forêt communale de Beaufort.

Pădurea comunală din Beaufort.

Pădurile din valea Beaufort (Savoia) — prin puterea lor de vegetaţie — prezintă o importanţă economică deosebită.

Autorul, în articolul de faţă, descrie capitolele: Situaţia, solul, clima; istoricul, esenţele: amenajamentul din 1886 şi revizuirea posibilităţii din 1905.

Articolul are urmare.

SILVA.

No. 43.

Prof. i. R. Dr. phil. I. Busse (Tharandt).

Forstliches Artgesetz und Forstpflanzenzüchtung.

Legea speciilor forestiere şi selecţionarea plantelor forestiere.

Există în Germania o lege (din 13 Dec. 1934) pentru îndepărtarea din păduri a arboretelor şi arborilor de rase inferioare. Autorul acestui articol se pune în ipoteza că această lege ar fi fost aplicată cu succes şi se întreabă care ar fi situaţia atunci, se întreabă, dacă atunci din păduri ar fi dispărut tot ce este indesirabil. Răspunsul lui este negativ. Căci, aşa susţine Busse, bastardizarea pădurilor este aşa de complectă încât chiar arborii cu o înfăţişare cu totul mulţămitoare şi cari trebuesc consideraţi ca aparţinând unei rase superioare şi deci ca purtători de seminţe ireprosabile, adesea ori au o progenitură — cel puţin în parte — care nu corespunde aşteptărilor. B. ilustrează această afirmaţiune prin 3 exemple. Aşa, spre pildă, vorbeşte de un pin de pe care a adunat conurile şi din sămânţa căruia au provenit plante cari nu se aseamănă de loc : unele splendide, altele pipernicite ca şi cum ar fi provenite din seminţe procurate din Franţa. Explicaţia : acel pin, în aparenţă de rasă curată şi superioară, sau a fost de fapt un bastard, avea «sânge» străin în el, sau, fiind de rasă curată, în parte a fost fecundat de polenul unui bastard. Astfel fiind, în cazul întâi a transmis pe lângă calităţi proprii rasei superioare altele caracteristice celei inferioare, iar, în cazul al doilea pe lângă calităţi corespunzătoare firii lui, altele, oglindind bastardizarea arborelui din care a provenit — în parte — polenul fecundător. Pentru acest cuvânt B. crede că aplicarea, chiar conştiincioasă, a legii nu va fi suficientă, ci trebue complectată prin selecţionarea riguroasă a seminţelor. Numai acei arbori trebuesc aleşi pentru recoltarea seminţelor cari ani de a rândul în mod constant au produs seminţe cari au dat naştere plantelor perfecte din toate punctele de vedere.

No. 44.

Dr. Karl M. Müller. Feuchtwangen.

Ein Versucht eines Nachweises der Beziehungen zwischen Erdstrahlen und Wuchs der Baumgewächse mit einem neuen physikalischen Messgerät.

Incercarea de a demonstra cu ajutorul unui instrument fisical, relaţiunile ce există între radiaţiunile terestre şi creşterea plantelor arborescente.

Radiaţiunile terestre, presupuse ca existente, până acum au fost evidenţiate prin «bagheta magică». Aut. afirmă că, printr'un instrument, imaginat de un inginer W. E. Kniel, astăzi suntem în stare a le identifica în mod cu totul obiectiv. Apoi arată, bazat pe constatări de pe teren, că razele terestre exercită înrâuriri, când în bine, când în rău, asupra arborilor de pădure şi asupra pomilor fructiferi.

No. 45. 46. 47.

V. Dietrich, München.

Die forstliche Betriebswirtschaftslehre als Wissenschaftsfach und als Rüstzeug der forstlichen Betriebsleitung.

Teoria conducerii raţionale a organizaţiunilor de economie forestieră considerată ca o

ramură a ştiinţei silvice şi ca armură a girantului silvic.

No. 48.

D. Fehér (Şopron in Ungarn).

Einiges über die Pilzflora des Waldbodens.

Câteva cuvinte asupra florei de ciuperci din solul forestier.

O comunicare prealabilă din care rezultă că pe lângă bacteriile solului ciupercile micro- şi macroscopice joacă şi ele un rol însemnat în menţinerea circuitului vieţii microbiene din solul forestier.

No. 49.

Prof. Dr. K. Friedrichs.

Kiefernforst und Schafweide.

Pădurea de pin şi păşunea pentru oi.

Sprijinit pe observaţiuni făcute cu ocaziunea unor atacuri de Bupalus piniperda în unele pineturi din Mecklenburg din care rezultă că aproape numai arboretele pipernicite de pe solurile cele mai sărace au fost încercate, aut. opinează că în interesul economiei naţionale menţinerea unor asemenea arborete nu poate fi justificată şi că transformările în păşuni pentru oi — de carl se simte lipsă mare — ar fi mult mai profitabilă.

No. 50—52.

Prof. Leo Tschermak.

Die wichtigsten natürlichen Waldformen der Ostalpen und des heutigen Oesterreichs.

Cele mai importante forme naturale de păduri din Alpii estici şi din Austria de azi.

* * *

ZEITSCHRIFT FÜR WELTFORSTWIRTSCHAFT.

Bd. III, Heft 1/3, 1935/36.

Heske Sr., Prof., Ing. Dr.

Die Forstwirtschaft Oesterreichs.

Economia forestieră austriacă.

Pentru însemnătatea acestui studiu, am socotit folositor — de comun acord cu conducerea redacţională a Revistei — de a vorbi mai pe larg despre conţinutul său la «Recenzii».

Hofmann A., Prof., Dr.

Die forstlichen Vegetationsverhältnisse Abessiniens.

Condiţiunile de vegetaţie forestieră ale Abisiniei.

Cum este uşor de bănuit, sunt în genere foarte puţin favorabile unei vegetaţiuni forestiere propriu zise. In părţile din platoul înalt, unde abundenţa ploilor din anotimpurile respective ar putea permite formaţiuni de păduri de tip subtropical, a venit dezordinea vieţii omeneşti (păşunat excesiv, războaie, etc.) spre a contrabalansa bunăvoinţa naturii.

Schenck A. C., Dr.

Weltforstwirtschaft und das Douglasien-Gebiet in den U. S. A.

Economia forestieră monială şi ţinutul douglasului verde.

Urmând exemplul finlandezilor şi suedezilor, americanii şi-au propus să inventarieze rezervele lor de lemn. Lucrarea — de proporţii americane fără îndoială — a început în 1932 şi va mai dura încă trei ani. Deocamdată este gata

inventariat ținutul duglasului verde situat pe coasta Pacificului în statele Washington și Oregon. Din totalul de 1965 milioane m. c. lemn fără coajă, 1.200 milioane revin duglasiei verzi. Potrivit condițiunilor actuale de transport și prețuri, cca 47% din volumul respectiv nu poate fi comercializat. 130 milioane m. c. nu vor putea fi utilizați nici odată. Autorul face o seamă de considerațiuni asupra însemnătății acelor rezerve de lemn pentru economia forestieră internațională.

Windirsch J., Dipl. Ing.

Erfahrungen in Deutschland über Konstruktion und Verwendung modernen Holzhallen.

Învățăminte în Germania în materie de construcția și întrebuințarea halelor de lemn moderne.

Incercarea de a înlocui lemnul prin fier în construcțiunile arhitectonice cu deosebire s'a dovedit în foarte multe privințe ca foarte rău inspirată. Datorită și lărgirii cunoștințelor de technologia lemnului, asistăm astăzi la o rapidă revenire către acest material milenar, sub acest raport. Autorul ne dă exemplul a o mulțime de construcții de hale gigantice din lemn.

Holzforschungsbericht des Instituts für ausländische und koloniale Forstwirtschaft an der Forstlichen Hochscule Tharandt.

Beschreibung tropischer Hölzer aus dem Urwalde Kameruns.

Descrierea unor lemne tropicale din pădurea tropicală a Camerunului.

Holzexport einzelner europäischer Länder.

Exportul de lemne al statelor europene.

Din publicația lunară a C. I. B-ului.

Internationaler Forstwirtschaftsbericht.

Cronica forestieră internațională.

Ne aduce o mulțime de știri de interes pentru economia forestieră, din diferite țări ale lumii.

Internationale Literaturanzeige.

Cronica literară internațională.

I. C. Dem.

NECROLOG

† MIHAIL MATEESCU
1890—1936

S'a stins din viaţă, în ziua de 22 Ianuarie a. c., bunul nostru camarad Mişu Mateescu.

S'a dus o fire fără ancunzişuri, o inimă sinceră generoasă, un om modest până la sfiiclune, dar convins şi înălţat sufleteşte prin conştiinţa datoriei împlinite, corect în serviciu ca şi în viaţa familiară, un om iubit de colegi ca şi de superiorii şi subalternii lui.

Era M. Mateescu una din figurile simpatice, care a lăsat, încă din şcoală, multe amintiri prin felul lui de a fi.

S'a născut la Ploeşti, dintr'o familie de oameni harnici şi modeşti, la 8 Sept. 1890. Luptând eroic cu multe greutăţi şi privaţiuni materiale, a izbutit, prin stăruinţă îndârjită, să învingă toate piedicile, şi să-şi creieze o situaţie în frumoasa carieră pădurărească, căreia din iubirea de natură, i s'a dedicat.

Intrat în Şcoala de Silvicultură în 1912, evenimentele războiului pentru întregirea neamului l-au prins încă înainte de a-şi fi putut lua diploma de inginer. Scăpând însă din viaţă din marele conflict, îşi lămureşte curând situaţia şi este numit pe data de 1 Dec. 1917 în serviciul Eforiei Spitalelor Civile, ca şef al Circ. Mizil.

In Aprilie 1920 părăseşte Eforia şi intră în serviciul Casei Pădurilor, întâi ca şef al ocolului Pesteana, dar ocupând apoi succesiv următoarele funcţiuni: şef al ocolului Tismana (5/V 1922—1/V, 1925). în centrala Direcţiei Piteşti (1/V, 925—1/V, 1927, şef al ocolului Răchitoasa (1/V, 927—15/V, 931), şef al ocolului Roşiorii de Vede (15/V, 931—1/IX 934). şi, în sfârşit, în centrala Direcţiei Bucureşti.

Instituţia silvică pierde în Mihail Mateesec un element muncitor, corect şi bun.

Fie-i ţărîna uşoară!

R. P.

Cercul de studii forestiere al inginerilor silvici

PĂDURI DE AGREMENT.

Conferință ținută de D-l Ing. Nicolau-Bârlad în ședința din 29 Ianuarie 1936.

In partea introductivă a conferinței, D-l Nicolau a expus rezumativ obiectivele esteticei forestiere pentru țara noastră în comparație cu alte țări. Apoi, intrând în subiect, arată care sunt spațiile verzi arborescente (parcuri și grădini) pentru toate municipiile României..

Se stabilește astfel, că afară de unele orașe din Transilvania și Bucovina, care au între 10—40 mp. de spații verzi, pe cap de locuitor, în toate celelalte orașe din restul țării, cifra aceasta ajunge până la 0,3 mp. pe cap de locuitor (Cetatea-Albă, Galați, etc.).

Expunerea este însoțită de grafice și schițe, care evidențiază lipsurile gospodăririi orașelor și neatenția pentru starea sanitară a locuitorilor lor.

Pentru a se remedia acest rău, conferențiarul cere ca edilii orașelor noastre, în colaborare cu specialiștii forestieri (din C. A. P. S. și Min. de Domenii) să întocmească planuri, în vederea amenajării de parcuri și grădini, prin plantațiuni în locurile virane dela marginea orașelor (maidane, gropi, spații libere dintre mahalale, etc.). Treizeci mp. de spații verzi, pe cap de locuitor, este socotit ca cifră optimă.

Se cere apoi ca Statul — reprezentat prin C. A. P. S. — să dispună prin specialiștii săi amenajarea pădurilor din jurul municipiilor, prevăzând în acest scop fonduri bănești.

Conferentiarul arată apoi, care sunt instituțiile care ar trebui să colaboreze, pentru îndeplinirea acestor lucrări, în ce constau aceste lucrări, modul lor de executare și de administrare.

Tangențial, vorbitorul arată importanța acestei probleme și pentru mediul rural, exemplificând-o cu lucrări efectuate în cadrul Fundațiilor Regale.

Pentru a ilustra și mai bine subiectul pus, conferențiarul trece la analizarea spațiilor verzi din trei orașe distincte.

Brașovul, care și-a rezolvat această problemă.

Bucureștiul, care lucrează la rezolvarea ei. Aci vorbitorul insistă mai mult,

arătând lucrările efectuate de Municipiu în *zona interioară* forturilor (Parcul Regele Carol II), dar unde mai necesită încă 1800 Ha de plantaţiuni în parcuri şi grădini. Deasemeni arată posibilităţile de amenajarea pădurilor de agrement în *zona exterioară forturilor*, amintind realizările făcute până acum de C. A. P. S., în păd. Plumbuita, Comana, Cernica, Căscioarele, etc.

Apoi trecând la cel de al treilea caz, municipiul *Cetatea-Albă*, conferenţiarul prezintă soluţionarea acestei probleme.

In încheiere, D-l Nicolau-Bârlad, arată că acest domeniu de lucru, cade în sarcina specialiştilor forestieri ,care cunosc şi elementele pădurii şi elementele esteticei forestiere şi urbanistice.

Conferinţa a fost însoţită de grafice, diagrame, planuri, etc.

Au luat parte la discuţii: D-l Prof. M. Drăcea, D. Drâmbă, Consilier Comanici, Ing. Insp. Gl. N. Nedelcovici, Insp. Tr. Heroiu, Ing. V. Dinu, Ing. I. Cristea, Ing. T. Bălănică.

PROBLEMA PERDELELOR DE PROTECŢIE IN REGIUNILE USCATE

Conferinţă ţinută de D-l Ing. M. Petcuţ, în şedinţa din 5 Febr. 1936

Problema perdelelor de protecţie a fost mult desbătută în ultimul timp, atât în cercul agronomilor cât şi în cercul silvicultorilor dela noi. Suntem încă într'o perioadă de clarificare a ideilor şi de delimitare a atribuţiunilor.

In faţa unui numeros public, ingineri silvici şi agronomi, d-l Petcuţ şi-a desvoltat conferinţa asupra perdelelor de protecţie sprijinindu-se în special pe rezultatele obţinute în Rusia. Pentru agricultura din stepele noastre, creiarea perdelelor de protecţie în aceste regiuni este o necesitate. Constituţia, ca şi conducerea şi gospodărirea lor cer cunoştinţe de specialitate forestieră mult mai temeinice decât cum cred inginerii agronomi dela noi.

O expunere mai amănunţită a celor spuse de D-l Petcuţ a făcut-o D-l Haralamb la «Cronica» din această revistă. De aceea nu mai insistăm.

MALADIILE CRIPTOGAMICE DE IMPORTANŢA ECONOMICA DIN PĂDURI

Conferinţă ţinută de D-l Prof. Ing. C. Georgescu, în şedinţa din 12 Febr. 1936.

In şedinţa din 12-II, D-l Prof. C. Georgescu a prezentat, în proecţiuni, diferite boale criptogamice cari provoacă stricăciuni importante pădurilor, fie la noi, fie în alte părţi dând şi explicaţii despre ciupercile cari provoacă boalele şi despre procesul şi însemnătatea lor.

Printre ciupercile cari provoacă cele mai mari stricăciuni în pădurile noastre sunt: Oidium quercinum, care poate periclita regenerarea stejarului; Ceratostomella ulmi, ciuperca care provoacă moartea ulmilor; Trametes pini sau buretele de ciot al molidului şi Trametes radiciperda sau buretele de rădăcină al molidului, cari în multe păduri de molid din regiuni prea joase pot face improprii pentru întrebuinţări technice până la 50% din cantitatea lemnoasă; Pezlza Willkommi, care poate face uneori imposibilă cultura laricelui; Aecidium elatinum, care provoacă la brad mătura vrăjitoarelor şi cancerul; Cronartium ribicolum, ciuperca care a compromis multe culturi de Pinus strobus din Europa şi apoi din America unde a fost importată prin seminţe. La noi încă nu a fost semnalată.

Boalele criptogamice produc mari stricăciuni în pădurile noastre. Pentru prevenirea lor se cere o mai bună cunoaştere a cauzelor cari le favorizează şi a ciupercilor. O cultură rațională forestieră, fără a se ţine seamă de agenţii patogeni vegetali, nu se poate face.

R. P.

Societatea «Progresul Silvic»

INSTIINȚARE

Domnii membri ai Societății cari posedă diferite acte, documente și fotografii, prezentând un interes istoric silvic, precum și clișee artistice de pitoresc forestier, sunt rugați a le împrumuta secretariatului societății noastre, spre a servi ca material la alcătuirea volumului jubiliar ce va apare cu prilejul serbării semicentenarului.

REGULAMENT PENTRU IMPRIMAREA DE LUCRĂRI DE SPECIALITATE DE CĂTRE SOC. „PROGRESUL SILVIC"

1. In scopul de a sprijini și incuraja literatura forestieră, de a răspândi cartea silvică de popularizare, de a înzestra bibliotecile regionale, Societatea Progresul Silvic în conformitate cu art. 4 al. K din statut, va tipări anual un număr de lucrări de specialitate.

Societatea își va concentra atențiunea :

a) asupra tratatelor și manualelor, care expunând complect materia respectivă, să înlesnească inginerului silvic posibilitatea de a trage folos și învățăminte pentru întregul problemelor pe care i le pune viața practică într'o anumită specialitate și

b) asupra broșurii de popularizare, cu desvoltare restrânsă, cu un mod de tratare accesibil puterii de înțelegere a lumii neforestiere, destinată informării proprietarilor de păduri sau luminării și educării maselor.

2. Tipărirea se va face din fondurile ce se vor înscrie anual în bugetul societății, din produsul vânzării lucrărilor imprimate și din eventualele subvenții.

In ultimele trei luni ale anului, dacă fondul înscris în buget n'a fost epuizat cu aceste 2 categorii de lucrări, Societatea va tipări şi altele, de proporţii mai restrânse şi care, prin materia pe care o vor trata, vor înlesni înţelegerea sau soluţionarea problemelor pe care i le pune silvicultorului activitatea lui de toate zilele.

Şi dacă şi după acestea vor mai rămâne sume neepuizate din bugetul anului respectiv, se vor lua în considerare traduceri din lucrări scrise în limbi străine cari nu sunt accesibile în genere românilor. Lucrările trebuesc să se bucure de o reputaţie mondială, să se adreseze practicei şi technicei silvice şi să nu necesite decât, eventual, o redusă plată pentru dreptul de autor. Iniţiativa traducerilor e rezervată comitetului însărcinat cu conducerea acestor lucrări.

3. Un comitet de 5 membri, desemnat de consiliul de ad-ţie, va examina lucrările ce se încredinţează spre publicare. Comitetul, va stabili:

a) dacă lucrarea prezintă caracterul tratatului sau manualului care, expunând sistematic materia respectivă, atinge toate punctele esenţiale; ori pe acela al broşurii de popularizare, ori în fine pe acela al lucrărilor ştiinţifice de proporţii restrânse şi de folos practic.

b) dacă e redactată într'o limbă corectă, dacă nu conţine greşeli de scris sau ortografie, dacă nu are contradicţii şi omisiuni vizibile: în fine dacă nu sunt fraze, citate, numiri, etc. incomplecte, adică dacă e îngrijit prezentată şi bună de imprimat.

c) dacă are proporţii rezonabile, adică în raport cu folosul practic pe care-l poate aduce, cu estinderea celorlalte lucrări prezentate şi cu mijloacele ce sunt puse la dispoziţie anual pentru tipăriri.

— Lucrările trebuesc să conţină material nou, nepublicat nicăeri (afară de traduceri).

Se va insista ca lucrările să fie scrise, pe cât se poate, la maşină, fără corecturi şi adausuri între rânduri, pentru a fi cât mai citeţe şi să se înlăture orice posibilitate de greşală la cules.

Lucrarea care nu va satisface aceste condiţiuni, va fi restituită pur şi simplu autorului. Faptul că a fost depusă, în formă necorespunzătoare, nu însemnează o înscriere la rând de prioritate şi nu creiază pentru societate îndatorirea de a păstra sume necesare imprimării, sau alte obligaţiuni.

Comitetul de cercetare, şi Societatea nu îşi asumă nici o răspundere pentru cuprinsul lucrării. Autorul răspunde de exactitatea

afirmațiunilor și de originalitatea expunerilor. Orice pretențiuni s'ar ridica de cineva pentru felul cum a fost folosită literatura existentă într'o lucrare, prin reproduceri, citări incomplecte, etc., privesc exclusiv pe autor ,care va răspunde moral și pecuniar.

4. Lucrarea admisă se va tipări în ordinea pe care o va fixa comitetul, ținând seama atât de rândul la înscriere, cât și de importanța lucrării in sine, de importanța materiei pentru practică și de lipsa lucrărilor din materia respectivă.

Odată admisă lucrarea, cel ce-a scris-o va primi cu titlul de drept de autor, 120 lei pagina tipărită(format normal) pentru lucrările cu caracter științific, 80 lei pentru cele de propagandă (format redus) și 40 lei pentru traduceri (format normal). Plata se va face jumătate în timpul imprimării, jumătate atunci când se va pune în vânzare lucrarea, indiferent de felul cum se va desface ulterior.

Pentru volumele ce vor depăși 200 pagini, sumele acestea se vor micșora progresiv, după o scară ce se va stabili.

Pentru conferințe nu se plătește drept de autor.

Autorul va mai primi gratuit 30 de volume.

Intrucât societatea nu urmărește profituri băneşti ci cel mult o modestă alimentare a fondului de tipăriri, va mai acorda autorului jumătate din produsul net al vânzării din primii ani după apariție și anume cinci ani pentru manuale și lucrări științifice și trei ani pentru celelalte categorii. Socoteala se va face anual.

Dacă în cinci ani dela apariția unui manual ori lucrare științifică și trei dela apariția unei lucrări de popularizare sau traduceri se vor mai găsi în depozitul societății un număr de exemplare reprezentând o proporție mai mare decât 10% din ceea ce s'a imprimat, Consiliul de ad-ție al societății, sau comitetul de direcție, trecând peste considerentul sumelor investite, vor lua măsuri pentru desfacerea și răspândirea lucrării.

Autorii cari voesc să se ocupe personal de desfacere, pot cere un număr de exemplare, care li se va pune la dispoziție pe preț de cost; ei nu pot influența însă asupra prețului cu care va vinde societatea și care se va stabili cum se arată mai jos.

Pentru încurajarea autorilor și stimularea cititului în prețul de cost nu va intra în nici un fel cei 120, 80 și 40 lei pe care societatea îi acordă cu titlul de drept de autor.

5. Imprimarea se va face de societate, sub supravegherea comitetului de cinci, care va alege tipografia, caracterele literelor, for-

matul unificat pentru toate publicaţiile societăţii şi va stabili numărul de exemplare care se va scoate. El va putea angaja temporar în scopul unei bune imprimări, unu sau doi corectori, cari vor fi făcut dovada aptitudinilor lor în această direcţie şi eventual un desenator sau doi, pentru unificarea desenurilor şi tablourilor.

Autorii sunt ţinuţi să colaboreze permanent la imprimarea lucrării, dând deslușiri şi făcând prima corectură. Nu vor putea însă aduce textului şi materiei în general, modificări cari să antreneze societatea în cheltueli neprevăzute, cum sunt în special schimbarea textului odată culeş, adică renunţarea la pasagii şi pagini culese şi înlocuirea lor cu altele care n'au figurat în manuscrisul admis de comitet. Aceste schimbări care se plătesc deosebit, se vor face pe socoteala autorului.

6. Lucrările se vor vinde membrilor, direct de către societate, pe preţul de cost majorat cu 20%. Costul se va stabili de comitetul de 5, pe baza facturilor şi notelor de cheltueli.

In librării se va vinde cu preţul pentru membrii, încărcat cu beneficiul libratului.

Comitetul de direcţie al societăţii, în cazuri speciale, va aprecia şi face reduceri asupra preţului la un număr limitat de exemplare. Diferenţa se va imputa fondului de imprimare.

Paralel cu celelalte anunţuri, Revista Pădurilor va face şi ea dese publicaţiuni pentru a ajuta desfacerea cărţilor.

7. Fondul afectat acestor tipărituri şi constituit cum e prevăzut la art. 2, nu poate fi cheltuit decât pentru imprimare, corectură, desenuri, clişee, expediţie şi manipulare. Membrii comitetului lucrează neretribuiţi.

Dacă din vreo cauză oarecare — lipsă de manuscrise, sau lipsă de lucrări cari să se încadreze în prevederile art. 1 — fondul unui an nu se va epuiza, — restul, la sfârşitul anului, se va depune la o instituţie de credit spre a alimenta fondul anului următor.

BIBLIOTECA SOCIETĂŢII

Pentru anul în curs se primesc la biblioteca noastră periodicele notate mai jos. Consultarea caetelor respective nu se poate face decât în localul bibliotecii.

1) Acta forestalia Fennica. Helsinki (Finlanda); anual, cu rezumate în limba germană sau engleză.

2) Albina. Foaie săptămânală pentru popor. Edit. de Fundaţia culturală

regală «Principele Carol». Bucureşti. Lunar, conţine o pagină a pădurilor, îngrijită de ICEF.

3) Allgemeine Forst- und Jagdzeitung. Frankfurt a. M., lunar.

4) L'Alpe. Revista forestale italiana. Firenze ; lunar.

5) Analele Economice şi Statistice. Bucureşti ; lunar.

6) Analele Institutului de Cercetări şi Experimentaţie forestieră. Bucureşti, apare neregulat.

7) Annales de l'Ecole nationale des Eaux et Forêts et de la Station de recherches et experiences. Paris, apare neregulat.

8) Anuarul statistic al României. Bccureşti, anual.

9) Le Bois. Les scieries de Frances et L'écho forestier. Paris, bilunar.

10) Buletinul A. G. I. R. Bucureşti, lunar.

11) Buletinul C. A. P. S. Bucureşti, lunar.

12) Buletinul Comisiunii Monumentelor Naturii. Bucureşti, apare neregulat.

13) Buletinul Facultăţii de Ştiinţe din Cernăuţi. Cernăuţi, cel puţin anual.

14) Buletinul Grădinii botanice şi al Muzeului botanic al Universităţii din Cluj. Cluj, trimestral.

15) Buletinul informativ C. A. P. I. R. Bucureşti, trimestrial.

16) Buletinul informativ al Ministerului Agriculturii şi Domenilor. Bucureşti, bilunar.

17) Buletinul Institutului economic românesc. Bucureşti, lunar.

18) Buletinul Institutului meteorologic central. Bucureşti, lunar.

19) Buletinul Institutului românesc de Conjunctură. Bucureşti, trimestrial.

20) Buletinul Institutului român de organizarea ştiinţifică a muncii. Bucureşti, lunar.

21) Buletinul Societăţii Regale Române de geografie. Bucureşti, anual.

22) Buletinul U. G. I. R. Bucureşti, lunar.

23) Bulletin de la section scientifique de l'Academie Roumaine. Bucureşti, apare neregulat.

24) Bulletin de la Societé Centrale forestiere de Belgique. Bruxelles, lunar.

25) Bulletin de la Societé forestière de Franche-Comté et des provinces de l'Est. Salins-les-Bains (Jura), trimestrial.

26) Bulletin de la Silva Mediterranea. Firenze (Italia), lunar.

27) Carpaţii. Vânătoare, pescuit, chinologie. Cluj, lunar.

28) Centralblatt für des gesamte Forstwesen. Wien (Springer), lunar.

29) Codrii Bucovinei. Rădăuţi, apare neregulat.

30) Codul general al României (C. Hamangiu), Bucureşti, anual.

31) Corespondenţa economică. Bucureşti, lunar.

32) Corespondance économique roumaine. Bucureşti, trimestrial.

33) Curierul silvic. Bucureşti, lunar.

34) Der Deutsche Forstwirt. Berlin, bisăptămânal.

35) Ecoul Pădurilor. Bucureşti, lunar.

36) Empire Forestry Journal. London, bianual.

37) Erdeszeti Lapok. Budapesta, lunar.

38) Excelsior-Economic, financiar, social. București. săpămânal.

39) Forestry — The journal of the Society of Foresters of Great Britain. London. bianual.

40) Forstarchiv. Hannover, lunar.

41) Forstliche Rundschau der Zeitschrift für Weltforstfirtschaft. Neudamm și Berlin, trimestrial. Conține referate și asupra literaturii românești de însemnătate științifică.

42) Forstlich Wochenschrift Silva. Berlin. săptămânal.

43) Forstwissenschaftliches Centralblatt. Berlin, lunar.

44) L'Illustration și La petite Illustration. Paris. săptămânal.

45) Journal forestier suisse. Berne, lunar.

46) Journal of Forestry-Official organ of the Society of American Foresters. Washington, lunar.

47) Las Polski. Warszawa. lunar.

48) Lesnická Práce. Spol-Pisek (Cehoslovacia), lunar.

49) Lesovodska Missal (Revue forestiere). Sofia, trimestrial.

50) Meddelanden fran Statens Skogsförsöjsanscalt. (Mitteilungen aus der forstlichen Versuchsanstalt Schwedens). Stockholm, apare neregulat.

51) Mitteilungen aus des forstlichen Versuchswesen Oesterreichs. Wien. apare neregulat.

52) Mitteilungen des Ausschusses für Technik in der Forstwirtschaft. Berlin. apare neregulat.

53) Mitteilungen der Deutschen Dendrologischen Gesellschaft. Dortmund, anual.

54) Mitteilungen der Schweizerischen Anstalt für das forstliche Versuchswesen. Zürich, apare neregulat.

55) Musu Kaunas (Letonia), lunar.

56) Musu Girios. Kaunas (Letonia), lunar.

57) Oesterreichische Vierteljahrschrift für Forstwesen. Wien, trimestrial.

58) Revista generală de Comerț și Contabilitate. București. lunar.

59) Revista Lumea nouă. București. lunar.

60) Revista Pădurilor. București. lunar.

61) Revista Vânătorilor. București, lunar.

62) Revue des Eaux et Forets. Paris. lunar.

63) Revue internationale du Bois. Paris, lunar.

64) România Agricolă. București. săptămânal.

61) Schweizerische Zeitschrift für Forstwesen. Bern, lunar.

66) Securitas. Publicația p. igiena muncii și combaterea accidentelor. București. lunar.

67) Silva Fennica. Helsinki (Finlanda), apare neregulat.

68) Silvicultorul. Organul societății forestierilor și pădurarilor din Bucovina. Vatra-Dornii. lunar.

69) Silvicultorul. Organul asoc. «Silvicultorul» a conductorilor technici silvici din România. București, lunar.

70) Sumarski List. Zagreb (Jugoslavia). lunar.
71) Sylwan. Lwow (Polonia). lunar.
72) Tharandter forstliches Jahrbuch. Berlin. lunar.
73) Viaţa agricolă. Bucureşti. lunar.
74) Viaţa forestieră. Bucureşti, lunar.
75) Wiener allgemeine Forst- und Jagdzeitung. Wien, săptămânal.
76) Zeitschrift für Forst- und Jagdwesen. Berlin. lunar.
77) Zeitschrift für Weltforstwirtschaft. Berlin. lunar.

In decursul lunii, Ianuarie a. c. biblioteca noastră s'a îmbogăţit cu publicaţiunile notate în lista de mai jos:

1) *Anastasiu Em., Păduraru O.* — Anuarul Corpului Technic. Buc. 1935.
2) *Elorrieta José-de Espalza Tomas.* — El castano en Vizcaya. Madrid, 1935.
3) *Barbey A.* — Une Relique de la Sapinière Mediterranéenne. Paris, 1934.
4) — Acta pro fauna et flora Universali. Bucureşti 1935.
5) — Buletinul A. G. I. R. Bucureşti, 1935.
6) *Henri de Preux.* — Étude pratique sur la construction des routes de montagne. Paris-Neuchatel.
7) *Tian A.* — Notions fondamentales de Chimie générale et de Physico-Chimie. Paris, 1935.
8) *Buchholz E.* — Neue Probleme der russischen Forstwirtschaft. Berlin, 1935.
9) *Ganea Nic.* — Industrializarea betonului şi betonului armat. Bucureşti.
10) *Hempelmann I.* — Laubholzkunde. Berlin, 1922.
11) *Rebel. Dr.* — Der Wald in der deutschen Kultur. München.
12) *Champly R.* — Les Bois d'oeuvre. 2 volume. Paris, 1925—1927.
13) *Escherich G.* — Der alte Forstmann. Berlin, 1935.
14) *Saftenberg F., Heilig F.* — Botanische Wörterbuch. Leipzig.
15) *Montandry M.* — Traité de Cubage. Paris, 1910.
16) *Hamangiu C.* — Codul general al României. Vol. XXIII. Buc. 1935.
17) — Anuarul statistic al României. Bucureşti, 1934.
18) *Zischka A.* — Le Japon dans le monde. L'expansion niponne 1854—1934. Paris, 1934.
19) *Săvulescu Th., Rayş T.* — Materiale pentru flora Basarabiei. Bucureşti, 1934.
20) *Minea I., Boga L.* — Cum se moşteneau moşiile în Ţara Românească până la sfârşitul sec. al XIV. Vol. II. Iaşi. 1935.
21) *Meteş St.* — Din istoria dreptului românesc în Transilvania. Bucureşti, 1935.
22) *Iorga N.* — Două hrisoave domneşti pentru mânăstirea Mărgineni. Bucureşti. 1935.
23) *Drăcea M.* — Cultura câtorva specii forestiere exotice în România. Bucureşti. 1935.

24) *D. Dendrol Gsch.* — Mitglieder Verzeichnis. Wendisch, 1929.
25) — — 9—Mitteilungen der D. Dendrologischen Gesellschaft. J. buch 47, Dortmund, 1935.
26) — — Revue internationale du bois. Vol. 2. Paris, 1935.
27) *Hilt V.* — România economică. Bucureşti, 1935.
28) — — Zeitschrift für Weltforstwirtschaft. Band 2. Neudamm. 1934—35.
29) — — Revista Pădurilor. Anul XLVII. Bucureşti, 1935.
30) — — Centralblatt für das gesamte Forstwesen. Wien, 1935.
31) — — Lesnická Práce. Pisek, 1935.

Bibliotecar, *I. C. Demetrescu*

Casa de Credit, Economie şi Ajutor a Corpului Silvic, C. E. A. C. S.

CONVOCARE

Domnii acţionari ai Casei de Credit, Economie şi Ajutor a Corpului Silviç „CEACS" sunt convocaţi în Adunare Generală Ordinară pentru ziua de 22 Martie 1936, orele 10 dimineaţa în localul Societăţii „Progresul Silvic" din Bucureşti, Bulevardul Take Ionescu No. 31.

Ordinea de zi:

1. Darea de seamă a Consiliului de Ad-ţie asupra activităţii 1935.
2. Raportul Cenzorilor.
3. Discutarea şi aprobarea Bilanţului, Contului de Profit şi Pierdere precum şi repartizarea beneficiului.
4. Aprobarea Bugetului pe 1936.
5. A hotări asupra Fondului de rezervă.
6. Alegerea a trei membri în Consiliul de Administraţie în locul d-lor: C. Sava-Goiu, P. Ioan şi G. Constantinescu al căror mandat a expirat.
7. Alegerea a trei cenzori în locul d-lor: G. Chercea, Gh. I. Ionescu şi N. Caragea al căror mandat a expirat precum şi alegerea a trei cenzori supleanţi.
8. Comunicări cu privire la stadiul în care se găseşte chestiunea transformării Casei.

Membrii al căror mandat a expirat precum şi cenzorii pot fi realeşi.

Membrii Consiliului trebue să posede 30 acţiuni, iar cenzorii 20.

Votarea se face în conformitate cu art. 81 şi 82 din Statute.

Potrivit art. 76 din Statute, dacă în ziua de 22 Martie 1936 nu se va întruni numărul de acţionari cerut de Statute, Adunarea se amână pentru ziua de 29 Martie 1936, în acelaş local şi la aceeaşi oră fără nici o altă convocare sau publicaţie.

Consiliul de Administraţie.

PUBLICAŢIUNI

DECIZIUNI MINISTERIALE

MINISTERUL AGRICULTURII ŞI DOMENIILOR

Direcţia Regimului silvic

DECIZIUNE

Noi, Ministru secretar de Stat la Departamentul Agriculturii şi Domeniilor
Asupra raportului Domnului Director al Regimului Silvic,
Având în vedere art. 2 din codul silvic:
Având în vedere art. 2 din legea modificătoare la codul silvic, publicată în Monitorul Oficial Nr. 131/920.

DECIDEM:

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Solonetul Nou, judeţul Suceava, proprietatea Obştei Solonetul Nou, în suprafaţă de 114 ha. 6800 mp. Regim şi tratament Codru cu 2 tăeri succesive în 5 ani interval. Revoluţia normală 100 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Tăul Rece, jud. Ialomiţa, proprietatea Alexandrinei Cantacuzino, în suprafaţă de 48 ha. 3440 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani.

c) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Groapa Ciurgăului, judeţul Someş, proprietatea comunei Diviciorii Mici, în suprafaţă de 46 ha. 5300 mp. Regim şi tratament crâng cu 50 semînceri goruni la hectar. Revoluţia normală 30 ani.

d) Amenajamentul pădurii Dumos de sat şi Mugeau, judeţul Cluj, proprietatea comunei Baita, în suprafaţă de 17 ha. 2600 mp. Regim şi tratament crâng cu 30 rezerve stejar şi salcâm la ha. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, întrucât-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arăturile din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) **Mircea Cancicov.**

No. 25985/936.

No. 178229/935.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurilor din ocolul silvic **Ianăuţi**, judeţul Hotin, proprietatea statului, în suprafaţă totală de 10.993 ha. 6200 mp. Regimul: O secţie cu 6 serii de crâng şi revoluţie normală 25 ani şi 105 pentru element rezervă şi altă secţie cu o serie de codru regulat.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii **Buda Rafaila**, judeţul Vaslui, proprietatea Statului, în suprafaţa totală de 2365 ha. 5800 mp. Regimul: Două serii de codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 96 ani la seria I şi 108 ani la seria II-a.

c) Amenajamentul pădurii **Răchitoasa Apus** seria VI-a, judeţul Tecuci, proprietatea Statului, în suprafaţă totală de 1572 ha. Regim şi tratament Codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 120 ani.

d) Amenajamentul pădurii **Groşi**, Judeţul Hunedoara, proprietatea Statului, în suprafaţă de 910 ha. 3000 mp. Regim şi tratament Codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 120 ani.

e) Amenajamentul pădurii **Faurcaia-Piscul Casovat**, seria IV-a judeţul Mehedinţi, proprietatea Statului, în suprafaţă de 603 ha. 2700 mp. Regim şi tratament codru cu tăieri succesive. Revoluţia normală 96 ani.

f) Amenajamentul pădurilor **Buneşti Ocnele Mari**, judeţul Vâlcea, proprietatea Statului, în suprafaţa totală de 547 ha. 4700 mp. Regim şi tratament codrul cu tăieri succesive. Revoluţia normală 120 ani.

g) Amenajamentul pădurii **Adam Seria II, Jerdia Stroia**, judeţul Tutova, proprietatea statului, în suprafaţă de 472 ha. 2000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

h) Amenajamentul pădurilor **Ostrovul Corbului şi Ostrovul Batoţi**, judeţul Mehedinţi, proprietatea Statului, în suprafaţă de 378 ha. 6400 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

i) Amenajamentul pădurii **Malului**, judeţul Dolj, proprietatea statului, în suprafaţă de 224 ha. 2000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

j) Amenajamentul pădurii **Diecheni Berea şi Micleasca Păuşeşti** seria VIII-a, judeţul Tecuci, proprietatea statului, în suprafaţă de 234 ha. 0191 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 15 ani.

l) Regulamentul pentru exploatare al pădurii **Zăvoiul Pătroaia Vale** etc., judeţul Dâmboviţa, proprietatea Statului, în suprafaţă de 2 ha. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 1 an. Revizuirea în fiecare an.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celui dela alin. l, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, lăsând se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor. (ss) Mircea Cancicov.

No. 25973/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Leosteana, judeţul Someş, proprietatea comunei Braniştea, în suprafaţă de 141 ha. 9200 mp. Regim şi tratament crâng cu 50 rezerve goruni la ha. Revoluţia normală 30 ani.

b) Amenajamentul pădurii Composesorala Secătura, judeţul Someş, proprietatea Composesoratului de pădure, în suprafaţa de 83 ha. 3700 Regim şi tratament crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluţia normală 30 ani.

c) Amenajamentul pădurii Valea Calaciî, judeţul Cluj, proprietatea comunei Sărata, în suprafaţă de 62 ha. 7300 mp. Regim şi tratament crâng cu 20 semînceri la ha. Revoluţia normală 40 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Lunga, judeţul Cluj, proprietatea Crăciun Ioan şi soţia, în suprafaţă de 44 ha. 8800 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Urlătoarea, judeţul Argeş, proprietatea Elisabeta Gibescu, în suprafaţa de 12 ha. 4200 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 21 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, lăsându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturii şi Domeniilor. (ss) Mircea Cancicov.

No. 25968/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii C u v i u, judeţul Arad, proprietatea Composesoratului foştilor urbarialişti din comuna Cuviu, în suprafaţă de 216 ha. 9200 mp. Regim şi tratament crâng. Revoluţia normală 40 ani.

b) menajamentul pădurii B e n a i a, judeţul Cluj, proprietatea comunei Mierţa, în suprafaţă de 77 ha. 9600 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală de 40 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Z ă v o i u l D r ă g ă n e ş t i, judeţul Romanaţi, proprietatea General C. Manolescu, în suprafaţă de 15 ha. 0300 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 10 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Z ă r n e ş e a, judeţul Prahova, proprietatea Preot I. D. Mihai, în suprafaţa de 11 ha. 2600 mp, Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie: revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecărula sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministru Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No 25966/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi :

a) Amenajamentul pădurii R ă ş i n a r i i d i n D e a l, judeţul Sibiu, proprietatea comunei Răşinari, în suprafaţă de 3129 ha. Regim şi tratament 3 serii de codru cu tăieri succesive şi 100 ani revoluţie normală şi a 4-a de protecţie cu exploatabilitate fizică.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente, etc. referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 2597/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Dolului, judeţul Cluj, proprietatea Brunner Eugen şi fraţii, în suprafaţa de 174 ha. 0600 mp. Regim şi tratament crâng cu 40 rezerve/ha. gorun la ha. Revoluţia normală 40 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Cioarinu, judeţul Ilfov, proprietatea Basile Mosen, în suprafaţă totală de 36 ha. 4000 mp. Regim şi tratament crâng simplu în ambele serii. Revoluţia normală 15 ani pentru seria de ştenuri şi 5 ani pentru seria de văpoi.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Părâul Borvizului, judeţul Mureş, proprietatea Mrei Şt. Ilie din comuna Topliţa în suprafaţă de 28 ha. 750 mp. Regim şi tratament crâng cu răriri rase. Revoluţia normală 90 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Mavrodolo, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Alexandru Stan Dan, în suprafaţa de 17 ha. 6000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 5 ani. Revizuirea în 1938/939.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celui deja alin. d, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie: revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de patru este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 2597/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Zelenski Sistarovet, judeţul Timiş Torontal, proprietatea Robert Zsellensky, în suprafaţă de 130 ha. 4300 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Gârlici, judeţul Constanţa, proprietatea indiviză a împroprietăriţilor din anul 1886, în suprafaţă de 114 ha. 2800 mp. Regim şi tratament crâng simplu cu răriri în seamn. Revoluţia normală 5 ani. Revizuirea după 5 ani.

c) Amenajamentul pădurii Santioana, jud. Someş, proprietatea Inginer Nic. Schiller, în suprafaţă de 64 ha. 7300 mp. Regim şi tratament crâng cu 40 rezerve/ha. gorun la ha. Revoluţia normală 20 ani.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 25971/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Doluluí, judeţul Cluj, proprietatea Brukner Eugen şi fraţii, în suprafaţă de 174 ha. 0600 mp. Regim şi tratament crâng cu 40 rezerve goruni la ha. Revoluţia normală 40 ani.

b) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Cioarinu, judeţul Ilfov, proprietatea Basile Mosen, în suprafaţă totală de 36 ha. 4000 mp. Regim şi tratament crâng simplu în ambele serii. Revoluţia normală 15 ani pentru seria de ştejeri şi 5 ani pentru seria de zăvoi.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Părâul Borviznlui, judeţul Mureş, proprietatea M-rei Sf. Ilie din comuna Topliţa în suprafaţa de 28 ha. 770 mp. Regim şi tratament codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 90 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Mavrodolo, Judeţul Dâmboviţa, proprietatea Alexandru Stan Dan, în suprafaţă de 17 ha. 6000 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţie normală 5 ani. Revizuirea în 1938/939.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celui dela alin. d, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de uplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 25970/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Zelenski Sistarovet, judeţul Timiş Torontal, proprietatea Robert Zsellensky, în suprafaţă de 120 ha. 1300 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Gărliet, judeţul Constanţa, proprietatea indiviză a împroprietăriţilor din anul 1886, în suprafaţă de 114 ha. 2800 mp. Regim şi tratament crâng simplu cu tăieri în seamn. Revoluţia normală 5 ani. Revizuirea după 5 ani.

c) Amenajamentul pădurii Santioana, jud. Someş, proprietatea Inginer Nic. Schiller, în suprafaţă de 64 ha. 7900 mp. Regim şi tratament crâng cu 40 rezerve goruni la ha. Revoluţia normală 20 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Valea Mare, judeţul Muscel, proprietatea Dr. D. Ishăşescu, în suprafaţă de 27 ha. 6400 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 20 ani.

e) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Cioconica-Turnavitu şi Valea Cetăţii, judeţul Argeş, proprietatea Alexandrina Gh. Roşanu, în suprafaţă de 16 ha. 2625 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

f) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Cioconica-Turnavitu, etc., jud. Argeş, proprietatea Iancu D. Pleşoiu, în suprafaţă de 14 ha. 4375 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 30 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate cu excepţia celui dela alin. b, se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere tehnic silvic, lăsându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arătările din aceste regulamente amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere tehnic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No. 25967/936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Uyiresu, judeţul Sălaj, proprietatea comunei Hereclean, în suprafaţă de 82 ha. 2931 mp. Regim: Tăieri de conversiune dela codru la crâng. Revoluţia rezultătoare 40 ani.

b) Amenajamentul pentru exploatare al pădurii Sangeorgiu, judeţul Someş, proprietatea Stăpânia Bichiu, în suprafaţă de 59 ha. 6300 mp. Regim şi tratament crâng cu 40 rezerve la ha. Revoluţia normală 24 ani.

c) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Goneşti, etc., judeţul Buzău, proprietatea Ion M. Popescu, în suprafaţă de 60 ha. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani.

d) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Baldana, judeţul Dâmboviţa, proprietatea Most. Nae Dobrescu, în suprafaţă e 58 ha. 0403 mp. Regim şi tratament crâng simplu. Revoluţia normală 12 ani.

e) Amenajamentul pădurii Hangbiaş, judeţul Mureş, proprietatea Tolvaly şi descendenţii, în suprafaţă de 48 ha. 9489 mp. Regim şi tratament crâng cu 80 rezerve la ha. Revoluţia normală 26 ani pentru elementul crâng şi 80 ani pentru elementul rezervă.

f) Amenajamentul pădurii Groapa Gurgăului, jud. Someş, proprietatea comunei Târgusor, în suprafaţă de 40 ha. 0800 mp. Regim şi tratament crâng cu 50 semincері la ha. Revoluţia normală 30 ani.

g) Regulamentul pentru exploatare al pădurii Mina Mare, jud. Cluc, proprietatea Soc. în nume colectiv Mezeur, în suprafaţă de 39 ha. 6400 mp. Regim şi tratament codru cu tăieri rase. Revoluţia normală 90 ani.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arăturile din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea T. Cancicov.

No. 2306|936.

Art. 1. — Se aprobă de noi:

a) Amenajamentul pădurii Răşinarii de Munte, judeţul Sibiu, proprietatea comunei Răşinari, în suprafaţă de 1385 ha. Regimul: Două serii de codru cu tăieri rase şi revoluţia normală 100 ani şi a treia de protecţie cu exploatabilitate fizică.

Art. 2. — Revizuirea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare mai sus menţionate se va face după zece ani.

Dacă vreuna din păduri în total sau în parte intră în dispoziţiunile legilor: pentru protecţia monumentelor naturei, pădurilor necesare apărării naţionale, pădurilor de protecţie; revizuirea se va face şi mai înainte de acest termen.

Art. 3. — Aceste regulamente de exploatare, amenajamente, etc. se aprobă numai din punct de vedere technic silvic, luându-se drept definitivă situaţia comunicată de organele de aplicare a legii pentru reforma agrară.

Constatându-se însă în urmă că arăturile din aceste regulamente, amenajamente etc., referitoare la suprafaţa pădurei, la numele proprietarului, etc. au fost date eronat sau între timp au suferit schimbări din cauza reformei agrare, sau alte cauze, regulamentul sau amenajamentul se va revizui imediat, fie din punct de vedere technic silvic, fie asupra proprietăţei, etc.

Amenajamentul (regulamentul de exploatare) nerevizuit la termen de parte, este nul şi neavenit.

Art. 4. — Toate celelalte dispoziţiuni prevăzute în studiile respective şi articolul adiţional anexat fiecăruia sunt executorii.

Art. 5 şi ultim. — Domnul Director al Regimului Silvic este însărcinat cu executarea prezentei Deciziuni.

Dată astăzi 27 Ianuarie 1936, în cabinetul nostru.

Ministrul Agriculturii şi Domeniilor, (ss) Mircea Cancicov.

No 2597|936.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

REVISTA PADURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor-şef: **Stinghe V.**

Membri:

Drăcea M. — Rădulescu M,
Ioan P. — Sburlan D

SOCIETATEA „PROGRESUL SILVIC"

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1935:

Preşedinte: Drăcea M.

Vice-Preşedinţi: Alimănişteanu C., Stinghe N. V.

Casier: Priboianu N. V.

Secretar general: Vâlceanu Eug.

Secretari: Emanoil C., Ionescu-Heroiu Tr.

Membrii:

Bunescu M. C. — Grozescu D.
Butoi Al. — Ionescu A.
Caragea Nic. — Lazăr H.
Drâmbă D. — Minescu Gh.
Eliescu A. — Năstăsescu Gh.
Florescu M. P. — Nedelcovici Ath.
Georgescu P. C. — Simionescu I.

Cenzori: Constantinescu Gh., Ionescu Gh., Chercea Gh.
Cenzori supleanţi: Teodorescu Şt., Constantinescu-Fălciu A. şi Popescu-Salcia I.

Preţul abonamentului:

Pe un an . . . . . 300 lei
„ „ „ pentru membrii Societăţii . . . . 200 „
„ „ „ pentru conductori şi brigadieri . . 75
Numărul 25

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII «PROGRESUL SILVIC»

Nr. 3.
MARTIE 1936
ANUL XLVIII

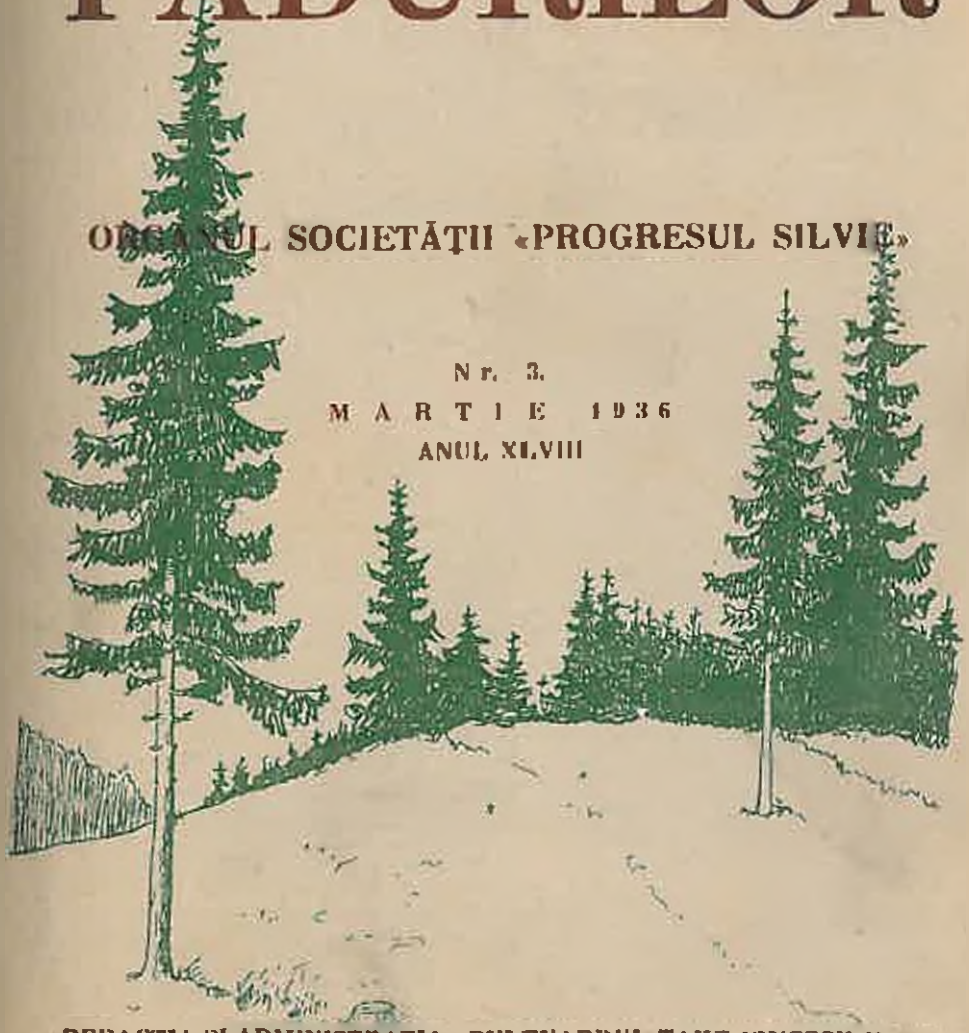

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31
BUCUREȘTI

(Cliseu Al. Haralamb)

Nuieliș de carpin, stejar și frasin după curățire. Păd. Ursaru, (Cislău).
Fourré de charme, chêne et frêne après l'éclaircie.
Jungwuchs aus Hainbuche, Eiche une Esche nach der Durchläuterung.

S T U D I I

PANĂ LA CE ALTITUDINE VEGETEAZĂ CĂTINA ALBĂ (HIPPOPHAË RHAMNOIDES L.) PE VALEA PRAHOVEI

de Dr. ANTON V. RĂDULESCU

Cătina albă găseşte pe Valea Prahovei, în mod incontestabil, cele mai potrivite condiţiuni de vegetaţie. Aceasta ne fac s'o deducem întinsele suprafeţe pe care se află răspândită de o parte şi de alta a văii, pe distanţa Câmpina-Posada. O călătorie cu trenul sau automobilul în această regiune, ne va da posibilitatea să avem o ideie despre apariţia în masă a acestei specii. Foarte bine se pot observa întinsele arborete, din tren. După ce am trecut de gara Băicoi, în punctul unde traseul liniei ferate începe a coborî ca să traverseze Prahova, apar şi primele exemplare de cătină, pe cele două maluri ale traseului care este în debleu. Solul este format din prundiş, aci începându-se enormul con de dejecţie al Prahovei, cunoscut sub numele de Branciog. Din acest punct, cu cât înaintăm mai sus, cătina devine din ce în ce mai deasă, atingând un maximum al răspândirei sale în dreptul comunelor Breaza. Tufişurile ce le constitue cătina în aceste locuri, prin varietatea compoziţiei speciilor şi prin înfăţişarea lor coloristică ne amintesc formaţiunea de machie din regiunea mediteraniană. Intre speciile mai frecvente ce întovărăşesc cătina, găsim : Cornus sanguinea, Cornus mas, Viburnum opulus, Berberis vulgaris, Rosa, Prunus avium, iar în părţile mai umede apar Populus nigra, Populus alba, Salix purpurea, Alnus incana, etc. Sub formă mai pipernicită, din cauza omului, se pot vedea exemplare de Betula verrucosa, Salix capraea. Nu lipsesc tuferişurilor nici lianele, reprezentate în mod abundent prin Cle-

matis vitalba. Pentru iubitorul de natură tufeřişurile acestea oferă, mai cu seamă toamna, un tablou nespus de frumos. Coloritul atât de variat al frunzelor roşiatice de sânger (Cornus sanguinea) alături de boabele galbene de mărgean ale cătinei şi argintiul frunzelor ei, poate fi pentru oricare din noi un prilej de desfătare a ochiului.

Trecând de Comarnic, Valea Prahovei începe să se îngusteze, suprafeţele spălate de ploi, ravinate, care convin aşa de bine cătinei albe, se reduc din ce în ce mai mult cu cât ne apropiem de Cernica. Aci, Valea Prahovei s'a îngustat mult, începe a fi pe partea dreaptă acoperită de păduri de fag, numai pe partea stângă care este mai golaşă se mai găseşte în grupe, cătina. Nu se mai întâlnesc acele întinse pâlcuri care le-am văzut la Breaza. La Posada, grupele devin din ce în ce mai rare, încât, Posada se poate considera ca limita superioară de răspândire în masă a cătinei.

Peste această limită apariţia ei devine tot mai rară. Abia în apropierea Cimitirului Seţu, pe partea dreaptă a Şoselei naţionale Ploeşti-Predeal, pe sol pietros, mai întâlnim o tufă. Fiind pe marginea şoselei, din cauza prafului, etc. arată să nu-i meargă prea bine. De asemenea în dreptul acestui punct, pe lângă calea ferată, se mai văd ultimele exemplare sporadice de cătină.

Curioasă pare ivirea cătinei pe suprafaţa de câteva sute de metri pătraţi în apropierea podului peste Izvor, al şoselei naţionale, în spatele casei Bibescu. N'ar fi exclus ca să fi fost aici plantată cu scopul să se fixeze malul pârâului Izvor. Prin faptul că această grupă vegetează bine, sunt exemplare ce se ridică la 2 m. înălţime şi cu diametrul până la 5—7 cm, ne-a făcut să credem când le-am văzut pentru prima dată, că încă nu ne găsim la limita superioară. Altitudinea acestui loc este de aproximativ 800 m. Că condiţiunile de vegetaţie pentru cătină sunt la Sinaia Izvor destul de favorabile, ne-o confirmă cele câteva exemplare de cătină ce se pot vedea în fosta grădină horticolă Weiss. Grădina se găseşte pe drumul Moroienilor, în faţa spitalului Eforiei Civile, dela Izvor. Unul dintre aceste exemplare are diametrul terier de 16 cm, un coronament foarte desvoltat ce se desface dela 2 m. dela sol, în formă ovală, atingând în lăţime 4 m. Înălţimea la spic a acestui exemplar este aproape 5 m. Figura 1 completează descrierea noastră ; dunga albă din faţă reprezintă 2 m. înălţime.

In afara grădinei, pe partea spitalului, în apropiere de această grupă, se mai observă câteva tufe mici, şi pe lângă ele chiar o mul-

ţime de puieţi, care ne adevereau prin aceasta că se pot regenera cu uşurinţă pe cale naturală. Era vădită la ele tendinţa de răspândire, de întindere a tuferişului, care părea puţin stânjenit numai, de prezenţa în apropiere a unui drum de pădure.

Cercetând mai de aproape, felul cum erau răspândite exemplarele mari de cătină albă, de lângă spital, se putea vedea foarte evident, că ele urmau linia gardului grădinei. Am identificat de asemenea câteva cioate vechi, resturi ale unor exemplare aflate tot pe linia gardului şi care în ultimii ani au fost tăiate.

Fig. 1. Un exemplar de cătină albă, lângă Spitalul Eforiei, dela Izvor-Sinaia. Foto A. Rădulescu. 1935.

Acestea ne-au părut indicii pentru a deduce că ele au fost cândva plantate pe hotar, pentru delimitarea proprietăţii.

Un argument în plus în favoarea afirmaţiei mele am mai putea găsi, dacă admitem că în lucrarea postumă a Doctorului D. Grecescu, „Plante vasculare până acum cunoscute în Bucegi" apărută în 1909, sunt cuprinse toate plantele ce cresc în Bucegi. S'ar trage uşor concluzia că această grupă de cătină albă a fost plantată ulterior apariţiei lucrării, prin faptul că nu găsim nici o menţiune despre prezenţa în Bucegi a cătinei albe. Cum însă în lucrarea citată mai sunt o serie de plante nemenţionate, care cu siguranţă sunt spontane în aceste locuri, nu am fi îndreptăţiţi a trage această concluzie. Aşa lipseşte din broşura lui Grecescu Sambucus ebulus.

Când am descoperit această staţiune artificială de cătină albă, vegetând aşa de viguros, m'a făcut să cred că ar putea să existe chiar staţiuni naturale superioare acesteia.

Presupunerea noastră se adevereşte în vara anului 1931, când

în apropierea carierei de piatră, dela Piatra Arsă, am descoperit câteva fire de cătină albă.

La jumătatea distanţei dintre Sinaia şi Poiana Ţapului, pe partea stângă, se află cariera de piatră de var şi blocuri, Piatra Arsă ; carieră veche, în exploatare fiind de mai bine de 40 de ani. Mergând pe linia planului înclinat cu ajutorul căruia se transportă piatra din carieră la linia de garaj a C. F. R., după ce trecem de prima staţiune superioară, linia se desface în două, în formă de V. Alături de ramura din dreapta, cum urcăm de jos, aproape de sfârşitul liniei, pe o ridicătură se găsesc cele câteva fire de cătină. Fără să fie prea mari, ajungând la 1,50 m. înălţime şi groase în apropierea solului de 2—3 cm. Solul pe care se află este alcătuit din grohotiş de roci calcare, conglomerate, rezultate din exploatarea carierei, acoperit cu un strat de pământ foarte superficial. Aspectul exterior arată că solul şi clima îi convin destul de bine. Nu se observă a fi suferit de ger ; factorul care joacă aşa de mare rol în răspândirea verticală a speciilor la limita superioară a lor.

Altitudinea la care se află această tufă de cătină, dedusă după harta turistică Gârbova [1]), este de 1000 m.

Revenind în vara anului 1935 în aceste locuri, cu scopul de a vedea dacă tufa de cătină albă mai există, am putut să constat că ea nu pierise încă, ba chiar nu departe de ea, în aceleaşi condiţiuni am mai descoperit noi exemplare ceva mai mici. Aflarea acestor exemplare m'a îndemnat să cercetez mai cu atenţie locurile din apropiere. Mare mi-a fost surprinza când după ce am făcut primele mele investigaţiuni, mai sus, la 200 m distanţă, în partea dreaptă a carierei, descopăr un apreciabil pâlc de cătină, agăţat pe marginea de sus a carierei de piatră, în formă de fâşie, lungă de aproximativ 30—40 m. şi lată pe unele locuri până la 7—8 m. Expoziţia terenului este estică, în plină lumină, numai în partea vestică pâlcul este umbrit de pădurea de brad şi stâncile care se ridică abrubt în imediată apropiere.

Solul pietros, numai din grohotiş, având ca rocă mumă conglomerate şi calcar. Pătura de sol este, în general, foarte superficială, numai în câteva depresiuni mici, stratul de sol se îngroaşe mai mult.

Starea de vegetaţie a acestui pâlc de cătină se prezintă în cele

1) Exprim mulţumiri D-lui Ing. Al. Săvulescu, dela Casa Regală, pentru amabilitatea cu care mi-a pus la dispoziţie această hartă.

mai bune condiţiuni, diametre de 4—5 cm sunt foarte frecvente, iar în înălţime cele mai multe ajung la 3 m. In timpul când le-am cercetat, în luna Octombrie, erau pline de fructe, fructele mi-au părut a fi ceva mai mici.

In asociere cu cătina se găsesc aici următoarele specii: Salix capraea, Populus tremula, Acer pseudoplatanus, Alnus incana, pueţi mici de Picea excelsa şi Abies pectinata. Aproape de pâlc în partea superioară se arătau primele exemplare naturale de larice, alături de molift, brad şi fag.

Fig. 2. Un pâlc de cătină albă în cariera Piatra Arsă, la 1100 m. altitudine. Foto A. Rădulescu, 1935.

Altitudinea acestei staţiuni naturale de cătină, căci nu se poate pune la îndoială spontaneitatea, după harta statului major, pare să fie 1100 m.

Pentru răspândirea verticală a cătinei în Bucegi, staţiunea de aici, reprezintă punctul maximum la care s'a găsit până în prezent.

Nu ar fi exclus ca staţiunea de care ne-am ocupat să nu fie ultima deoarece expoziţia ce are acest pâlc, fiind estică, deci fără a prezenta cele mai bune condiţiuni de căldură ce se găsesc la limita superioară numai pe expoziţiile sudice, credem că ar mai putea exista staţiuni la altitudini superioare, pe versanţi cu expoziţie sudică.

La fixarea terenurilor erozibile, cu formaţiuni torenţiale, care în ţara noastră din păcate se înmulţesc mereu, ştim că găsim în cătina albă un excelent ajutător, ca specie pionieră. Faptul că chiar la altitudinea de 1100 m. cătina creşte încă în mod spontan, este un indiciu preţios că se va putea întrebuinţa cu succes alături de aninul alb la fixarea coastelor, până la altitudinea aceasta, şi pe versanţi cu expoziţie sudică putându-se chiar depăşi.

In literatura românească de specialitate, cătina albă este cunoscută ca un arbust de 2—3 m. înălțime [1]) sau ca un mic arbust. Este foarte adevărat că așa cum se găsește la noi, ca și aiurea, cătina este cunoscută numai ca arbust, din cauză că omul în cele mai multe cazuri îl taie, împiedicându-l să ajungă dimensiuni mai mari. Este foarte căutat pentru garduri în aceste regiuni, din lipsa altui material.

Exemplare izolate lăsate în pace, pot să ia forma arborescentă așa cum este exemplarul găsit de noi la Izvor. In cazuri favorabile, dimensiunile la care ajunge cătina albă întrec cu mult cazul nostru. Astfel, în grădina botanică a Universității din München, se găsesc câteva exemplare de cătină albă cu trunchiuri groase de 25 cm. la înălțimea pieptului și înalte de aproape 8 m. Gustav Hegi în Illustrierte Flora von Mitteleuropa vol. V, pag. 740, relatează despre cunoscutele exemplare de cătină albă din Insulele Aland (Marea Baltică) ale căror diametre numără nu mai puțin decât 90 cm.

Din toate aceste se poate vedea clar că nu avem de a face numai cu un arbust, sau încă, mic arbust, ci chiar cu un arbore, un arbore mic.

După clasificarea ce găsim în A. Dengler, Waldbau, ed. I. 1930, pag. 2, cătina albă corespunde în cazuri extreme, arborilor de categoria III-a, ale căror înălțimi sunt cuprinse între 5—10 m.

Așa dar când este vorba să clasificăm cătina albă este insuficient a spune că este un arbust. Se impune să completăm caracterizarea noastră prin adăugirea cuvintelor „și arbore mic" [2]) (categoria III-a).

Welche Meereshöhe erreicht Hippophaë Rhamnoides in Prahova-Tal.

---

1) Marcel Brândza, Flora ilustrată a plantelor lemnoase, 1934, la pag. 35 stă scris despre cătina albă: «Arbust 2—3 m, spinos și stufos», iar la pag. 223: «Cătina albă este un mic arbust, răspândit în Europa boreală»... etc...

2) Aceasta este de altfel caracterizarea din alte literaturi; I. Busse. Forstlexikon Vol. II. 1930, pag. 250.

Jusqu'à laquelle altitude s'étend l'Hippophaë rhamnoides dans la vallée de Prahova.

Jusqu'à 600 m on le trouve très fréquemment ; puis il devient plus rare et disparaît vers 1100 m. C'est à cette altitude qu'il a pu encore être trouvé par l'auteur, qui considère cette station comme la plus haute de la chaîne de Bucegi.

DESPRE VEGETAŢIA LEMNOASĂ DIN MUNŢII BUZĂULUI

de Ing. S. PAŞCOVSKI.

In timpul excursiunilor făcute prin Munţii Buzăului, am cules câteva date asupra repartiţiei unor esenţe forestiere. Expun mai jos ce-mi pare mai interesant.

O staţiune, necitată până azi, a tisei (Taxus baccata L.) se găseşte în apropierea satului Broasca, pe muntele Jariştea, în fundul văii Bonţului Mic ; punctul respectiv poartă chiar numele „La Tisă". Am găsit aici câteva exemplare mici, schilodite de ţărani. Arboretul înconjurător e de fag ; altitudinea ca. 800 m.

Pinul silvestru (Pinus sylvestris L.) este destul de frecvent în această regiune. Cred că nu prezintă interes de a cita toate staţiunile, unde l-am găsit. Vreau să atrag atenţia cercetătorilor numai asupra faptului că există aici două varietăţi diferite. Am cercetat chestiunea mai deaproape în pădurea Giurca. In această pădure pinul există în două puncte, în grupe mici, anume :

1) pe Vârful Pinacilor, pe stânci, formând o asociaţie cu gorun, fag şi mesteacăn ; exemplarele de aici aparţin varietăţii *genuina Heer f. gibba Christ ;*

2) în Poiana Arşiţei, unde creşte cu molid, fag, ienuper etc. ; pinii din această grupă aparţin varietăţii *hamata Steven.*

Ienuperul (Juniperus communis L.) este foarte răspândit, mai ales în pădurea Giurca ; aici pe Valea Coşocii am găsit câteva exemplare la o altitudine de 550 m. aproximativ. Foarte frecvent este şi pe muntele Siriu. Pe acesta din urmă, şi pe Penteleu, alături de forma tipică, se găseşte şi *var. intermedia Sanio,* aproape tot atât de răspândită.

Aninul negru (Alnus glutinosa Gaertn.) pe Valea Buzăului se mai găseşte în puţine exemplare, în dreptul satului Broasca ; prin apropiere am mai văzut, însă tot puţine exemplare, în partea infe-

ferioară a văii Siriului, afluent al Buzăului. Pe Valea Băscei pare a fi mult mai răspândit; așa de ex. în dreptul satului Gura Teghi este aproape tot așa de frecvent ca și aninul alb; împreună cu acesta formează tufărișuri dese pe prundul pârâului. Tot aici am găsit o stațiune a aninului negru, cu totul neobișnuită: pe coline aride și pietroase deasupra satului, departe de apă, cresc mai multe tufe de această specie, în amestec cu pin silvestru, gorun și carpin.

Aninul verde (Alnus viridis D. C.) se găsește pe golul Penteleului, unde un versant abrupt, spre N de vârful principal, este acoperit de un aniniș des, în care se mai vede doar ici-colo câte o salcie. Există și pe golul Siriului; este abundent în special lângă „Lacul fără fund" (ca. 1400 m. alt.), unde deasemenea formează tufărișuri dese și întinse. Trebuie notat că tot aici s'au găsit și mai multe exemplare de smeură (Rubus idaeus L.).

Gorunul (Quercus sessiliflora Salisb.), deși se găsește la limită, totuși e destul de răspândit. Deobiceiu crește chircit și crăcănos, formând arborete pure, rare ori în amestec cu pin, mesteacăn, fag etc. L-am găsit pe munții Giurca, Cursele, Ivăneț și în apropiere de Gura Teghi. Cea mai mare altitudine în regiunea aceasta o atinge probabil în pădurea Balaban, pe Valea Cașocii; aici s'a găsit un singur exemplar tânăr printre semințiș de brad, la ca. 1000 m. alt. Atât acesta din urmă, cât și exemplarele culese din pădurea vecină, Giurca, aparțin varietății *aurea Wierz.*

Salix retusa L. a fost singura salcie pitică ce am întâlnit în această regiune, anume pe golul Siriului.

Curpenul de pădure (Clematis vitalba L.) este destul de răspândit în părțile inferioare ale munților de aici; exemplarele culese aparțin *varietății typica Beck.*

Cătina de munte (Myricaria germanica Desv.) s'a găsit numai într'un grup de câteva tufe, pe valea pârâului Siriu.

Paltinul de câmp (Acer platanoides L.) — rar în pădurea Giurca, anume pe vârful Pinacilor și pe valea Cașocii.

Salbele (Evonymus europaeus L. și E. verrucosus Scop.) — în pădurea Giurca, pe versantul dinspre apa Buzăului; ambele specii sunt rare.

Sorbul (Sorbus torminalis Cr.) ajunge în puține exemplare în pădurea Giurca, unde l-am găsit pe vârful Pinacilor și în jurul acestuia. Exemplarele colectate aparțin formei *mollis Beck.*

Scorușul păsăresc (Sorbus aucuparia L.) pare a fi destul de rar; am găsit câțiva în pădurea Giurca și ceva mai mulți la poalele Penteleului (pe valea Bâscei Mari).

Tavălga (Spiraea ulmifolia Scop.) am văzut-o numai în două puncte: pe valea Siriului și la confluența văilor Cașoca și Buzău (în satul Broasca).

Mojdreanul (Fraxinus Ornus L.) până în prezent este citat în literatură numai pentru marginea sudică a dealurilor jud. Buzău. Nu poate exista însă nici o îndoială că este foarte abundent pe toată valea Buzăului; personal l-am văzut în pădurea Valea Largă, în apropierea com. Vipereşti. Iar ca limită superioară pot să notez momentan că am găsit câteva exemplare în jurul satului Nehoiu, la ca. 400 m. alt.

Pentru încheiere găsesc interesant să mai spun câteva cuvinte asupra distribuției speciilor de soc. In general abundă peste tot socul negru (Sambucus nigra L.); în pădurea Giurca am urmărit limita inferioară a celui roșu (S. racemosa L.), găsind că nu există mai jos de 1200 m. alt.; chiar aici se găesc numai exemplare răslețe, pe când cel negru este încă frecvent și se urcă și la altitudini mai mari.

Über die forstliche Vegetation der Buzău-Gebirge.

Sur la végétation ligneuse des monts de Buzău.

On indique l'aire de distribution locale d'un important nombre d'essences forestières, peuplant ces montagnes.

REFERATE — COMENTARII

CUM S'AR PUTEA AMELIORA STAREA CULTURALA A PĂDURILOR DE BALTĂ ŞI OBŢINE SPORIREA RENTABILITĂŢII LOR.

de Ing. ST. STANESCU
Director Technic Caps.

Cine nu cunoaşte starea de degradare a pădurilor noastre de baltă şi mica lor rentabilitate, în raport cu ceea ce ar putea să producă ?

In rândurile de mai jos voi încerca să arăt căror cauze se datoreşte această stare şi care ar fi mijloacele prin cari s'ar putea ameliora starea culturală a acestor păduri şi în consecinţă să se obţină sporirea producţiunei şi deci mărirea rentabilităţii lor.

După mine, principala şi pot spune singura cauză a stării deplorabile a pădurilor noastre de baltă din regiunea inundabilă a Dunării este păşunatul abuziv şi cu totul dezordonat la care ele sunt supuse.

In adevăr, administraţia pădurilor de baltă se face de către două instituţiuni, pendinte de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor : Casa Pădurilor, şi PARID-ul. Ultima are în administraţiune şi exploatare păşunatul şi cositul ierbei din aceste păduri.

Ca urmare a acestei imixtiuni de atribuţiuni, se ivesc deseori conflicte, şi orice încercare de ameliorarea şi innobilarea zăvoaielor de baltă făcută de către serviciul silvic, rămâne fără efect şi va rămâne atâta timp cât nu se opreşte sau cel puţin nu se reglementează păşunatul.

Ca să ilustrez situaţia cu totul intolerabilă de astăzi şi raporturile dintre CAPS şi PARID, voiu cita, din multiplele conflicte ce se ivesc între aceste instituţiuni următorul caz tipic :

Conform dispoziţiunilor date de Casa Pădurilor, privitoare la ameliorarea şi innobilarea masivelor ce compun zăvoaele noastre din zona Dunării, dela graniţa jugoslavă până la mare. Ocolul silvic Comana, conform programului de împăduriri, a spart încă din toamna anului 1934 o suprafaţă de 1,50 ha din marginea pădurii Costin (Vlaşca) pe care în primăvara anului 1935 a plantat-o cu butaşi de plop de Canada, cu titlul de experienţă.

Revizorul Pescăriilor din localitate a raportat autorităţii superioare, Regiunea I Bucureşti, care, la rândul său, a intervenit la Casa Pădurilor, cerându-i nici mai mult nici mai puţin decât *„să oprească asemenea lucrări şi să distrugă sădirile"*. In acelaşi timp a dat ordin în acest sens revizorului de pescării ca, dacă agenţii Capsului nu se vor conforma, să li se dreseze acte de dare în judecată, *„pentru încălcare samavolnică de teren al Statului"*.

Revizorul se conformă, face constatare cu jandarmi, motivând cererea sa, pe faptul că i se ia din folosinţă o suprafaţă pe care o are trecută în inventar şi de care este răspunzător.

Se întâmplă cazuri, destul de dese dealtfel, când agenţii pescăriilor taie materiale lemnoase din zăvoaie, sub diferite motive, fără a avea o aprobare prealabilă şi fără a anunţa organele silvice, justificând în majoritatea cazurilor procedeul lor prin natura urgentă a lucrărilor ce au de executat, având nevoie de materiale pentru construiri de garduri de închiderea gârlelor şi alte lucrări, cari să împiedice retragerea peştelui odată cu retragerea apei revărsată în urma inundaţiilor.

Rezultatul: se dresează procese de delict silvic ajungând în faţa judecăţii două instituţiuni aparţinând aceluiaşi Minister, una ca reclamantă şi alta ca inculpată, iar avocatul Statului apare în situaţia ridicolă, având două delegaţiuni, una de a acuza şi alta de a apăra.

Din cauză că PARID are în administraţia sa exploatarea solului, ară tot ce este posibil şi introduce vite la păşunat pe restul terenului şi în pădure.

In aceste condiţiuni, orice regenerare sau refacere a acestor păduri, devine aproape imposibilă.

Cu toate că adeseori primăvara, în urma viiturilor mari de ape, după fructificarea plopului şi salciei se însămânţează suprafeţe întinse cu aceste esenţe, formând aşa zisele *renii*, cari semănişuri ar

putea ameliora în parte starea pădurilor de baltă, totuşi nu se poate ajunge la acest rezultat din cauza păşunatului.

Faţă de această situaţiune, o mare parte din pădurile de baltă au devenit o ficţiune, având aspectul de păşuni împădurite.

Aceasta fiind situaţia, să vedem prin ce mijloace s'ar putea îndrepta o asemenea stare de lucruri.

Fără îndoială, că orice măsuri s'ar lua, ele vor fi ineficace, atâta timp cât administraţia pădurilor de baltă se va face de două instituţiuni, una care caută să creeze şi să îmbunătăţească, iar alta să distrugă.

Deci, dela început se impune separarea bunurilor PARID de acelea ale Caps-ului, lucru ce este posibil şi în acelaşi timp şi în spiritul legilor cari stau la baza organizării celor două instituţiuni.

In adevăr, art. 2 din Legea pentru Administrarea Pădurilor promulgată prin Decretul Regal Nr. 1371 din 17 Aprilie 1930 şi publicată în Monitorul Oficial Nr. 90 din 25 Aprilie 1930, are următorul conţinut :

„Pentru administrarea şi exploatarea pădurilor Statului pen-
„dinte de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor, se înfiinţează po-
„trivit Legii pentru organizarea şi administrarea pe baze comerciale
„a întreprinderilor şi avuţiilor publice şi cu derogările legii de faţă,
„o Casă autonomă a Pădurilor Statului" (CAPS).

Deci Casa autonomă a Pădurilor Statului este înfiinţată anume *„pentru administrarea şi exploatarea pădurilor Statului, pendinte de Ministerul Agriculturii şi Domeniilor"*.

Rezultă deci în mod categoric că nici o altă instituţiune pendinte de acest Minister nu poate avea în administraţiune şi exploatare păduri de ale statului.

Prin legea privitoare la Regiile Autonome publicată în Monit. Of. Nr. 102 din 4 Maiu 1934 nu s'a adus nici o modificare acestui articol rămânând în ad-ţia actualei Case a Pădurilor, toate pădurile Statului.

Art. 1 al legii publicată în Monitorul Oficial Nr. 150 din 11 Iulie 1929, pentru înfiinţarea şi organizarea Administraţiei PARID prevede :

„Ameliorarea regiunei inundabile a Dunării şi a părţilor infe-
„rioare ale afluenţilor ei, exploatarea *terenurilor Statului* din această
„regiune şi exploatarea pescăriilor Statului din întreaga ţară, precum

„şi din Marea Neagră se vor face potrivit dispoziţiunilor prevăzute „în legea de faţă".

Prin urmare este vorba numai *de terenuri* nu şi de păduri cari se dă în administraţia PARID, şi numai printr'o greşită interpretare s'a extins administraţia PARID şi asupra păşunatului în pădurile de baltă.

Ca o dovadă că legiuitorul nu a înţeles şi pădurile prin aceste terenuri, este că prin art. 118 se prevede:

„Terenurile cultivabile ale statului, pe măsură ce se vor ame-„liora, vor putea fi scoase de sub Administraţia PARID şi trecute „direcţiunilor respective din Ministerul de Domenii, fie în vederea „agriculturii, fie a plantărilor de păduri, însă numai cu condiţiunea „rambursării anuităţilor neamortizate prin venituri".

Deci dacă prin însăşi legea ei de organizare, Ad-ţia PARID este obligată să cedeze patrimoniului silvic terenuri cari în urma ameliorării au devenit proprii pentru împădurit, cu atât mai mult nu poate păstra în administraţia sa terenuri deja împădurite.

Este drept că art. 118, a fost desfiinţat prin legea din 1929 privitoare la Regiile autonome, publicată în Monitorul Oficial Nr. 102 din 4 Mai 1934; art. 1 însă a rămas nemodificat.

Dar lăsând la o parte aceste texte precise din lege, dat fiind că legea PARID este în esenţă o lege menită a ridica puterea de producţiune a regiunei inundabile a Dunării, Ministerul de Domenii, dând importanţa cuvenită pădurilor de baltă, cari cresc foarte repede, putându-se exploata cu revoluţiuni scurte (10—12 ani), vânzându-se cu preţuri frumoase, şi-ar spori în mod simţitor veniturile, faţă de cele realizate de PARID prin învoirea vitelor la păşune.

In adevăr, după calculele făcute de Direcţia regională silvică Bucureşti, cu privire la rentabilitatea pădurilor de baltă, s'a stabilit că creşterea unui arboret normal de salcie în baltă este de 15 m. c. pe an şi pe hectar.

Ţinând seama de preţurile din ultimii ani, socotit lemnul în picioare, în pădure, s'a încasat 750 lei pe an şi pe hectar, faţă de 400—600 lei cât se realizează de PARID pentru un hectar teren de cultură, 400 lei pentru un hectar fâneaţă şi maximum 200 lei pentru hectarul de păşune.

Deosebit de aceasta, pădurile din regiunea de baltă îndeplinesc şi un rol social: câmpia Dunării fiind regiune de stepă, deci

lipsită de păduri, ele înlesnesc aprovizionarea populației și autorităților cu combustibilul necesar.

Bine înțeles, că pe lângă prețul lemnului, Casa Pădurilor Statului n'ar neglija nici veniturile ce s'ar putea realiza din păşunatul porțiunilor de pădure defensabile; el însă va fi reglementat, lucru ce nu se poate face de PARID, care arendând dreptul de păşunat antreprenorilor de pescării, aceştia caută să exploateze cât mai mult acest drept în dauna pădurei.

Față de cele de mai sus, pentru a se evita pe viitor veşnicele neînțelegeri între organele CAPS şi PARID, şi pentru a da posibilitatea de creiare şi desvoltare a pădurilor de baltă, în scopul unei mai mari rentabilități a terenurilor inundabile din regiunea Dunării se impune:

1) Separarea bunurilor PARID-ului de ale CAPS-ului.

O separație definitivă recunosc că este greu a se face, fiindcă situația se schimbă dela un an la altul. Totuşi este necesar a se stabili un perimetru al pădurilor în care PARID-ul să nu mai aibă nici un fel de amestec, pentru a fi ferite de păşunat, şi *silvicultorul să poată lucra în liniște*, pentru îmbunătățirea stării culturale a masivelor, plantând golurile şi rariştele şi innobilând masivele prin introducerea speciilor valoroase ca: stejarul, frasinul, plopul de Canada, etc.

Acest perimetru urmează să se stabilească de comun acord de ambele instituțiuni, conform normelor ce se vor stabili şi anume de şeful ocolului împreună cu reprezentantul PARID-ului. O asemenea separație s'a făcut la pădurile din ocolul silvic Talmaz (fost Olăneşti) pe Nistru, dând rezultate foarte bune.

2) Acolo unde se instalează pădurea, în urma viiturilor de ape, terenul să se încorporeze patrimoniului Caps, iar acolo unde din diferite motive se distruge pădurea şi nu se replantează în trei ani, el să revină PARID-ului.

3) Oridecâteori şeful de ocol are nevoie de o suprafață pentru experiență, sau pentru împădurit şi ar cădea în afară de perimetrul pădurei, să facă propuneri din timp pentru a se putea intervevni la PARID să ne cedeze terenul necesar.

4) Pentru ca nici interesele PARID-ului să nu fie neglijate, când agenții pescăriilor primesc ordine pentru desfundări şi rectificări de canaluri, adică lucrări mici de natură urgentă, să li se per-

mită imediat executarea acestor lucrări luându-se măsuri pentru valorificarea materialului de către şeful de ocol.

In caz de lucrări mai mari şi cari nu reclamă prea mare urgenţă, să ceară din timp aprobarea pe cale oficială.

5) In caz când fie agenţii silvici, fie ai pescăriilor contravin legilor şi dispoziţiunilor în vigoare şi se dresează acte, să nu li se dea curs în justiţie, ci să se trimită autorităţii superioare care va decide.

Este de dorit ca asemenea cazuri să fie soluţionate pe cale administrativă.

6) In fine, pentru buna înţelegere, şi ca organele locale ale ambelor instituţiuni, brigadierii şi pădurarii de o parte, revizorii şi agenţii de pescării de alta, să conlucreze la bunul mers al serviciului, să fie preferaţi în aceleaşi condiţiuni ca pentru particulari, brigadierii şi pădurarii la învoirea la păşunat şi cosit fân, iar personalul PARID-ului la aprovizionarea cu lemne.

Ca încheiere deci, pentru ameliorarea stării culturale şi sporirea rentabilităţii pădurilor de baltă este necesar în primul rând oprirea păşunatului.

Pentru aceasta este nevoie de separaţia bunurilor Caps-ului de ale PARID-ului pentru ca silvicultorul să poată lucra nestingherit.

Această separaţie se poate face fără nici un inconvenient şi este chiar în spiritul legilor organice ale acestor două instituţii.

Für die Verbesserung der administrative und kulturelle Verhältnisse in den Auwäldern längst der Donau.

Pour améliorer l'état des forêts situées le long du Danube.

Dès 1930, l'exploitation des terrains, propriétés de l'Etat, de la région inondable du Danube et de ses affluents se fait par l'administration des pêcheries. Mais c'est par une interprétation défectueuse que celle-ci s'occupe aussi des sols des forêts, qu'elle donne à bail pour le pâturage.

L'auteur, faisant la constatation que par cette conception l'administration forestière est empêchée de tirer le profit maximum du sol forestier, fait quelques propositions d'ordre pratique pour une séparation d'attributions entre les deux services, forestier et de pêcherie.

EXPLOATĂRI IN REGIE LA MUNTE

de Ing. A. NAHLIK

Prin înfiinţarea Casei Autonome a Pădurilor statului, Statul şi-a luat asupra sa exploatarea directă a pădurilor sale şi industrializarea ulterioară a materialului lemnos rezultat.

Personalul silvic de toate categoriile a păşit hotărît la realizarea scopului propus. Evident că aplicarea pe teren a întâmpinat multe greutăţi. Se înţelege că mai dificil s'a prezentat exploatarea masivelor noastre de munte greu accesibile şi fără mijloace de transport ; în consecinţă, statul a organizat în primul rând exploatările în pădurile de şes şi de dealuri iar la munte numai acolo unde a găsit căi de transport existente dela exploatări anterioare particulare. Simultan a păşit la construirea de mijloace de transport noui, pentru o cât mai complectă exploatare a părţii din patrimoniul forestier rămas nevalorificat până în prezent.

Rezultatele acestei noui orientări exploatative fiind satisfăcătoare, statul este pe cale s'o definitiveze pentru aproape toate pădurile sale.

Cred că este util să privim puţin în urmă, cu critică severă şi imparţială, pentru a trage concluzii juste ce ne vor folosi ca îndrumări în viitor. In vederea acestui scop, voi expune exploatarea la munte sub aspectul regiei directe fără şi cu intermediari de muncă.

Pentru motive de orgoliu profesional, ca şi pentru a uşura plasarea tineretului silvic cu şcoala terminată, s'a putut constata în timpul din urmă intenţia de a exclude în exploatările de regie cu bani, intermediarii de muncă, numiţi după regiuni : taşeroni, antreprenori şi acordanţi ; oameni cu experienţă şi un capital propriu cari angajează efectuarea de lucrări în acord sau la bucată. Şi s'a putut realiza acest ţel într'o măsură avansată în pădurile de şes şi coline,

în parchetele mici şi acolo unde braţele de muncă erau disponibile în mod permanent şi în număr suficient în satele vecine.

Cu totul altfel se prezintă problema în regiuni de munte unde se exploatează anual cantităţi de materiale lemnoase însemnate şi unde braţele de muncă sunt aduse din depărtări mari, lucrătorii din satele vecine fiind prea puţini pentru efectuarea muncilor cerute.

Exploatarea în pădure, atât fasonatul cât şi mişcarea până la marginea pădurii (tăvălit, dat pe scocuri, plutire, încărcat în vagoane C. F. S. sau vagonete de zeonifer, respectiv transportul cu carele) indiferent unde sunt executate, nu pot da rezultatele dorite decât atunci când sunt angajate şi efectuate pe unitate (m. c., ster, sau kgr.), fie că sunt încredinţate intermediarilor de muncă sau făcute direct de ocoale prin organele proprii. Orice încercare de a efectua aceste lucrări cu ziua va da cu siguranţă rezultate cu totul inferioare procedeului prim, atât din punctul de vedere bănesc cât şi din acela al respectării termenelor angajate. In acest sens există şi ordine administrative în executarea cărora ocoalele de şes şi coline au putut angaja lucrările de exploatare pe unitate cu preţul uniform pentru un parchet, chiar direct lucrătorilor, atât pentru motivele arătate mai sus, cât şi din cauza uniformităţii terenului pe care se execută lucrarea.

Cu totul schimbat se prezintă lucrurile în regiuni de munte.

Pentru a fi mai evident în dovedirea acestei afirmaţiuni, voiu schiţa mai întâi pe scurt modalitatea de executare a lucrărilor în aceste regiuni. Fiind vorba de cantităţi însemnate ce trebuiesc exploatate anual şi cari trec cifra de 100.000 steri şi m. c., de fiecare centru sau ocol de munte, este evident că trebuiesc aduşi muncitori din regiuni mai depărtate ; aceştia sosiţi la faţa locului, vor fi repartizaţi în grupuri ce variază între 3—6 inşi şi cărora li se încredinţează pentru tăere porţiuni sau fâşii, potrivit unei etape de muncă de 6—8 săptămâni, şi astfel plasate încât niciun grup să nu pericliteze viaţa celui vecin în timpul lucrărilor. Odată munca începută urmează a se verifica felul executării şi quantumul de muncă efectuată în vederea alimentării muncitorimii. Fasonatul terminându-se urmează achitarea, simultan cu îndeplinirea formelor de inventariere, urmată de imediata mişcare a răşinoaselor şi cea, amânată până după uscare, a lemnului de foc.

Mişcarea în pădure până la marginea parchetului se efectuează în etape ; adunatul de crăci şi tăvălitul până la scocuri se poate

angaja la mai multe grupuri conduse fiecare în parte de un şef şi plătite pe unitate pentru tot lemnul de pe porţiunea încredinţată ; se înţelege că aceste preţuri vor varia dela grup la grup după poziţia şi depărtarea de instalaţiuni a porţiunii încredinţate. Urmează apoi datul pe scocuri până la rampa de încărcare sau aruncarea în păraie şi râuri în vederea plutitului şi încărcatului ulterior. Cu încărcarea şi expediţia în depozite a materialului se termină propriu zis exploatarea în pădure.

In aplicarea exploatărilor pe teren după normele schiţate mai sus, oricine, date fiind procedeele încă destul de biurocratice uzate astăzi în exploatările statului, se va lovi de mari greutăţi în efectuarea lor directă, fără intermediar de muncă, mai ales în terenurile accidentate de munte. Numai la citirea atentă a manoperelor pe scurt descrise mai sus, un cunoscător în materie va stabili dificultăţile ce se pun în calea aplicării regiei directe prin personalul propriu al ocolului.

In acest sens, voiu încerca în cele ce urmează să arăt acele greutăţi în mod mai amănunţit.

Cum am afirmat anterior, pentru efectuarea lucrărilor în stil mare la munte, este nevoie să se aducă din regiuni depărtate muncitori. Este ştiut că lucrătorii sunt lipsiţi de mijloace materiale cu cari să acopere cheltuelile de deplasare şi procurarea sculelor de exploatare. Pentru acestea cer să li se dea anumite sume în contul muncii ce vor efectua. Deasemenea, aproape întotdeauna cer să li se avanseze ceva şi pentru asigurarea traiului familiilor lor până la primele plăţi. Pentru aceste sume, lucrătorii nu garantează decât cu simpla semnătură a unui om fără stare materială, deci o garanţie cât se poate de redusă. Suma aceasta, cheltuită anticipat pe răspunderea şefului de centru sau ocol în cazul regiilor directe, rămâne în sarcina lor în caz de rea credinţă a lucrătorilor, cari sosiţi la faţa locului găsesc mai comod să fugă din lucrare de cât să se achite cel puţin de datoria angajată. Darea în judecată a fugarilor nu descarcă pe şef de răspundere şi are în general un rezultat iluzoriu, pronunţat de către justiţie după vreme îndelungată, din cauza sărăciei acelor muncitori, care exclude despăgubirea statului prin confiscarea averii lor particulare. Faţă de această realitate poate să se pretindă şefului de centru sau ocol ca, cu leafa lor staţionar îngheţată de ani de zile, să ia asupra lor răspunderea pentru o sută de mii de lei astfel avansaţi ? Evident că nu.

Bineînţeles că şi taşeronul riscă aceleaşi inconveniente, dar într'o măsură mult redusă, deoarece are legături permanente cu lucrătorii aduşi din sate cunoscute lui, sau acordă unor intermediari influenţi din sat un preţ unitar aplicat muncii efectuate de lucrătorii procuraţi de acei intermediari. Dar chiar eventuale pagube, taşeronul le poate acoperi din beneficiul realizat asupra lucrării, deoarece în oferta făcută la angajarea acesteia a ţinut cont şi de această eventualitate. Mă întreb acum, care autoritate acordă şefului de ocol plata unitară către un mijlocitor de lucrători, cine aprobă şefului un beneficiu la lucrare cu care să acopere aceste riscuri aproape sigure? Am dovezi scrise că numai în cuprinsul centrului de exploatare Curtea de Argeş şi ocolului Jiblea din Direcţia Piteşti, taşeronii au fugari cu avansuri ridicate ce trec peste suma enormă de 180.000 lei (leafa unui şef de ocol pe aproape trei ani). Deţin un carnet de fugari dela fosta societate Arif din care rezultă că sumele pierdute prin lucrători fugari se ridică la cifra puţin obişnuită de 400.000 lei. Cred că şi alţi colegi ar putea să indice cifre asemănătoare. Faţă de această realitate, sunt curios să văd pe acel coleg care ridică din casa statului o sumă mai importantă pentru a da avansuri lucrătorilor străini de regiune, fără o prealabilă acoperire din partea Direcţiei. Până în prezent n'am cunoştinţa vreunei Direcţii care să-şi fi asumat o asemenea răspundere.

Pe de altă parte, lucrările încercate în regie directă la munte numai cu lucrători locali, deci, fără muncitori străini de regiune cu avansuri acordate, au avut şi vor avea una şi aceeaşi soartă: simple începuturi, cari după mult timp preţios pierdut, vor fi date în cele din urmă tot acordanţilor spre terminare şi aceasta cu preţuri mărite, cum se plătesc întotdeauna la lucrări începute dar neterminate.

Dar acum să continui firul explicaţiunilor în ipoteza că s'ar fi prezentat suficienţi lucrători pentru efectuarea fasonatului. Am arătat că lucrătorii formaţi în grupuri iau spre executare fâşii sau porţiuni de pădure. Se înţelege dela sine că la munte, unde terenul este atât de accidentat şi unde chiar într'un parchet de numai 30 ha, acele porţiuni diferă mult una de alta, şi preţurile unitare ce urmează a se plăti la fiecare grup vor fi diferite. Cum se poate împăca această realitate cu preţul uniform aprobat de Direcţie pentru întregul parchet? Cine face repartizarea preţurilor după porţiuni? Şeful ocolului care în acelaş timp mai lucrează în alte zece parchete, satisface avalanşa biurocratică a cancelariei, tratează cu diverse au-

torităţi, face şi contabilitate, îngrijeşte de alimentarea lucrătorilor ş. a. m. d. ? Cu siguranţă că nu le va putea satisface toate ! Rămâne deci brigadierul ca cel mai indicat, care cunoaşte şi amănunţit parchetul. Mă întreb însă, cu drept cuvânt, se bucură brigadierul de suficientă încredere din partea organelor de control şi verificare, cari prin semnătura lor îşi însuşesc lista de plată cu atâtea preţuri unitare diferite ? Dar, se va admite plata la fasonat cu preţul foarte mărit pentru acel lemn care pe coastă repede nu poate fi stivuit pe loc (în cazul lemnelor de foc) şi este anticipat mişcat până în izvor, unde ca atare intră în achitarea manoperii şi parte din mişcare ? Nu cred că se va împăca contabilitatea noastră cu înregistrarea unei cheltueli de mişcare plătită înainte ca inventarierea să fie făcută şi eventual chiar formal aprobată. Dar oricât de ingenios ar fi împărţite porţiunile pe grupuri, totuşi lucrătorii vor termina fasonatul la date diferite, ceeace implică în cazul regiei directe inventarieri parţiale pe teren, pentru fâşii mici terminate alături de altele în curs de lucrare ; de aci rezultă două inconveniente : mai întâi plata fracţionată şi des repetată şi apoi uşurinţa cu care oice lucrător vecin de porţiunea deja inventariată, poate să mute şi să restivuiască peste noapte, pe fâşia lui, stive recepţionate.

Când aceeaşi lucrare se efectuiază de taşeron, lucrurile se simplifică ca prin minune pentru ocol. Preţul unitar plătit este cel aprobat ; repartizarea lui pe porţiuni îl priveşte numai pe taşeron, nimeni nu are de obiectat greşita ei aplicare ; sumele plătite în plus, aferente mişcării anticipate la coastă repede (fasonarea în izvor) sunt un capital propriu al taşeronului, investit până la efectuarea mişcării aprobate în formă ; deasemenea, capitalul investit în construcţia micilor instalaţiuni de transport, cum sunt scocurile, plăncile, rampele de încărcare, podeţele şi repararea drumurilor — lucrări ce se efectuează în vederea mişcării angajate, aproape simultan cu fasonatul — reprezintă un bun al acordantului. Recepţia materialului fasonat se admite taşeronului numai pe porţiuni mari şi bine distincte iar cele mici, cu toate inconvenientele semnalate mai sus, cad tot în sarcina acordantului. Deasemenea, nu trebuie omis faptul că un atare taşeron are experienţa exploatărilor mai aprofundată decât un foarte bun brigadier, la care fapt se adaugă grija cu care manipulează banul propriu, investit în vederea unui câştig.

Alimentarea lucrătorilor la munte se face de obicei prin cantina statului ; ca atare, toţi lucrătorii trebuiesc în deaproape contro-

laţi dacă muncesc într'adevăr cel puţin pentru acoperirea alimentelor ridicate, ceeace necesită personal triplat faţă de cel existent astăzi în serviciul ocolului. In schimb, taşeronul este încărcat în bloc cu alimentele furnizate lucrării sale, iar eventualitatea de a fi înşelat de lucrători cu rea credinţă, întotdeauna existenţi la exploatări, îl priveşte. Pentru o siguranţă şi mai mare ocoalele obişnuiesc a opri acordantului, pe lângă garanţia iniţială, şi altele procentuale cu ocazia plăţilor parţiale şi cari garanţii li se eliberează la sfârşitul exploatării, bineînţeles terminată la timp şi în condiţiunile stabilite. La aceste avantagii se mai adaugă faptul că la aglomerări de plăţi ce trebuie să facă statul, sumele disponibile fiind insuficiente, acordanţii achită muncitorimea adeseori cu bani proprii sau împrumutaţi dela bancă.

Cum se vede, greutăţile şi riscurile sunt suficiente şi de partea taşeronului, dar sunt contrabalansate de libertatea lui de acţiune asupra banului propriu, existenţa unui capital disponibil, şi asigurarea în mod normal a unui beneficiu. In cazul exploatărilor în regie directă, greutăţile rămân, dificultăţile se majorează prin libertatea de acţiune stânjenită de îndeplinirea diverselor forme la care este supus un organ de stat, iar riscurile şi răspunderea nu sunt nici măcar compensate de o supracotă la lucrări pentru eventuale pierderi. Societăţile forestiere particulare din ţara noastră, evident în urma verificării îndelungate a celor expuse mai sus, cu toate că organele lor de conducere se bucură de o libertate de acţiune mult mai pronunţată în comparaţie cu cele ale statului, totuşi au menţinut intermediarii de muncă în exploatările lor forestiere.

Faţă de aceste constatări absolut reale, este pur şi simplu sentimental reproşul ce se aduce organelor dela ocol că nu încearcă sau chiar că nu sunt în stare să facă exploatări în regie directă la munte.

Sunt în stare, dar să li se acorde cel puţin atâta libertate câtă se dă unui taşeron cu câteva clase primare. Să li se admită plata în bloc ca la taşeroni cu preţul unitar aprobat, privindu-i pe şefii de ocoale aducerea lucrătorilor şi plata repartizată la muncitori aşa cum cred de cuviinţă, fără control individual şi plată pe nume de lucrător. Să se controleze quantumul total al lucrării în raport cu preţul aprobat, să se verifice vizele de plată a asigurărilor muncitoreşti şi a taxelor fiscale, adică atât cât se pretinde unui taşeron. Nimic mai

mult ! Şi se va vedea dacă nu se vor găsi foarte mulţi şefi de ocoale cari vor lucra fără intermediari.

Cum însă în revendicările de mai sus forurile superioare vor vedea numai o sursă de câştig pentru şeful de ocol, avansat „antreprenor" pentru parchetele din cuprinsul ocolului, riscurile rămânând la aprecierea greşit evaluată de astăzi, îmi permit a indica o altă soluţie : Crearea unei asociaţii silvice sub formă de cooperaţie, care să dea posibilitate de plasament elementelor silvice de toate vârstele şi de toate categoriile, astăzi fără serviciu, care cooperaţie urmează să angajeze lucrările în locul acordanţilor, bucurându-se de acelaş tratament de libertate în acţiune ca actualii taşeroni sau cooperative de muncă. In felul acesta, lucrările exploatative vor fi executate până în cele mai mici amănunte de specialişti cari fac parte din cadrele noastre silvice.

Drept concluzie generală, cred că e bine să se menţină regia directă în exploatările de şes şi coline, fiind realizabilă cu avantagii şi fără riscuri pentru stat, iar la munte şi dealuri înalte, aceleaşi lucrări, să se facă cu intermediari de muncă, până la crearea cooperaţiei silvice menită să-i înlocuească.

Die Benutzung der Gebirgswälder in eigener Regie des Staates.

Les exploitations en régie dans les forêts de montagne.

Dans la région de la plaine et des collines, la régie d'Etat a donné des bons résultats. Dans la montagne au contraire on a eu des difficultés, à cause de la réduite densité de la population : on n'y trouve pas les ouvriers nécessaires aussi que le personnel de direction ; au surplus, l'argent pour le paiement de ceux-ci n'est pas mis à la disposition par l'administration forestière d'une manière assez coulante. Pour ces raisons, beaucoup de régies emploient aujourd'hui des tâcherons.

L'auteur indique quelques mesures à prendre afin d'éviter ces inconvénients et, pour finir, il préconise encore des entreprises formées et conduites par des ingénieurs forestiers.

CULTURA RAŢIONALĂ A FAZANULUI

de ÖTVÖS BALÁZS

Când vorbim de cultura „raţională" a fazanului trebue să o înţelegem astfel încât cu minimum de cheltuieli să obţinem maximum de venituri de pe urma acestui vânat.

Trăim vremurile de renaştere a vânătoarei. Toate autorităţile interesate îşi dau osteneala să înmulţească cât mai mult vânatul, nu numai ca să putem exercita un „sport boieresc", ci mai mult ca să ridicăm şi noi o ramură a economiei naţionale la nivelul la care se găseşte în ţările cu veche cultură vânătorească. A contribui la mărirea avutului naţional este deci o datorie de cetăţean, de patriot. Au înţeles această chemare toţi acei cari se ocupă de organizarea vânătoarei, şi de asigurarea unei crescătorii de vânat. Serviciul Vânătoarei, ca supremă autoritate în acest domeniu, depune o muncă exemplară pentru crearea spiritului vânătoresc în cercuri cât mai largi: a înfiinţat ferme model; a obligat pe proprietarii sau arendaşii de terenuri să colonizeze vânat nou, să ocrotească vânatul. CAPSUL-ul a înfiinţat fazanerii în câteva păduri. Regimul silvic nu dispune de terenuri apte pentru creşterea vânatului, dar prin introducerea învăţământului vânătoresc (păcat că numai în teorie deocamdată) ne creşte personal specialist în această materie.

Autorităţile, legea, au făcut tot ce s'a putut face. Totuşi n'avem rezultatul aşteptat. Cheltuim sume enorme care nu stau deloc în proporţie cu stocul de vânat obţinut în atâţia ani de zile.

Ţelul acestui articol este să arate greşelile de până acum şi, din experienţele culese din mai multe ţări, să arate cum am putea ajunge să avem vânat ieftin, limitându-ne deocamdată numai la fazani.

Să vedem cum procedăm în prezent şi apoi cum ar fi de procedat.

O pădure oarecare se declară aptă pentru colonizarea fazanului. Serviciul vânătoarei obligă pe arendaş să-l colonizeze. Acesta cumpără fazanii necesari, de unde-i găseşte mai ieftin, şi în prezenţa şefului ocolului silvic le dă drumul, pe rând, azi la unii, mâine la alţii, pe teren ; dar ţine foarte mult ca pădurea să-i rămână lui ca teren de vânat. Se dresează proces verbal, se înaintează acte autorităţilor competente, şi gata. Mai ales, dacă proprietarul mai pune şi 1—2 paznici ca să păzească fazanii, simte că şi-a îndeplinit datoria şi abia aşteaptă să se înmulţească, ca să facă vânătoarea cu înalţi oaspeţi invitaţi. Fazanii însă nu se înmulţesc, arendaşul se plânge că cheltuieşte mult cu arenda, personalul, hrana dată din mână, dar fără folos. Se descurajează, lasă fazanii în voia Domnului şi vânează alt vânat — dacă are.

Dece n'avem fazani? Fiindcă nu ţinem în consideraţie care sunt cele mai principale condiţiuni de trai ale vânatului, şi fiindcă credem că dând drumul la fazani şi angajând 1—2 păzitori de vânat (ţărani din localitate, fără carte, cari sunt mai ieftin plătiţi decât specialiştii) avem tot dreptul să aşteptăm ca aceştia să se înmulţească dela sine. Alţii mai fac şi voliere (grădini de fazani) ca să obţină cât mai multe ouă, să crească cât mai mulţi pui de fazan pe cale artificială, cărora să le dea apoi deasemenea drumul în pădure, sau să-i vândă.

Dar până s'au construit volierele şi s'au făcut câteva instalaţiuni necesare pentru creşterea puilor de fazan, proprietarul a cheltuit o sumă atât de mare, încât nu mai are de unde să dea bani pentru hrănirea raţională a acestor pui, cărora pentru creşterea artificială le trebuie o hrană specială. Rezultatul? : „Creşterea artificială nu rentează. Trebue să rămânem la calea naturală, care deşi nu aduce mare profit, dar cel puţin nu e costisitoare" !

Rămâne pentru altă dată să discut dacă este mai rentabilă creşterea naturală sau cea artificială. Amintesc acum numai în treacăt că în Ungaria este o fermă de fazani (una din cele mai mari din Europa), care aduce proprietarului mai mult venit decât moşia de câteva mii de pogoane.

Deocamdată să vorbim numai de calea naturală, care şi ea poate să ne dea o cantitate de fazani, de care să fim mulţumiţi. Aşa este cazul pe terenul regal dela Socodor unde stocul de fazani

cred că nu ar putea fi mai mare, chiar dacă s'ar instala crescătorii artificiale.

Şi terenuri ca Socodorul, apte pentru creşterea fazanului, sunt multe în ţară. Dar trebue să ştim cum să procedăm.

Se zice că fazanul este vânat „hoinar", „vagabond". De fapt, noi colonizăm fazani într'o pădure, pe care o credem aptă, şi după 2—3 ani vecinii, cari n'au cheltuit nimic, au mai mulţi decât noi. Dacă însă fazanul ar fi hoinar, dece se înmulţeşte la vecin şi nu la noi? Aceasta este o chestiune pe care puţini specialişti se gândesc să o rezolve. Prea puţin se face pentru ca fazanul să nu fie silit să emigreze de pe teren şi să hoinărească, până ajunge în teren străin.

Două motive principale îl îndeamnă să părăsească locul, şi să treacă graniţa terenului nostru:

1. Hrana. Vor zice unii că hrana nu poate fi motivul neînlăturabil al hoinăriei, căci n'am avea decât să punem din mână, atâta hrană, încât fazanul să nu rămână flămând şi să nu fie silit să caute hrană pe alt teren. Sau tocmai aci e „punctum saliens". Prea puţini sunt, chiar şi printre specialişti, aceia cari ştiu că hrana cea mai de seamă a fazanului, hrana sine qua non, o constitue insectele. (Tot aşa şi la potârnichi. Pe orice teren se pot creşte potârnichi numai în măsura în care ele pot găsi insecte în timpul când cresc puii).

Cine umblă cu ochii deschişi pe teren, trebuie să observe că abia a trecut iarna, abia s'a topit zăpada, — încă n'a început împerecherea — şi fazanii ies din pădure, se răzleţesc pe câmp, ajungând la distanţe mari dela locul de colonizare. Instinctul pentru perpetuarea speciei îi îndeamnă să caute acele locuri, unde vor găsi destule insecte pentru creşterea puilor. Dar pădurea nu le poate da atâtea insecte, fiindcă aici ele s'au consumat în 2—3 ani. Afară de aceasta în pădure nu pot să crească atâtea feluri şi atâta cantitate ca în câmp. Deci în câmp vor căuta făzăniţele şi vor găsi loc apt pentru clocit şi pentru creşterea puilor. Ce dezastru înseamnă aceasta pentru fazani, ne putem închipui.

Când făzăniţa şi-a făcut cuibul în semănături şi când stă pe ouă, vine agricultorul să stârpească buruienile. Pas cu pas înaintează, cutreeră toată parcela, dă deci şi de cuib, şi-l distruge. Cine a văzut ţăran — mai ales dacă nu e vânător — să nu distrugă cuibul de

fazan sau de potârniche ? Așa este în toată lumea, nu numai la noi ! In vânat el vede numai un dușman.

Și mai multe cuiburi se distrug în fânețe. Aci nu umblă agricultorul să stârpească buruienile, dar vine cu coasa să taie iarba. Și din nefericire cositul coincide tocmai cu vremea când puii sunt aproape să iasă din ouă.

Vedem deci, că numai acele cuiburi ne vor da pui, care s'au făcut în semănături, după ce țăranul le-a curățat de buruieni și din care au ieșit puii înainte de cosit. (E drept că făzăniță face și al doilea cuib, dacă primul s'a distrus, dar numai dacă clocitul n'a fost înaintat, deci mai are instinct și vreme să mai ouă ; și să mai notăm că în al doilea cuib — ca și potârnichea — făzăniță va pune abia 5—6 ouă).

Dacă însă fazanii vor găsi în cuprinsul pădurii locuri arabile, unde să cuibărească, și vor găsi și destule insecte, prea puțini din ei vor hoinări și se vor stabili în câmp. Fie deci pădurea cât de aptă (ascunziș, apă, etc.) nu este bună pentru fazani, dacă nu avem, în cât mai multe locuri, terenuri arabile. Și când vorbim de astfel de terenuri, nu înțelegem ca acestea să fie permanente, ci ajunge dacă defrișând în mai multe locuri câteva hectare, facem agricultură așa cum se obișnuiește : 2—3 ani cu grâu, apoi 2—3 ani cu porumb sau altă plantă prășitoare, între care s'a semănat sămânță de arbori, până când puieții au crescut de nu mai putem intercala plante agricole.

După insecte, cea mai principală hrană a fazanului este verdeața, iarba fragedă (vitamine). La începutul primăverii liniile somiere dau destulă iarbă fragedă, chiar și insecte, dar când iarba s'a învechit, n'o mai paște nici iepurele, dar încă fazanul. De aceea, pentruca totuși fazanul să găsească verdeață fragedă în pădure, până toamna târziu și chiar și iarna când nu este zăpadă, trebue ca în locurile potrivite, în poieni, pe linii somiere, să se semene trifoi, lucernă sau alte plante cari asigură și verdeață și formează și un mediu prielnic pentru desvoltarea insectelor.

Vedem deci, din cele de mai sus, că fazanul hoinărește și emigrează numai când îl silim noi, când nu-i asigurăm cea mai principală condițiune de trai.

Procedând însă cum am văzut mai sus, asigurăm fazanului nu numai hrană naturală și abundentă, dar cu împăduriri noui îi vom asigura și loc bun de cuibărit și de refugiu contra intemperiilor.

Dacă planul de amenajament al unei păduri nu permite nici o defrişare, dacă n'avem posibilitatea să facem şi agricultură, fie pădurea cât de aptă, din alte puncte de vedere, să nu colonizăm fazanii, fiindcă nu vom avea fazani decât iarna, când vin la hrana dată din mână, şi când în câmp nu găseşte nici hrană nici adăpost ; iar plusul pe care ar trebui să-l avem noi, îl vor avea alţii.

2. Nevoia de împrospătarea sângelui.

Tot vânatul caută să-şi împrospăteze sângele, pe cale naturală. Inainte de a începe epoca împerecherii, toţi masculii se pun în mişcare. Incepe un dute-vino în căutarea locului pentru a-şi aduna femelele. Ies din pădure în câmp, mânaţi de instinctul de a evita împerecherea cu făzăniţe de sânge înrudit. Ajunşi pe teren străin, încep să cânte. Făzăniţele îndemnate de acelaşi instinct, auzind cântecul, multe din ele părăsesc pădurea şi rămân, împreună cu cocoşii, în câmp, de unde nu se întorc înapoi decât numai cu puii mari (dacă au ajuns să şi-i crească).

Avem posibilitatea — mai mult în teorie decât în practică, — să înlăturăm această emigrare, dar ne costă multă trudă şi cheltuială ; ne cere personal instruit şi ne cere să călcăm chiar legea P. V. dacă „regulând proporţia sexelor" am vrea să înlăturăm cocoşii emigranţi, împuşcându-i.

Cine creşte însă fazani, cu multe cheltuieli, are dreptul să ceară sprijinul autorităţilor. Ar fi în interesul binelui comun, ca pe lângă fiecare pădure în care se cresc fazani, să se lase la marginea ei un teren de protecţie, de cel puţin 1.5—2 km. lăţime, pentruca ceeace a scăpat de coasa şi de sapa ţăranului, să scape şi de arma vecinului care nu a contribuit cu nimic la creşterea lui. A opri vânătoarea fazanului — cum se face în prezent — în terenurile vecine acestor păduri, n'are înţeles, fiindcă cine poate să controleze pe vecinul lacom, care are dreptul la vânat, să nu vâneze pe ascuns si fazani ?

In rezumat, dacă vrem să colonizăm şi să cultivăm fazani într'o pădure, trebue să ţinem seama de următoarele :

1) Pădurea să nu fie aleasă după interese personale, ci un juriu format din specialişti să constate la faţa locului, dacă ea este aptă pentru acest scop din toate punctele de vedere.

2) Să înfiinţăm semănături.

3) Să distrugem răpitoarele până la minimum posibil. (A le distruge cu desăvârşire nici nu putem, nici nu poate fi scopul crescă-

torului de vânat, având și răpitoarele rostul lor, chemarea lor, chiar și în gospodăria vânătorului).

4) Să facem, în locurile potrivite, câteva adăposturi de hrană pentru vremurile de iarnă, unde vom da hrană din mână.

5) Cel mai târziu până la jumătatea lunii Martie să dăm drumul fazanilor pe teren.

De aci încolo nu mai avem decât să îngrijim, să ocrotim fazanii, să-i ferim de răpitoare, să-i hrănim iarna și din an în an să schimbăm cocoșii, sau, cu alte cuvinte, să aducem sânge străin.

In ceeace privește rentabilitatea, nu putem da aici decât câteva indicațiuni:

50 de făzănițe cu 12—15 fazani, să coste, a 200 de lei bucata, = 14.000 lei, plus ambalaj, transport. Semănăturile speciale nu se pot pune la socoteală după prețul lor de pe piață, fiindcă costă mai puțin. Socotim însă astfel hrana pe care o dăm iarna, când zăpada acopere terenul.

Să zicem că fiecare făzăniță va oua numai câte 10 ouă (în primul an) din care să nu crească decât cinci pui. Avem deci după un an 300 bucăți, a căror valoare face 14.000+50.000=64.000 lei. Din an în an stocul se înmulțește, așa încât chiar în al treilea an, în loc de cheltueli, putem avea venit.

Am pus valoarea de 200 lei, cât costă fazanul viu — nu prețul de 80—100 lei cât costă cel împușcat, fiindcă putem vinde fazanii vii pentru colonizare pe alte terenuri.

Iar dacă am putea combina creșterea naturală cu cea artificială, luând în considerare că făzănița ținută în voliere ouă mai mult (la făzănăria Unip din ocolul silvic Casa Verde, s'a obținut media generală de 30 de ouă pro cap) putem vinde și ouă care sunt foarte căutate.

Despre creșterea artificială vom trata cu altă ocazie.

Die rationelle Kultur des Fasans.

La culture systématique du faisan.

On dépense parfois beaucoup d'argent pour élever le faisan, cependant sans trop bons résultats. L'insuccès s'explique chaque fois par le fait qu'on ne tient pas assez compte des besoins les plus minimes d'existence, et des habitudes de ce noble gibier.

Le plus souvent le terrain d'élevage n'est pas choisi par rapport à ces exigeances. L'auteur nous donne des détails qui nous mettent en mesure de reconnaître le terrain propre pour une exploitation systématique.

INFĂPTUIRI POSIBILE

de Ing. HORIA MANOLE

Deprinzându-ne cu ideea că avem o țară bogată, ne legănăm cu gândul unor zile mai bune.

Ce-ar face bietul om, dacă n'ar fi sprijinit, în viața lui, de speranță ?

Mulțumindu-ne, însă, cu ideea unor zile mai bune, nu încercăm aproape nimic, *pentru a face, ca ele să fie în adevăr mai bune.*

Ne-am obicinuit, apoi, cu ideea că totul trebue să vină dela stat, indiferent de forma sub care statul ar urma să ne vină în ajutor.

Firește, plantându-ne pe un astfel de teren nu vom putea face niciodată mai mult decât azi. Și — s'o recunoaștem — facem, azi, cu mult prea puțin, pentru a ne aștepta la o soartă mai bună, mâine.

Schițez, pentru cetitorii revistei, care n'au avut ocazia să citească unele articole ce s'au publicat în ziare, cu privire la rolul inițiativei particulare (rol de o importanță capitală) în transportul mărfurilor noastre, pe mare, până la porturile de destinație.

O lume întreagă se întreabă : dece produsele românești (printre care lemnul ocupă un post important) se transportă, de către vasele streine, și nu întreprinde această inițiativă nici statul și n'o întreprinde (adaog eu) nici inițiativa particulară ?

Țări ca : Anglia, Olanda, Italia, Grecia, etc. au capitaluri gigantice plasate în acest fel de întreprinderi. Companii particulare foarte numeroase, lansează în fiecare an vase de comerț, care brăzdează mări și oceane, cu rentabilitate destul de mulțumitoare. Noi, în schimb, nu facem absolut nimic, în această direcție, și asistăm la neputința de a transporta produsele naționale, cu mijloace proprii,

dând de lucru — în schimb — streinilor, să ne ducă şi s'aducă mărfurile, pentru care oficiu plătim devize, atât de mult căutate.

Şi, iată lemnul: transportul lui pe apă depinde de armatorii streini, care ne impun condiţiuni leonine, atunci când vor, scăzând astfel valoarea lemnului, la origine, prin sporirea pretenţiunilor lor.

Cunosc argumentul, cu care se acoperă impasibilitatea noastră: „N'avem capitaluri pentru a le investi în flote comerciale".

Este inexact. Din bilanţurile publicate până acum, pentru anul 1935, rezultă că *numai la două instituţiuni,* s'au depus aproape cinci miliarde lei, spre fructificare, în anul expirat. Deci, sunt capitaluri disponibile, în ţară, arhi-suficiente, spre a fi investite în tot felul de operaţiuni lucrative.

S'ar părea, poate, că această chestiune n'are nici o legătură, cu scopul preocupărilor noastre, forestiere. Este o greşală să se gândească astfel, căci ce s'ar întâmpla dacă n'am avea căile ferate, în patrimoniul statului? Or, mijloacele de transport, ştim cu toţii, că sunt la fel de importante, ca însăşi materia produsă, în sine.

Ce valoare comercială poate avea o pădure, fără mijloace de transport?

Dar, dacă am trecut prin această expunere, am făcut-o pentru a ajunge la o altă *înfăptuire posibilă,* — şi tot de domeniul iniţiativei particulare — care ar rezolva, într'o oarecare măsură, şi supărătoarea chestiune a şomajului forestier.

Să ne imaginăm, că s'ar constitui o societate anonimă, compusă din inginerii silvici, cari ar accepta să subscrie capitalul necesar, în vederea exploatării, industrializării şi comercializării lemnului, din diferitele păduri particulare, ce s'ar cumpăra în acest scop.

Poate că această ideie s'ar părea foarte îndrăsneaţă, dar dacă ne ducem cu gândul îndărăt, cu aproape jumătate de veac, atunci când s'au constituit societăţi care astăzi sunt o laudă pentru iniţiativa oamenilor de pe acea vreme, am vedea că sunt multe, foarte multe înfăptuiri, ce aşteaptă numai să fie puse pe calea realizărilor practice.

Statul nu mai poate, în viitor, să dea de lucru elementelor mereu sporite, ca număr, iar aceste elemente trebuind, totuşi, să trăiască, ele s'ar putea plasa în noi organisme lucrative.

Materia lemn însă mai există.

Capitalurile trebuitoare se găsesc, în ţară.

E nevoe, însă, tocmai de ceeace lipseşte mai mult: iniţiativa.

In ziua când ea se va fi găsit, se va putea spune, cu drept cuvânt, că am intrat în altă „zodie".

Ce înseamnă inițiativa, leagănul înfăptuirilor posibile, ar merita un studiu special.

Până atunci, însă, ar fi de dorit — și din alte considerațiuni, încă — să tindem către o altă zodie, mai cuprinzătoare decât cea de acum. Depinde numai de noi.

Mögliche Verwirklichungen.

Réalisations possibles.

Relatant ce que l'initiative particulière, représentée par une groupe d'ingénieurs, a pu réaliser dans la matière des transports par voie d'eau, l'auteur conseille les forestiers de se réunir pour fonder et conduire quelques entreprises d'exploitations des forêts.

PENTRU CONSTITUIREA ASOCIAȚIUNEI INTERNAȚIONALE PERMANENTE DE ECONOMIE FORESTIERĂ

de Ing. N. NEDELCOVICI

Azi toată omenirea dorește cu ardoare să găsească o soluție pentru ca pacea între diferitele țări să fie cât mai sigură. Astfel este necesar ca legăturile internaționale să fie cât mai intense și să se lucreze pentru acest scop.

Inginerii, proprietarii și amicii pădurilor etc. trebuie să se grupeze, și să se asocieze, pentru a fi în ritmul vremii, alături de toți acei cari luptă pentru acest frumos ideal: Pacea prin colaborare internațională. Numai la adăpostul acestui ideal vom putea servi normal și cu folos pădurile.

Colaborarea internațională ne va da ocaziunea de a constata, grație prieteniilor ce vom face, că este folositor să ne cunoaștem pentru a ne armoniza cunoștințele, metodele de lucru și interesele economice față de păduri.

Pacea și colaborarea internațională nu va deveni un patrimoniu social decât în momentul când toți le vom dori sincer, când toți vom simți inutilitatea și rușinea la gândul că singurul mijloc de a rezolvi conflictele internaționale nu este decât războiul. Trebuie să ne obișnuim să rezolvăm toate problemele de ordin internațional cu inima, rațiunea și prin muncă.

Războiul ce ne mai rămâne de făcut, este acela de a lupta contra forțelor naturii: trebue să-i smulgem toate secretele ca să trăim mai bine.

Eroii noștri trebuie să-i căutăm printre profesorii școalelor silvice, printre cultivatorii de păduri frumoase și de mare valoare, printre cei ce lucrează în Stațiunile de cercetări forestiere, etc.

In lume este încă multă nenorocire şi mizerie ca să mai adăugăm încă spectrul unui nou războiu sau chiar războiul.

O asociaţiune internaţională, care să cuprindă pe cei ce se ocupă de păduri este deci necesară pentru omenire şi păduri.

Organele asociaţiei ar fi: Adunarea Generală, Comitetul Internaţional Permanent, Comitetul de Direcţie şi Secretariatul General.

Din asociaţiune ar face parte delegaţii diverselor guverne, reprezentanţii asociaţiunilor forestiere din diverse ţări, membrii înscrişi cu titlu personal şi membrii de onoare.

Până în prezent avem 3 asociaţiuni internaţionale în legătură cu economia forestieră:

I. — Institutul Internaţional de Agricultură dela Roma, care în urma Congresului Internaţional de Silvicultură din anul 1926 la Roma a fost recunoscut ca organul cel mai propriu pentru studiul chestiunilor forestiere ce necesită relaţiuni oficiale cu diversele guverne ale lumei. Programul Institutului se execută cu plina şi întreaga cooperaţie a celorlalte organizaţiuni forestiere internaţionale.

II. — Uniunea Internaţională a Staţiunilor de Cercetări Forestiere. Ea are drept scop de a desvolta colaboraţiunea internaţională în ce priveşte studiile ştiinţifice relativ la întregul domeniu al cercetărilor forestiere. Uniunea are membri ordinari şi asociaţi. Membri ordinari sunt staţiunile de cercetări forestiere înfiinţate de diversele State sau instituţiile ce exercită aceleaşi funcţiuni ca şi Staţiunile Statului şi sunt create de Universităţi sau alte stabilimente.

Membri asociaţi sunt particulari ce se ocupă de cercetări forestiere.

III. — Comitetul Permanent Internaţional al Producţiunei, Industriei şi Comerţul Lemnului (C. I. B.). Acesta reuneşte organizaţiunile şi organismele centrale care reprezintă proprietatea forestieră, industria şi comerţul lemnului, atât ca reprezentante ale Statelor sau particularilor. Un număr restrâns de State alcătuesc Comitetul.

Aceste organe mai mult sau mai puţin oficiale se ocupă cu colaborarea internaţională în materie de economie forestieră.

Individul, motorul progresului omenesc, este oarecum neglijat, asociaţiunile forestiere ale inginerilor silvici, ale proprietarilor de păduri, ale amicilor pădurilor nu sunt nici ele grupate. Nu avem

încă organul care să le coordoneze şi dezvolte activitatea lor internaţională.

Acest organism trebuie să ia naştere. El va avea mai mult un caracter privat internaţional. Reprezentanţii guvernelor, asociaţiunilor forestiere şi membrii cu titlu personal vor avea aceleaşi drepturi şi vor putea conlucra cu deplina libertate de gândire ce o are individul.

Für einen permanenten internationalen Verein für Forstwirtschaft.

Pour une association internationale permanente d'économie forestière.

On expose les raisons pour la création de cette association internationale de caractère privé, avec la participation de toutes les sociétés nationales de forestiers, de propriétaires des forêts et d'amis de la forêt. Son but serait de coordonner et de développer l'activité internationale.

DOUĂ POLITICI FORESTIERE

Dr. D. DRĂMBĂ
Inginer Consilier Silvic

Pe când făceam parte din Consiliul Tehnic al Pădurilor, mă ocupam în deosebi cu chestiunile referitoare la exproprierile de păduri.

Din lucrările ce avusesem în studiu, reţinusem, în deosebi, uşurinţa şi simplicitatea formelor cu care se făceau exproprierile. In cele mai multe cazuri, prin o motivare extrem de sumară, care n'ar fi rezistat la cea mai elementară analiză de documentare, consemnată numai în câteva rânduri, se expropriau mari întinderi de păduri.

In vara anului trecut, cu ocazia unei călătorii de studii pe care am făcut-o în Alpii francezi, mi-am propus să studiez, la faţa locului, câteva din marile lucrări întreprinse pentru corecţiunea torenţilor şi formele procedurale pentru declararea de utilitate publică, în vederea constituirei de perimetre de împăduriri şi corecţiuni de torenţi.

Uitându-mă prin dosarele dela Serviciile de reîmpăduriri din acele regiuni, mi s'a oprit mintea în loc când am văzut cu câtă precauţiune, cu câtă prudenţă şi cu ce respect de lege şi de proprietate se făceau acolo exproprierile.

Ceiace ieşea mai mult în relief însă, era *scopul pentru care se făceau exproprierile.*

Pe când la noi, în cele mai multe cazuri, se făceau exproprieri de păduri pentru a le defrişa şi a le transforma în islazuri comunale, cu urmările lor nefaste de degradarea solului, formarea ogaşelor şi torenţilor şi cu toate pagubele aduse căilor de comunicaţie şi economiei naţionale în genere ; acolo, din potrivă, de regulă se făceau exproprieri de terenri numai pentru a se executa pe ele lucrări de împăduriri, de drenări, de corecţiuni de torenţi, de derivări de cursuri de apă, etc., terenuri ce se afectau apoi Ministerului de Agricultură

(Direcţia Generală a Apelor şi Pădurilor) în scopul de a spori avuţia naţională în general şi inventarul forestier în special.

In cele de mai jos, voi pune faţă în faţă două hotărâri de exproprieri, una din România şi una din Franţa.

Nu mai fac niciun comentar şi las ca documentele însă-le să vorbească prin cuprinsul lor.

CUM ŞI PENTRU CE SE FAC EXPROPRIERILE IN ROMANIA

După cum aşa de bine se ştie, cuprinsul hotărârilor de expropriere este stereotip. Aproape toate hotărârile glăsuesc cam aşa :

Comisiunea judeţeană de expropriere S. Judeţul R.

Hotărârea Nr. 120

Comisiunea admite cererea de expropriere făcută de locuitorii comunei V. jud. R.

Expropriază din pădurea Statului C. trupul de pădure O. pentru înfiinţarea de păşune comunală în folosul comunei V., începând din drumul Dealul D. şi mergând spre Răsărit până la părâul C. iar spre Miază-Noapte începând din delimitarea locuitorilor până unde se va împlini suprafaţa de . . . . ha.

Drumul de trecere va fi drumul ce va pleca din delimitare spre pădure (dacă nu chiar prin pădure !)».

Cu toate avizele contrarii ale Consiliului Tehnic, şi aprobările respective ale Comitetului Agrar, rezultatele finale satisfac, de cele mai multe ori şi în cea mai mare parte, *„cererea de expropriere făcută de locuitori"*.

In Dobrogrea se expropriau — şi toate recursurile la Comitetul Agrar se pierdeau — păduri, pentru creiarea de islazuri comunale, *în regiunea de şes*, pe motiv că ar fi tuferişuri şi că ar intra în prevederile art. 7 al. f L. A, deşi opinia silvică afirma contrariul.

In anul 1933, desfiinţându-se Comitetul Agrar, procedura „s'a simplificat" şi toate chestiunile de exproprieri de păduri au fost deferite Uniunei Centrale a Camerelor Agricole.

In fine, tot în anul 1933, deoarece pentru 30 de comune şi sate din jud. Argeş, nu se putuse face noi exproprieri din diverse păduri ale judeţului pentru constituire de islazuri comunale, — toate avizele fiind contrare şi ne mai putându-se obţine nici o aprobare — s'a făcut legea excepţională publicată în Monitorul Oficial Nr. 100 din 1933, prin care Ministerul de Agricultură şi Domenii (Casa

Aut. a Pădurilor Statului) este autorizat să vândă *cu preț de expropriere și pentru constituire de islazuri solul păduros și poenile din diferite păduri, la acele comune și sate.*

Poenile și pădurile care fac obiectul vânzărilor din această lege se scot de sub regimul silvic.

Actele de vânzare sunt scutite de taxe și timbre.

*
* *

In timpul revoluției franceze procedura era foarte expeditivă: dar Robespierre o găsea încă prea înceată. El ceru Jacobinilor ca Tribunalele să fie active ca și crimele; orice proces trebuia să se isprăvească în 24 de ore. Câteva zile mai târziu s'a votat faimoasa lege care suprima apărătorii.

Acuzații erau trimiși la eșafod fără a putea să se explice.

Și ceeace era mai grav instrucția în audiență a fost de asemenea suprimată. Era de ajuns ca Tribunalul să se declare suficient luminat pentru ca desbaterile să fie declarate închise.

CUM ȘI PENTRU CE SE FAC EXPROPRIERILE IN FRANȚA.

Lucrările pentru protecțiunea Comunei Sainte-Foy împotriva alunecărilor de terenuri și a viiturilor de apă după Valea Iserului

Președintele Republicei Franceze,

Asupra raportului Ministrului Lucrărilor publice și al Marinei comerciale și al Ministerului de Agricultură;

Văzând cererea cu data de 24 August 1927 prezentată de Consiliul județean de Savoia, pentru protecțiunea satului Sainte-Foy amenințat de mâncăturile Iserului și de alunecările coastelor morenice, pe care este așezată comuna:

Văzând legea din 16 Septembrie 1807;

Văzând anteproectul prezentat de inginerul șef de Poduri și Șosele din Savoia și de *Conservatorul de Ape și Păduri* din același departament, cu data de 26 Ianuarie 1931 în vederea construirei unui tunel de derivațiunea apelor Iserului pentru a împedica mâncăturile dela piciorul taluzului și a *lucrărilor de reîmpădurirea și de drenarea* acestui taluz;

Văzând piesele anchetei de utilitate publică deschisă asupra acestui proect în formele determinate de titlul II din ordonanța regală din 18 Februarie 1834 și în deosebi:

Avizul Camerei de Comerț din Chambéry, cu data de 21 Martie 1931;

Avizul Comisiunii de anchetă, cu data de 25 Martie 1931 ;

Avizul Prefectului de Savoia, cu data de 17 Iulie 1931 ;

Văzând avizul Consiliului general de Poduri şi Şosele cu data de 4 Maiu 1931 ;

Văzând avizul Controlorului de cheltueli angajate la Ministerul Lucrărilor publice, cu data de 18 August 1931 ;

Văzând avizul controlorului de cheltueli angajate la Ministerul Agriculturii, cu data de 9 Sept. 1931 ;

Văzând legea din 3 Maiu 1841 asupra *exproprierii pentru cauză de utilitate publică*, modificată prin legile din 21 Aprilie 1914, 6 Noembrie 1918 şi 17 Iulie 1921 ;

Secţia lucrărilor publice, a agriculturii, a comerţului, a industriei, a poştelor, a telegrafelor şi telefoanelor, a muncii, a prevederilor sociale şi a marinei comerciale dela Consiliul de Stat fiind ascultată,

Decretează :

Art. 1. — Sunt declarate de utilitate publică :

1, Lucrările de construirea unui tunel de derivarea apelor pe malul stâng al Iserului, având origina la vale de podul dela Villaroger şi o lungime aproximativă de 510 m, 50, conform cu anteproectul mai sus menţionat ;

2' Lucrările *de reîmpădurire* şi de *construcţia drenajelor* de executat pe malul drept al Iserului, pe teritoriul comunei Ste-Foy, conform cu anteproectul mai sus citat ;

Art. 2. — Exproprierile necesare pentru înfăptuirea lucrărilor menţionate vor trebui făcute într'un termen de trei ani, cu începere dela publicarea prezentului decret; terenurile astfel expropriate, pe care se vor executa lucrările *de împădurire şi de drenări*, vor putea fi *afectate*, prin decizie specială Ministerului de Agricultură *(Direcţia Generală a Apelor şi Pădurilor)*.

Art. 3. — Partea de cheltueli ce incumbă celor interesaţi se fixează :

Pentru judeţul Savoia, în numele Comunei, *la suma de 192.000 franci* (1.344.000 lei).

Pentru comuna Sainte-Foy, *la suma de 500 franci* (3500 lei) (!).

Se ia act de deliberarea, cu data de 26 Aprilie 1931 a Consiliului General de Savoia, şi de deliberarea din 29 Martie 1931 a Consiliului comunal din Sainte-Foy, prin care aceste două adunări au votat partea lor respectivă de cheltueli şi au luat diferite angajamente referitoare la executarea şi la rezultatul lucrărilor proectate ;

Restul cheltuelilor de 1.737.000 (12.139.000 lei), după devizele proectelor, *va rămâne în sarcina Statului, cu repartizarea următoare :*

Ministerul Lucrărilor publice: 1.350.000 franci (9.450.000 lei). Ministerul Agriculturii: 387.000 (2.709.000 lei).

Deasemenea întreţinerea tunelului de derivarea Iserului va fi în sarcina Statului.

Art. 4. — O decizie ministerială va putea autoriza judeţul şi comuna Sainte-Foy să se substitue Statului în ce priveşte exproprierile ce sunt de făcut.

Art. 5. — Ministerul Lucrărilor Publice şi al Marinei comerciale şi Ministerul Agriculturii sunt însărcinate, fiecare în ceea ce-l priveşte, să asigure executarea prezentului decret, care va fi publicat în Monitorul Oficial al Republicei franceze.

Dat la Paris la 21 Mai 1932.

(ss) *Albert Lebrun.*

Ministrul Lucrărilor Publice
şi al Marinei comerciale,
(ss) *Charles Guernier.*

Ministrul Agriculturii,
(ss) *D. Chauveau.*

Copie conformă transmisă pentru *informare* şi *executare* D-lui Inspector Şef al serviciului reîmpăduririlor.

Chambéry, 27 Maiu 1932.

Conservator de Ape şi Păduri
(ss) *N.*

Zwei wirtschaftpolitische Auffassungen.

Deux politiques forestières.

En reproduisant le texte des deux décisions apportées en matière d'expropriation de terrains ruraux, l'une en Roumanie, l'autre en France, l'auteur veut faire ressortir les facilités trop grandes, la justification insuffisante et l'expéditivité excessive dans le premier cas. Il se réfère à une forêt expropriée pour la réforme agraire et ce n'est pas un cas isolés.

PROBLEMELE ZILEI

CORECTAREA TORENŢILOR ŞI AMELIORAREA TERENURILOR DEGRADATE

PE CÂND ŞI LA NOI ?

de Ing. G. Năstăsescu
Consilier silvic

In cadrul preocupărilor de ameliorațiuni funciare și în vederea punerei în valoare a celor circa 2.000.000 hectare terenuri neproductive : inundabile „din regiunea inundabilă a Dunărei și părților inferioare ale afluenților ei", a celor neproductive din regiunea șesului și a celor degradate din regiunile de munte și de deal, a luat ființă în anul 1929, legea „pentru administrarea generală a pescăriilor Statului și ameliorațiunile regiunei inundabile a Dunărei", iar în anul 1930, legea „pentru ameliorarea terenurilor degradate".

Limitată în acțiunea ei numai la terenurile nestabile, cari și-au pierdut puterea de a susține vegetația: alunecătoare, surpări, grohotișuri, nisipuri sburătoare, și la cele erozibile: ogașe, răpe, ravene și torenți, — terenuri cu întinderea totală de circa 1.000.000 hectare, — legea pentru ameliorarea terenurilor degradate urmărește prin ameliorarea lor, după cum se exprimă expunerea de motive, „ca în „regiunile ruinate ale Țărei solul să rămână pe loc, unde se găsește „și, pe cel ce lipsește să-l reconstituiască; să facem să dispară goli- „ciunea coastelor prin acoperirea lor cu vegetație forestieră sau ier- „bacee și în locul torentului noroios să șerpuiască un pârâu nu nu- „mai inofensiv, ci chiar binefăcător".

Pentru realizarea acestor ameliorări s'a prevăzut prin lege mijloacele socotite ca necesare, „așa ca să dispunem anual, dela început chiar, de un fond global de circa o sută milioane, fără a mai socoti contribuția în natură și în bani a proprietarilor interesați", după cum se exprimă aceiași expunere de motive.

In realitate însă, serviciul ameliorărei terenurilor degradate, creiat prin aceiași lege, cu însărcinarea de a o aplica, a dispus anual de sume foarte reduse.

Cert este, că ameliorarea acestor terenuri degradate, deci neproductive, pentru a le face să devină producătoare de venituri, constituie o operă utilă pentru Stat, pentru proprietarii respectivi şi în speţă, se satisface şi un interes general, — împădurirea lor compensând, cel puţin ca întindere, suprafaţa de circa un milion hectare pădure transformată în islazuri comunale, prin aplicarea legilor de reformă agrară.

O însemnătate deosebită prezintă, consolidarea şi ameliorarea râpilor, ogaşelor, corectarea ravenelor şi torenţilor, terenuri calificate de lege ca erozibile, cari provoacă în fiecare an mari pagube satelor, oraşelor, căilor de comunicaţie şi terenurilor cultivabile, prin depuneri de materiale şi prin inundaţii, — pe timpul marilor ploi şi topirei brusce a zăpezilor, — motiv pentru care, deşi legea nu prevede, aceste terenuri trebuesc luate în lucru cu precădere.

Terenurile erozibile, situate în cele trei regiuni orografice ale Ţărei, pot fi ameliorate, în întinderea şi situaţia de astăzi, în genere cu mult succes şi desigur cu cheltueli relativ reduse.

Ne referim mai ales la ravene şi torenţi, cari deşi se află mai mult în regiunea de munte, au bazinele de recepţie în zona forestieră, ieşind prea puţin în golurile de munţi şi numai excepţional în golurile ce depăşesc limita superioară a vegetaţiei forestiere, adică în golurile alpine.

Este cazul să se spună aşadar, că astăzi răul fiind la început se poate repara uşor. Prin întârziere însă, eroziunile favorizate de un sol foarte puţin consistent se vor întinde, dar mai ales se vor adânci, şi pe o coastă în care prin eroziune roca a apărut la suprafaţă instalarea pădurii, pe care se sprijină intreg sistemul de corecţiune, nu-i în totdeauna o problemă uşor de rezolvat. In acest caz, chiar dacă lucrările de corecţiune şi ameliorare dau rezultate bune, sunt legate în genere de mari cheltueli; de aceea executarea acestor lucrări reclamă urgenţă.

Inventarierea şi deci cercetarea din timp, cel puţin a terenurilor erozibile, şi luarea de măsuri în vederea întârzierii exploatării pădurilor aflate în bazinele de recepţie (exploatări cu continuitate, grădinărite) şi la nevoie oprirea chiar a exploatărilor, păşunatului şi transportului pe apă, acolo unde aceasta este indicat, adică lăsarea acestor perimetre în grija naturii, pot întârzia mult procesul natural al eroziunilor odată început.

O grijă deosebită în executarea grabnică a acestor lucrări o

reclamă îndeplinirea dispoziţiunilor art. 292 şi 293, din tratatul dela Trianon, privitor la regularea regimului apelor din bazinul Tisei şi al Dunării.

Pentru unele terenuri din această categorie, se impune o ameliorarea cu precădere şi din alte considerente. Astfel, legea turismului nu-şi va putea ajunge scopul de a provoca o mişcare turistică printre naţionali şi străini, atâta timp cât dealungul căilor de comunicaţie, în jurul satelor, oraşelor şi staţiunilor balneo-climaterice, etc., ochiul vizitatorului va întâlni locuri ce indispun, cu solul spălat, lipsit de orice vegetaţie, râpi, ravene, torenţi, în locul peisagiului natural plin de armonie, ce încântă.

Dar reţinerea produselor de eroziune în părţile superioare ale apelor şi regularea regimului apelor ce se va putea obţine prin corectarea ravenelor şi torenţilor, şi în genere prin consolidarea şi ameliorarea terenurilor degradate, mai este de natură să permită, şi:

1) *Regularea râurilor*, şi prin aceasta punerea în valoare a imenselor suprafeţe acoperite şi salvarea celor expuse a fi acoperite cu produse de eroziune, la fiecare viitură mare de apă.

2) *Realizarea navigabilităţii râurilor* [1]), de importanţă deosebită pentru Prut, care ar putea servi atât interesele interne ale Moldovei şi Basarabiei cât şi interese internaţionale, pentru creiarea legăturii pe apă între Marea Baltică şi Marea Neagră, în înţelegere cu Polonia şi Cehoslovacia.

3) Înfăptuirea în ţara noastră, în mod economic şi în condiţiuni normale a marilor întreprinderi cari folosesc apa pentru *irigaţii* [2]), cu avantajiile economice şi sociale, ce decurg din împrejurarea că udarea câmpurilor provoacă sporirea producţiunei agricole şi redă Ţării posibilitatea de a redeveni exportatoare, după ce a îndestulat cu hrană populaţia favorizând astfel înmulţirea ei şi a satelor. Irigarea marilor şesuri ale Ţării din Oltenia, Muntenia, Sudul Moldovei, apoi şesul Crişanei şi Temişanei mai are avantajul că favorizează

1) In fosta monarhie Austro-Ungară în anul 1911, am avut ocazia să constat că secţia de corecţiunea torenţilor din Sambor (Galiţia) avea în lucru corecţiunea ravenelor cu scurgerea în marile râuri Nistru şi Vistula (sau afluenţ) în vederea folosirii acestor râuri pentru navigaţie fie individual fie legate între ele prin canale.

2) Introducerea irigaţiilor în România, de Inginer Inspector General Alexandru Davidescu (Buletin A. G. I. R. No. 9 Septembrie 1927).

apărarea națională, desvoltarea industriilor cu bază agricolă și permite realizarea economică a industriei transporturilor pe canale navigabile, cum și producerea de forță motrice hidraulică ; iar distribuția apei în canalele de irigație îngădue reducerea debitului maxim al râurilor și deci evitarea inundațiilor.

4) *Folosirea căderilor de apă* ca cel mai valoros isvor de energie, și care după studiul de evaluare a energiei disponibile rezultată din căderile de apă, naturale și artificiale, se evaluiază la peste 1.500.000 H. P. din care astăzi se exploatează foarte puțin, spre paguba economiei naționale. *Toate acestea interesează așadar în deaproape situația socială și desvoltarea economică a Țării și constituesc o etapă determinantă în propășirea ei;* ca atare reclamă a li se da tot sprijinul.

Privită și sub acest aspect ameliorarea terenurilor degradate și în special consolidarea râpelor, ogașelor și corectarea ravenelor și torenților, încetează de a mai avea un caracter limitat local și capătă astfel o importanță națională, interesând deopotrivă Statul și pe toți locuitorii Țării, agricultori, comercianți, industriași, săteni și orășeni, cari sunt astfel obligați a-i da tot sprijinul pentru înfăptuire. Ca atare, nu poate fi indiferentă pentru economia națională perioada de timp în care urmează a se realiza opera constructivă ce se întreprinde în baza legei pentru ameliorarea terenurilor degradate; căci prin întârziere, pe de o parte se pierd veniturile pe care cele circa 1.000.000 ha terenuri degradate ce urmează a fi puse în valoare prin împăduriri ar fi capabile să le producă, apoi veniturile pe care le-ar da neproductivele de astăzi din luncile râurilor, și în plus, sumele ce se cheltuesc anual cu refacerea stricăciunilor cauzate așezărilor omenești, căilor de comunicație, etc., prin depozitarea produselor de eroziuni, prin inundațiuni ,etc.; iar pe de altă parte, se pierd beneficiile enorme ce se așteaptă dela înfăptuirea întreprinderilor pentru folosirea apei în scopurile susmenționate și cari pot întârzia atâta timp cât suscitatele lucrări de ameliorare, cu caracterul de lucrări prealabile, nu s'au executat.

Cerințele însăși ale turismului nu trebuesc neglijate.

Pornind dela aceleași premise, Austria a ajuns cu lucrările ce se întreprind în baza legii pentru corecțiunea torenților, spre sfârșite, — iar Italia a întocmit în anul 1924 programul de îmbunătățire funciară integrală după care în 14 ani se va reda culturii 2.000.000 Ha

neproductive, — punându-se la dispoziţie pentru executare câte 500.000.000 lire anual.

Pe când şi la noi, problemelor de mai sus, li se va da cuvenita atenţie ?

FONDUL DE AMELIORAREA TERENURILOR DEGRADATE

de Ing. D. Giurgescu
subdirectorul Regimului Silvic

Deşi problema ameliorării terenurilor degradate îşi face drum în cercuri din ce în ce mai largi, soluţionarea ei în mod complet şi corespunzător interesului general întârzie.

Activitatea desfăşurată până în prezent pentru punerea în valoare a acestor terenuri a putut să demonstreze şi să facă să i se recunoască foloasele chiar în marea masă a populaţiei, care primea cu oarecare îndoială începuturile de refacerea bunurilor lor ruinate.

Interesul ce-l suscită această chestiune a trecut repede şi în straturile sociale mai ridicate, până la cele conducătoare, cari se întrec de mulţeori în a se arăta chiar animatoare ale acestei idei.

Mijloacele de înfăptuire însă se rezumă la ceeace se prevede în bugetul statului. Dar cu ceeace se înscrie anual în buget nu se poate face decât prea puţin ; nu se pot realiza complet nici modeste programe pentru lucrări cu caracter simplu, necum să se efectueze pe tot cuprinsul ţării lucrările mari de tehnică constructivă. Pe de altă parte, faptul că sumele ce se prevăd variază dela an la an, precum şi mecanismul întrebuinţării fondurilor bugetare, împiedecă o acţiune susţinută, neavând niciodată siguranţa că un proiect pus în executare într'un an se poate continua în anul următor, căci nu se poate şti dacă în viitor sumele respective nu vor fi reduse, la cererea ministerului de finanţe, pentru realizare de economii. Exemplele prevederilor bugetare din ultimii 5 ani sunt o dovadă concludentă a acestei situaţii.

Apoi formalităţile de ordin contabil, ce se cer la întrebuinţarea sumelor bugetare, cu repartizări de cote lunare, în timp ce mare parte din lucrări sunt lucrări de sezon, cu încetarea de justificări de cheltuieli spre sfârşitul lunei Martie şi reluarea operaţiunilor de ordonanţare abia spre sfârşitul lui Aprilie, fac ca nevoia de bani să fie simţită tocmai când campania de lucru este mai activă.

Toate aceste neajunsuri s'ar putea înlătura dacă ar exista un

fond de ameliorare puternic alimentat şi încasat automat, a cărui manipulare să fie scutită de rigiditățile dispoziţiunilor de azi.

Legea din 1930 şi modificările aduse articolului 27 din această lege, prevăd înfiinţarea şi alimentarea „fondului de ameliorare".

Practic, din aceste dispoziţiuni nu s'a putut folosi decât cele cu privire la amenzile silvice, şi acestea reduse aproape până la desfiinţare, prin repetatele amnestii şi transacţiuni.

In urmărirea ideii de a reda producţiunii terenurile şi a face mai puţin simţită lipsa de bani, s'a căutat a se stimula şi folosi iniţiativa particulară, acolo unde nu e nevoie nici de prea multe cunoştinţe tehnice, nici de investiţii prea mari.

Rezultatele ne îndreptăţesc a crede că s'ar putea realiza mult, dacă iniţiativa particulară ar fi stimulată puternic, prin avantaje reale, cari ar urma să se acorde proprietarilor de terenuri degradate.

Sunt multe şi variate aceste avantaje, pe lângă cele ce se acordă astăzi; şi când s'ar examina problema mai de aproape, sunt convins că s'ar propune multe soluţiuni.

Mă mărginesc aici să semnalez două, cari mi se par în deosebi de efect.

1) Terenurile ameliorate din iniţiativa particulară să fie admise cu prioritate la ipotecare la istituţiile de sub controlul statului.

2) Pentru o porţiune de teren ameliorat, proprietarul să beneficieze de o scutire de impozit agricol pentru o suprafaţă echivalentă de teren de cultură.

Pierderea ce s'ar părea că există pentru fisc prin aceasta, este cu totul neînsemnată, căci sumele ce se pierd acum, se vor recupera prin ceeace va câştiga tot fiscul mai târziu.

Pentru restul terenurilor, unde este nevoie de lucrări costisitoare, unde spiritul populaţiei este mai refractar unei acţiuni de colaborare, intervenţia statului, sprijinită pe existenţa unui fond de ameliorare suficient, este singurul mijloc eficace care să permită serviciului lucrul susţinut şi programatic.

Intre soluţiile cari se pot întrevedea, când e vorba de o alimentare mulţumitoare, certă, voiu discuta cinci, cari îmi par mai eficace.

1) O taxă suplimentară de suportat de toate pădurile cari nu se exploatează cu respectarea raportului susţinut, precum şi de suprafeţele ce se exploatează prin derogări dela amenajamentele ce se exploatează cu raport susţinut.

2) Un impozit de plătit odată pentru terenurile ce se defrişează, oricare ar fi motivul, în special exploatări miniere, locuinţe, diferite instalaţiuni, etc. Acest impozit ar trebui să fie progresiv, adică cu atât mai mare cu cât suprafaţa ce se defrişează este mai întinsă, şi cu cât utilizarea ce i se dă ulterior va conduce mai uşor la o degradare a terenului.

3) O cotă anuală din sumele provenite din folosirea păşunilor comunale şi comune, provenite în special din defrişări de păduri, întrucât este ştiut că starea de degradare a atâtor suprafeţe este datorită păşunatului, iar în viitor opera de refacere, tot în acest domeniu îşi va găsi aplicaţia.

4) O contribuţie a pădurilor statului şi administrate de stat. Această contribuţie ar trebui să se încaseze direct prin fisc, aşa cum se încasează şi impozitul agricol.

In adevăr, s'a putut vedea că încasarea directă a acestor contribuţiuni este extrem de grea.

Ne putem închipui cum se va obţine această contribuţie dela comune, obştii, etc., când ne gândim că nici CAPS, pe timpul când funcţiona pe baza legii din 1930, care-i pusese în sarcină în mod expres alimentarea acestui fond, nu a putut să se achite de obligaţia legală.

5) O cotă din impozitele pentru dumuri, care sunt apărate în multe părţi ale ţării, prin lucrările de ameliorare din basinele de recepţie ale apelor.

Odată asigurată existenţa şi alimentarea fondului de ameliorări se va putea întocmi un program de lucrări, care aplicat în mod susţinut, va readuce în patrimoniul general de producţiune al ţării atâtea suprafeţe, tocmai în regiunile unde condiţiile de trai trebue să fie mai mult ajutate.

IMPĂDURIREA TERENURILOR DEGRADATE

Ing. V. N. Pribeianu

Plantaţiunile pe terenurile degradate trebue să constitue una din preocupările Corpului Silvic în primul rând, şi ale proprietarilor acestor terenuri în al doilea rând.

Privesc în primul rând pe inginerii silvici pentrucă, pe deoparte aceste plantaţiuni trebuesc făcute în conformitate cu anumite cerinţe technice relative la esenţă şi sol, iar pe de alta pentrucă legea specială precizează anumite formalităţi ce trebuesc îndeplinite de

aceste organe şi apoi pentrucă trebuesc întocmite proecte şi lucrări de artă (baraje, cleionaje, etc.) antemergătoare plantaţiunilor care se execută numai după ce aceste proecte au fost trecute prin Consiliul Technic.

In al doilea rând interesează pe proprietarii respectivi, cărora după cel puţin 4—5 ani li se restitue terenul fost până la împădurire improductiv şi degradat prin păşunat.

Prin pagubele provocate proprietăţilor vecine prin depozitele aduse de ravene şi torenţi, lucrările devin de interes public, şi mai târziu numai aceşti proprietari pot să fie cei dintâi interesaţi, când îşi vor lua singuri obligaţia de a face plantaţiunile sesizându-ne a le îndeplini formalităţile prescrise de lege, a le da îndrumările technice şi a le furniza puieţii pe cari singuri le-ar fi greu să-i producă.

In lege s'a prevăzut dela început acest caz şi prin art. 18 li se fac la cerere studiul necesar pe baza căruia li se furnizează puieţi în mod gratuit.

Alte instituţiuni sau autorităţi cari vor fi îndreptăţite şi obligate să se intereseze de aceste lucrări de ameliorare şi să dea concursul efectiv prin investirea de fonduri şi prestaţie în muncă, sunt comunele, cetele de moşneni, judeţele, Eforiile de păşune, Direcţia C. F. R., Direcţia Drumurilor, etc., întrucât acestea au, prin degradările provocate de torenţi chiar pe proprietăţile lor, pagube înzecite faţă de cele ce-ar trebui să le investească pe proprietatea respectivă în lucrări vremelnice şi nedefinitive. De 5 ani de când şi în Vechiul Regat s'au intensificat aceste lucrări de corecţiune şi ameliorare, a prins convingerea că aceste „pecingini ale pământului" cum le numeşte D-l Profesor S. Mehedinţi sau „râia pământului" expresia D-lui Profesor I. Simionescu „terenuri despădurite şi degradate" cum le spunem noi, nu mai pot fi considerate ca nevindecabile, ci ca o boală căreia i s'a găsit leacul. Proprietarii particulari nu mai stau pe gânduri. Ei au şi început, cu toată nădejdea, să investească sume importante în lucrări de plantaţiuni şi de ameliorare a acestor terenuri în scopul de a le face productive şi deci rentabile. Exemple de aceste investiţiuni se găsesc foarte multe în Argeş pe Valea Topologului, în Muşcel, Dâmboviţa şi mai ales în Jud. Buzău unde anual se plantează milioane de puieţi de salcâm, pin, anin, etc.

Sunt multe de îndreptat în ţara noastră dar printre cele dintâi sunt aceste lucrări pe cari guvernanţii noştri ar trebui să le aibă în vedere, întrucât în mod indirect ele ajută foarte mult agricultura şi

industria, iar bogăţia locuitorilor fiind bogăţia statului, acesta este obligat să prevadă fondurile necesare în bugetul său la capitolul „împădurirea terenurilor degradate şi improductive" cel puţin pe sfert din cât se prevăd pentru alte ramuri de activitate fără mult calcul şi uneori se depăşesc necesităţile. Este însă adevărat că pentru formidabila operă ce are Corpul Silvic de întreprins, ar fi nevoie de multe cheltueli şi deaceia legea (L. A. T. D.) a prevăzut alimentarea acestor fonduri şi pe altă cale decât cea bugetară, dar rămân tot insuficiente şi greu de aplicat.

O complectare a actualei legi ar fi ca întreaga cotă de 3% din impozitele forestiere dela Camerile de Agricultură şi un important fond din bugetul Eforiilor Judeţene de Păşune, pentru islazurile comunale degradate şi pentru cele necesare a se împăduri (pâlcuri şi perdele de protecţie, etc.), să ni se pună la dispoziţie cu mai puţine piedici din partea colegilor ingineri agronomi, în scopul arătat mai sus şi Corpul Silvic cu concursul tuturor funcţionarilor din Ministerul de Agricultură şi Domenii, de Interne, de Instrucţiune Publică, de Război, etc. — cari ar fi de dorit pentru executarea unor dispoziţiuni în cadrul acestor Ministere să-şi încadreze în bugetul respectiv ingineri silvici cari încă se găsesc neplasaţi — va putea executa programul decenal de împăduriri ce s'a întocmit pe baza ultimei inventarieri dela 1930.

Plantaţiunile, cari sunt lucrările de bază în corecţiunea torenţilor, celelalte lucrări de artă fiind ajutătoare şi în general premergătoare acestora, au nevoe în primul rând de material necesar şi anume : de pueţi, cari se produc în pepinierele statului ; deci cele dintâi lucrări sunt pepinierele cari deasemenea din insuficienţa fondurilor produc un număr de pueţi foarte mic faţă de cererile din ce în ce mai mari, necesare împăduririlor de tot felul şi suntem avizaţi să mărim suprafeţele pepinierelor existente cu atât mai mult cu cât în Basarabia, în Bărăgan şi dealungul Dunării pe nisipurile sburătoare este necesar a se creea păduri de protecţie, dovedite mult folositoare agriculturei.

Toate aceste necesităţi le-a ştiut şi le-a făcut cunoscute de mult timp Corpul Silvic în competinţa şi sarcina căruia cad asemenea împăduriri pentru care se cere cunoştinţi technice şi practică suficientă şi căruia deci în mod logic i-ar reveni atât răspunderea cât şi meritul.

S'a discutat şi se discută încă asupra esenţelor cari ar trebui plantate cu ocaziunea împăduririlor arătate mai sus avându-se în

vedere cerinţele esenţei, natura solului, situaţia terenului de împădurit şi scopul ce trebue să îndeplinească acea plantaţiune.

Au fost controverse în stabilirea esenţei de plantat şi din punctul de vedere susţinut, fiecare avea dreptate. Nu trebue plantat salcâmul în regiunea unde merge foarte bine stejarul, fagul, etc. dar este dovedit că cel puţin provizoriu trebue să pun stăpânire pe solul degradat cu salcâmul, care, afară de locurile joase umede sau compacte, merge bine până la mijlocul regiunei de deal.

Sătenii care-l preferă şi-l cer să-l planteze singuri pe terenuri degradate, s'au convins de micile pretenţii ale acestei esenţe şi tot deodată de creşterea viguroasă şi valoarea mai mare a lemnului faţă de al altor esenţe ca plopul, aninul, etc.

In terenurile dela deal, plantate de stat, s'a încercat a se face un amestec de esenţe plantate în rânduri dealungul curbelor de nivel şi la distanţe suficiente, ca esenţele cu creşterea înceată să nu fie stânjenite de cele cu creşteri mari. Pentru regiunile de deal înalt se înlocueşte salcâmul cu pin evitându-se a se face masive pure care sunt distruse mai târziu de zăpezi.

Se va avea în vedere însă acolo unde terenul fuge dus de torenţi sau de alunecări, să se planteze esenţele cari convin mai bine şi pot deveni baraje naturale, după ce cele artificiale şi-au îndeplinit scopul, urmând ca mai târziu să se introducă acele esenţe cari exploatate în mod regulat să producă un venit însemnat, iar nu paguba care o producea înainte terenul şi pentru proprietarul respectiv şi pentru vecini.

Se va planta deci cum am mai spus mai sus, dar să se planteze mult, căci mult timp încă nu va fi suficient atât cât vom putea planta, datorită cauzelor expuse până aci.

Aceasta să ne fie deviza în astfel de împăduriri.

O SPECIE CARE AR TREBUI INCERCATĂ IN LUCRARILE PENTRU AMELIORAREA TERENURILOR SURPATOARE ŞI EROSIVE: PINUS RIGIDA.

de Ing. M. Petcuţ

In coloanele revistelor noastre de specialitate s'a mai vorbit de parcul creat de către mult regretatul Iuliu Moldovanu, la reşedinţa domeniului Dofteana, proprietatea Soc. de Credit Funciar Rural

din Bucureşti, parc care poate să rivalizeze cu multe grădini dendrologice dintre cele mai bogate în specii exotice.

Intre speciile de pin care s'au încercat în acest parc şi care s'au dovedit potrivite climatului nostru, este una, care, prin proprietăţile pe care le manifestă, pare să se indice cu multă insistenţă pentru fixarea coastelor erosive şi surpătoare. Este vorba de *Pinus rigida*, care lăstăreşte puternic şi care, la vârste încă mici, produce semănţişuri foarte bogate.

Această specie, ca şi celelalte tovarăşe din parc, a fost plantată în anul 1922 sau 1924, într'un buchet de 3—4 indivizi. Astăzi, primii ocupanţi ai pâlcului au înălţimea de 6—7 m şi atât în interiorul buchetului, cât şi de jur împrejurul lui, este un hăţiş de pueţi tineri, proveniţi din sămânţă şi înalţi de 0.60—1.50 m.

Tăiaţi sau rupţi din faţa pământului, puieţii, ca şi arborii mai în vârstă, lăstăresc cu aceeaşi vigoare.

Aceste proprietăţi, împreună cu înrădăcinarea profundă, caracteristică speciilor de pin, cred că recomandă această specie îndeajuns atenţiei noastre, spre a fi încercată pentru lucrările de ameliorarea terenurilor degradate din regiunile prea reci pentru salcâm.

ASPECTUL EDUCATIV AL RESTAURARII TERENURILOR DEGRADATE

de Ing. Traian Ionescu-Herciu

Fără să facem vreun fel de consideraţiuni asupra originii şi naturii terenurilor degradate, ne vom mulţumi, pentru tema noastră, să pornim dela un adevăr necontestat: avem pe tot întinsul ţării foarte multe terenuri de acest fel. Intre acestea, cele mai evidente şi mai păgubitoare — prin prezenţa şi efectele lor — sunt torenţii şi ravenele.

Pe cât cunosc, o statistică cu o cât de modestă precizie nu avem. Ochiul oricărui atent observator şi cu deosebire al celui care simte în el svăcnind dragostea de bogăţia pământului ţării sale, îşi dă foarte bine seama — cutreerând mai ales regiunea dealurilor şi colinelor înalte — ce înseamnă anume calamitatea atâtor suprafeţe sterile.

Contradicţia revoltătoare între mizeria şi lipsa de pământ a populaţiei rurale deoparte şi existenţa terenurilor degradate de altă

parte, a condus legiuitorul din 1930 la definirea acestor terenuri şi la stabilirea dispoziţiunilor legale pentru ameliorarea lor.

Aplicarea legii, întrucât restaurarea acestor terenuri comportă lucrări de artă pregătitoare şi împăduriri, a fost încredinţată inginerilor silvici, cu deosebire celor dela Direcţia Regimului.

In limita posibilităţilor, prin care înţeleg : mijloacele materiale şi cadrele technice, colegii noştri şi-au făcut datoria, aplicând în diverse puncte ale ţării ştampila pregătirii lor şi imprimând în rândurile sătenilor o idee nouă şi salvatoare, *aceea a reparaţiei, a creaţiei,* în locul vechei mentalităţi păgubitoare *a distrugerii.*

Cine n'a lucrat cu sătenii noştri, cine nu s'a izbit de îndărătnicia lor în a-şi apăra ultimul metru pătrat, chiar atunci când este constituit numai din piatră şi viitură, cine nu-şi dă seama de greutatea sforţării, la care trebue să se supună omul când repară sau creiază, faţă de uşurinţa consumării sau distrugerii, acela nu va înţelege niciodată lupta eroică, pe care au dus-o colegii noştri dela Regimul silvic şi o duc încă pentru admirabila lor operă naţională de punere în valoare a pământului degradat al ţării.

Pentru tema ce o susţin aci, nici nu am nevoe de a arăta cât s'a lucrat până acum şi cu ce cost pe unitatea ameliorată. Căci privesc numai vitregia lucrului şi laurii biruinţei.

Fără să fi avut cinstea să iau parte la campania dusă de colegii noştri dela R. S. în primele linii ale acţiunii, mă simţeam lângă durerile lor, când mă gândeam la sforţările titanice, ce am depus şi eu, încă înainte de sus numita lege, de a determina într'un sat consolidarea şi plantarea unei râpi şi când... trecând pe acolo după câţiva ani îmi ştergeam lacrimile la impresia dureroasă, că din toţi puieţii plantaţi unul singur mai rămăsese să dovedească trecătorului că pe acea coastă stearpă s'au cheltuit bani, timp, sudori şi suflet, cheltueli, pe care netrebnicia omenească le-a călcat în picioare.

Pentru biruinţa gândului înţelept de a pune capăt, cu un moment mai de vreme, ruşinii de a avea atâta pământ netrebnic într'o ţară care aspiră la un grad superior de cultură, s'au angajat pe un front de luptă 3 forţe : a) ignoranţa şi răutatea omenească, care barează regulat tendinţele progresiste : b) legea, care, principial, dă totdeauna expresie înţelepciunii conducătorilor şi c) geniul forestier, care, cu technica şi ştiinţa lui, este dornic de a se valorifica, realizând înţelepciunea legiuitorului.

Care din cele 3 forţe vor învinge ? Fără îndoială, până la

sfârşit vor ieşi biruitoare ultimele două : înţelepciunea conducătorilor şi geniul forestier. Până atunci însă vor fi ţinute puţin pe loc şi hărţuite ; în tot cazul vor avansa încet şi cu pagube. Dar vor avansa sigur.

Lupta odată angajată nu poate fi oprită. Primele poziţii câştigate sunt decisive, pentru ca ignoranţa şi răutatea omenească să cedeze şi... chiar foarte simţitor, *sub puterea nebănuită a faptei ce se realizează sub ochii lor*. Dacă mintea lor redusă şi sufletul lor încleştat nu puteau să se ridice la înţelegerea importanţei unor astfel de lucrări, apoi barajul care opreşte furia apei şi înalţă albia, arborele care stăvileşte surparea pământului şi pădurea care radiază acum viaţă şi bogăţie, toate dau la o parte întunerecul de pe mintea săteanului şi umplu golul din sufletul lui.

Altfel ar fi inexplicabil, dece vizitând unul din satele cu perimetre de ameliorare, unde la început colegii dela Regimul silvic au fost împiedicaţi să lucreze, *am găsit acum o recunoaştere şi o stimă deosebită pentru opera lor*.. Ba ceva mai mult : am găsit porţiuni plantate de către săteni după modelul perimetrelor, şi chiar foarte frumoase ; iar unul din ei spunându-mi cu oarecare emoţie :

„Imi pare rău că nu mai am o râpă, să mai pot planta".

Ambiţia şi dorul creaţiei, pasiunea ce încălzeşte sufletul omului, — şi pe care o posedăm latent în noi —, satisfacţia ce o dă rezultatul strădaniei tale, toate acestea sunt arme puternice cari învinge orice îndărătnică ignoranţă şi desmorţesc orice inimi împietrite.

Dar în afară de bunul exemplu printre săteni, pe care îl declanşează fapta vie, acţiunea de punere în valoare a terenurilor degradate mai poartă încă două isvoare de virtuţi :

Unul, dela care se pot adăpa toţi factorii locali, cari au răspunderea educaţiei tinerelor generaţii. Este isvorul de revărsare a celor mai bune metode pentru educaţia muncii constructive, de care avem atâta nevoe, spre a învinge delăsarea populaţiei noastre dela sate. Ce teren mai ispititor de muncă poate fi, decât acela care-ţi oferă din plin satisfacţia deplinei creaţii : transformarea unui focar de mizerie, tristeţe şi sărăcie într'un sanctuar de sănătate, veselie şi bogăţie !

Altul, dela care poate să deprindă oricine o fărâmă de eroism.

Inginerul silvic, care de atâtea decenii a luptat pentru a nu se distruge pădurea, cel puţin de acolo de unde în mod firesc a fost aşezată ca un stăvilar al torenţilor, este chemat astăzi să repare

greşelile unui trecut, în care el a stat mereu la post şi a strigat mereu atrăgând atenţia. Şi răspunde la această chemare: pregătit şi cu avânt! Cel mai răuvoitor poate să găsească în această atitudine de bărbăţie a inginerului silvic o dovadă de abnegaţie, de eroism. Este cea mai bună garanţie de viabilitate a unui corp, a geniului forestier şi a dragostei pentru pământul strămoşesc.

LUCRĂRILE DE CORECŢIUNEA TORENŢILOR

de V. N. Stinghe

Lucrările de corecţiune făcute până acum de către serviciile respective, au ţinut seamă, în bună parte, de recomandările technicei raţionale. De aceia, într'un covârşitor număr de cazuri, s'au obţinut rezultate mulţumitoare. S'a făcut o experienţă preţioasă. In mare măsură se poate şti azi — pentru condiţiile noastre — ce e bun şi ce nu, ce reuşeşte şi ce dă greş, ce avem şi ce ne lipseşte. S'au stabilit astfel un număr de adevăruri cari trebuesc reţinute şi fixate.

Câteva din aceste adevăruri simple voim să le amintim şi să le comentăm. Nu e niciodată prea mult să le repetăm tocmai pentru că sunt simple.

Torenţii carpatici au de cele mai multe ori alt aspect decât cei alpini. Nu transportă deodată cantităţi însemnate de material, nici pietre de dimensiuni mari provenind din basine de recepţie cu caracter stâncos şi situate la mari altitudini. Torenţii noştri sunt periculoşi prin eroziunile fundului, săpat cele mai deseori în formaţiuni geologice de dată relativ recentă, uşor măcinabile.

In consecinţă, la noi nu este cazul să se construiască baraje mari de retenţie, ci mici lucrări transversale, aşezate des una lângă alta, pentru consolidarea fundului prin schimbarea pantei. De aceea marile construcţiuni în beton, în piatră, în zidărie masivă, n'au ce căuta aici. Ele necesită investirea unor sume considerabile şi nu produc efecte mai bune decât lucrările simple. In schimb, cu preţul de cost al unui asemenea baraj se poate corecta o vale torenţială întreagă prin baraje rustice de împletitură.

Torenţii ţinuturilor româneşti se găsesc aproape toţi în zona în care se poate lucra cu vegetaţia forestieră. Ea este aceea care va

stinge, până la urmă, fenomenul torenţial, nu barajele. Iată motivul pentru care nu e nevoe ca acestea din urmă să aibă o durată prea lungă. Lucrările transversale din împletitură de nuele şi cu butaşi de salcie sunt cele mai indicate la noi. In cazuri dificile şi unde va trebui să se urmărească şi reţinerea unei mari cantităţi de material, se poate lucra şi cu baraje de căsoaie sau de trunchiuri de arbori : betonul însă şi zidul de piatră e un lux.

Numele lui Jenny, un judecător rural din Elveţia, a rămas nemuritor. Precizez aici de ce. N'a inventat barajul din împletitură (cum se crede uneori), ci a dovedit că un torent se poate corecta folosind exclusiv acest baraj de nuele. Ba chiar se pot obţine cu el efecte mari ca înălţarea fundului, pe care într'un caz concret el l-a ridicat cu 26 m.

Barajele acestea ,simple ,din nuele împletite, trebuesc aşezate totuşi cu socoteală.

Apa când roade fundul, îl aduce dela o înclinare mare la una foarte mică care este „panta de compensaţie"; iar când lasă înapoia barajelor material adus dela deal, depunerea o face tot după aceiaşi pantă. Numai dacă a ajuns la această înclinare, fundul nu mai sufere modificări. La ea se poate ajunge, cum am spus, fie prin eroziuni, fie prin depozitări. Corectând torentul cu ajutorul lucrărilor transversale (baraje, traverse, praguri, trepte) îl îndrumăm să ia panta de compensaţie prin depozitări, nu prin eroziuni, la care ajunge singur când nu se face nici o lucrare de corecţie.

Dacă voim aşadar ca în adevăr să nu se mai producă eroziuni, trebue să îngrijim să nu mai existe nici o porţiune de torent care să prezinte altă pantă decât cea de compensaţie. Ea are o valoare foarte redusă pentru materialul pe care îl transportă sau îl găsesc pe fund torenţii noştri : reprezintă un unghi cu orizontala, adeseori mai mic decât 1°.

Practic vorbind, aceasta însemnează că la aşezarea barajelor trebue să se îngrijească ca linia virtuală care uneşte baza barajului din amonte cu coroana celui din aval, să nu reprezinte mai mult de cât 1° (eventual până la 3° dacă materialul de pe fund e de dimensiuni mari sau apa are viteză mare, datorită unui nivel ridicat).

Să nu se aşeze aşadar barajele orcum : nici prea aproape (aşa încât linia de care am vorbit să fie înclinată spre munte) căci atunci o bună parte din baza barajului superior se va îngropa în depozitele

de pietriş adus şi atunci e pierdere de material (nuele, pari): nici prea departe căci atunci depozitele dinapoia barajului de jos nu vor acoperi complect fundul torentului, până la piciorul barajului de sus, ci va lăsa expus acţiunei apei o porţiune din acesta, care dacă va fi mai înclinat decât panta de compensaţie, va suferi eroziuni.

Socoteala e uşor de făcut pe un desen în care e figurat profilul longitudinal al fundului. Dar trebue subliniat aici că ea e indispensabilă. Numai astfel nu se vor mai construi unele baraje aşa de apropiate încât unul din ele aproape să nu mai folosească şi iar, nu se va aştepta efect salutar dela nişte baraje mult prea depărtate între ele.

Lucrările pentru consolidarea versanţilor să nu înceapă în nici un caz până când fundul torentului nu este consolidat, adică atâta timp cât pericolul adâncirii albiei subsistă. Fiindcă fiecare adâncire în plus aduce după sine o surpare din mal a unei prisme de pământ care rămâne fără sprijin. Şi nu există nici o plantă, nici un fel de puet, nici un gărduş în fine, care să poată reţine din mişcarea lui acest pământ nesprijinit.

De aceia se cere chiar mai mult. Dacă dela ultima surpare de mal albia s'a mai adâncit, trebue mai întâi să se ridice fundul torentului prin depozite înapoia barajelor, prin aceasta să se consolideze prismele de pământ şi numai în urmă să se procedeze la lucrările de fixare a suprafeţii versanţilor prin plantaţiuni, înierbări şi eventual prin gărdulețe. Căci încă odată, orice consolidare de versanţi începe cu sprijinirea lor în imediata vecinătate a firului apei.

O procedare care nu ţine seamă de aceste indicaţii înseamnă pierdere de timp şi de bani.

Pe cât se poate, să se delimiteze lateral, eventual tot prin construcţiuni uşoare de lemn sau împletitură, albia torenţilor. La noi, în regiunea dealurilor, aceştia divaghează într'un pat mult prea larg, în acest fel pierzându-se mult teren care ar putea produce.

Poate e mai greu să se procedeze dela început la această delimitare. Dar după ce lucrările din basinul de recepţie au progresat, limpezindu-se apa şi după ce panta de compensaţie s'a format în tot lungul albiei, eventual prin praguri şi mici trepte, construite în anii al treilea şi al patrulea al campaniei de corecţiune, — se poate purcede şi la lucrările de delimitare laterală. Acestea vor fi cu atât

mai uşor de efectuat, cu cât construcţiile transversale vor fi mai dese şi mai puţin înalte: simple praguri sau trepte nedepăşind 1 m. înălţime.

Când se înfig butaşii de salcie, să se aibă totdeauna în vedere că între partea aeriană a acestora şi partea înfiptă în pământ trebue să fie un raport judicios. Mugurii prinşi subt pământ se transformă în rădăcină cu încetul. In timpul formării acestora din urmă, partea aeriană va fi slab hrănită. O rădăcină neformată încă, nu poate alimenta suficient un mugure aerian în desvoltare: pentru unul afară trebue să se găsească cel puţin 3 în pământ.

Se înţelege nerăbdarea de a avea cât mai curând pădure mare. Dar simpla noastră dorinţă nu ajunge; trebue să se împace cu ea şi natura. Or aceasta nu admite nişte butaşi groşi, mari, cu mulţi muguri aerieni şi relativ puţin înfipţi în pământ: ei nu reuşesc.

TERENURILE DEGRADATE

de Ing. I. I. Marinescu

Forma geografică a pământului românesc se aseamănă cu un trunchi de piramidă, baza inferioară fiind limitată prin apele cari îi udă hotarele iar cea superioară, podişul carpatic, pe care pădurea îl acopere scoborând până departe în câmpie unde se răreşte treptat.

Regiunea deluroasă, este cea mai populată căci cerinţele sociale şi economice sunt împlinite mai uşor aci deci în mod fatal sporul populaţiei a redus suprafaţa păduroasă, pentru ca în zilele noastre scăderea să apară ca o contribuţie la o mare dreptate socială: întoarcerea pământului în stăpânirea celor ce l-au apărat întotdeauna.

Ultimele 5 secole de luptă între Creştinism şi Islamism, au făcut din pământul românesc vadul, hambarul şi visteria Semilunei, ajutată de Greci în haină bisericească şi apoi politică, cari au cules până la secătuire tot rodul, ţinând în loc o desvoltare industrială îndreptăţită şi prin bogăţia subsolului nostru.

Problema împuţinării pământului pentru cultură şi păşune, în regiunea deluroasă şi în parte în cea muntoasă, s'a evidenţiat prin cele 2 mari reforme agrare dela 1864 şi 1918 — Unirea şi Intregirea — iar consecinţele de ordin economic au devenit preocupări în politica de Stat.

Pădurea a pierdut terenul, dar ideia utilităţii ei a câştigat, prin dezastrele rezultate din eroziuni, înecuri şi împotmoliri.

Incercări de legiferare, pentru a fixa solul, care numai sub haina pădurii mai poate produce, s'au făcut mereu ; codul nostru silvic din 1910 a enunţat problema dar sub năvala evenimentelor a trebuit legea specială din 1930, a meliorării terenurilor degradate, pentru a păşi la înfăptuiri reale.

La deal şi la munte, ameliorarea terenurilor degradate, la câmpie perdelele de protecţie şi împăduriri în antestepă, sunt cele 2 probleme pe cari le putem socoti rezultatul unei conştiinţe forestiere, născută din imperioase nevoi şi suferinţe, cari au aşezat lângă noi pe cei ce abia în ceasul al unsprezecelea au înţeles că pădurea este unicul sprijin al agriculturii şi economiei naţionale.

Impădurirea în bazinele râurilor ce se varsă în Tisa şi Dunărea centrală, este o datorie de ordin internaţional, care se execută paralel cu aceea din toate bazinele râurilor Ţării.

De aceia pentru regularea cursului apelor de hotar trebue întreţinută şi ameliorată starea păduroasă din întreg podişul carpatic, unde împădurirea ar trebui să condiţioneze orice exploatare şi să fie o preocupare de primul ordin.

Ce suprafaţă au terenurile degradate în sensul definit de lege — acelea care şi-au pierdut puterea de a susţine vegetaţia, alunecările de strate, surpări, grohotişuri, nisipuri sburătoare, ogaşe, ravene, râpe torenţi — în tot cuprinsul ţării noastre, nu o putem spune, căci statistica lor nu s'a terminat. Evaluări — fiscale şi generale — le fixează la 2 milioane ha. Până azi însă suprafaţa celor cari au devenit ameninţătoare prin relele pricinuite, este socotită la 150.000 ha. atâta cât s'a putut inventaria pentru imediata ameliorare. Inventarierea este în curs şi nu exagerăm dacă suprafaţa lor o evaluăm la circa 750.000 ha., căci pentru Moldova, Basarabia, Dobrogea, Bucovina, Oltenia şi Muntenia, lucrul este în curs sau pe cale a fi reluat.

Este îmbucurător faptul că pericolul terenurilor degradate începe să fie înţeles şi văzut de mulţi cari au rost în viaţa publică, iar stăruinţa conducătorilor agriculturii, pentru necesitatea pădurii la câmpie este un alt punct câştigat. In multe părţi la câmpie pădurea a rămas ultimul mijloc de câştig dela terenul, care prin cultură agricolă nu mai poate da nimic. Intervenţia făcută de Sindicatul Agricol al Judeţului Ialomiţa, de a reduce impozitul la terenurile agricole în curs de împădurire, este o dovadă de convertire, după care au

urmat şi altele. Două treimi din suprafaţa pădurească a ţării aparţine celorlalţi proprietari, deţinători exclusivi ai terenurilor de tot felul. La insuficienţa fondurilor se adaogă deci indiferenţa proprietarilor din teama de a nu-şi aservi proprietatea în vreun fel şi atunci putem înţelege cât de greu se lucrează şi câtă luptă trebue, să-i solidarizăm la acţiunea de ameliorare.

Până în 1920 ameliorarea terenurilor degradate în vechiul Regat, a fost un articol în Codul Silvic, iar până în 1930 începuturi impuse de cerinţe, venite şi din afară ; de atunci ideia a fost legiferată şi acţiunea a început a se afirma temeinic şi cu rezultate îmbucurătoare. Dăm câteva cifre : până în 1930 s'au împădurit 4963 ha. şi s'au construit 4000 mc. baraje, 148.345 m. gărduleţe, fascinaje, cleionaje, toate executate cu fondul Statului.

Dela 1931—1935, s'au împădurit în total 17.800 ha., din cari 8480 ha. cu toate cheltuelile Statului şi 9320 ha. cu munca proprietarilor şi puieţii daţi gratuit tot de Stat, iar pentru consolidare s'au construit 12.530 m. c. baraje şi 108.800 m. gărduleţe, fascinaje şi cleionaje ; majoritatea acestor lucrări s'au făcut în Transilvania.

Realizările, faţă cu mărimea suprafeţelor şi fondurile foarte reduse, pot fi socotite un început stăruitor la opera grea şi dificilă la care trebue solidarizată înţelegerea şi colaborarea efectivă a celorlalte ramuri de activitate — agricultură şi căi de comunicaţie — singurele beneficiare, pentru ca spectrul ameninţător al sterilelor să poată fi atenuat.

Ne revine însă şi o altă sarcină, colaborarea înţelegătoare insistent solicitată şi urmărită cu toate autorităţile şi în toate organizaţiile profesionale — camere de agricultură, eforii, etc. — pentru ca proprietarii să pornească la lucru fără grije că-şi aservesc în vre-un fel proprietatea ameliorată şi apoi cererea lor — cu aspect de imperativ social — să justifice anual pe a noastră, ca să determine sporul alocaţiilor bugetare, prea des şi prea mult precupeţite, mereu ameninţate sau reduse.

Dacă la împădurirea suprafeţelor exploatate facem uz de constrângere, la ameliorarea terenurilor degradate, puterea convingerei ne rămâne singura armă de luptă cu poporul care priveşte, de obicei cu neîncredere intervenţia autorităţii.

Regimul Silvic trebue să fie îndemn şi sprijin, pentru a stimula iniţiativa particulară la acţiune, căci cu represiunea nu realizăm decât reacţiunea.

OBSERVAŢIUNI PRACTICE CU OCAZIA APLICAREI LEGEI AMELIORARII TERENURILOR DEGRADATE IN ANII 1930—1933

de Ing. Ion D. Niţescu

Cercetător neobosit al plaiurilor ţării noastre, inginerul silvic e impresionat la tot pasul de aspectele dezolante ale coastelor goale, pecingine ale „islazurilor electorale" cum foarte sugestiv le numea d-l Prof. S. Mehedinţi într'o conferinţă ţinută la Radio, şi de aceea în activitatea desfăşurată în ultimii ani, s'a căutat să se înscrie un capital cât mai mare, cu care să se poată susţine o muncă cu adevărat constructivă, pentru a face să dispară aceste pete ruşinoase de pe întinsul ţării şi a reda culturei suprafeţe întinse, cari astăzi nu numai că nu produc nimica economiei naţionale, dar sunt isvoare permanente de noi calamităţi pentru terenurile agricole.

Chiar în primul cod silvic din 1881 desprindem ideile călăuzitoare pentru conservarea pădurilor şi împădurirea terenurilor lipsite de vegetaţie. An de an s'au întocmit pograme şi s'au dat dispoziţiuni, cu rezultate frumoase, dar totuşi insuficiente, pentrucă nu au fost susţinute, lipsind mai ales fondurile necesare în acest scop.

Un moment important, o răspântie de activitate ordonată, cu servicii speciale, fonduri, îndrumări technice, s'a inaugurat odată cu legea pentru Ameliorarea Terenurilor Degradate din 1930 şi cu înfiinţarea serviciului pentru ameliorarea acestor terenuri de pe lângă Direcţia Regimului Silvic.

In acest articol voi analiza activitatea desfăşurată pe teren în această direcţie în ultimii 5 ani şi problemele ce s'au ivit în acest timp, probleme specifice stărei de degradare a solurilor din regiunea colinelor unde s'a activat mai mult. La indicarea problemelor desbătute, s'au luat ca model lucrările executate pe Valea Cârcinovului, R. Doamnei-Muşcel, Valea Dâmboviţei, unde se poate face şi o critică a rezultatelor la care s'a ajuns după 5 ani de aplicare a legei A. T. D.

Menţionăm că noi în aceste regiuni nu avem tipul clasic de torent, ci zona torenţială e caracterizată prin ravene, reduse uneori la un mal abrupt, cu un canal de scurgerea materialelor, redus şi acesta numai la un gât de canal şi un con de dejecţie. Uneori şi conul de dejecţie lipseşte, materialele trecând din canal direct în râu.

Pe aceste terenuri lucrările indicate de natura solului şi materialele de construcţie găsite pe loc, s'au redus la cleionaje de ord.

I şi II, fascinaje şi gărduleţe de susţinerea malurilor şi canale de scurgerea materialelor.

Barajele de zidărie uscată s'au executat numai excepţional în perimetrul Stoeneşti-Muşcel, unde am avut piatra la îndemână, cu rezultate satisfăcătoare, reuşindu-se a se consolida un torent ce ameninţa biserica şi o parte din sat.

Baraje din beton s'au construit de Regimul Apelor pe Valea Cârcinovului dar s'au dovedit extrem de costisitoare, cu aceleaşi fonduri putându-se executa rusticele cleionaje ale căror efecte se puteau întinde pe suprafeţe de 20—30 ori mai mari decât ale barajelor.

Prima problemă ce s'a pus a fost aceea a conducerii lucrărilor. Căci la executarea acestora se cere mai mult ca ori unde o pregătire technică serioasă, o practică îndelungată, conştiinciozitate şi o supraveghere în deaproape. Încă dela începutul primelor lucrări serioase, s'a găsit neapărat necesar ca conducerea lor să fie încredinţată inginerilor bine pregătiţi şi cu o practică îndelungată în această direcţie, ajutaţi în execuţie de conductori şi aceştia bine pregătiţi, şi astfel a luat naştere prima echipă volantă din 1930 de pe Valea Cârcinovului, jud. Muşcel.

Evoc activitatea acestor echipe ce au lucrat în anii 1930—1933, pentrucă ele au marcat un impuls însemnat lucrărilor de ameliorări, atât ca amploare, cât şi ca iniţiativă de aplicarea tuturor cunoştinţelor technice pe care inginerul şi le-a însuşit în teorie, aplicarea lor practică ducând la rezultate strălucite realizate în limita fondurilor ce s'au pus la dispoziţie. Pe Valea Cârcinovului, jud. Muşcel, avem cele mai frumoase exemple productive ale unei activităţi bine ordonate şi cu mult discernământ aplicate.

Din motive de ordin bugetar activitatea acestor echipe a încetat în 1933. Grija de corecţiuni a trecut asupra ocoalelor, dar acestea nu au putut activa decât foarte puţin din lipsa de timp şi de personal.

Pentru a împlini lipsurile bugetare, s'a căutat a se desvolta iniţiativa proprietarilor particulari, şi prin aplicarea art. 18 al legii A. T. D., întâi în ce priveşte plantarea terenurilor degradate unde nu se propuneau executări de lucrări de consolidare şi în continuare trecând în mod timid şi la executarea acestor lucrări, s'a înlocuit în parte lipsa de activitate a ocoalelor de regim. Totuşi lipseşte munca coordonată şi bine dirijată a vechilor echipe volante, care e pe de-

parte a fi înlocuită de activităţi sporadice şi deşi bine intenţionate, însă lipsite de o continuitate în timp şi spaţiu.

Din activitatea de 4 ani a echipelor volante s'au desprins o serie de probleme proprii caracteristicei torenţiale din ţara noastră, probleme de trei naturi, ce se referă la lucrările de consolidare, la plantaţii şi inerbări, şi la paza perimetrelor.

1. *Lucrări de consolidare.* La executarea cleionajelor de ord. I şi II s'a pus în discuţie chestiunea înălţimei lor, adâncimei parilor în pământ, distanţei între pari, împletiturei, patului de fascine, chiuvetei, etc.

In ce priveşte înălţimea parilor, calculată dela suprafaţa pământului, ea a variat între 0.52—2 metri cu păreri controversate, aducându-se critici atât cleionajelor prea înalte cât şi celor prea joase.

După o practică de 2—3 ani s'a ajuns la concluzia că terenurile noastre argiloase, calcaroase, etc., suportă bine cleionajele de 0.70—1 m. în porţiunile din aval spre gura canalului de scurgerea materialelor şi celor mici de 0.50 m. spre amonte către bazinele de recepţie a materialelor.

S'au folosit exclusiv pari de lemn de stejar, cari rezistă 6—8 ani. In localitate nu s'au găsit pari de salcâm, dar cred că şi aceştia ar fi dat rezultate tot atât de bune.

La adâncimea parilor din pământ, unde natura solului are un rol hotărâtor, din practică s'a constatat că parii îngropaţi în pământ la 50—75 cm. rezistă suficient depozitelor de materiale.

Distanţa între pari s'a stabilit din practică la 50 cm.

O importanţă deosebită s'a dat la construcţia patului de fascine din aval, care împiedică săpăturile dela baza cleionajelor, expuse altfel eroziunilor. S'au aplicat şi parchetele de fascine aşezate perpendicular pe cleionaje şi cele paralele cu cleionajele şi unele şi altele au dat rezultate bune, dacă lăţimea patului de fascine a fost bine calculată în raport cu înălţimea cleionajului aşa ca traectoria făcută de căderea apei să nu treacă de marginea patului de fascine şi să nu sape la baza cleionajului.

O importanţă primordială la construcţia cleionajului o are chiuveta care asigură dirijarea apelor, ferind astfel malurile şi cleionajele de surpare.

S'au văzut chiuvete greşit făcute sau prea mici, cari dirijând apele greşit au dus la surparea malurilor şi răsturnarea cleionajelor,

şi prin aceasta se anihila întreg efectul primelor depozite de materiale.

In bazinele de recepţie nu totdeauna s'a putut activa, din cauza pereţilor acestor ravene ce ajung aproape la verticală şi atunci baza lucrărilor de corecţie au format-o cleionajele, cari în acest caz s'au executat mai dese şi mai rezistente — duble.

Unde terenul a permis s'au executat gărduleţe cât mai dese şi de lungimi ce au variat între 5—30 m. Acolo unde gărduleţele s'au executat continui, cu ruperea malurilor gărduieţele au fost de multe ori răsturnate în întregime. Deaceea în urmă s'au construit aceste gărduleţe întrerupte şi scurte, simultan cu executarea lor făcându-se şi plantaţiile, cari astfel au asigurat consolidarea lucrărilor executate.

Lucrările de consolidare astfel executate, după plecarea echipei volante, au rămas în sarcina pădurarilor-paznici cari au să facă şi micile reparaţii ce survin din când în când, lăsându-li-se pentru aceasta în depozit, pari şi fascine. Reparaţiile făcute la timp ne scutesc de surpriza de a vedea răsturnate lucrări de consolidare executate cu multe greutăţi.

In afară le micile reparaţii, survin şi reparaţii mai importante; uneori e nevoie să se construească şi cleionaje intermediare, pentru executarea cărora e necesar a se afecta anual un fond de 10% din costul total al lucrărilor. Orice întârziere poate compromite întreaga lucrare executată. In această situaţie ne aflăm în anumite perimetre unde, întrucât ne-au lipsit fondurile necesare, lucrările trebue să le luăm dela început.

II. *Lucrări de plantaţii şi butăşiri.* Cea mai importantă lucrare de bază în lupta ce se duce pentru ameliorarea terenurilor degradate, o constitue plantaţia. In primii ani, pentru lucrările de plantaţii s'a folosit exclusiv salcâmul, comiţându-se uneori şi erori, căci s'a folosit şi în terenuri improprii: calcaroase, feruginoase etc. Dar acestea sunt rare excepţii, în majoritatea cazurilor executându-se lucrări frumoase, ca cele de pe valea Cârcinovului, unde pe lângă salcâm, după o analiză minuţioasă a condiţiunilor locale, s'a folosit şi stejarul, frasinul, pinul, cu rezultate destul de frumoase.

Deaceea accentuez că o problemă destul de serioasă a constituit-o alegerea speciilor. E adevărat că salcâmul a fost şi va fi şi în viitor specia ideală pentru aceste lucrări, atât prin înrădăcinare, fixând solul, cât şi prin creşterea extraordinar de repede, îmbrăcând într'un

timp foarte redus coastele dezolante ale râpilor. Sunt însă zone unde solul nu asigură salcâmului o desvoltare normală ; şi acolo, prin o analiză a arboretelor vecine, — pentrucă totdeauna la marginea ravenelor avem păduri, — vom stabili atât speciile de fond cât şi arbuştii ce se recomandă a se alege pentru plantaţii. Stejarul şi în special gorunul a dat rezultate frumoase pe platouri , deasemenea şi frasinul în locurile mai umede. Pe locurile calcaroase pinul austriac, în special în unele locuri pe Valea Cârcinovului a dat rezultate excelente. Aceste specii însă, în epoca formării sistemului radicilar, 2—3 ani, au avut creşteri extrem de mici, desvoltându-se după aceea în condiţiuni excepţionale.

Avându-se în vedere faptul că aceste terenuri degradate s'au format mai totdeauna pe islazurile rău îngrijite, sau impropriu destinate acestei culturi, nu trebue să se abuzeze cu plantaţiile şi în unele părţi unde panta permite să se asigure prin inerbări o viitoare bună păşune la adăpostul plantaţiilor, care evită în viitor formarea de noi ravene.

Butăşirea făcută simultan cu cleionajele a dat rezultate foarte frumoase. E drept că uneori întârzierea în executarea lor a dus la distrugerea cleionajelor a căror împletitură de nuele nu a durat mai mult de 2—3 ani. Pentru butăşire s'au folosit butaşii de plop, salcie şi anin găsiţi în localitate. Pentru viitor s'au pregătit în pepinierele de regim butaşi de plop de Canada, cari să asigure în viitor şi un lemn de calitate mai bună.

Butăşirea bine executată va da naştere în viitor la barajele vieţuitoare.

O problemă care trebue studiată în viitor va fi aceea a complectării plantaţiilor de salcâm cu arbuşti diferiţi şi eventuala introducere sub masiv a stejarului, în cazul când salcâmul ar fi o specie de tranziţie.

III. *Paza perimetrelor.* O acţiune extrem de importantă pentru apărarea lucrărilor executate a constituit-o izolarea complectă a perimetrelor pentru a fi excluse dela păşunat.

Lucrările de izolare au fost extrem de costisitoare. S'au făcut împrejmuiri cu câte 3 rânduri de sârmă ghimpată pe lungimi de kilometri. In unele părţi s'au folosit împrejmuiri cu laţi. Aceste lucrări de împrejmuire şi o pază vigilentă — un paznic pădurar la 200—300 ha. — au avut un efect salutar. Regiuni întregi unde nu s'au executat lucrări de consolidare sau plantaţiuni, dar care până la acea

dată erau sterpe — pământ gol — sau înierbat, au asigurat proprietarilor terenului fânețe excelente, iar în alte locuri s'au instalat natural arbuști sau chiar arbori, în special mesteacănul, plopul, aninul, etc.

Un singur exemplu va fi edificator: In perimetrul Coșești, pe Valea Râului Doamnei-Mușcel, unde din lipsă de fonduri nu s'au putut executa la timp lucrările de consolidare, ci numai plantațiuni și unde nu s'au putut face nici împrejmuiri decât pe o mică întindere, dar unde s'a făcut o pază vigilentă, rezultatele, după 3 ani, sunt excelente. Două treimi din teren este acoperit cu plantații și înierbat, astfel că lucrările de consolidare se vor executa numai în mică măsură.

SPECII DE TRANZIȚIE

în lucrările de fixarea terenurilor degradate

de Ing. Al. Haralamb

Când se pune problema alegerii speciei sau speciilor de folosit în vederea unei lucrări de fixarea unui teren degradat, unul din principiile călăuzitoare este observarea florei locale și cunoașterea compoziției pădurilor din regiunea situată exact în aceleași condițiuni, alegând și utilizând, din speciile predominante sau sociale, pe cele mai indicate.

Lucrările însă nu sunt întotdeauna așa de simple. De multe ori, condițiunile staționale diferă, căci nu trebue să uităm că pădurea, care ne-ar călăuzi la alegerea speciilor de întrebuințat la reîmpădurire, este rezultatul unei stări de desvoltare care s'a realizat cu timpul, formându-și condițiuni speciale de sol și climă. Ori, când avem deaface cu terenuri despădurite de multă vreme, sau supuse ravinării, datele problemei se schimbă cumplit. Astfel, adeseori suntem puși în fața unui sol crud (brut) scos la iveală prin spălarea continuă a terenului, uscat de vânturi, de arșiță și lipsit de vegetație. Alteori, natura geologică poate fi schimbată, fiind aduse la suprafață — prin roadere, surpare — straturi noui de constituție fizică și chimică diferite. Insfârșit, climatul local poate să difere și el, devenind mai uscat, mai arid.

In fața acestor condițiuni noui, trebue să lăsăm deoparte metodele generale. Speciile ce ne-ar fi fost indicate de pădurile alăturate

adesea nu pot face faţă acestor situaţii noui. Deaceea suntem obligaţi să facem apel la altele care, de multe ori, diferă de cele ce se găsesc în pădurile învecinate, specii cu însuşiri speciale pentru fixarea şi ameliorarea solului. Numai după ce vom fi ajuns la realizarea unei ambianţe favorabile, vom proceda la substituirea speciilor mai exigente ce urmează să constitue pădurea de viitor.

De altfel natura însăşi procedează la fel. In ţinuturile temperate, în special pe solurile mediocre sau în părţile mai puţin umede ale acestor ţinuturi, pădurea, odată tăiată şi terenul folosit un timp oarecare altfel, şi-l recapătă cu carecari dificultăţi sau cel puţin cu mare întârziere. Până să ajungă la forma ei definitivă, trece printr'o succesiune de stadii de desvoltare, pornind dela starea de mărăciniş şi arbuşti, mai dotaţi să se instaleze, să reziste şi să vegeteze în acele situaţii dificile amintite mai sus. Aceste stări diferite de desvoltare se pot urmări şi la noi.

Acolo unde nu vom putea proceda dintr'odată la instalarea pădurii de viitor şi mai ales în împrejurările schimbate sau dificile amintite, trebue să folosim speciile capabile să se instaleze şi să vegeteze, să fixeze bine solul şi să-l amelioreze. Avem nevoie de pionieri, de specii de tranziţie mai rustice, mai puţin exigente, plastice, la adăpostul cărora urmează să se substitue mai târziu speciile mai exigente faţă de condiţiile staţionale.

Iată însuşirile pe care trebue să le aibă aceste specii de tranziţie :

a) Să fie colonizatoare, adică să fie în stare să se instaleze pe aceste terenuri goale, crude, uscate, adesea rebele vegetaţiei, să fie capabile să se cramponeze solid, să găsească hrana în cele mai dificile împrejurări şi să amelioreze la maximum solul pentru a asigura trecerea la învelişul vegetal normal.

b) Intrucât eroziunea este de temut — stratul superficial al terenului fiind adesea mobil — aceste plante trebue, pe cât posibil, să se întindă mai mult în suprafaţă, să formeze tufe dese sau, cum se spune, să fie cespitoase, dacă avem deaface cu erburi, sau să formeze vetre robuste, dacă facem apel la arbuşti, fixând solul şi împiedicând eroziunea.

Aceste plante trebue să aibă deci o înrădăcinare solidă — profundă —, să se prindă uşor, să crească repede, să suporte lumina, să reziste la intemperii, să aibă înveliş uşor, să lăstărească şi să drajoneze, eventual să butăşească şi să asimileze direct azotul at-

mosferic cu ajutorul nodozităţilor de pe rădăcini. Cu cât o plantă va avea mai multe din aceste însuşiri cu atât va fi mai capabilă să învingă dificultăţile aflate în asemenea staţiuni dificile.

In cele de mai jos, voim să atragem atenţiunea asupra câtorva specii din cele mai indicate pentru fixarea terenurilor degradate şi ameliorarea lor în vederea introducerii speciilor pădurii de viitor, în cazul când aceasta nu se poate creia direct.

Nu vom vorbi de salcâm, arbore cu însuşiri alese pentru folosirea lui în împrejurările amintite de noi, despre care mai toată lumea este edificată. Ţinem totuşi să facem observaţia că el nu se poate folosi în toate împrejurările, atunci când voim să luăm în seamă exigenţele lui faţă de sol. Să nu scăpăm din vedere că el nu suportă terenurile calcaroase, prea argiloase sau marnoase. In asemenea împrejurări trebue să facem apel la alte specii.

Cătina albă (Hyppophaë rhamnoides L.).

Este una din speciile lemnoase cele mai bine dotate pentru fixarea şi ameliorarea terenurilor ravinate. S'ar putea spune chiar că în această privinţă n'o poate egala mai nici o altă specie.

Ea se instalează, pentru a vegeta apoi în perfecte condiţiuni, pe terenurile cele mai aride, pe care nu ar putea să se fixeze şi să vegeteze alte plante. Specie de plin soare, cătina albă are o înrădăcinare trasantă foarte lungă, lăstărind bogat şi puternic, dar mai cu seamă dispunând de o extraordinară facultate de drajonare. Drajonii emanaţi dela o singură tufă se pot întinde pe mai mulţi metri. In felul acesta, un singur exemplar poate ajunge să acopere, pe cale de drajonare, suprafeţe mari.

Este planta care se instalează, înaintea altora, pe depunerile torenţilor şi pe malurile lor. Se întâlneşte pe nisipurile de râu, cât şi pe cele marine, putând suporta un destul de mare procent de săruri. Deasemenea, vegetează bine pe terenurile provenite din marne, argile, flisch, porfire, trachite şi chiar calcare.

Crescând mai ales în tufe scunde, bogat şi strâns ramificate, constitue adevărate baraje vii în calea pământului curgător sau spălat de pe coaste. La adăpostul ei, se instalează apoi, în scurt timp, diferite ierburi şi specii forestiere.

Cătina albă contribue mult la formarea solului vegetal, atât prin resturile de rădăcini, tulpini şi frunze, cât şi prin facultatea de a asimila, prin ajutorul nodozităţilor de pe rădăcini, azotul atmosferic.

Ea întruneşte astfel toate calităţile unui pionier al pădurii în terenurile cele mai ingrate. Să căutăm s'o folosim în toate împrejurările grele.

In regiunea dealurilor noastre din Muntenia şi Moldova, dar mai ales în partea cuprinsă între Dâmboviţa şi Trotus, ea este foarte răspândită, întinzându-se nu numai pe prundişurile şi malurile râurilor, dar şi mai sus, pe dealuri, urcând la mari înălţimi, până la 1100 m.

Pentru folosirea ei, mijlocul cel mai recomandat este plantarea, întrebuinţându-se butaşi, drajoni sau chiar numai bucăţi de rădăcini.

Drobii.

Câteva specii de Cytisus, din cele care se întâlnesc la noi în mod spontan, sunt deasemenea indicate pentru întrebuinţarea lor la

Teren degradat fixat în mod natural. In primul plan Cytisus, în al 2-lea Hyppophaë. Valea Muscelului-Buzău.

fixarea terenurilor nestabile şi la pregătirea mediului necesar instalării ulterioare a speciilor mai exigente.

Fiind specii de lumină şi dotaţi cu un sistem radicelar bogat şi

puternic, drobii se instalează în locurile deschise chiar pe terenurile cele mai uscate — putând trimite rădăcinile lor la adâncimi nebănuit de mari, de unde-şi trag hrana. In plus, ca toate leguminoasele, speciile de Cytisus au marea însuşire de a asimila, cu ajutorul bacteriilor ce se instalează pe rădăcinile lor, azotul atmosferic, pe care nu-l pot avea altfel plantele în terenurile crude, spălate de apă, lipsite de stabilitate.

Prezentându-se în tufe mici şi bogate, drobii servesc şi de stavilă pământului ce se scurge de pe coaste, opridu-l şi permiţând instalarea altor plante pe aceste mici platforme de pământ astfel acumulat.

Odată solul fixat şi ameliorat, speciile forestiere de viitor, care nu ar fi putut să se instaleze în condiţiunile staţionale iniţiale, se pot instala şi vegeta în bune condiţiuni sub acoperişul drobului care nu-i înăbuşitor.

In Muntenia, în regiunea dealurilor supuse azi unei puternice acţiuni de eroziune, am găsit până azi 4 specii de Cytisus şi anume: C. nigricans L., C. leucotrichus Schur., C. albus Hacq. C. austriacus L. Cel mai răspândit dintre ei se arată a fi C. nigricans.

Cât ar putea să ne fie de utili, în lupta pentru fixarea terenurilor pe cale de ravinare, se poate vedea vizitând perimetrul de restaurare dela Coşeşti pe Valea-Doamnei în judeţul Muscel. In acest perimetru drobii sunt invadanţi formând un desiş puternic şi fixând bine terenul foarte erosibil în acea regiune.

Mesteacănul.

Este, la rându-i, una din speciile asupra căreia voim să atragem atenţiunea celor ce lucrează la împădurirea terenurilor goale sau pe cale de distrugere.

Esenţă eminamente de lumină, nesuferind din cauza gerurilor de iarnă şi nici de cele de primăvară (din care cauză poate merge şi 'n găurile de frig), suportând seceta de vară, începând chiar din primul an, se instalează cu uşurinţă în terenurile deschise. Frunzişul său rar creiază un adăpost protector necesar pentru instalarea altor specii mai delicate, care suferă de ger în prima lor tinereţe sau nu se pot instala în plină lumină, ca stejarul şi bradul. Incepând dela 3 ani, creşte repede în înălţime, mai ales în tinereţe.

Suportă terenurile umede, găsindu-se chiar în turbării, poate însă să crească şi în terenurile uscate şi cele mai sărace. Deşi vege-

tează atât pe terenurile compacte, cât şi pe cele calcaroase curate sau acide, preferă însă solurile argilo-nisipoase cu un substrat reavăn, mulţumindu-se cu o mică profunziune [1]).

Datorită însuşirilor şi marei lui puteri de acomodare de care dispune — atât faţă de sol cât şi faţă de climă —, din care cauză are o foarte mare arie de desvoltare, mesteacănul este socotit drept o esenţă de primă împădurire.

La noi, se găseşte în regiunea de podgorie înaltă şi chiar la munte — la limita inferioară a răşinoaselor — coborând, în altitudine începând din partea de Sud-Vest spre Nord-Estul ţării. Colindând regiunea dealurilor noastre, unde pădurea a fost doborâtă fără cruţare de pofta de pământ a omului, suntem isbiţi de faptul că singur mesteacănul mai împodobeşte coastele golaşe şi arse de soare.

Se instalează singur în terenurile de păşune pe cale de ravinare şi pe conurile de dejecţie ale torenţilor.

Să căutăm să-l utilizăm oridecâteori avem putinţa. Şi în alte ţări, acolo unde a fost folosit — deşi pe o scară mică — a dat rezultate satisfăcătoare, recunoscându-se azi că ar fi trebuit totuşi să i se dea o mai largă întrebuinţare.

Pinii.

Sunt arbori care, în alte ţări, au fost utilizaţi pe o scară foarte întinsă, ca esenţe tranzitorii (aşa cel puţin s'a crezut multă vreme) pentru fixarea şi ameliorarea solului pe coaste, urmând ca mai târziu să li se substitue alte specii.

In rândurile de faţă, nu ne vom ocupa decât de două specii.

Pinul silvestru. Este o specie tipică de lumină, având exigenţe foarte elastice faţă de căldură (proba făcând-o vasta sa arie de vegetaţie). Nu suferă de geruri şi nici de arşiţa soarelui de vară după ce s'a prins, căci încă din primul an îşi trimite pivotul adânc în pământ, isbutind să-şi tragă hrana din terenurile cele mai uscate la suprafaţă. Aceste însuşiri fac din pinul silvestru o esenţă proprie pentru împădurirea terenurilor uscate sau din regiuni secetoase.

Este puţin pretenţios faţă de însuşirile fizice şi chimice ale solului. Se găseşte pe turbării, nisipuri, terenuri spălate de apă sau spulberate, pe lehmuri, pe gresii şi calcare. Pare însă susceptibil la prea multe săruri în sol. Cele mai bune terenuri pentru el sunt cele

1) M. Drăcea: Monografia speciilor. Curs litografiat. 1923.

profunde, fresce, afânate, humoase. Cu cât un sol conţine mai multă argilă, cu atât devine mai impropriu pentru el [2]).

Creşte repede din tinereţe şi susţinut, menţinându-se în masiv strâns până la starea de prăjiniş. De aceea este o specie ameliorantă.

La noi în ţară este spontan, fiind un arbore de fagetum şi picetum, răspândit sub formă insulară, în lungul văilor, în tot lanţul Carpaţilor şi în Apuseni [3]). Se găseşte însă mult răspândit în basinele râurilor Bistriţa, Trotuş, Putna, R.-Sărat şi Buzău.

Pinul silvestru dela noi pare a fi o rasă din cele mai de preţ, prezentând un coronament îngust, trunchiul drept, suplu, rezistent la umbrire (ceeace-l face capabil să se regenereze natural şi să constitue arborete pure), se curăţă bine de crăci. Lemnul este bun. Se regenerează bine pe cale naturală. In zona lui naturală de creştere nu suferă de rupturi de zăpadă [4]).

Pentru capacitatea lui de a se instala şi vegeta bine acolo unde condiţiunile eficace şi climatice sunt dificile altor specii (versanţii sudici şi sud-vestici), pentru calitatea lui de a ameliora solul, pentru marea lui putere de diseminare şi pentru putinţa pe care o lasă de a i se substitui alte specii, ca bradul şi fagul etc., pinul silvestru constitue una din speciile de primă împădurire din cele mai utile.

Datorită însă însuşirilor bune ale lemnului său, el poate fi considerat, în staţiunea lui, şi ca o esenţă definitivă, urmând a fi tratat ca atare.

Pinul silvestru trebue luat şi la noi în considerare la reîmpădurirea terenurilor degradate din regiunea dealurilor: în Vrancea unde creşte admirabil, fiind invadant, pe dealurile Buzăului şi ale Râmnicului. Plantaţiunile făcute cu el până acum, chiar în regiuni ceva mai joase decât zona naturală actuală a lui, se prezintă destul de bine, mai ales din punctul de vedere al fixării terenului pe coaste.

Pinus nigra var. austriaca. Are o arie generală de desvoltare ceva mai sudică decât precedentul. La noi ar fi spontan în partea de Sud-Vest a ţării [5]). Fiind mai exigent faţă de climă, cere o at-

---

2) M. Drăcea: Monografia speciilor. Curs litografiat. 1923.

3) C. Georgescu: Curs de botanică. Răşinoase. Litografiat. 1935.

4) D. A. Sburlan: Asupra prezenţei pinului silvestru în Munţii Vrancei. Rev. Pădurilor. 1929. pag. 145—153.

5) După Ascherson şi Graebner (pag. 213 şi 215) în valea Cernei există Pinus nigra var. austriaca şi var. Pallasiana. După Dr. C. Georgescu am avea deaface cu un relict terţiar, cu caractere intermediare între cele două varietăţi de mai sus şi care a fost denumit P. Banatica Georg.

mosferă mai uscată, nu prea umedă. Desvoltându-şi repede pivotul, pe care-l poate trimite în adâncime, este rezistent la secetă. Deasemenea pare a rezista şi la geruri.

In ce priveşte solul, pinul austriac manifestă preferinţă faţă de cele de natură calcaroasă. De aceea a fost folosit pe o scară foarte întinsă pentru împădurirea terenurilor de această natură în Franţa, Austria, Italia şi Serbia, obţinându-se rezultate frumoase.

Crescând repede din tinereţe (mai puţin repede însă decât pinul silvestru) şi având un acoperiş mai des, reuşeşte să acopere iute solul, menţinându-l bine acoperit multă vreme, dând o litieră bogată — ceea ce-l face şi mai ameliorant decât silvestrul. Datorită bogatei şi sănătoasei sale înrădăcinări, care-l fixează bine de sol, nu este desrădăcinat de vânt ; iar ramurile sale mai robuste decât ale precedentului, îl fac mai rezistent la rupturile de zăpadă.

Ca şi silvestru este un pionier al pădurii. Este cazul să fie încercat şi la noi pe o scară mai mare ; începuturi sunt. Este recomandat [6]) în special pentru solurile de natură calcaroasă, în Banat, Oltenia, Muntenia şi Dobrogea, fără ca să fie împins peste limita inferioară a fagetumului.

DESPRE PANTA DE COMPENSAŢIE

de Ing. Şt. Sprangate

In cercetarea terenurilor şi ravenelor noastre este de foarte mare însemnătate determinarea pantei de compensaţie, deoarece cu ajutorul ei se pot calcula lucrările care sunt necesare pentru stingerea puterii erosive a apelor torenţiale. Prin studiul aprofundat al elementelor ce intră în formula pantei de compensaţie, se poate cunoaşte în deaproape starea de torenţialitate a apei sau ravenei respective, dându-se posibilitatea astfel, să se privească, în ansamblu, fenomenele care concurează la formarea torentului şi a puterii erosive a apelor sale.

Cunoaşterea acestor fenomene de torenţialitate poate conduce la concluzii importante pentru corectarea efectelor dezastroase ale eroziunilor provocate de torenţi.

Lucrările de consolidare (corecţiuni) întocmite pe bază de

6) M. Drăcea : Monografia speciilor forestiere. Curs litografiat. 1923.

antemăsurătoare şi devize estimative ce justifică acordarea sumelor necesare (pentru corecţiuni), nu pot fi fixate pe criterii empirice, aşa cum s'a făcut în trecut, deoarece se pot face erori grosolane în plus sau în minus, după cum arată şi Ing. Antonio Viappiani în prefaţa tratatului său de Hidraulică practică (1919): „Trebue să mărturisesc, că în proectarea lucrărilor de corecţiunea torenţilor şi uneori şi a fluviilor, nu s'au format totdeauna criterii ştiinţifice şi s'a ajuns astfel la mari şi grave erori, care s'au tradus apoi în cheltueli inutile şi excesive".

In orice secţiune transversală a torentului avem o viteză medie dată de formula lui Chèzy $V = B\sqrt{RI}$. Ca să nu mai existe eroziuni pe fund, viteza aceasta trebue să scadă până la valoarea limită de tărâre: $KB\sqrt{RI} = \frac{(d-\delta)\, f\, b \cos\alpha}{\varepsilon\delta}$

(Notaţiile sunt cele obişnuite):

Inlocuind $I = \sin\alpha$ obţinem formula cunoscută:

$$tg\,\alpha = \frac{(d-\delta)\, f\, b}{\varepsilon\delta K^2 B^2 R} \quad (1)$$

Formula aşa cum e dată are o mulţime de coeficienţi, care trebue determinaţi.

Pentru determinarea valorilor acestor coeficienţi, vom analiza însemnătatea fiecăruia.

B e un coeficient care variază cu fiecare curs de apă, deci cu raza hidraulică precum şi cu cantitatea materiilor aflate în suspensie în apă.

In adevăr, pentru a demonstra aceasta, presupunem că avem viteza medie a apei limpezi $V = B\sqrt{RI}$ care, când apa se încarcă cu material se reduce la $V_1 = B_1\sqrt{RI}$. Putem scrie $V_1 = VK$; sau, dacă înlocuim pe K cu valoarea lui, $V_1 = V\frac{\delta}{\delta + \eta(d-\delta)}$,

$$\text{sau } \frac{V}{V_1} = \frac{\delta + \eta(d-\delta)}{\delta}$$

Presupunând $\eta = 0.2$, $\delta = 1000$ Kgr. şi $d = 2400$ Kgr, avem

$$\frac{V}{V_1} = \frac{B}{B_1} = 1.28; \text{ sau } 0.7\ B = B_1$$

Acest coeficient care are mare importanţă în variaţia formulei pantei de compensaţie, se găseşte calculat în tabele străine, în func-

ție de R pentru starea de torențialitate a diferiților torenți din străinătate asupra cărora s'au făcut experiențe.

Astfel Thierry îl dă pe B=30—50; Tandi B=50; Turazza dă formulele: $B = \frac{86,45}{1 + \frac{1,238}{\sqrt{R}}}$

$$B = \frac{62,57 + \frac{0,00155}{p}}{1 + \left(23 + \frac{0,00155}{p} \right) \frac{0,02527}{\sqrt{R}}}$$

și $B = \frac{1}{\sqrt{0,0002767 + 0,0003782}}$;

iar Kutter (pentru apele torenților din Elveția conținând pietriș)

$$B = \frac{1}{0,02 \sqrt{1 + \frac{1,75}{R}}}$$

Eroarea pe care o dau aceste formule nu trece de 6%.

De aci se vede că B este și el variabil cu starea de torențialitate a diferitelor cursuri de apă.

Astăzi în străinătate, însă, nu se mai întrebuințează coeficientul B dat de formulele de mai sus, ci se întrebuințează un alt coeficient dat în funcție de asperitățile malurilor, dar independent de R.

Astfel Grinkler în studiul său publicat în „Houille blanche" Nr. 97—98 din anul 1925, a dat ca formulă a vitezei medii:

$$V = KR^{2/3} I^{1/2}$$

Această expresie monomică este formula lui Gaukler care a fost luată de Grinkler și verificată, prelucrând aproape tot materialul strâns din experiențele de până acum.

K e dat de tabela următoare:

Stânci și pietre	K	15—30
pietriș	K	30—50
ziduri	K	50—80
tuburi	K	70—90
pereți de lemn drept	K	100

Coeficientul ϵ e dedus din formula presiunei împingerii apei, cunoscută din hidraulică : $p = \frac{(Z + Z_1)}{2\,g}\,\delta\,F\,\frac{v^2}{2g}$

în care Z este coeficientul reprezentând efectul cauzat de presiunea apei pe faţa anterioară a corpului (presiunea pozitivă); Z_1 coeficientul ce arată efectul cauzat de presiunea apei ce are loc din unirea lichidului cu faţa posterioară a corpului (presiunea negativă); F suprafaţa corpului ce sufere presiunea directă a apei ; g acceleraţia gravităţii şi v viteza medie.

Eytelwein şi Sternberg au făcut experienţe cu 3 corpuri de forme diferite dar cu o aceeaş suprafaţă expusă apei : un cub, un corp eliptic şi un corp sferic, şi au găsit : pentru forma cub $Z+Z_1=1.46—1.50$; pentru forma sferă $Z+Z_1=0.50$; pentru forma eliptică $Z+Z_1=0.8$ şi prin urmare $\epsilon = \frac{Z + Z_1}{2\,g.} = \frac{0.60}{2 \times 9.81} = 0.030$

Având în vedere că piatra e colţurată suntem conduşi a admite $Z+Z_1=1.50$.

Acest coeficient ϵ având doar o valoare matematică, nu experimentată riguros, trebue privit cu destulă rezervă.

Coeficientul f e coef. de frecare, 0,75—0,76.

In formulele de mai sus K, coeficientul de torenţialitate, joacă un rol foarte mare, întrucât el exprimă măsura cu care curentul solid poate încetini curentul lichid. In formula care ne dă acest coeficient :

$$K = \frac{\delta}{\delta + \eta\,(d - \delta)}$$

η este aşa zisul coeficient de saturaţie, şi reprezintă raportul volumului de materiale la volumul de apă. El trebue dedus prin experienţe directe, luând într'o cutie prismatică, apă cu materiale şi punând-o apoi să stea liniştită, până se depun materialele.

Coeficientul K, e dedus în ipoteza unui regim permanent, (constant) deci a unei mişcări uniforme (ceeace înseamnă în fapt că rezistenţa fundului albiei este egală cu forţa de transport a apei). Când se admite mişcarea paralelă uniformă (vitezele considerându-se ca mărimi vectoriale), concretizată fiind în cele două formule :

1. a lui Chézy $V = B\sqrt{RI}$.

2. a lui Leonardo-Castelli $Q = S \times V$.

Denumirea de „regim" ar exprima global caracterele mişcării fluidelor. Bunăoară în „regimul permanent", mişcarea tinde la o

mişcare aproape permanentă. Admiţând regimul permanent, admitem principiul lui Leonardo-Castelli şi Bernouilli al conservării volumului curentului circulator, în toate transformările în legătură cu mişcările continui şi permanente.

Prin urmare, rezultă că densitatea materialului *d* rămâne aceeaşi în toate panourile şi prin urmare dacă într'un panou, apa a luat η v materiale ,în alt panou, păstrându-se regimul permanent, în ipoteza că debitul apei ar scădea, bunăoară, la jumătate şi volumul materialelor în suspensie ar scădea tot la jumătate, η însă ar rămâne acelaş.

Acest coeficient η e în funcţie de densitatea materialului (repet, în acelaş regim), iar nu în funcţie de dimensiunea pietrelor. Astfel la unitatea de volum de apă intră un număr de n pietre cu diametrul b, sau un număr $\frac{n}{2}$ de pietre cu diametrul 2b etc. Concluzia în acest caz este că η şi deci K nu se calculează pentru fiecare panou în parte, ci cel mult pentru fiecare ravenă în parte (în cazul când persistă acelaş regim). In caz contrariu se vor schimba şi denistatea materialului, d, şi B etc.

Densitatea apei, din cauza unui mare transport de materiale poate să treacă de 1000 kgr. Valoarea lui δ este densitatea apei încărcate cu material, şi se poate calcula uşor dacă se determină proporţia de material conţinut, şi densitatea lui.

Prin urmare va trebui să fim atenţi când determinăm coeficientul η pe teren, ca să cercetăm şi densitatea apei.

Pentru coeficientul *b*, care reprezintă dimensiunea medie a pietrelor cele mai mari, luată în sensul axului torentului, pe un panou. Carlo-Valentini şi Prof. Horatiis în lucrările lor „Sistemazione dei torenti" şi Idronomia montana," recomandă să se considere pietricelele din torent de formă cubică. Apoi să se ia un vas cu volum cunoscut şi să se pue în acesta pietre, numărându-le şi excluzând nisipul şi argila. In urmă se varsă apa, se măsoară, şi diferenţa între volumul cutiei şi volumul apei, reprezintă volumul materialelor. In acest caz $b = \sqrt[3]{\frac{v}{n}}$, n fiind numărul pietrelor.

Această metodă e bună în cazul pietrelor cu dimensiuni mici, deoarece măsurătoarea lor exactă ar fi imposibilă.

E foarte adevărat că dacă panta de compensaţie se realizează

pentru elemente mari, patul albiei nu se va mai înălţa, căci nu vor mai fi nici în sus eroziuni şi deci nici transporturi de materiale.

Formula pantei de compensaţie e greoaie pentru a fi manupulată în practică.

Thierry face presupunerea că în 2 panouri, regimul este permanent, deci mişcarea e permanentă.

C formulă dată de Thierry este $\frac{p}{pl} = \frac{Ql}{Q} \times \frac{S}{S}$ Prin urmare dacă se pot determina debitele, experimental, printr'o simplă confruntare a suprafeţelor udate, se are panta de compensaţie.

In ţara noastră corecţiunea torenţilor s'a făcut empiric şi (în special în Ardeal), cu rezultate bune, dar cu cheltueli multe, lungindu-se timpul necesar pentru corecţiunea unui torent.

E just că aplicarea pantei de compensaţie e destul de dificilă pentru ravenele formate în terenurile argiloase — deoarece este greu să se determine elementele necesare calculului.

Astfel ţinând seamă că eroziuni se produc în terenurile argiloase şi nisipoase ce au materiale de 0.0002 m.—0.00005 m ori de câte ori viteza apei trece de 0.081—0.216 m/sec. (după Du Buat) şi 0,076 m—0,305 m/sec. (după Telford), rezultă că va fi foarte dificil de determinat această viteză. Porozitatea solului, faptul că aceste ravene conţin apa numai în cursul averselor de vară, scurte şi repezi, variaţiunea precipitaţiunilor atmosferice etc., iată cauze care îngreunează determinarea vitezei medii a apei.

Deasemenea determinarea perimetrului udat, a suprafeţei udate — făcută după urmele celor mai mari viituri, este foarte problematică, mai ales că secţiunea transversală a torentului se schimbă dela o zi la alta, din cauza slabei coeziuni a solului.

Determinarea directă a debitului de apă a unui torent în ţara noastră, s'ar putea face cu una din formulele empirice de mai jos şi anume:

1) Formula lui Posenti (dată pentru regiunea Arno):

$$q = c\frac{h}{e}\left\{B_m \times \frac{B_p}{3}\right\}$$

în care c este constantă egală cu 700, h înălţimea ploii, e, lungimea porţiunii de torent, Bm suprafaţa basinului în km² la munte, şi Bp suprafaţa basinului la câmp.

2) Formula lui Boccarini : $q = k \left(\frac{800\ B_m}{e_m} \times \frac{700\ B_p}{e_p} \right)$ literile având aceleaşi semnificaţii.

3) Formula lui Maremme : $q = 0{,}3 \sqrt{p}$. în care B este suprafaţa basinului de recepţie iar p panta.

4) Formula lui Kresnik : $Q = 25 \sqrt{A}$, în care A este suprafaţa basinului de recepţie în km².

Asemenea experienţe nu s'au făcut la noi şi deci şi această cale pentru determinarea debitelor şi deci a pantei de compensaţie este aproape imposibilă. Pentru a putea determina dimensiunea *b* a materialelor — în special în terenurile argilo-nisipoase unde apele torenţiale transportă argilă şi nisip sub formă de lavă, e necesar a se considera blocurile mari de argilă transportate.

Determinarea densităţii apei deasemenea este foarte dificilă, de obicein în cazul ravenelor din ţara noastră, această densitate fiind peste 1000 kgr.

Iată dar numai câteva inconveniente constatate la aplicarea formulei pantei de compensaţie în cazul torenţilor noştri. Totuşi accasta, nu ne poate conduce la repudierea problemei.

In primul rând, prin înfiinţarea câtorva staţiuni de experienţă de către I. C. E. F. şi D. R. S. — se vor putea deduce prin observaţiuni zilnice aceste elemente şi punând apoi : $\frac{f\,(d-\delta)}{\varepsilon\,\delta\,K^2 B^2} = c$ să se ajungă la o formulă simplă a pantei de compensaţie $p = c\frac{b}{R}$ unde coeficientul c să fie determinat pe regiuni şi să fie astfel specific ţării noastre, ţinându-se seamă şi de filtrare, evaporare etc., care se pot încadra într'o formulă conform cercetărilor lui Boussinesq şi Maillet.

In urmă formula pantei de compensaţie ar putea fi uşor aplicată pentru toate ravenele din acea regiune.

Până atunci, însă, se va putea aplica cum se va putea panta de compensaţie, cel puţin pentru determinarea lucrărilor ce trebuesc executate pe axa principală a torentului pentru corectarea lui. Exemplul barajelor construite de C. F. R. pe Valea Prahovei în partea interioară a torentului, fără a se preocupa de realizarea unei pante de compensaţie generale pe întreg torentul, este foarte edificator.

Aceste baraje sunt înălţate mereu, efectul lor fiind localizat,

iar când sunt prea înalte, siguranţa lor e periclitată de eroziunea apelor limpezi, care mănâncă din malurile unde sunt încastrate aripele lor.

Deci determinarea unei pante de compensaţie, care poate nu este cea ideală, poate conduce la aflarea numărului de lucrări necesare a se executa şi deci economisirea cheltuelilor.

In general nu e nevoe să atingem cu lucrări transversale panta de compensaţie deoarece putem s'o realizăm indirect cu plantaţii mărind-o astfel ca să se apropie de panta albiei.

Putem spune că panta de compensaţie e un ghid — aproximativ — pentru fixarea lucrărilor şi determinarea distanţei dintre ele. In orice caz ea e mai sigură decât cea empirică deoarece prin această metodă se pot face exagerări în plus sau în minus, ceeace ar avea drept consecinţă fie cheltueli inutile, fie o prelungire prea mare a lucrărilor de consolidare. Deaceea ar fi o greşeală reîntoarcerea la metodele vechi empirice care par a fi expeditive, în realitate ele frizând exactitatea.

Admiţând că în cazul când totuş am căuta să ne dispensăm de formula pantei de compensaţie, atunci trebue să suplinim aceasta cu o experienţă bogată pe teren, în acest domeniu.

Dealtfel panta de compensaţie trebue reţinută ca singurul mijloc mai sigur pentru corecţiunea torenţilor, deoarece în realitate mişcarea fluidului torenţial este o funcţie de mai multe variabile între care sunt de exemplu : felul cum se face transportul (parţial sau total), frecările care se produc între materialele în suspensie, sau între ele şi fundul torentului ,turbilloanele produse în massa torentului, etc.

In concluzie. Aplicarea formulei pantei de compensaţie, trebue făcută ţinându-se seamă că o formulă conţine norme generale, iar nu nuanţe individuale aşa cum căutăm noi să-i imprimăm, atunci când o aplicăm pentru calculul lucrărilor. Nu trebue cerut unei formule supleţe, ci numai o anumită rigoare, ca să poată încadra toate cazurile speciale.

Totuş, credem că se impune înfiinţarea unor staţiuni de experienţe atât de către I. C. E. F. cât şi de Direcţia Regimului Silvic, care să determine exact elementele ce intră în formula pantei de compensaţie şi găsirea unei formule mai simple pentru determinarea

acestei pante deoarece a continua cu metodele de până acum, înseamnă a menține incertitudinea și a face cheltueli inutile.

Tagesfragen : Die Verbauung der Wildbäche und die Bewaldung der verödeten Flächen

Problèmes à l'ordre du jour : La correction des torrents, l'amélioration des terrains dégradés

Ces questions préoccupent maintenant le monde forestier, vu que le saison permet de commencer les travaux.

Cinze auteurs nous présentent quelques aspects du problème.

La plupart s'occupe de l'amélioration des terrains dégradés : on nous communique des données statistiques, on fait des commentaires sur l'importance de la question, on expose les procédés techniques les plus indiqués pour avoir de bons résultats, on examine les essences qui réussissent le mieux, enfin on discute les modalités de financer ces travaux et de mettre à la contribution aussi l'initiative particulière.

Autres articles se réfèrent à la correction des torrents : on fixe leur caractère dans les Carpathes, on soumet à une analyse les avantages d'une action soutenue de correction, on expose les résultats obtenus jusqu'à présent, on examine les moyens les plus simples et en même temps les plus efficaces de lutter contre les formations torrentielles et on fait une discussion sur la pente de compensation.

C R O N I C A

R A P O R T
asupra
CONGRESULUI NAŢIONAL AL LEMNULUI DE FOC ŞI AL CĂRBUNELUI DE LEMN, DIN NANCY,
şi asupra
COMEMORĂRII CINCANTENARULUI ŞCOALEI FORESTIERE DIN BARRES [1])

(urmare)

de Ing. Insp. G-ral D. DRĂMBĂ

Discursul D-lui Didierjean.

La şedinţa inaugurală din 24 Iulie, ora 11 dimineaţa, primul a luat cuvântul D-l R. Didierjean, preşedintele Federaţiunii Naţionale a lemnului şi preşedintele Comitetului executiv al Congresului.

D-sa salutând pe D-l Chaplain, Directorul g-ral al Apelor şi Pădurilor, care reprezinta pe d-l Ministru al Agriculturii, reţinut la Paris. In continuare D-sa face apel la Ofiţerii de Ape şi Păduri, ca să ajute la desvoltarea şi prosperitatea pădurilor particulare, aceste surse importante ale avuţiei naţionale. Cere cucerirea pacifică a terenurilor inculte prin plantaţiuni, terenuri cari în Franţa trec de 5 milioane de hectare, şi încheie, spunând: „voim să construim un monument durabil şi pentru a izbuti, începem cu temelia, adică cu lemnele mărunte, cu lemnul de foc şi cărbunele de lemn, care rămân inutilizabile în parchete şi a căror nevindere atârnă greu asupra economiei forestiere.

A căuta noui debuşeuri pentru aceste „resturi pe seama pădurii" a le arăta importanţa din punctul de vedere al apărării naţionale, a da cea mai mare publicitate posibilă acestor materii prime, actualmente aproape inutilizabile, acesta este scopul congresului din Nancy".

---

1) Prezentul raport, în această factură şi extensiune, se publică potrivit hotărârii Consiliul de Administraţie, luată în conformitate cu art. 41 din statut.

Raportul D-lui M. Nebout.

D-l M. Nebout, ecretarul general al congresului, dă citire raportului general.

D-sa face să reiasă importanţa pentru Franţa a gazului produs din lemn, demonstrând că este sigur că benzolul şi alcoolul, care sunt singurii carburanţi naţionali lichizi francezi, produşi regulat de metropolă, nu vor fi în stare să satisfacă nevoile aviaţiei şi ale motorilor de prima linie, dacă Franţa ar fi izolată de sursele de petrol : făcând să reiasă imperioasa necesitate de a echipa naţiunea din timp de pace cu trăsuri automobile, alimentate cu carburanţi naţionali, încurajându-se totdeodată crearea de debuşeuri noui pentru lemn.

D-l Nebout aduce mari elogii D-lui Chaplain, Directorul g-ral al Pădurilor care a instituit din partea Direcţiunii G-rale premii de mai mulet sute de mii de franci, pentru cele mai avantajoase automobile alimentate cu „gaz de pădure".

Discursul Inginerului Insp. G-ral silvic D. Drâmbă.

D-l Chaplain, Directorul G-ral al Apelor şi Pădurilor şi preşedintele Congresului, dându-mi cuvântul, am pronunţat următorul discurs pe care îl reproduc aşa cum a fost publicat şi comentat de marele ziar francez : „L'Est républicain".

Monsieur le Président,

Messieurs,

«Ayant pris connaissance de ce congrès par la voie de la *«Revue des Eaux et Forêts»*, ce flambeau de la science forestière française, qui répand sa lumière sur le monde entier, j'ai constaté que toutes les questions à l'ordre du jour sont également des questions d'actualité pour l'économie forestière roumaine.

Nous, forestiers roumains, avons trouvé qu'il était d'une importance capitale de confronter les différents aspects de la question du bois de chauffage qui touche à la fois autant les intérêts internationaux que les intérêts particuliers des différents pays.

Des débats de cette honorable assemblée, nous pourrons retenir des suggestions utiles pour le plus grand bien des forêts roumaines et pour la solution heureuse de toutes les questions forestières.

Sur le territoire du royaume de Roumanie, il existe aujourd'hui sept millions d'hectares de forêts, dont deux millions appartiennent à l'Etat.

La Roumanie est au premier rang des pays exportateurs de bois : en ce qui concerne le bois de chauffage la Hongrie et l'Autriche sont ses principales clientes.

L'organisation de la production et de l'exploitation du bois de chauffage en liaison avec la main-d'oeuvre et avec sont transport et sa distribution, constituent l'objet des préoccupations de premier ordre de la Caisse autonome des forêts de l'Etat.

En Roumanie, la crise actuelle a forcé le Ministère de l'Agriculture à prendre à sa charge de fournir par l'intermédiaire de la Caisse autonome des forêts de l'Etat, le bois de chauffage nécessaire à toutes les institutions de l'Etat, les autorités administratives et judiciaires, les écoles, l'armée, etc.

Les ordonnances de paiement, émises par le Ministère des Finances pour le chauffage des dites institutions, sont réglées par du bois des forêts de l'Etat au lieu d'argent.

Je suis venu afin de suivre avec le plus vif intérêt les débats de ce congrès, organisé par les représentants les plus qualifiés de la politique du bois en France et je serai heureux d'avoir l'honneur d'apporter à la connaissance de l'administration et de l'enseignement forestier roumains les décisions qui auront été prises à cette occasion.

D'ailleurs il s'impose de faire ressortir le fait que *les débuts de l'organisation du service et de l'enseignement forestier roumains coïncident avec le retour au pays des Roumains sortant de l'Ecole des Eaux et Forêts de Nancy.*

La France a toujours été l'inspiratrice de nos directives nationales et économiques.

Dans la conjoncture des événements internationaux actuels, la seule garantie sérieuse que possède la Roumanie l'assurant que les règles de droit en matière de revision des frontières ne seront jamais changées, c'est la *France*.

Par le geste qu'a fait la France de s'engager à opposer son «veto» au conseil de la Société des Nations à l'encontre de toute tentative de revision des traités, a consolidé en nous, à jamais, le sentiment de sécurité et a approfondi plus encore la reconnaissance que nous avons vouée à la France dès l'instant où l'âme roumaine a pris conscience d'elle-même.

L'amitié franco-roumaine a trouvé une éclatante confirmation lors du récent voyage de *M.Berthou* en Roumanie, quand *un peuple entier affirma avec des accents émouvants, les sentiments qu'il éprouve pour la France... Notre France !*

Parallèlement à *l'union politique*, l'évolution de notre pays tend, de plus en plus, vers une *union économique* avec *la France*.

C'est dans ces sentiments, messieurs et chers collègues, que je vous apporte le salut cordial de *l'Ecole Polytechnique* de Bucarest et de *tous les forestiers des Carpathes* et *des bords du Danube*, formant les voeux les plus chaleureux pour la réussite de ce congrès».

. . . . . .

M. *Chaplain*, Directeur général des Eaux et Forêts, prend ensuite la parole à son tour, pour répondre aux discours prononcés. Il réserve une place toute spéciale à la Roumaine, à laquelle il porte un chaleureux éloge et conclut par ces mots :

«Au nom du Ministère de l'Agriculture, qui j'ai l'honneur de représenter, *Monsieur l'Inspecteur Général Dramba, dites à la Roumanie que la France lui donne tout son coeur !*».

La terminarea discursului, sala întreagă, în picioare, aplaudă frenetic şi strigă *„Vive la Roumanie !"*

Discursul D-lui Chaplain. Directorul G-ral al Apelor şi Pădurilor.

D-sa declară că ori de câte ori interesul general al ţării va fi de acord cu revendicările Federaţiunii naţionale a lemnului, Direcţiunea generală a Apelor şi Pădurilor îşi va face datoria de a ajuta toate sforţările întreprinse. Felicită Federaţiunea că a înscris printre preocupările ei urgenţa împăduririi terenurilor părăsite de culturile deficitare, sau transformate de mult în râpi şi ogoare, şi că va subvenţiona oricând reconstituirea micilor păduri comunale şi chiar particulare.

Făgăduieşte colaborarea între Federaţiunea naţională a lemnului şi a serviciilor forestiere, eforturi cari se văd realizate în Expoziţia internaţională din Estul Franţei, invitând congresiştii să o viziteze spre a se convinge.

După terminarea discursului, D-l Chaplain pronunţă câteva cuvinte de mulţumire pentru cele spuse de subsemnatul şi încheie în aplauzele generale ale asistenţei: *„Monsieur l'Inspecteur Général Dramba, dites à la Roumanie que la France lui donne tout son coeur !"*

Diferite personalităţi dintre care reţin pe Prefectul de Nancy, Primul Preşedinte al Curţii de Apel şi Generalul Comandant au venit la tribună să-mi strângă mâna şi să-mi adreseze cuvinte din cele mai elogioase la adresa ţării noastre.

Banchetul.

La ora 12½ congresiştii s'au adunat la un banchet în sala Walter, sală care datează din epoca lui Stanislas, rege al Poloniei şi duce de Lorena.

La banchet au participat aceleaşi personalităţi distinse care participaseră şi la şedinţa inaugurală.

Mi s'a rezervat un loc la masa de onoare, având în dreapta pe D-l Camille Picard, deputat de Vosgi, vicepreşedintele grupului forestier din Cameră.

D-sa cunoştea multe personalităţi române, fusese invitat la un ceai la legaţiunea română cu ocazia trecerii M. S. Regina Maria prin Paris; mi-a spus că vizitând înainte de închiderea Camerilor pe D-l Louis Barthou, ministrul de externe al Franţei, cum a des-

chis uşa, acesta i-a arătat fotografia cu dedicaţia pe care i-a dat-o M. S. Regele, cu ocazia vizitei din Iunie trecut.

Vorbindu-mi de vizita pe care o făcuse D-l Prim Ministru G. Tătărescu la 14 Iulie la Paris, D-l Picard îmi spunea că dacă Primul Ministru român ar fi venit la Paris când erau Camerile deschise, parlamentarii francezi i-ar fi făcut aceeaşi manifestaţie, pe care parlamentarii români au făcut-o d-lui Louis Barthou.

In toastul pe care l-a ţinut, D-l Camille Picard a adus cuvinte măgulitoare la adresa subsemnatului şi elogioase la adresa României.

Vizitarea Expoziţiei.

După terminarea banchetului, congresiştii, în frunte cu D-l Chaplain, au vizitat expoziţia internaţională din Estul Franţei, instalată pe „Cours Leopold", parcurgându-se standurile şi dându-se cel mai mare interes pentru unele realizări.

Toţi s'au oprit îndelung la „Pavilionul lemnului", — unde au admirat frumoasa prezentare şi interesantele colecţiuni, — şi la numeroasele vechicule mişcate cu motori cu cărbune vegetal.

Gustarea de onoare.

In aceeaşi zi la ora 6 congresiştii s'au întrunit în saloanele Walter, unde s'au distribuit mari premii, de sute de mii de franci de către Direcţia generală a Pădurilor, laureaţilor raliului Carburanţilor naţionali, servindu-se invitaţilor o copioasă gustare de onoare (Vin d'honneur).

(Va urma)

LEGEA PENTRU ORGANIZAREA TURISMULUI

De curând, s'a votat de către Adunările legiuitoare şi s'a întărit cu toate formele, legea pentru organizarea turismului, care ar fi putut fi numită mai bine legea organizării Oficiului de turism. (Mon. Of. Nr. 50 din 29 Februarie 1936).

Lacuna, despre care am pomenit în cronica noastră din numărul pe Iunie, anul trecut, al revistei, a fost înlăturată. Datorită stăruinţelor comune ale Societăţii «Progresul Silvic» şi ale autorităţilor silvice dela centru, s'a prevăzut, prin lege, ca, în compunerea «Consiliului superior al turismului», care, funcţionând pe lângă conducerea Oficiului, urmează să facă propuneri utile în vederea desvoltării turismului, fiecare din membrii săi trebuind să expună punctul de vedere al instituţiei ce reprezintă, — corpul silvic să fie reprezentat prin preşe-

dintele Societăţii «Progresul Silvic», administratorul «Casei Pădurilor Statului» şi directorul «Regimului Silvic »(art. 8).

Ca organe exterioare şi auxiliare ale Oficiului Naţional de turism, se creiază. în fiecare judeţ, câte un «Oficiu judeţean de turism», iar în cuprinsul aceluiaşi judeţ, «Oficii locale de cură şi turism» în localităţile clasate ca atare.

In compunerea Oficiilor judeţene. nu s'a putut obţine să se prevadă în lege, şi participarea unui delegat al corpului nostru. Sunt însă trei locuri, în care urmează să intre persoane desemnate de prefecţi. S'ar putea deci ajunge să se rezerve. Corpului silvic, unul din aceste locuri. Se pare că s'au şi făcut demersuri în acest sens.

In schimb, pentru Oficiile locale de cură şi turism, legea prevede şi câte un inginer silvic «cel mai mare în grad din regiunea silvică sau desemnat de ministerul de agricultură şi domenii».

S'a obţinut deci aproape tot ceea ce s'a cerut. Rămâne acum ca cei ce vor fi onoraţi să intre în compunerea acestor Oficii, să-şi ia rolul în serios, astfel ca, prin prezenţa lor acolo şi prin munca ce vor depune-o, să corespundă gândurilor conducătorilor noştri, pentru binele pădurii româneşti şi pentru demnitatea corpului.

Moartea codrului românesc.

Este subiectul unei cuvântări rostită, la postul nostru de radio, în seara zilei de 8. III. a. c., pentru a trezi la realitate pe cei ce încă mai cred în existenţa codrului românesc. Cuvântătorul nu este un muritor de rând. ca să nu i se ia în serios spusele, ci un mare învăţat al neamului nostru, Profesorul Simeon Mehedinţi dela Universitatea din Bucureşti, membru al Academiei Române şi fost sfetnic al Tronului. Născut şi crescut în marginea codrului de brazi, «care l-a făcut să cunoască glasul furtunilor de pe mare, înainte de a fi văzut marea», el «pădureţul» care a cunoscut în fiinţă o bună parte din codrul românesc de altădată, — se îngrozeşte azi de ruina în care a căzut pământul ţării noastre. Oriunde te-ai duce, întâlneşti râpi hidoase şi păduri brăcuite, ce se întind, pe zi ce trece, ca pecinginea. Pădurile noastre de altă dată nu mai există, căci au fost «prosteşte şi căineşte» ucise. «Am jefuit — spune d-sa — toate pădurile aşa de hain încât, din fruntea ţărilor cu păduri, am ajuns codaşi între codaşi. Iată isprava, care trebue să ne umple «de spaimă şi de ruşine, de ruşine şi de spaimă».

Amintindu-şi că în copilărie a văzut un om care aducea, în traistă, de departe de satul în care trăia, ghindă, pe care a semănat-o apoi pe o coastă, ca să aibă urmaşii lui lemn pentru fus de moară, d-l Mehedinţi nădăjdueşte totuşi că vor veni vremuri mai bune pentru soarta pădurilor ţării noastre, azi aşa de batjocorite.

Este Casa Pădurilor Statului un serviciu public?

O polemică, despre care am mai pomenit aici (R. P. Nr. 1/936), între d-l avocat G. Racoviceanu şi colegul nostru Const. Dragu (şi D-sa jurist), polemică dusă prin revista «Jurisprudenţa muncii şi asigurărilor sociale».

D-l Racoviceanu contestă Casei Pădurilor Statului caracterul de «serviciu public».

După D-l Dragu acest caracter ar decurge numai din faptul că la baza Casei Pădurilor se află o lege, chiar dacă legiuitorul n'a făcut în acest sens o declarațiune expresă.

D-sa arată că, în afară de tratatele de drept, în afară de toată doctrina și jurisprudența apărută posterior legii pentru administrarea statului din 1929 care a organizat serviciile publice cu caracter economic. «trebue să recunoaștem «că în afară de criteriul declarației exprese a legiuitorului, existența serviciului «public rezultă dintr'un complex de împrejurări fiecare din ele nefiind suficiente, «dar care prin adunarea lor vădesc intențiunea legiuitorului de a se organiza «un serviciu public».

Deaceea — scrie D-sa — atunci când legea nu cuprinde o declarație expresă, trebue căutată intențiunea legiuitorului în expunerea de motive și în desbaterile parlamentare, care au avut loc cu ocazia votării legii». Ori, când este vorba de Casa Pădurilor dela 1910, sau de Casa Autonomă din 1930, se poate vedea, atât din desbaterile parlamentare, din expunerile de motive, cât și din publicațiile referitoare, că legiuitorul a avut intenția să organizeze C. Pădurilor sub forma unui serviciu public. Cât despre Casa Pădurilor de azi, prin trecerea ei în cadrul ministerului, în urma legii din 1934, caracterul de Serviciu public nu-i mai poate fi întru nimic tăgăduit.

Pentru a dovedi apoi că pădurea poate sluji un scop obștesc, nefiind numai o avere particulară a colectivității «care se administrează după regulile «de administrațiune a serviciilor publice, fără a avea caracterul de serviciu pu«blic», d-sa citează textul art. 1 din legea pentru pădurile de protecție (Mon. Of. Nr. 94 din 20. IV. 935). Din el rezultă în mod clar scopul «destul de obștesc căruia trebuie să-i slujească și numai în al 2-lea rând trebue să procure și venituri Statului, vânzând lemne».

O avere ce se distruge

Un nou atac străin asupra nucului. Acum, ca și prin 1928, satele noastre sunt colindate de agenți ai firmelor străine, care, ademenind pe sătenii noștri cu prețuri relativ mai (dar nu cele reale) îi fac să pue la pământ nuci bătrâni și falnici, ce cu recolta numai pe doi ani de zile, plăteau prețul oferit azi pentru lemnul lor.

Ziarele ne-au informat oarecum de anumite măsuri pe cari le-ar fi luat autoritățile noastre de Stat, pentru a stăvili și împiedica tăierea nucilor. Dar aceste măsuri, ori nu sunt aplicate, ori s'au dovedit a fi neputincioase, căci, în fiecare zi, în regiunile unde crește nucul, căruțe încărcate duc spre gările de cale ferată butucii de nuci, pentru a fi încărcați și transportați în Cehoslovacia.

Lumea nu-și dă însă seama de ce avere imensă se pierde, pentru un câștig trecător. Se știe doar că, în afară de cantitățile consumate în interiorul țării noastre, nucile românești sunt foarte căutate în străinătate, neavând rival, când este vorba de calitate.

In exportul României, nucile reprezintă un capital important, întrecând, în valoare, totalitatea celorlalte fructe românești, exportate.

Ceeace se face azi, prin tăierea nucilor, este cu adevărat o crimă.

In ciuda necazurilor și în fața autorităților noastre, nucii sunt tăiați, luând drumul străinătății. *At. Haralamb*

R E C E N Z I I

Calendarul săptămânal pe 1936 al Touring-Clubului României de *Mihail Haret*, prim-redactor. Editura «Cartea Românească» Bucureşti. 142 pagini (23X 16 cm) cu numeroase figuri în text Preţul 80 lei.

Ni se prezintă cel de-al treilea calendar săptămânal, editat sub egida T. C. R. «Asociaţie de turism şi pentru protecţia naturii». De fapt, avem de-a face cu o carte originală de informaţie turistică, de înlesnire a cercetării nesfârşit de variatelor frumuseţi ale Patriei. Elementul calendaristic este în realitate un accesoriu. El este reprezentat prin 52 de pagini pentru cele 52 de săptămâni ale anului. Restul de 90 de pagini este ocupat de cele 40 de articolaşe şi cele peste 125 de fotografii.

Propaganda este o caracteristică a epocii noastre. S'a făcut atâta abuz şi s'au cheltuit atât de mult din bugetul statului în numele său, încât a devenit ceva odios. Pentru acest motiv, o acţiune oarecare prezentată sub un asemenea scop, riscă a fi compromisă.

Lucrarea de faţă face într'adevăr şi propagandă, dar o propagandă greu de observat, adică de cea mai fină calitate, cu scop nobil, dezinteresată materialiceşte. Harnicul preşedinte al T. C. R., Domnul M. Haret, a reuşit să strângă colaborarea atât a membrilor T. C. R., cât şi a câtorva membrii ai asociaţiei turistice S. K. V. Avem deaface, aşa dar, cu o lucrare — să zicem — de familie. Lucrul se traduce printr'o deosebită unitate de stil şi concepţie. Articolaşele respective, originale aici ca şi în cele două calendare din anii trecuţi, descriu din punct de vedere turistic (indicaţiuni asupra situaţiei drumurilor, locurilor de adăpost, etc.), câte un colţişor de ţară sau diferite elemente etnografice. Citâm astfel, la întâmplare: «Un drum turistic în Retezat» de Valeriu Puşcariu; «Negoiul», de Prof. Ing. I. Protopopescu; «Pietrosul Bistriţei», de Prof. N. Macarovici; «Prin Munţii Retezatului», de ing. D. M. Dimitriu; «Sate vechi şi biserici de lemn din Maramureş». de Valeriu Puşcariu; etc. Multele fotografii risipite de-alungul paginilor şi în legătură cu textul articolelor sunt de un instructiv şi plăcut efect.

Calendarul de faţă ca şi cele din anii trecuţi nu-şi pierd actualitatea cu încheerea celei de-a 52 săptămână a anului. Ele pot sta foarte bine continuu în bibliotecă, constituind un foarte preţios material de informaţiune turistică. La sfârşitul acestui cel de-al treilea volum găsim cuprinsul tuturor volumelor apărute.

Pentru noi silvicultorii menţionarea lucrării de faţă are un sens cu totul deosebit. Cei strânşi de bună voie în această admirabilă asociaţie care este Touring Clubul Român, au multe afinităţi sufle-

teşti cu noi. Nu trebue să se uite că tournig-cluburile apusene contează printre cei mai activi factori de promovare a ceea ce numim ideia forestieră. Cea mai bună revistă forestieră italiană (L'Alpe) apare în editura T. C. italian. Deasemenea multe cărţi de popularizare a cunoştinţelor despre pădure. Care dintre noi nu cunoaşte apoi, acea neîntrecută carte despre pădure a lui Cordot: Manuel de l'arbre, apărut până acum pentru a,... oară în editura T. C. francez? Iubirea de arbore, de pădure şi în genere, de natură este terenul pe care ne putem întâlni cu membrii tânărului nostru T. C. R. în frăţească simţire.

Recomandăm cu însufleţire tuturor silvicultorilor mari şi mici, nu numai cumpărarea, dar chiar şi răspândirea calendarului amintit. Făcând aceasta, vor contribui la realizarea idealului nostru de totdeauna: mai multă înţelegere pentru bietele noastre păduri, prădate de sclavii banului.

Ing. Ilie C. Demetrescu.

Possibilities of Shelterbelt Planting in the Plain Region, *issued under special Allotment to the Plains Shelterbelt Project U. S. Forest Service, Washington 1935.* [Posibilităţi de plantare a perdelelor de protecţie în regiunea câmpiei (preriilor), editată ca anexă specială, la Proiectul plantării de perdele de protecţie Serviciul silvic al Statelor Unite, Washington, 1935]. Conţine 201 pagini format 23,5×50 cm, cu 102 figuri, numeroase hărţi şi planşe.

Asupra grandiosului plan conceput de silvicultorii americani, de a dota regiunea marilor stepe ale fluviului Mississippi şi ale afluenţilor săi cu perdele de păduri, s'a mai scris în «Revista Pădurilor». Nu existau însă până acum relatări oficiale mai precise, asupra modului cum s'a pus acolo problema, asupra procedeelor de lucru adoptate şi asupra mijloacelor de înfăptuire a lucrării proiectate.

Spre sfârşitul anului 1935, Serviciul silvic al St. Unite, prin Staţiunea de experimentare Lake States, a dat la iveală, sub titlul de mai sus, un important studiu, care se ocupă pe larg cu problema plantării de perdele de arbori, în scop de protecţie şi ameliorare a condiţiilor din stepele americane.

Spaţiul restrâns nu ne îngăduie să dăm aci multe detalii arupra imensului material ce cuprinde. Credem însă că o enumerare a capitolelor acestei lucrări, va permite cititorilor, să vadă cum a fost conceput acest studiu şi cum au înţeles silvicultorii americani să atace o problemă de asemenea importanţă pentru ţara lor şi de atât de mare interes pentru prestigiul meseriei lor.

Menţionăm că la adunarea şi prezintarea materialului, pentru elaborarea programului de lucru şi a diverselor recomandaţiuni, pe lângă personalul Staţiunii de experimentaţie Lake States au mai colaborat: birourile de chimie şi soluri, cele de conservarea solului, de meteorologie, de industrii vegetale, de entomologie şi de poliţie fitosanitară din Ministerul Agriculturii; apoi secţiunea muzeului şi cercetărilor dela Universitatea Nebraska, autorităţile Statului şi diverse persoane particulare din întreaga regiune studiată.

Lucrarea conţine următoarele 14 capitole, redactate de tot atâţia specialişti (la fiecare capitol se dau principalele titluri şi extensiunea (n-rul de pagini) ca să se vadă conţinutul şi extensiunea lor):

1. F. A. Silcox: Problema (3 pagini).

2. Raphael Zon: Ce cuprinde studiul: un rezumat al rezultatului cercetă-

rilor şi al recomandaţiilor (7 pag.): Regiunea; Ameliorarea condiţiilor staţionale, o nevoie presantă; Putinţa plantării perdelelor e demonstrată; Efectul benzilor de protecţie; Infăptuirea benzilor, Proprietatea terenurilor; Recomandaţiuni.

3. F. A. Hayes: Zona benzilor de protecţie; scurtă descriere geografică (3 pag.): Situaţie şi dimensiuni; Climat; Topografie; Păduri şi stepe.

4. D. S. Olson şi J. H. Stoeckeler: Plantaţiile propuse, înfăptuirea şi conducerea lor (14 pag.): Aşezarea şi întinderea benzilor individuale; Plantaţiuni suplimentare făcute din iniţiativă particulară şi de Stat; Stabilirea poziţiei benzilor, în raport cu terenurile de cultură, drumuri şi clădiri; Pregătirea solului; Speciile ce trebuiesc plantate; Culegerea seminţelor; Creşterea puieţilor; Mărimea puieţilor de plantat; Timpul necesar pentru facerea perdelelor; Distanţa între arbori; Ingrijirea perdelelor; Măsuri speciale de protecţie; Costul lucrărilor.

5. L. F. Knelpp şi A. A. Simpson: Achiziţionarea terenurilor (4 pagini): Stabilirea rentei; Evaluarea.

6. Raphael Zon: Efectele probabile ale programului de plantaţii (9 pag.): Utilizarea braţelor de muncă; Influenţa lor asupra recoltelor; asupra grădinilor şi pometurilor; Protecţia conacelor de ferme; Protecţia crezilor de vite; Bariere contra spulberării solului; Plantaţii în masive mari pe dunele de nisip; Plantaţii pe surpături şi ravine; Produse lemnoase; Desavantaje menţionate.

7. *: O privire asupra plantaţiilor făcute (12 pag.): Descrierea generală a plantaţiilor; suprafeţele plantate în diversele state federale şi regiuni; Inălţimi medii şi proporţia de reuşită: Staţiunea din Câmpia de nord; Analiza situaţiei actuale; Concluziuni.

8. John B. Hatton: Dare de seamă asupra activităţii desfăşurate recent, în legătură cu plantarea de arbori în regiunea preriilor (8 pag.): Eforturile administraţiei centrale pentru încurajarea plantaţiilor de arbori: ziua arborelui; Eforturile diverselor state federale.

9. Paul O. Rudolf şi S. R. Gevorkiantz: Experienţe făcute în alte ţări (18 pag.): Canada; Danemarca; Ungaria; Rusia; Concluziuni; Bibliografie.

10. M. L. Wilson: Aspectele economice şi sociale ale agriculturii în regiunea preriilor (5 pag.): Colonizarea prerilor (Populaţia; Importanţa agriculturii în prerii; Caracteristicele modului de lucrare a pământului; Servicii sociale şi viaţa comunităţii; Căi de comunicaţii; Greutăţile geofizice ale regiunii; Obiceiuri locale.

11. C. C. Bates: Caracteristicile climaterice ale regiunii preriilor (29 pag.): Direcţia şi vitesa vânturilor; Precipitaţiile; Umiditatea relativă şi evaporaţia; Precipitaţii efective, ca urmare a pierderilor prin evaporare; Temperaturile şi însemnătatea lor.

12. F. A. Hayes şi J. H. Stoeckler: Solurile şi relaţiile lor cu zona perdelelor de protecţie, din punct de vedere silvic (44 pag.): Descrierea generală a solurilor: Relaţiile între soluri şi arbori; Descrierea grupelor mai mari de soluri; Cuvinte de mulţumire pentru colaboratori (!); Bibliografie.

13. J. M. Aikman: Vegetaţia indigenă a regiunii (20 pag.): Stepa; Asociaţii de arbori şi arbuşti indigeni în zona perdelelor de protecţie.

14. G. E. Condra: Condiţiile apei subterane în zona perdelelor de protecţie (22 pag.): Origina apei subterane; Orizonturile aquifere; Regiuni de apă subterană; North Dakota; South Dakota; Nebraska; Kansas; Texas; Bibliografie.

Apendice: Numele popular şi cel

ştiinţific al speciilor cuprinse în text.

Din cele arătate, se vede importanţa ce silvicultorii americani pun pe cunoaşterea exactă a staţiunii (120 pagini din cele 201 ale lucrării, şi cu câtă grijă au căutat să valorifice experienţele făcute în alte ţări. Ceeace trebuie remarcat în deosebi, este că în America plantarea perdelelor de protecţie este privită ca o problemă forestieră şi ca atare ca a fost încredinţată în mâinile celor indicaţi a o îndruma către cea mai bună rezolvare.

Faţă cu însemnătatea deosebită, ce această chestiune o prezintă şi pentru ţara noastră, vom reveni şi în alte părţi ale revistei, cu alte detalii extrase din această lucrare priitoare la technica înfiinţării perdelelor, la efectul acestora asupra agriculturii în stepă, etc.

Dr. D. A. Sburlan.

«La forêt voisine» de *Maurice Genevoix*. (Ed. Flamarion, 12 fr.).

Pădurea îşi dispută cu muntele şi marea, locul consacrat în afişele drumurilor de fier sau companiilor de navigaţie, în broşurile de propagandă editate de Sindicatele ce au această iniţiativă, servind şi ca perpetuu motiv de inspiraţie literaţilor şi artiştilor plastici.

Vestitele «*Orori sacre*», ca şi misterul şi graţia, tăcerea impresionantă şi vocea pe care i-o înţeleg doar cei iniţiaţi, cari frequentează sau prind instinctiv cu antenele sufletului deosebit, vechile temple, al Didonei, Nemi, Valea Tempei şi Halmus, toate au aprins imaginaţia oamenilor cari le-au populat cu fauni şi Sylvani, dryade şi nimfe, cu teroarea, visurile şi nostalgiile lor.

Atacată, rănită şi refulată ca rămâne locului primitivă şi puternică, buila sa verde tivind orizontul şi purificând aerul plin de misterul foşnetului frunzelor ei.

Omul — bizar şi pervers animal împodobit cu fardul civilizaţiei, — nu i-a înţeles transele, — anumitele ei stări şi nici nu le-a cultivat ca atare!

Din secol în secol a trecut acest joc, sfârşind prin a nu-l mai crede, azi tinereţea s'a dus, vârsta receptivă a miturilor, legendelor, a fabulelor şi basmelor ce ne-au legănat copilăria, pare să fi apus!

Şi totuşi, nostalgic, sau ca un revirlment, îl simt tot mai mult nevoia cei ce par îmbătrâniţi înainte de vreme, graţie nevrozei, vieţii trepidante şi însăşi civilizaţiei.

Sub scoarţa arborilor, în locul Dryadelor sălăşluesc bostrihizii cu larvele lor. Arborii sunt simplu material lemnos şi sursă de venituri proprietarilor, iar sălbătăciunile ce populează însufleţind codrii, nimic altceva decât «vânat»! Avem suflete şi pasiuni de «colecţionari»!

— «Dar pentru D-zeu!... Pădurea e o catedrală, când ar trebui să redevină pădure. Să-i lăsăm operei omeneşti ritmul său premeditat, iar pădurii superba sa viaţă barbară, nebună, primitivă!» Aşa intrăm pe această poartă, în muzeul «pădurii vecine».

Citez capitolele ce ne îmbie şi în care fiecare va poposi unde vrea:

In grădina mea sunt doi arbori; naţionala 4171, drumuri prin pădure, pinii, codru, crâng, ape forestiere; terţetul: merii sălbateci, micul popor, lumea insectelor şi a înaripatelor; vânătorii, carbonarii,.... arborele cetăţean şi nocturna».

Desprind din: «Cei doi arbori» pasajul: «Ca şi brazii pădurii, cedrul majestos nu s'a schimbat, nu se văd plângându-i pleoapele, căderea acelor sale. Dar, căderea lor neîncetată acoperă solul de un covor de păslă elastic, unde iarba nu mai răsare şi care cedează paşilor trecătorului asemeni solului marilor brădeturi. în tăcuta pădure «e hibernează!»

Pinii : «Aici pacea e regină ! Sau mai curând, ceiace domneşte sub imobilitatea coroanelor, este repaosul, tihna aceia amplă şi puternică în rezonanţe, ce împarte tăcerea şi pacea».

Codrii ni se prezintă astfel prin glasul lui Brout, cel vesel şi fericit că şeful expediţiei Daquet îl lasă liber în voia lui: «Dacă iubiţi virginitatea pădurii, vă voiu arăta eu codrul plin,... dar e departe şi trebue vrând nevrând, să mă luaţi cu voi !»

Brout cunoştea toate pădurile, căci trecuse prin mai toate meseriile : tăetor de lemne, cojitor, cărbunar în bărătci, pădurar şi paznic de vânat.

Dar ! să nu-l cunoşti pe celebrul Daquet decât din palavrele meşteşugite ale lui Brout, ar fi să trădăm pe Daquet — omul franc şi inteligent, despoindu-l de bogăţia sa profundă care stă în ştiinţa miraculoasă şi subtilă a vânătorului şi omului de pădure, înzestrat cu instinctele şi pasiunile, cu acel suflet minunat specific lor ! (Merii sălbateci).

Poporul zburătoarelor e pris în sugestivul pasaj: «Vraja exorcismului a venit!.. O dimineaţă de April... pe bălţi, săritura sprintenă a broaştelor, în idilă, — zborul unei domnişoare aripată şi fină, prin păpuriş, cântând extaziate... la scare !»

Arborele cetăţean (pag. 224) ni se spovedeşte admirabil : «Să lăsăm aceasta vecinilor cu vederi înguste, Beoţienilor pentru care cel mai frumos arbore nu e decât un biet stâlp împodobit cu frunze. Dar parcul pe care-l va câştiga comuna cu cât va spori farmecul şi binefacerile naturii, şi cât profit va trage oraşelul, valorificând noua sa bogăţie !

Ce atracţie minunată pentru turişti, ce prieteni ocrotitori care ne dau sănătate copiilor, pe care noi îi vom găsi în parcul care ne va proteja tutelar comuna ce era pradă tuturor molimelor, vântului şi secetei !»

Acesta e discursul d-lui Pourpoint pentru «arborele cetăţean», în cinstea căruia se organizează «Sărbătoarea Arborelui».

Iar superba carte pădurea vecină, cântată de sensitivul Maurice Genevoix îşi termină acordurile în nostalgia «Nocturnei» — asemeni muzicii lui Chopin, — prin splendidul final :

— «In prezent eu simt, ştiu şi cred profund. Viaţa mea întreagă respiră în pădure, o simt în tot ce văd, aud şi ating. Pădurea în forma unui cuib ospitalier, din pomul şau sxreaşina casei prietenă, o ştiu în mâinile mele ; îmi pare că pădurea virgină în toată splendoarea ei respiră şi trăeşte din — sau prin mine.

E poate o altă nebunie,... dar de această patimă, nu vreau deloc să mă vindec !...»

Ing. Cesar Cristea

REVISTA REVISTELOR

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

No. 10, Octombrie 1935.

M. Oudin.

Étude de quelques plantations d'essences exotiques en forêt d'Amance.

Studiul unor plantaţiuni de specii exotice în pădurea Amance.

Autorul arată rezultatele ce s'au obţinut cu speciile forestiere: Pseudotsuga Douglasii (Carr.), Larix leptolepis (Murr.), Quercus rubra (L.), Quercus palustris (Dur.) şi Picea sitchensis (Trautw şi Mey), plantate pentru experienţă în pădurea Amance. Studiul este însoţit de un tablou cu rezultatele încercărilor mecanice ale lemnului după metoda Monnin.

G. Delevoy.

De l'influence de l'éclaircie dans les pineraies.

Despre influenţa răriturii în arboretele de pin.

In continuare, autorul studiază influenţa răriturilor asupra creşterii curente şi totale, asupra producţiei în volum (arboret principal şi produse secundare) şi asupra variaţiei suprafeţei teriere.

J. Evrard.

Marché des bois sur pied.

Comerţul lemnului în picioare.

Autorul face un studiu asupra comerţului de lemn în Belgia în funcţie de stabilitatea monetară, căi de transport, credit, impozite, etc., arătând în ce măsură pot acestea să influenţeze valoarea lemnului în picioare.

A. Borremans.

Pour diminuer le chomage ,surtout à la campagne.

Pentru a micşora şomajul, mai cu seamă la ţară.

Se propune începerea unor lucrări mari de utilitate publică ca: secarea lacurilor, facerea digurilor, drenaje, punerea în valoare a terenurilor necultivate de lângă şosele, împădurirea terenurilor improprii pentru alte culturi, etc.

Les prix des résineux sur pied.

Preţul răşinoaselor în picioare.

Contingentement des bois de mine.

Contingentarea lemnului de mină.

Cronica forestieră.

Lista membrilor.

E. V.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Caietul 1, 1 Ianuarie 1936.

Prof. L. Fabricius.

Ein neuer Waldversuch mit der Wünschelrute.

O nouă cercetare în pădure cu bagheta magică.

Autorul a ales în apropiere de Nürnberg o suprafață de pădure rasă, care în prealabil a fost cercetată de doi specialiști în bagheta magică. S'a fixat pe teren porțiunile care au fost indicate de cei doi specialiști, a fi mai bogate în emanațiunea razelor terestre. In anul 1935, această porțiune s'a plantat cu fag, stejar, molift și pin.

După primul an s'a măsurat creșterile de înălțime, din care se poate vedea, că nu se observă nici o creștere mai mare a puieților în părțile indicate a fi mai bogate în raze terestre (se afirmă de unii că razele terestre ar activa creșterea arborilor ; numai pentru pin, par'că s'ar întrevedea o influență favorabilă.

Rudolph Hoffmann.

Die Vermehrung der Pappeln durch Saat.

Inmulțirea plopului prin sămânță.

Iată, că autorul ne dă cauzele pentru care înmulțirea plopului din sămânță întâmpină mari greutăți, ele sunt următoarele :

1. Tinerele plantule nu pot suporta solul bătătorit, tasat.

2. Neputința de pătrundere în pământ a radiculei în primele zile de existență.

3. Lipsa de rezistență a plantulei contra ciupercilor.

Numai înlăturând aceste cauze se va putea obține înmulțirea plopului.

Caietul 2, 15 Ianuarie 1936.

K. Escherich și *K. Schedl.*

Das Vorkommen forstschädlicher Insekten in Bayern. IV. Bericht.

Prezența insectelor forestiere vătămătoare în Bavaria. Raportul IV. (Articolul a început în caeitul 1).

Autorii raportează asupra insectelor forestiere ce au adus stricăciuni pădurilor din Bavaria în timpul anului 1930.

Ant. V. Răd.

JOURNAL OF FORESTRY.

Nr. 6, Iunie 1936.

Editorial.

Desuetudine și silvicultură.

Comentarii pe marginea dezacordului dintre producția forestieră și pierderea debușeelor lemnului.

W. C. Lowdermilk.

Civilizație și eroziunea solului.

Se arată cum o exploatare nechibzuită a pădurilor a condus la creiarea de torenți, pentru a căror corecțiune a trebuit să se lupte cu neînțelegerea publicului și dificultățile technice.

Se dau de asemenea date asupra lucrărilor executate precum și principii pentru o rațională folosire a bunurilor forestiere ale țării.

Ward Shepard.

Reconstrucția integrală a țării.

Considerații în legătură cu corecția torenților.

C. A. Connaughton.

Influenţa vegetaţiei asupra acumulării şi topirii zăpezii.

Se dau metode de investigaţie, rezultatele cercetărilor, discuţia rezultatelor şi literatură americană asupra problemei.

Gus Lentz.

Campania autorităţilor din valea Tennesee pentru corecţia torenţilor prin împăduriri.

Royal S. Kellog.

Industria ziarelor din St. Unite şi comisia de redresare financiară.

John B. Woods.

Situaţia codului lemnului.

C. S. Martin.

O analiză a practicei forestiere în cultura pinului din Vest perfecţionată sub imperiul codului lemnului, cu sugestii pentru o acţiune naţională permanentă.

Julian E. Rothery.

Intrebuinţarea fotografiilor aeriene verticale în cartarea pădurilor şi estimaţia lemnului de lucru.

G. A. Pearson.

Valorile publice în suprafeţele forestiere tăiate ras.

Paul W. Stickel.

Studii asupra pagubele din pădure în N. E. A. e din pădure în N. E. Americii. I) Mortalitatea din primul an în arboretele de stejar arse la coronament.

Gevorkiantz şi E. I. Roe.

Photoperiodism în silvicultură.

Studii asupra luminii în legătură cu creşterea plantelor.

Ernest E. Hubert.

Câţiva agenţi cari atacă rugina veziculară de pe Pinul Strob.

Exemple de combaterea biologică a duşmanilor pădurii.

Herbert A. Lunt.

Influenţa timpului frumos asupra materiei uscate şi compoziţiei frunzelor de foioase.

V. B. Davis.

Creşterea într'un arboret exploatat cu grijă în pădurile de foioase din Luisiana de jos.

J. A. Larsen.

Intinderea naturală a salcâmului plantat în regiunea sudestică din Ohio.

Paul O. Ritcher şi C. L. Fluke.

Arborii şi ameninţarea viermelui alb (White grub.).

E vorba de larva unui grup de cărăbuşi americani (Phyllophaga fusca, rugosa,

hirticula, tristis) care produc pagube în arborete de stejar.

Nr. 7, Iulie, 1935.

Editorial.

Un lucru nou sub un vechiu nume.

Discuţie în jurul transferării Serviciului Forestier dela Ministerul de Agricultură la cel de Interne.

Franklin Reed.

Va fi un Minister al Conservaţiunii?

In interesul economiei ţării şi eficienţii s'au făcut propuneri pentru înglobarea Serviciului Silvic la Ministerul de Interne, care să se numească Ministerul Conservaţiunii (Conservation Department). Se face istoricul chestiunii şi se discută organizarea raţională a serviciului.

John D. Coffman.

Raporturile dintre inginerii silvici dela pădurile de agrement şi silvicultura ca profesiune.

O problemă de actualitate. Se prezintă în paralel atribuţiile inginerului silvic care îngrijeşte de pădurile de agrement şi definiţiile silviculturii ca profesie pentru a se ajunge la concluzia că pentru a administra păduri de agrement nu-i numaidecât necesar să fii silvicultor, dar fiind silvicultor e necesar să ai cunoştinţe de arhitectură peisagistă, inginerie, biologie, etc.

Fred Arnold.

Dela inginerul silvic din pădurile de raport la inginerul silvic din pădurile de agrement.

Recenta desvoltare accelerată a ideei de a se destina terenurile împădurite din jurul oraşelor recreiării populaţiilor din centrele urbane aglomerate, a provocat o cerere de ingineri silvici specializaţi în păduri de agrement.

Autorul discută fundamentala deosebire de concepţie şi prin urmare, de atitudine a silvicultorului care creşte pădurea pentru lemn şi acela care o îngrijeşte pentru binele care-l aduce «prin însăşi faptul existenţei sale»», arătând ceeace formează obiectul activităţii lui şi deci asupra căror discipline să stărue.

H. A. Smith.

Silvicultura de agrement în Statul Carolina de Sud.

In opera de împăduriri şi combaterea incendiilor, pădurile de agrement înseamnă un exemplu util de propagandă. Autorul arată ce s'a făcut în acest domeniu, în statul Carolina de Sud.

T. M. Knappen.

Primul turn de radio, construit în întregime din lemn în America.

Detalii de construcţie, arătându-se caracterul de «pionerie» al construcţiei.

J. J. Davis.

Aparate de combaterea incendiilor, pe tancuri automobile.

Se arată desvoltarea operei de combaterea incendiilor, prin modernizarea echipamentului întrebuinţat. Se dau detalii technice privitoare la tancurile automobile.

E. Reichert.

Intrebuinţarea şi îngrijirea binocularelor.

In turnurile de supraveghere (a incendiilor eventuale) observatorii folosesc diverse instrumente optice. Se arată lentilele cele mai proprii şi întrebuinţarea lor.

A. J. Bailey.

O nouă tehnică de inclusionare pentru ţesuturi tari sau noi.

Multe ţesături n'au destulă rigiditate pentru a rezista la presiunea desvoltată când sunt secţionate, încât probele pentru microscop se fac cu greu. Autorul înregistrează ce se ştie până acum, ameliorările metodelor mai vechi şi în sfârşit un nou procedeu.

D. I. Weddel.

Un sistem demiautomat de stropire, pentru pepinierele mici.

August, 1935, Nr. 8.

Editorial.

Politica şi administraţia.

Gânduri pe care toată lumea le are, le discută, dar nu le scrie. O pledoarie în sprijinul unui sistem de recrutare a personalului administrativ, pe bază de merit.

John B. Woods.

Situaţia conservaţiunii după abolirea codului lemnului.

In alte numere precedente autorul a discutat situaţia codului lemnului (Lumber Code). De atunci, toate fundamentele tuturor codurilor N. R. A. au fost abolite. Principiul codului era foarte propriu pentru problema conservaţiunii forestiere şi este foarte regretabil că timpul a fost prea scurt iar străduinţele guvernului prea domoale pentru o încercare şi demonstraţie categorică. Rămâne totuşi o rezonabilă speranţă că cu tot naufragiul codului se va salva spiritul cooperării dintre guvern şi industrie şi cadrul de lucru esenţial pentru un program unit de conservaţiune.

Pretenţiile de conservaţiune ale Ministerului de Interne: o provocarea silvicultorilor.

Există o decizie a Senatului ca Ministerul de Interne să se numească al conservaţiunii şi Lucrărilor, întinzându-şi în felul acesta autoritatea şi asupra pădurilor.

Preşedintele Chapman a publicat în presă un comunicat în care arată punctul de vedere al silvicultorilor, susţinându-se anume, rămânerea şi pe mai departe a Serviciului Forestier la Ministerul de Agricultură, întrucât interesele pădurii, adică cele permanente ale naţiunii, sunt mai bine apărate astfel.

Se publică comunicatul dat presei, schimbul de scrisori dintre Chapman şi Ministrul Ickes şi însfârşit «o scrisoare deschisă» către presă, semnată de Gifford Pinchot.

Alfred B. Hastings.

Achiziţiile federale ale pădurilor de stat.

O chestiune de interes local.

Mott C. Huppuch.

Note asupra reglementării folosirii rurale a pământului printr'un program agricol federal.

T. S. Coile.

Relaţii dintre Indicele staţional pentru Pinus

echinata Mill. şi unele însuşiri fizice ale solului.

Influenţa condiţiilor de sol asupra creşterii arborelui este prea recunoscută. Dar se ştie totuşi foarte puţin despre acest complex de factori.

Nevoia de a măsura capacitatea productivă a solurilor care nu pot suporta o pădure şi posibilitatea de a schimba pădurea de pe anumite soluri, cu specii mai bine adaptate lor, a provocat studiile la Duke Forest în timpul verii 1933. In articolul acesta se dă un scurt rezumat (5 pag.) al celor mai evidente corelaţii, observate între anume caractere fizice ale solului şi indexul staţional al lui Pinus echinata Mill.

D. M. Matthews.

Finanţele publice forestiere în lumina condiţiilor de creştere a fondurilor.

R. J. Hoyle.

Piedica silviculturii.

Ignoranţa oficială şi particulară în materie de lemn, în utilizarea de preţuirea lui, conduce la o politică forestieră, care nu se dovedeşte a fi cea mai raţională.

W. N. Sparhawk.

O replică.

Precedentul autor, prof. Hoyle, e acuzat că «vede arborii dar nu şi pădurea», întrucât consideraţiile asupra silviculturii le face bazându-se pe o comoditate a producţiei lemnului, ignorând complet multiplele funcţiuni şi servicii, cari fac din conservaţiunea pădurii o problemă de interes obştesc.

Samuel B. Morris.

Valoarea pădurii pe coaste în opera de combatere a torenţilor.

Consideraţiuni asupra lucrărilor din Carolina de Sud.

Ch. A. Connaughton.

Focurile din pădure şi erodarea accelerată.

Focurile din pădurile de Pinus ponderosa din centrul Statului Idaho, accelerează eroziunile.

John. B. Cuno.

Elagaj cu aparate cu motor.

Se prezintă un aparat al ing. B. C. Heebink.

Un mijloc de tracţiune pentru camioane.

E vorba de nişte plăci de oţel adaptabile la roatele camioanelor destinate a transporta material de combaterea incendiilor în pădure, pentru a putea treçe mai cu uşurinţă prin terenurile relativ impracticabile.

T. B.

SILVA.

No. 1—4, 1936.

V. Dietrich, München.

Ein Beitrag zur wirtschaftlichen Standortskunde der Forstwirtschaft. Beispiel: Der bayerische Wald.

O contribuţie la studiul factorilor staţionali de ordin economic cu privire la ştiinţa forestieră.

No. 5.

Oberforstmeister Dr. Bungert, Kassel.

Nochmals : Ist die Lärche ein Humusbildner.

Încă odată: Laricele este un producent de humus (crud)?

O continuare a polemicei Bungert-Wittich asupra acestei chestiuni (vezi R. P. No. 12/935, pag. 887).

No. 6—10.

Oberforstrat H. Zimmerle.

Durchmesserermittlungen in 5 m. Höhe beim stehenden Holz von Rotbuche. Aus dem forstlichen Versuchswesen, Württembergs.

Aflarea diametrelor la înălţimea de 5 m şi la arbori (fagi) în picioare.

No. 10.

K. Escherich, München.

Der Sieg der kontaktgifte in der Forstschädlingsbekämpfung.

Biruinţa otrăvurilor de contact în lupta cu insectele forestiere vătămătoare.

Inconvenientele şi insuficienţele arsenicului ca mijloc de combatere a insectelor forestiere a avut de urmare căutarea şi aflarea altor otrăvuri (de contact) mai eficace şi totdeodată mai inofensive pentru vietăţile cu sânge cald şi pentru plante în genere.

«Forestita» un produs al firmei E. Merk şi mai în urmă «Verindala» au realizat progrese considerabile. Cu ele au fost obţinute succese de 100% în combaterea genului Panolis şi Bupalus (omizi glabre), însă un insucces total în lupta cu «nona» şi cu alte omizi păroase.

După diverse încercări neisbutite tot firma Merk a realizat acum un nou produs numit «Dental» care atât în laboratoriu cât şi în pădure a dat resultate tot aşa de covârşitoare la combaterea omizilor de nonă ca şi înainte vreme arsenicul la combaterea lui Panolis şi Bupalus.

No. 10.

Forstmeister Voss in Marburg.

Die gegenwärtige Höhe der Verwaltungskosten in nicht staatlichen Forstbetrieben.

Nivelul actual al cheltuelilor de administraţie în întreprinderile forestiere ce nu aparţin Statului.

* * *

ZEITSCHRIFT FÜR FORST- UND JAGDWESEN.

August 1935.

Prof. A. Dengler.

Analyse eines alten Kiefer-Buchenmischbestand.

Analisa unui arboret bătrân de pin în amestec cu fag.

Se dovedeşte că maximul de producţie este obţinut în arboretele pure de molid cu subarboret de fag.

Dr. E. Münch.

Das Lärchenrätsel als Rassenfrage.

Problema laricelui şi rasele sale.

In climatul oceanic din Pomerania se găsesc culturi de larice, cari dau cele mai bune rezultate dintre culturile similare ale Germaniei. Laricele cultural în regiunile bogate în precipitaţiuni este originar din Sudeţi, unde creşte o rasă imună la maladia cancerului Laricelui.

Sept. 1935.

Dr. F. Schwerdtfeger.

Studien über den Massenwechsel einiger Forstschädlinge.

Studii asupra variaţiunei apariţiei în masă a câtorva insecte vătămătoare forestiere.

Autorul stabileşte pentru Bupalus piniarius L., Panolis flammea Schiff., Dendrolimus pini L., Sphinx pinastri L. variaţia populaţiunilor în decursul ultimilor decenii în cuprinsul a două ocoale silvice.

Prof. E. Münch.

Das Lärchenrätsel als Rassenfrage.

Problema laricelui şi rasele sale. (Urmare şi sfârşit).

Observaţiunile făcute în arborete bătrâne din ţările cu climat oceanic ne arată că sunt rase de larice, cari nu suferă de cancer; s'au dovedit a fi apte pentru cultură în Anglia şi Scandinavia rasa scoţiană, iar pentru Nordul Germaniei rasa din Sudeţi. Laricele de Alpi cultivat în staţiuni cu climat oceanic nu rezistă maladici semnalate şi se usucă în masă.

Prof. Magnus Christiansen.

Die Rachenbremse des Rehs in Dänemark.

In afara muştei columbace mai avem şi alte insecte ca Cephanomya stimulator Clark, cari se introduc în stare de larvă în orificiul bucal al căprioarei. Aceste insecte vătămătoare se combat foarte greu.

Oct. 1935.

F. Schwerdtfeger.

Studien über den Massenwechsel einiger Forstschädlinge.

Studii asupra variaţiunei creşterei în masă a câtorva insecte vătămătoare forestiere.

In continuare autorul cercetează statistic o serie de factori, cari ne definesc potenţialele de desvoltare ale insectelor.

Dr. H. Eidmann.

Untersuchungen über die Frage der Mehrfachbegattung bei der Nonne. (Lymantria monacha L.).

Cercetări asupra copulaţiei repetate la Nonă.

Deşi asupra acestei insecte există o literatură vastă cu toate acestea până acum nu se pot face pronosticuri asupra desvoltărei ei în masă, ceeace autorul caută să rezolve. Prognoza este aci îngreunată pentru faptul că evoluţia insectei se petrece pe planta ospitalieră şi nu prezintă ca alte insecte un stadiu de repaus în sol, când s'ar putea cerceta în mod statistic populaţiunea. Pentru prognoză este de importanţă observaţiunea făcută de autor că un individ mascul poate copula până la patru femele cu succes şi deci că înmulţirea nonei se poate face foarte lesnicios.

F. Goesch.

Die Ergebnisse der Kieferdauerwaldwirtschaft in Mecklenburg.

Rezultatele culturei pinului prin «pădurea permanentă» în Mecklenburg.

In Mecklenburg metoda zisă a pădurei permanente (Dauerwaldwirtschaft) nu dă bune rezultate la pin.

Prof. Dr. Albert.

Nochmals «Standortansprüche der Lärche».

Cerinţele staţionale ale laricelui.

In Germania staţiunile optime ale laricelui sunt nisipurile lehmoase sau lehmurile nisipoase independent de roca mamă şi de climatul local.

C. C. G.

INFORMAŢIUNI

Prin Decizia Ministerială No. 4129 din 1936, s'a prelungit valabilitatea permiselor de vânătoare, eliberate în cursul anului 1935—1936, până la 30 Aprilie a. c. inclusiv.

Şcoala superioară de silvicultură din Tharandt (Germania) a instituit un premiu de 300 RM. pentru cea mai bună lucrare tratând subiectul: *Die mathematischen Methoden zur Herleitung der Wachstumsgesetze von Baum und Bestand und die Ergebnisse ihrer Anwendung.* (Metodele matematice pentru stabilirea legilor de creştere a arborelui şi arboretului şi rezultatele aplicării lor).

Concurenţii nu poot fi decât studenţi, ingineri şi dctori ai şcoalei de silvicultură din Tharandt. Dacă lucrarea este făcută în colaborare, cel puţin unul din autori trebue să îndeplinească condiţia de mai sus.

Lucrarea se va trimite Şcoalei Superioare de silvicultură din Tharandt în 5 exemplare scrise la maşină, până la 1 Mai 1937, neiscălită, dar prevăzută cu un motto. Numele se va prezenta într'un plic pe care se va scrie acelaşi motto ca pe lucrare.

Lucrarea premiată rămâne în actele şcoalei. Dreptul de proprietate însă rămâne autorului. In caz de publicare, trebue să fie prezentată întâi la Tharandter forstliches Jahrbuch.

NECROLOG

†

N. SAVELA

In ziua de 9 Februarie 1936, în oraşul Piteşti, s'a stins din viaţă, în vârstă de 77 ani, unul din ultimii membri fondatori rămaşi în viaţă, ai Soc. noastre Progresul Silvic, Nicolae Savela.

S'a născut în satul Almaş (Neamţ), în anul 1859, August 12. ca fiu al lui Ioan Popa Andrei. Şcoala primară a făcut-o în Peatra Neamţ unde a urmat apoi şi gimnaziul real «Petru Rareş». Calistrat Hogaş, care era în vremea aceea director al gimnaziului, i-a schimbat numele de Andrei în Savela.

După terminarea gimnaziului a trecut la şcoala centrală de agricultură şi silvicultură dela Herăstrău. După recomandarea directorului de atunci al acestei şcoli, P. S. Aurelian, a fost angajat, după terminarea şcoalei, de Eforia Spitalelor Civile ca guard ajutor la Sinaia, în anul 1880. In anul 1884 a trecut la Stat, ca şef al ocolului silvic Seaca-Optăşani (Olt).

A fost apoi transferat succesiv la ocoalele : Coşula (Botoşani), Tisa-Silvestri (Bacău), Plopana (Tutova), Răchitoasa (Tecuci) şi Odaia-Bursucani (Tutova), de unde a trecut ca silvicultor şef, agent de control la Regiunea III silvică din Bârlad.

Cât a funcţionat la Odaia-Bursucani s'a distins prin executarea unor importante lucrări de plantaţii.

Intre timp a fost numit subdirector administrativ la şcoala de silvicultură din Brăneşti, în timpul când director era Petre Antonescu. După un an însă a

fost transferat la ocolul silvic Gruiu unde a slujit până în anul 1918, când s'a retras la pensie, cu gradul de inspector.

In zilele războiului a rămas din ordin la acest ocol, unde şi-a împlinit cu toată inima şi dragostea de ţară, datoria.

După ieşirea la pensie s'a retras în oraşul Piteşti, unde a trăit modest, din pensia mică pe care i-a acordat-o Statul, murind sărac.

N. Savela a fost membru fondator al Soc. Progresul Silvic şi era al treilea în viaţă, din fondatorii de acum 50 ani.

Societatea Progresul silvic îl alesese în comitetul de onoare cu prilejul sărbătorirei a 50 ani de existenţă a societăţii, ce urmează a avea loc în Mai 1936.

Societatea Progresul Silvic a ţinut de a sa datorie de a participa la înmormântarea sa prin inginerii silvici din Direcţia silvică Piteşti. D-nii Ing. Insp. G-ral M. P. Florescu şi Ing. Gh. Bădescu, şeful ocolului de regim silvic Piteşti, au rostit cuvinte elegicase, în amintirea dispărutului, depunând şi o coroană de flori din partea Societăţii.

Rev. Păd.

†

PUCHREINER HENRIK

La Lipova, în vârstă de 70 de ani, a murit la 16 Fegruarie. profesorul silvicultor, Puchreiner Henrik, fost membru al societăţii noastre.

†

KONYI IOSIF
ing. şef silvic

Fost şef al ocolului Sovata, membrul soc. noastre s'a stins în Sovata în ziua de 10 Febr., în al 47 an al vieţii sale.

Cercul de studii forestiere al inginerilor silvici

INTENSIFICAREA LUCRĂRILOR DE CULTURA PĂDURILOR!

Pe zi ce trece, pădurile încep să joace un rol din ce în ce mai important în economia noastră națională, de când exploatările se fac în regie de Caps, de când agricultura întâmpină greutăți din cauza secetelor și prețurilor mici ce obține pe produsele sale și mai ales de când lemnul ocupă loc de frunte în exportul general al țării.

Ca să răspundem mai bine așteptărilor trebuie întărită gospodăria noastră forestieră în vederea sporirii cantității și calității lemnului.

Pădurile noastre au avut de suferit însă prea multe în trecut, din cauza defrișărilor fără frâu, din cauza exploatărilor desordonate, a incendiilor, pășunatului, tăerilor în delict, ș. a., greutăți foarte mari de care n'au scăpat nici azi.

Pentru acestea avem azi suprafețe întinse tăiate ras și neregenerate, la munte, coaste întregi degradate, la deal, păduri poenite, din care aproape a dispărut stejarul, la câmpie, și lunci de răuri acoperite pe zeci de mii de hectare cu prundișuri, cari nu produc nimic pentru economia națională.

Spre a le restaura, Casa pădurilor a început din 1924 o campanie intensă și susținută de împădurire, care dela 1930 este continuată și de Direcția regimului silvic din ministerul Agriculturii și Domeniilor și a antrenat la lucru și pe celelalte categorii de proprietari de păduri.

Pe lângă acestea în Bărăgan s'a început plantarea perdelelor de protecție contra secetei (vechi desiderat al marilor proprietari de moșii din țara noastră), iar la munte și deal s-a început plantarea teremurilor degradate.

La stat activitatea privitoare la împăduriri merge crescând. (In 1934 s'a împădurit 20.000 ha și s'a cules peste 420 vagoane de ghindă). Dacă se va menține în acelaș ritm și în viitor, până la 1943 vom reuși să împădurim majoritatea restanțelor și să restaurăm arboretele degradate. După aceia ne vom ocupa numai de regenerarea naturală a masivelor, de sporirea procentului de specii prețioase, de plantarea parchetelor scadente și în special de *sporirea creșterilor și formarea trunchiurilor* de calitate superioară, ca să putem spori veniturile statului din păduri.

In multe ocoale, în cari s'a terminat cu împădurirea restanțelor și refacerea arboretelor degradate, s'a și trecut, de altfel, la această *a doua fază* a lucră-

rilor de gospodărie forestieră, pentru ridicarea puterii de producțiune a pădurilor noastre. Și anume: Se fac degajări de semințișuri, curățiri și răriturl, și se asigură un procent mai mare de specii prețioase prin semănături și plantații sub masive. In majoritatea pădurilor țării avem însă foarte mult de lucru. Pentru aceasta va trebui să se construească drumuri de scoaterea materialelor și să se obișnuească personalul silvic subaltern și populația rurală cu lucrările mai înaintate de cultura pădurilor. Fără această educație nu ne putem încumeta să trecem la lucrări care cer pricepere și înainte de toate conștiinciozitate. Din nefericire pădurarii și brigadierii noștri sunt permutați foarte des sau sunt înlocuiți pur și simplu pentru interese cari nu privesc economia noastră forestieră (interese politice).

Amintim că lucrările de cultura pădurilor, se fac în tot timpul vieței arboretului, dela naștere și până la exploatare și din ele se scot continuu materiale (produse secundare spre deosebire de cele principale cari se scot la exploatare), care se vând populației rurale cu prețuri mai mici, ori se dau ca dijmă, pentru tăere în pădure.

Prin asemenea lucrări pe lângă că se sporesc creșterile și se ameliorează permanent masivele, se dă de lucru populației rurale după încetarea muncilor agricole, i se dă posibilitatea să-și procure materialele de foc și construcție cu prețuri mici, și se contribue în foarte mare măsură la împuținarea delictelor și la sporirea veniturilor statului din păduri.

Trebuesc făcute însă cu toată conștiinciozitatea, căci scopul lor principal este cultura pădurilor, nu venitul. Venitul, în acest caz cade pe al doilea plan.

Pentru atingerea acestui scop se impune ca pășunatul să fie oprit din păduri și să se treacă serios la creșterea rațională a vitelor și la cultura nutreturilor artificiale.

Societatea «Progresul Silvic»

PROCES-VERBAL No. 1

Şedinţa din 20 Ianuarie 1936.

Prezidează D-l Prof. *M. D. Drăcea*, preşedinte.

Membrii prezenţi D-nii : *Al. Butoi, D. Drâmbă, C. Emanoil, M. P. Florescu, D. Grozescu, Tr. I. Heroiu, Andrei Ionescu, Gh. V. Luţescu, Gh. Năstăsescu, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, V. N. Stinghe* şi *Eugen Vâlceanu.*

D-l Preşedinte *M. Drăcea* deschizând şedinţa, salută pe noui consilieri D-nii : Gh. V. Luţescu şi Tr. I. Herolu aleşi de adunarea generală din Mai 1935 şi N. N. Caragea cooptat de Consiliul de ad-ţie în şedinţa din 16 Decembrie 1935, învederând că aceştia s'au identificat cu aspiraţiunile Corpului silvic, iar colabórarea domniilor lor la soluţionarea problemelor ce se pun Consiliului, este binevenită.

Amintind că în acest an Societatea împlineşte 50 de ani de existenţă, D-sa solicită devotamentul Consiliului şi sforţarea unanimă pentru a serba cum se cuvine acest eveniment important din viaţa Societăţii noastre.

D-l *N. N. Caragea* răspunzând D-lui preşedinte, îşi exprimă întreaga gratitudine pentru cooptarea sa în Consiliu. Bucuria sa pentru onoarea ce i s'a făcut este însă stingherită de o rezervă de formă şi o rezervă de fond.

O rezervă de formă pentrucă nu s'a precizat dacă predecesorul său, D-l Ing. St. Rodoteatu, a demisionat şi din noul mandat ce avea în Consiliu, începând dela 1 Ianuarie 1936 şi în consecinţă s'ar putea să-şi revendice locul, şi

O rezervă de fond, pentrucă ar fi dorit să fie cooptat în Consiliu în alte condiţiuni. Când a părăsit Consiliul anul trecut şi-a îngăduit să recomande D-lor consilieri, armonie pentru binele corpului silvic şi propăşirea pădurilor noastre.

Acum constată cu durere că această armonie nu s'a realizat şi nu se poate bucura îndeajuns de cooptarea sa, care este tocmai produsul acestei desarmonii.

Pentru a evita Consiliului eventuale greutăţi şi îndoeli asupra valabilităţii actelor sale, D-l Caragea declară că nu va sta în calea oricărei hotărâri ar lua Consiliul, spre a se restabili mersul normal al lucrurilor.

In încheere d-sa roagă din nou Consiliul să ajungă la desăvârşită armonie, cu atât mai mult cu cât suntem în preajma sărbătoririi semicentenarului Societăţii, şi să ia atitudini îndrăzneţe în cele bune, spre a înfrânge toate adversităţile şi a duce la bun sfârşit acţiunile sale.

D-l *D. Grozescu* arată că s'au făcut toate sforţările de Consiliu ca situaţia recomandată de D-l Caragea să dureze ; că şi azi Consiliul e animat de aceleaşi

sentimente. Rămâne însă ca toată lumea să le aprecieze şi să se încadreze în modul normal de acţiune al plenului Consiliului.

Se ia în discuţiune ordinea de zi.

1) Alegerea biroului pe 1936.

a) *Alegerea a 2 vicepreşedinţi :*

Consiliul în unanimitate proclamă aleşi ca vicepreşedinţi pe D-nii C. Alimănişteanu şi Prof. V. N. Stinghe.

b) Alegerea casierului :

Prin vot secret se desemnează casier pe 1936 D-l V. N. Priboianu.

c) Alegerea secretarului general şi a 2 secretari :

Cu vot secret se deremnează D-nii :

Eugen Vâlceanu, secretar general.

Tr. I. Herciu şi C. C. Emanoil, secretari.

In consecinţă, în urma voturilor exprimate de Consiliu şi conform dispoziţiunilor art. 2 din statute, Comitetul de Direcţie al Societăţii pe anul 1936 se compune din :

Preşedinte : Prof. M. D. Drăcea.

Vicepreşedinţi : C. Alimănişteanu şi Prof. V. N. Stinghe.

Casier : V. N. Priboianu.

Secretar general : Eugen Vâlceanu.

Secretari : Tr. I. Heroiu şi C. C. Emanoil.

Comunicări :

D-l *D. Grozescu* dă lămuriri cu privire la anteproectul de lege pentru organizarea agriculturii evidenţiind tendinţele autorilor acestui proect de a socoti silvicultura ca o ramură a agriculturii şi urmărind a se da Ministerului Agriculturii şi Domeniilor o organizare în acest sens, în care posturile de comandă să fie deţinute de alte bresle decât acelea cărora în mod firesc le revin, dată fiind ramura respectivă în care sunt ţinuţi să activeze.

După discuţii la care iau parte membrii prezenţi, Consiliul hotărăşte :

D-l Prof. V. N. Stinghe, Gh. Năstăsescu, D. Grozescu, V. Priboianu, Tr. Heroiu şi Eug. Vâlceanu vor întocmi un memoriu în sensul celor discutate, care se va înainta forurilor în drept.

Asupra celorlalte puncte din ordinea de zi Consiliul decide să se pună pe ordinea de zi a şedinţei viitoare, când se va prezenta şi un studiu al problemei salarizării.

Şedinţa se ridică la orele 23¾.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Eug. Vâlceanu.*

PROCES-VERBAL No. 2
Şedinţa din 27 Ianuarie 1936.

Prezidează d-l *M. Drăcea.*

Prezenţi D-nii : *Al. Butoi, M. D. Drăcea, C. Emanoil, C. P. Georgescu, Ionescu Andrei, Ionescu Traian, Gh. Năstăsescu, At. Nedelcovici, V. Priboianu şi V. Stinghe.*

D-l Preşedinte aduce la cunoştinţa Consiliului încetarea din viaţă a In-

generalul silvic Mih. M. Mateescu şi face elogiul defunctului. Se păstrează un moment de tăcere în memoria camaradului decedat.

Se citeşte procesul-verbal al şedinţei din 20 Ianuarie 1936 şi se aprobă în forma prezentată, cu excepţia părţii ce priveşte răspunsul D-lui N. Caragea, care urmează să facă un scurt rezumat al răspunsului său la cuvântul de bun venit spus de D-l Preşedinte.

Cu această ocazie, D-l Andrei Ionescu depune o întâmpinare prin care arată că raliindu-se la teza prezentată de D-l N. Caragea, în răspunsul de care am amintit mai sus, şi în legătură cu interpretarea ce s'ar putea da demisiei din Consiliu a D-lui Stere Rodoteatu, roagă să se ia în discuţie întâmpinarea sa. Consiliul hotărăşte punerea acestei chestiuni la ordinea de zi pentru şedinţa viitoare.

Se intră în ordinea de zi :

Punctul No. 1 referitor la ratificarea măsurilor luate de Comitetul de Direcţie, în şedinţa din 23 Ianuarie 1936.

D-l Preşedinte roagă Consiliul să admită ca asupra lucrărilor Comitetului să prezinte, într'o şedinţă viitoare, normele după care va trebui să lucreze acest Comitet.

Punctul No. 2 referitor la problema salarizării şi încadrării în buget a inginerilor silvici.

D-l Andrei Ionescu citeşte referatul întocmit de D-sa, împreună cu D-l D. Grozescu, în această chestiune. Consiliul îşi însuşeşte referatul care urmează să fie prezentat forurilor în drept.

După discuţiuni la care iau parte D-nii : Preşedinte Drăcea, Stinghe, C. P. Georgescu, Năstăsescu, Grozescu şi Andrei Ionescu în care se menţionează că în această chestiune acţionază şi A. G. I. R.-ul unde referenţi a fost tot D-nii Grozescu şi Andrei Ionescu, Consiliul hotărăşte ca, paralele cu acţiunea A. G. I. R., Societatea noastră să facă demersurile necesare la şefii instituţiilor unde lucrează Inginerii silvici.

D-nul C. Emanoil arată că este necesar ca, în legătură cu această chestiune să se pună în discuţie şi acţiunea ce trebue începută pentru ca pensionaţii din epoca de legi excepţionale să se bucure, la calculul pensiei, de salariul graduku onorific, pe care-l au şi nu de salariul pe care-l primesc real.

Se hotărăşte ca această chestiune să se pună la ordinea de zi a Consiliului.

La punctul No. 3, referitor la «Editarea de Lucrări Silvice».

D-l Preşedinte arată că vechiul deziderat al Societăţii, de a se constitui o editură şi eventual o tipografie a Societăţii noastre pare a fi sosit, azi, când Societatea şi-a plătit toate debitele pe care le-a avut contractate pentru desăvârşirea diferitelor lucrări făcute până acum. Prin această editură, s'ar putea tipări o serie de lucrări de specialitate care au fost depuse la Societate, în acest scop, de autorii lor.

D-sa lasă liberă discuţia asupra acestui punct,

D-l *Grozescu* crede că ar fi bine ca, pe lângă această editură să se înzestreze Societatea şi cu o tipografie în care editura să tipărească lucrările camarazilor. Pentru uşurarea întreţinerii acestei Tipografii, s'ar putea executa imprimatele necesare C. A. P. S.-ului şi Regimului Silvic şi eventual, şi alte lucrări.

D l *Stinghe* arată că înfiinţarea şi înzestrarea unei tipografii cu maşinile necesare în vederea executării unor lucrări corespunzătoare tehnicei moderne, nu este o lucrare aşa de simplă, ea necesitând, în afară de maşini, şi personal de specialitate. Aceasta nu se poate face fără o importantă sumă pe care, crede D-sa, Societatea nu ar putea s'o pună prea uşor la dispoziţie. Se poate, totuşi, consemna anual o sumă oarecare pentru fondul tipografiei.

D-l *Năstăsescu*, văzând chestiunea la fel cu D l Stinghe, propune, pentru cine vrea, o vizită la Imprimeriile Monitorului Oficial, unde se poate vedea că o tipografie este o instalaţie de o valoare nu prea uşor accesibilă.

D-l *C. P. Georgescu* crede că tratându-se chestiunea gospodăreşte, se va ajunge la soluţie bună. Bucurându-se de faptul că Societatea şi a achitat toate datoriile, crede că este bine să se înceapă întâi cu editura, care este mai uşor realizabilă şi, când mijloacele materiale vor îngădui, se va putea face investiţia necesară şi pentru tipografie.

D l *V. Stinghe* arată că, în legătură cu această chestiune dificultatea nu constă în creearea editurei, ci în selecţionarea lucrărilor ce ar urma să se publice. De aceea, asupra chestiuni Consiliului trebue să se pronunţe.

D l Preşedinte rezumează discuţiile.

Consiliul hotăreşte creearea, deocamdată, a unei edituri şi se roagă D-nii: Drăcea, Năstăsescu, Stinghe, Grozescu, Andrei Ionescu şi Tr. Ionescu să stabilească un regulament cu indicarea criteriilor după care să se aleagă lucrările destinate a fi publicate prin editura Societăţii.

La punctul 4 Diverse.

D l *D. Georgescu* face o dare de seamă asupra stadiului în care se găsesc proectele de legi asupra organizării agriculturii şi cel a simplificării aparatului funcţionăresc, înlocuite la Ministerul de Domenii. D-sa relatează greutăţile cari le întâmpină Comisiunea formată în vederea studierii acestor legi care întâlneşte nu numai opoziţia d-lor ing. agronomi, dar şi tendinţa acestora strecurată în ambele legi, de a subordona toate serviciile silvice celor agricole.

D-l *C. P. Georgescu*, semnalând pericolul pe care îl constitue această tendinţă a agronomilor, propune intervenţii insistente şi energice pentru a se pune, dela început, capăt acestor porniri ale agronomilor. In acest scop, urmează să se facă intervenţii scrise, sub formă de memorii prin care să se arate aceste tendinţe necamaradereşti ale agronomilor.

In cazul când aceste intervenţii sunt fără efect. D-sa propune convocarea unei adunări generale extraordinare în acest scop.

După discuţii la care iau parte şi ceilalţi membri, Consiliul hotărăşte ca D-l V. Priboianu şi D-l Andrei Ionescu să procure câte un exemplar din Legea Agriculturii, care s'a depus la Senat şi să le predea comisiei pentru redactarea memoriului şi amendamentelor ce urmează să se predea d-lui Ministru al Domeniilor.

Se deleagă şi D-l C. Emanoil în comisiunea pentru strângerea datelor necesare acestor memorii.

In celace priveşte încadrarea în buget a inginerilor nebugetari, se deleagă D-l Preşedinte care, împreună cu D-nii Năstăsescu, Grozescu şi şefii Ad-ţiilor

silvice, să țină un permanent contact cu D-l Ministru al Domeniilor și D-l D. Alimănișteanu, în vederea acestui scop, informând Consiliul de mersul acestor chestiuni.

Ședința se ridică la orele 23,40 minute.

Președinte, (ss) *M. Drăcea.*

p. Secretar (ss) *C. Emanoil.*

PROCES-VERBAL No. 3

Ședința din 3 Februarie 1936.

Președințează D-l *M. D. Drăcea*, președinte.

Membri prezenți D-nii: *C. M. Eunencu, Al. Butoi, D. Drâmbă, C. Emanoil, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, D. Grozescu, Tr. Heroiu, Andrei Ionescu, Horia Lazăr, Gh. Năstăsescu, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, V. N. Stinghe, Eugen Vâlceanu.*

D-l Președinte evidențiază desemnarea D-lui *Andrei Ionescu* ca secretar general al A. G. I. R.-ului, felicitându-l în numele Consiliului.

D-l *Andrei Ionescu* mulțumind arată că știindu-se sprijinit de Societatea noastră, va duce la bun sfârșit sarcina primită.

Se citește procesul verbal al ședinței din 27 Ianuarie crt., și se aprobă cu modificările cerute de D-l consilier C. P. Georgescu, care propusese în ședința respectivă ca memoriul privitor la legea pentru organizarea agriculturii să fie înaintat nu numai Ministerului de resort, ci și AGIR-ului și Soc. Agronomilor.

Se intră în ordinea de zi:

1. *Comunicări:*

D-l C. P. Georgescu cere să se convoace o adunare generală extraordinară care să examineze proectul de lege pentru organizarea agriculturii.

Consiliul aprobă convocarea adunării generale extraordinare în cazul când nu reușesc intervențiile făcute de consiliu.

D-nii V. N. Stinghe, D. Grozescu și C. Emanoil dau referințe asupra stadiului lucrărilor comisiei delegată de Consiliu pentru întocmirea unui memoriu și redactarea amendamentelor de introdus la legea pentru organizarea agriculturii.

Consiliul hotărăște:

Comisia delegată în acest scop este rugată a depune cât mai neîntârziat lucrările respective.

2. Se deleagă pentru anul 1936 în comisia pentru administrarea Vilei Sylva din Govora D-nii: C. P. Georgescu, D. Grozescu, N. N. Caragea și Andrei Ionescu.

Asemenea se deleagă în Comisia pentru administrarea Pavilionului dela Carmen Sylva D-nii: G. V. Luțescu, V. Priboianu și Al. Butoi.

Se aprobă ca Societatea să ducă o politică susținută de cumpărare de terenuri necesare pentru construcții de case de adăpost și odihnă.

Consiliul aprobă să se solicite un teren la Sinaia.

3. Se citeşte scrisoarea D-lui I. Simionescu cooptat în Consiliul de ad-ţie, în care arată imposibilitatea de a primi această sarcină.

Consiliul ia act.

4. *Proectul de buget pe 1936.*

Se examinează proectul de buget pe 1936 asupra căruia Consiliul face observaţiuni şi propuneri şi hotărăşte a se prezenta astfel revizuit la şedinţa viitoare.

Şedinţa se ridică la orele 24.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Eugen Vâlceanu.*

„BUCOVINA"
INSTITUT DE ARTE GRAFICE
BUCUREȘTI

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacție:

Redactor-șef: Stinghe V.

Membri:

Drăcea M. — Rădulescu M,
Ioan P. — Sburlan D

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administrație pe 1935:

Președinte: Drăcea M.

Vice-Președinți: Alimănișteanu C., Stinghe N. V.

Casier: Priboianu N. V.

Secretar general: Vâlceanu Eug.

Secretari: Emanoil C., Ionescu-Heroiu Tr.

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea Nic.
Drâmbă D.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Lutescu Gh.
Marinescu C.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.

Cenzori: Constantinescu Gh., Ionescu Gh., Chercea Gh.
Cenzori supleanți: Teodorescu Șt., Constantinescu-Fălciu A. și Popescu-Salcia I.

Prețul abonamentului:

Pe un an . . . . . 300 lei
„ „ „ pentru membrii Societății . . . . 200 „
„ „ „ pentru conductori și brigadieri . . 75
Numărul 25

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.

TIPOGRAFIA
BUCOVINA

REVISTA PĂDURILOR

ORGANUL SOCIETĂȚII „PROGRESUL SILVIC"

Nr. 4
IULIE 1926
ANUL XLVIII

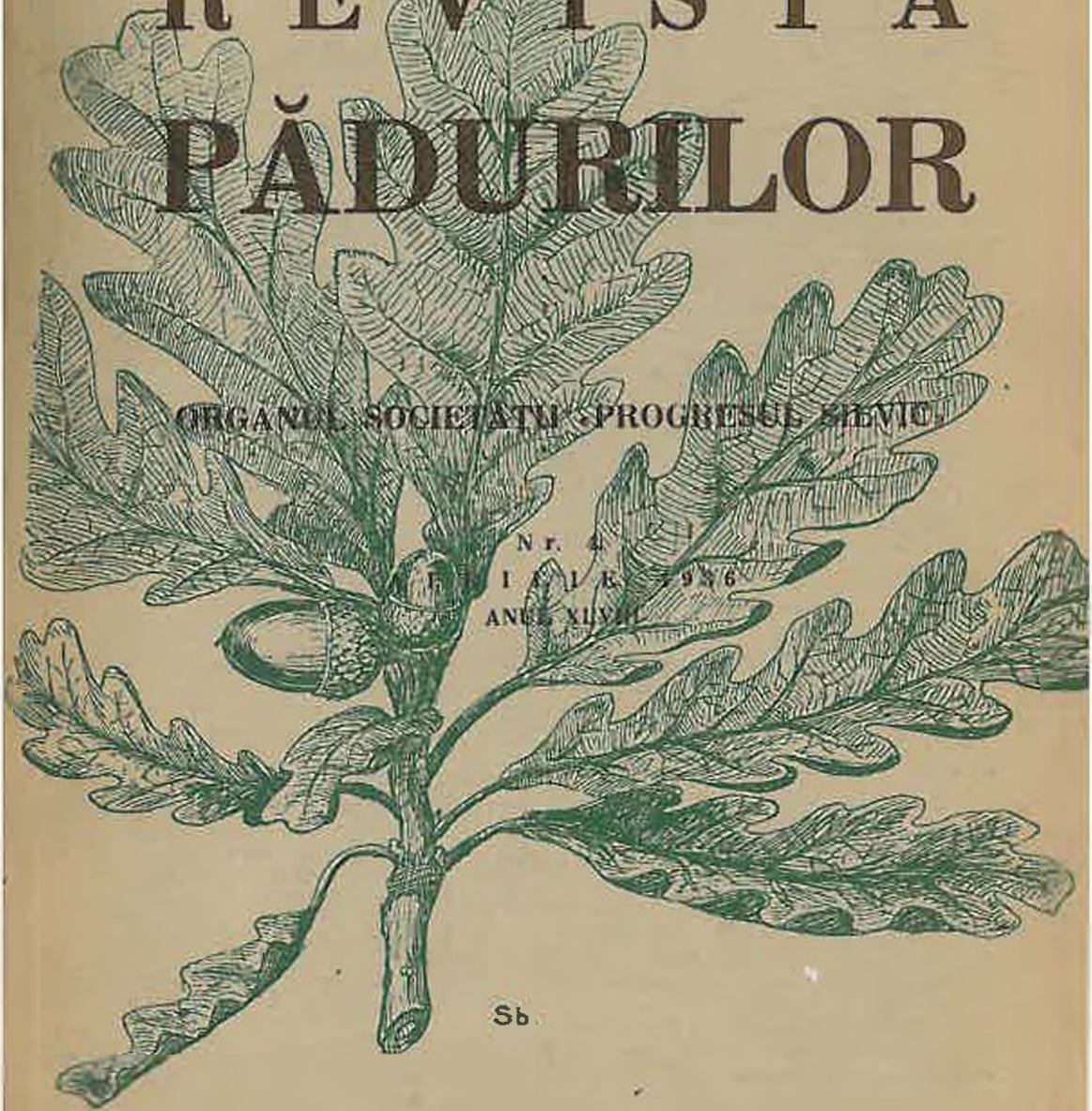

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: BULEVARDUL TAKE IONESCU Nr. 31
BUCUREȘTI

SUMARUL:

Studii:

Trasarea iliipurilor și ulucelor . . . . . *D. A. Sburlan*

Referate — Comentarii:

Aplicarea legii pentru satisfacerea trebuințelor normale în lemn de foc și de construcții . . . . . *P. Ioan*
„Iarba de pădure" . . . . . *Dr. C. Georgescu*
Pădurea de protecție . . . . . *I. C. Demetrescu*

Problemele zilei:

Mai multă atenție la amenajarea pădurilor . . . . . *C. Opran*
Fondul de acoperire . . . . . *C. P. Georgescu*
Codrul grădinărit . . . . . *Gh. Năstăsescu*
Amenajarea pădurilor românești . . . . . *I. Comaniciu*
Echipe de amenajări la Direcțiile regionale . . . . . *Al. I. Popescu*
Prelungirea revoluților o necesitate . . . . . *D. Grozescu*
Observațiuni asupra lucrărilor de amenajarea pădurilor . . . . *D. Tomuța*
Întâi amenajamentul . . . . . *A. Nedelcovici*
Observațiuni cu privire la întocmirea amenajamentelor . . . . *St. Stănescu*
Tendințe noi în amenajament . . . . . *Andrei I. Ionescu*
Legea pentru completarea art. 1 din C. S. și aplicarea ei . . *Emil Palladi*
Spre noi orizonturi . . . . . *I. Dăscălescu*
Constatări și propuneri în legătură cu problema amenajării pădurilor statului . . . . . *Emil Bondescu*
Amenajamentul în legislația forestieră românească . . . . . *I. C. Demetrescu*
Observațiuni critice la aplicarea amenajamentelor . . . . . *C. D. Ionescu-Bârlad și Iulian Niculescu*
Spre ameliorarea tehnicei amenajamentului . . . . . *V. N. Stinghe*

Cronica:

Raport asupra congresului național al lemnului de foc, din Nancy . . . . . *D. Drâmbă*
Bune și rele . . . . . *Al. Haralamb*
Serbarea sădirii arborilor la Lugoj . . . . . *L. Nagy*
Serbarea sădirii arborilor organizată de elevii ingineri silvici . . *Ion Lupe*

Recenzii — Revista revistelor — Informațiuni — Necrolog: Aureliu Eliescu.
Cercul de studii forestiere. — Soc. «Progresul Silvic»

SOMMAIRE:

Etudes:

Sur le tracé de rieses . . *D. A. Sburlan*

Rapports — Comentaires:

L'application de la loi pour la satisfaction des nécessités concernant le bois de chauffage et de construction . . . . . *P. Ioan*
Stipa tirsa, «herbe de la forêt» *C. Georgescu*
La notion de la forêt de protection . . . . . *I. C. Demetrescu*

Problèmes à l'ordre du jour:

L'aménagement.

Chronique — Récensions — Revue des revues — Informations — Nécrolog — Soc. „Progresul Silvic"

INHALT:

Abhandlungen:

Absteckung der Riese . . *D. A. Sburlan*

Mitteilungen:

Anwendung des Gesetzes über die Deckung der Bedürfnisse an Brenn- und Bauholz . . . . . *P. Ioan*
Stipa tirsa, «Waldgrass» . *C. Georgescu*
Der Schutzwaldbegriff . . *I. C. Demetrescu*

Tagesfragen:

Die Forsteinrichtung.

Chronik — Rezensionen — Die Zeitschriften Nachrichten — Nekrolog — Verein „Progresul Silvic"

Clișeu F. Siborovschi

Pădure de sălcii inundată, în lunca Dunării.
Les forêts de saule le long du Danube. — Traitement en taillis sur têtards.
Kopfholzwirtschaft in den Auwäldern der Donau.

Clișeu F. Siborovschi

Exploatare în scaun în lunca Dunării (Silistra).
Les forêts de saule le long du Danube. — Exploitation des taillis sur têtards.
Kopfholzbetrieb in den Auwäldern der Donau.

S T U D I I

Din lucrările Institutului de cercetări
și experimentație forestieră.

TRASAREA JILIPURILOR ȘI ULUCELOR

de D. A. SBURLAN

1. Ca urmare a exploatărilor excesive la care au fost supuse în trecut, pădurile dela câmpie sunt azi aproape sleite, în puterea lor de producție. Pentru a menține cantitatea de lemne exploatată anual la nivelul cerințelor consumului intern și exportului, este nevoie să se pătrundă tot mai adânc, în masivele forestiere din munți, cari până de curând rămâneseră inaccesibile.

Cea mai mare parte a acestor păduri sunt constituite din fag, care la desvoltarea de azi a industriei și comerțului de lemne dela noi, nu pot da prin exploatare decât l e m n d e f o c. Acest sortiment poate fi scos și transportat din păduri, mult mai ușor decât bușteni de lucru și își găsește un plasament destul de remunerator în orașe și în satele de câmpie. Pe lângă aceasta, trebuie să se aibă în vedere că fagul provenit din aceste păduri îmbătrânite și lipsite de îngrijiri culturale este în general de o calitate inferioară, având mult putregai și inimă roșie, ceeace face să nu-i se poată da altă utilizare, decât aceea de lemn de foc.

Exploatarea pădurilor de fag pentru lemn de foc a desvoltat o interesantă technică a scoaterii și transportului lemnelor.

In linii generale lucrul se desfășoară în felul următor [1]). După doborîrea și fasonarea în steri, lemnele sunt lăsate să se usuce în parchet, apoi sunt date pe jilipuri volante (transportabile), numite pe alocuri c u ș c a e (în jud. Mus-

1) Modalitățile de scoatere și de transport descrise, sunt utilizate în special în pădurile de pe clina sudică a Carpaților; aici munții au versanți lungi, cu pante mari, ceeace îngreuiază transportul pe osii, dar înlesnește folosirea jilipurilor.

cel) şi sunt strânse astfel în văile secundare. Transportul pe cuşcae se face pe distanţe variind între 100 şi 300 m.

In aceste văi se construiesc jilipuri uscate de iarnă (îngheţate) sau uluce cu apă, cari scot lemnele la văile principale. Ele pot avea lungimi de 1 km. (j. uscate) până la 5 km. (uluce de apă).

Dela gura acestor jilipuri lemnele sunt transportate până la gările căilor ferate normale, cu ajutorul vagonetelor de c. f. îngustă sau prin plutit liber. Acest din urmă mijloc de transport, deşi foarte vechi la noi şi economic, în unele împrejurări, tinde să fie înlocuit prin transportul pe uscat, în special pe căi ferate înguste. Operaţia plutirii durând uneori săptămâni şi chiar luni de zile lemnele se îmbibă cu apă şi nămol, adesea capătă putregai şi prezintă un aspect urât: deaceea încearcă însemnate scăderi de preţ.

Din cele de mai sus se vede, că lemnul de foc parcurge o distanţă însemnată din drumul său către pieţele de desfacere, pe jilipuri şi uluce de lemn, a căror trasare şi construcţie necesită cunoştinţe speciale. In treacăt, remarcăm, că în Carpaţii sudici aceste instalaţii de transport se trasează şi se construesc exclusiv de lucrători români, cari au învăţat acest meşteşug dela muncitorii specialişti, aduşi de societăţile exploatatoare de păduri. Technica transportului lemnelor de foc s'a desvoltat în special în regiunea Câmpulung-Muscel [1]), unde aceste materiale se cer în mari cantităţi, pentru arderea varului.

Găsim interesant să dăm în cele ce urmează, o descriere sumară a sistemelor de construcţie a jilipurilor folosite la aceste exploatări de păduri.

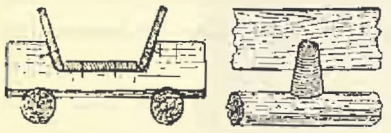

Fig. 1.

a) Cuşcaele (fig. 1) sunt jilipuri transportabile, cu secţiunea trapezoidală, formate dintr'un fund şi doi pereţi şi sunt alcătuite din table de scânduri de 1,50—2,00 m lungime. Aceste scânduri sunt obţinute prin despicare şi cioplire, din trunchiuri tinere şi drepte de fag. Ulucul are 15—20 cm lăţime la fund, 25—30 cm la gură şi 10—15 cm adâncime. Fiecare tablă are fundul şi pereţii rezemaţi şi prinşi în cuie pe tălpi, aşezate la 1 metru una de alta. Aceste tălpi sunt făcute din spărturi de lemn (lobde sau felii) înguste (5—10 cm) şi înalte (15 cm), cu o lungime de 50—60 cm. Ulucul şi tălpile formează astfel un corp comun (o tablă), cu o greutate de 30—40 kg. aşa încât pot fi luate în spinare de oameni şi mutate dintr'un loc în altul.

Tablele au capetele lor subţiate, ca să se poată aşeza cât mai bine unele lângă altele.

Pentru a forma un uluc transportabil, se aşează mai întâi, paralel cu pământul, două prăjini, numite lungoane, groase de 8—15 cm şi lungi de 3—6 cetri: acestea se reazimă pe capre sau pe căsoaie de diverse înălţimi.

---

1) In jud. Muscel şi Argeş sunt renumiţi ca excelenţi constructori de jilipuri oamenii din Lereşti, cari au deprins meşteşugul dela lucrătorii italieni veniţi din Tirol şi stabiliţi în această regiune acum 50—60 ani.

Pentru ca lemnele de foc să poată aluneca pe un asemenea jilip uscat, el trebuie să aibă o pantă corespunzătoare coeficientului de frecare, în mediu 40% sau 22°. Cum însă chiar în regiunea munților, nu peste tot terenul are o asemenea înclinare, exploatatorii recurg la diverse mijloace spre a reduce frecarea lemnului pe jilip. Astfel un jilip udat cu apă are un coef. de frecare f=0,25 deci necesită o pantă de numai 25%.

Dacă ulucul se unge cu seu sau cu săpun, coef. de frecare scade la 0,12—0,15, iar dacă se unge cu parafină, panta terenului poate fi de numai 10—12%. Folosirea parafinei pentru reducerea frecării pare a fi o practică specifică țării noastre, nefiind citată în literatură.

T r a s a r e a și construcția jilipurilor se face actualmente de lucrători specializați în această lucrare. Pentru alegerea traseului ei se servesc de o riglă de 3—4 metri și o cumpănă (nivelă cu bulă de aer). Ținând rigla orizontală, lucrătorii măsoară diferența de altitudine între capetele riglei și apreciază, pe baza experienței ce posedă, dacă ulucul o să aibă «goană» suficientă. Pentru un jilip uns cu parafină panta necesară fiind de 10—12% diferență de cotă la o prăjină de 3 m trebuie să fie de cel puțin 30—36 cm, iar la o prăjină de 4 m, de 40—50 cm. In locurile unde panta terenului e prea mare, lemnele sunt aruncate de pe uluc într'o grămadă, de unde sunt date apoi pe un nou jilip.

In curbe, tablele ce alcătuesc jilipul sunt puțin deviate, ca direcție, unele față de celelalte, așa încât să rezulte curburi largi.

b. Dela gura cușcaelor lemnele de foc sunt cărate până în văile principale, cu ajutorul jilipurilor p e r m a n e n t e. Acestea sunt de o construcție asemănătoare cu aceea a cușcaelor, cu deosebirea că sunt mai largi (20 cm la fund, 40—50 cm la gură și 10—15 cm adâncime). Ele merg de ordinar pe fundul văilor secundare; panta acestora fiind mică, jilipurile construite dealungul lor se exploatează de ordinar iarna, când se toarnă apă pe ele și se lasă să înghețe.

Aceste jilipuri se construiesc din scânduri de fag tăiate în fierăstrău, având 3—4 cm grosime, 20—40 cm lățime și 3—4 m lungime.

Trasarea lor se face în același mod ca și a cușcaelor, cu deosebirea că execuția e mai îngrijită. In curbe se înclină puțin fundul ulucului, spre a împiedica lemnele să sară peste margini.

c) Când panta terenului e mai mică decât 5—8%, lemnul nu mai poate aluneca nici pe jilipuri înghețate și deaceea nu poate fi transportat mai departe decât prin plutire. In acest scop se construesc u l u c e d e a p ă, având pereții și fundul bine încheiați și astupați, ca să țină apa.

Aceste uluce se folosesc adesea pentru transportul combinat, al lemnelor de foc și al buștenilor de rășincase. Buștenii de fag fiind grei, nu pot fi transportați prin plutit. Ulucele de apă se conntruesc pe lungimi de 5—10 km. Pentru transporturi la distanțe mai mari sunt preferabile căile ferate înguste, dacă panta terenului permite trasarea lor.

Pentru lemnele de foc și buștenii subțiri sunt indicate ulucele din scânduri, cu secțiune trapezoidală, de tip zis «canadian». Dacă se transportă numai lemne de foc, ulucul are de obiceiu următoarele dimensiuni: 8—10 cm lărgime la fund, 50—60 cm deschidere la gură și 25 cm adâncime, din care 15 cm plin

cu apă. La aceste uluce fundul e format adesea dintr'o grindă de 6 × 6 sau 8 × 8 cm. spintecată la circular după diagonală, iar pereții sunt așezați în unghiu drept și prinși în cuie de fund (fig. 2). Asemenea uluce au fost construite în ultimii ani în mai multe părți de Caps (Șarcaștița-Toplet în jud. Severin, Berevoești-Muscel, Cislău-Buzău) și au dat rezultate excelente.

Când ulucul e destinat a servi și pentru transportul bușteniior grei, acesta trebuie să aibă dimensiuni mai mari. Pentru bușteni de 50 cm diametru și 8—10 m lungime, ulucele din scânduri, cu secțiune trapezoidală încă pot da bune servicii. Pentru bușteni mai groși e necesar să se construiască uluce semicilindrice din prăjini cioplite pe trei părți și îmbinate prin pene și cuie de lemn (fig. 3). Ulucele de apă ușoare, pentru lemne de foc, se așează de obiceiu pe capre, ca și jilipurile uscate. Cele grele se îngroapă uneori în terasamente, procedeu care are avantajul, că pereții de lemn sprijiniți de pământ, chiar dacă au început a putrezi, nu pierd apa. Ulucele astfel construite, deși mai scumpe, pot fi utilizate 8—12 ani, pe când cele aeriene nu durează mai mult de 4—5 ani.

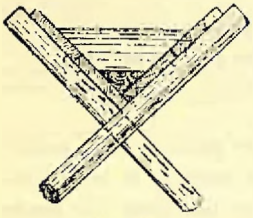

Fig. 2.

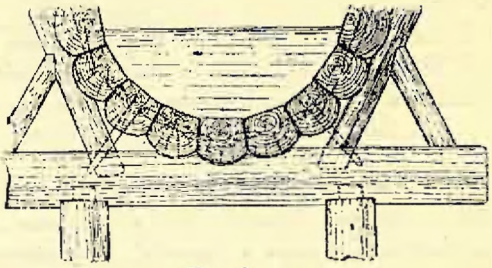

Fig. 3.

Ulucele de apă fiind așezate de ordinar dealungul văilor secundare, panta lor este aceea a văilor. Pentru exploatare, panta cea mai avantajoasă este cea cea de 3—5%; în cazuri extreme și pe distanțe scurte (de ex. la cascade sau praguri) se pot adopta chiar pante de 10—15%, în care caz lemnele mai mult alunecă decât plutesc, iar ulucele pierd multă apă.

2. Trasarea jilipurilor și ulucelor (canalelor) de apă. Traseul jilipurilor și ulucelor de apă desvoltându-se adesea prin văi înguste, unde pentru alegerea lor nu se poate face uz de instrumente goniometrice, problema pichetării curbelor este adesea destul de dificilă și cauzează multe neajunsuri lucrătorilor ce le construiesc.

a. Forma curbelor. Vitesa cu care plutesc lemnele pe jilipuri și pe uluce cu apă fiind rare ori mai mare de 4—5 m/sec. pentru racordare se folosesc arcele de cerc, fără arce de tranziție. Lemnul neputând fi îndoit, curbele jilipurilor nu iau exact forma

arcelor de cerc, ci se adoptă un contur poligonal (fig. 4). In acest caz jilipurile se construesc în curbe din table (coarde) cu atât mai scurte, cu cât raza curbei este mai mică.

Intre rază și lungimea coardei trebue să existe o anumită proporționalitate, care se poate deduce în modul următor (fig. 5):

Lungimea arcului $a = 2\,r\,\text{arc}\,a$

iar a coardei $c = 2\,r \sin \alpha$

Diferența între arc și coardă este:

$$\delta = 2\,r\,(\text{arc}\,a - \sin \alpha)$$

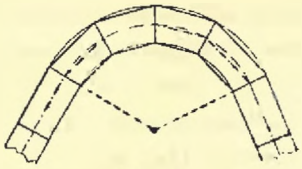

Fig. 4.

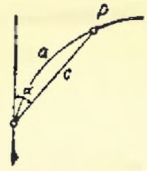

Fig. 5.

Desvoltând în serie pe sin α putem scrie:

$$\delta = 2\,r\,(a - a + \frac{a^3}{3!} - \frac{a^5}{5!} + \ldots)$$

Termenii din paranteză dincolo de al treilea, având o valoare foarte mică, pot fi neglijați, deci:

$$\delta = \frac{r}{3}\,a^3 \text{ și cum } a = \frac{c}{2r} \text{ găsim: } \delta = \frac{c^3}{24\,r^2}$$

Dacă eroarea maximă admisibilă la măsurarea distanțelor și pichetarea curbelor este $\epsilon = 0{,}001$, eroarea ce se face luând coarda drept arc nu trebuie să o depășească pe aceea de mai sus, adică:

$$\delta = \epsilon \text{ sau } 0{,}001\,c = \frac{c^3}{24\,r^2}$$

de unde găsim $c = r\sqrt{0{,}024} = 0{,}15\,r$, iar $\delta = 0{,}00015\,r$.

Prin urmare, pentru ca eroarea de pichetare a curbei să nu întreacă eroarea dela măsurătoarea distanțelor, lungimea coardelor (respectiv depărtarea punctelor pichetate pe curbă) nu trebuie să fie mai mare de 1/7 din raza curbei.

Höfer (3) recomandă să se ia $c = 10\,r$, relație din care rezultă unghiuri pe cerc mai mari, cari înlesnesc alunecarea bușteni-lor.

Ca urmare a conformării poligonale a jilipurilor în curbe, buştenii groşi trebuiesc olăriţi (sprănţuiţi) la capătul cel gros, care merge înainte, aşa încât trecerea lor de pe o tablă pe alta să se poată face cu şocuri cât mai puţin violente.

b. Raza minimă a axei ulucelor şi jilipurilor pe care buştenii pot trece fără a lărgi ulucul, se determină cu ajutorul relaţiei cunoscute :

$$r_{min} = \frac{\frac{L^2}{4} + d^2 - bd}{2(b-d)} \qquad (1).$$

în care d este diametrul buştenilor celor mai groşi, ce se dau pe uluc iar b lărgimea ulucului în dreptul axei orizontale a buşteanului.

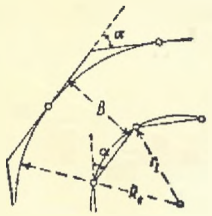

Fig. 6

Lărgimea b este bineînţeles aceea cuprinsă între arcul de cerc care înscrie vârfurile pereţilor interiori ai tablelor şi între arcul tangent la pereţii exteriorii (fig. 6).

Dacă r_1 este raza curbei interioare şi R_e a celei exterioare, jilipul are în curbă lărgirea diminuată cu cantitatea $\beta = h' + H$, h' şi H fiind săgeţile corespunzătoare coardelor interioare şi exterioare sau $\beta = 2 R_e \sin \alpha + 2 r_1 \sin \alpha$.

Luând pentru simplificare $R_e = r_1 = r$ raza axei jilipului, putem scrie : $\beta = 4 r \sin \alpha$

Raza minimă a unui jilip de 1 m lărgime la gură, pe cari se transportă buşteni de 50 cm diametru şi 10 m lungime este de 25 m. Pentru siguranţa exploatării se va lua însă cel puţin 30 m.

c. Supralărgiri. Când din cauza configuraţiei terenului e nevoie să se adopte raze de curbură mai mici decât aceea ce rezultă din formula de mai sus, trebuie să se dea jilipurilor o supralărgire, cu atât mai mare, cu cât raza adoptată e mai mică.

Lărgimea unui jilip într'o asemenea curbă se poate afla din relaţia :

$$B = d + \frac{L^2}{4(2r + d)} + 0{,}20 \text{ m.} \qquad (2).$$

Astfel, pentru un uluc având lărgimea b = 1,00 m în porţiunile rectilinii, în curbe trebuiesc adoptate următoarele lărgimi :

Pentru o rază r =	20	15 m.	12 m	10 m
	B = 1,32 m	1,52 m	1,72 m	1,92 m

In general ar trebui să nu se adopte raze de curbură mai mici de $^1/_2$ din valoarea ce rezultă din formula razei minime, deoarece ar trebui să se dea ulucelor o lărgime exagerată în asemenea curbe. Lărgimea sporită se menţine ca atare pe întreg parcursul curbei, reducându-se progresiv pe câte 10 m din aliniamentele cu care se racordează.

d. Suprainălţări. In curbele pronunţate, peretele din afară al jilipurilor uscate trebuie supra-înălţat, pentru ca lemnele să nu fie aruncate afară, sub influenţa forţei centrifuge, ce se desvoltă la trecerea lor prin curbă.

Hauska (1) a propus următoarea formulă pentru calculul înclinării transversale ce trebuie să se dea jilipului în curbă:

$$tg\ \epsilon = \frac{v^2 \cos^2 \delta}{g \cdot r}$$

în care v este vitesa cu care intră buşteanul în curbă şi δ înclinarea longitudinală a jilipului.

După Heeb-Kölmel (2), $tg\ \epsilon = \frac{v^2}{gr} - f$

în care f este coeficientul de frecare în aliniament.

Jilipurilor de apă nu e necesar să li se dea o suprainălţare în curbă, deoarece lemnele ating pe ele vitese reduse (3—4 m/sec.))

3. Pichetarea curbelor. Insemnarea pe teren cu ţăruşi sau pichetarea curbelor este preferabil să se execute fără a face uz de instrumente goniometrice, pe cari lucrătorii ce construesc jilipuri nu pot şi nu ştiu să le folosească. Deasemenea, trebuie să se dea preferinţă acelor metode, cari dau chiar poziţia extremităţilor tablelor, din care se compun jilipurile în curbă, adică metodelor cari înscriu coarde egale şi dau puncte echidistante pe cerc.

Aceste metode sunt: a) metoda ordonatelor egale la mijlocul coardei şi b) metoda ordonatelor pe abscise duse în prelungirea coardei.

Ambele metode necesită în prealabil determinarea pe arcul de cerc a coordonatelor unui punct P, a cărui distanţă de punctul de tangenţă să fie egală cu coarda adoptată c.

Aceste coordonate pot fi luate din table de trasare, însă se pot

deduce uşor şi din lungimea coardei, după cum se arată în cele ce urmează :

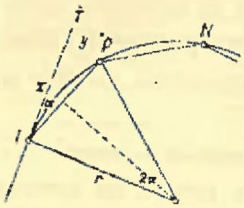

Fig. 7.

Din fig. 7 ne vede, că abscisa x a punctului P de pe curbă este :

$$x = c \cos \alpha = c \sqrt{1 - \sin^2 \alpha}$$

iar ordonata este $y = c \sin \alpha$.

Insă $\sin \alpha = \frac{c}{2r}$ ceeace însemnează că pentru o coardă constantă şi o rază dată, unghiul de deviere a punctului P de pe curbă, faţă de aliniament este constant.

Coordonatele primului punct P al curbei vor fi deci :

$$x = c \sqrt{1 - \frac{c^2}{4r^2}} \quad \text{şi} \quad y = \frac{c^2}{2r} \tag{3}.$$

Dacă luăm $c = 0{,}1\ r$, avem :

$$x = 0{,}1\ r \sqrt{1 - 0{,}0025} \cong 0{,}1\ r = c$$
$$\text{iar } y = \frac{0{,}01\ r^2}{2r} = 0{,}005\ r = 0{,}1\ \frac{x}{2} \tag{4}.$$

Aceste din urmă relaţiuni ne arată, că dacă luăm o coardă egală cu a zecea partea din rază, abscisa primului punct se poate lua egală cu coarda, adică $x = c = 1/10\ r$ iar ordonata sa $y = 1/20$-a parte din abscisă sau $1/200$ din rază.

Verificând valorile ordonatei primului punct al curbei, aflate din formulele (4) de mai sus, cu acelea (fig. 8) ce rezultă din relaţiile cari stau la baza tablelor de coordonate pe tangentă, (de ex. tablele Sarrazin-Oberbeck-Höfer, ed. 50):

$$y = r - \sqrt{r^2 - x^2} = r - \sqrt{(r + x)(r - x)} \tag{5},$$

şi luând ca abscisă $x = 0{,}1\ r$, găsim, pentru raze cuprinse între 15 şi 50 metri, următoarele valori ale ordonatelor y şi y_1 :

r	x	y	y_1
15	1,5	0,007	0,007
20	2,0	0,100	0,100
25	2,5	0,125	0,125
30	3,0	0,150	0,150
40	4,0	0,200	0,201
50	5,0	0,250	0,251

După cum se vede, diferenţa între valorile y şi y_1 determinate după relaţiile (4) şi (5) este foarte mică (de ordinul unei mimi) şi în consecinţă aflarea coordonatelor primului punct al curbei prin metoda expeditivă, arătată mai sus, este foarte potrivită pentru practică.

Pentru raze mai mari de 50 metri, nu avem interesul să luăm coarde mai lungi de 5 metri, oricare ar fi raza. Cu alte cuvinte, jilipurile vor fi alcătuite în acest caz din table de 4 sau 5 m lungime, și curbele vor fi construite ca atare mai exact.

Valorile ordonatei y_1 a primului punct, pentru $x = 4$ m și $x = 5$ m sunt următoarele:

	r = 60	70	80	90	100	150	200	250
$x = 4$, $y_1 =$	0,136	0,117	0,100	0,089	0,080	0,050	0,038	0,031
$x = 5$, $y_1 =$	0,209	0,179	0,156	0,139	0,125	0,077	0,053	0,053

Coordonatele primului punct P de pe curbă, odată determinate, pichetarea punctelor următoare se poate face ușor prin una din metodele menționate.

a) In cazul metodei ordonatelor la mijlocul coardei, se procedează în modul următor:

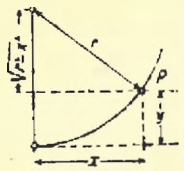

Fig. 8.

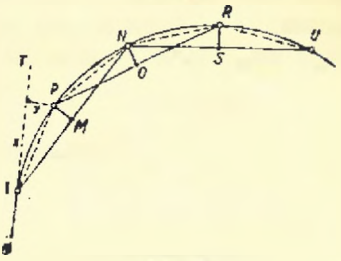

Fig. 9.

Pe prelungirea I T a aliniamentului (fig. 9) se ia abscisa x și la capătul ei se ridică o perpendiculară, pe care se măsoară ordonata y și se bate țăruș. Se fixează astfel primul punct P. Se ia apoi o riglă gradată sau o panglică, care se fixează cu un capăt în I, iar celălalt se rotește în jurul acestui punct, până ce ordonata y coborîtă din P cade perpendicular în M pe dreapta I M. Luând I M = M N găsim al doilea punct al curbei N.

Mutăm apoi rigla sau panglica cu un capăt în P și coborîm perpendicular y = NO pe dreapta P.; la distanța PO = OR aflăm al treilea punct al curbei, R, etc.

Pentru uzul lucrătorilor ce construesc jilipuri se poate confecționa un instrument simplu [1]) de pichetare a curbelor (v. fig. 10).

1) In Topografia lui E. Gabriel, pag. 413 se găsește descris un instrument asemănător, imaginat de Moreau, care în loc de riglă, utilizează două panglici. Servește pentru trasarea prin puncte echidistante la 10—50 m. pe curbă.

constând dintr'o riglă de lemn, cu o lungime egală cu 2 x sau 2 c (de ex. pentru jilipuri compuse din table de 2 m, lungimea riglei trebuie să fie de 4 m), care se gradează în m şi cm, începând dela mijloc, către ambele extremităţi. La jumătatea riglei şi perpendicular pe ea, se fixează printr'o brăţară cu şurub de presiune un lanţet de 40—50 cm lungime, pe care se iau ordonatele şi care se gradează în cm şi ½ cm, începând dela capătul liber, 3.

Când distanţa între punctele de pe cerc este mai mare de 3 m, rigla ar trebui să aibă 6 m, ceeace ar face ca manipularea ei să fie greoaie. In acest caz se construieşte un instrument cu un singur braţ, luându-se o riglă egală cu x sau c, la capătul căreia se fixează perpendicular, prin brăţară, lanţetul pentru ordonate (fig. 11).

Cu ajutorul acestor instrumente operaţia pichetării curbei se face în felul următor (v. fig. 9): Se aşează rigla în prelungirea aliniamentului şi se măsoară din centrul riglei până în punctul de tangenţă, valoarea abscisei x. Se potriveşte lanţetul perpendicular în

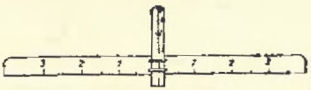

Fig. 10.

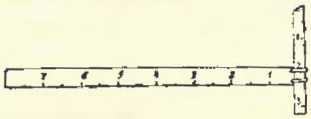

Fig. 11.

dreptul diviziunilor corespunzătoare ordonatei şi se marchează prin pichet, primul punct al curbei, P. După acea se roteşte instrumentul de 180° şi se culcă pe pământ : la extremitatea cealaltă a riglei, la o distanţă egală cu IM se găseşte al doilea punct de pe curbă, N, care se pichetează. Se mută apoi instrumentul, cu extremitatea 2 în P, cu b în N şi în dreptul lui c aflăm un alt punct pe cerc, R.

Când se utilizează instrumentul cu un singur braţ, pentru aflarea celui de-al doilea punct, e nevoie să-l mai rotim odată, în jurul lanţetului pentru ordonate.

b) In cazul metodei prin abscise duse în prelungirea coardei se procedează astfel : După ce s'au aflat coordonatele primului punct al curbei, se pichetează acest punct (fig. 12), apoi se prelungeşte coarda ce 'l uneşte cu punctul de tangenţă, pe o lungime egală cu x şi la capătul ei se ridică o perpendiculară, pe care se ia ordonata d u b l ă, adică 2y şi la capătul ei se pichetează punctul următor al curbei N, etc.

Motivul pentru care se măsoară perpendicular pe abscisă $y' = 2y$, în loc de y, rezultă din următoarele considerente : Observăm că unghiul de pe cerc, format de o coardă cu prelungirea celei precedente (fig 13) are aceeaș valoare, ca și ungiul la centru cuprins între razele duse prin extremitățile coardei. Notând cu 2 α acest unghiu, vom avea : $x = c \cos 2\alpha = c\ (1 - 2 \sin^2 \alpha)$

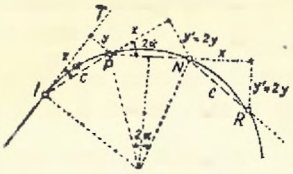

Fig. 12.

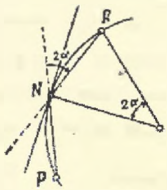

Fig. 13.

Cum însă $\sin \alpha = \frac{c}{2r}$, rezultă : $x = c\ (1 - \frac{c^2}{2r^2})$ (6).

Deasemenea: $y' = c \sin 2\alpha = c\ 2 \sin \alpha \cos \alpha = c \sin \alpha \cos \alpha$.

Inlocuind $\sin \alpha = \frac{c}{2r}$ și $\cos \alpha = \sqrt{1 - \sin^2 \alpha}$, obținem :

$$y' = \frac{c^2}{2r}\sqrt{1 - \frac{c^2}{4r^2}} = \frac{c^2}{2r^2}\sqrt{4r^2 - c^2}$$

Desvoltând puterea $^1/_2$ a expresiei de sub radical și neglijând termenii cu valoare mică avem :

$$\sqrt{4r^2 - c^2} = 2r\ (1 - \frac{1}{2}\ \frac{c^2}{4r^2}) = 2r - \frac{c^2}{4r}, \text{ deci}$$

$y' = \frac{c^2}{2r^2}(2r - \frac{c^2}{4r})$ și fiindcă valoarea $\frac{c^2}{4r}$ e mică și poate fi neglijată, $y' = \frac{c^2}{r}$ (7).

Prin urmare y' are o valoare dublă decât aceea rezultată din relația (3). In cazul când se ia pentru primul punct $x = 0{,}1$ r, pentru ordonata y' se va lua $y' = 0{,}1\ x = 0{,}01$ r.

Pichetarea curbei se poate face și în acest caz foarte ușor, utilizând instrumentul cu un singur braț, descris mai sus (fig. 13). După ce s'a pichetat primul punct în modul arătat, se așează brațul cel lung al instrumentului în prelungirea coardei IP și la extremitatea abscisei x, se ridică o perpendiculară, pe care se ia $y' = 2$ y. Se determină astfel al doilea punct al curbei N, după care operația se repetă în același chip, până la punctul unde curba poate fi înlocuită printr'un aliniament.

La nevoie, trasarea poate fi începută din orice punct, prin care dorim să treacă neapărat curba, urmând ca aceasta să fie racordată cu aliniamentele, prin intercalarea unor table (coarde) mai lungi decât cele maxime, corespunzătoare razei adoptate.

c) Pentru pichetarea curbelor ce se desfăşoară pe văi largi, se mai poate folosi şi metoda coordonatelor pe coardă. In acest caz, terenul cuprins între arc şi coardă trebuie să fie accesibil, ceeace numai rareori se întâmplă în practică. Există tabele speciale, cari dau abscisele şi ordonatele pe coardă, pentru anumite distanţe între puncte (coarde egale pe curbă, tabele Gaunin).

Bibliografie: (1) Hauska. Leo: Riesanlagen, 1933; (2) Heeb-Kölmel: Strassenbau, 1934; (3) Höfer (Sarrazin-Oberbeck): Kurventabellen 50 Aufl. 1934; (4) Marchet Julius: Landstrassen- und Waldwegebau, 1925.

Abstekung der Riese.

Sur le tracé des rieses. (Resumé).

Pour le vidange des parcelles et pour le transport des bois de chauffage et des grumes des forêts de la haute montagne, on fait usage sur une grande échelle en Roumanie, à l'heure actuelle, de glissoirs ou de rieses. Surtout dans les forêts de hêtre, qui produissent en majeure partie du bois de chauffage, une intéressante technique s'est développée: celle des glissoirs transportables traités à la parafine, des rieses à glace et des canaux à l'eau.

Le tracé et la construction de ces installations s'effectuent par des ouvriers spécialisés qui executent des travaux irréprochables, mais qui parfois rencontrent de très difficiles problèmes, comme celle du tracé des courbes, pour lesquels ils n'ont pas des solutions convenables.

Après un bréf exposé des différents types de rieses, qui sont adoptées dans les forêts des versants du Sud des Carpathes, l'auteur décrit quelques méthodes partiques pour le piquetage des courbes. Considérant que le tracé des glissoirs se développe souvent dans des vallées étroites, où on ne peut pas employer des instruments goniométriques, on doit faire usage des méthodes qui s'étendent seulement sur la bande de terrain, où sera construite la riese. L'auteur propose en ce but, la méthode des flèches au milieu des cordes égales, ou celle des flèches doubles, menées sur le prolongement des cordes.

Les deux méthodes nécessitent la détermination préalable des coordonnées d'un premier point P sur la courbe, dont la distance du point de tangence I doit être égale à la corde c. Celle-ci doit avoir une valeur de maximum 1/10 r.

La construction des rieses en courbe, ne comportant pas une exactité plus grande, on peut prendre avec assez d'approximation pour la pratique, $x=c=0{,}1\ r$ et $y=0{,}1\ \frac{x}{2}=0.05\ r$.

Pour d'autres valeurs de la corde, que $c = 0{,}1\ r$, les coordonnées sont calculées dans le tableau page 375 ; on peut employer aussi les données des tables de courbes.

L'auteur décrit ensuite un instrument en bois, pour le tracé des courbes par les méthodes mentionnées, consistant en une règle ayant une longueur égale au double de l'abscisse (ou de la corde), au milieu de laquelle se trouve une réglette perpendiculaire, qui sert à mesurer l'ordonnée. La manipulation est très simple et peut être faite aussi par les ouvriers qui construisent les rieses et qui manquent d'ailleurs d'une instruction technique, pour pouvoir user d'instruments plus compliqués.

REFERATE—COMENTARII

APLICAREA LEGII
pentru
SATISFACEREA TREBUINȚELOR NORMALE IN LEMN DE FOC ȘI DE CONSTRUCȚIE ALE POPULAȚIEI RURALE DIN VECHIUL REGAT, BASARABIA ȘI BUCOVINA

de P. IOAN

PARTEA I-a.
CONSIDERAȚIUNI GENERALE.

1. Caracterul proprietății forestiere.

Poate să mai existe în alte domenii controverse, dar în silvicultură, nimeni nu mai are vre-o îndoială că *marea proprietate individuală* este superioară, din toate punctele de vedere, *celei mici* sau chiar *mai mari*, dar *colective*.

Procesul producțiunii forestiere, depășind durata unei vieți omenești, necesitând o mare rezervă de lemn în picioare și o suprafață de pădure uneori de 100 ori mai întinsă ca cea exploatată anual, face cultura silvică imposibilă pentru economia particulară, iar exploatarea rațională incompatibilă cu nevoile capitalului, ce se cere repede rulat și mult fructificat.

Civilizația n'a putut contribui la conservarea și regenerarea pădurii, în măsura în care aceasta i-a înlesnit desvoltarea.

Pretutindeni unde capitalul a pus stăpânire pe pădure, economia forestieră s'a ruinat fără menajare și a urmat în mod fatal ruina țării — sărăcirea locuitorilor ei.

Dacă mai era nevoe de o ultimă și necontestată dovadă, aceasta se produce cu pădurile țării noastre.

Pentru aceasta, n'avem decât să examinăm cu obiectivitate, dar și cu seriozitatea necesară, rezultatele ce înregistrăm în gospodărirea pădurilor, în raport cu diferitele categorii de suprafețe de păduri și în raport cu diversele categorii de proprietari.

După 50 de ani de silvicultură românească, în care timp pădurile au fost supuse tuturor felurilor de experienţe, n'ar mai fi îngăduit acum să comitem noi greşeli, ori să persistăm în cele vechi şi să nu tragem concluziuni edificatoare, din vastul material documentar, al propriilor noastre aplicaţiuni.

2. Principiul continuităţii în exploatarea pădurilor.

Technica silvică, pentru a înfrâna abuzul exploatărilor iraţionale de păduri şi în acelaş timp pentru a asigura o producţie constantă de materie lemnoasă şi deci venituri permanente, a inovat principiul *„raportului susţinut şi al continuităţii"*, pe care şi spiritul conservator al legislaţiei noastre forestiere, l-a înscris încă din 1881, în primul său cod silvic.

Cum însă pădurile ţării româneşti, prezintă o mare varietate de aspecte, în aplicaţiune nu totdeauna s'a găsit soluţiunea cea mai bună, care să împace nevoile exploatării, cu ale continuităţii.

3. Pădurile ţării pe categorii de suprafeţe

Continuitatea exploatării este condiţionată, în primul rând, de existenţa unor suprafeţe de păduri atât de mari, în cât exploatarea posibilităţii anuale să fie comercialmente posibilă şi rentabilă.

Din punct de vedere al categoriilor de suprafeţe, pădurile ţării noastre, prezintă următorul aspect:

T a b l o u de păduri, pe categorii de suprafeţe [1]).

Nr. proprietăţilor pe categorii	pe grupe	%	Categ. de suprafaţă	Suprafeţe pe categorii	pe grupe	%
70.227			1— 10 ha	148.163		
4.414			11— 25 „	71.040		
2.632			26— 50 „	95.415		
2.787	80.060	89	51— 100 „	196.037	510.655	80
2.762			101— 200 „	344.034		
3.190	86.012	95	201— 500 „	848.199	1.702.888	26
2.474			501—1000 „	870.369		
1.376			1001—5000 „	2.169.231		
197	4.047	5	peste 5000 „	1.743.973	4.783.583	74
90.059					6.486.471 ha	

1) Am utilizat în aceste calcule, datele din ultima statistică forestieră

Când, din cauza fărâmițirii neîncetate a pădurilor, am ajuns acum în situația că proprietăți forestiere de 1—100 ha. sunt în număr de 80.060, adică 89% din totalul de 90.059 și se întind numai pe 510.655 ha., deci pe 8% din întreaga suprafață a pădurilor de 6.486.471 ha., se înțelege ușor dificultatea aplicării continuității, la păduri de așa mică întindere.

Dacă însă intrăm și mai adânc în realități și considerăm că exploatări cu continuitate, nu se pot aplica decât la păduri cu peste 500 ha. suprafață, constatăm că 86.012 proprietari (95%) stăpânesc 1.702.888 ha. păduri (26%), iar restul de 4.047 proprietari (5%) au în stăpânire 4.783.583 ha. păduri (74%).

Deși la Stat, categoriile de mici suprafețe, nu înregistrează, nici ca număr de păduri și nici ca întindere, proporția dela întreaga suprafață pădurească a țării, ci este în oarecare măsură ameliorată, totuși, greutatea aplicării principiului continuității în exploatare, la totalitatea pădurilor Statului, nu este nici aici înlăturată.

Tablou de pădurile Statului pe categorii de suprafețe

Nr. proprietăților pe categ.	pe grupe	%	Categ. de supr.	Suprafețe pe categorii	pe grupe	%
153			1— 10	910		
218			11— 25	3.714		
266			26— 50	9.685		
467			51— 100	35.282		
564			101— 200	83.258		
768	2.436	73	201— 500	247.955	380.806	20
414			501—1000	292.579		
404			1001—5000	667.775		
63	881	27	peste 5000	600.862	1.561.216	80
	3.314 [1])				1.942.000	

— 1922 — ajunsă însă prea veche și destul de departe de situația reală actuală. Lesne de înțeles că după exproprierea din păduri pentru islazuri și după lichidarea unui însemnat număr de păduri mici, aceste rezultate să fie modificate, fără să influențeze însă sensibil, concluziunile ce urmărim.

1) In o ultimă statistică a pădurilor Statului — 1933 — se publică 2.306 păduri cu 4.426 trupuri. Dela modul divers de interpretare și înregistrare al «trupului» și al «pădurii» a rezultat în statistica din 1922, un număr mediu de păduri — 3314 — între numărul de trupuri și de păduri din Statistica 1933.

4. Rentabilitatea exploatării.

Elementul hotărâtor în caracterizarea rentabilităţii unei exploatări forestiere, este quantumul cheltuelilor de investiţie.

Din acest punct de vedere, pădurile ţării se împart în două categorii distincte :

a) Păduri ce se exploatează cu cheltueli de investiţie foarte mici, al căror material nu suferă transformări de fabricaţie şi se scoate din păduri, de obicei cu mijloacele disponibile ale locuitorilor din comunele învecinate, pe drumuri existente sau altele noi, înfiinţate însă cu cheltueli mici.

In categoria acestora intră toate pădurile de câmp, marea majoritate a celor de coline şi foarte puţine din cele de munte.

b) Restul — majoritatea pădurilor de munte şi puţine dela coline — nu se pot valorifica decât prin angajarea unor importante cheltueli, în mijloace de transport sau în fabricaţiune.

In aceste regiuni, exploatarea nu este rentabilă, decât dacă quantumul materialului rezultat, poate să amortizeze cheltuelile investite, cari deobicei sunt de 4—5 ori mai mari decât valoarea materialului lemnos, în picioare, în pădure.

Dat fiindcă pădurile ţării noastre au fost sistematic alungate din regiunea şesului şi a colinelor, acum proporţia pădurilor dela munte este covârşitoare faţă de a celorlalte regiuni.

Considerând pădurile de răşinoase şi de fag, ca aparţinătoare acestei categorii, înseamnă că :

bradul cu o suprafaţă de	421.911	ha.
molidul „ „ „	1.141.739	„
pinul şi laricele „ „	11.386	„
şi fagul „ „	2.455.689	„
total	4.030.725	ha.,

reprezintă un procent de peste 60%, ca păduri de munte.

Statul, cu	771.414	ha.	în regiunea	munţilor
	566.534	„	„ „	colinelor
	774.703	„	„ „	şesului
total . . .	2.042.648	ha.		

— inclusiv poenile şi golurile — are pădurile aproape uniform răspândite pe tot cuprinsul ţării, datorită faptului că marea majoritate a pădurilor din întreaga câmpie română, lui îi aparţin.

Treimea de păduri a Statului, din regiunea munţilor, sub influenţa aplicării reformei agrare, se găseşte însă într'o situaţie specială.

a) Porţiunile mai uşor accesibile, din apropierea satelor, au fost expropriate pentru păşuni sau păduri comunale, rămânând în proprietatea Statului, coame depărtate de munţi, funduri de văi, şuviţe de păduri pe lângă zona de protecţie, fiecare din ele improprii formării unei unităţi de exploatare.

b) Mai toate pădurile Statului, cari i-au revenit prin expropiere, dela proprietarii de păduri din Ardeal, neobligaţi prin legea ungară la continuitate, sunt exploatate — deci intrate în perioada de aşteptare — sau angajate în exploatări secătuitoare, prin contracte, validate apoi de autorităţile româneşti.

5. Dispoziţiunile legii silvice privitoare la continuitate.

Faţă de asemenea realităţi :

a) foarte mare număr de păduri cu suprafeţe mici, reprezentând suprafaţa totală redusă şi alt mic număr de păduri cu suprafaţă mare, reprezentând o suprafaţă totală extinsă ;

b) resturi de păduri exploatabile, dar fără legătură între ele şi

c) lipsă de rentabilitate în exploatarea multor păduri dela munte, iată cum soluţionează codul silvic problema simultană a exploatării cu continuitate şi cu rentabilitate.

1. Scuteşte de continuitate pădurile particulare şi le îngădue exploatarea pe bază de regulament de exploatare, în loc de amenajament.

2. Pădurile celorlalte categorii de proprietari, sub 25 ha. la munte şi sub 100 ha. la câmpie şi coline, se pot exploata pe bază de studii sumare.

3. Pădurile stăpânite în indiviziune (comunale, composesorale, moşneni-răzeşi) se consideră ca făcând un singur trup şi li se impune exploatarea pe bază de amenajament.

Reţinem dar, că legiuitorul a renunţat la principiul continuităţii, pretutindeni unde întâmpina dificultăţi în aplicare.

Consiliul technic, organ consultativ al ministerului, neavând alt rol decât să avizeze asupra lucrărilor ce i se prezintă, în conformitate cu legea, este preocupat numai să aplice acest principiu al continuităţii, în înţelesul strict al legii.

Dublat însă şi de calitatea de a întocmi anual o dare de seamă cu „concluzii şi propuneri privitoare la conservarea, regenerarea şi ameliorarea pădurilor" manifestă tendinţa de extindere a continuităţii, la toate pădurile ţării, cu maximum de toleranţă, trecerea în unele cazuri dela continuitatea anuală, la continuitatea periodică.

Dar de soluţionarea practică a acestei probleme, socoate că nu este rolul său a se ocupă.

6. Pădurile ţării pe categorii de proprietate.

Fărâmiţirea proprietăţii forestiere a fost înlesnită şi de preferinţa ce diverse categorii de proprietari, au avut-o în decursul vremurilor, pentru pădure.

Era — şi este şi acum — o legitimă satisfacţiune pentru posesorul de diferite bunuri, să aibe şi o bucăţică de pădure.

Intre doctrina economiei forestiere — mare proprietate cu corectivul ei, proprietatea colectivă — şi tendinţele generale de mică proprietate individuală, practica — în aplicaţiune şi într'un ritm accelerat — a stabilit pentru proprietatea păduroasă un caracter mixt, cu o complexitate de categorii de proprietari.

Incercând să încolonăm o parte din principalele categorii de proprietari de păduri, vrem să accentuăm că cercetătorul de azi, va putea găsi în această multiplă şi variată înşiruire, toate elementele din cari să scoată principiile celei mai bune îndrumări, pentru proprietatea forestieră de mâine.

A. Proprietăţi obligate de Codul Silvic la continuitatea tăierilor.

I. Pădurile Statului

a) *In folosinţa şi administraţia C. A. P. S.*

1. Păduri proprietate veche şi absolută a Statului;

2. Păduri expropriate prin legea de reformă agrară, în vechiul Regat şi provinciile alipite;

3. Treimea de păduri din proprietatea „merelelor" din Dobrogea-;

4. Păduri în indiviziune cu moşneni-răzeşi, composesori;

5. Păduri în indiviziune cu proprietari particulari.

b) *In folosinţa şi administraţia altor ministere.*

1. La Ministerul Agriculturii — pădurile aparţinând fermelor R. E. A. Z.;

2. La Ministerul Instrucţiunii — pădurile dela Casa Şcoalelor şi Universităţi :

3. La Ministerul Cultelor, pădurile dela Casa Bisericii ;

4. La Ministerul Armatei ;

5. La Ministerul Industriei şi Comerţului, pădurile R. I. M. A.

c) *Date în uzufruct, cu administraţie C. A. P. S.*

1. Pădurile cedate Patriarhiei, Mitropoliilor, Episcopiilor, Mănăstirilor :

2. Pădurile cedate altor Instituţiuni. Ex. Observatorul astronomic Duboşarii Vechi (Tighina).

d) *Cedate în uzufruct, cu administraţie proprie*

1. Pădurile Domeniului Coroanei.

II. Păduri proprietatea instituţiunilor şi persoanelor juridice, administrate de Stat

a) *In Ardeal şi Bucovina.*

1. Pădurile aparţinând judeţelor, municipiilor, oraşelor, comunelor ;

2. Pădurile composesorale (nobile, militare, urbariale în Ardeal) şi obşteşti (Bucovina) ;

3. Pădurile bisericeşti şi ale persoanelor bisericeşti ;

4. Pădurile şcoalelor şi ale persoanelor şcolare ;

5. Pădurile comunelor grăniţăreşti — Bistriţa-Năsăud ;

6. Alte instituţiuni şi societăţi anonime cari nu şi-au angajat personal silvic propriu.

b) *In Vechiul Regat.*

1. Parte din pădurile de moşneni-răzeşi (Moşneni Dragosloveni);

2. Epitropia Madona-Dudu.

III. Păduri proprietatea instituţiunilor şi persoanelor juridice cu administraţie proprie

a) *In Ardeal.*

1. Păduri comunale, orăşăneşti, municipale, judeţene, composesorale, bisericeşti, şcolare, cari şi-au angajat personal silvic propriu;

2. Pădurile comunităţii de avere Caransebeş şi Sârbo-Bănăţeană :

3. Societăţi Anonime (Reşiţa), Bănci. etc.

b) *In Bucovina.*

1. Fondul bisericesc din Bucovina.

c) *In Vechiul Regat*

1. Parte din păduri de moşneni răzeşi:

2. Instituţiuni şi persoane juridice (Academia Română, Eforia Spitalelor Civile, Eforia Sft. Spiridon Iaşi, Aşezămintele Brâncoveneşti. Epitropia Sft. Treime din Craiova şi Beldiman din Bârlad).

3. Judeţe. oraşe, comune. biserici, şcoli, fundaţiuni publice:

4. Societăţi anonime şi în nume colectiv (Creditul Rural).

B. **Proprietăţi ce nu sunt obligate de Codul Silvic la continuitatea tăierilor.**

1. Pădurile proprietatea Casei Regale şi Caselor Princiare (cari totuşi se exploatează pe bază de amenajamente);

2. Proprietatea particulară — Societăţi cu caracter particular, asociaţii diverse, marea, mijlocia şi mica proprietate forestieră particulară;

3. Pădurile ţărăneşti din Basarabia;

4. Pădurilor Taxaliştilor în Ardeal;

5. Proprietarii pădurilor ieşiţi din indiviziune.

Statistica ne dă un număr mult mai mic de categorii de proprietari, suficient însă ca să caracterizeze complet proprietatea forestieră română.

T a b l o u de păduri, pe categorii de proprietari

Categ. de proprietar	Supr. parţială ha.	%	Supraf. pe categ. ha.	%	
Statul	*1.942.000*	29.9	*1.942.000*	29.9	
Domeniile Coroanei	66.492	1.0			
Eforii-Fundaţiuni	125.628	1.9			
Biserici, Fonduri relig.	*467.605*	7.3	*659.725*	10.2	
Comune	681.197	10.5			
Composesorate	655.707	10.1			
Moşneni-răzeşi	*450.565*	6.9	*1.787.470*	27.5	59.9
Particulari	2.097.275	32.4	2.097.276	32.4	
Total	2.486.471	100	6.486.471		

Această repartiție, deși mai sumară, ne dă ideea exactă de suprafețele pe cari se întind diferitele categorii de proprietari.

Pentru concluziile ce urmărim însă, are mai mult interes o repartiție a pădurilor, care ar întruni laolaltă și elementele suprafeței și ale proprietății. Fie aceasta:

1. Statul și alte instituțiuni publice	2.500.000	2.500.000	38%		
2. Marea proprietate (peste 500 ha.)					
individuală	1.000.000				
colectivă	1.300.000	2.300.000	36%	4.800.000	74%
3. Mica proprietate (sub 500 ha)					
individuală	850.000				
colectivă	836.471	1.686.471	26%	1.686.471	26%
				6.486.471	

Vasta experiență, făcută pe o suprafață păduroasă, care a fost mult mai mare decât cea actuală de 6.486.471 h.a., într'un timp destul de lung — mai mult de 50 ani, dacă ne raportăm numai la epoca de așa zisă silvicultură românească — și la categorii de proprietari, fiecare de câte cel puțin 1 milion de ha. (socotind și ce s'a distrus) ne pune la dispoziție suficiente elemente, ca să ne dăm perfect de bine seama, nu teoretic ci practic, de unde am plecat și unde am ajuns, adică rezultatele aplicării principiilor de exploatare, regenerare și conservare, la mai sus menționatele categorii de proprietari.

A. *Statul și alte câteva instituțiuni publice* (40%) indiferent de caracterul mic sau mare al proprietății, dar în general mare, au manifestat cel mai accentuat spirit conservator.

Chiar dacă exploatările, făcute prin concesionari, arendași ori chiar în regie, au fost irațională și dacă prețul vânzării materialului, n'a acoperit nici cheltuelile de regenerare, în orice caz reîmpădurirea a urmat în toate părțile, așa încât și restanțele inerente războiului, au fost aproape complect regenerate.

Capitalul lemnos, cel mai puțin atacat, este în pădurile Statului și al celor câtorva instituțiuni publice.

Material exploatabil de rășinoase, fag și stejar, 60—70% din total, se găsește în suprafața de 40% a acestei categorii și ea reprezintă toată nădejdea de viitor a economiei noastre forestiere.

Dar un curent nefast de încurajare a industriei forestiere străine și minoritare, cuibărite în țara noastră, începând din anul 1900, prin sisteme ascunse sub masca celei mai imperioase necesități sociale (concesiune, încurajarea industriei naționale, expropriere, cooperație) a atacat patrimoniul Statului și în întindere și în capital lemnos, de nu se poate spune acum :

a) nici că patrimoniul Statului s'a mărit, cu toate adăugirile treptate de păduri, pe diferite căi și

b) nici că pădurile Statului au fost bine gospodărite, din cauza imixtiunilor politicianiste, în sistemele de valorificare, uneori bune în teorie.

Mai ales când celelalte categorii de păduri au fost secătuite de material lemnos, asaltul puternic s'a dat asupra pădurilor Statului: exproprierea s'a făcut pentru exploatarea materialului din cele mai valoroase păduri, și nu pentru islazuri; cooperativele s'au înființat pentru ca prin intermediul lor, să treacă materialul dela Stat în industria și comerțul străin ori minoritar.

Și azi, sistemul reunit — expropierea și cooperația — dăinuește prin regiuni unde politicieni cu multă autoritate, continuă înzestrarea comunelor cu islazuri, când înșiși locuitorii, protestează până la Vodă, ca să fie scutiți de asemenea fericiri, căci nu le este greu să vadă că exproprierea este pusă la cale de o grupă de oameni ai regimului ca să beneficieze de materialul lemnos exploatat.

Cu toate acestea, dintre toate categoriile de proprietari, Statul cu spiritul lui profund conservator, s'a strecurat prin vicisitudinele trecutului, cu mai puține pierderi din capital, cu mai multe disponibilități pentru viitor, și va putea să aplice principiului continuității, prin sisteme de valorificarea rentabilă, numai dacă va fi lăsată administrația forestieră să-și aplice un program de lucru, fără amestecul politicianist.

B. *Marea proprietate forestieră individuală*, care a rezistat tentațiunei concesiunilor dela 1900 și prosperității comerțului lemnului, din epoca postbelică, exploatând cu continuitate, are pădurile în cea mai bună stare, — chiar mai bună decât ale Statului —, pentrucă s'a bucurat de toate avantagiile lui, fără să aibe și inconvenientul amestecului politicianist în valorificare.

Dar păduri în asemenea stare, din această categorie sunt puține.

In rest, majoritatea proprietarilor (particulari, societăți exploatatoare, etc.) au profitat de toate ofertele pentru ca să exploateze, indiferent după care sistem, întreg materialul lemnos de pe proprietățile lor.

Dacă înfruntând rigorile legilor, acești proprietari nu s'au putut acomoda cu venituri mai mici și continue, cu atât mai puțin se puteau obișnui cu lipsa totală de venituri, din perioada de așteptare ce a urmat exploatărei totale și au căutat lichidarea definitivă a proprietății forestiere prin : vânzări în loturi, defrișeri, atribuiri pentru islazuri, etc.

Pentru atingerea acestui scop, proprietarii respectivi au din partea populațiunei rurale, a unor organe de Stat, ca și din partea tuturor susținătorilor lor politici, un prețios ajutor.

C. *Marea proprietate forestieră colectivă.*

Intră în această categorie, cel mai mare procent din pădurile comunale, composesorale, moșneni-răzeși, grănițărești.

Ar părea de necrezut, că aceste păduri, obligate a se exploata cu continuitate, pe bază de amenajament, să ajungă totuși în starea cea mai degradată, cu aproape tot capitalul lemnos consumat.

In toate cazurile, exploatările în aceste păduri s'au făcut, nu la nevoia pădurii, ci la nevoile exploatatorilor sau a multelor și diverselor capricii ale composesorilor, — iar când amenajamentul limita poftele, atunci peste prescripțiile lui, se exploatează, — prin excepție, care a devenit regulă — mai multe parchete deodată, sau se permite extragerea elementelor celor mai de preț, de pe toată suprafața, ca ceeace rămâne să nu mai poată face obiectul unei exploatări ordonate.

Ruina se continuă și se complectează cu focul, pentru creare de pășuni, sau cu poeniri, lăzuituri, curături, etc. pentru creare de fânețe.

Unde se vede o pădure proastă, uneori atât de degradată că nu-și mai merită nici numele de pădure, se afirmă fără teamă de greșeală că este o pădure indiviză (comunală, composesorală sau moșnenească).

In lume purtăm pecetia de țară devastată de păduri, pentrucă suntem cunoscuți prin barbariile comise în pădurile răzețești din Vrancea, în cele moșnenești dela Lotru, în cele composesorale din Munții Apuseni sau prin cele comunale din Ciuc.

Şi pentrucă jaful se uneşte cu corupţia, nici un sfert din valoarea materialului acestor păduri, nu intră în punga proprietarilor respectivi.

Un exemplu — destul de recent — de cea mai scandaloasă risipă ce s'a comis în pădurile ţării, ni-l oferă devastarea din pădurile domeniului cunoscut sub denumirea „Bunurile private din Ciuc".

Din suprafaţa de 30.000 ha. ce a revenit Statului român, în acel ţinut, s'au atribuit pentru păduri şi păşuni comunale 16.000 ha.

Nu numai că din această suprafaţă s'a exploatat tot materialul bun, în mai puţin de 10 ani, dar s'a mai intrat cu exploatarea în delict şi în restul neatribuit.

Pentrucă exploatările s'au făcut tocmai în epoca de cea mai mare prosperitate în comerţul lemnului, şi atribuţiunile de păşuni şi păduri comunale, au fost astfel conduse, ca să cuprindă arboretele cele mai valoroase, apreciem sub realităţi cantitatea de 200 m^3 la hectar şi preţul de 250 lei m^3 în pădure, ceeace face pentru numai 10.000 ha. din cele 16.000 atribuite (200 × 250 × 10.000)

lei 500.000.000

şi cu impozitul agricol, 20% . . . . . „ 100.000.000

Total lei 600.000.000

Această sumă — 600 milioane lei — trebuia să încaseze comunele şi Statul, pentru materialul exploatat din cel mai frumos şi mai compact masiv păduros ce aveam în Ardeal.

In realitate nu s'au încasat — pentru Stat, comune şi fisc — nici 50 milioane lei (7—8%), iar restul s'a împărţit la o lungă serie de intermediari.

Aşa dar, marea proprietate forestieră colectivă, peste 25% din totalul suprafeţei păduroase, în sens productiv şi rentabil, nu mai comptează în ţara românească.

Această categorie de proprietate (comunală, composesorală, de moşneni şi răzeşi) constitue cel mai strălucit exemplu de insucces, exploatarea cea mai caracteristică a timpurilor turburi, pe cari le-am trăit.

Rezultatul este o însemnată şi foarte greu reparabilă pierdere pentru ţară, nici un câştig pentru proprietarii respectivi, în schimb procopseală pentru toate categoriile de intermediari din exploatarea, industria şi comerţul lemnului.

De unde urma, pe baza acestor concluziuni, să părăsim defi-

nitiv ideia proprietății forestiere colective ,în orice caz nici să ne mai gândim la crearea încă a unor astfel de păduri, iar celor existente să le asigurăm o administrare mai puțin risipitoare, totuși pentrucă această formă de proprietate este cea mai ușor de jefuit, se întreține mereu, de către o seamă de interesați, atmosfera favorabilă creerii unor noi păduri comunale, adică o nouă fărămițire de păduri, o nouă poartă în trupul pădurilor bune ce au mai rămas la Stat și la unii particulari.

Până atunci, se ațâță populațiunea și se ține în continuă neliniște administrarea pădurilor Statului prin nesfârșite atribuiri de noi islazuri din păduri și prin încercări — unele chiar izbutite — de schimburi de islazuri degradate pentru alte păduri, în cari se urmărește materialul lor bun de exploatat.

D. *Mica proprietate forestieră colectivă*, are toate desavantagiile marei proprietăți colective ,dar într'un grad și mai accentuat.

Ea merge în mod sigur și cu pași grăbiți spre desființare, prin următoarea gradațiune: ieșirea din indiviziune, exploatarea, poenirea, la câmp pentru cultură, iar la coline și munte pentru pășune sau fâneață.

Dela un an la altul nu mai cunoști locul pe unde a fost o asemenea pădure.

E. *Mica proprietate forestieră individuală*, unde trebue păstrată prin rigorile legii, dispare treptat — cu sau fără autorizațiune — și se menține, ba chiar se creiază, unde are o rațiune de existență: pe terenuri improprii altor culturi, pentru menținerea coastelor și fixarea nisipurilor, în regiunile viticole și grădinărești pentru haragi și ca accesoriu pentru gospodăriile agricole îngrijite, în proprietatea mare și mijlocie.

Esențial și îmbucurător este că nu legea le conservă în aceste locuri, ci nevoia le impune.

F. *Vremelnicii uzufructuari.*

Printre toate categoriile de proprietari, apare ca foarte interesantă, una de creație mai nouă, a vremelnicilor uzufructuari.

In această categorie intră: întreprinderi forestiere, pe cari a căzut sarcina să cumpere odată cu materialul și solul; mari și mici proprietari de păduri cari dacă nu se gândesc la viitorul familiei, cu atât mai puțin la al țării, se socot lichidatori ai unor bunuri ce le

sunt o povară ; şefi ai unor instituţii cari au luat în numele lor păduri în proprietate, sau uzufruct, dar uită imediat că sunt numai uzufructuari şi consumă şi drepturile urmaşilor.

Răul exemplu a venit aci chiar dela Episcopiile şi Mitropoliile cari au exploatat în 2—3 ani, ceeace aveau obligaţia să facă într'o întreagă revoluţie de 100 ani. Exemplu : Episcopia Râmnicului Vâlcea şi-a tăiat toată suprafaţa de 500 ha. atribuită în uzufruct, în 2 ani, cu un evreu din Cernăuţi, iar Patriarhia tot în acelaş termen, cu un alt evreu din Botoşani.

Şi tot aşa vrea să exploateze şi Mănăstirea Neamţu-Secu, cele circa 10.000 ha. păduri ce i-au fost atribuite de curând. O societate constituită ad-hoc, o va lichida probabil în maximum 15—20 ani.

Concluziuni.

Constatările de până aci, ne duc la următoarele concluziuni :

1. Când 5% din numărul proprietăţilor sunt dela 500 ha. în sus şi reprezintă 4.783.583 ha. adică 74% din total, necontestat, caracterul proprietăţii forestiere române este de : *proprietate mare.*

In această situaţiune principiul continuităţii îşi găsea lesnicioasă aplicaţiune şi indiferent de regimul la care ar fi fost supus, restul pădurilor, această mare proprietate trebuia impusă la continuitate şi la raport susţinut.

Insă principii exagerate de democraţie, pentru o rău înţeleasă ocrotire a mulţimii de mici proprietari forestieri, dar cari în realitate reprezintau puţin ca suprafaţă :

No. propr.			ha.	
80.060	— 89%	1 — 100 ha.	510.655	8%
5.952	6%	101 — 500 ha.	1192.233	18%
86.060	95%	1 — 500 ha.	1702.888	26%

ne-au impus ca să extindem libertatea exploatării fără continuitate — în realitate imposibile la mici proprietari — la toţi ceilalţi proprietari particulari, puţini la număr, dar cari reprezentau marea suprafaţă forestieră şi astfel s'a generalizat sălbăticia exploatărilor pe termene scurte în toată ţara.

2. Principiul continuităţii, în aşa de strânsă legătură cu suprafaţa şi anume, cu marea suprafaţă, n'a fost luat în considerare

de legiuitor şi continuitatea s'a raportat la categorii de proprietari, indiferent de suprafaţă.

Cele mai elementare calcule puteau învedera dela început că, pe această cale principiul continuităţii nu-şi putea găsi aplicaţiunea. Şi în adevăr că nu şi l-a găsit.

3. Cum producţia forestieră are drept scop *valorificarea* şi aceasta o raţiune, *rentabilitatea*, în toate cazurile în cari legea nu da soluţia practică de valorificare a pădurii cu rentabilitate, exploatarea s'a făcut cu eludarea legii.

4. Prin firea ei, pădurea dă produse anuale, susţinute şi continue.

Când însă prin exploatări desordonate au dispărut aceste avantagii naturale, se pretextează că din lipsa lor, existenţa pădurii nu se mai poate susţine.

Trebue accentuat echivocul şi cercul viţios în care ne complacem să persistăm.

5. *Teoretic* marea proprietate forestieră este conservatoare şi îngăduie aplicarea principiului continuităţii.

In practică, numai cu rari excepţiuni proprietatea *mare* forestieră *individuală* este conservatoare, pe când *marea* proprietate forestieră *colectivă*, prezintă cea mai mare ruină în păduri.

Cu atât mai mult *mica* proprietate forestieră *colectivă*.

In ce priveşte *mica* proprietate *individuală*, aceasta se menţine pe terenuri absolut forestiere, când îndeplineşte o funcţiune, sau când are caracter de accesoriu al proprietăţii agricole mari şi mijlocii.

Intre toate, fac excepţiune onorabilă *pădurile Statului* cari, indiferent de suprafaţă, situaţiune şi modul divers de exploatare, au un caracter ferm conservator.

6) Proprietatea forestieră în ţara românească, nu este încă statornicită.

Dar dacă pădurea este incompatibilă cu proprietatea privată, dacă nici marea proprietate colectivă nu-i asigură conservarea, iar când capitalul pune stăpânire pe ea, pădurea merge sigur la ruină, fără ca prin măsuri protecţioniste, oricât de severe, să fie stânjenit, atunci soluţia salvatoare nu-i alta decât: *etatizarea*.

Până la o vreme, se mai putea spune că în unele regiuni, pădurea, prin extinderea ei ,făcea imposibilă viaţa unor locuitori;

acum însă, viaţa locuitorilor a ajuns imposibilă, în multe regiuni, din cauza lipsei de păduri.

Ceea ce prin îngăduinţa statului şi prin rapacitatea capitalului, s'a distrus cu prea mare uşurinţă, urmează să se repare cu foarte mare trudă şi cheltueli.

Mai avem o fărâmă de păduri, cari prin aceleaşi acţiuni, de până acum, fatal evoluiază spre distrugere.

Este momentul ajuns — chiar depăşit — ca statul, proprietar nepieritor, prin excelenţă conservator, să găsească mijloacele prin care să capteze pădurile celorlalte categorii de proprietari şi să le încorporeze patrimoniului său.

7) Oricât de intens ar fi fenomenul trecerii celorlalte categorii de păduri în patrimoniul Statului, este sigur că multe din ele vor rămâne necaptate. Acestora va trebui să li se impună o administraţie mai îngrijită — şi nu-i alta mai îngrijită decât cea efectivă de Stat — pentru ca nu numai să se oprească agravarea situaţiei, ci din contra să se amelioreze.

8) *Amenajamentul viitorului,* ca să înlăture lacunele actuale ale legii, se va coordona, nu cu categorii de proprietari, ci cu suprafaţa, întocmindu-se amenajamentele pe *unităţi mari economice,* care să permită simultan aplicarea principiului continuităţii şi al rentabilităţii.

De altfel, pe această cale umblăm, mai mult sau mai puţin şovăind, de 25 ani, de când s'a elaborat legea în vigoare.

Codul silvic din 1910, prescrie reguli pentru amenajarea, exploatarea şi paza „pădurilor". Nicăeri nu se întâlneşte pentru ideia de unitate de exploatare, decât „pădurea", respectiv proprietarul.

După doi ani însă, Casa Pădurilor sesizând lacuna legii, prin instrucţiuni, iar în 1920 prin legea modificatoare a codului silvic şi regulamentul ei, a impus constituirea pădurilor Statului în „serii", adică în unităţi de exploatare, cari să stea la baza întocmirii amenajamentului.

Legea pentru administrarea pădurilor din 1930, lărgeşte posibilitatea aplicării principiului unităţii de exploatare la „bazin".

Trecându-se dar peste consideraţiunea de proprietate şi urmărindu-se continuu *suprafaţa,* care să permită exploatarea cu rentabilitate, s'a lansat principiul ce înlesneşte tuturor proprietarilor de pe aceiaşi vale, să se grupeze şi să-şi valorifice rentabil pădurile proprii.

Mersul grăbit al progresului cere ca realizările de până acum să fie depășite.

Răscolirea profundă a proprietății forestiere, mai ales dela războiu încoace, în general fărâmițarea ei, i-a dat cu totul alt aspect, atât în ce privește categoriile de proprietari, cât și categoriile de suprafețe.

Trecerea — pentru întocmirea amenajamentului — dela pădure, la serie, bazin, bazine, centru de exploatare — corespunzător unei mai mari unități economice — dela un proprietar, la mai mulți proprietari, înlătură marele inconvenient al fărâmițirii proprietății forestiere, nu prin comasare, ce n'ar fi posibilă la păduri, ci prin *asociații de proprietari* pentru valorificarea pădurilor lor, pe bază de *amenajament comun.*

PARTEA II-a.

APLICAREA LEGII.

1. Datoria imperioasă de aplicarea legei.

In lumina considerațiunilor până aci expuse, problema cunoscută sub numele de *„Constituirea pădurilor comunale"*, în realitate *„Legea pentru satisfacerea trebuințelor normale în lemn de foc și de construcție, ale populației rurale din Vechiul Regat, Basarabia și Bucovina"* își va găsi o deslegare firească.

Un principiu înscris în constituție, pe baza căruia s'a elaborat o lege și spre deosebire de alte legi cu lungă aplicațiune, ce n'au încă regulament, acestei legi i s'a întocmit și regulamentul încă de acum 10 ani, nu poate fi tratat cu indiferență.

Cred că tari și categorice angajamente înscrise în constituție nu pot rămâne nesoluționate.

Dacă agitațiunile pe această chestie par încetate, în orice caz pretențiunile mocnesc și este în avantajul ordinei de stat și al respectării întocmai a principiului legei, ca aplicațiunea ei să se facă fără nici o presiune.

Și acum, momentul pare a fi oportun.

2. Justa interpretare a dispoziţiunilor legei.

Constituţia — prin art. 132 — legea interpretativă din 1924 şi regulamentul referitor din 1925, stabilesc dela principiu, până la detaliile aplicaţiunii, dispoziţiunile pentru :

„Satisfacerea trebuinţelor normale în lemn de foc şi de con-„strucţie, ale populaţiunii rurale din Vechiul Regat, Basarabia şi „Bucovina".

Sub această formă, *scopul*, precizat în constituţie, trece ca titlu al legii şi deci al regulamentului, tocmai pentru ca în toată trilogia respectivă, să nu existe nici o inconsecvenţă şi să nu se dea prilej nici unei alte interpretări.

In primul articol al legii, se precizează în mod cum nu se poate mai lămurit, principiul înscris în constituţie :

„*Se destină*, din pădurile Statului şi se exproprieză din pădurile persoanelor juridice, publice sau private şi ale particularilor, suprafeţele de păduri necesare, *in scop*. de a se satisface, în măsura posibilităţii, trebuinţele normale cu lemn de foc şi de construcţie, ale populaţiunii rurale din Vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina.

A. *Păduri comunale sau satisfacerea nevoilor cu lemne?*

Intregirea ţării cu teritoriile alipite, ne-a mărit patrimoniul forestier al Vechiului Regat de 2.609.052 ha. reprezentând un procent de 19.8%, la 7.248.985 ha. — aproape de trei ori mai mare — suprafaţa totală reprezentând un procent de 24,6%.

Din aportul forestier al tuturor provinciilor alipite de
7.248.985—2.609.052 . . . . . 4.639.933 ha.
Bucovina reprezintă . . . . . 449.503 „
Basarabia „ . . . . . 219.193 „
iar Ardealul „ . . . . . 3.971.237 „.

Ardealul aportă în această suprafaţă —peste 50% din total— şi câteva categorii de proprietăţi, necunoscute până atunci în Vechiul Regat, anume păduri comunale 681.197 ha.
şi păduri composesorale . . . . 655.707 „
1.336.904 ha.

Dacă pădurilor composesorale din Ardeal — 615.707 ha. — se putea găsi un echivalent în Vechiul Regat. în cele 450.566 ha.

păduri de moşneni ori răzeşi, în schimb cele comunale 681.197 nu aveau nici un corespunzător.

Când însă prin legea de ref. agrară din Transilvania, Banat, Crişana şi Maramureş (1921) s'a hotărât „sporirea şi complectarea pădurilor comunale" iar în 1923 s'a constatat chiar aplicarea largă a acestor dispoziţiuni numai în Ardeal, era logic şi echitabil să se deştepte în mintea legiuitorului constituant grija legitimă de satisfacere a aceloraşi nevoi şi din aceleaşi feluri de bunuri şi pentru populaţiunea rurală din Vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina.

Dar în ce mod?

S'a putut constata încă de atunci că proprietatea colectivă — comunală şi composesorală în Ardeal, de moşneni şi răzeşi în Vechiul Regat — este nefastă pentru gospodărirea raţională a pădurilor; de asemeni că din procentul păduros mult mai mic al Vechiului Regat şi Basarabiei, numai cu grave prejudicii pentru alte interese generale, s'ar putea afecta păduri pentru constituire de păduri comunale şi s'a ajuns astfel la rezultatul de „a se satisface trebuinţele normale" ale populaţiunii, cu lemn de foc şi de construcţie adică: *nu cu păduri, ci cu produsul lor* — material lemnos— nu să se facă risipă de material lemnos, nu să se comercializeze, ci să se satisfacă *„trebuinţele normale"*, în măsura obicinuită a nevoilor lor, şi cu material de categoria tradiţională în gospodăria rurală „lemn de construcţie şi de foc", eventual de lucru pentru industria sătească.

Şi dacă în 1923 nu s'a gândit nimeni ca să se constitue şi în Vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina, păduri comunale, după tipul celor din Ardeal, atunci când trona credinţa că suntem ţară bogată în păduri şi domina curentul de a se face noi sacrificii din păduri în favoarea ţăranilor, apoi acum în 1935 după o epocă de cumplită risipă în păduri, când suntem constrânşi la o gospodărire mai raţională a materialului lemnos din cauza împuţinării lui îngrijorătoare şi când pe de altă parte ştim în ce stare se găsesc şi ce reprezintă pentru viitorul economiei noastre forestiere, *întreaga proprietate colectivă*, în care intră cu procent de peste 30% pădurile comunale, nu mai este cazul să înlesnim repetarea unei triste experienţe, iar legea nu se poate aplica decât în interpretarea ei strictă: „satisfacerea trebuinţelor normale ale populaţiunii rurale cu lemn de foc şi de construcţie".

B. *S'ar putea constitui păduri comunale, după tipul celor din Ardeal?*

Avem în Vechiul Regat	9607 sate cu	8.790.700	locuitori
Basarabia	1760 „	2.863.409	„
Bucovina	365 „	853.524	„
Total . . .	11.732 sate	12.507.633	„
faţă de Ardeal cu	3394 sate	5.549.441	„
Total gen.	15.126 sate	18.057.074	„

Dacă în Ardeal cu 3394 sate şi cu o populaţie de 5.549.441 locuitori sunt constituite 681.197 ha păduri comunale, şi dacă proporţional cu ele ar trebui să se constituie şi în celelalte provincii. cu 11.732 sate şi 12.507.533 locuitori [1]). ar rezulta în total pentru Vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina, nevoia de creare a circa 1.600.000 ha., păduri comunale.

Adică aproximativ 350.000 ha. pentru Basarabia, 100.000 ha. pentru Bucovina şi 1.150.000 ha. pentru Vechiul Regat.

Aceasta ar însemna că pentru Basarabia nu ajung toate pădurile existente cari sunt numai de 219.193 ha.

Din Bucovina s'ar da numai 25%, iar din Vechiul Regat s'ar afecta toate pădurile de câmp, marea majoritate a celor de coline şi o cotă din cele de munte.

Dar în acest mod se desfiinţează aproape în totalitate pădurile statului, ale câtorva instituţii şi mari proprietari — adică proprietatea cea mai bine conservată şi se creiază în schimb proprietate colectivă pe 1.600.000 ha., cari împreună cu cele 450.000 ha. păd de moşneni şi răzeşi existente, fac peste 2.000.000 ha. adică 66% proprietate forestieră colectivă, din totalul de circa 3.000.000 ha. păduri din Vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina.

In urma tristelor constatări făcute în ţara românească, asupra diverselor categorii de proprietăţi, a mai desfiinţa de acum în-

1. Deşi în aceste calcule intră şi populaţia oraşelor neîndreptăţită la pădurile comunale, totuşi *proporţia* nu se schimbă, — căci tot aproximativ proporţională cu No. satelor este şi populaţia oraşelor din toate provinciile ţării româneşti.

nainte păduri de ale statului sau de mare proprietate individuală, ca să se creieze mică sau cel mult proprietate colectivă mijlocie, înseamnă *a merge în mod conștient spre ruina nediscutabilă a pădurilor și deci a țării.*

Este sigur că toate aceste păduri ar ajunge în scurt timp în starea lamentabilă a celorlalte proprietăți colective, deci din țară nu de mult bogată în păduri, o țară sărăcită complect de păduri.

C. *Satisfacerea populațiunii rurale cu material lemnos este unică ?*

Satisfacerea trebuințelor normale cu lemn de foc și de construcție ale populațiunii rurale, *este esențială*, dar *nu este unică*.

Statul, — de unde ar fi nădejdea să se constitue cea mai mare suprafață de păduri comunale — numai „după determinarea din pă-„durile sale a suprafețelor necesare interesului general și a cerin-„țelor economiei naționale, va destina suprafețele disponibile, în „scopul satisfacerei nevoilor populațiunii rurale cu lemn de foc și „de construcție" (art. 2).

70% din cantitatea de material lemnos ce mai avem în țară, se găsește în pădurile Statului și ale câtorva instituțiuni și mari proprietari.

In acest material își pune nădejdea și pădurile comunale ,dar și interesul general și economia națională.

Așa dar se va urmări soluția care să asigure nevoile populațiunii rurale, dar care va asigura în acelaș timp, aprovizionarea armatei, marile instituțiuni de Stat, populația dela orașe și pe cât va fi posibil, să nu fim șterși de pe tabloul țărilor exportatoare de lemn.

Dacă am desființa proprietatea forestieră a Statului, ca să creiem pe cea colectivă, în mod cert interesele generale și nevoile economiei naționale nu am mai avea de unde să le satisfacem.

D. *Comunele — deci populațiunea rurală — ar putea fi satisfăcute prin afectarea de păduri ?*

Insăș legea vorbește de „satisfacerea trebuințelor normale cu lemn de foc și de construcție, *ale populațiunii rurale*" și se înțelege ale întregei populațiuni rurale, în orice caz nu o parte să fie satisfăcută și alta deloc.

Ori, în situația în care se găsesc pădurile țării noastre, am ajunge la următorul rezultat :

a) La câmp s'ar constitui păduri comunale numai pentru acele comune cari întâmplător s'ar afla pe lângă păduri, căci toate pădurile dela câmp nu ajung pentru satisfacerea complectă a tuturor satelor şi prin urmare, *tocmai unde este nevoia mai mare de materialul lemnos, acolo nu este posibil satisfacerea;*

b) O parte din păduri sunt exploatate şi intrate într'o lungă perioadă de aşteptare, ceeace înseamnă că unor sate *li s'ar afecta păduri, nu însă şi material lemnos,* cum dispune legea şi

c) O însemnată parte din păduri, tocmai cele mai bine conservate, se vor aloca cerinţelor economiei naţionale şi interesului general.

Rezultă dar că, inevitabil, prin sistemul satisfacerei trebuinţelor populaţiunii rurale cu porţiuni de păduri anume destinate, o mare parte din comune vor rămâne nesatisfăcute cu lemn.

Este drept că în ce priveşte satisfacerea trebuinţelor normale cu lemn de foc şi de construcţie, legea adaugă „în măsura posibilităţii" dar nu este echitabil şi nici spre liniştea ţării, ca să se agite o problemă naţională care răscoleşte multe pretenţii dar care satisface foarte puţine.

3. Soluţia general satisfăcătoare.

Aplicarea legii pentru satisfacerea trebuinţelor normale cu lemn de foc şi de construcţie ale populaţiunii rurale din Vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina, trebuie să dea ocazia nu numai de ameliorare a situaţiei unei părţi din populaţiunea rurală a ţărei, în ce priveşte nevoile de lemn, ci pe cât va fi posibil, satisfacerea simultană a tuturor celorlalte interese legate de păduri: toate nevoile economiei noastre naţionale, inclusiv grija de export.

După ce ne-am făcut convingerea deplină cum s'au gospodărit şi se gospodăresc încă diferitele categorii de proprietăţi forestiere, de acum înainte căile viitorului ni se lămuresc.

A. *Gospodărirea raţională a pădurilor ţării.*

Ţara noastră dispune anual de o cantitate de material lemnos care nu poate acoperi nici nevoile consumului intern, necum să mai fie vorba de export. Dar cum nu ne gândim să acceptăm a fi şterşi de pe lista ţărilor exportatoare şi cu atât mai puţin să intrăm în dificultăţi de aprovizionare internă, este momentul de mult ajuns să începem gospodărirea raţională a pădurlior ţării astfel ca:

să satisfacă interesul general şi nevoile economiei naţionale.

să asigure consumul intern întreg.

să facă o cantitate disponibilă şi pentru export şi în fine

să ridice — prin valorificarea pădurilor într'o parte şi refacerea lor în alta — buna stare a populaţiei din centrele păduroase.

B. *Plan de acţiune constructivă.*

Satisfacerea trebuinţelor normale cu lemn de foc şi de construcţie — ba şi cu lemn de lucru pentru o industrie sătească — pentru *întreaga populaţiune rurală şi orăşenească a ţării.* va rezulta în mod natural, automat din aplicarea unui întreg *plan de acţiune constructivă la păduri*[1]), iar nu din afectarea unor porţiuni de păduri numai unor sate şi din ele, unele cu lăstaruri tinere, neexploatabile decât după decenii.

Problema trebue soluţionată acum în întregul ei, pentru toate nevoile ţării.

C. *Viitorul economiei forestiere* a ţării româneşti nu poate fi asigurat decât prin promovarea proprietăţii păduroase care a făcut dovada că este mai rezistentă la ruină, prin aceea că numai în ea se mai găseşte acum o cantitate restrânsă de material lemnos exploatabil: *Statul şi marea proprietate forestieră individuală.*

Constituirea unor „păduri comunale" după tipul celor actuale, ar ataca în plin tocmai aceste păduri bine conservate, ca să ducă repede şi sigur, la ruina completă a tuturor pădurilor ţării.

Tendinţa dar, trebue să fie trecerea în patrimoniul Statului, pe orice căi, a unei suprafeţe cât mai mari de păduri.

D. *Ce se destină pentru satisfacerea trebuinţelor de lemn, ale populaţiunii rurale?*

In scop de a se satisface trebuinţele normale cu lemn de foc şi de construcţie ale populaţiunii rurale din Vechiul Regat, Bucovina şi Basarabia, legea:

a) *destină din pădurile Statului şi*

b) *expropriază din pădurile persoanelor juridice, publice sau private şi ale particularilor, suprafeţele de păduri necesare.*

---

1. Un plan de acţiune constructivă, cu caracter naţional, am expus în alt loc, ca să nu mai fie nevoe să insist aici.

In spiritul legii „de a se satisface trebuinţele cu lemn ale populaţiunii rurale, în limita posibilităţii şi după ce se asigură nevoile economiei naţionale", Statul destină nu *o parte din pădurile sale*, ci le *destină pe toate*.

Cum însă este firesc ca numai cu pădurile Statului — o treime din total — să nu se poată satisface toate nevoile ţării, *celelalte suprafeţe necesare* urmează să se exproprieze din pădurile persoanelor juridice, publice sau private şi ale particularilor, făcând să treacă cu această ocazie o însemnată suprafaţă de păduri dela alte categorii de proprietari, în patrimoniul Statului.

Nici în patrimoniul Statului nu este cu totul indiferentă starea mai mult sau mai puţin degradată a acestor păduri expropriate, dar în orice caz, Statul, dintr'o suprafaţă păduroasă extinsă şi deci o posibilitate mărită, va găsi mijloacele ca să satisfacă — chiar prin soluţii provizorii de moment — nevoile întregei economii naţionale.

In acelaş timp însă, prin simultane măsuri de refacere şi ameliorare a fondului păduros, va asigura viitorul.

E. *Situaţia pădurilor cu „administraţie de Stat"*.

Statul are actualmente în aşa zisă „administraţie de Stat" o suprafaţă de aproape 2 milioane ha., mare majoritate proprietate colectivă.

Păduri aparţinând judeţelor, oraşelor, *comunelor*, composesorilor, moşneni, răzeşi şi unele instituţiuni,

cu organ tutelar *gestionar* Ministerul de Interne,

cu organ tutelar *technic* Ministerul de Domenii — Regimul silvic — dar beneficiari o serie lungă de intermediari, cu rost şi fără rost în această administraţie, imprecisă tocmai pentru ca să beneficieze mai în voie profitorii, au ajuns acum în direcţiunea technică să ţină recordul degradărei şi să tindă spre distrugere, iar în direcţiunea gestionară aproape să nu conteze valoarea produselor exploatate, pentru proprietarii respectivi.

Acest sistem hibrid trebue să înceteze.

Nu este posibil să se mai tolereze ca 2 milioane ha. păduri cu „administraţie de Stat" să se devasteze fără nici un folos pentru proprietari, când o administraţie efectivă de Stat le-ar pune — din punct de vedere al conservării—alături de pădurile Statului, ar putea adăuga şi ele la asigurarea viitorului economiei forestiere române

şi ar realiza prin valorificarea raţională, beneficii incomparabile pentru proprietarii respectivi.

Prin urmare, nu crearea de „noui păduri comunale", ci trecerea celor actuale în administraţia efectivă a Statului, pentru gospodărirea lor îngrijită, este soluţia ce se impune.

F. *Lărgirea administraţiei Statului la celelalte categorii de păduri.*

O reală regie comercială — Casa Pădurilor — care ar administra :

1. Toate pădurile Statului, acum risipite prin diverse administraţii, total cca.	2.000.000
2. Pădurile ce s'ar expropria în vederea satisfacerei trebuinţelor normale cu lemn de foc şi de construcţie ale populaţiunii rurale din Vechiul Regat, Basarabia şi Bucovina cca.	500.000
3. Toate pădurile instituţiunilor, persoane juridice şi proprietatea colectivă, azi cu „aşa zisă administraţie de Stat" cca..	2.000.000
Total	4.500.000

adică aproape 70% din total, *ar face paşi mari spre naţionalizarea economiei forestiere române* şi ar putea dirija influenţe hotărâtoare în restul pădurilor ţării — exploatarea, industrializarea şi comerţul lemnului în ţara românească, aşa încât :

din exploatare să decurgă în mod natural regenerarea,

să se refacă în păduri de valoare marele procent de păduri neproductive,

să se asigure consumul intern — inclusiv satisfacerea nevoilor întregei populaţiuni rurale,

şi să se facă disponibilă o cantitate de material lemnos pentru export.

Viitoarea economie forestieră română, trebuie să vadă însă pe ţăranul român nu numai satisfăcut cu lemn de foc şi de construcţie, ci amestecat cât mai adând în procesul de exploatare, industrializare, comerţ de lemne şi refacere de păduri.

Nu distrugerea pădurilor ce au mai rămas, ci repartizarea armonioasă a diverselor categorii de culturi pe diferitele categorii de

terenuri, din cari de sigur patrimoniul forestier va ieşi mărit, cunoscută fiind marea suprafaţă de neproductive a ţării: reinstalarea mantiei de verdeaţă pe coastele degradate ale munţilor ca să renască isvoarele de producţie de venituri pentru populaţia băştinaşe, şi gospodărirea raţională a unei suprafeţe de păduri mărită şi în total productivă, va asigura, pe lângă prosperitatea ţării şi buna stare a ţăranului din centre păduroase.

G. *Plata pădurilor expropriate.*

Cea mai mare dificultate ce-ar întâmpina o constituire de păduri comunale, ar fi plata pădurilor particulare expropriate.

In cazul exproprierii pe seama Statului, asemenea dificultate este cu totul înlăturată.

Orice mărire a patrimoniului forestier al Statului măreşte posibilitatea anuală, deci veniturile şi prin urmare anuitatea unei emisiuni de rentă, pentru plata pădurilor expropriate, ar putea fi înscrisă cu uşurinţă în bugetul Casei Pădurilor.

Ce obligaţie îşi ia Statul?
Ce situaţie îşi creiază comunele?

1. Statul asigură satisfacerea nevoilor cu:
lemn de lucru pentru nevoi proprii şi pentru o industrie sătească.
lemn de construcţie pentru nevoile gospodăriei rurale private şi publice
şi *lemn de foc* pentru instituţii săteşti şi locuitori.

2. Pentru ca să nu se lase această satisfacere la bunul plac al administraţiei forestiere:

a) se vor inventaria de o parte nevoile, de alta disponibilităţile.

b) se vor întocmi tabele de nevoi anuale pe comune, cu indicarea precisă a punctelor de unde se va satisface.

c) producţia quasi constantă a pădurilor permite ca satisfacerea nevoilor să fie certă.

d) plata materialului, — pe unitate de produse fasonate — şi pe bază de tarife de preţuri revizuibile la scurte intervale, pentru a se adapta tuturor circumstanţelor economice — se va face de regulă anticipat predării materialului, dar se vor putea încheea şi contracte de debit cu comuna respectivă.

3. Se ia din sarcina comunei: paza, administrația, gestionarea produselor și plata unei eventuale exproprieri.

4. Comunele — deci populațiunea rurală respectivă — își asigură satisfacerea nevoilor de lemne, capătă toate drepturile de folosință asupra produselor pădurilor, fără să fie însă încărcate de grijile de proprietar.

Anwendung des Gesetzes über die Deckung der normalen Bedürfnisse an Brenn- und Bauholz der ländlichen Bevölkerung in Alt-Reich, Bessarabien und Bukowina.

L'application de la loi pour la satisfaction des nécessités normales concernant le bois de chauffage et de construction, de la population rurale de l'Ancien royaume, Bessarabie et Bucovine.

La première partie de l'étude développe une idée fondamentale, le fait incontestable que la grande propriété forestière individuelle même que celle de l'Etat, présente des avantages évidents en les comparant avec la propriété collective des diverses personnes morales, n'importe si elle grande ou petite.

Pour soutenir cette affirmation et pour donner une preuve péremptoire, on expose ce que s'est passé avec les forêts roumaines pendant les dernières 50 années.

D'abord un peu de statistique.

De l'étendue de 6.486.471 ha forêts, (statistique de 1922), 29,9% sont propriété de l'Etat, 10,2% appartiennent à des fondations, églises, etc., 27,5% constituent des propriétés collectives (communales, «compossessorales», etc.) et 32,4% sont propriétés particulières. Ces dernières se divisent en 46% forêts ayant une étendue au desous de 500 ha, c'est-à-dire petite propriété, et 54% au dessus de 500 ha (grande propriété). D'autre part, du total de la surface boisée, un nombre de propriétés représentant 89% et 26% de l'étendue totale, sont des petites propriétés.

Si le principe de la continuité des coupes annuelles était obligatoire pour toutes les catégories de propriétaires, la ruine serait évitée pour la plus grande partie des forêts. Mais le code forestier roumain ne prescrit pas pour les particuliers le rapport soutenu, ni même la continuité. Par l'exagération des principes démocratiques, on a voulu ménager les petits propriétaires, vue leur grand nombre, quoique les propriétés représentent une petite surface. Et ainsi, étant donné que le point de départ de la loi a été la distinction entre la propriété particulière d'une part et la propriété collective d'autre part et que dans le choix des régimes on a tenu compte de cette distinction, la grande propriété a été dispensée elle aussi, de l'obligativité de la continuité des coupes.

La grande propriété n'est pas toujours plus conservatrice que la petite. Elle est tentée de bénéficier des dispositions peu restrictives de la loi et mène les exploitations dans un tempo très vite, les conduisant à la ruine

La petite propriété individuelle ne se maintient que sur les sols forestiers absolus, ou quant elle est asservie à des exploitations agricoles plus ou moins grandes.

La propriété collective à son tour, quoiqu'elle est obligée par la loi a respecter la continuité, trouve facillement le moyen d'éluder cette loi. L'exagération des idées démocratiques lui vient en aide, n'importe si elle est grande ou petite.

Une exception honorable constituent les forêts de l'Etat, indifféremment de leur contenance, situation et modalité d'exploitation : ici on trouve un esprit conservatif accentué.

L'étendue de chaque forêt et le caractère de la propriété ne sont pas rigidement fixés ; il peut y intervenir des modifications.

Et alors, si la forêt n'est pas assurée comme propriété particulière, si la grande propriété collective ne lui est plus favorable, si le capital avec sa tendence accaparatrice et son manque de scrupules, quand il s'agit de l'exploitation des forêts, ne peut pas être entravé par des mesures protectionistes même très sévères, la voie du salut n'est que l'étatisme.

On doit imposer aux forêts qui ne pourront pas passer dans le patrimoine de l'Etat, une administration plus soignée, c'est-à-dire, l'administration de l'Etat, pour les améliorer ensuite.

Les aménagements, dorénavant doivent être élaborés par unités économiques et non pas par propriétaires, de manière à permettre la continuité et un rendement satisfaisant dans les exploitations.

De cette manière on a commencé déjà à travailler.

Dans la deuxième partie de l'étude, il est question de la loi nomée dans le titre de cet article, loi que le ministère de l'agriculture et des domaines a élaboré, se basant sur un article de la Constitution.

Pour la satisfaction de ces nécessités la loi «destine» une partie des forêts de l'Etat et exproprie en même temps une partie des forêts particulières.

A cause du manque d'uniformité dans la répartition des surfaces boisées dans les trois provinces, on n'a pas pu créer des forêts communales d'après le type de Transsylvanie. On n'aurait pu trouver des conditions favorables à leur création que pour un nombre réduit de communes. Si on considère aussi l'administration peu soignée à laquelle elles sont soumises en Transsylvanie, on comprend très bien pourquoi le législateur n'a pas voulu créer de nouvelles forêts communales et s'est contenté d'en destiner seulement quelques unes pour «la satisfaction des nécessités en bois».

La loi n'a pas été appliquée jusqu'à présent.

Si on supprimait la propriété forestière de l'Etat pour créer la propriété collective communale, les intérêts généraux et les nécessités de l'économie générale ne pourrraient plus être satisfaites.

L'auteur pense que le temps est arrivé pour appliquer «l'esprit de la loi» que nous venons de commenter, c'est-à-dire non pas en destinant des forêts de l'Etat mais au contraire, mettant sous l'administration de l'Etat toutes les forêts communales actuelles.

Referat prezentat Institutului de Cercetări
și Experimentație forestieră.

„IARBA DE PĂDURE"

de Dr. C. GEORGESCU

Societatea „duSol Trading Company", care se ocupă cu vânzarea de produse petrolifere în Canada, și-a extins câmpul de activitate și la importul altor produse românești. Astfel, a achiziționat din Basarabia un material cu denumirea comercială de „iarbă de pădure", care servește la confecționarea de măturele, perii de haine și lingerie, etc., articole foarte căutate în Canada și pentru fabricarea cărora este nevoită a-și importa materia primă. Până acum câtăva vreme, paiele de perii se importau din Statele Unite sub denumirea de „broom-straw" (rămurele filiforme dela diferite specii de leguminoase, etc.); producția acestor materiale a scăzut însă considerabil în Statele Unite, așa încât Canada și-a dirijat importul lor din alte țări (Argentina, Italia, Ungaria, etc.) [1]).

Produsul comercial „iarbă de pădure" a fost identificat, după eșantioane procurate de D-l ing. V. Lisievici, dela Direcția silvică din Chișinău, ca fiind frunze de diferite varietăți de Stipa pennata L. și anume de S. tirsa (Stev.) Richter și Stipa Lessingiana Trin. et Rupr. denumite popular: Năgară, Colilie, Peniță, Părul Zânelor, Cearduș, Iarbă de pădure, etc. (3). Aceste graminee sunt caracteristice pentru stepe sau păduri împoenite din antestepă și coaste aride expuse insolației puternice: ele sunt perene, se desvoltă în tufe înghesuite, și se recunosc cu înlesnire prin inflorescențele lor fructifere, dotate cu ariste lungi, cari atârnă în jos ca niște penaje. Frunzele varietăților indicate sunt foarte înguste, filiforme, de 0,3—0,5 mm. grosime, de un verde viu până la verde pal, flexibile chiar în stare uscată. Spiculețele prezintă ariste lungi până la 20—30 cm. lun-

1) Aceste informațiuni ne-au fost comunicate de D-l Geo Simard, consulul României din Montreal.

gime, penat păroase, pendente şi geniculate. Inflorescenţele fructifere puse în apă de var se păstrează timp îndelungat în glastre pentru decoraţiunea camerelor.

Dintre varietăţile indicate cea mai întrebuinţată în regiune este Stipa tirsa Stev., care se caracteriză prin frunze fine, lungi (mai lungi decât tulpina) 1—1,20 m. lungime, înfloreşte cu circa 3 săptămâni mai târziu decât specia tipică, fapt care prezintă importanţă pentru recoltare. Săvulescu (op. cit. pg. 24) ne menţionează că între exemplarele de Stipa pennata L. din Stepa din Sudul şi Nordul Basarabiei sunt unele deosebiri, cele dela Sud având frunzele foarte înguste, filiforme, nervurile sunt aspru păroase în toată lungimea lor.

In Basarabia frunzele capilare [1]) ale varietăţilor menţionate de Stipa se utilizează, în mod curent pentru confecţionarea de măturele şi bidinele de calitate inferioară, cari se vând la preţuri derizorii de 1—2 lei bucata; bidinele se confecţionează în un mod primitiv prin îndoirea în două a unui mănunchi de frunze de o anumită grosime şi apoi legarea celor două jumătăţi la capătul îndoiturei. Produsele astfel confecţionate sunt de calitate inferioară, din cauză că firele sunt puţin rezistente, se rup cu înlesnire şi apoi ies cu uşurinţă din legătură.

Frunzele varietăţilor de Stipa din flora noastră constituesc un soragt al frunzelor de Stipa tenacissima L., care se recoltează dela plante spontane sau cultivate din Nordul Africei (Alger, Maroc, etc.) şi Spania, încă din timpuri preistorice; frunzele acestea sunt cunoscute în comerţ sub numele de Esparto şi servesc ca material de împletit, de umplutură (păr de cal vegetal), ca materie primă la fabricarea celulozei sau la extragerea de fibre textile.

In Basarabia frunzele de negară (Stipa) se recoltează în cursul lunei Iunie şi începutul lui Iulie prin secerare; timpul cel mai favorabil de recoltat este la începutul maturaţiei fructelor. Materialul recoltat se leagă în mănunchiuri, cari se ţine 2—3 zile în mici căpiţe: căpiţele şi mănuchiurile se desfac apoi, frunzele se întind pentru ca să se usuce bine la soare, după care uscare se leagă din nou în mănunchiuri, în care stare sunt date în comerţ.

---

1) Frunzele devin cilindrice prin răsucire; numai la baza lor, la locul de separaţie între teacă şi limb, acesta din urmă este lăţit în suprafaţă.

Frunzele uscate dobândesc o culoare galben verzuie deschisă, îşi păstrează în bună parte flexibilitatea.

Frunzele de Stipa dela noi au fost încercate de Societatea duSol Trading Company, ca să le introducă în comerţ, ca un surogat al altor produse superioare, cum ar fi de ex. Esparto.

In comerţ se cer mănunchiuri în lungime de 80 cm. oferindu-se preţul de 95 dolari pentru tona americană de 2000 livre caf. Montreal. Cantităţile exportate în cursul anilor 1933—35 sunt minimale în transporturi până la 600 kgr. prin intermediul firmelor Carol Mayer din Timişoara, Vitalii et Pincas şi Boris Ghiţiş din Chişinău; aceste firme au primit loco 20—35 cenţi pe kgr. (2).

Recoltarea se face de specialişti, ţărani din comunele Manzâru, Zloţi, Cetatea Albă, Petrovca (2), etc., cari în cursul lunilor Iunie şi Iulie pornesc cu căruţele în tot Sudul Basarabiei în căutarea acestui material. Cantităţi mai mari se recoltează din pădurile de antestepă ale ocoalelor silvice Hăncești (păduri Merişeni, Bezichi, etc.) şi Zloţi (2). Locuitorii plătesc pentru folosinţa ierbei de pădure o taxă lunară pentru fiecare recoltator de circa 50 lei, pentru cari primesc dela ocoalele silvice bonuri de învoială. Operaţiunea recoltărei la începutul sezonului de cultură este rentabilă, pe măsură însă ce sunt exploatate centrele de mare frecvenţă ale plantelor, apoi se exploatează şi tufele răsleţe diseminate pe întinderi mai mari; în această ultimă fază de recoltare un om abia poate strânge 1—2 saci de frunze pe zi.

Importul produselor vegetale de păşuni este condiţionat în Canada de o prealabilă fumigaţie, care să omoare germenii microorganismelor patogene şi în special de „Actinomycetes bovis" un parazit foarte periculos al bovideelor.

In anii 1933—34 fumigaţiunea frunzelor de Stipa s'a executat la Chişinău de D-l Dr. St. Stelian, medicul şef veterinar al municipiului, care a fost recomandat de Ministerul de Domenii la intervenţiunea ataşatului nostru comercial din Londra, sezizat de guvernul canadian; certificatele eliberate de D-l Doctor St. Stelian au fost astfel recunoscute de departamentul de agricultură din Canada. După informaţiunile furnizate de D-l ing. V. Lisievici fumigaţia se făcea la Chişinău în gropi arse; materialul introdus în gropi se stropea cu o soluţie de formalină (37%) şi apoi groapa se închidea cât

se poate de ermetic lăsându-se iarba 8 ore la temperatură de circa 19—20° la acţiunea vaporilor de formalină [1]).

In ultimul timp însă certificatele eliberate în ţară, cari purtau denumirea de certificate de desinfectare nu au mai fost admise în Canada ; produsul a fost descărcat spre desinfectare la New-York sau Boston, unde se găsesc instalaţiuni speciale de fumigaţie, întrucât Canada nu avea o asemenea instalaţiune. Cheltuelile adiţionale pentru descărcare şi reîncărcare a materialului au mărit considerabil preţul produselor exportate. Consulatul general al României din Canada, care ne-a dat referinţele de mai sus asupra posibilităţilor de valorizare a „ierbei de pădure", sugerează idea ca exportul să se dirijeze prin Hamburg, unde se poate face fumigaţia înaintea încărcărei în vapor şi s'ar scuti cheltuielile adiţionale menţionate. Intre timp s'a primit la ICEF oferta Agenţiei Neumann şi F. Kruck din Bucureşti, care se oferă a executa fumigaţia după procedeele cele mai moderne cu personal specializat, la Galaţi sau Constanţa cu preţul de 10.000 lei vagonul.

In cursul toamnei 1935 s'a cercetat de noi teritoriul păduros, de unde se recoltează Stipa ; din cauza secetei prelungite din anul respectiv tuferişurile de Stipa aveau partea aeriană uscată. Recoltând câteva tuferişuri în această stare şi punându-le în ghiveciu cu pământ bine udat au început să apară frunze noi verzi. Convingându-ne pe această cale că transplantarea tuferişurilor este posibilă am proectat pentru anul următor 1936 să le cultivăm pe o suprafaţă de circa 2000 mp. în o parcelă de experienţă în pepiniera ocolului silvic Zloţi, în care scop D-l Ing. Melenciuc a făcut pregătirile necesare de prelucrare a solului şi recoltare de tufe pentru repicaj.

Experienţa de cultură ne va arăta rentabilitatea ei şi apoi se va vedea întrucât o asemenea cultură se poate încadra în economia pădurilor împoenite, ca produs accesoriu.

Bibliografie:

1. Hegi. Flora von Mitteleuropa.
2. Lisievici V. ing. Comunicări scrise aflate în arhiva ICEF.
3. Săvulescu Tr. şi Rayss. Materiale pentru flora Basarabiei 1924.
4. Simard G. Comunicări scrise arhiva ICEF.
5. Wiesner. Die Rohstoffe des Pflanzenreiches 1927.

1) Primul certificat s'a eliberat în baza Ord. Ministerului de Domenii Nr. 3231/933, Dir. Zootechnică la cererea firmei Vitalii pentru 600 kgr.; alt certificat s'a eliberat la 2/III/935 D-lui Boris Ghiţiş, pentru 82 kgr. (2).

Stipa tirsa, «Waldgrass».

Stipa tirsa, «herbe de forêt».

Les feuilles filiformes de Stipa tirsa (Stev.) Richter et Stipa Lessingiana Trin. et Rupr., qui végètent spontanément dans les forêts d'antésteppe de Bessarabie, sont utilisées, dessechées, et sous le nom de «herbe de forêt» pour la fabrication des brosses à habits et à badigeonner et des petits balais.

Pendant les années 1934—35 une réduite quantité a été exportée au Canada, en des petits faisceaux de 80 cm. longueur au prix de 20—35 cts par kilo, paiés à Chişinău.

Referat prezentat Institutului de Cercetări
și Experimentație forestieră.

PĂDUREA DE PROTECȚIE

— *Sensul noțiunii* —

de Ing. ILIE C. DEMETRESCU

In decursul anului 1935 au luat ființă două legi forestiere speciale, al căror obiect principal îl constitue pădurea de protecție de diferite feluri. Restul legislației noastre forestiere mai vechi conține la rândul său multe elemente de pădure de protecție. In unele dintre aceste cazuri, legiuitorul român denotă o oarecare lipsă de claritate în precizarea noțiunii respective. Același lucru se observă adesea și în manifestările scriitoricești ale unora dintre specialiștii noștri.

Pentru a pregăti terenul unor viitoare discuțiuni speciale, în legătură cu cele de mai sus, vom încerca să fixăm aici — pe cât va fi cu putință — conținutul noțiunii de pădure de protecție.

Se știe în deobște că acest magnific fenomen al naturii pe care îl numim pădure, ne poate pune la dispoziție o mulțime de bunuri materiale și imateriale sau servicii. Intr'un stadiu, să-i zicem, mai inferior de înțelege a lucrurilor, pădurea este apreciată numai pentru capacitatea sa de a produce lemn, vânat, fructe, ciuperci, iarbă, etc.; sau mai pe scurt ; bunuri materiale, ușor sesizabile. Atunci când lumea ajunge să creadă în chip serios și în influențele binefăcătoare ale pădurii, prin simpla lor existență, și mai ales când există probabilitatea ca această credință să aibă și urmări practice, putem să vorbim, într'adevăr, de o conștiință forestieră. Cum acele influențe binefăcătoare se exercită și au însemnătate în regulă generală, pentru un spațiu mai îndepărtat decât al vecinilor imediați ai pădurii, problema respectivă devine în primul rând o problemă de ordin obștesc. Pentru acest ultim cuvânt, alăturăm ideia credinței eficace în influențele binefăcătoare ale pădurii, de aceea mai cuprinzătoare a unei adevărate conștiințe forestiere. Sunt semne suficiente cari ne îndreptățesc să credem că și în sânul opiniei noastre publice a în-

ceput să se manifeste o destul de puternică predispoziţie pentru înţelegerea aceasta mai înaltă a rosturilor pădurii. La creiarea unui asemenea curent au contribuit: campania activă de lămuriri dusă, mai ales în ultima vreme, de membrii corpului silvic şi apoi, marile şi dureros simţitele inconveniente rezultate de pe urma pustiirilor pe scară întinsă a pădurilor noastre.

Problema pădurii de protecţie se pune numai în legătură cu bunele sale influenţe asupra mediului înconjurător. O delimitare suficient de precisă a noţiunii respective, aşa cum o cere spiritul ştiinţific şi necesităţile juridice, nu se poate face. Determinarea conţinutului său depinde de două grupe principale de elemente: deoparte, cele *obiective* şi de alta, cele *subiective*. Prima grupă este constituită din cunoştinţele noastre despre influenţele mai sus pomenite, stabilite prin metode ştiinţifice.

Acestea s'ar raporta, de pildă, la:

1) Capacitatea pădurii de fixare a diverselor soluri;

2) Capacitatea sa de reţenţiune a precipitaţiunilor apoase:

3) Influenţa sa asupra diferiţilor factori componenţi a ceea ce numim climă:

a) asupra curenţilor aerieni (vânturilor);

b) asupra umidităţii absolute şi relative:

c) asupra temperaturii aerului înconjurător şi a solului;

d) asupra fenomenului de topire a zăpezii, etc.

Tot aici ar mai fi de alăturat, poate ca o subgrupă distinctă, sau ca o grupă intermediară, credinţele noastre despre influenţele binefăcătoare ale pădurii. Insemnătatea acestora nu trebue întru nimic subestimată. Dimpotrivă. De foarte multe ori este greu să dovedim în mod absolut cert acele influenţe, deşi altfel le simţim foarte bine. Suntem convinşi chiar, că acestea constitue grosul justificării fixării pădurilor de protecţie în aplicaţia practică.

Grupa de elemente subiective se subîmparte la rândul său în alte două subgrupe. Una dintre acestea s'ar raporta la consideraţiile care fac ca o comunitate omenească oarecare să *manifeste interes*, să *acorde o însemnătate* oarecare pădurii pentru bunele sale influenţe, stabilite ştiinţificeşte sau bănuite numai, *să simtă nevoia acestor influenţe*. Cealaltă grupă se referă la *posibilităţile care îngăduie* unei comunităţi omeneşti oarecare de *a şi acţiona în sensul fixării practice şi a îngrijirii* unor păduri de protecţie. In fond, aceste două grupe de elemente se condiţionează reciproc în oarecare măsură.

Cele de mai sus ne arată că definirea indubitabilă a noțiunii pădurii de protecție este aproape cu neputință. Elementele subiective pomenite, cât și faptul că influențele binefăcătoare ale pădurii nu pot fi evidențiate cu ușurință, fac ca întinderea noțiunii respective să varieze după împrejurări. Doctrina forestieră se mulțumește a distinge în această privință un sens mai cuprinzător și un sens mai restrâns. Astfel, în sens larg Raesfeld (1879) înțelege prin păduri de protecție, acele păduri „a căror menținere și deosebită îngrijire se dovedește a fi în interesul binelui obștesc". Sau, după Prof. H. W. Weber: „acele păduri care prezintă o însemnătate evidentă în apărarea intereselor publice" [1]).

Legea forestieră rusească din 1888 — intitulată „Legea pentru protecția pădurilor" — definește ca păduri de protecție, acelea „a căror menținere este în interesul Statului sau de folos obștesc". Dankelmann, o mare autoritate în știința forestieră germană a secolului al XIX-lea, restrânge cuprinsul noțiunii de pădure de protecție la acele păduri, cari „servesc pentru apărarea intereselor publice contra pericolelor". Și mai departe merge cu precizarea profesorul münchenez Endres când spune: „Păduri de protecție sunt acele păduri a căror menținere și cuvenită tratare se impune în interesul înlăturării pagubelor, care amenință pe terți" [2]).

Toate aceste definițiuni prezintă de fapt neajunsul de a fi foarte puțin definite. Ele cuprind cele câteva elemente ale pădurii de protecție, cu un puternic caracter de generalitate, care are nevoie de o mai departe fixare în practică. Pentru acest motiv, legile pentru pădurile de protecție nu se mulțumesc numai cu o definiție de acest fel. Ele enumără chiar împrejurările în cari o pădure *poate* căpăta atributul „de protecție", impunându-i ipso facto anumite servituți legale. Am subliniat cuvântul poate, întrucât chiar o asemenea enumerare cazuistică din partea legilor respective nu este suficientă, în regulă generală, spre a ști anume cari păduri au devenit „de protecție". Aproape totdeauna mai este necesar să mai intervină și o autoritate de poliție silvică. Aceasta are să aprecieze, să recunoască în fapt, urmând o anumită procedură indicată de legi — pădurile de protecție dintr'un ținut oarecare, cari s'ar potrivi intențiunilor legiuitorului.

---

1) Forstwirtschaftspolitik, Berlin ,1926, pag. 188.
2) Forstpolitik, II. Aufl. Berlin, 1922, pag. 221.

Dacă luăm în considerare concepţiunile diferiţilor autori, cât şi prevederile diverselor legi pentru pădurile de protecţie, însemnătatea acestora se referă la calitatea lor de a influenţa în bine condiţiunile fizice ale mediului înconjurător şi în primul rând de a apăra ceva sau pe cineva de anumite pericole. Astfel, după cum observă şi Prof. H. W. Weber, sensul mai restrâns al definiţiunii pădurii de protecţie, cel obişnuit în mai toate legislaţiile, se mărgineşte la „influenţele sale evidenţiabile pentru înlăturarea de *pericole locale*" [1]).

Sensul larg al definiţiilor ar avea în vedere şi *bunele influenţe climaterice* ale pădurii de protecţie. Intrucât acestea sunt foarte greu de evidenţiat în practică, luarea lor în considerare se întâlneşte mai rar în legislaţia forestieră.

Un element care intră în compunerea mai tuturor definiţiilor, este *interesul public* în menţinerea unor anumite păduri, pentru calitatea lor de protecţie. El *justifică emiterea unei legi*, care va avea să îngrădească dreptul de liberă dispoziţiune al proprietarilor unor astfel de păduri. Definiţiile respective au în vedere, aşa dar, consideraţiuni juridice. Altfel, lipsa acestui element n'ar micşora întru nimic caracterul de preciziune al definiţiei pădurii de protecţie ca atare. De fapt, acel interes public este de cele mai adesea ori local, cu o rază mai mult sau mai puţin mare. Cu cât raza localului se restrânge, cu atât interesul public pierde din caracterul său esenţial, apropiindu-se de cel particular.

In rezumat, esenţialul în calificarea unei păduri drept pădure de protecţie, îl constitue pe deoparte convingerea ce o avem despre capacitatea sa de apărare contra unor pericole şi pe de alta nevoia şi posibilitatea de a o păstra pentru acest rol. Luând în considerare numai acest aspect funcţional, credem că definiţia Prof. Endres este cea mai justă. Interesul public la desemnarea şi menţinerea unor astfel de păduri este un element de ordin juridic, de justificare a emiterii unei legi a pădurilor de protecţie.

O definiţiune mai completă şi tot deodată mai precisă, care să pună în lumină atât aspectul funcţional cât şi cel juridic, credem că s'ar putea formula astfel : *Păduri de protecţie sunt pădurile a căror menţinere şi anumită tratare este recunoscută ca necesară pentru îndeplinirea unor funcţiuni de apărare fizică şi directă.* Expresia „recunoscută" împrumută definiţiei o deosebit de mare capacitate de

1) Loc. cit. pag. 188. Subliniarea este a noastră.

adaptare. In sens foarte larg, ea exprimă caracterul de relativitate, de convenţionalism pe care îl are de fapt pădurea de protecţie. Judecând drept, orice pădure exercită o influenţă mai mult sau mai puţin mare, bună sau rea, asupra mediului fizic înconjurător. Determinarea unor păduri drept păduri de protecţie se traduce printr'o *alegere*, în foarte mare măsură, subiectivă. Dacă este vorba de o recunoaştere din partea legilor şi a organelor de aplicare a acestora, avem definiţia pădurii de protecţie din punct de vedere juridic. Expresia „funcţiuni de apărare fizică şi directă" restrânge sensul foarte cuprinzător şi vag, indicat de definiţiunile celor mai mulţi autori, la ceeace exprimă însăşi denumirea „de protecţie", aşa cum se înţelege de fapt în doctrina forestieră.

Potrivit definiţiunii de mai sus, pot primi calificativul de păduri de protecţie, cele socotite ca necesare pentru evitarea pericolelor în legătură cu :

1) Nestabilitatea solurilor şi a anexelor lor :

a) solurile aşezate în pante şi predispuse la alunecări, dărâmări, prăbuşiri, lavinele, etc.

b) solurile plane, însă mobile sub acţiunea vânturilor (nisipuri sburătoare, zăpezi nelegate) sau a apelor (maluri nisipoase, uşor de mâncat şi de spălat):

2) Variaţiunile anormale şi vătămătoare în economia apelor dintr'un ţinut :

a) debitul izvoarelor ;

b) debitul râurilor (viituri, inundaţii, etc.):

3) Acţiunea vânturilor :

a) ruperi şi dărâmări de arbori, arborete, etc.:

b) uscarea şi suflarea solurilor mobile, etc. [1]).

Aceste cazuri ar constitui sensul foarte restrâns al noţiunii respective. Un sens ceva mai larg al pădurii de protecţie ar implica şi pădurile socotite ca necesare pentru evitarea pericolelor în legătură cu :

4) Schimbarea condiţiunilor climaterice şi în legătură cu acestea şi a celor sanitare [1]).

---

1) Vântul este în definitiv un factor climateric, adică un component a ceace numim cu un cuvânt : climă. L'am distins totuşi de grupa Nr. 4 (condiţiuni climaterice), pentru locul deosebit de important pe care îl ocupă faţă de ceilalţi factori, din punctul nostru de vedere. Mai cu seamă acţiunea sa mecanică îi dă o notă particulară.

5) Invazia unei armate străine şi apărarea naţională (prin protecţia lor fizică).

Am înţeles a cuprinde aceste ultime cazuri numai în sensul mai larg al noţiunii de pădure de protecţie, întrucât probabilitatea ca o pădure dată să fie chemată a juca un rol de protecţie în apărarea naţională este destul de redusă. De cele mai multe ori este vorba aici mai mult de o întâmplare. Cât despre acţiunea pădurilor în condiţionarea climatului şi a mediului sanitar, învederarea sa este foarte dificilă şi nesigură, ceeace nu înseamnă deloc că în realitate nu poate fi foarte mare.

Oricum, credem că rămân sigur în afara sferii pădurii de protecţie, cele păstrate din consideraţiuni estetice, de agrement, ştiinţifice (monumente naturale, etc.). Prin aceasta nu avem în nici un caz să micşorăm însemnătatea lor obştească. Aici este vorba de a stabili categorii teoretice, iar nu a clasifica valori practice.

De multe ori pădurea în anumite împrejurări, poate fi apreciată deodată pentru mai multe influenţe binefăcătoare de protecţie. Aşa este în genere cu pădurile de munte, care îndeplinesc în genere aproape toate sau mare parte din funcţiunile de apărare indicate mai sus. In asemenea cazuri se declară ca păduri de protecţie pădurile unor regiuni întregi. De ex. în Italia, toate pădurile în locurile muntoase, deasupra limitei superioare a castanului.

In legătură cu întinderea noţiunii „pădure de protecţie", aşa cum am înţeles-o noi aici, ar mai fi de relevat o diferenţiere pe care o face sub acest raport legislaţia forestieră austriacă. Lucrul are însemnătate pentru discuţiunile noastre de mai târziu.

După situaţia şi funcţiunile lor locale, această legislaţie distinge două categorii de păduri, pe care le tratează, de altfel, cu totul deosebit:

1. Bannwälder şi
2. Schutzwälder.

Art. 19 al Codului silvic austriac (1852) defineşte ca „Bannwälder" acele păduri a căror tratare deosebită se impune pentru „asigurarea persoanelor sau a bunurilor publice şi particulare", precum: apărarea (protecţia) contra lavinelor, prăvălirii de stânci, loviturilor de pietre, dărâmăturilor de munţi, alunecărilor de terenuri şi altele de acest fel". Declararea unei păduri ca atare şi supunerea sa la regimul special prescris de lege, dă dreptul la despăgubiri.

Categoria numită mai târziu (1873) „Schutzwälder", mai apoi „Schonwälder" (proectul de lege din 1878), cuprinde o seamă de păduri care necesită ele însile o deosebită apărare, adică un deosebit tratament, din pricina condițiunilor de sol sau a situației lor dificile. Aici este vorba de existența și apărarea însăși a pădurilor respective, iar nu a unor terțe persoane sau bunuri străine, fără legătură cu acele păduri. Pentru acest motiv, restricțiunile impuse într'un asemenea caz nu dădeau drept de despăgubire. Articolele 5, 6 și 7 din Codul silvic austriac (1852) enumără aceste păduri, enumerare pe care noi o sistematizăm astfel:

a) Păduri a căror liberă tratare ar „expune în mod evident pădurea vecină pericolului unei vătămări de vânt";

b) pădurile cari se găsesc:

α) pe soluri, cari ar putea să devină ușor fugitive pe suprafețe întinse în cazul unei desgoliri:

β) în stațiunile înalte și aspre;

γ) la limita superioară a vegetației;

δ) pe malurile râurilor (grösserer Gewässer), în cazul că acestea nu sunt constituite din stânci;

ε) pe pantele muntoase, cu soluri de alunecare.

Deosebirea ce se face în legislația forestieră austriacă între Bannwälder (pe românește s'ar potrivi păduri de protecție propriu zise) și Schutz- sau Schonwälder (în traducere românească: păduri expuse sau de protejat), denotă o mare finețe juridică. Insemnătatea sa este deosebit de mare în legătură cu problema despăgubirii proprietarilor de păduri lezați.

La notion de la forêt de protection.

Der Schutzwaldbegriff.

Der Aufsatz ist als eine Vorbereitung zukünftiger Erörterungen über dieselbe Frage in den rumänischen Forstgesetzgebung gedacht. Der Umfang des Begriffes ist von einer Reihe von Faktoren abhängig, die, Verfasser, zuerst in zwei Gruppen aufteilt: objektiver und subjektiver Natur. Gerade wegen dieser letzten ist eine strenge Umgrenzung des Begriffes schwer zu bestimmen. Nach einer kurzen Erörterung der Definitionen einiger der bekannten Autoren, bleibt Verfasser bei einer eigenen Definition.

PROBLEMELE ZILEI

AMENAJAMENT

MAI MULTĂ ATENŢIUNE LA AMENAJAREA PĂDURILOR

de Ing. Cons. silvic C. Opran

Revista Pădurilor, acordând ospitalitate chestiunilor de amenajament ,aduce din nou în discuţie unul dintre obiectivele cari au constituit cândva preocupările principale ale fostei Administraţii a Casei Pădurilor.

In linii generale, amenajamentul unei păduri însemnează reglementarea exploatării ei în aşa fel, ca să poată satisface cât mai bine şi mai regulat nevoile proprietarului în special şi nevoile ţării în general.

In sens mai restrâns, însemnează a prevedea şi a fixa dinainte operaţiunile de orice natură ce trebuesc efectuate în pădure, adică nu numai tăerile destinate a furniza produsele utile pe care ea le poate oferi, dar şi lucrările necesare pentru conservarea şi ameliorarea ei.

Intocmirea unui amenajament implică din partea amenajistului, pe lângă cunoaşterea tuturor regulelor technice ale ştiinţei, şi o experienţă desăvârşită în alegerea soluţiunii celei mai potrivite ce trebue dată fiecărui caz în parte. Pentru această din urmă consideraţiune, amenajamentul este, în practica lucrurilor, mai mult o artă decât o ştiinţă.

O soluţionare greşită prevăzută în amenajament, dă rezultate nesatisfăcătoare abia după trecerea unui oarecare timp, când se impune modificarea amenajamentului. Se ştie însă din experienţa

trecutului, că o asemenea schimbare, aduce după sine o perturbare generală constituind un joc periculos pentru interesele pădurii [1]).

In materie de amenajament, cum de altfel şi în oricare altă ştiinţă, trebue a se urmări de aproape progresele continui ce se realizează în ţările cu o cultură mai veche şi unde rezultatele diverselor metode de amenajament au dovedit că au fost fericit inspirate. Şi din această privinţă, cred că s'a făcut bine, înfiinţându-se Institutul de Cercetări forestiere, dela care se aşteaptă îndrumări noui şi metode cât mai potrivite pentru aplicaţiunea ştiinţei amenajamentului la condiţiunile pădurilor româneşti.

Una dintre ideile cari trebue să preocupe pe amenajist este aceea de a lămuri chestiunea raportului susţinut care nu trebue exagerat. Desigur că amenajistul nu poate să asigure în mod cert decât raportul susţinut în materie. Se va observa însă că pe proprietarul particular îl interesează în general raportul susţinut în bani; ori faţă de valorile schimbătoare ale monedei şi deci şi de fluctuaţiile preţurilor lemnului, acest lucru este foarte greu de stabilit. Sunt însă oarecari artificii, cu ajutorul cărora se poate ameliora situaţia.

O altă preocupare a amenajistului, este aceea de a limita regenerarea pădurilor pe cale artificială, căutând să o restrângă pe cât este posibil, numai la cazurile în cari regenerarea naturală nu a fost obţinută sau unde este insuficientă.

Silvicultorii instruiţi şi competenţi vor observa că natura indică metodele de amenajament cele mai simple, mai uşor de înţeles şi de aplicat.

*
* *

Inainte de 1910, modul cum se întocmeau amenajamentele era departe de ce pretinde o ordonată economie forestieră. Condiţiunile naturale şi economice ale ţării noastre erau prea diverse. Ideile în materie de amenajament erau pe acea vreme neprecizate suficient. Numărul agenţilor silvici era prea restrâns, cu atribuţiuni administrative împovorătoare. Prin 1912 s'au făcut sforţări deosebite pentru

1) Codurile noastre silvice au dat amenajamentului un caracter de mare stabilitate. Ne surprind prevederile art. 5 al deciziunilor ministeriale din ultimii ani de aprobarea amenajamentelor şi regulamentelor de exploatare. Pe baza acestor prevederi ori când se poate distruge şi reface o asemenea lucrare, lucru ce aproape totdeauna este spre paguba pădurilor.

îndreptarea lucrurilor, prin înfiinţarea Comisiilor de amenajeri. In această materie a jucat un mare rol regretatul M. Tănăsescu. Dar când lucrurile erau abia puse pe roate, a intervenit războiul balcanic în 1912/13 şi apoi cel mondial în 1914/19. Concentrările pregătitoare, ca şi evenimentele acestea în sine au dat lovitura de graţie unui început promiţător.

După războiul cel mare, totul era de făcut şi refăcut în materie de amenajament. Lucrările, bune-rele, cum le aveam, nu mai puteau fi aplicate sub nouile stări ale pădurilor şi condiţiuni economice. Atât în teritoriul ocupat, cât şi în cel rămas liber, se făcuseră extracţiuni de arbori şi tăeri cu totul neregulate şi peste prevederile amenajamentelor, depăşindu-se cu mult posibilităţile admise. Nevoile proprietarilor de păduri şi în genere cele ale economiei naţionale se schimbaseră enorm. Condiţiunile valutare excepţionale făceau ca prevederile contractelor încheiate înaintea războiului să apară cu totul deformate. Măsura anulării şi refacerii amenajamentelor pentru toate pădurile apărea ca o necesitate inexorabilă, ceeace s'a şi făcut prin decretul lege din 26 Iunie 1919 şi legile următoare.

Pentru asigurarea regenerării pădurilor exploatate, cauţiunile fixate mai înainte în conformitate cu prevederile codului silvic (art. 3), deveneau sub nouile condiţiuni valutare cu totul insuficiente. Art. IV al legii modificatoare din 1920 a căutat să remedieze această stare de lucruri, în mod retroactiv chiar.

In multe din contractele de vânzări de păduri ale Statului pe termene lungi, obligaţiunea regenerării parchetelor tăiate cădea în sarcina acestuia. La preţurile timpului, costul acestei operaţiuni devenea cu totul disproporţionat faţă de preţul vânzării pădurilor stabilit înainte de războiu. Prevederile art. 1 din regulamentul pentru aplicarea legii modificatoare, de a se *„asigura în mod neîndoios regenerarea pădurii pe cale naturală"*, cât şi restul conţinutului acestui articol, a dat posibilitate Statului să-şi amelioreze situaţia din acest punct de vedere.

In calitate de şef al Administraţiei Pădurilor Statului, am dat dela început o deosebită atenţiune lucrărilor de amenajare. Greutăţile începutului erau considerabile. Dintre acestea aş dori să indic în primul rând: haosul economic ce domnea după războiu, necesităţile în continuă schimbare ale stabilirii unei noui ordine de drept şi administrative în Ţara cea nouă şi în special lipsa de personal silvic. Punctul de vedere ce a călăuzit în amenajarea şi

valorificarea pădurilor Statului a fost, se înțelege, obținerea unui cât mai ridicat venit. Acest *lucru, subordonat însă unei stări în continuă ameliorare a pădurilor.* Nu s'a piedut din vedere un moment considerarea multiplelor funcțiuni pe care pădurea le are de îndeplinit în cadrul economiei naționale. Venitul bănesc poate deveni în unele împrejurări un accessoriu. S'a luat măsura ca într'o perioadă de 10 ani să se facă economii în restabilirea posibilităților anuale, cu scopul de a reduce, dacă nu chiar de a compensa tăerile exagerate din vremea războiului. *Această concepțiune de economie nu o pot îndeajuns recomanda urmașilor mei.*

Ceea ce s'a putut lucra în materie de amenajament, se poate vedea în rapoartele Administrației, publicate în perioada 1920/28. Ar mai fi multe de spus, cu deosebire în materie de constituirea de pășuni pe seama pădurilor, amenajării și administrării lor, fapte care reprezintă un enorm minus pentru economia noastră forestieră și națională. Cadrul articolului de față ne oprește de a merge mai departe.

FONDUL DE ACOPERIRE

de Ing. cons. C. P. Georgescu

Nu e un secret pentru silvicultura românească, dar nici pentru cea de aiurea, că multe din prescripțiunile amenajamentelor, alcătuite cu atâta trudă și prevedere, în cursul revoluțiilor atât de lungi — ca să nu vorbim de cât de pădurile de munte — sau n'au putut fi aplicate (ex. o exploatare) sau nu s'au produs la termenul prevăzut (ex. o însemânțare).

Principial planurile generale de exploatare, cari prevăd dispoziții și le indică pe anume suprafețe pentru întreaga revoluție, ar trebui să fie imutabile.

Practica însă ne-a dovedit, că privite în ansamblul lor aceste dispoziții, în cursul revoluției ,sunt deplasate: nici măcar în cursul unora din subdiviziunile revoluției, perioadele, nu rămân neștirbite ; mai mult, adeseori nu găsim nici măcar un singur deceniu care să fi rămas neviolat.

Dată fiind realitatea împrejurărilor în care lucrăm, dela început trebue să considerăm planul general de exploatare, și toate celelalte dispoziții din amenajament legate de aplicarea lui, ca

ceva elastic, dispoziţiuni ce urmează a fi readaptate situaţiunilor în care se vor găsi arboretele la revizuirile decenale.

La noi, în special la munte, din vechile amenajamente nu cunoaştem nici un caz : ca un plan general — în cel mai judicios amenajament — să fi putut fi aplicat integral măcar 30—40 ani : neprevăzutul a avut grija să împedice aşa ceva.

Cauzele sunt diverse, citäm însă trei cu efecte sigure :

1. — s'a exploatat mai mult decât posibilitatea.

2. — s'a exploatat mai puţin decât posibilitatea.

3. — nu s'au făcut regenerările — naturale sau artificiale — la timp, sau n'au reuşit.

De aci rezultă, că dacă după un deceniu, două, facem un nou bilanţ al claselor de vârstă, ni se va dovedi că suntem în altă situaţie, decât cea prevăzută de amenajament, deci planul general de exploatare iniţial a fost deplasat, şi ca primă datorie el trebue redresat, evident păstrând toate principiile pe baza cărora a fost întocmit.

Aceste redresări, ce în cazul cel mai fericit, ar trebui să se facă decenale au ca urmare : modificarea şi readaptarea la noua situaţie, atât a planului general cât şi a celorlalte dispoziţiuni ale amenajamentului.

Lucrând un nou plan general de exploatare, strict în cadrul rigid al principiilor, cu ocazia revizuirilor sau în a 2-a revoluţie, adesea vom fi nevoiţi să facem prevederi, prin cari quantumul producţiilor anuale — posibilitatea — să oscileze prea mult dela an la an şi de multe ori la scăderea şi chiar întreruperea veniturilor anuale ale pădurei pe câtva timp.

Or, amenajamentul, între alte obiective, urmăreşte ca ţel principal atingerea unei constante în producţiune : **posibilitatea normală**.

Dar dacă posibilitatea normală rămâne un important principiu de urmărit în timp, un ţel îndepărtat, foarte greu de apropiat, ne-am gândit că amenajiştii noştri, au totuşi datoria, de a asigura proprietarilor de păduri **venituri lemnoase anuale cât mai constante**, chiar în condiţiunile actuale ale silviculturei româneşti, aşa vitrege cum sunt.

Situaţia în care ne găsim evident este o realitate de care trebue să ţinem seama în prima linie, şi care va mai dura încă multă vreme, ştiu eu, poate 40—50 ani de aci înainte, dacă nu şi mai mult ; deci pentru multă vreme, neprevăzutele vor interveni şi fatal vor

duce la modificarea posibilităţilor anuale, iar pentru redresare — la revizuirile decenale — amenajistul va fi forţat să prevadă ani şi chiar perioade de aşteptare, soluţiuni ce prin dispoziţiunile ce propunem, cred că le vom putea preveni şi înlătura.

•

Când ştim, că chiar atunci când proprietar de păduri este Statul sau o instituţie publică, împrejurări neprevăzute pot impune: să se exploateze cu anticipaţie într'un an mai mult de cât posibilitatea, creind astfel în pădure un deficit, sau să se întârzie exploatările cu câţiva ani, obţinând astfel fără voe un excedent.

Când ştim că se poate întâmpla: că nici însemânţările naturale pe care se compta regenerarea, nu s'au produs şi nici plantaţiunile nu s'au făcut în anul prescris de amenajament, nu e greu de constatat, că nouile arborete nu vor putea avea o gradaţie normală de etăţi; deci fatal în a 2-a revoluţie, unele parcele venite la rând, vor conţine arborete ce nu vor avea etatea revoluţiei admise.

Aplicând strict principiile de bază ale amenajamentului, exploatările vor trebui întrerupte, până ce arboretele la rând vor atinge etatea revoluţiei admise.

Aceste întreruperi s'ar impune şi în urma faptului ştiut că revoluţiile admise în ultimii 30 de ani — vorbesc de pădurile de munte — sunt mici, în genere 80 ani, şi rareori depăşesc suta de ani.

In concluzie aceasta este situaţia. Neputând desfiinţa neprevăzutele, am reflectat că s'ar putea găsi un mijloc ca cel puţin efectele lor să fie înlăturate, adică să găsim artificiul de amenajament prin care să asigurăm proprietarilor venituri anuale şi pe cât posibil constante.

Pentru atingerea acestui scop este nevoe ca posibilitatea pădurei ce amenajăm — pe suprafaţă sau pe volum — să fie redusă cu 5—10% chiar şi mai mult, după cazuri ce pot fi uşor studiate, luând de bază neprevăzutele trecutului acelei păduri în localitate.

Pentru simplificarea expunerei, nu voi vorbi decât de posibilitatea pe suprafaţă.

Efectele reducerei posibilităţei anuale au ca prim rezultat reducerea în proporţie a tuturor suprafeţelor destinate deceniilor, perioadelor, şi ale revoluţiei întregi, rămânând un disponibil până la acoperirea suprafeţei totale; Planul general de exploatare deci, va cuprinde pe lângă suprafeţele ce fac obiectul exploatărilor prin-

cipale, perioadă cu perioadă, pe tot cursul revoluției admise, și disponibilul realizat prin reducerea posibilității, pe care l'am botezat **fond de acoperire.**

Fondul de acoperire are destinația de a umplea golurile provocate de neprevăzutele de care am vorbit ; pentru ca el însă să-și poată atinge țelul lui, adică să satisfacă integral serviciul pentru care îl destinam, trebue să fie un *fond efectiv*. destul de important, în dimensiunile rezultate dintr'un serios studiu prealabil.

*

Ca să fim mai bine înțeleși, vom da un caz concret.

Pădurile Sadova-Mănăilă, din jud. Câmpulung-Bucovina, sunt proprietatea com. Sadova ; au o suprafață de 2036,66 ha.; sunt compuse din arborete de molid curat și au fost amenajate cu o revoluție de 80 ani, începută în 1925.

In 1935 clasele de vârstă ale arboretelor, au fost în următoarea situație :

Clasa I de	1— 20 ani	232.93 ha.
„ II „	21— 40 „	578.37 „
„ III „	41— 60 „	488.04 „
„ IV „	61— 80 „	507.99 „
„ V „	81—100 „	229.33 „
	Total . . .	2036.66 ha.

Posibilitatea normală pe suprafață ar fi fost 2036.66 ha. : 80 ani = 25.45 ha., iar în fiecare perioadă de câte 20 ani, ar fi urmat să se exploateze câte 509.16 ha. Or reducând posibilitatea cu 9%, vom exploata pe viitor numai 23.00 ha. anual, iar suprafețele corespunzătoare perioadelor se reduc la 463.00 ha.

Planul general de exploatare, refăcut de noi cu ocazia revizuirei din 1935, care coprinde în el și **fondul de acoperire**, are următoarele suprafețe :

1) Perioada I = 1825—1944	decada 1-a 1925—1934 =	232.93 ha.
	decada 2-a 1935—1944 =	229.26 „
	Total =	462.26 „

2) Perioada II-a = 1945—1964	472.99	ha.
3) „ III-a = 1965—1984	459.90	„
4) „ IV-a = 1985—2004	460.78	„
Total =	1855.93	ha.
5) Fondul de acoperire	180.73	„
Total general =	2036.66	ha.

Clasele de vârstă descresc dela decada a 2-a din Perioada I, în care s'au repartizat arboretele cele mai bătrâne, clasa a 5-a ; iar fondul de acoperire pentru deceniul în curs 1935—1944, este format din arborete de clasa 2-a. Cu acest fond în viitor se vor acoperi diferenţele de producţiune provocate de împrejurări neprevăzute, dar mai cu seamă deficitele de pe suprafeţele neregenerate la timp ; vom putea astfel asigura proprietarului venituri lemnoase anuale şi continue şi pe cât posibil constante ; fără acest fond de sigur am fi fost nevoiţi să exploatăm suprafeţe venite la rând, care nu au încă etatea revoluţiei admise, sau să admitem ani de aşteptare până la majoratul lor.

Parcelele repartizate în 1935 fondului de acoperire, cari sunt în suprafaţă de 180.73 ha. nu vor rămâne totdeauna în aceiaşi situaţie. La viitoarea revizuire din 1945, când planul general de exploatare se va readapta la situaţia de atunci, ele vor intra în bilanţul claselor de vârstă — baza planului general —, iar fondul de acoperire se va reconstitui din alte parcele, în genere din clasa II-a de vârstă.

•

Fondul de acoperire pe care l-am imaginat nu trebue confundat cu clasicul fond de rezervă atât de cunoscut dar totuşi neaplicat, fond menit, ca la un moment dat, să dea putinţa proprietarului să-l realizeze pentru a-şi acoperi nevoi extraordinare.

Eu recomand amenajiştilor noştri pentru studiu fondul de acoperire strict pentru realizarea scopului arătat, şi la care tehnica amenajamentului nu se opune cu nimic.

Aplicat în mod judicios ar putea să ne dea cu timpul rezultate mai importante decât ne aşteptăm.

CODRUL GRĂDINĂRIT

de Ing. Consilier Gh. Năstăsescu

Modalitatea de tratament codrul grădinărit imprimă şi desăvârşeşte la arboretul căruia este aplicat acea formă caracteristică, de profil dantelat la exterior, ce se recunoaşte uşor dela distanţă, iar în constituirea arboretului face să fie reprezentate în mod continuu, toate vârstele, dela firul de sămânţă până la arborele exploatabil, fie izolat, fie în stare grupată, — formă ce reaminteşte pădurea virgină din care codrul grădinărit îşi trage obârşia.

In desvoltarea lor însă, clasele de grosime pot fi amestecate, cele tinere se află în buchete, cele ale arboretului secundar în grupe iar arborii de elită ce constituesc arboretul principal sunt izolaţi.

Prezenţa tuturor vârstelor pe aceiaşi suprafaţă face ca tineretul să rămână sub adăpost prima jumătate a vieţii şi chiar mai mult, de aceea codrul grădinărit nu se aplică decât esenţelor de umbră, molidul, fagul şi în special bradul, care este capabil să vegeteze latent în locurile cele mai umbrite şi să se desvolte normal, dând cea mai mare cantitate de material lemnos de îndată ce se află în stare liberă, deaceia nu se poate imagina un codru grădinărit decât în pădurile în care bradul se află în optimum de vegetaţie şi predomină la constituirea masivului.

Graţie formei sale, la arboretele grădinărite, coronamentele arborilor izolaţi sunt abundent luminate de soarele de vară, ale cărui raze, lateral, pot pătrunde şi în arboret, fie direct, fie prin reflexiune, provocând desvoltarea coroanelor şi prin aceasta majorarea aparatului foliaceu şi deci a posibilităţii de hrănire, iar prin creşterea sistemului radicilar se realizează arbori rezistenţi, — condiţiuni, cari sunt de natură să asigure, o creştere continuă puternică şi deci o producţie de seamă atât în volum cât şi în valoare, — motiv pentru care codrul grădinărit se aşează în rândul tratamentelor speciale: codru etajat, pădurea continuă (Dauerwald) cari îşi propun să asigure în cel mai scurt timp posibil producţia celor mai mari cantităţi de lemn gros de lucru.

Regenerarea naturală în acest tratament nu are nevoe de îngrijire specială, sămânţa fiind din belşug iar plantele sunt ferite de ger, uscăciune, zăpadă, grindină, etc.

Studii şi cercetări ştiinţifice asupra pădurilor grădinărite sunt foarte reduse, totuşi această modalitate de tratament se aplică în

Franţa, Elveţia, Austria, mai puţin în Germania, etc., şi dacă condiţiile sunt favorabile se poate aplica şi în România.

Grija de căpetenie a oricărui amenajist este introducerea stării normale a pădurei. In pădurea grădinărită pentru atingerea scopului urmărit este necesar să se realizeze :

— arborete complete, constituite din esenţe proprii a fi tratate în grădinărit,

— clasele de grosimi necesare,

— ca arborii de elită să fie aleşi cu îngrijire după forma şi capacitatea lor de creştere,

— ca recoltarea produselor lemnoase să se facă în baza unui control şi a unui cubaj precis.

— măsurătoarea pădurei şi un parcelar potrivit,

— instalarea unei foarte întinse reţele de drumuri.

La întocmirea amenajamentului însă intervin modificări faţă de normele fixate pentru celelalte modalităţi de tratament, astfel :

— Parcelanul serveşte ca punct de plecare pentru cubajul şi controlul arboretelor şi se întocmeşte fără a se ţine seama de vârsta arboretelor : subparcele se fac cât mai puţine.

— Seria cuprinde maximum 250—300 hectare.

— In tratamentul codru grădinărit nu poate fi vorba de revoluţie, ci numai de termenul de exploatabilitate, şi cum obiectul acestei modalităţi de tratament îl constitue arborele nu arboretul, se fixează acest termen în baza diametrului corespunzător arborelui exploatabil.

Tăierile de grădinărit au caracterul de tăieri de regenerare şi pe acela de tăieri de ameliorare.

Rotaţia se fixează la minimum 6—8 ani şi maximum 12—15 ani.

Planul general se reuneşte de obiceiu cu planul special de exploatare.

Posibilitatea în pădurile grădinărite determinându-se pe suprafaţă, pe volum, pe volum şi suprafaţă, şi în fine pe număr de arbori, la fiecare din aceste moduri de posibilitate corespunde o metodă de amenajament sau mai exact o grupă de metode de amenajament. Astfel :

1. Metoda de amenajament pe suprafaţă.

2. Metoda de amenajament pe volum ce se subdivide în 3 categorii :

a) metode bazate pe constituirea capitalului normal şi numai în secundar se preocupă de raportul susţinut:

b) metode empirice, bazate pe rezultatele experienţelor şi

c) metode al căror scop este obţinerea raportului susţinut, — precum este metoda Masson — şi metoda din 1883.

3. Metoda de amenajament bazată pe suprafaţă şi pe volum sau metoda de control.

4. Metoda pe număr de arbori.

Referitor la rentabilitatea pădurii grădinărite R. Balsinger [1]) dă următoarele date:

Asupra producţiei în volum Biolley arată că în concret, creşterea maximală a unui arboret a atins 13 mc. pe an şi hectar (media 9 mc.) şi după date apreciate în pădurile statului şi cele comunale din ocolul Rippoldsau, creşterea medie anuală a fost de până la 17 mc. pe hectar.

Asupra producţiei în valoare a pădurei grădinărite apreciată, după:

— procentul lemnului de lucru, care a variat la unele păduri dela 64% la 80%, motiv pentru care codrului grădinărit i s'a zis că este gospodărie de lemn gros.

— calitatea materialului calificată ca excelentă întrucât lemnul este crescut la umbră în tinereţe şi numai târziu în plină lumină,

— preţul cel mai ridicat pe piaţă se obţine pentru lemnul gros, iar nu pentru cel subţire.

— cheltuelile de exploatare sunt mai ridicate decât în tăerea rasă, din cauza măsurilor ce se iau la exploatare pentru a se apăra de stricăciune arborii ce rămân în picioare şi că în rezumat pădurea grădinărită oferă proprietarului un venit anual ridicat şi o bună fructificare a capitalurilor economice.

Pădurea grădinărită ca pădure de protecţie.

In regiunea munţilor înalţi, în apropierea golurilor, pădurea capătă caracterul de pădure grădinărită. In puternica lumină în care se află vegetaţia se favorizează constituirea de arborete grădinărite chiar şi din esenţele de lumină precum, laricele, pinul, şi în special molidul. Din cauza climatului aspru aceste esenţe capătă

1) Der Plenterwald de R. Balsinger.

rădăcini şi coronamente puternice, un trunchiu scurt şi un lemn dens şi sănătos. Rădăcinile pătrund adânc în fisurile stâncilor sau îmbrăţişează blocuri mari de stânci şi molidul are aci rolul bradului dela altitudini mai joase.

Pădurea prin forţe proprii îşi apără aci arboretele contra vântului, zăpezii, îngheţului, căldurii, uscăciunei, a insectelor, prin desvoltarea rădăcinilor tuturor claselor de grosime, astfel ca cele puternice să intre adânc în pământ, iar cele subţiri să se ţină în stratul superficial. Prin acest dublu strat de rădăcini se realizează o aerisire şi o canalizare a apei în sol îndepărtând prin aceasta uscarea solului şi evaporaţia.

Un rol deosebit au aceste păduri în lupta pentru înfrânarea torenţilor în munţi şi anume prin încetinirea scurgerei apelor meteorice şi a celor provenite din topirea zăpezei.

Pentru climat, pădurea are rolul să pună stavilă vânturilor prea uscate, ori prea calde şi să fie regulator al umezelei aerului.

Gospodăria silvică în pădurea alpină trebue să aibe de scop menţinerea pădurei şi a capacităţii culturale a solului renunţându-se la produsul lemnos : ea trebue deci să fie conservatoare.

Ca apărător al frumuseţii peisajului şi pentru agrement codrul grădinărit are sarcina să evidenţieze frumuseţea caracteristică a pădurei. Instrucţiunile de amenajament bavareze prescriu ca pădurile statului din marginea oraşelor şi staţiunilor balneare să fie tratate în codru grădinărit. Aci arborii fiind menţinuţi în picioare timp îndelungat, capătă dimensiuni mari şi forme frumoase.

Pădurea grădinărită se apropie, mai mult decât oricare alta, de parc, fără ca producţia de lemn să fie un accesoriu ca la parc.

In România, în trecutul îndepărtat, mânăstirile ca deţinătoare ale pădurilor care prin secularizare au devenit proprietatea statului, şi în special moşnenii, răzeşii, ca şi mulţi particulari şi-au procurat materialul lemnos de lucru necesar gospodăriei lor, prin extracţiuni grădinărite de brad, molid şi mai rar de fag, din pădurile proprietatea lor situate în regiunea muntoasă ,în locuri greu accesibile.

In acea epocă s'au extras arborii răşinoşi aflaţi diseminaţi în arboretele de fag, dar mai ales arborii cei mai valoroşi, din masivele de răşinoase, când s'a provocat şi deprecierea aproape a tuturor arborilor rămaşi în picioare, prin încercările făcute cu toporul pe trunchi pentru a stabili „dacă crapă pentru şiţă sau pentru şindrilă".

Mai târziu, când lemnul de răşinoase a fost cerut în comerţ,

mulţi din proprietarii, fără lucrări de amenajare, şi-au exploatat pădurile lor de molid, realizând prin o singură tăiere toţi arborii cu un diametru mai mare de 15—20 cm. la 1,30 m. dela sol, efectuând *aşa dară o exploatare în grădinărit neregulat*, şi numai sămânţa aruncată din arboretele de molid învecinate bătrâne a împiedicat ca multe din suprafeţele astfel exploatate să nu rămână neregenerate şi până astăzi — căci de o intervenţie artificială pentru asigurarea regenerării nu putea fi vorba la acea dată —.

Molidul însă aflat în diseminare, în arboretele de fag, dar şi bradul, extras după cum s'a arătat mai sus, a pierdut terenul în multe păduri.

Pentru pădurile statului găsim amenajamente de codru grădinărit întocmite încă din anul 1875 pentru arboretele pure de molid ce populează pădurea Luţele mari şi mici din Judeţul Muscel, mai târziu la pădurea Tarcău din judeţul Neamţ, pentru arborete de brad, molid şi fag, apoi la pădurea Orjogoaia din jud. Prahova pentru arborete de brad în amestec cu fag şi de bună seamă că s'a întocmit şi la alte păduri.

Rezultatele neconvenabile obţinute prin aplicarea acestei modalităţi de tratament în pădurile Tarcău şi Luţele au dus la modificarea acestor amenajamente, iar la pădurea Orjogoaia tăerile s'au oprit, deoarece nu se găsesc cumpărători pentru lemnul de fag ce rezultă din exploatări.

Sunt însă amenajamente de codru grădinărit în curs de aplicare în pădurile de brad în amestec cu alte esenţe, din Bucovina, proprietate particulară, şi asupra cărora nu se poate face deocamdată aprecieri fără o cercetare amănunţită în localitate.

In ce priveşte pădurile de protecţie, s'a rezervat ca atare în jurul golurilor de munţi o zonă de pădure căreia s'a aplicat codrul grădinărit cu exploatabilitatea fizică, iar după punerea în aplicare a legei pădurilor de protecţie publicată în Mon. Oficial No. 9 din 20 Aprilie 1935, s'a urmat potrivit prevederilor ei.

Prin lucrările de amenajare în curs de aplicare s'a ţinut seama de dispoziţiunile art. 5 din regulamentul pentru aplicarea legei modificatoare a codului silvic publicat în Mon. Oficial No. 131 din 1920, după care diametrul arborelui exploatabil este de 0,40 m. la pădurile ce aparţin proprietarilor dela art. 1 al. a, b, c şi d, C. S. din 1910 şi de 0,30 măsurat la 1,30 m., dela sol pentru pădurile particulare. S'a observat apoi ca volumul arborilor exploatabili de ex-

tras anual să varieze, mărindu-se sau micşorându-se, după cum capitalul real depăşeşte sau este inferior celui normal (lemnos) cum şi dispoziţiunile dela art. 1 litera c, al. 4, 5 şi 6 din acelaş regulament după cari grădinăritul neregulat practicat în trecut nu se mai poate aplica.

Măsura în care tratamentul codrului grădinărit se poate aplica pe o scară mai mare în România este condiţionată :

Pentru pădurile de producţie,

— de dispoziţiunile legei pentru pădurile de protecţie, care în art. 1 al. a—h enumără pădurile ce sunt considerate ca păduri de protecţie, iar la Cap. II, art. V, se precizează regimul de exploatare pădurilor de protecţie, acestor păduri după situaţie şi compoziţie putându-se aplica codrul grădinărit sau codru grădinărit cu exploatabilitate fizică.

Pentru pădurile de raport situate în aria de vegetaţie a bradului,

— de existenţa în arboret a bradului ca esenţă principală, în amestec cu molidul şi fagul, — esenţe ce nu pot ocupa mai mult de 1/4—1/3 din volumul total; acolo unde bradul lipseşte codrul grădinărit nu se poate aplica.

— de existenţa în arboret a unor condiţiuni staţionale favonabile, aşa cum se întâlnesc în regiunea de munte, adică un timp de vegetaţie scurt, un sol nu din cele mai bogate şi un climat potrivit de aspru.

— de creiarea unei întinse reţele de drumuri în pădure (de sanie) care să fie legate cu drumurile ce conduc la centrele de consumaţie.

Cert este că aplicarea modalităţii de tratament codrul grădinărit reclamă o gospodărie intensivă şi în Vechiul Regat în special, este legată de mari dificultăţi financiare ce se referă la majorarea cheltuelilor de exploatare, de transportul lemnului în pădure, construcţie de drumuri, etc. şi cari ar putea să provoace chiar o lipsă de rentabilitate; pădurea grădinărită trebueşte privită însă şi ca o sursă inepuizabilă pentru studiul pădurii şi legilor sale şi ca atare este necesar mai ales ca în acest scop cu orice sacrificii, să se aleagă o pădure a Statului în regiunea de munte aşa cum s'a arătat mai sus, căreia să i se aplice această modalitate de tratament care se bucură de consideraţie în unele cercuri silvice ca fiind cea mai desăvârşită

formă a pădurii continue iar după prof. Engler pădurea grădinărită reprezintă forma de viitor a arboretelor şi deci a uneia din cele mai fixe şi intensive gospodării.

AMENAJAREA PĂDURILOR ROMANEŞTI

de ing. cons. I. Comaniciu

Pădurea este un organism care în baza însuşirilor elementare, ce o compun, îşi reglementează singură viaţa, îngrijindu-se de regenerarea, conservarea şi perpetuarea ei în mod normal după anumite legi naturale, cât timp împrejurări externe, ca de ex. mâna omului, nu se amestecă samavolnic în gospodăria ei intensă, şi realmente mult mai complicată decât, cum o vede ochiul unui laic.

Dacă omul pentru acoperirea necesităţilor sale influenţează asupra desvoltării naturale a pădurii, aceasta nu se mai poate conduce după normele legilor naturale, ci este constrânsă a se acomoda regimului impus de om, care — fiind coroana creaţiunii divine — îşi asumă dreptul a se folosi de toate bunurile, ce le găseşte în natură în jurul său, deci şi de pădure. Atât pentru a-şi asigura satisfacerea continuă a necesităţilor, pe cari şi le poate acoperi din produsele pădurii, cât şi spre a asigura existenţa pădurii, omul a introdus un complex de reguli, bazate pe studierea aprofundată a biologiei pădurii, după cari trebue tratată pădurea, de care are nevoie. Toate aceste reguli, după cari urmează să existe pădurea spre a putea satisface trebuinţele multiple şi crescânde ale omului, se cuprind în lucrarea de gospodărie a pădurii, în amenajament.

Amenajamentul este o operă de ştiinţă aplicată, având ca scop reglementarea exploatării şi regenerării arboretelor şi a conservării pădurii, cu tendinţa hotărâtă de a îmbunătăţi solul, care să producă material lemnos cât mai mult şi mai valoros şi de a ameliora arboretele în aşa fel, ca să fie constituite din esenţe cât mai preţioase şi mai căutate, cari corespund condiţiunilor staţionale ale pădurii. Toate disciplinele, toate cunoştinţele botanice, zoologice, pedologice, topografice, de climă, legislaţie, etc. pe cari elevul inginer silvic este obligat să şi le însuşiască la cursurile, ce urmează în Şcoala Politechnică, la practicele prescrise, prin cetit şi mai târziu în practică ca inginer silvic în serviciul pădurilor de orice categorie, toate converg spre scopul final, ca inginerul silvic să fie în stare a întocmi

amenajamentul unei păduri în așa fel, ca acela să corespundă scopului, de a asigura proprietarului un cât mai mare venit constant.

Așadară amenajamentul este îndreptarul, este catechismul absolut necesar, după care trebue, îngrijită pădurea spre a i se asigura exploatarea, regenerarea, conservarea și ameliorarea arboretelor, ce o populează și a solului pe care cresc aceste arborete, pentruca proprietarul să aibă maximul de venit constant.

Una din principalele însușiri ale pădurii — în acelaș timp și o mare scădere pentru generația grăbită și materialistă de azi — este creșterea ei înceată, din care cauză amenajamentul trebue întocmit cu mare prudență, fiindcă trebue să dureze până la parcurgerea odată cu tăerea arboretelor întregei păduri, ceeace durează în general dela 20 până la 120 de ani și mai mult, după esențele componente, regimul aplicat pădurii și după natura proprietarului. La întocmirea amenajamentului și mai ales la alegerea bazelor de amenajare pe lângă interesele proprietarului și posibilitatea de exploatare, transport etc., se ia în considerare cu deosebire starea culturală a arboretelor, esențele componente, cum și scopul de a creia păduri populate cu esențe de valoare ,ale căror produse să satisfacă și interesele proprietarului și ale economiei naționale.

Legiuitorul român, convins de importanța deosebită, pe care au avut-o și o au și azi pădurile pentru poporul român — dar mai ales îngrozit de situația, în care au ajuns pădurile unor țări ca Grecia, Italia, Spania și altele — a subliniat însemnătatea, ce o are amenajamentul odată aprobat al pădurii, precizând în Codul silvic din 1910 la art. 5, că un amenajament sau regulament „odată aprobat nu se poate modifica decât după aceleași reguli și cu aceleași forme, în care a fost făcut și numai la epoca de revizuire, ce neapărat se va fixa printr'însul".

Cât a fost însă de preocupat legiuitorul român de însemnătatea pădurii și de necesitatea de a i se întocmi o lucrare de amenajare cât mai perfectă, bine înțeles în vederea asigurării unor venituri cât mai mari și mai constante ,rezultă din textul articolului 2 al Codului silvic 1910, unde se spune, că pădurile supuse regimului silvic nu se pot exploata decât în baza unui amenajament pentru pădurile, ai căror proprietari sunt Statul, colectivități, instituții sau uzufructuari și cu regulament de exploatare pentru pădurile, ai căror proprietari sunt persoane fizice particulare, precizându-se, că ambele lucrări nu pot fi întocmite decât de inginerii silvici recunoscuți ca amenajiști,

cari în cazul că au întocmit amenajamente sau regulamente de exploatare, făcând afirmări neexacte în descrierea parcelară şi în tot ce priveşte technica silvică ,devin răspunzători de daunele pricinuite şi vor fi şterşi de pe tabloul de silvicultori amenajişti prin decizie ministerială, ce se va publica şi în Monitorul Oficial, după cum glăseşte art. 5 al legii din 1920 modificatoare la Codul silvic 1910.

Amenajamentul obligă la continuitate în exploatarea produselor principale, la asigurarea regenerării pădurii cu specii de valoare proprii regiunii şi la producerea lemnului de lucru şi construcţiuni în locurile, unde natura terenului şi a esenţelor va permite aceasta, pe când regulamentul de exploatare obligă numai conservarea şi regenerarea cu specii de valoare proprii regiunii, în care este situată pădurea amenajată prin el. Adică regulamentul de exploatare nu obligă la continuitate în exploatarea produselor principale şi la producerea lemnului de lucru şi construcţiuni. Cu toate acestea în art. 2 alin. al treilea al regulamentului legii modificatoare din 1920, decretat cu I. D. R. No. 2899 din 2 Iulie 1921, se menţionează, că perioada de aşteptare va fi cât mai mică posibilă, tendinţa fiind a se apropia starea pădurii cât mai repede de starea normală. Aşadară şi la pădurile particulare, tratate potrivit Codului silvic cu regulament de exploatare ,tendinţa trebue să fie a se ajunge şi aici la continuitate în exploatarea produselor principale, mai ales ţinând seama de faptul că azi tot mai mult se lămureşte, că pădurea este o funcţie socială şi în urma acestei situaţii ea nu mai poate fi privită ca un imobil de care proprietarul să poată dispune cum voeşte, ci trebue să contribue şi ea la acoperirea continuă a necesităţilor în lemn ale populaţiei avizate la materialele ei lemnoase, urmând ca proprietarul să-şi încaseze suma cuvenită pentru produsele furnizate.

In lumina acestei situaţii nu mai poate fi departe ziua, când şi aceste păduri particulare vor trebui tratate cu amenajament, cum de altfel mulţi particulari o fac şi azi.

Dacă doctrina este suficient de lămurită, în ce priveşte modul cum trebuesc amenajate pădurile, legile silvice şi regulamentele lor conţin dispoziţiuni categorice de modul cum trebuesc întocmite amenajamentele şi regulamentele de exploatare. Aceste dispoziţiuni au devenit tot mai categorice după legea silvică din anul 1881, de oarece s'a văzut dezastrul ce pândeşte Ţara şi populaţia ei, dacă nu se pune frâu exploatărilor făcute numai din râvna feroce a capi-

taliștilor de a-și majora cât mai mult veniturile prin exploatări rase, pe întinderi cât mai considerabile și în termene cât mai scurte.

Normal ar fi, ca procentul de câștig al investițiilor făcute pentru exploatarea pădurilor să nu depășească prea de multe ori procentul rentabilității, de care se poate bucura proprietarul pădurii. Numai așa se poate stabili un raport normal și deci firesc între câștigul proprietarului pădurii și între acela al exploatatorului.

Situația precară de azi a pădurilor Țării noastre din punct de vedere al exploatabilității arboretelor este datorită vandalismului exploatatorilor ,ajutat de consiliile de administrație compuse din oameni de influență, dar susținut în anumită măsură și de unii specialiști, cari au pus mai presus avantajiile materiale decât interesele pădurilor, cărora și-au dedicat viața prin pregătire și prin jurământul depus la intrarea în corpul technic silvic.

Puținele păduri exploatabile, pe cari le mai avem în întreaga țară, ar trebui amenajate și exploatate cu cea mai severă continuitate în produsele principale, cu alte cuvinte cu raport susținut, pentru a nu ajunge Patria Română țară importatoare din țară exportatoare ce a fost și putea rămâne, dacă se respectau principiile de doctrină silvică și dispozițiunile legale la întocmirea și executarea lucrărilor de amenajare.

Statul Român prin cheltuelile, ce le are și le va mai avea cu întreținerea Secției silvice în Școala Politechnică și prin cheltuelile ce le-a avut în decursul timpurilor cu alcătuirea legilor silvice de azi, a făcut tot ce a putut și ce trebuia să facă pentru creșterea de specialiști și întocmirea legiuirii necesare spre a-și asigura pădurile trebuincioase atât pentru acoperirea necesităților de lemn în interior, cât și pentru a menține România ca țară exportatoare. Este acum datoria specialiștilor, a inginerilor silvici români să satisfacă speranțele acelora, cari i-au creiat și să se arate recunoscători față de aceia, cari au voit să înființeze un corp de ingineri silvici români, cari să facă cinste și breslei lor și numelui de Român.

Am credința, că inginerii silvici români din toate serviciile publice și private sunt în stare să oprească la timp dezastrul la care au ajuns pădurile în unele părți ale țării și spre care ne îndreptăm cu pași repezi în toate părțile, dacă atât la întocmirea lucrărilor de amenajare, cât și la aprobarea lor vor stărui pe lângă principiile de doctrină silvică și se vor conforma jurământului ce au depus pentru apărarea pădurilor, respectând ei înșiși întru tot dispozițiunile

din legile silvice şi din regulamentele lor şi insistând prin persuasiune pe lângă proprietari şi organele de decidere la respectarea acestor norme şi dispoziţiuni, cari proteguiesc, spre binele Ţării şi al neamului românesc, puţinele păduri ce ni-au mai rămas după furtuna provocată de legile pentru reforma agrară.

Dacă şi numai atâta vor face silvicultorii, inginerii silvici români, pentru pădurile cărora au a le mulţumi existenţa lor de corp technic silvic organizat, vor binemerita dela Patrie!

Sapienti satis!

ECHIPE DE AMENAJĂRI LA DIRECŢIILE REGIONALE

de Ing. consilier **Al. I. Popescu**

Legea sa organică şi câteva Decizii ministeriale recente (Nr. 169.603/932 şi 160.937/935) obligă Casa Pădurilor să amenajeze, în termen de câţiva ani, toate pădurile Statului. Dela 1930, de când prin „Legea de administrare a pădurilor Statului" s'a pus gospodăria noastră forestieră pe baze comerciale, s'a realizat mult şi în domeniul amenajării pădurilor, lucrându-se într'un ritm neobişnuit odinioară. Mai sunt însă multe eforturi de făcut, până să ajungem a avea toate pădurile amenajate.

Nu voi intra aci în detalii, privitoare la modul cum a decurs această campanie intensă de lucrări, la dificultăţile întâmpinate, la ceeace s'a realizat până în prezent şi la ceeace mai rămâne de făcut. Voi insista însă asupra unei soluţii, verificată mai mulţi ani, care după părerea mea, satisface în măsura cea mai justă necesităţile serviciului şi posibilităţile materiale de lucru ale Casei Pădurilor.

Potrivit actualului sistem de organizare a serviciului, şeful de ocol este organul principal de execuţie al tuturor treburilor din gospodăria noastră silvică locală. El trebuie să se ocupe de paza şi de gestiunea, de cultura şi de regenerarea pădurilor şi tot el să aibă grijă şi de valorificarea pădurilor ce-i sunt date în seamă. Dealtfel, aceasta şi este politica cea justă de a conduce gospodăria forestieră: totul să se facă prin sau direct de către şeful de ocol, singurul agent care cunoaşte efectiv realităţile şi unicul în stare să armonizeze interesele generale cu cele locale. Condiţia indispensabilă pentru reuşită este să i se pună la îndemână mijloacele materiale necesare pentru a-şi îndeplini toate aceste îndatoriri.

In opera de amenajare a pădurilor Statului, tot şeful de ocol

trebue să fie pivotul lucrărilor. Amenajamentele mai uşoare şi eventualele revizuiri le poate face acesta şi singur sau ajutat de personalul subaltern dela ocol. Dacă se află la conducerea ocolului de mai multă vreme, el este în general bine orientat asupra tuturor chestiunilor de informaţie locală, ce se pun unui amenajist şi poate realiza lucrări ireproşabile, fără ajutor din afară.

Pentru amenajamente mai importante însă, nu se mai poate conta numai pe şeful de ocol singur, el având să satisfacă atâtor cerinţe ale serviciului. Pentru asemenea lucrări, experienţa a dovedit că e necesar să existe la fiecare Direcţie regională o echipă de amenajare, compusă din 3—4 ingineri silvici, începători în carieră. Lucrând într'o asemenea echipă, tinerii ingineri au ocazia să ia contact cu realităţile serviciului, să cunoască pădurile, să execute lucrări interesante pentru viaţa lor practică, în fine să-şi verifice şi să-şi întregească o parte din cunoştinţele lor din şcoală.

Direcţia dispune de această echipă, ca de o unitate de manevră, trimiţând-o în întregime sau parţial, acolo unde nevoile cele mai urgente o cer. Sistemul acesta a fost experimentat, cu cele mai bune rezultate, în cuprinsul Direcţiei Craiova şi nu mă îndoiesc că şi în alte părţi el a dat aceleaşi rezultate.

Motivele cari îndreptăţesc constituirea de echipe regionale de amenajare, în locul unor comisii centrale ar fi următoarele:

Direcţiile regionale îşi cunosc mai bine propriile lor nevoi şi satisfac mai prompt pe cele mai imperioase. In materie de amenajări, Direcţiile vor căuta deci să întocmească asemenea lucrări pentru acele păduri, pentru cari lipsa amenajamentelor constitue o piedică sau o greutate pentru punerea lor în valoare. In acest fel, nu se va mai întâmpla cazul, frecvent în trecut, când dela centru se trimetea comisia, să ridice în plan şi să amenajeze păduri ce nu puteau fi puse în exploatare, pentru ca la terminarea lucrărilor să se constate uneori că amenajamentul întocmit cu atâtea sacrificii nu poate fi pus în aplicare.

Echipele regionale lucrează mai repede şi mult mai ieftin de cât o comisie centrală. S'a întâmplat, chiar în cuprinsul Direcţiei Craiova ,ca amenajamente întocmite prin comisii trimise dela Centru, să nu fie definitivate nici după 5 şi chiar 6 ani.

Nevoia amenajamentelor fiind la fel de urgentă în toate părţile ţării, ne îndoim că s'ar putea strânge la Centru o comisie atât de numeroasă, încât să poată satisface în egală măsură nevoile tu-

turor Direcţiilor regionale. Iar necesitatea unei coordonări, a unor îndrumări unitare se poate realiza şi prin circulare sau prin consfătuiri.

Create în cadrul Direcţiilor, echipele de amenajare ar avea permanent de lucru, fie la întocmiri de amenajamente noi, fie la revizuiri, verificări, defalcări de porţiuni expropriate, etc., fie eventual chiar la ridicări în plan. Nu e necesar să se urmărească o specializare a inginerilor din echipe ; după o colaborare de 2—4 ani la aceste lucrări, ei pot fi trecuţi la conducerea ocoalelor sau la alte lucrări din cadrul administraţiei, urmând a fi înlocuiţi prin alţi camarazi ai lor, mai tineri.

Prin urmare, pe măsură ce Administraţia va dispune de un număr oarecare de ingineri proaspăt ieşiţi de pe băncile şcoalei, să fie repartizaţi fiecărei Direcţiuni, chiar câte 1—2 la început, rămânând ca numărul lor să se completeze treptat până la 3—4, cât am arătat mai înainte, că sunt necesari.

•

In ce priveşte technica amenajării in sine, se observă că tendinţa şi dorinţa generală este de a se adopta posibilitatea pe volum, incontestabil mai avantajoasă decât cea pe suprafaţă sau pe număr de arbori. Intocmirea unor asemenea amenajamente este însă foarte pretenţioasă şi nu se poate realiza, deocamdată, decât parţial cu personalul şi mijloacele reduse de care dispunem ; ele reclamă, după cum se ştie, planuri topografice exacte, cubaje îngrijite, studii de creşteri, etc., cari dacă nu sunt făcute cum trebuie, pot cauza grave erori şi însemnate pagube administraţiei. Cine nu cunoaşte azi, de pildă, amenajamente cu posibilităţi pe volum, cari la exploatare sunt depăşite cu 50% şi chiar mai mult ? In asemenea condiţii ni se par mai indicate studiile de punere în exploatare a parchetelor scadente, cari chiar când cauzează pierdere mare de timp, au avantajul că utilizează rezultatul tăierilor făcute în anii anteriori şi evită erorile exagerate.

Intocmirea amenajamentelor cu posibilitatea pe volum — când ele sunt imperios cerute — nu se poate face în nici un caz de şeful de ocol, fără ajutoare din afară ; aceste ajutoare i-le pot da echipele preconizate, cari în acest caz ar trebui instruite şi conduse corespunzător.

•

In legătură strânsă cu amenajarea trebuie să se caute a se face în prealabil punerea la punct a hotarelor, adică p e r i m e t r a r e a pădurilor. Nu abordez acum această importantă chestiune, decât în treacăt, deoarece ea merită să facă singură obiect de discuţie. Mă mulţumesc deocamdată să spun, că fără hotare certe şi bine fixate pe teren, amenajamentul rămâne o lucrare, adesea pretenţioasă, în orice caz migăloasă şi mai ales costisitoare, care stă în aer, gata a fi răsturnată de orice revendicări, întemeiate sau nu.

•

Ca încheiere ţin să accentuez că pentru soluţionarea problemei amenajării pădurilor de care depinde în mare măsură însăşi raţionalizarea gospodăriei noastre silvice, trebuie să se rezolve echitabil şi problema răsplătirii şi a stimulării personalului. Şefului de ocol, care îşi cheltuieşte clipele sale de răgaz pentru a promova amenajarea pădurilor, ca şi inginerilor din echipe, trebuie să li se acorde o recompensă bănească, de natură să egaleze eforturile ce ei au depus pentru efectuarea acestor lucrări. Socotesc că ar fi indicat să se dea o sumă proporţională cu suprafaţa pădurilor amenajate, care s'ar repartiza de Direcţie, între cei ce au participat la lucrare. Orice alt sistem, ca liste de plată mai mult sau mai puţin „camuflate" ori cu diurne pentru zile lucrate sau nu, apare defectuos şi greu de controlat.

PRELUNGIREA REVOLUŢIILOR O NECESITATE

de Ing. Consilier Dem. Grozescu

Intre preocupările ce se urmăresc la alcătuirea amenajamentului unei păduri, pentru stabilirea unei ordine a exploatărilor în timp şi spaţiu, nu poate lipsi şi grija de a face din pădure uzina dătătoare de produse cât mai corespunzătoare cerinţelor consumaţiunii.

Pentru ţara noastră, această necesitate nu trebuie privită numai în cadrul nevoilor interne, de a obţine pe lângă lemnul de foc şi lemnul de mare dimensiune suficient şi eftin, ci şi cel al nevoilor de export, unde lemnul deţine un loc important în mişcarea economică generală a ţării.

Starea arboretelor ce constituesc domeniul forestier al ţării, a permis chiar în timpul ultimilor ani de grea încercare a economiei

forestiere, ca exportul de lemn să-şi menţină clasamentul de altă dată, faţă cu celelalte produse româneşti cerute pe pieţele externe.

Fireşte, că obiectul principal, şi s'ar putea spune singurul, al acestui export, l-a format lemnul de mari dimensiuni, fie în stare brută, fie sub formă de cherestea.

Dar, singurul mijloc de a produce acest lemn de care noi avem nevoie şi vom avea din ce în ce mai mult în viitor, nu este decât adoptarea de revoluţiuni lungi în tratamentul pădurilor.

Urmărind datele statistice relativ la revoluţiile adoptate prin amenajamentele diferitelor păduri, indiferent de natura juridică a proprietarului, se constată uşor, că în general toate prevederile pentru regimul codrului, se opresc la 100 ani revoluţie şi prea puţine se ridică la 120 ani.

Ori, este constatat că pentru anumite esenţe cum sunt de ex.: stejarul, gorunul, ce au o longevitate mare, dimensiunile mari se ating către vârsta de 150—200 ani.

De asemeni la răşinoase, sunt unele esenţe ce se pot conduce la vârste mult mai înaintate, decât cele obişnuite astăzi.

In Franţa cele mai frumoase masive, sunt cele cu revoluţiile lungi, care ating 165 ani la răşinoase, iar la stejar depăşesc chiar 200 ani.

In pădurile din Bavaria formate dintr'un amestec de stejar şi fag, s'au putut conduce arboretele până la 300 ani.

Natural că, în fixarea termenului unei revoluţiuni, trebuie să se ţină seamă şi de condiţiile de sol, climat, condiţiile economice, care rămân un câmp deschis cercetărilor forestiere în ţara noastră, punându-se de acord datele ce stabilesc exploatabilitatea economică, faţă şi de exploatabilitatea celui mai mare randament.

In condiţiuni favorabile de sol şi climat, prin răriturі repetate în arboretele conduse la vârste înaintate, se poate stimula creşterea arborilor obţinându-se mărirea volumului lemnos şi de bună calitate.

Aplicarea tratamentelor cu revoluţiuni până la maximum longivităţii economice a esenţelor, la care să se păstreze calităţile lemnului, dacă nu se poate impune proprietarilor de păduri particulare, pentru Stat căruia îi incumbă datoria de a se preocupa de interesele societăţii, devine o obligaţie: la pădurile sale, în special la cele de stejar, gorun, să se aplice maximum revoluţiunii ce-l comportă aceste esenţe, în condiţiunile arătate mai sus.

In ce priveşte pădurile administrate de Stat, precum şi cele

aparţinând instituţiunilor publice, deşi prin caracterul proprietarilor — persoane neperitoare — se aseamănă cu cele ale Statului, totuşi, ţinând seamă de nevoile financiare ale acestora ce-şi sprijină existenţa lor în cele mai multe cazuri pe venitul din păduri, aplicarea aceloraşi măsuri ca la domeniul forestier al Statului este mai anevoioasă, rămânând totuşi un deziderat al viitorului când pădurile îşi vor imbunătăţi producţiunea.

Trebuie cu tenacitate urmărit de a convinge pe aceşti proprietari despre avantajiile aplicării la pădurile ce le aparţin, tratamente cu revoluţiile lungi ce le comportă arboretele.

Reducerea tăerilor anuale prin adoptarea unor revoluţiuni mai lungi, va permite în acelaş timp creiarea unei rezerve importante de capital lemnos de mari dimensiuni.

Până unde se poate merge cu limita maximă a revoluţiilor la pădurile ţării noastre, rămâne ca numai experimentarea pe teren, — sprijinită pe o cultură forestieră raţională şi ţinând seamă de legile economice — să o stabilească.

OBSERVAŢIUNI ASUPRA LUCRĂRILOR DE AMENAJAREA PĂDURILOR

de Ing. consilier D. Tomuţa

Din lucrările de amenajare prezentate Consiliului Technic în ultimii ani se desprinde incontestabil constatarea, că concepţia în materie de amenajare este în progres faţă de trecut. Dela lucrările de şablon, cu aparenţă technică, dar întocmite mai mult pentru a se satisface obligaţiunile legale în vederea obţinerii unei autorizaţii de exploatare, decât din grija de a aşeza pe baze technice reale viitoarea producţie forestieră, evoluăm către adevărata cultură forestieră prin întocmirea de lucrări serioase cari adoptând metodele de amenajare ştiinţifice şi tratamentele culturale consacrate de doctrină, constituesc adevărate programe technice şi economice pentru conservarea, cultura şi exploatarea pădurilor în vederea realizării unei producţiuni forestiere cât mai valoroase.

Nu este mai puţin adevărat că majoritatea lucrărilor de amenajare, indiferent de caracterul proprietăţii, — limitându-se la amenajarea separată pe proprietăţi cu suprafeţe adeseori foarte mici, — mai stăruesţe şi azi în aplicarea de metode de amenajare primitive, cu revoluţii tranzitorii foarte scurte, cu sacrificarea principiului con-

tinuității prin adoptarea a diverse sacrificii, — de cele mai multe ori inadmisibile, — de regimuri și tratamente anticulturale, urmate de lungi și costisitoare perioade de regenerare, neproductive. în contra indicațiilor impuse de compoziția, vârsta și starea de desvoltare a arboretelor, și de dispozițiile legilor și regulamentelor în vigoare, — invocându-se în justificarea unor astfel de propuneri fie lipsa de rentabilitate din cauza inexistenței instalațiunilor de transport și a depărtărei de centrele de desfacere și consumație, fie imposibilitatea de a se menține arboretele bătrâne până la finele unei revoluții normale, la fel de neîntemeiate, și de cele mai multe ori fictive.

Trebue să recunoaștem, că în situația dată a țării noastre cu o rețea de drumuri și căi ferate foarte puțin desvoltată în regiunea forestieră de munte, latura economică-financiară, adică rentabilitatea în exploatare, constitue o problemă destul de greu de rezolvat în materie de amenajare, pentru pădurile complect inaccesibile sau greu accesibile din regiunea de munte.De asemenea recunoaștem, că un amenajament, care nu rezolvă problema rentabilității, oricât de bine ar fi întocmit din punct de vedere cultural, este o lucrare de prisos, fiind inaplicabil. Este însă o greșală mare și de neiertat, că sub pretextul lipsei de rentabilitate să se propună aplicarea de astfel de tratamente și sisteme de amenajare, cari nu pot avea alt rezultat decât devalorizarea, dacă nu chiar devastarea și lichidarea pădurilor. Nu trebue uitat, că amenajamentul este o lucrare cu caracter technic în primul rând cultural și apoi economic, care tocmai din această cauză urmează a fi pus de acord, pe cât e posibil, cu ideea de rentabilitate, dar nu poate fi subordonat acestei idei, nici chiar în cazul când aceasta ar fi o valoare absolut reală, iar nu elastică și subiectivă, fiindcă nu se poate concepe, ca o lucrare de amenajare să prevadă dispoziținni incompatibile cu caracterul ei cultural.

Ideea de rentabilitate în exploatarea pădurilor, așa cum este de obicei concepută, e o noțiune vagă, foarte elastică și subiectivă, în funcțiune de elemente introduse în calcul și de scopul urmărit. Nu se poate vorbi de rentabilitate ca de o valoare reală, când ea privește posibilitatea relativ mică a unei singure proprietăți, fără a ține seamă de posibilitatea întregului complex sau bazin forestier, din care face parte, având aceleași căi de desfacere : sau când se desface materialul brut, eventual industrializat printr'o industrie limitată la debitarea în cherestea, fără a ține seamă, că valoarea

reală este în funcţie de gradul cel mai avansat al industrializării ; nici când este concepută în funcţiune de interesele de moment ale proprietarului vremelnic de azi, fără a se ţine seamă de împrejurarea, că adeseori cheltuelile necesitate de împădurirea uneori foarte dificilă a suprafeţelor desgolite în urma aplicării tratamentelor anticulturale, — mai cu seamă la speciile, cari din cauza naturii lor foarte plăpândă şi sensibilă la vârste mici sunt expuse la multe riscuri, — s'ar putea ridica la sume aşa de mari, încât valoarea realizată din exploatarea, aparent rentabilă, să nu fie măcar suficientă pentru regenerare ; ori când nu se ţine seamă de pierderile de creştere suferite de producţia viitoare, în perioada de regenerare adeseori foarte lungă din cauza dificultăţilor şi riscurilor, la cari este expusă împădurirea, care în nici un caz nu poate fi contată ca perioada productivă în revoluţia următoare.

De aceea este absolut greşită concepţia în materie de amenajare, că aplicarea de metode primitive şi de mult perimate şi de tratamente neculturale pădurilor româneşti, mai poate fi justificată şi astăzi pe temeiul pretinsei lipse de rentabilitate atât de elastică şi subiectivă.

Admiţând o astfel de concepţie greşită ar urma, să conchidem, că puţinele rezerve, ce ne-au mai rămas tocmai datorită inaccesibilităţii lor, sunt fără valoare, dacă nu se găsesc în apropierea unei căi ferate, şi că nu se pot valorifica decât aplicându-li-se metodele şi tratamentele anticulturale. Dar aceasta este absolut falş, fiindcă aceste rezerve reprezintă capitalul acumulat din economiile a zeci de generaţii, ce nu poate fi apreciat numai în funcţiune de existenţa sau inexistenţa unei căi ferate şi de interesele de moment ale generaţiei actuale, care n'a contribuit cu nimic la agonisirea acestui capital şi fără nici o grijă de asigurare a producţiei viitoare pentru generaţiile de mâine. Dacă exploatarea acestor rezerve potrivit unor lucrări întocmite cu aplicarea de metode ştiinţifice şi tratamente culturale indicate de vârsta, compoziţia şi starea de desvoltare a arboretelor şi de dispoziţiile legilor şi regulamentelor în vigoare, şi pe proprietăţi separate, este aparent nerentabilă, iar asocierea proprietăţilor şi întocmirea de amenajamente pe bazinuri sau complexe forestiere, în situaţia de drept actuală, n'ar fi posibilă, nu avem dreptul a le devasta prin aplicarea de metode primitive, barbare şi nelegale şi de tratamente anticulturale, când ştim, că mâine vom avea

mare nevoe de ele, dar nu ştim, dacă pădurile azi inaccesibile nu vor fi mâine uşor accesibile.

Tot atât de neintemeiată şi greşit concepută este şi ideia, că arboretele cu vârstă mare nu pot fi menţinute o revoluţie întreagă şi că deci trebuiesc exploatate în revoluţii scurte, prin aplicarea a diverse artificii, pentru a preîntâmpina pagubele materiale foarte mari, — mai mult imaginare decât reale. Ştim că arboretele bătrâne ale pădurilor seculare sunt constituite din arbori de toate vârstele, dela starea de puiet până la arborele ajuns la limita de vârstă, în amestec intim sau în pâlcuri mici pe aceiaşi suprafaţă. Din aceştia dispar acei, cari au atins limita de vârstă, cari urmează a fi extraşi prin operaţiuni culturale, pe măsură ce se produc, iar locul lor îl ocupă elementele tinere şi nu se întrerupe starea de masiv bătrân nici măcar în pâlcuri, — afară de cazurile excepţionale, — aşa cum aceste arborete au vieţuit neatinse de exploatări sistematice veacuri dearândul până la noi.

Să nu uităm că o bună parte din pădurile ţării au fost sacrificate pentru constituiri de islazuri, iar complexele forestiere cele mai valoroase, în special cele de răşinoase, din cauza unei greşite politici forestiere de Stat, care a lăsat prea multă libertate proprietăţii forestiere particulare, căreia nu-i cere continuitate de tăieri, cum şi din cauza greşitei concepţii a ideei de rentabilitate, — prin aplicarea de tratamente neculturale şi sisteme de amenajare barbare, cu revoluţii tranzitorii foarte scurte, chiar şi pădurilor aparţinând domeniului public şi persoanelor morale, — au fost fie complect lichidate (Lotru, Vrancea), fie secătuite de dimensiuni exploatabile (marile centre de răşinoase din judeţele Ciuc, Mureş şi Cluj). Ce să mai zicem de răriştele şi simulacrele de păduri din regiunile de câmpie, ameninţate să dispară în curând, dacă nu vor fi refăcute?

Aceasta fiind situaţia pădurilor ţării, nu mai ne este îngăduit, a ne conduce în materie de amenajare de aceiaşi nenorocită politică forestieră şi aceiaşi concepţie greşită, stăruind cu perseverenţă în aplicarea aceloraşi metode, artificii şi tratamente de desfacere şi lichidare a puţinelor rezerve, ce ne-au mai rămas, dacă nu dorim, ca într'un viitor foarte apropiat să ajungem din ţară fostă exploatatoare o ţară importatoare de materiale lemnoase.

Amenajarea pădurilor ţării este în mâinile noastre ale inginerilor silvici, fiind o operaţiune de pură specialitate silvică. Nu există nici o putere, care să ne poată forţa conştiinţa şi prin urmare nici

scuze în acest sens. Este deci de datoria noastră a inginerilor silvici, să facem, ca atât proprietarul cât și exploatatorul să înțeleagă, că instalațiunile de transport și fabrici sunt accesoriile pădurei iar nu invers, cum se crede azi. Răspunderea pentru toate greșelile trecutului, prezentului și viitorului o purtăm noi silvicii, deci nu ne este iertat a ne vinde conștiința, dacă nu vrem, să ni se pună în sarcină opera nefastă a devastării pădurilor românești.

INTÂI AMENAJAMENTUL

de Ing. consilier A. Nedelcovici
Directorul Regionalei silvice Bucureşti

Oricine cunoaşte realităţile şi este obiectiv, rămâne mulţumit de activitatea desfăşurată de ani de zile de inginerul silvic, în multiplele domenii ale economiei foretiere.

Dintre lucrările principale citâm :

Exploatări raţionale în curs continuu de perfecţionare, din punct de vedere al tehnicei, comercializării, etc.

Plantaţii şi însămânţări artificiale şi naturate, ce depăşesc zeci de mii de hectare anual.

Operaţiile de refacerea, de regenerarea şi ameliorarea arboretelor, consecinţă a diferitelor tratamente, fac străduinţa permanentă a silvicultorului.

Lucrări de tehnică pură inginerească — pe cât îngăduie bugetele — sunt în curs.

Datele statistice reale ale Casei Pădurilor şi Regimului Silvic nu cer decât să fie confruntate cu terenul de către cei neîncrezători.

Desigur că rămân încă multe de dezvoltat şi în parte şi de început. Totuşi, faţă de numărul celor ce activează şi mijloacele ce le sunt puse la îndemână, realizările depăşesc normalul.

Explicaţia stă în voinţa şi conştiinţa tradiţională de îndeplinirea datoriei profesionale ca supremă satisfacţie.

Toate aceste lucrări, enumărate în fugă, constituesc realizări cari pot să se înfăţişeze, fie sub aspectul unui organism, fie numai ca materiale de construcţie.

Totul depinde, dacă ele s'au executat sau nu în cadrul amenajamentului sau numai în cadrul programelor de lucru.

In cazul ultim, unitatea gospodărească, pădurea, a rămas tot

la forma elementară a amibei, pe când în primul caz, a trecut la stadiul superior al unui organism.

Au fost în trecut, chiar dintre conducători, cari au preconizat să se folosească harta Statului Major, drept plan, iar ca amenajament „câteva foi de hârtie". Ce atâtea date?!

Cine a cunoscut administraţia silvică în ultimele 2—3 decenii, nu-şi poate reţine tristeţea regresului faţă de trecut.

Comisiile de amenajări şi ridicări în plan, cari funcţionau înainte de războiu, erau bine încadrate, bine utilate; iar activitatea lor apreciată just şi tratate în consecinţă.

Se recrutau special inginerii respectivi şi apoi nu se transferau de aci oricând şi la orice nevoie a serviciului.

Nu se poate concepe un amenajament fără existenţa unui plan al pădurei, cuprinzând cadrul tuturor detaliilor fixe, în deosebi ale reliefului.

Amenajistul va contribui şi la desăvârşirea planului, cu ocazia culegerii pe teren a datelor necesare amenajamentului şi prin fixarea detaliilor temporare — în special diferenţierile de arborete.

Cu acest plan în mână, dar niciodată fără el, amenajistul poate păşi sigur la lucrarea ce-i incumbă, de a stabili organizaţia tehnică (ordinea în spaţiu), cât şi organizaţia economică şi reglementarea producţiei (ordinea în timp) a pădurei.

Repet, pădurea trebuie să înceteze să se mai prezinte, fie ca o amibă fără membrană celulară — planul exact —, fie ca o îngrămădire sau depozitare de materiale, fără amenajament definitiv.

Pădurea este o uzină, un organism, nu un depozit de lemne.

Toate programele de lucru — anuale sau periodice — nu trebuiesc să fie ţesute decât din firele toarse din amenajamentele definitive ale pădurilor.

Lăsând deoparte examinarea, fie cât de succintă, a multiplelor chestiuni ce ridică alcătuirea şi aplicarea amenajamentului, mă voi opri la una singură şi la aceasta parţial.

S'a discutat mult şi s'a scris destul asupra dificultăţilor de regenerarea pedunculatului şi gorunului, precum şi asupra scăderei procentului acestor esenţe în arboretele de codru.

In ultimul timp, tot centrul de greutate al cauzelor insuccesului s'a plasat asupra modalităţii de tratament aplicate, a tăerilor progresive.

Concluzia o socotesc cel puţin nedreaptă.

la forma elementară a amibei, pe când în primul caz, a trecut la stadiul superior al unui organism.

Au fost în trecut, chiar dintre conducători, cari au preconizat să se folosească harta Statului Major, drept plan, iar ca amenajament „câteva foi de hârtie". Ce atâtea date?

Cine a cunoscut administraţia silvică în ultimele 2—3 decenii, nu-şi poate reţine tristeţea regresului faţă de trecut.

Comisiile de amenajări şi ridicări în plan, cari funcţionau înainte de războiu, erau bine încadrate, bine utilate; iar activitatea lor apreciată just şi tratate în consecinţă.

Se recrutau special inginerii respectivi şi apoi nu se transferau de aci oricând şi la orice nevoie a serviciului.

Nu se poate concepe un amenajament fără existenţa unui plan al pădurei, cuprinzând cadrul tuturor detaliilor fixe, în deosebi ale reliefului.

Amenajistul va contribui şi la desăvârşirea planului, cu ocazia culegerii pe teren a datelor necesare amenajamentului şi prin fixarea detaliilor temporare — în special diferenţierile de arborete.

Cu acest plan în mână, dar niciodată fără el, amenajistul poate păşi sigur la lucrarea ce-i incumbă, de a stabili organizaţia tehnică (ordinea în spaţiu), cât şi organizaţia economică şi reglementarea producţiei (ordinea în timp) a pădurei.

Repet, pădurea trebuie să înceteze să se mai prezinte, fie ca o amibă fără membrană celulară — planul exact —, fie ca o îngrămădire sau depozitare de materiale, fără amenajament definitiv.

Pădurea este o uzină, un organism, nu un depozit de lemne.

Toate programele de lucru — anuale sau periodice — nu trebuiesc să fie ţesute decât din firele toarse din amenajamentele definitive ale pădurilor.

Lăsând deoparte examinarea, fie cât de succintă, a multiplelor chestiuni ce ridică alcătuirea şi aplicarea amenajamentului, mă voi opri la una singură şi la aceasta parţial.

S'a discutat mult şi s'a scris destul asupra dificultăţilor de regenerarea pedunculatului şi gorunului, precum şi asupra scăderei procentului acestor esenţe în arboretele de codru.

In ultimul timp, tot centrul de greutate al cauzelor insuccesului s'a plasat asupra modalităţii de tratament aplicate, a tăerilor progresive.

Concluzia o socotesc cel puţin nedreaptă.

Este mult prea cunoscut oricărui inginer silvic care a pus piciorul pe teren, că tăerile progresive nici pe departe nu s'au aplicat conform principiilor silviculturei.

Această modalitate de tratament nu s'a executat şi dezvoltat decât atât cât i-a permis găurile centurii de oţel a amenajamentului: planul special.

Din considerente de simplicitate şi poate şi poliţiste şi fiscale, cu negarea preceptelor silviculturii, mare parte din metodele de amenajament, adoptate din apus şi în deosebi din Franţa, au fost *contrafăcute* de noi tocmai în punctul cel mai esenţial — modul de fixarea şi realizarea posibilităţii.

Se poate afirma că posibilitatea s'a prescris la noi, numai pe suprafaţă.

Chiar în cazurile când s'a avut impresia că s'a determinat şi pe volum, în fond n'a fost alceva decât indicarea volumului de extras după suprafaţa posibilităţii.

Amenajamentele întocmite stau dovadă, la care se adaugă în deosebi succintele instrucţiuni de amenajament date în trecut de Administraţie.

Planul special al tăerilor de regenerare în codru, ca o consecinţă a posibilităţii pe suprafaţă prescrie şi fixează şablonic:

1. Anul în care să se taie în fiecare parchet (mersul tăerilor);
2. Natura tăerii de aplicat (însămânţare, secundare, etc.);
3. Periodicitatea (rotaţia) la care să se revină, în mediu 8—10 ani;
4. Posibilitatea pe suprafaţă, eventual şi volumul de extras cu ocazia aplicării tăerilor pe suprafaţa respectivă. (In acest caz ultim, s'a zis posibilitatea indicată şi pe volum).

Oricine să mărturisească acum, dacă în aceste condiţiuni mai poate fi în cauză „Codrul cu tăeri progresive".

Cu ocazia participării timp de 4 ani în comisii de amenajări (1912—1916), apoi ca conducător de comisii şi în fine ca şef de ocol, am avut multiple ocazii să constat efectele modalităţii de tratament ale „centurii de oţel", nu ale „tăerilor progresive".

Astfel:

a) Regenerări abundente de gorun, uneori chiar din câte 2 ani de fructificaţie şi care s'au uscat, pe suprafeţe apreciabile, nu numai în grupe sau buchete,

b) Insămânțări abundente pe suprafață, nu în grupe, în deosebi de gorun, când slăbirea boltei coronamentale s'a produs în scurt timp, sau chiar a coincis cu un an de fructificație, sub condiția expresă însă ca să fi revenit în aceste locuri la câțiva ani numai deia tăere

In cele mai multe cazuri când, fie că tăerea n'a fost nici precedată, nici urmată la scurt interval de un an abundent de fructificare, fie că revenirea la suprafețele în regenerare s'a făcut către finele rotației, se întâlnea semințiș de fag și carpen sub gorun, sau semințe de carpen, ulm, etc., dacă arboretul bătrân era din pedunculat.

Alternanța speciilor — Doamne ferește de vre-un cercetător! — era cauza ?

Slăbind consistența, am creiat mediul prielnic de însămânțare, dar dacă nu mai revenim în acelaș loc cu tăeri, fie ele și dirijate, decât după o rotație impusă, de 8 sau 10 ani, desigur că semințișurile de gorun și mai ales de pedunculat, vor dispare, iar în locul lor, sau peste ele, vom găsi fagul, carpenul, etc., adică specii cu fructificație mai deasă și de umbră.

Sub evidența rezultatelor „centurei de oțel cu găuri șablonic spațiate", s'a impus simplu și luminos, ce avem de făcut :

Schimbarea acestei centuri rigide într'una elastică — posibilitatea pe volum — în locul aceleia pe suprafață și putința dată silvicultorului de a acționa, intervenind conform principiilor silviculturii, deci dispariția găurilor șablonic spațiate.

Astfel planul special al amenajamentului să impună numai volumul de extras anual, iar în ceiace privește ordinea tăerilor, natura lor, precum și periodicitatea, să se lase la aprecierea inginerului silvic.

După ce am trecut la conducerea Direcției Reg. Silvice București, odată cu creierea ei, în anul 1930, s'a introdus în toate amenajamentele de codru, în deosebi în pădurile de pedunculat și gorun, prescrierea posibilității pe volum, așa cum s'a arătat mai sus și înlăturarea celei pe suprafață.

Consacrarea acestei modificări s'a săvârșit prin recunoașterea ei definitivă de organele oficiale în anul 1932.

Deși aplicarea posibilității pe volum nu are decât 5 ani, rezultatele peste tot sunt numai încurajatoare și nici nu pot fi altfel.

Inceputul s'a făcut cu complexul „Căscioarele-Vlașca" unde am găsit o stagnare și încătușare aproape totală. Apoi treptat cu lucrările anuale ale comisiilor de amenajamente s'a prescris posibilitatea pe volum și pentru pădurile din ocoalele Mărgineni, Moreni, Ploești, Tisău, Cislău, Gruiu, Țigănești, Verbila, etc.

Revenind acum asupra modalității „tăerilor progresive", în ceiace privește aplicarea ei, în noul cadru trasat prin posibilitatea pe volum, rămâne puțin de adăugat.

Desigur faptul că la gorun și mai ales la pedunculat se prezintă sămânța grea, ani de fructificație rari, esențe exigente de lumină, etc., natura tăerilor va urma progresul regenerărilor pe cale naturală, ajutat continuu și pe cale artificială.

Faptul că aceste tăeri se vor face pe suprafețe corespunzătoare mai mari sau se vor mărgini în anumite cazuri — mai ales din lipsă de însămânțare naturală — la suprafețe mai mici — pâlcuri sau grupe — socotim că nu este cazul să prilejuească paternitatea denumirii unei noui metode de regenerare.

In ceiace privește amenajamentul, mobilitatea necesară silvicultorului se obține în primul rând prin posibilitatea pe volum, nu atât prin metoda de amenajament.

In adoptarea metodelor de amenajament a claselor de vârstă, a afecțiilor revocabile sau chiar cu o singură afectație, etc., nu modalitatea „tăierilor progresive" ne va călăuzi.

OBSERVAȚIUNI CU PRIVIRE LA INTOCMIREA AMENAJAMENTELOR

de Ing. Cons. Stan Stănescu

In rândurile ce urmează, îmi propun a da câteva îndrumări practice pentru întocmirea amenajamentelor, arătând condițiunile esențiale ce trebuie să îndeplinească un bun amenajament.

Aceasta nu pentru motivul că în școală nu s'ar preda în mod suficient cunoștințele technice necesare întocmirei unui bun amenajament, dar pentrucă în practică, se neglijează câte odată părțile cele mai esențiale.

In adevăr, timp de șase ani ,de când am cinstea să conduc Direcția Technică din Casa Pădurilor Statului ,nu rare ori am avut ocaziunea să văd că se trimit spre aprobare amenajamente insuficient studiate și de multe ori inaplicabile.

Astfel, dese ori, Direcţiunile regionale, după ce au primit aprobarea unui amenajament, intervin cerând modificarea lui în părţile esenţiale şi, în special, cerând schimbarea ordinei tăierilor, sub cuvânt că nu se găsesc amatori pentru cumpărarea parchetelor ce conform amenajamentului vin în rând de exploatare şi nici exploatarea în regie nu este rentabilă, dar că au găsit amatori pentru alte parchete mai bine situate, cari conform amenajamentului vin mai târziu în rând de exploatare.

Se întâmplă cazuri, când se intervine pentru modificarea amenajamentelor chiar mai înainte de aprobarea lor, când se găsesc abia în studiul Consiliului Technic. Se înţelege că, nu fără jenă, Casa Pădurilor Statului este nevoită să intervină la Consiliul Technic şi să susţină propunerile Direcţiilor pentru modificarea unor amenajamente abia aprobate sau în curs de aprobare .

Deci prima condiţie pe care trebuie să o îndeplinească un amenajament, este ca să dea posibilitatea ca *exploatarea să fie rentabilă, condiţie fără de care amenajamentul este inaplicabil.*

Astfel, dela început se impune ca mai înainte de a porni la întocmirea amenajamentului unei păduri sau a unui complex forestier, să se facă *un studiu de rentabilitate,* fără de care un amenajament oricât de bine ar fi întocmit în rest, nu se va putea aplica şi rămâne bun de consultat numai ca literatură forestieră, căci Statul ca şi oricare proprietar particular nu se poate hotărî să exploateze pădurea în pierdere, numai de dragul de a o vedea exploatată.

Studiul de rentabilitate trebuie să se ocupe de mijloacele de transport cele mai potrivite situaţiei, costul lor, cheltuelile de exploatare şi întreţinere a acestor instalaţiuni : căi ferate, vagoane, locomotive funiculare, jilipuri, fabrici de cherestea etc., ţinând seamă şi de cota de amortizare a investiţiunilor făcute. Numai după ce în urma unui asemenea studiu se va stabili că exploatarea este posibilă, rămânând şi Statului o rentă acceptabilă, se poate păşi la întocmirea amenajamentului propriu zis.

Mărimea seriilor de exploatare, în afară de celelalte reguli recomandate de ştiinţa silvică, este dar în funcţiune şi de capacitatea instalaţiilor de transport. Pentru ca investiţiunile făcute să renteze şi să se poată amortiza este nevoie a se exploata anual o anumită cantitate de material lemnos.

Aşa dar, la stabilirea seriilor se va avea în vedere ca din ex-

ploatarea lor să rezulte minimum această cantitate, în raport cu revoluţia adoptată.

Iată deci că posibilitatea nu me este indiferentă la stabilirea bazelor unui amenajament, ci ea trebuie să ne asigure o cantitate minimă de material lemnos care să facă exploatarea rentabilă.

La pădurile pentru cari urmează a se aplica regimul codrului cu tăieri succesive, posibilitatea este de recomandat să fie calculată pe volum, deoarece pe lângă că asigură mai mult invariabilitatea cantităţii de material lemnos, dela un an la altul, satisface mai bine interesele culturale ale pădurii, căci agentul de execuţie nefiind obligat să realizeze posibilitatea dintr'un anumit punct, o va recolta de acolo de unde cerinţele culturale ale arboretelor o permit.

Adoptând posibilitatea pe suprafaţă, suntem nevoiţi de multe ori a aplica tăieri definitive în parcelele unde regenerarea nu este încă asigurată, trebuind a interveni pe cale artificială, sau a lăsa tinere semeinţişuri să sufere din cauza lipsei de lumină, până când parcelele respective vor veni în rând de exploatare.

Inainte de a procedat la întocmirea unui amenajament este necesar să ne asigurăm de un plan exact al pădurii, cu toate detaliile necesare : poieni, culmi de dealuri, văi, drumuri principale etc., pe care să se aplice apoi liniile de separaţia masivelor pentru stabilirea parcelelor şi descrierea arboretelor. Dacă nu posedăm un asemenea plan, trebuie să se facă ridicarea în plan, căci credem că după mai bine de 50 de ani de silvicultură în ţara românească, este timpul ca să avem planuri exacte pentru fiecare pădure şi să nu ne mai servim la întocmirea amenajamentelor de harta Statului Major sau de planuri improvizate.

Fără un asemenea plan nu putem calcula posibilitatea cu exactitate şi deci nu putem avea raportul susţinut, ce trebuie să urmărească un amenajament, mai ales la pădurile Statului.

Pentru ajungerea acestui scop, cred necesar, a se înfiinţa pe lângă fiecare Direcţie regională comisii technice de ridicări în plan şi de amenajări.

Cu stăruinţă, în mai puţin de 10 ani, am putea avea toate pădurile ridicate în plan şi amenajate, în mod definitiv.

Cu ridicarea în plan se va face şi hotărnicia pădurei, pentru ca planul să aibă valoare legală faţă de vecini.

TENDINȚE NOI IN AMENAJAMENT

de Ing. Andrei I. Ionescu

Transformările și progresele importante realizate de știința economiei forestiere în întregul ei nu puteau rămâne fără repercusiuni puternice și în domeniul disciplinei amenajamentului.

Oricare ar fi definiția amenajamentului — mai completă și mai precisă după școala germană, mai puțin completă după școala franceză — știința și doctrina modernă fac din amenajamentul pădurilor un ansamblu sintetic al tuturor disciplinelor economiei forestiere, statutul organic și totalitar al pădurei, din care să se deducă metodic, ordonat și clar toate operațiunile technice, culturale și economice ce stabilesc ordinea în timp și spațiu în exploatarea, regenerarea, cultura și ameliorarea pădurei, cu un cuvânt organizează economia pădurei în întregul ei, astfel ca aceasta să dea maximum de randament economico-social.

Socialul — dinamic și pozitiv — este îndeaproape urmărit de economia forestieră modernă, pădurea și producțiunea silvică fiind un mijloc de progres social, progresului colectiv și național trebuind să i se subordoneze valorificarea oricărei bogății deci și valorificarea forestieră.

Știința amenajărei pădurilor este definitiv așezată pe baze adânci experimentale, prin excelență metoda științelor naturale, — și ca metodă de cercetare și ca mijloc de control —, pădurea fiind un organism viu în vecinică transformare și devenire bio-fizică, o asociație vegetală de forma cea mai înaltă pe scara phytosociologică, de un dinamism bine echilibrat, în care toți factorii și toate elementele componente dela sol, cu micro și macro - flora - fauna - și climat (phytoclimat) până la arboret, toate coexistând într'o interdependență absolută și continuă, se confundă într'o perfectă armonie a vieței comune.

E greșală — și de concepție și de practică amenajistă — ideia, pe care am putea-o numi simplistă și care din nenorocire a putut forma o școală întreagă, de a face din amenajament ansamblul operațiunilor cari au de scop exclusiv stabilirea planului de exploatare al pădurei. La noi a predominat și predomină încă această ideie, reducând ca scop amenajamentul pur și simplu, la un permis de exploatare.

Toată ființa și valoarea amenajamentului rezidând în organizarea rațională și integrală a producțiu-

nei şi construcţiunea structurală şi de ansamblu a pădurei viitoare, să fie bine stabilit că aceste scopuri nu le vom putea atinge fără cea mai justă apreciere a condiţiunilor ecologice naturale şi arta de a trage din ele cele mai adequate concluziuni silviculturale.

Amenajamentul întocmit exclusiv în vederea acelui raport „strict susţinut" graţie unor procedee primitive aşa zise „matematice", cărora li se cerea o egalitate absolută în veniturile anuale, — calculul randamentului fiind bazat pe estimaţiuni financiare cu previziuni pentru revoluţiuni de 120—150 şi peste 150 de ani chiar, — metoda pe volum şi pe perioade a lui Hartig, care-şi propunea realizarea aceluiaşi raport strict susţinut, toate acestea au intrat în domeniul istoricului ştiinţei amenajamentului.

Amenajamentul modern e viaţă, e dinamism, el se refuză oricărei ordine rigide prestabilite, şi apriorice: matematica dă numai putere şi supleţe metodei, varietatea, bogăţia şi logica demonstraţiunei; matematica ii dă — atunci când are nevoe — mijlocul de cercetare a variaţiei mărimilor silviculturale în raport cu timpul, variaţia ce suferă o asemenea mărime, — pe care notând-o generic cu M — într'un mic interval dt, pornind dela momentul t, depinde de acest moment şi de mărimea M în acest moment, conducând la o ecuaţie diferenţială

$$d M = F (t, M). dt$$

Matematica dă amenajamentului în unele părţi ale sale posibilitatea de exprimare precisă numerică, mărimile silviculturale reprezentând eminamente aceia ce numim în limbaj matematic variabile statistice:

$$M_1, M_2, M_3 \ldots . Mn$$
$$P_1, P_2, P_3 \ldots . Pn$$

$M_1, M_2, \ldots Mn$ fiind diferitele valori posibile ale unei mărimi, valori din care numai una singură se realizează de fiecare dată, fiecare din aceste valori realizându-se în proporţia indicată

$$\text{de } P_1, P_2, P_3 \ldots . Pn.$$

Amenajamentul nu e de a constrânge şi turna în forme geometrice abstracte structura intrinsecă a pădurei de mâine, ci de a însoţi tratamentul în toate evoluţiile sale permanent adaptate la devenirea pădurei, de a-l însoţi pentru a-l dirija şi controla şi a-l face astfel conştient de el însuşi.

Nu se poate vorbi de un conflict al economicului şi culturalului în amenajament, nici chiar de primatul economic faţă de legile şi principiile silviculturale. Silvicultura şi economia amenajată a pădurei, stau în raporturi armonice de cauzalitate; cultura premerge economicului, tratamentul adoptat pădurii prin amenajament trebuie să fie în primul rând un tratament cultural; amenajarea trebue bazată pe cunoaşterea profund experimentală a tipurilor de arborete — unităţi phytosociologice — cari prin asociere constituesc tipul de pădure, care este mai mult decât suma părţilor componente, adică a arborilor individual. Trebuesc adoptate numai acele metode de tratament cari realizează concomitent şi optimum structural în alcătuirea organică a arboretelor prin technica „tăerei" şi optimum arhitectural în construcţia pădurei viitoare, prin aşezarea spaţială şi conducerea exploatărei; numai aşa producţiunea va fi integrală — deci şi continuă — utilizându-se la plin energiile şi substanţele oferite silviculturei. Fără a se impune — arbitrar — vreo limită posibilităţilor cu care arborii în asociaţiune sunt înzestraţi, producţiunea va fi şi economică — deci şi rentabilă — adică cu cea mai mare masă de utilităţi prin punerea la contribuţie a întregului potenţial staţional, neexcedând niciodată necesarul şi respectând un raport de echilibru între fondul producător şi produsul său.

Deci nici o ideie preconcepută, nici o adoraţiune a prejudecăţilor dogmatice considerate ca sacro-sancte, nici un şablon de metodă de amenajare, fie chiar „clasică" aplicată cu regretabila confuzie între ceiace este cu ceiace ar trebui să fie; libertate în acţiune şi metodă, libertate în concepţie; criteriul amenajamentului e realizarea lui şi realizările, creaţiile în adevăratul înţeles al cuvântului detestă copiile, imitaţiunile, generalizările de metode-tipare.

Codrul regulat cu „tăeri succesive" aplicat oricum şi oriunde, fără să intereseze viaţa şi economia arboretelor componente, crângul compus aplicat în pădurile de fag, de şleau fără stejar pedunculat, de gorun din regiunea dealurilor cu soluri grele, au adus incalculabile prejudicii pădurilor noastre; origina răului stă nu numai în greşita aplicare a metodei ci în metoda însăşi.

Nu trebue angajată ştiinţa şi technica amenajărei pădurilor din ţara noastră în anumite direcţiuni pe bază de consideraţiuni abstracte teoretice sau pentru simplul motiv că ne găsim în faţa unor metode declarate infailibile în Germania, Franţa, etc.

Suntem cu o infinită bogăţie şi varietate de tipuri de arborete şi — ca consecinţă — tot aşa de variate tipuri de păduri, în care factorii climatici, edafici şi biotici se schimbă la fiece pas creind tot atâtea climax-uri pentru pădure. Amenajamentul să-şi tragă de aci forţele, metodele şi isvoarele sale.

Natura ni se oferă sub aspecte complicate. Când o cercetăm, când o întrebăm ca amenajişti, ea ne răspunde, însă în acelaş timp cu răspunsul la întrebarea pusă, ea răspunde de asemenea şi la mii de alte chestiuni la care noi nu gândeam. Toate aceste răspunsuri se întreţes şi se confundă. Arta şi ştiinţa amenajistului încercat constă în a şti să se conducă în acest imens labirint de fapte şi fenomene şi de a distinge prompt cea mai bună metodă.

Ne trebue însă pasiunea cercetătorului, pasiunea de laboratorul naturei. Ne trebue amenajistul de şantier care să nu descurajeze în faţa greutăţilor întâmpinate, care să nu fie numai un slujitor rece al tehnicei sale ci şi un însufleţit al profesiunei care-şi prelungeşte ideia şi concepţia în fapta dinamică şi creiatoare. Iată ce cer tendinţele noi ale amenajamentului.

LEGEA PENTRU COMPLECTAREA ART. 1 DIN C. S. ŞI APLICAREA EI.

de Isp. silv. Emil Palladi

Dacă până în anul 1930, Statul a arătat o oarecare indiferenţă pentru viitorul pădurilor dela şes, prin nesupunerea lor la regimul silvic, intervenţia legei pentru complectarea art. 1 din C. S. a fost o binefacere pentru patrimoniul forestier particular trecând o însemnată parte a acestuia la adăpostul legiuirilor silvice.

Starea de lucruri ce a dăinuit până în 1930 situa proprietatea forestieră particulară dela şes în două categorii: supuse regimului silvic şi nesupuse regimului silvic. Ori atâta timp cât la baza C. S. reglementarea exploatărilor şi culturii pădurilor era inspirată de grija menţinerii şi promovării pădurilor, bazat pe consideraţiuni technico-culturale, nu era admisibil ca aceiaşi categorie de păduri să fie supuse la două tratamente diferite, să se admită, cu alte cuvinte, pentru a exemplifica starea de lucruri de până atunci că: păşunatul practicat în arboretele de vârstă mai tânără în pădurile nesupuse regimului silvic nu le-ar fi putut cauza acelaş rău ca atunci când s'ar practica în pădurile supuse regimului

silvic; sau exploatarea arboretului la revoluții prea scurte nu ar conduce la secătuirea tulpinilor, degradarea arboretului, echivalent cu defrișarea, care însă se desfășura mai lent în timp.

Dacă, cum am arătat mai sus, intervenția salutară a statului s'a produs, trecerea dela regimul de oarecare libertate în folosința pădurilor, la acela de restrângere a dreptului de a dispune în ce privește exploatarea pădurilor nou supuse regimului silvic, a fost prea tranșantă, provocând nu numai greutăți în amenajarea lor prin aplicarea bruscă a celorlalte dispoziții ale C. S. ce le impunea noua situație de păduri supuse regimului silvic, dar organele de regim silvic au întâmpinat și întâmpină de multe ori rezistența proprietarilor cari în oarecare măsură își justifică atitudinea prin desechilibrul bugetar ce le-a provocat noua stare de lucruri.

Intr'adevăr, aceste păduri, în general, fiecare în parte, de mică suprafață, s'au exploatat în trecut la vârsta de 5—10 ani, atât pentru considerentul că proprietarii urmăreau perceperea veniturilor chiar mai mici, dar la intervale cât mai scurte, dar și pentru motivul că materialul rezultat își găsea debușeul în general în satele vecine, pentru gospodăriile rurale ce reclamau material subțire.

Prin supunerea la regimul silvic aceste păduri au fost puse în mod automat într'o perioadă de așteptare relativ lungă de 10—15 ani, pentru a ajunge la vârsta de 20 ani a revoluției normale admisibile la pădurile de șes.

Abilitatea inginerului amenajist de a împăca în oarecare măsură atât interesele proprietarului, prin o încadrare a acestora în prevederile legiuirilor silvice, au condus la forțarea, printr'o mai largă interpretare, a art. 6 și 8 din Regulamentul Legii Modificatoare a Codului Silvic, pentru a evita o perioadă de așteptare prea lungă, sau a apelat la lucrările culturale, un slab paleativ în echilibrarea bugetului proprietarului.

Dacă la aceste păduri reducerea revoluțiunilor prin aplicarea art. 6 și 8 din Regulamentul Legii Modificatoare a Codului Silvic nu a avut întotdeauna justificarea dată de legiuitor iar executarea operațiunilor culturale nu urmărea în primul rând scopul technic cultural, mijloacele la care s'a apelat au fost dictate de necesitatea imperioasă a unei tranziții dela o situație la alta care trebuia efectuată cu sacrificii mai ușor suportabile de proprietarii vizați. Introducerea unui amendament la art. 8 din Regulamen-

tul Legii Modificatoare a Codului Silvic putea să-l facă aplicabil şi în cadrul exploatărilor acestor păduri, în scopul producerii materialelor de mici dimensiuni reclamate de necesităţile gospodăriilor rurale, unde îşi găseau debuşeurile până acum aceşti proprietari, fixându-se o revoluţie care să reprezinte o medie între aceia aplicată de proprietar până acum şi aceia normală de 20 ani fixată pădurilor de şes.

O altă soluţie ar fi fost introducerea unui amendament la acelaş articol care ca măsură provizorie, în cadrul a 2—3 revoluţii să fi admis trecerea mai lentă dela vârstele atât de mici la care se exploatase aceste păduri la aceia normală de 20 ani pentru a nu se da ocazie la interpretări puţin forţate, de care am amintit mai sus şi care prezintă pericolul permanentizării.

SPRE NOUI ORIZONTURI.

de Ing. I. Dăscălescu

Caracterul conservator al legiuirilor noastre silvice a imprimat amenajamentelor un principiu, pe care în mod vag, legea l-a concretizat prin cuvântul *continuitate*. Noţiunea este precizată în sensul continuităţii exploatărei produselor principale, la care rezultat urmează să se ajungă prin stabilirea posibilităţii.

Se înţelege că acest principiu de bază legal impune amenajamentelor anumite doctrine, de care însă nu s'a putut ţine seamă întotdeauna.

In general întocmirea unui amenajament are a se ocupa de două laturi deopotrivă de importante:

1) Latura culturală menită să satisfacă principiul legal al continuităţii, cu care ocazie se stabileşte tratamentul cel mai propriu de aplicat arboretelor în vederea unei cât mai complecte regenerări cu esenţele cele mai proprii regiunei, şi

2) Latura economică menită să asigure exploatărei o cât mai mare rentabilitate.

De obiceiu însă la întocmirea amenajamentelor la noi în ţară, nu totdeauna s'a găsit mijlocul de a se armoniza aceste două laturi ale problemei şi adesea s'a căzut în una din cele două extreme, ajungându-se la rezultate dezastruoase.

Era şi natural.

Unele amenajamente ocupându-se numai de latura culturală,

şi neglijând pe cea economică, au dus la imposibilitatea exploatărei materialului lemnos. Posibilitatea fiind răspândită pe mari întinderi, scoaterea materialului cerea mari investiţii în mijloacele de scoatere, ceiace ar fi făcut exploatarea nerentabilă. Amenajamentul a rămas în cartoane şi acestea au fost cazurile cele mai fericite.

S'a întâmplat însă, ca exploatarea să prezinte oarecare rentabilitate şi atunci s'a extras — cu sau fără ajutorul cozilor de topor — materialul cel mai de frunte şi astfel cerinţele atât de riguroase ale amenajamentului cultural, au fost de formă satisfăcute, rezultând în schimb o sărăcire a masivelor în esenţe preţioase şi deci, imposibilitatea obţinerei unei regenerări cu seminţe din arbori perfect sănătoşi.

Astfel au rezultat întinse suprafeţe acoperite cu păduri brăcuite pentru refacerea cărora e nevoie de bani şi timp.

Alte amenajamente — şi acestea sunt cele mai multe — alunecând pe latura economică, au introdus în pădurile noastre revoluţii tranzitorii scurte cu lungi perioade de aşteptare, satisfăcând principiul continuităţii numai în sensul existenţei pădurei, fără preocupare de raportul susţinut. Implicit, graba în exploatare justificată prin necesitatea amortizărei căilor de transport, a introdus modalitatea de tratament a codrului cu tăeri rase, de cele mai multe ori anticulturală pentru pădurile în cauză.

Controlul ineficace exercitat asupra aplicărei acestor amenajamente ne oferă astăzi tristele aspecte din munţii Vrancei, Lotrului, Ciucului, Bihorului, Mureşului, etc. Regiuni întinse, altădată impresionant de frumoase prin măreţia codrului, sunt ruinate, sărăcite şi scoase pentru multă vreme din complexul producţiunei forestiere.

Insăşi capitalul lemnos a fost atacat. Este numai o iluzie că mai avem încă mari rezerve lemnoase.

După o ultimă statistică, clasele de vârstă în pădurile noastre reprezintă un procent în raport cu întreaga suprafaţă a pădurilor, după cum urmează :

dela	0— 20 ani	o suprafaţă de	32,2%
„	21— 40 ani	„	19,0%
„	41— 60 ani	„	12,5%
„	61— 81 ani	„	11,2%
„	81—100 ani	„	10,6%
„	100—120 ani	„	14,5%

față de o medie de 16,6% pentru fiecare din clasele de vârstă de mai sus.

Unde este conservatorismul imprimat cu atâta grije în legiuirile noastre silvice? S'a ajuns mai repede decât ne-am fi închipuit la desorganizarea producției forestiere.

Dar ceva trebue făcut, căci proprietarii răsleți ce mai au încă mici porțiuni de păduri exploatabile, nu pot fi obligați să nu-și valorifice capitalurile lor. Și trebue intervenit mai înainte de a se epuiza și ceiace a mai rămas.

Statul, ca cel mai mare proprietar de păduri și ca factor răspunzător de viitorul producției forestiere, trebuie să intervie.

Numai el poate avea mijloacele necesare de a gospodări așa fel încât culturalul să fie armonizat cu economicul și numai el poate gospodări coordonând producția forestieră cu celelalte ramuri de producție, căci economia silvică trebuie să fie considerată ca făcând parte integrantă din totalul factorilor de producție a țărei.

Numai o economie organizată și coordonată cu alte economii poate fi rentabilă în adevăratul sens al cuvântului și numai astfel își poate îndeplini rolul în economia generală.

Pentru aceasta se cere ca tot Statul să asigure producțiunei forestiere o continuitate în produse principale în timp, satisfăcând astfel principiul înscris în legile existente.

In aceste condițiuni părțile componente ale patrimoniului forestier — masive păduroase, păduri și trupuri de păduri, — nu se mai pot considera ca economii independente și nu pot avea planuri de exploatare și regenerare dictate numai de circumstanțe locale și de interesele fiecărui proprietar în parte.

Pe aceste considerente, amenajamentul s'ar putea defini ca *fiind totalitatea măsurilor de organizare și coordonare ce se prescriu patrimoniului forestier, pentru ca asigurându-i conservarea și ameliorarea, în condiții de rentabilitate maximă, să contribue la propășirea economiei generale din care face parte.*

Amenajarea unei păduri trebue să fie o lucrare, care să se încadreze în Planul general de amenajare a patrimoniului forestier.

La prima vedere lucrul pare imposibil. Cum s'ar putea preciza rolul unei mici păduri în economia silvică a unei țări, spre a i se prescrie bazele de amenajare în concordanță cu planul general al patrimoniului forestier?

Din fericire însăşi aşezarea pădurilor şi gruparea lor într'un acelaş bazin de scoatere, sau într'o oarecare regiune industrială, sau de consumaţie, etc., este de natură a uşura problema ce se pune. S'ar forma mari unităţi economice în regiunile respective, iar toate pădurile ce intră într'asemenea regiune, s'ar încadra într'un plan economic general al regiunei respective.

Fiecare din aceste regiuni economice va fi supusă unui studiu bine aprofundat şi complet, când s'ar lua în considerare toţi factorii de producţie forestieră în corelaţie cu economia generală a regiunei şi a ţărei.

Prin extensiunea prevederilor din legiuirea silvică din 1930, referitoare la asociaţiile de proprietari de pe acelaş bazin pentru exploatarea în comun a pădurilor, Statul trebue să intervie pentru a reglementa şi asigura o producţie continuă, în cadrul unei aceleiaşi regiuni economice, determinate după unul din criteriile care ar caracteriza noţiunea de regiune economică. Această intervenţie nu va fi limitată numai la organizarea producţiei, ci îşi va întinde activitatea şi în domeniul refacerei patrimoniului forestier.

Chiar când Statul nu ar fi interesat într'o oarecare regiune economică, va trebui să-şi spue cuvântul şi să dirijeze exploatarea.

Un asemenea amenajament unic, întocmit pentru o întreagă regiune economică, urmează să se sprijine însă pe statistici real întocmite, care să stabilească aportul fiecărui proprietar de pădure din regiune, pe baza căruia i se vor fixa cotele de beneficii sau de cheltueli, cazul din urmă având aplicare când în proprietatea respectivă sunt lucrări de refacere.

Se poate întâmpla însă ca aceşti proprietari să nu fie în stare a suporta aceste cheltueli. In această situaţie Statul va deveni proprietar indiviz pe o cotă parte din proprietatea respectivă.

O asemenea Comisie de Amenajeri pentru o regiune economică, va trebui să fie compusă din specialişti din toate ramurile de ştiinţe referitoare la lucrările silvice şi economice. Ele vor activa în comisii restrânse, fiecare după specialitate, coordonându-şi apoi rezultatele obţinute în consfătuiri periodice.

Unitatea de exploatare o va forma regiunea economică şi nu trupurile răsleţe de păduri, starea normală şi deci menţinerea raportului susţinut urmând a se realiza pe regiuni economice şi nu pe păduri.

Posibilitatea regiunei economice va putea varia în limite largi, însă întotdeauna sub posibilitatea normală a regiunei, formându-se astfel un fond de rezervă, care va putea fi atacat în caz de nevoie, fie pentru a satisface o favorabilă conjunctură economică, fie pentru a face faţă unor cheltueli mari neprevăzute, fie pentru a acoperi un gol produs din diferite cauze în economia generală a ţărei.

In sânul unei aceleaşi unităţi economice de producţie, se vor aplica regime şi tratamente diferite în funcţie de optimul natural coordonat cu rentabilitatea modului de regenerare.

Planul general de exploatare se va întocmi în vederea asigurării raportului susţinut şi creierei fondului de rezervă pentru regiunea economică respectivă, ţinându-se seamă în limite largi şi de desvoltarea căilor de transport mecanizate. Acest plan general de exploatare, făcând parte integrantă din planul de amenajament al întregului patrimoniu forestier, nu va putea fi revizuit decât numai în cadrul acestora.

Planul special de exploatare va fi în întregime adaptat planului de desvoltare raţională a căilor de transport. El va putea fi controlat cât mai des : prin acest control se vor cerceta rezultatele regenerării, fără a se influenţa asupra posibilităţii, al cărei quantum rămâne mai mult sau mai puţin fixat prin planul general.

Planul de operaţii culturale se va întocmi pentru perioade scurte — maximum 10 ani — cu prescripţiuni bine precizate şi conduse de specialişti. Deşi intensitatea şi rentabilitatea produselor principale este asigurată prin planul general, totuşi în cazul posibilităţilor de scoatere a materialului, interesul economic al produselor rezultate din aceste operaţii culturale, nu va fi neglijat, satisfăcându-se astfel mai intens şi la timp cerinţele culturale ale arboretelor.

Planul de reîmpădurire va ocupa un loc de frunte mai ales în unităţile economice în care majoritatea suprafeţelor conţin arborete brăcuite sau degradate. Prin aceste planuri se va aranja şi îndruma regenerarea parchetelor exploatate, astfel ca să se obţie ameliorarea domeniului forestier, prin sporirea procentelor de esenţe valoroase, ridicându-se capacitatea de producţie. Paralel cu aceasta se va activa şi în domeniul corecţiunei torenţilor, refacerei terenurilor degradate, etc.

In concluzie :

Este necesară intervenţia Statului, în vederea organizărei pro-

ducției forestiere, pentru ca aceasta să se poată încadra în complexul economiei generale. Producția trebue să fie continuă în timp, situație ce nu se poate obține decât prin contribuția întregului domeniu forestier, indiferent de proprietar. Pentru aceasta trebue stabilită capacitatea de producție a tuturor pădurilor, și apoi căutate modalitățile de realizare a acestei producții. Intreg patrimoniul forestier al țării va fi împărțit în unități economice regionale, caracterizate printr'un specific oarecare, unități ce se vor amenaja în întregul lor, după normele arătate mai sus.

Rezultatele vor fi de natură a reglementa și organiza producția forestieră, dându-i caracterul de continuitate ; întreg domeniul forestier va activa în economia generală a țărei, asigurându-se o rentă perpetuă tuturor proprietarilor de păduri, care, pentru mulți, este numai o ficțiune sau un provizorat dăunător intereselor generale ; patrimoniul național se va îmbunătăți prin ridicarea valorii pădurilor și în cele din urmă Statul — ca cel mai eficace conservator de păduri — își va mări proprietatea, ca o compensație a sacrificiilor ce le face prin investiții și prin cheltueli de refacere.

Pentru toate acestea însă, se cere ca pentru o durată de timp venitul pădurilor să fie în parte cel puțin, alocat însăși nevoilor acestora.

CONSTATĂRI ȘI PROPUNERI IN LEGATURA CU PROBLEMA AMENAJĂRII PĂDURILOR STATULUI

de Ing. Emil Bendescu

Problema amenajării pădurilor statului este încă deschisă, în sensul că nu s'a ajuns până acum la acea situație, în care, întocmai ca într'un mecanism perfect, în fiecare an să se pună numai problema revizuirii unui anumit număr de amenajamente.

Precizez, că pentru atingerea acestui țel ar urma ca amenajamentele să se întocmească numai pe ocoale, nu ca până în prezent pentru câte una, două sau mai multe serii, după capacitatea de muncă a șefului de ocol.

Pentru rezolvarea acestei probleme, vechea Casă a Pădurilor își crease un personal tânăr și destul de numeros, destinat special lucrărilor de amenajare și ridicare în plan.

Prin aceste comisiuni s'au realizat lucrări frumoase, iar ca

mărturie stau şi astăzi planurile păstrate în depozitul Casei Pădurilor şi amenajamentele unui impresionant număr de ocoale.

In 1930, Direcţia G-rală Caps, din nevoia de personal pentru încadrarea ocoalelor, a desfiinţat aceste comisiuni, urmând ca problema amenajării pădurilor statului să fie rezolvată de fiecare Direcţiune regională în parte, fie prin utilizarea şefilor de ocoale, fie prin crearea de comisiuni pe termen scurt, cu scopul limitat la anumite păduri, a căror valorificare se cerea urgent.

Rezultatul a fost sub aşteptări, poate şi pentru considerentul că începând cu 1930, s'a cerut Direcţiunilor regionale să părăsească sistemul amenajamentelor sumare şi să prezinte amenajamente complect studiate, bazate pe planuri exacte şi botezate, pentru a le deosebi, „Amenajamente definitive".

Concludent este exemplul furnizat de unica comisie de amenajări existentă astăzi în Centrala Casei Pădurilor, care — complectată cu doi, trei ingineri diurnişti din raza Direcţiunii Chişinău — a amenajat în trei ani (1933—1935) aproape întreaga suprafaţă păduroasă a acestei Direcţiuni, adică 173.000 hectare.

Nici o altă Direcţiune regională n'a reuşit să înfăptuiască o asemenea lucrare, cu un preţ atât de mic la hectar şi în condiţiuni technice atât de bune, utilizând celălalt sistem : al comisiunilor formate din şefi de ocoale sau din şeful de ocol şi ajutoarele sale.

Rezultatele nici nu puteau fi altele, căci în mod curent, nu i se poate cere unui şef de ocol — versat în deobşte în valorificări de produse — să aibă ochiul şi practica unui inginer care a lucrat 4—5—9 ani, numai la lucrări de amenajare.

O altă constatare care se impune, este trecerea inexplicabilă a acestei probleme — în ultimul timp — pe un plan tot mai scoborât, în ce priveşte interesul ce i se arată.

Intr'adevăr probabil sub preocuparea continuă de a se diminua cheltuelile, se alocă anual o sumă insuficientă în raport cu necesităţile crescânde ale Direcţiunilor regionale, apreciate chiar pentru personalul de care dispun azi.

In anul trecut s'a mers chiar până acolo, încât bugetul eliminase la cheltueli programul realizărilor pe acel an în ce priveşte lucrările de amenajare.

In aceiaşi ordine de idei, amenajamentele primite dovedesc uneori o complectă lipsă de interes, concluzie trasă deocamdată

numai din confruntarea la birou a datelor conţinute în statistica generală şi descrierea parcelară, cu soluţia ce se dă prin bazele de amenajare adoptate.

Dar dacă mai citâm şi cazurile, în cari la un an sau doi, după aprobare, se constată că amenajamentul este inaplicabil pentru consideraţiuni de rentabilitate şi se cere modificarea lui, nu ajungeţi şi D-voastră la concluzia de mai sus ?

Cu drept cuvânt suntem îndreptăţiţi să ne întrebăm :

Este nevoie oare ca pentru menţinerea acestei probleme pe primul plan al preocupărilor noastre să se apeleze la sistemul reclamei, al propagandei sau al convingerii fiecărui inginer în parte ?

Presupunând că s'ar rezolva favorabil chestiunea fondurilor şi a personalului şi că ar urma să se soluţioneze numai problemele pur technice : fixarea bazelor de amenajare plecând dela datele culese pe teren, astfel ca să se asigure o anumită rentabilitate exploatărilor, cui revine această sarcină ?

Natural primele propuneri vor fi făcute de şeful comisiunii de acord cu restul membrilor.

Remarcăm că un amenajament al pădurilor statului este privit la Consiliul Technic ca reprezentând punctul de vedere al Ad-ţiei Casei Pădurilor, în rezolvarea problemelor ivite cu ocazia amenajării acelor păduri, astfel ca să se asigure regenerarea lor în esenţele nobile caracteristice acelei regiuni şi valorificarea rentabilă a produselor rezultate din exploatare.

In prezent amenajamentul întocmit de şeful ocolului este „văzut" de Serviciul technic al Direcţiunii regionale respective, apoi de Serv. amenajărilor din Direcţia Technică şi în fine este îndreptat către Consiliul Technic pentru avizare.

In aceste condiţiuni se poate spune că amenajamentul reprezintă punctul de vedere al Ad-ţiei Casei Pădurilor ?

Trebue să mărturisim, că şi această filieră s'a creeat numai de câţiva ani ; în trecut amenajamentele întocmite de ocoale, soseau la Casa Pădurilor — cu mici excepţii — fără nici o viză din partea Direcţiunilor regionale.

Această lacună era complectată de faptul, că Consiliul Technic conţinea în completul său aproape regulat pe Directorul amenajărilor şi Directorul exploatărilor din Casa Pădurilor, cari

cunoşteau problemele la ordinea zilei în legătură cu valorificarea pădurilor din diferitele regiuni ale ţării.

Astăzi Consiliul Technic a refuzat să se mai pronunţe asupra problemelor de gospodărie internă, cum este de exemplu constituirea în serii a pădurilor unui ocol. Sunt cazuri de asemenea, şi foarte numeroase, când Consiliul Technic conchide pentru modificarea bazelor unora din amenajamente.

Cine studiază şi susţine întâmpinarea?

Vrem să demonstrăm cu alte cuvinte necesitatea creerii unor organe speciale, care să studieze şi să fixeze cadrul general al fiecărui amenajament, înlăuntrul căruia comisiunile şi până atunci şefii de ocoale să redacteze amenajamentele. Aceste organe ar urma să funcţioneze pe lângă Direcţiunile regionale şi Ad-ţia Casei Pădurilor şi să armonizeze interesele culturale cu cele economice ale pădurilor, pe regiuni. In plus atât amenajamentele cât şi întâmpinările ar avea o altă greutate. Pe lângă Direcţiunile regionale, acest organ format din şeful serv. technic, şeful serv. comercial, inspectorul de control şi şeful ocolului respectiv, sub preziden̦ia directorului regional, ar studia şi contrasemna amenajamentul ca reprezentând punctul de vedere al acelei Direcţiuni.

In centrul Ad-ţiei Casei Pădurilor, actualul Comitet de direcţie, complectat cu directorul technic şi comercial, inspectorul de control general al Dir. regionale respective şi şeful serv. amenajerilor ca referent, ar urma să dea viza de: bun pentru înaintare spre aprobare la Ministerul de Domenii.

Un amenajament trecut printr'o asemenea ierarhie, necesară într'o instituţie care administrează o suprafaţă de atâtea hectare şi unde deci problemele ce se ivesc, sunt variate şi noi la fiecare pas, n'ar mai putea fi acuzat că este întocmit „sub obsesia ideii de rentabilitate".

Concluzii:

Se impune revenirea la trecut şi refacerea vechilor comisiuni centrale de ridicări şi amenajări, care reprezintă în momentul de faţă, sistemul cel mai eficace şi mai economic pentru amenajarea pădurilor statului.

Să se acorde fonduri cât mai mari pentru a facilita amenajarea unor suprafeţe cât mai întinse în viitoarea decadă.

In fine opinăm pentru creearea unor organe speciale pe lângă Direcţiunile regionale şi Ad-ţia Casei Pădurilor, obligate a-şi pune viza pe amenajamente, pentru a stimula pe de o parte pe autorii acestor lucrări, convingându-i că trebue să pună toată bunăvoinţa în alcătuirea lor, iar pe de altă parte pentru a ridica prestigiul acestor lucrări în faţa Consiliului Technic.

Am crezut de datoria mea, să atrag atenţia asupra acestei probleme veşnic la ordinea zilei şi totuşi încă nesoluţionată.

AMENAJAMENTUL IN LEGISLAŢIA FORESTIERA ROMANEASCA

de Ilie C. Demetrescu

Intrebuinţarea expresiei amenajament în compunerea titlului de mai sus ne este impusă, şi anume, de tema generală, care ne-a prilejuit acest articol. Păstrându-ne în cadrul accepţiei stricte a legislaţiei noastre silvice, ar fi trebuit să zicem, poate: „Planul economic al pădurii în legislaţia...". Intr'adevăr, aşa cum se prezintă lucrurile astăzi, amenajamentul a devenit un caz particular al acestuia.

Obligaţiunea legală a reglementării exploatării pădurii pe baza unui plan economic, o aflăm pentru prima dată în legislaţia Moldovei. „Pravila pentru cruţarea pădurilor de pe moşiile mânăstireşti şi altele" din 1843, pretinde unei categorii de proprietari (Mitropolia, episcopiile, mânăstirile pământene şi închinate, „Obşteştile aşezământuri", ocnele, etc.) „de a măsura şi a împărţi pădurile în parcheturi regulate".

„La pădurile de stejar sau de brad pe fieşte-care moşie", numărul parchetelor anuale trebue să fie cel puţin 80; în rest, de cel puţin 40. Deasemenea se mai punea obligaţia lăsării de rezerve (seminceri) şi anume „câte un copaciu la fieşte-care prăjină de loc din copacii cei tineri şi mai drepţi şi în d'opotrivă rărime". Intr'un termen dat, urmează a se depune la logofeţia dreptăţii o copie a planului, adeverită de inginerul ce l'a lucrat. Predarea parchetelor se făcea de ispravnic prin întocmirea unui proces verbal („jurnal") la faţa locului. Planul economic de reglementarea exploatării pădurilor respective, dimpreună cu prevederile legii conţin elementele esen-

ţiale ale unui amenajament : continuitatea şi ordinea tăerilor, stabilirea unei posibilităţi (pe suprafaţă), regimul şi tratamentul, revoluţia. Toate acestea sunt formulate, se înţelege, într'un mod foarte rudimentar.

Odată cu codicele silvic din 1881 apare în legislaţia noastră forestieră expresia amenajament, împrumutată din cea franceză. Art. 4 statorniceşte : „Pădurile supuse regimului silvic nu se vor exploata decât după un amenajament făcut de o comisie specială şi aprobat prin decret regesc". Din punctul de vedere al intereselor obşteşti, scopul urmărit de această dispoziţiune era conservarea pădurilor, cât şi împlinirea unor scopuri economice locale. Aceste lucruri sunt exprimate de art. 5 astfel : „Amenagiamentele vor avea în tot-d'a-una în vedere conservarea pădurilor şi se vor face conform sciinţeĭ, în vederea circumstanţelor economice locale". Deosebit de acestea, nici o altă explicaţie sau definire. Totul este lăsat la libera dispoziţie a comisiei speciale şi a autorităţilor silvice.

Patru ani mai târziu, intervine regulamentul pentru aplicarea anumitor articole ale codicelului silvic. Cele privitoare la amenajament nu numai că sunt desvoltate în amănunt, dar sunt chiar şi împlinite cu mult peste conţinutul lor în lege. Pentru pădurile statului se prevede obligaţiunea ca amenajamentul să fie întocmit „în vederea producerii lemnului pentru lucru şi industrie, reclamat de necesităţile generale ale ţĕreĭ". In cazul celorlalte păduri supuse regimului silvic pe consideraţiunea naturii proprietăţii, „se va tinde, pe cât posibil, a se obţine aceleaşĭ rezultate ca şi pentru pădurile Statului, ţinêndu-se sémă şi de interesele proprietarilor, precum şi de alte circumstanţe economice locale" (art. 20). Din enumerarea elementelor amenajamentului (art. 21), rezultă că este vorba de amenajamentul propriu zis, cu continuitatea tăerilor. Pentru „pădurile particulare" supuse regimului silvic pentru consideraţiuni de protecţie şi de protejare sau de bună voie, regulamentul prevede la art. 28 : „Lucrările de amenagiare... se vor face cu privire la buna conservare a acestor păduri, satisfăcênd, pe cât posibil, şi interesele proprietarilor acestor bunurĭ". Prin enumerarea elementelor constitutive ale amenajamentului nu se pune obligaţiunea continuităţii tăerilor. Aşa dar, codicele silvic din 1881 deosebeşte două regimuri în ceea ce priveşte cultura pădurilor :

1) Conservarea acestora şi producţiunea unui anumit fel de lemn, cu continuitatea tăerilor ;

2) Conservarea pădurilor.

Acestor obiective le corespund două tipuri de amenajamente, fără însă să se prevadă două denumiri deosebite.

Potrivit legilor noastre silvice în vigoare, obligaţia comună şi totodată esenţială impusă tuturor pădurilor supuse regimului silvic este aceea de a nu se face exploatări decât pe baza unui plan economic aprobat de autorităţile silvice.

Codul silvic din 1910 distinge trei forme propriu zise de asemenea planuri economice şi încă una provizorie :

1) Amenajamentul ;
2) Regulamentul de exploatare :
3) Studiul sumar ;
4) Studiul provizoriu.

Amenajamentul [1]) este obligatoriu pentru exploatarea pădurilor enumerate la art. 1, alin. a, b, c, şi d, adică pentru toate pădurile persoanelor juridice sau pentru cele ale persoanelor particulare stăpânite în indiviziune cu vreo persoană juridică. Tot aici se alătură şi pădurile moşnenilor şi răzeşilor stăpânite în indiviziune.

Legea pentru pădurile de protecţie din 20 Aprilie 1935 extinde obligaţia amenajamentului şi asupra mai multor categorii de păduri definite într'ânsa ca de protecţie.

Ceea ce trebue să se înţeleagă prin amenajament, ne arată art. 3, al. 1 din codul silvic : „Amenajamentul va fi făcut în urma unui studiu amănunţit al circumstanţelor fizice şi economice ale pădurii. El va avea de scop fixarea condiţiunilor şi a modului de exploatare, stabilirea posibilităţii în vederea continuităţii exploatării produselor principale [2]), asigurarea regenerării pădurii cu specii de valoare proprii regiunii şi producerea lemnului de lucru şi construc-

---

1) Intr'o lucrare a noastră în limba germană am tradus expresia «amenajament» prin : Wirtschaftsplan vollen Umfanges (Plan economic propriu zis); regulament de exploatare prin Wirtschaftsplan beschränkten Umfanges (P. e. redus), iar studiul sumar prin Sumarisches Programm.

2) Regulamentul din 6 Iulie 1921, pentru aplicarea legii modificatoare prevede prin art. 2 : «La pădurile ce se vor exploata pe bază de regulament de exploat. sau amenaj., revoluţia normală se poate împărţi în perioadă de exploat. şi perioadă de aşteptare».

In ceea ce priveşte amenajamentul, această prevedere este contrară literii şi spiritului art. 3 al. 1 din codul silvic.

ţiuni în locurile unde natura terenului şi a esenţelor va permite aceasta".

Regulamentul de exploatare este cerut ca o obligaţie minimală pentru „celelalte păduri particulare" (art. 1, al. b) supuse regimului silvic, adică pentru pădurile de protecţie (Art. 1, al. e, f, g şi h) şi pentru cele particulare supuse regimului silvic de bună voie (art. 1, al. i). Pădurile cari au fost ulterior supuse regimului silvic [1]), intră deasemenea sub imperiul acestei obligaţiuni. Definirea regulamentului de exploatare se face în oarecare măsură de art. 3, al. 2. care indică drept scop al acestuia : „conservarea acelor păduri şi a regenerării lor cu specii de valoare proprii regiunii în care vor fi situate".

Ambele aceste forme de planuri economice trebuiau să fie aprobate prin decret regal.

Studiul sumar este prevăzut de art. 6, pentru pădurile supuse regimului silvic, a căror întindere va fi mai mică de 25 ha [2]). El este examinat de Consiliul technic şi aprobat de Ministru. Altfel, nici un fel de definire a acestei forme de plan economic. Incercarea regulamentului din 6 Iulie 1921 de aplicare a legii modificatoare, de a diferenţia studiul sumar de celelalte două forme ale planului economic după durata exploatării (art. 2) o considerăm nereuşită.

Forma provizorie de plan economic — după textul codului „anumit studiu" — este prevăzută de art. 6 „numai pentru pădurile Statului şi ale moşnenilor". Definirea şi indicarea bazelor sale se va face de minister „prin regulamentul de aplicare a acestei legi şi ţinându-se seamă de principiile stabilite prin art. 3". Regulamentul din 6 Iulie 1921 pentru aplicarea legii modificatoare, îl asimilează în cazul pădurilor moşneneşti indivize cu studiul sumar (art. 17).

Din acest examen al chipului cum a evoluat obligaţia exploatării pădurilor noastre pe bază de plan economic aprobat, se pot formula următoarele constatări :

---

1) Şi anume cele prevăzute de legea din 7 Iulie 1930 pentru completarea şi modificarea art. 1 şi 40 din codicele silvic din 1910.

2) Legea modificatoare din 16 Sept. 1920 ridică limita superioară a suprafeţei pădurilor ce pot fi exploatate numai pe bază de studii sumare, la 100 ha. Se păstrează vechea limită superioară de 25 ha numai pentru pădurile de munte (Art. IV). Legea pentru pădurile de protecţie din 20 Aprilie 1935 desfiinţează această formă de plan economic «pentru toate pădurile ţării, mai marî de 5 ha». Nu ne arată însă ce este de făcut în cele mai mici de 5 ha.

1) Categoriile de păduri asupra cărora se aplică această obligaţiune au fost continuu crescute. Astăzi ele cuprind aproape totalitatea pădurilor noastre ;

2) Pe aceiaş măsură s'au diferenţiat şi formele planului economic pentru diferitele categorii de păduri ;

3) Cu toată această intenţie de diferenţiare, legile noastre nu definesc suficient aceste forme, cari altfel, sunt fixate prin denumiri distincte în codul silvic din 1910. Sub acest raport, o precizare, poate pe cale de regulament, este în deosebi necesară .

OBSERVAŢIUNI CRITICE LA APLICAREA AMENAJAMENTELOR

de ing. C. D. Ionescu-Bârlad şi ing. Iulian Niculescu

Amenajamentul este „legea" pădurii, prin care se prevede cu decenii înainte modul de conducere al arboretelor. Rezultatul aplicării prevederilor culturale şi de recoltare înscrise în această „lege" depinde în primul rând de agentul executor.

Vom semnala un caz, care evidenţiază acest adevăr elementar. Pădurea statului Băseşti, trupul Vlădoianca, în suprafaţă de 700 ha, constituită dintr'un şleau de gorun (300 m. altitudine), tratată în crâng compus cu începere din 1925, a fost supusă tratamentului codru regulat.

Arboretul, de consistenţă plină, prezenta două etaje ; unul format din rezerve seculare de gorun în număr de 90—200 la ha., mai mult sau mai puţin uniform răspândite şi al doilea etaj format din elementul tânăr de şleau aparţinând claselor de vârstă 1—20 şi 21—40 ani.

In 1925—1927 se execută primele tăeri, pe baza noului amenajament de codru. Agentul executor având în vedere starea etajului I de codru bătrân rărit, a trecut la aplicarea tăerii definitive, recoltând întreg materialul lemnos existent, inclusiv elementul tânăr (etajul II). Rezultatul a fost excelent, căci s'a obţinut o regenerare completă şi viguroasă în stejar provenit din seminţe şi lăstari. In 1928—1930 continuându-se cu aplicarea aceluiaş amenajament, de această dată de către un alt agent, se execută tăerea definitivă re-

coltându-se numai rezervele (etajul I). Rezultatul este negativ, căci în acest mod s'a obținut un arboret format din elementele etajului II de consistență 0,3, constituit din stejar pe platouri și carpen pe văi și versanți. Trebue menționat că înainte de această exploatare se introdusese ghindă sub masivul de carpen.

In ambele cazuri specificate s'a aplicat tăerea definitivă prevăzută de amenajamentul de codru, care față de starea arboretului presupunea parcurse primele două tăeri de regenerare. La capitolul „justificarea planului general de exploatare" în cuprinsul amenajamentului se arăta că în afectația în rând de regenerare s'au grupat arboretele cărora li s'a aplicat tăeri de regenerare, în unele parchete mai închis, în altele mai deschis și cari comportă o urgentă și absolută nevoie de degajarea semințișului existent.

Din examinarea celor două cazuri diferite de aplicare a amenajamentului se observă următoarele : în primul caz prin exploatarea și a etajului II s'a favorizat desvoltarea semințișului preexistent de stejar, care în al doilea caz a rămas copleșit de etajul al II-lea. Observațiunea ne-a arătat că deși etajul al doilea a rămas după exploatare cu o consistență slabă, totuși puieții de stejar rezultați atât pe cale naturală cât și pe cale artificială au fost copleșiți pe deoparte de coronamentul arborilor neexploatați, iar pe de altă parte de lăstarul provenit de pe urma tăerii. Tulpinile arborilor rămași în picioare s'au acoperit de crăci lacome, iar solul s'a bătătorit.

Din cele de mai sus se deduce că în cazurile de regenerare ale stejarului trebuie să se aibă în vedere atât rezistența acestuia față de lumină, cât și creșterea relativ înceată în tinerețe : întotdeauna deci — și aceasta trebuie să fie regulă generală — regenerarea stejarului în cursul pregătirii și desvoltării arboretului viitor, trebuie să preceadă cu câțiva ani regenerarea celorlalte specii de amestec. Arboretul de recoltat îl putem folosi ca mijloc de protecție pentru instalarea semințișului de stejar, așa cum se practică în cazul metodelor în ochiuri, în codru regulat etc. Cazul enunțat arată că amenajamentele sunt suficient de elastice și lasă agentului silvic toată libertatea în alegerea mijloacelor celor mai sigure pentru obținerea regenerării ; depinde numai de iscusința și priceperea agentului executor în a se fixa asupra celei mai bune metode.

SPRE AMELIORAREA TECHNICEI AMENAJAMENTULUI

de consilier prof. V. N. Stinghe

In general vorbind, progresele pe tărâmul silvic au fost mari în ultimii 15—20 ani. Luate însă în parte diversele ramuri ale specialităţii noastre, ele nu vădesc acelaşi mers ascendent. Şi dintre cele cari au ţinut mai puţin pas cu mersul vremii este amenajamentul.

In această materie trebue să intervie cât mai curând ameliorări, îndreptări, schimbări, sau cel puţin o seamă de precizări.

Toate acestea pot fi împărţite în două grupe: unele de natură principială, privind concepţia în materie de amenajament şi efectuarea lucrărilor pe teren, altele de natură mai mult sau mai puţin formală, ţinând mai ales de prezentarea lucrărilor.

Problema e mare şi bine înţeles aici nu poate fi decât sumar şi parţial tratată.

Să considerăm amenajamentele de codru.

In ce priveşte alegerea tratamentului, grădinăritul rămâne încă o problemă de viitor depărtat, date fiind mijloacele de scoatere reduse şi cu caracter provizoriu de care dispunem. Răspândirea acestei metode de tratament presupune investirea de mari capitaluri într'o reţea complexă de drumuri permanente; or noi nu avem capitaluri de fixat în pădure nici pentru nevoi mult mai stringente.

De fapt în considerare nu vin decât codru cu tăieri rase şi cel cu tăieri succesive. Ultimul reclamă şi el multe drumuri de scoatere: aproape tot ce am spus în această privinţă despre grădinărit se poate spune şi despre acesta din urmă. E o iluzie că s'ar putea aplica în mod corect şi cu succes în locurile puţin deschise şi mai ales în regiunile de munte. El va constitui multă vreme încă tratamentul pădurilor din ţinuturile puţin accidentate, orcât de mult s'ar dori în unele cercuri, generalizarea lui în pădurile româneşti, pentru avantajul regenerării naturale.

Indiferent care din acestea două ar fi adoptat, tradiţia noastră nu cunoaşte, pentru amenajare, de cât metoda cu „afectaţii" şi cu 2 „planuri de exploatare" general şi special. Dar mai sunt şi alte metode, mai moderne şi vădit mai bune! Să ne ocupăm puţin de aceia pe care o aplicăm.

Facem în majoritatea cazurilor afectaţiuni fixe, cu un nesfârşit şir de „transferuri", „duble înscrieri", „precomptage".

„sacrificii de exploatabilitate", etc. E o excesivă pretenție să credem că știm de acum ce se va petrece peste zeci de ani și că ceia ce noi socotim bun astăzi, va fi socotit la fel de generațiile ce vin. Cu greu s'ar putea indica o pădure românească, în care în ultimii 40 de ani (nu mai mult!) să nu se fi revenit asupra formării afectațiilor. Marele poet german Schiller, care a fost ginerile unui silvicultor, observa pe socrul său înscriind parcelele pe afectații în planul general întocmit pe 100 de ani, ori chiar mai mult, și cu spiritul lui fin persifla: „silvicultorii aceștia sunt oamenii cei mai mari și mai fericiți, fiindcă ei și numai ei, știu ce are să se întâmple peste un secol"..

Apusul a renunțat de mult la această metodă pe care la 1826, Hundeshagen o numea în deriziune, „metoda prin compartimente". Germanii azi n'o mai iau în considerare în practică iar dintre francezi mulți caută să se debaraseze de ea [1]). Unii, voind să împace și spiritul conservativ care îi caracterizează, au păstrat termenul de „afectație" creind însă „metoda afecției unice" care este în fond o concepție integral și fundamental deosebită, în materie de amenajament. Numai numirea de „afectații" mai poate creia ceva confuzii, de și de fapt ea nu mai este afectație [2]), adică nu mai sunt suprafețe grupate pe teren, ci o simplă întrunire într'un tablou a unui număr de parcele așezate disparat, dar intrând în aceiași clasă de vârstă, cea mai bătrână.

E vremea să evoluăm și noi în această privință, scuturându-ne de prejudecăți și de formalismul greoi și gol; să urmărim în viitor nu șablonul, ci situațiile cari convin pădurii mai bine, cari înlesnesc cultura și ridică producția.

Posibilitatea o fixăm pe suprafață iar în planul special precizăm care e parcela în care se va tăia în fiecare an și dăm și felul

---

1) Deja la 1890, Puton în al său «Aménagement» (pag. 97) scria: «De la 1837 nu a încetat aplicarea în Franța a metodei zisă simplificată inventată de Cotta de la Tharandt în 1820 și introdusă la noi prin cursul de Cultura pădurilor a lui Lorentz și Parade. Noi avem convingerea că se va reveni în Franța la tradițiunile noastre naționale și la vechile noastre metode mai simple și mai practice.... În timp ce metoda lui Cotta e părăsită în Germania noi continuăm să o aplicăm deși forestierii îi aduc grave învinuiri... poate pentru că silvicultorii noștri o cred franceză.

2) Puton (pag. 115): Din această cauză cuvântul (afectație) nu mai are rațiune de a fi și afectația unică se numește «cartier de regenerare».

tăerii. E cea mai mare invenție națională în materie de amenajament: „se vor face tăeri de însemânțare: în 1935 în parc. 1, în 1936 în parc. 2, în 1937 în parc. 3, etc....; apoi tăeri secundare [1]) în 1945 în parc. 1, în 1946 în parc. 2, în 1947 în parc. 3, etc...". Și acestea prea adeseori în stejar care fructifică la 8—10 ani odată. Dar dacă a fructicat și s'a însemânțat în 1935, de unde să se mai însemânțeze în 1936, în 1937 și în alți 7 ani la rând? Și apoi dacă în 1936, 37, 38, etc. nu s'a mai însemânțat, cum să se facă tăerea secundară în 1946, 47, 48, etc. Cu această metodă s'au ruinat cele mai frumoase păduri de stejar. Am auzit spunându-se: silvicultorul nu trebue să stea cu mâna în sân, să înghindeze artificial. Cum? Se însemânțează natural o parcelă în 1935 și apoi 9 ani dearândul, 9 parcele să fie însemânțate din sacul cu ghindă și asta e „regenerare naturală". In toți acești 9 ani de unde se ia ghinda? Să se aducă din altă parte? Dacă va fi fructificație și acolo. Dar chiar și așa unde rămân avantajele cultivării cu semânța produsă pe loc, cu varietăți deprinse cu condițiile locale de vegetație, etc.?

Nevoile de control, orcât de mari ar fi, nu pot să justifice procedee ce duc la compromiterea pădurilor. Să se inventeze altceva pentru control. Dar amenajamentul să fie lăsat să fie amenajament și în consecință să prescrie, așa cum se face în toată lumea, cu Franța în frunte, când e vorba de regenerări naturale prin tăeri succesive: **posibilitatea pe volum**, fără plan special în formă de tabelă cu indicația anilor de tăere, a parcelelor și a felului tăerii.

Alegerea acestora să se lase silviculturei; este datoria ei s'o facă. La noi ea are o existență prea comodă: ea nu are niciodată nici o vină și ei nu i se cere niciodată socoteală; amenajamentul poartă toate ponoasele, acolo unde pădurile nu se refac, pentru că are pe umerii săi mai mult decât poate și este drept a duce.

Amenajamentul, orcare ar fi tratamentul adoptat, trebue să aibă și un scop mai ridicat, un obiectiv mai nobil ca să zicem așa:

---

1) Această denumire — împrumutată dela francezi — ar trebui să dispară din terminologia noastră și înlocuită cu «tăeri de degajare» de ex. E ilogică și produce și confuzii: «tăerea secundară» e o «tăere de regenerare». Or din tăerile de regenerare ies «produse principale». In felul acesta avem: o tăere secundară care dă produse principale! sau: o tăere secundară care nu dă produse secundare! fiindcă acestea provin din «tăerile de ameliorare».

să caute nu numai să realizeze material în cantităţi mai mult sau mai puţin constante — o posibilitate cu raport susţinut, ci să privească viitorul pădurii, ameliorarea ei, îndrumând-o spre **starea normală**. Fără îndrumare către acest obiectiv mai înalt, lucrarea nu se poate numi „amenajament" în înţelesul superior al cuvântului.

Or recoltarea cu raport susţinut a unei posibilităţi „normale" dintr'o pădure neregulată nu duce la normalizare ci din contră menţine starea anormală. La normalizare duce tocmai o posibilitate, care după împrejurări economiseşte ceva sau consumă în plus, spre a normaliza capitalul lemnos prin adăugire când e prea mic, sau prin reducere când e prea mare.

Amenajamentele noastre ar trebui să aibă în viitor şi în toate cazurile, analizată într'un capitol special, chestiunea acestei normalizări. Şi criteriul cel mai comod, care să indice că lucrurile se îndreaptă spre calea bună este „**raportul claselor de vârstă**". Tabelele cari se recomandă azi a se întocmi pentru aceste clase de vârstă, să devină obligatorii: ele să arate situaţia la începutul şi la sfârşitul perioadei de aplicare a amenajamentului înaintea revizuirei, spre a evidenţia tempo în care pădurea se apropie de starea normală (care bine înţeles pentru a fi apoi desăvârşită trebue să vădească şi creşteri normale şi o mărime normală a capitalului lemnos).

Amenajamentul face ordine în pădure: ordine atât în timp cât şi în spaţiu: în timp, prin ritmul pe care îl imprimă exploatărilor, în spaţiu prin judicioasa divizare a pădurii (cu linii de parcele), prin reţeaua de drumuri de scoatere, prin aşezarea tăerilor.

Un amenajament care nu prevede împărţirea pădurii prin linii şi drumuri, — şi nu rezervă acestei probleme un capitol deosebit, important şi detaliat — nu e complect: el nu permite orientarea în pădure, iar aşezarea tăerilor nu se poate sprijini pe direcţii sigure. Un astfel de amenajament nu trebue acceptat. Dar nu numai atât: împărţirea să fie făcută pe teren; altfel lucrarea nu e desăvârşită. Americanii socotesc că 80% din amenajament e terminat, când s'au deschis drumurile şi liniile. Şi această operaţie, ca şi la germani, precede toate lucrările de amenajare.

In ce priveşte elaborarea amenajamentului pe teren şi redactarea lui în scris, trebue să accentuăm cu deosebită stăruinţă, asupra

excesului de detalii cari se dau în unele lucrări, detalii cari de fapt n'au nici o legătură cu fondul lucrării. Cunosc amenajamente care din 240 pagini, au peste 200 cu descrieri parcelare, cu proporţiile speciilor la sută (dând şi fracţiuni din întreg, ceia ce revine la părţi din mie !), cu cubaje pentru fiecare parcelă (dând amănunte pentru fiecare suprafaţă de probă), pentruca la urmă să fixeze exploatabilitatea technică pentru traverse, revoluţia la 100 ani şi posibilitatea pe suprafaţă... „pentrucă corpul silvic nu e organizat să aplice metode mai complicate" !

Se urmăreşte să se facă impresie cu longitudinea şi latitudinea dată în grade, minute şi secunde, cu enumerarea vânatului, delictelor, insectelor, a poenilor date în folosinţa pădurarilor, etc., dar nu se încearcă o serioasă justificare a exploatabilităţii, pentru care nu se rezervă decât fraze sterectipe : „având în vedere natura proprietăţii, care incumbă proprietarului să producă lemn de dimensiuni, adoptăm exploatabilitatea economică...".

Clima este totdeauna „continentală, cu ierni aspre şi veri călduroase...." dar nu se caracterizează prin nici o dată meteorologică, o medie, o maximă, o minimă; solul stereotip este „nisipo-argilos (sau argilo-nisipos), fresc, profund, destul de fertil...", deşi s'ar putea indica poziţia diverselor orizonturi, structura fizică, etc.

Ar trebui terminat complect cu aceste lucruri şi în tot cazul mulţimea detaliilor statisticei generale să fie în raport cu caracterul mai simplu sau mai complicat al amenajamentului. In schimb să se dea multă atenţie şi să se comenteze clasele de vârstă, mărimea capitalului lemnos, normalitatea creşterilor ; să se facă calcule de rentabilitate, justificarea exploatabilităţii, etc.„ apoi divizarea pădurii, creiarea de drumuri de scoatere, motivarea aşezării tăerilor, etc.

Ca încheiere câteva cuvinte asupra prezentării lucrărilor. Ele trebuesc să redea imagina realităţilor de pe teren, la prima aruncătură de ochi. Susţinem de aceia cu cea mai mare hotărâre hărţile colorate, care să ne dea putinţa să vedem imediat cel puţin cum sunt repartizate vârstele în pădure, dacă nu şi gruparea esenţelor. Mai mult decât toate tabelele de descriere parcelară, decât tablourile de clase de vârste, ne vorbesc aceste hărţi colorate, fără de care în apus azi nici nu se poate concepe amenajament : francezii au quartier bleu, jaune, blanc ; germanii, au culori cu tente gradate pentru a reprezenta în acelaşi timp şi vârstele şi speciile ; austriacii

au culori redând numai clasele de vârstă şi semne convenţionale pentru specii ; cehoslovacii, etc., toţi au pentru amenajament harta colorată, căci ei vor să aibă un instrument de reală orientare, nu o formalitate fără utilitate.

Şi în acelaşi sens, hărţile de amenajament ale pădurilor din ţinuturile de munte, cari nu redau cât de puţin relieful terenului prin curbe de nivel — fie şi din sută în sută de metrii, după planurile militare — nu sunt utilizabile. Ele nu permit verificarea formei parchetelor, a direcţiilor de scoatere, a aşezării tăerilor. Ele constituesc forma cea mai bătătoare la ochi a lucrării de mântuială.

Tagesfragen : Die Forsteinrichtung.

Problèmes à l'ordre du jour : L'aménagement.

Le présent numero de notre revue, se préoccupant des problèmes du jour, a concentré la discussion sur la question de l'aménagement, car nous sommes en avril et la campagne des travaux sur le terrain est ouverte.

Nos 16 collaborateurs examinent la question sur toutes ses faces, en la considérant autant sous l'aspect de la technique que sous celui de l'administration. Les uns se maintiennent dans le cadre des indications générales, les autres entrent aussi dans de précieux détails.

Le premier article attire l'attention des lecteurs sur l'importance de la question et passe en revue l'évolution de la législation en cette matière, ainsi que les réalisation officielles obtenues dans le passé.

Ensuite vient une question d'ordre technique: un aspect spécial du fonds de réserve, dans lequel l'auteur voit le moyen de surmonter les diverses crises qui frappent de temps en temps la production forestière.

L'aménagement de la futaie jardinée fait l'objet de minutieux débats: ensuite vient un article contenant des considérations générales sur l'attitude du corps forestier dans la délicate question de la pratique de l'aménagement.

Le cinquième auteur s'applique à la constitution des commissions d'aménagement et donne quelques détails.

Ensuite, une plaidoirie pour les révolutions plus longues dans certaints forêts, précède une ample discussion faisant un parallèle entre le principe du rendement élevé et celui de l'intérêt cultural. Un des articles entre dans la discussion sur la manière de fixer la possibilité dans l'aménagement roumain, tandis qu'un autre nous parle de l'étude du rendement de la forêt, étude qui doit être comprise dans l'aménagement même, puis de l'étendue des séries, de la possibilité par contenance et de la charte de la forêt.

La nécessité de mettre d'accord le cadre de l'aménagement avec les principes de la rationalisation économique fait la préoccupation du dixième auteur, tandis que le suivant discute la position de la loi à l'égard de quelques forêts qu'elle soumet au régime forestier, avec l'obligation de les doter d'aménagement

La réunion des forêts, quelqu'en soient les propriétaires, dans une unité économique plus grande, qui pourra faire ensuite l'objet d'un aménagement, est un autre aspect sous lequel le problème est discuté.

Un treizième auteur reprend la question des commissions d'aménagement qu'il veut voir dirigées par le bureau du service central. Une autre discussion envisage la position de la loi quand il s'agit de l'aménagement des forêts particulières.

Une remarque sur l'influence de la subjectivité de l'agent qui applique un aménagement, et enfin un article détaillé sur les modifications de fond et de forme qu'il serait indiqué de porter à l'aménagement roumain, finissent la série des articles sur le problème à lordre du jour : l'aménagement.

CRONICA

RAPORT
asupra
CONGRESULUI NAŢIONAL AL LEMNULUI DE FOC ŞI AL CĂRBUNELUI DE LEMN, DIN NANCY,
şi asupra
COMEMORĂRII CINCANTENARULUI ŞCOALEI FORESTIERE DIN BARRES [1])

(urmare)

de Ing. Insp. G-ral D. DRAMBA

Ziua II-a

PROGRAMUL
chestiunilor tratate la Congres.

Dela început trebue subliniat domeniul vast în care s'au întins investigaţiunile raportorilor.

Programul congresului a repartizat materiile congresului în patru grupe, privind fiecare o anumită specialitate:

In prima grupă, prezidată de D-l Magnein, Insp. G-ral de Ape şi Păduri, s'a desvoltat producţiunea lemnului de foc şi exploatarea lui în pădure, fabricaţiunea cărbunelui de lemn prin vechile procedee cu cuptor (bocşe) sau prin celelalte procedee mai moderne şi chestiunea mânei de lucru forestiere.

In grupa a doua, prezidată de D-l G-ral Lemerle, au avut loc dezbateri relative la utilizarea lemnului de foc şi a cărbunelui de lemn, pe deoparte pentru încălzit prin combustiune directă (sobe domestice şi industriale), pe de altă parte prin transformarea în gaz de lemn utilizabil de acum sub o formă practică, fie pentru încăl-

1) Prezentul raport, în această factură şi extensiune, se publică potrivit hotărârii Consiliul de Administraţie, luată în conformitate cu art. 41 din statut.

zit (aparate domestice, cuptoare, etc.), fie pentru alimentarea motorilor automobili şi stabili.

A treia grupă prezidată de D-l Col. vicepreşedintele Federaţiei naţionale a lemnului, s'a ocupat de transportul lemnului din pădure şi până la consumator sau la uzinele de prelucrare. Se ştie cât de greu această chestiune a transportului atârnă asupra lemnului şi cât de urgentă este necesitatea unei soluţii, atunci când preţul transportului atinge şi întrece adeseori valoarea lemnului transportat.

Tot în cadrul acestui grup a intrat studiul propagandei pentru desvoltarea consumaţiunii lemnului de foc, a cărbunelui de lemn şi a gazului de pădure, precum şi chestiunea pieţelor străine, clientelele Franţei.

In fine, în grupa a patra ,de sub preşedinţia *D-lui Meniaud*, administrator şef al Coloniilor, s'au desbătut avantajele oferite de combustibilul vegetal în colonii, în general bogate în lemn şi sărace în cărbune.

Enumerăm în detaliu chestiunile tratate la congres.

PRIMA GRUPĂ

Producţiunea lemnului de foc şi a cărbunelui de lemn.

Secţiunea I-a : Producţiunea lemnului de foc.

1. Statistica resurselor metropolitane în lemn de foc.

Raportor : D-l *M. Dutilloy*, Director General al Asociaţiei Naţionale a lemnului.

Autorul evaluiază producţiunea lemnului de foc la 18 milioane mc.

Pentru anul 1932, evaluiază la 4 sau 5 milioane numărul metrilor cubi de lemn de foc cari n'au găsit debuşeuri.

2. Studii ştiinţifice şi technice privitoare la producţiunea lemnului de foc.

Raportor : D-l *Perrin*, profesor la Şcoala Naţională de Ape şi Păduri.

D-l Perrin apreciază producţiunea lemnului de foc :

în crângurile simple : 100% ;

în crângurile compuse : 80—90% ;

în codru de foioase : 40—50% ;

în codru de răşinoase : 15—40%.

Face apoi un bilanţ al producţiunii totale a lemnului de foc în Franţa şi indică măsurile de luat pentru ameliorare.

3. Studii ştiinţifice şi technice privitoare la materia lemnoasă.

Raportor: D-l *Vaillant*, profesor la Şcoala Naţională de Ape şi Păduri.

Vorbind despre studiul ştiinţific şi technic al lemnului, D-l Vaillant arată randamentul termic al lemnului de foc sub formele sale diverse şi îl compară cu acela al huilei.

Secţiunea II-a: Exploatarea, fasonarea şi uscarea lemnului de foc.

4. Procedee manuale de exploatare şi de fasonare.

Raportor: D-l *Destrez*, preşedintele comisiunii de asigurări şi finanţe a Federaţiunii Naţionale a lemnului.

5. Procedee mecanice de exploatare şi fasonare.

Raportor: D-l *Coupan*, profesor la Şcoala Naţională de Agricultură din Grignon.

6. Uscarea lemnului de foc.

Raportor: D-l *Larguier*. Directorul Uniunii Combustibililor şi Carburanţilor naţionali.

Secţiunea III-a: Aparatele de carbonizare, funcţionarea lor, produsele lor şi randamentul lor.

7. Cuptorul pentru cărbuni, studiu ştiinţific şi technic al funcţionării lui, al produselor lui şi al randamentului lui.

Raportor: D-l *Le Monnier*, inginer agricol, Vicepreşedinte al Centrului Cărbunelui.

8. Cuptorul metalic, acelaş studiu.

Raportor: D-l *Le Monnier*.

9. Torefacţiunea lemnului.

Raportor: D-l *Dupont*, profesor la Facultatea de ştiinţe a Universităţii din Paris.

10. Priviri noui asupra carbonizării traverselor injectate şi reformate.

Raportor: D-l *Guillaume*, inginer în serviciul de linie al companiei de Est.

11. Uzina de distilare.

Raportor: D-l *Mauger*. Secretar General al Uniunii Sindicale a Uzinelor de carbonizaţiune de lemn din Franţa.

D-l *Mauger* semnalează o reducere de 40% în producerea reşinelor de carbonizaţiune şi documentează cu cifre dezechilibrul

actual între producţiunea de acid acetic, de alcool metilic şi consumaţiunea lor.

12. Subprodusele distilaţiunii.

Raportor : D-l *Mauger.*

S'a mai depus rapoarte de :

1. D-l *Hudault,* inspector principal de ape şi păduri, în numele societăţii Lorene a amicilor arborilor, asupra producţiunii regionale a lemnului de foc.

2. Un raport al D-lui *Blais,* guard generale de ape şi păduri, asupra istoricului comerţului lemnului la Nancy.

Secţiunea IV-a : Mâna de lucru.

13. Mâna de lucru franceză şi streină, la tăiere şi carbonizare.

Raportor : D-l *Bonnet,* Director General al Oficiului Central al Mânei de lucru agricole.

14. Exploatarea şi carbonizarea parchetelor destinate carbonizării prin întreprinderi înzestrate cu un material industrializat.

Raportor: D-l *Gohin-Poulenc,* Vice-preşedintele Uniunii Combustibililor şi carburanţilor naţionali.

15. Invăţământul technic.

Raportor : D-l *Pastouriau.* Inspector General al Invăţământului technic, care expune concepţiunile sale în materie de învăţământ technic forestier, prin creiarea mânei de lucru franceze în pădure cu ajutorul şcolilor de învăţământ practic.

GRUPA A DOUA

Utilizarea lemnului de foc şi a cărbunelui de lemn.

Secţiunea V-a : Producţiunea directă a pădurii.

Producţiunea şi utilizarea gazului de lemn.

16. Combustiunea directă a lemnului şi a cărbunelui de lemn în sobele (cuptoarele) domestice şi industriale.

Raportor : D-l *Damour,* profesor la Conservatorul de Arte şi Meserii.

17. Gazogene cu lemn uscat (gazogene fixe, mobile şi automobile, studiu ştiinţific şi technic a funcţionării lor şi a randamentului calitativ şi cantitativ.

Raportor : D-l *Auclair,* Directorul Comitetului mecanic al Oficiului naţional de cercetări şi invenţiuni.

19. Intrebuinţarea gazului din lemn în agricultură.

Raportor: D-l *Coupan*, profes. la Şc. Naţ. de Agricultură din Grignon.

D-l Coupan recomandă întrebuinţarea acestui gaz în fermele îndepărtate a unui sector electric.

20. Motori fixi, mobili şi automobili. studiu ştiinţific şi technic al funcţionării lor şi al randamentului.

Raportor: D-l *Claudel Henri*, Preşedintele Cons. de Ad-ţie al Societăţii Carburanţilor economici.

21. Orientarea technică în urma încercărilor efectuate de Oficiul de combustibili lichizi.

Raportor: Oficiul Naţional al Combustibililor lichizi.

22. Aparate de încălzit cu gaz de lemn şi cu cărbune de lemn (aparate casnice, cuptoare de brutărie).

Raportor: D-l *Gohin-Poulenc*, Vice-preşedintele Uniunii Combustibililor şi carburanţilor naţionali.

Secţiunea VI-a: Alte întrebuinţări ale lemnului de foc şi ale cărbunelui de lemn.

23. Intrebuinţări fizico-chimice diferite din lemn (fibră de lemn, lână de lemn, etc.).

Raportor: D-l *Charlot*, preşedintele Camerii sindicale a Industriei şi comerţului de fibre de lemn, inginer de arte şi manufactură.

24. Diferite întrebuinţări chimice şi biologice ale cărbunelui de lemn (decolorant, dezinfectant, material contra gazelor asfixiante, etc.).

Raportor: D-l *Brissaud*, inginer la Societatea „Acti Carbone".

GRUPA A TREIA.

Distribuţia lemnului de foc şi a cărbunelui de lemn.
Reglementarea.

Secţiunea VII: Transportul şi distribuţia lemnului de foc şi a cărbunelui de lemn; propagandă.

25. Technica transporturilor în parchete şi în afară de parchete.

Raportor: D-l *Tony-Ballu*, Directorul Staţiunii Centrale de încercarea maşinilor la Minist. de Agricultură, în colaborare cu D-l *Roger Ballu*, Guard general de ape şi păduri.

26. Tarifele de transport.

Raportor: D-l *Arnould*, preşedintele Comisiunii transporturilor şi vămilor, la federaţiunea naţională a lemnului.

27. Condiţionarea lemnului de foc şi a cărbunelui de lemn în vederea uşurinţei distribuţiei (legături, ambalaje).

Raportor: D-l *Monnier*, Directorul Soc. pariziene lemn şi cărbune.

28. Distribuţia, la îndemâna consumatorilor.

Raportor: D-l *Larguier*, Directorul Uniunii combustibilelor şi carburanţilor naţionali.

29. Propaganda pentru utilizarea lemnului de foc şi a cărbunelui de lemn.

Raportor: D-l *Coffin*, Secretarul Comitetului Pădurilor.

Secţiunea VIII-a: Chestiuni economice, legislative şi reglementare.

30. Piaţa mondială.

Raportor: D-l *Monnier*.

31. Pieţele străine.

32. Chestiuni vamale.

33. Sprijin producţiunii şi primă consumaţiunii.

Raportor: *D-l Dutilloy*, Director G-ral al Asociaţiunii Naţionale a lemnului.

GRUPA A PATRA.

Chestiuni coloniale.

34. Utilizarea lemnului de foc şi a cărbunelui carburant pentru funcţionarea utilajului colonial.

Raportor: *Dl Meniaud*, Ad-tor şef al coloniilor, şef al serviciului lemnelor coloniale, care exprimă oportunitatea deschiderii unei anchete care să fixeze condiţiunile de întrebuinţarea gazogenelor în colonii.

35. Cărbunele de lemn în Senegal.

Raportor: *D-l Marcel Beguin*.

36. Posibilităţile actuale ale lemnului de foc din pădurile coloniale.

Raportor: *D-l André Aubreville*, Inspector principal de păduri

din colonii. (Africa orientală), care expune despădurirea intensă care se produce în anumite colonii, în special dealungul căilor navigabile. Crede că politica inaugurată de curând, a rezervelor forestiere, va permite să se întrevadă reconstituirea pădurilor şi o utilizare sistematică a produselor lor.

37. Utilizarea în colonii a motoarelor cu mică putere alimentate cu gazogeni din cărbune de lemn.

Raportor : *D-l Daniel Parrier,* ing. de arte şi manufactură.

38. Producţiunea forţei motrice în colonii prin mijlocul gazogenelor cu recuperaţiune alimentând grupele motoare.

Raportor : *D-l Georges Héon,* ing. de lucrări publice în colonii.

39. Cărbunele vegetal, combustibil înlocuitor al huilei în colonii.

Raportor : *D-l Charles Roux,* Preşedintele Comitetului de motorizare colonială.

D-sa precizează latura technică a întrebuinţării gazului de pădure în colonii.

40. Policarburaţiunea adaptată la motorul cu explozii, consecinţele ei din punct de vedere al întrebuinţării cărbunelui vegetal în colonii.

Raportor : *D-l Charles Roux.*

(Va urma)

BUNE ŞI RELE

Ca la noi la nimeni.

Nu ştiu dacă vor mai fi în lume multe ţări mai risipitoare decât a noastră. Se creiază instituţii peste noapte, fără să se fi chibzuit bine, dacă sunt necesare sau, în cel mai bun caz, dacă merită importanţa care caută să li se dea cu un anumit scop. Este suficient ca cineva cu trecere să aibă interes să-şi creeze ceva şi lucrul s'a şi obţinut. Se înţelege că, în prealabil, a ştiut să arate că ceeace solicită să se înfiinţeze este absolut util şi că prin aceasta nu se angajează cheltueli noui. Mai târziu, când lucrul a fost obţinut, va şti, acelaşi ins, să scoată din budgetul statului şi banii necesari.

Nejustificată, nu numai pentru finanţele şubrede ale ţării, dar şi pentru starea noastră de desvoltare ca Stat, apare exintenţa în Bucureşti a două instituţii care pregătesc ingineri, fără ca cel puţin să aibă specialităţi deosebite una de alta. Pe deoparte, Şcoala Politechnică, singura îndreptăţită să pregătească pe

ingineri, iar pe de alta, Universitatea, care nu ar trebui să se ocupe decât de ştiinţa pură. De aici cheltuială dublă, abundenţă de absolvenţi şi, ceeace este mai trist, o concurenţă, între cele două Instituţii, din cele mai dăunătoare.

Inginerimea — cea provenită dela Politechnică, mai întâiu, apoi şi cea dela Universitate — s'a sezisat din timp de această anomalie, cerând concentrarea învăţământului technic superior în Politechnici.

In acest scop, din iniţiativă parlamentară, s'a depus încă din sesiunea trecută un proiect de lege, care a şi fost votat de Cameră. La Senat însă, proiectul nu s'a mai bucurat de aceeaşi primire. In faţa opoziţiei hotărîte a ministrului de instrucţiune, câştigat de partea Universităţii, Senatul a hotărât altfel. Proiectul a căzut. Aceasta, cu toate că titularul ministerului de instrucţiune publică a arătat, în discursul său dela buget, că prin concentrarea învăţământului technic s'ar realiza o economie de 40 milioane lei anual.

Odată mai mult, s'a dovedit că în Ţara Românească nu interesul general primează, ci altul.

În sprijinul agriculturii: tot pădurile

Din ziarul «Dimineaţa» cu data de 20. III a. c. aflăm ştirea că, printr'un jurnal al Consiliului de miniştri, s'a aprobat, pentru trebuinţele agriculturii, furnizarea a 25 selectoare în valoare de 3.500.000 lei, oferite de Societatea „Semănătoarea" dela o firmă din Budapesta, în compensaţie cu 150 vagoane cherestea de răşinoase, pe care le va da la export, în Ungaria, Casa Pădurilor Statului.

Tot pădurile, săracile! Aceleaşi, pe care de câţiva ani de zile, se străduesc şi nu mai prididesc politicianii să le lichideze. Ce vor mai da în compensaţie, atunci când acestea nu vor mai fi în stare să satisfacă nici cel puţin nevoile consumului intern?

Rebeliune.

S'a petrecut în comuna Baniţa din judeţul Buzău. Locuitorii satului, în frunte cu preotul şi cu învăţătorul, au împiedicat, cu forţa, personalul ocolului silvic Pogoanele să execute lucrările de reîmpădurire într'o porţiune din teritoriul pădurii statului Gâvăneştii Cotul Ciorii, care, probabil, în mod cu totul trecător, a servit ca loc de păşune pentru vitele locuitorilor din acea comună.

Corespondentul ziarului, în care am citit această ştire, numeşte «exces de zel» datoria imperioasă a silvicultorului de a reîmpădури un perimetru al statului, care a fost şi trebue să fie pădure.

Aceasta s'a petrecut, la câmp, într'o regiune unde, cu siguranţă, mulţi din cei care locuesc acolo, încă mai folosesc pentru foc «tezecul» şi când se recunoaşte, din zi în zi mai mult, rostul binefăcător al pădurilor în stepă.

Natura se răzbună.

In acelaşi timp, tot din judeţul Buzău, dar într'o regiune de deal, strigătele de disperare, provocate de întinderea şi pagubele, din zi în zi mai mari pe care le aduc torenţii, devin din ce în ce mai dese. In adevăr, Buzăul este azi o masă de ruine. Nu va trece mult şi vom afla veşti şi mai înspăimântătoare.

Sate întregi sunt ameninţate să fie curăţate de pe suprafaţa pământului. Aceasta pentrucă s'au nesocotit legile firei. S'au tăiat pădurile, pentru ca să se creeze păşuni, pe care apoi, printr'un exces de folosinţă şi lipsă de îngrijire, le-au dus în starea de ruină de azi.

Un astfel de strigăt de disperare, am citit în Nr. 8 din 22.II.936 al ziarului „Vocea Buzăului", scris de d-l Costică Dumitrescu, podgorean şi fruntaş între fruntaşi pe valea Buzăului.

Serbarea arborelui.

Şi, în timp ce pădurile cad pradă poftei hrăpăreţe a oamenilor, care nu văd decât dintr'o parte, şi odată cu ele ruina se întinde pe tot cuprinsul ţării, corpul silvic se luptă să apere ceeace a mai rămas, căutând să convingă lumea, orbită de dorinţa de cât mai mult pământ, de necesitatea pădurilor. De cincisprezece ani, corpul silvic, fără surle şi tobe, organizează, în fiecare primăvară, serbrea sădirii arborilor, cu care ocazie se arată lumii rostul pădurii.

De câţiva ani, obiceiul a trecut şi la alţii. Este un succes al nostru. La serbarea, organizată de oficialitate anul acesta, la Academia de Agricultură, pentru sărbătorirea «pomului», d-l Prof. M. Drăcea a arătat în cuvântarea pe care a rostit-o cu acestă ocazie, origina serbării arborilor la noi.

Pentru, ca să se ştie şi să nu se uite.

Dar nu numai agricultorii au sărbătorit arborii. Şi horticultorii au avut serbarea lor, care s'a organizat la Parcul Carol.

Deasemenea, la unele din regimentele din capitală, am avut de înregistrat câteva manifestări asemănătoare.

In sfârşit cei 1500 cercetaşi din Bucureşti, în frunte cu Comandantul lor Suprem A. S. R. Principele Nicolae, au sădit arbori în pădurea Pusnicul din apropiere de Capitală.

Şi ca un ecou al Capitalei, în toate colţurile din ţară, serbări asemănătoare au avut loc, la care au fost chemaţi să participe, autorităţile militare şi civile, şcolile şi poporul.

Noţiuni de silvicultură în învăţământul normal şi supra-primar.

In această privinţă, a difuzării cunoştinţelor despre pădure, s'a căutat să se facă un pas mai departe.

Societatea „Progresul-Silvic" profitând de prilejul pe care îl oferea Ministerul de Instrucţiune publică, care intenţionează să facă o nouă organizare a învăţământului supra-primar şi normal, — a făcut, prin Ministerul de Agricultură, demersurile necesare pentruca să se prevadă în noile programe analitice şi o serie de lecţii asupra economiei forestiere.

Memoriului societăţii noastre i s'a ataşat şi un proiect de programă analitică referitoare la învăţământul silvic.

Să nădăjduim că Ministerul Instrucţiunii se va convinge de necesitatea învăţământului silvic în şcolile mai sus amintite şi că va da satisfacţie cererilor noastre, care numai spre binele ţării sunt.

După primul ciclu de cursuri al Școalei țărănești dela Poiana - Câmpina (Prahova).

Despre ceiace sunt școlile țărănești, am scris în numărul depe Noembrie al revistei din anul trecut. Acum ținem doar să arătăm că ceeace am apucat să anticipăm atunci, s'a împlinit. In cadrul programei de cursuri și lucrări din cele 4 luni cât a durat primul ciclu, s'au ținut elevilor și câteva lecții despre pădure, vânat și pescuit în apele de munte. In afară de lecțiile din clasă, care au fost însoțite, de cele mai multe ori, de proiecțiuni, s'a făcut cu elevii și lucrări practice. Așa de pildă, s'a fixat, plantându-se cu salcâmi, o coastă pe cale de eroziune și s'a creiat o mică pepinieră. Iar în cadrul unei excursiuni la pădure, s'a amintit elevilor din cunoștințele date la clasă.

Lecțiile și lucrările au fost făcute de d-nii M. Petcuț, Tr. Ionescu-Heroiu, Ilie C. Demetrescu și semnatarul acestor rânduri.

Program politic de guvernământ.

De curând, partidul național-liberal de sub șefia d-lui George Brătianu și-a revizuit programul.

Cred că nu este inutil să spicuim ceva din părțile care ne-ar interesa și pe noi silvicultorii.

Partidul georgist se situiază drept un partid național de centru.

In materie de politică economică. Vrea revenirea la principiile de libertate în viața economică, restrângând intervenționismul de stat. Scoaterea cooperației de sub orice înrâurire politică, ori etatistă. Revizuirea concesiunilor oneroase făcute în dauna statului, județelor și comunelor.

In agricultură. O politică de îmbunătățire agricolă, urmărind sporirea calitativă și cantitativă a productivității solului.

Punerea în valoare a tuturor avuțiilor naționale ale solului, printr'o exploatare rațională.

Conservarea, ameliorarea, sporirea și valorificarea rațională a pădurilor. O deosebită atențiune pentru terenurile degradate, pășuni, irigații.

Din punct de vedere administrativ. Hotărîrea de a simplifica, organiza și raționaliza întregul aparat de stat. Concentrarea serviciilor în dublă întrebuințare.

Insfârșit, un pasaj care nu ne-ar putea decât bucura, dacă s'ar aduce vreodată la îndeplinire: sporirea incompatibilităților exercitării mandatului de parlamentar, în vederea asigurării unei depline moralități și independența puterii legiuitoare.

Revistele.

Albina. Ne-a dat alte trei pagini. Cea din Nr. 3/936 cuprinde articole semnate de d-nii: Depecârcinov, Haralamb At. și G.

In Nr. 9, d-l Anton Rădulescu se ocupă de buretele de casă, dușmanul lemnului din locuințe. Alte două articole sunt semnate de d-l Tr. Heroiu și subsemnatul.

In. Nr. 12, d-l Prof. M. Drăcea arată care ar trebui să fie întrebuințarea cuvintelor arbore, pom și copac. *Arbore* trebue să fie numită orice plantă

lemnoasă care, lăsată să crească în voia ei, poate atinge o înălțime de cel puțin 8 m. *Pom* este orice arbore care face fructe pe care le mănâncă omul. Deci numai un anumit fel de arbori. *Copac*, un cuvânt foarte vechiu în limba noastră, este un arbore bătrân, gros și mai cu seamă cu lemn tare și cu frunze căzătoare ca de pildă : un stejar bătrân și gros, un ulm, un frasin, un fag.

Celelalte două articole sunt scrise de d-nii Tr. Heroiu și Anton Rădulescu. Primul se ocupă de pacostea terenurilor degradate, arătând datoria pe care o avem de a le vindeca, iar al doilea de felul cum trebuie să se planteze.

Satul. Această revistă, la rândul ei, publică alte trei pagini.

Cea din Nr. 63/936 cuprinde un articol de vânătoare : d-l I. Cota, continuând seria de articole asupra vânatului nobil, se ocupă de căprioară, acel gingaș și nobil animal al pădurilor noastre.

Pagina pe Februarie (64/936) are un articol datorit d-lui V. Sabău, despre pădurile Basarabiei provincia românească cea mai săracă în păduri.

Numărul pe Martie (65) este consacrat în întregime arborilor și pomilor. Articole în legătură cu pădurea sunt scrise de d-nii : M. Drăcea, M. Rădulescu, Tr. Heroiu, C. Cristea, Gr. Vasilescu.

Stâna. O nouă apariție. Este organul de publicitate al Uniunii oerilor din întreaga țară. Redacția și administrația la Poiana-Sibiului. Abonament anual 100 lei.

O revistă unde silvicultorii ar putea să colaboreze, cu articole în legătură cu exploatarea pastorală. Ameliorațiunile pastorale ar trebui să primeze.

Buletinul Oficiului Național de turism. Organ de publicitate înființat odată cu Oficiul de turism. Apare lunar. Redacția și administrația în Bulevardul Carol Nr. 4 București I. Abonament pentru particulari 60 lei pe an.

Au apărut până acum 5 numere, unde se găsesc articole scrise de cei mai de seamă scriitori și oameni de știință dela noi.

Ar fi de dorit ca Buletinul acesta de propagandă să apară în condițiuni technice mai bune.

Ziarele.

Remarcăm scrisul susținut, la „Excelsior", al colegului V. Dinu. În numărul cu data de 11 Aprilie, d-sa publică un articol privind exportul nostru forestier în cursul anului 1935. Incheind acest articol, d-l Dinu scrie : „Pentru „România, morala acestui studiu redus ca proporție, este din cele mai aspre. „In loc să învățăm, din timp, a lua ca exemplu gospodăria țărilor vecine din „vest (Austria și Cehoslovacia), noi continuăm o politică de lichidare a pu„tinelor rezerve ce ne-au mai rămas. Ne menținem astfel lângă țările fără tra„diție forestieră și preocupări de viitor. Ne îndreptăm cu pași repezi spre „lunga perioadă de așteptare a roadelor pădurilor exploatate până acum în „mod barbar, a căror refacere cere timp și fonduri".

In același ziar și același număr, d-l Dr. Octav Părvescu scrie un articol intitulat : „Păstrăvitul în apele de munte". Vorbește despre cauzele dispariției peștelui în apele de munte și despre remediile de adus. Un articol plin de imperfecțiuni. In plus, se desprinde o anumită tendință, pe care un ochiu atent o descoperă numaidecât.

At. Haralamb

SERBAREA SĂDIRII ARBORELUI LA LUGOJ.

In ziua de 28 Martie 1936 s'a sărbătorit cu un deosebit fast ziua sădirii arborilor. Vastul program întocmit de către Serviciul regenerărilor din Direcţie precum şi propaganda făcută, au contribuit la reuşita serbării, îndemnând la participare pe lângă şcolile secundare din localitate şi publicul.

Coloana s'a format la ora 10 dimineaţa cu: elevii şi cercetaşii liceului «Coriolan Brediceanu» sub conducerea d-lor A. Piţu, V. Popescu, I. Drinca şi F. Dion, profesori;

Elevii Şcolii superioare de Comerţ sub conducerea d-lor T. Mităr, I. Moldovan şi V. Iancovici, profesori,

Elevele liceului «Iulia Haşdeu» sub conducerea d-relor Delea Paşca şi V. Constantinescu, profesoare;

Elevii Gimnaziului German sub conducerea d-lor T. Wisnovski, L. Roman şi Weith, profesori;

Elevele Şcoalei profesionale sub conducerea d-rei Delea Pasca, profesoară;

Elevii şi elevele Şcoli primare No. 1 sub conducerea d-lui Gh. Onae şi d-na Oarză, învăţători.

Coloana astfel formată, în frunte cu muzica Regimentului 17 Infanterie, s'a îndreptat spre «Dealul Viilor» locul numit «Cucuiba» spre a se efectua plantarea.

La ora 11.30 a. m. ajungând la locul destinat plantării, s'a dat un mic repaus, după care în mijlocul unui careu format de cercetaşi, elevi, public şi personalul silvic, s'a oficiat serviciul religios şi sfinţirea puieţilor.

După oficierea serviciului religios d-l Inginer şef silvic I. Mihaiescu dela Serviciul Technic al Direcţiei deschide cuvântul printr'o amplă expunere, arătând tragedia din urmă a pădurilor care se duc sub tirania lăcomiei oamenilor. Printr'o scurtă paralelă arată cultul sălbaticilor pentru arbori şi reciproca dureroasă a civilizaţiei înclinată spre distrugere. Aminteşte importanţa ce se dă pădurilor. In urmă se adresează mai mult tineretului, numindu-l ostaşi ai apărării naturii. Prin cuvinte măestrite arată că în anii din urmă se dă şi la noi deosebită importanţă serbării sădirii arborelui. Apoi aminteşte că în Franţa s'a plantat cu ocazia serbărilor aproape 70.000 Ha. cu puieţi. Pe un ton convingător strecoară în sufletul tuturora o evlavie tainică pentru altarul pădurilor. Terminând cuvântarea d-l Inginer şef silvic I. Mihaiescu, e lung ovaţionat de asistenţă.

Urmează apoi d-l Inginer şef silvic T. Roşu, şeful ocolului silvic Lugoj, care printr'o amplă şi foarte documentată expunere arată mecanismul plantării puieţilor precum şi locul unde urmează a planta fiecare şcoală.

După un mic repaus în care timp elevii au luat puieţii necesari din stocul preparat de cu dinainte, s'a început plantarea sub directă supraveghere a personalului silvic de faţă precum şi al profesorilor.

Cu această ocazie s'au plantat 4000 bucăţi puieţi de frasin.

Lucrările luând sfârşit, şcolile s'au încolonat şi în cântecul muzicii militare alternată cu cel al gorniştilor cercetaşilor s'au înapoiat în oraş.

Din asistenţă remarcăm prezenţa d-lui Ing. Inspector silvic D. Constantinescu, subdirectorul Regionalei Silvice Lugoj, d-l Ing. Subinspector silvic Z.

Orosz, şeful serviciului Technic. d-l Ing. Subinspector silvic L. Pop, d-nii Inginerii şefi silvici N. Pandrea, I. Mihalescu, N. Hristu, Tr. Roşu, etc., precum şi întreg personal inferior al Ocolului silvic Lugoj.

L. Nagy.

SERBAREA SADIRII ARBORILOR ORGANIZATA DE ELEVII INGINERI SILVICI.

In ziua de Duminică 29 Martie a. c. a avut loc în pădurea Cernica, din cuprinsul Ocolului silvic Brăneşti-Ilfov, o frumoasă serbare a sădirii arborilor, organizată de Soc. elevilor-ingineri silvici dela Şcoala politechnică. Serbare sfântă, pentru viitorii silvicultori. Serbare tradiţională, mult aşteptată, atât de aceştia cât şi de întreg corpul studenţesc din Capitală. Aşteptată mult, de organizatori, pentru a arăta că există în ţara noastră un tineret silvic, care luptă pentru apărarea, păstrarea şi refacerea pădurilor ţării. Aşteptată atât de mult de studenţime, care numai „la silvici" mai poate să petreacă câteva ore în aer liber, la pădure, în aerul îmbălsămat de miresmele primăverii, departe de sgomotul infernal şi de praful supărător al capitalei.

Conduşi de un ideal de muncă şi jertfă, organizatorii serbării nu s'au dat în lături dela nici un sacrificiu pentru buna ei reuşită.

Pregătirile serbării au început imediat după vacanţa Crăciunului. Pentru buna ei organizare au contribuit foarte mult sfaturile şi ajutoarele profesorilor, ale societăţii „Progresul Silvic" şi „Casei pădurilor statului", cari au înţeles să încurajeze această operă de propagandă silvică, punând la dispoziţie o parte din fondurile necesare.

In dimineaţa acelei zile, cu un tren special care aluneca în cântece de veselie spre locul serbării, au sosit la locul de plantare, cca 650 persoane pentru a ridica un imn de slavă naturii şi primăverii. In tren s'au împărţit participanţilor insigne ale serbării şi norme de felul cum trebue să se planteze.

Majoritatea celor de faţă o formau: elevii-ingineri dela Şcoala Politechnică, apoi membrii societăţilor din „Asociaţia academică Amicii naturii", de curând înfiinţată din iniţiativa Soc. elevilor-ingineri silvici, şi studenţii Academiei de înalte studii comerciale şi industriale.

Oficialitatea a fost reprezentată prin: d-l Cicero Gorciu secretar general la Ministerul de Agricultură şi Domenii, d-l Prof. Ing. V. N. Stinghe, decanul secţiei silvice dela Şcoala Politechnică, d-l Prof. M. Drăcea preşedintele Soc. „Progresul Silvic", d-l Horia Lazăr directorul regimului silvic, d-nii consilieri silvici I. Comaniciu şi Vasiliad, d-l Ing. Insp. M. Rădulescu, d-l Prof. Ing. C. C. Georgescu, d-l Ing. insp. N. Codru, directorul şcolii de brigadieri silvici din Brăneşti, d-nii Ingineri: C. Angelescu şeful Ocolului silvic Brăneşti, V. Dinu şi C. Chiriţă asistenţi la Şcoala Politechnică, Cristea Brodanof, Vasilescu s. a.

La ora 10 dimineaţa, participanţii sosiţi în halta Cozieni, s'au îndreptat spre locul de plantare, unde s'a oficiat serviciul religios de către părintele

Miron. Răspunsurile au fost date de un cor compus din elevii-ing. dela Şcoala Politechnică, sub conducerea d-lui Beldie A., elev-ing. silvic.

După serviciul religios, câteva cuvântări au arătat participanţilor scopul serbării şi importanţa sădirii arborilor.

Au luat cuvântul: d-l Cicero Gorciu în numele Min. de Agricultură şi Domenii, aducând salutul d-lui ministru Vasile Sassu şi urările de spor la muncă şi rezultate frumoase în lupta pentru desvoltarea pădurilor. D-sa arată rezultatele devastării pădurilor şi îndeamnă lumea să asculte glasul silvicultorilor, cari luptă pentru apărarea pădurii, arătând în acelaş timp şi rezultatele frumoase ale muncii lor.

„Munţii şi dealurile trebue să-şi recapete podoaba şi câmpiile fertilitatea", spune d-sa.

Au mai luat cuvântul d-nii: Const. Marinescu, preşedintele Soc. elevilor-ing. silvici, vorbind despre importanţa pădurii în economia naturii şi economia naţională şi despre importanţa acestei serbări, pentru propagânda forestieră în studenţime.

Părintele Miron a vorbit, cu mult entuziasm, despre influenţele dăunătoare ale politicei asupra pădurii, arătând dezastrele ce se fac cu acest bun naţional şi sfătuind pe participanţi să lupte cu trup şi suflet pentru apărarea lui.

S'a citit poezia d-lui Ing. Cezar Cristea: „Povestea codrului".

După cuvântări participanţii au trecut la plantat. Plantarea s'a făcut cu multă veselie, fiecare participant căutând să planteze cât mai bine — după norme — şi cât mai mulţi puieţi. In tot timpul plantării fanfara C. F. R.-ului a însoţit lucrul, preamărind în cântec opera de împădurire a participanţilor. Plantarea a avut mai mult un caracter de preamărire şi de propagandă pentru lucrările de împăduriri ce au început în toată ţara, odată cu sosirea primăverii, lucrări cari trebuesc înţelese şi susţinute de toată suflarea românească.

In cântece de fanfară participanţii au mers, după plantare, într'o poiană, în mijlocul pădurii, unde s'a servit masa şi s'a continuat serbarea în cântece şi distracţii.

In tot restul zilei fanfara a înveselit lumea cu cântece şi dansuri, unind publicul participant într'un singur suflet şi gând. In afară de fanfară, 16 tarafuri de lăutari au înveselit grupuri-grupuri de participanţi, iar două echipe sportive dela Şcoala Politechnică au organizat un match de Volley-ball, ce s'a disputat în faţa participanţilor.

Alte echipe de participanţi au vizitat Mânăstirea Pasărea, parcul Pusnicul şi împrejurimile.

Serbarea s'a desfăşurat în cea mai frumoasă armonie până la ora 7 seara, când acelaş tren a dus înapoi pe participanţi deplin mulţumiţi sufleteşte şi cu regretul că „ziua serbării sădirii arborilor a fost prea scurtă".

Astfel a trecut o zi închinată arborilor, o zi de preamărire a naturii, o zi în care o nouă mentalitate s'a format în sufletele celor ce au trăit-o.

Fie ca această mentalitate să formeze un crez în sufletele tineretului. Un crez de luptă şi jertfă pentru apărarea acestui bun naţional — „pădurea". —

Ion Lupe

CONTRIBUȚII BIBLIOGRAFICE.

Articole privitoare la economia forestieră apărute în ziare pe Ianuarie—Martie 1936 inclusiv.

Ianuarie

Curentul.

M. P. Florescu: **Anul forestier 1935** (4) [1]).

" **Trista soartă a pădurilor Neamțului și înstrăinarea lor** (5).

— **Industria forestieră din Bucovina amenințată** (13).

Eug. Popovici: Redresarea Bisericei Ort. Române din Bucovina, fapta **Mitropolitului Visarion**, anchete la pădurile Fond. **Bisericesc** (19).

— Situația principalelor produse la **export în** țările Înțelegerii Balcanice și Grecia (20).

— Problema **plantărilor** agricole **(dela Cercul de Studii agronomice, plantații și perdele de** islazuri (20).

— Rolul și activitatea Caps-ului. Dare de seamă **asupra activității** Caps. (2)

M. Gh. Georgescu: Cum putem lupta **contra** secetei. (17).

M. P. Florescu: **Politicianismul și distrugerea pădurilor. Cazul** Neagra-Broșteni, Oc. Tulghes **și «Letea» la Tarcău.** (23).

— **Lichidarea datoriilor ministerelor către Caps și M. Of.** (25).

— **Pădurile Sacre, un ordin de mobilizare silvică.** (25).

— **Adunarea generală extraordinară a Agir.** (28).

— Conferința **Prof. Oteteleșanu, la Cercul Basarabenilor despre . «Influența pădurilor asupra climei și secetei». (29).**

— România **nu mai poate face export cu Grecia**: agitația Gălățenilor. (30).

Universul.

— **Interzicerea importului de cereale și cherestea în Grecia: problema** plantărilor agricole. (29).

Argus.

— **Rolul și activitatea Caps-ului. Dare de seamă asupra activității** (2).

Exportator: **Activitatea forestieră în 1935; situația grea a producătorilor, regimul exportului, debușee, navluri, convenția dela Copenhaga și piața internă.** (9).

Excelsior.

— **Rolul și activitatea CAPS.** (2).

Ing. Radu Vlad Liteanu: **Exportul de lemnărie în anul 1935; considerații generale asupra exportului pe țări, concluzii și propuneri.** (11).

I. B.: Viața internă a lemnului; consumul de lemne de foc și cherestea.

---

1) Numerele din paranteză arată ziua apariției.

Prof. Tr. Săvulescu: Protecţia plantelor şi organizaţia phyto-patologică în România. (25).
N. Mănescu: Exportul de cherestea în Grecia. (25).

Prezentul.
— Urcarea tarifelor de transport la fier, sare şi cherestea. (13).
— Lichidarea datoriilor ministerelor către Caps. şi M. Of. (23).
I. I. D.: Stagnarea comerţului exterior, lăzi de fructe în Bucovina şi concurenţa Poloniei. (23).

Porunca Vremii.
Romulus Dianu: Bradul catolic şi moţul prost. (10).
M. P. Florescu: Pădurile Episcopiei Huşi; când românul vrea să fie stăpân.
N. Crevedia: Pomii de Crăciun la Moscova. (23).

Lupta.
— Pomul de Crăciun în U. R. S. (Schimbări esenţiale în Rusia). (16).
— Exportul de stuf din Delta Dunării pentru hârtie. în Anglia. (30).

România Agricolă (numărul din 19/I).
— Bogăţia forestieră a ţării noastre.
C. Cristea: Un apel şi o anchetă în lumea silvică.
N. Nedelcovici: Pădurile de Agrement.

Neamul Românesc.
— Recenzie la «Clipe de Vrajă» de Gh. Nedici. (29).

Viitorul.
— Debuşeele lemnului românesc. (30).

Cuvântul Românesc.
Glükmann: Schimbul de mărfuri şi lemnul nostru. (30) (Buenos-Aires America).

«Albina» Rev. Fund. Reg. (numărul din 17/I).
At. Haralamb: Tot despre dusmanii vânatului.
Depecârcinov: Pomul de Crăciun şi grija de arbori.
G.: Pentru Sodoamele din Vrancea.
— Imbunătăţirea zonei inundabile a Dunării (constituirea Asociaţiei).

Dimineaţa.
— Rolul şi activitatea Caps-ului. Dare de seamă asupra activităţii Caps. (2).

Februarie.

Curentul.
— Şcoala săracilor. (15).

— Potențialul românesc neutilizat. Conferința D-lui M. Manoilescu. (18).

— Scumpetea lemnelor de foc. (28).

Romulus Dianu: «Diplomația de pădure» (Min. Goering la vânătoare în Polonia). (27).

Universul.

Ing. Gh. Nicolau Bârlad: Parcuri și păduri de agrement. Conferință. (4).

M. Miclescu: Corbii și afacerile cu pădurile (12).

— Compensarea datoriilor ad-ției pădurilor grănicerești din Năsăud. (14).

— «Bogății irosite». (Conferința prof. I. Simionescu la Ateneu) (24).

Excelsior.

— Cultura salcâmului și pinului în România. (Conferința D-lui C. Chiriță). (1).

Prezentul.

— Rolul și activitatea Casei Pădurilor Statului. (3).

— O anchetă la păd. Fondului Bisericesc Bucovina. Modul exploatărilor. (22).

L. Paucherov: Cum ar putea Maramureșul profita de bogățiile lui naturale, lemn de foc și cherestea. (23).

Porunca Vremii.

Al. Ștefanopol: Nomadismul social. (1).

România Agricolă.

Laurențiu Oanea: Ad-trarea averilor Grănicerești Năsăud (Regna): Bogăția forestieră a țării. cultura pădurilor, realizări tehnice și ofensiva silvică; (Urmare); situația exportului de lemne în Grecia. (2).

Cezar Cristea: Parcuri și păduri de agrement (conf. Gh. Nicolau). Inginerii silvici în presă, foloasele imateriale și indirecte ale pădurilor. (16).

V. Sabău: Sclavajul lucrătorilor de pădure. (16).

Viitorul.

— 8 vagoane lemne de nuc sechestrate dela firma «Exota» (5).

— In jurul schimbului de păduri, răspunsul d-lui subsecretar de Stat M. Cancicov d-lui N. Jechianu, în cazul societății «Letea». (25).

Ideia Națională.

C. Cristea: Sărmana muncă națională. (3).

„ : Slovă românească. Gh. Nedici: «Clipe de vrajă». (24).

„ : Glasul unui singuratic. (24).

Dr. V. Sabău: Sclavajul lucrătorilor de pădure. (24).

Țara Noastră.
— Insemnate fraude la Ministerul de Agricultură. Parid, Caps și Banca Cooperativă. (25).

Adevărul.
I. B. T.: Intreprinderile Statului și beneficiul Caps. (29).

Gazeta Municipală.
— Parcuri și păduri de agrement în jurul orașelor. (Cu prilejul conf. G. Nic. Bârlad). (9).

Dreptatea.
— Cazul pădurilor din Hunedoara și Soc. «Mica». (14).

Le Moment.
— Les bois de Tchecoslovaquie. (15).

Naționalul Nou.
— Moșnenii din Prahova și Soc. «Drajna». (16 și 17).
«Albina» Rev. Fund. Reg. (Numărul din 28/II).
Anton Rădulescu: Buretele de casă.
Ath. Haralamb: Hrana vânatului.
Tr. Ionescu-Heroiu: Din nevoile pădurilor țării.

Martie.

Curentul
— Pădurile statului în pradă: o cooperativă camuflată. (5).
— 100 ani dela nașterea lui Ampère; solemnitatea dela soc. Politechnică. (10).
— Adunarea Generală a societății Regale Române de Geografie. (11).
— Constituirea Oficiului Național de Turism, și al Oficiului de Turism din Predeal. (7 și 11).
— Declarațiile secretarului general al Agir. asupra noului buget. (16).
N. Aloman: Inginerii din serviciul statului. (16).
— Adunarea Generală Extraordinară Agir. pentru avansări, salarizări, etc. (17).
— Proiectul de lege Balneo-Climaterică. (19).
— Greva dela Școala Politechnică. (20).
— Datorații în personalul Cooperației. (27).
— Loviturî cu lemnele C. F. R. și adevărul asupra neparticipării Capsului la licitație. (30).
— Inginerii și studenții cer concentrarea învățământului technic superior. (31).

Universul.
Prof. I. Somionescu: Câmpulung-Brașov. (5).
— Cartea de turism în Franța. (10).

— Adunarea Generală a Soc. Reg. Rom. de Geografie, (11).
I. Simionescu : Copacii. (13).
— Adunarea Generală Extraord. a Soc. «Progresul Silvic» (15).
— Adunarea Generală N. G. I. R. (16).
— Proectul de lege Baineo-climatică.
Cicero Gorciu : Să împădurim ! (27).
I. Simionescu : Viața mută. (2).
— Moartea lui A. M. Eliescu. (30).
— «Bejani-ie» ; Diversiunea «Drajna». (30).
— Serbarea sădirii arborilor la Brănești (a soc. Elev. Ing. silvici) (31).
— Inginerii și studenții cer concentrarea învățământului tehnic superior. (31).

Dimineața.
— «Cazul Drajna» și moșnenii din V. Teleajen. (29).

Argus.
— Controlul circulației materialului lemnos (noul proect de lege al Min. Agricult.). (15).
Aurel Tălășescu Ing. Agr. : Pepinierele și perdelele de salcâm. (21).
E. Patin : Locul României pe piața internațională a lemnului ; convenția Europeană a exportatorilor și stabilizarea prețurilor. (21).

Excelsior.
Dr. Valeriu Dinu : Economia forestieră românească. (7).
— Cronica lemnului și exportul de cherestea. (15).
— O importantă tranzacție forestieră la Severin între Min. Agric. și Intreprinderile S. N. Cluj. (15).
Prof I. C. Teodorescu : Protecția nucului. (21).

Prezentul.
L. Paucherov : Molidul în Maramureș: neglijarea celui mai fin lemn din țară. (5).
I. Cristureanu : Bilanțul sfatului Bucovinean (soc. Coop. forestiere). (11).
— Industrializarea chimică a cărbunelui ; epuizarea petrolului și menajarea pădurilor noastre. (11).

Porunca Vremii.
— Pirații munților din jud. Baia (1).

Neamul Românesc.
— Comunicarea Ing. C. Cristea la «Cercul Ieșenilor». (19).

Viitorul.
— Răspunsul Caps referitor la «Beneficiile din exploatarea pădurilor statului». (5).
— Răspunsul subsecretar de Stat I. Bentoiu în chestia pădurii moșnenilor «Albinari». (8).
— Răspunsul d-lor Miniștri M. Cancicov și A. Bentoiu în chestia «Albinari» ridicată de deputat Crețoiu. (28).

Adevărul.

— Răspunsul Caps. referitor la «Beneficiile din exploatarea pădurilor statului». (4).

T. Albani: Greutăţile exportului de lemne; pierderi din cauza formalităţilor, etc. (14).

Ţara Noastră.

— Inginerii şi studenţi români cer unificare I. T. S.

Dreptatea.

Aurel Dobrescu: Despre pădurile societăţii «Mica». (5).

Epoca.

Florea Căruntu: Păşunatul în păduri. (8).
F. Căruntu: Pepiniera Poholenilor. (29).
Florea Căruntu: Sădirea Arborilor. (31).

Tribuna Basarabiei.

— Circulara Mitropolitului V. Puiu pentru administrarea pădurilor fondului bisericenc. (2).

Le Moment.

— Le domain forestier de l'État (CAPS). (6).

«Albina» Rev. Fund. Reg.

M. Drăcea: Lămurirea cătorva cuvinte: arbore, pom, copac.
Tr. I. Herolu: Răpile în legătură cu bogăţia şi cultura ţării.
Anton Rădulescu: Cum se plantează — sfaturi practice.

Gazeta.

— Proectul de lege pentru protecţia lemnului de nuc necesar armatei şi pentru mobile; avizul Min. Apărărei Naţ. (23).

Cezar Cristea

R E C E N Z I I

Exploatarea pădurilor grănicereşti din Bistriţa-Năsăud de *Dr. Octavian Lungu*: (Teză de Doctorat). 283 pagini, Tipografia „Voinţa Prahovei Ploeşti, 1935.

Problema pădurilor grănicereşti din Bistriţa-Năsăud a constituit în ultimii ani obiectul unei atente preocupări a organelor guvernamentale, tradusă printr'o serie de măsuri.

Soluţia ultimă — înfiinţarea regiei cooperative „Regna" — pare, judecând după agitaţiile consemnate continuu de presa cotidiană, că nu a reuşit să liniştească populaţia grănicerească din Bistriţa-Năsăud. Intrucât dela unire, s'a încercat pentru valorificarea acestui important fond forestier aproape toate formele de exploatare cunoscute (antrepriză, regie, cooperaţie), toate însă fără succes, fiindcă locuitorii cereau schimbarea sistemului, se pune, în mod firesc, întrebarea: din ce cauză?

Lucrarea de mai sus a d-lui Dr. Octavian Lungu constitue, prin bogatul material de informare şi documentare ce cuprinde, nu numai un răspuns la întrebarea ce o formulăm mai sus, ci şi o reală şi pretioasă colaborare la rezolvarea problemei „Fondului Grănicerese" din Bistriţa-Năsăud.

După informaţiile de ordin general cu privire la situaţia geografică a judeţului Năsăud şi a regiunei celor 44 comune grănicereşti (42 comune în jud. Năsăud şi 2 comune în jud. Mureş,, d-l O. Lungu face în al doilea capitol un foarte *interesant istoric asupra originei averilor grănicereşti*, pe care le împarte în două perioade: prima,*până la militarizarea celor 44 comune*, iar a doua, *dela militarizare, până la desfiinţarea regim. II românesc.*

In acest capitol — bazat pe documente şi studii istorice — găsim că Românii cari locuiau în regiunea din nord-estul Ardealului şi anume în bazinul superior al Mureşului, n'au fost niciodată iobagi, „ci liberi, dispunând de proprietăţi funciare, munţi, păduri, păşuni etc". (pag. 22). Acest ţinut — întâlnit în documentele timpului (sec. XIV) sub numele de „Vallis" sau „Districtus Rodensis" — avea o jurisdicţiune autonomă, apoi a fost anexat la comitatul Doboca. Prin diploma regelui Matei Corvin din 1475 (pe care autorul o dă în traducere la pag. 272 şi 273), acest ţinut este înglobat la cetatea Bistriţa, fapt cu consecinţe defavorabile pentru Români, cu toate că li se recunoştea libertăţile şi privilegiile vechi. Astfel, pe lângă aceea că Românii erau supuşi la prestaţiuni, impozite, dijmă, etc., autorităţile din Bistriţa încep în a doua jumătate a secolului XVIII deposedarea unor comune româneşti de munţii şi păşunile lor în favoarea Saşilor, încercând, în acelaş timp,

să considere şi să trateze pe români ca iobagi (pag. 27).

In urma plângerilor adresate curţii imperiale din Viena şi anchetelor ordonate, Guvernatorul Ardealului, care avea reşedinţa la Sibiu dă un ordin către magistratul din Bistriţa la 15 Februarie 1760, că „Românii din Valea Rodnei sunt de condiţie liberă şi au să fie trataţi ca atare" (pag. 29).

Militarizarea celor 30 comune din Valea Rodnei (1762 şi 1763) pune capăt opresiunilor autorităţilor din Bistriţa, mai ales că prin patenta Impărătesei Maria Tereza din 12 Dec. 1766 se statorniceşte că locuitorii din comunele militarizate sunt liberi (pag. 33). In urma intervenţiilor făcute, se procedează în 1783 şi la militarizarea comunelor româneşti de pe Valea Bârgăului, *unde Românii se aflau ca iobagi pe domeniile contelui Bethlen*. Statul austriac despăgubind pe proprietari cu 300.000 florini, pădurile, munţii etc. ce constituiau acest domeniu au trecut sub jurisdicţiune militară.

Cele 44 comune de pe văile Someşului, Rodnei, Sieului şi Bârgăului, *au format Regimentul II Românesc de Graniţă cu reşedinţa la Năsăud*, (pag. 36).

Consecinţele militarizării au fost dintre cele mai fericite pentru Români, mai ales că organele militare îşi exercitau autoritatea şi în faptele economice, juridice etc. Astfel, s'au luat măsuri pentru ridicarea standardului de viaţă a populaţiei rurale prin raţionalizarea agriculturii, creşterea vitelor şi cultura cartofilor; s'au raţionalizat satele, s'au reparat drumurile şi podurile şi s'a construit (1783 — 1788) şoseaua Valea Bârgăului — Vatra Dornei. Numele satelor au fost romanizate: Salva, Parva etc. In ce priveşte *pădurile*, s'au dat instrucţiuni pentru paza şi administraţia lor, creindu-se posturi de pădurari. S'a amenajat cursul Someşului-Mare, după care s'a început exploatarea pădurilor grănicereşti. Locuitorii au fost autorizaţi să construiască *ferăstrae* şi să taie din păduri lemne numai pentru nevoile lor. In ce priveşte bunurile funciare, acestea constituiau un *patrimoniu colectiv pe familii* (sesiuni). Şeful familiei — pater familias — reprezenta şi rezolva toate chestiunile familiei sale, fiind scutit de serviciul militar. Instrăinarea averei imobile nu era permisă decât cu aprobarea autorităţilor militare, spre a se împiedeca diviziunea averii grănicereşti. Locuitorii comunelor care nu aparţineau familiilor grănicereşti (jelerii) nu aveau drept de posesiune sau de arendare.

In 1770, se introduc cărţile funciare, iar după sistematizarea comunelor se procedează, de comun acord, *la împărţirea munţilor* (1796 şi 1807), *împărţire care a rămas până astăzi*.

La 1851, *desfiinţându-se Reg. II de graniţă*, ţinutul Năsăud trece sub administraţie civilă, iar Statul austriac pretindea ca bunurile imobile dobândite după militarizare să treacă în proprietatea sa, iar cele stăpânite de grăniceri până atunci să fie puse sub administraţia sa. In acest scop, guvernatorul aplică sechestru politic pe averea imobilă a grănicerilor şi organizează la Năsăud un serviciu silvic.

După o epocă de agitaţii şi frământări, se ajunge la un compromis, încheindu-se un contract între reprezentanţii celor 44 comune şi statul maghiar, prin care se stabileşte între altele, că fâneţele, pădurile, păşunile şi munţii „situate pe teritoriul fostului district militar al Năsăudului", aflate în posesiunea comunelor grănicereşti, le rămân pentru totdeauna şi irevocabil (pag. 58). Statul a mai cedat, apoi, dreptul de crăşmărit, morărit etc., primind pentru toate aceste conce-

siuni (inclusiv munții) 100.000 florini.

După 1872, urmează o epocă de devastare a domeniului grăniceresc, locuitorii defrișând multe suprafețe pentru lărgirea pășunilor și pentru sporirea veniturilor, lemnul începând să aibă valoare. În 1890, statul ungar intervine printr'o serie de legi, care stau și azi la baza valorificării pădurilor grănicerești. *Prin legile din 1890*, aceste păduri se împărțeau în :

păduri comunale, destinate nevoilor locale.

păduri cumulative, la care locuitorii aveau drept numai la venituri (pg. 69) destinate numai pentru scopuri administrative, culturale, etc.

In baza legei din 1890, ia ființă și Direcția *Silvică din Bistrița*, destinată a administra fondul grăniceresc. (Atribuțiunile acestei Direcții și dispozițiile legilor ungare sunt expuse de autor, pe larg la pag. 64 și următoarele).

Trecând la activitatea Direcției Silvice din Bistrița, autorul o împarte în două epoci : sub *regimul maghiar* (până la 1919) și dela *unire până în 1935*.

Cadrul acestei recenzii neîngăduindu-ne să rezumăm constatările pe care d-l Oct. Lungu le face în legătură cu efectele legii din 1890 și activitatea Direcției Silvice Bistrița, dăm numai următoarele cifre suficiente a caracteriza însemnătatea pădurilor grănicerești.

	Ha	%
1. Păduri administrate cumulativ	117.574,50	60.61
2. „ destinate p. uzul locuitorilor . . .	33.820,00	17.43
3. „ aparținând fondurilor din Năsăud .	9.836.92	5.07
4. Pășuni alpine	32.762.24	16.89
Total	194.006,60	100.00

In afară de aceasta, Fondul Grăniceresc mai posedă 6 fabrici de cherestea, căi ferate, etc.

In capitolul IV, d-l O. Lungu urmărește în amănunt valorificarea pădurilor grănicerești de după 1919, studiind an de an — pe bază de bilanțuri și cifre statistice — atât rezultatele financiare înregistrare, cât și exploatarea, industrializarea și comercializarea materialelor lemnoase recoltate.

Organizarea și activitatea Soc. Regna, care a ființat între anii 1926—1932, a preocupat, de asemenea, în deaproape pe autor, care face cu această ocazie și interesante observațiuni de natură a explica eșuarea primei încercări de valorificare în regie a pădurilor grănicerești.

In concluziile cu care d-l O. Lungu își termină studiul întreprins asupra Fondului Grăniceresc dela Năsăud, recomandă ca forma cea mai proprie structurii acestei averi colective «*exploatarea sub formă de regie cooperativă*» (pag. 262).

Terminând recenzia noastră, ținem să arătăm că lucrarea d-lui O. Lungu — prin bogatul și inedițul material ce cuprinde, prin interesantele și judicioasele observații cu care își întovărășește expunerea — prezintă o valoare deosebită și un netăgăduit interes, cu atât mai mult cu cât literatura economică și silvică scrisă în jurul acestei chestiuni se reduce la câteva articole apărute prin reviste și ziare.

Gh. I. Ionescu

REVISTA REVISTELOR

L'ALPE.

Nr. 1—2/1936.

Aldo Pavari.

La corporazione de legno e la produzione forestale italiana di fronte al'assedio economico (4 pag.. 1 fig.).

Corporaţia lemnului şi producţia forestieră italiană în faţa asediului economic.

Corporatia lemnului a ţinut prima sa adunare în luna Ianuarie cu următoarele probleme la ordinea de zi: 1) producţia industria şi comerţul lemnului; 2) perspective de export pentru industria de mobile; 3) disciplina lucrului meşterilor şi lucrătorilor la domiciliu; 4) disciplina concurenţei şi arendării; 6) producţia, industria şi comerţul plutei.

Spicuim din moţiuni următoarele deziderate: intensificarea şi extinderea culturii plopului, însuşirea de către Stat a gestiunii pădurilor comunale, înfiinţarea unei suprataxe vamale asupra lemnului importat pentru constituirea unui fond de plantare a arborilor cu creştere rapidă, promovarea plantării arborilor preţioşi pe marginea tuturor drumurilor, extinderea culturii arborilor de plută.

Pentru a arăta importanţa economiei forestiere mai ales într'un moment greu ca acela prin care trece Italia acum datorită sancţiunilor economice, revista «L'Alpe» va scoate probabil un număr special intitulat: pădurile italiene şi sancţiunile.

Cont. Dr. Giuseppe Mariani.

Il castagno giapponese in provincia di Cuneo (4 pag., 3 fig.).

Castanul japonez în provincia Cuneo.

Se descrie arboretul de experienţă din castan japonez dela Frabosa (Cuneo). Se dau rezultatele, culturii acestui castan şi a celor altoiţi cu castan indigen.

Valentino Martelli.

Le piante maestre di geometria (8 pag., 5 fig.).

Plantele maeştrii de geometrie.

Foarte interesant articol pentru amatorii de «curiozităţi ştiinţifice» la plante.

L. Fenaroli.

La vegetazione e la flora del gruppo Albigna-Disgrazia (pag., 3 fig.).

Vegetaţia şi flora grupului Albigna-Disgrazia.

Se descrie vegetaţia regiunei alpine din jurul muntelui Disgrazia (alt. 3678 metri).

Ugo Volanti.

La mandratura o stabbiatura sui pascoli alpini (4 pag., 5 fig.).

Un sistem de îngrăşarea păşunilor alpine.

Sistemul constă în concentrarea pe terenurile sărace a turmelor de vite fie în grajduri, fie sub cerul liber. Se dau foarte importante date asupra rezultatelor aplicării sistemului.

Luigi Puecher Passavalli.

L'arboreto sperimentale delle Cascine a Firenze (6 pag., 4 fig.).

Arboretul experimental dela Cancine la Florenţa.

Se descrie arboretul experimental dela Cascine-Florenţa al Institutului Superior Agrar şi Forestier condus de Prof. Aldo Pavari. Pe o suprafaţă de cca. 2,5 ha se experimentează 90 specii de conifere, 4 de Monocotiledonate şi 271 de Dicotiledonate.

Raffaele Cormio.

Melchiorre Gioia ed il problema forestale (4 pag., 1 fig.).

Melchiorre Gioia şi problema forestieră.

Foarte interesante idei asupra problemelor forestiere expuse de Melchiorre Gioia la 1839.

Dott. Elio Bay.

La foresta demaniale di Clana (6 pag., 3 fig.).

Pădurea domenială de la Clana.

Se descrie pădurea Clana din punct de vedere geografic, botanic şi silvic. Se dă un calcul de rentabilitate al acestei păduri.

La «Insemnări şi note practice»:

Asupra influenţei răriturilor de A. de Philippis.

La «Viaţa forestieră în străinătate»:

Belgia: Chamaecyparis Lawsoniana în Belgia.

Franţa: Pădurile din Corsica.

Anglia: A IV-a Conferinţă forestieră.

U. S. A.: Curăţirile mecanice.

Recenzii:

Biasiotti L. M. — Aşezările omeneşti în Alta Pusteria şi văile vecine.

Pollacci G. — Studiu asupra Somaliei Meridionale Italiene.

Modena Augusto. — Castanul bun în Apeninii Pistoiezi.

Castelli Guido. — Ursul brun în Veneţia Tridentină.

Bassi E. — Grâul. Fiziologie, genetică, technică culturală.

Gayer K. — Forstbenutzung.

— *Analele Institutului de Cercetări şi Eperimentaţie Forestieră* Bucureşti, 1934.

Donin K. — Asupra variabilităţii frasinului (Fraxinun excelsior L.).

Nunberg M. — Cheie de determinarea celor mai importante insecte vătămătoare pădurii.

Gams H. — Viaţa vegetală în teritoriul Gross-Glockner.

Tiemann H. D. — Care sunt cei mai mari arbori din lume?

N. G. G.

BULLETIN DE LA SOCIÉTÉ CENTRALE FORESTIÈRE DE BELGIQUE.

No. 2 şi 3. Februarie-Martie, 1936.

Goblet d'Alviella.

Le gouvernement et la production forestière.

Guvernarea şi producţia forestieră.

Autorul face câteva consideraţiuni asupra situaţiei dezastruoase a economiei forestiere belgiene datorită politicii guvernului în această materie. Lemnul belgian, datorită concurenţei suferite din partea lemnului străin pe piaţa internă, a ajuns să primească preţuri extrem de scăzute cari fac nerentabilă această ramură a economiei naţionale belgiene.

M. Gobiet.

Le boisement des anciennes carrières en Belgique.

Împădurirea vechilor cariere în Belgia.

Această problemă prezintă un deosebit interes atât pentru pitorescul ţării cât şi pentru valorificarea multor terenuri improductive. Autorul face un istoric al problemei, înfăţişează legislaţia ce s'a creat în decursul timpului şi arată posibilităţile de valorificare prin împăduriri. Sunt arătate încercările făcute şi întreaga practică forestieră din acest domeniu (alegerea speciei, facerea semănăturilor, plantaţiilor, etc.).

Pi Tso Kiong.

Les forêts en Chine.

Pădurile în China.

Studiu foarte interesant asupra pădurilor din China. Sunt arătate speciile forestiere ce compun aceste păduri, repartiţia lor naturală şi consideraţiuni economice. Sunt date cifre asupra suprafeţei terenurilor împădurite şi a acelor cari ar putea fi reîmpădurite.

A. J.

Le domaine de Conjoux.

Domeniul Conjoux.

Descrierea unui frumos domeniu forestier proprietatea Contelui Villers văzut cu ocazia excursiei din 12 Septembrie 1935.

Un comité international du bois et la propagande en faveur du bois.

Un comitet Internaţional al lemnului şi propaganda în folosul lemnului.

Un rezumat asupra organizaţiei şi a scopului urmărit de C. I. B. Sunt arătate în special realizările secţiunei de propagandă şi cercetări ştiinţifice asupra lemnului.

G. D.

De l'influence des éclaircies dans les pineraies.

Despre influenţa răriturilor în arboretele de pin.

In urma articolului cu acest titlu publicat în numărul de pe Noembrie 1935 de d-l Delevoy, s'a primit o notă cu unele observaţiuni cu privire la modul de alegere a arborilor de viitor în practicarea răriturii.

Această notă cu răspunsul d-lui Delevoy face obiectul articolului din acest număr al revistei.

Comerţul lemnului.

Cronica forestieră.

Congresul internaţional de silvicultură din Budapesta 1936, cuprinde organizarea pe secţiuni a congresului şi programul.

E. V.

FORSTWISSENSCHAFTLICHES CENTRALBLATT.

Caietul 3, 1 Februarie 1936.

G. Jaroschenko.

Zur Frage der Wachstumswelle der Waldbäume.

Relativ la problema limitei de creştere la arborii de pădure.

Urmărind creşterile în diametru şi înălţime la câteva rezerve de fag, în pădurile Armeniei, autorul ajunge la următoarele concluzii privitor la limita de creştere.

In ce priveşte creşterea în diametru şi în volum, nu poate fi vorba despre o limită fixă, ci totul depinde de mediul înconjurător al arboretului, de condiţiunile în care se găseşte.

Numai la creşterea în înălţime, se pare că există o limită ce este o rezultantă a constituţiei ţesuturilor arborelui.

Hann Schwarz.

Das Holz der Schwarznuss.

Lemnul nucului american.

Autorul prezintă o descriere a lemnului de nuc american în diferite secţiuni, cum şi caracteristicile technologice în comparaţie cu speciile asemănătoare.

Caietul 4, 15 Februarie 1936.

Rudolf Geiger.

Der Schutz der Kulturen durch eine Schneedecke.

Protecţia culturilor printr'un strat de zăpadă.

Urmărind cum se repartizează căldura în straturi, deasupra pământului, autorul se ocupă în acest articol de cazul când avem un strat de zăpadă care acoperă pământul. S'a urmărit problema în trei cazuri :

1. Cum se repartizează căldura în timp de ger., de o parte şi de alta a unui strat de zăpadă.

2. In cazul unui strat de zăpadă ce se topeşte.

3. In cazul unui strat de zăpadă lacunos.

W. Hohenadel.

Die Bestandsmessung.

Măsurarea arboretului. (Articolul început în No. 2, 3).

In prezentul articol autorul, care s'a ocupat într'o serie de articole precedente, în diferite reviste, face o recapitulare a propunerilor în legătură cu noi metode de măsurare a arborelui şi arboretului.

In noile formule ce le propune autorul se face mai mult uz de calculul matematic.

Ant. V. Răd.

REVUE DES EAUX ET FORETS.

No. 9, Septembrie 1935.

H. Vaillant.

Gustave Huffel (1859—1935).

Articol închinat vieţii şi operii lui G. Huffel — una din cele mai reprezentative figuri ale ştiinţei forestiere franceze — decedat la 5 August 1935.

Analizând prodigioasa activitate a marelui dispărut în multiplele domenii ale ştiinţii şi economiei pădurilor : silvicultură, economie forestieră, legislaţie forestieră, etc., autorul subliniază lucrările devenite clasice :

Traité d'économie forestière (în trei volume) şi

Les méthodes de l'Aménagement forestier en France.

A. Joubert.

Réserves naturelles.

Rezerve naturale.

Concepţia lor. Conducerea lor.

Urmarea şi sfârşitul articolului din numărul prtcedent al revistei.

Se studiază capitolele: concepţiile franceze: conducerea rezervei biologice forestiere: concluziuni şi programa de cercetat.

T. François.

Un beau massif savoyard. La forêt communale de Beaufort.

Pădurea comunală din Beaufort.

Urmarea şi sfârşitul articolului din numărul precedent al revistei.

Se studiază capitolele: noul amenajament; venitul în bani; concluzii.

L. Rudault.

Comparaison entre les méthodes forestières françaises et allemandes appliquées en Alsace.

Comparaţie între metodele forestiere franceze şi germane aplicate în Alsacia.

Se studiază capitolele:

Metode de tratament aplicate succesiv pădurilor vosgiene ale versantului alsacian (zona bradului).

Metode aplicate de germani (pădurile de munte).

Aprecierea metodelor germane aplicate în munţi.

A. C. Fălciu

THARANDTER FORSTLICHES JAHRBUCH.

No. 9.

Heger, Ing. A.

Beiträge zur Vorratswirtschaft.

Autorul tratează în acest studiu, din care se publică acum numai partea întâia, metoda pe care a aplicat-o în arboretele pădurei oraşului Komotau, arborete caracteristice în primul rând prin altitudinea foarte mare a lor în Munţii Metalici. Se arată cari erau greutăţile de creştere şi regenerare şi de ce se aplică în acea regiune tratamentul codrului cu tăeri rase. Deoarece însă şi acest tratament sufere foarte mult de vânturi şi zăpadă, după cum se vede din tabela dată, autorul a căutat să introducă o nouă metodă, în care să ia ca model pădurea virgină pentru regenerarea acestor arborete formate dela sine ca fiind foarte rezistente la vânturi. In felul acesta obţine şi pentru aceste arborete tăiate înainte ras. regenerarea naturală.

Se arată în prima parte condiţiile economice generale, condiţiile staţionale, vătămările aduse prin ruperi, furtuni, apoi un istoric al arboretelor.

In continuare.

Schüz, Dr. Ernst.

Die Vogelberingung in ihrer Wissenschaftlichen und praktischen Bedeutung.

Inelarea păsărilor şi importanţa ştiinţifică şi practică a ei.

Articolul e o conferinţă ţinută la una din şedinţele asociaţiei pentru protecţia păsărilor. Se discută importanţa inelării şi se arată rezultatele ştiinţifice şi practice ale ei, pentru diferitele specii de păsări.

Recenzii.

Die formelmässige Bewertung unserer Jagdtrophäen, de W. Bieger.

Buch der Holznamen de Mayer Hans.

Waldbau auf oekologischer Grundlage de Dengler, Dr. Alfred.

Der gummibereifte Ackerwagen de Schrenk, A.

Institut für angewandte Botanik. Jahresbericht 51 u. 52.

Urdeutschland Deutschlands Naturschutzgebiete in Wort u. Bild.

Verschiedenes. Das Institut für ausländische und koloniale Fortswirtschaft an der Forstlichen Hochschule Tharandt auf der deutschen kolonialausstellung 1935 in Freiburg i. Br.

No. 10.

Döbele, Fr. Eugen.

Die Rauhreifbruchzone im Erzgebirge.

Zona de vătămări aduse de chiciură în Erzgebirge.

Scopul articolului este de a da pentru întreg ţinutul silvic al Saxoniei şi Boemiei, regiunea în care se formează chiciura şi unde devine vătămătoare, pe zone şi în mod cartografic. Se arată bazele meteorologice, importanţa chiciurii pentru regiunea respectivă. metoda de lucru şi rezultatele.

Recenzii.

Naturschutz im Dritten Reich, de Schoenichen, Walther.

Das Österreichische Holz. ÖKW. — Veröffentlichung 18.

Fische und Fischer, de Rühmer, Karl.

Pflanzengeografie Deutschlands, de Hueck, Dr. K.

Das Reichsjagdgesetz, de Heinzeler. Dr. W.

Reichsjagdgesetz von 3 Iuli 1934. Kommentar, de Poppe, H. J.

Das deutsche Jagdrecht, de Feueberg, Dr. H.

Praktische Kulturvorschläge für Kippen, Bruchfelder, Dünen und Ödländereien, de Hensohn, Rudolf.

Gr. E.

INFORMAŢIUNI

Domnii membri ai Societăţii „Progresul Silvic" cari doresc să angajeze camere la vilele Societăţii, din Giovora şi Carmen Sylva (Tedirghiol) sunt rugaţi a înainta din vreme cererile, în cari vor arăta pe ce lună solicită camera, şi de ce cameră au nevoe (cu 1 sau 2 paturi). — Pentru vila din Carmen Sylva vor arăta dacă au nevoe şi de bucătărie.

Vilele sunt deschise de la 1 Iunie, când se deschid şi staţiunile respective, până la 30 Septembrie. Angajările se fac numai de la 1 ale lunei.

Închirierea se face numai pentru folosinţa personală a membrilor şi familia lor, socotindu-se membri ai familiei soţia şi copiii minori.

Pe lunile Iunie şi Septembrie preţul camerelor se reduce la jumătate faţă de cel pe lunile Iulie şi August.

Aviz pentru amatorii de lucrări cu caracter forestier.

Domnul Inginer sub-inspector silvic Ilie C. Demetrescu dela Institutul de Cercetări şi Experimentaţie forestieră, întocmeşte referate trimestriale asupra literaturii forestiere de importanţă ştiinţifică, apărută ca broşuri, articole de reviste, etc. pe teritoriul Statului român. Aceste referate, în formă de rezumate ale fiecărei lucrări în parte, se publică sub titlul «Rumänien» în cadrul revistei germane: «Forstliche Rundschau der Zeitschrift für Weltforstwirtschaft».

Sub noţiunea de literatură forestieră se cuprind aici atât disciplinele propriu zis forestiere, cât şi cele de ştiinţe naturale înrudite (botanică forestieră, zoologie f., pedologie f., meteorologie şi climatologie f., etc.).

Unele dintre lucrările de acest fel nu apar în edituri bucureştene sau în periodicele curente forestiere ori apropiate, în cât pot scăpa atenţiei referentului şi rămân nesemnalate într'o publicaţiune de o asa de mare însemnătate.

Spre a se preîntâmpina acest neajuns, autorii de lucrări cu caracter forestier în înţelesul arătat mai sus, sunt rugaţi să semnaleze apariţia acestora, dacă nu chiar prin trimiterea unui exemplar al lucrării, cel puţin printr'o carte poştală.

Adresa referentului: str. Clopotarii Vechi No. 1. Bucureşti III.

Apel

Institutul de Cercetări şi Experimentaţie forestieră (I. C. E. F.) roagă pe d-nii ingineri silvici să semnaleze bibliotecii sale orice publicaţie de specialitate: carte, broşură, articol de revistă sau de ziar, instrucţiuni, circulare, formulare administrative, etc. tipărite, indiferent de limba în care au apărut. De asemeni face

un călduros apel către autorii de lucrări de specialitate şi către instituţiile forestiere din ţară, cari tipăresc asemenea lucrări, să le trimită în dublu exemplar I. C. E. F.-ului.

Lucrările se vor plăti sau, la dorinţa trimiţătorului, li se va da în schimb o publicaţie de a Institutului.

Institutul lucrează la catalogarea publicaţiilor de specialitate cari privesc economia şi ştiinţa forestieră românească pentru a avea posibilitatea de informare complectă asupra literaturii silvice românești, întocmind totodată bibliografia forestieră naţională.

Publicaţie.

Prin Deciziunea Ministerială No. 5019/936, s'a prelungit, până la 31 Mai 1936, valabilitatea permiselor de pescuit în apele de munte, eliberate în anul financiar 1935/36 — de către Ministerul Agriculturii şi Domeniilor — Serviciul Vânătoarei şi Pescuitului în apele de Munte.

†

AURELIU M. ELIESCU

Silvicultor, avocat, tribun şi om politic ;
Cavaler al «Legiunei de Onoare» şi Comandor «Steaua României» ;
fost membru fondator, membru de onoare şi vicepreşedinte al Societăţii «Progresul Silvic».

„Alături de voi am pornit la luptă, între voi îmi voi încheia sbuciumata mea viaţă", spunea în clipe de destăinuire, acel ce a pornit de curând pe drumul veşniciei.

Şi astfel, Societatea „Progresul Silvic" a tuturor inginerilor silvici din România, în această tristă împrejurare a condus în ul-

tima zi a lunei Martie la locaşul de veci, încă unul din fruntaşii săi, trebuind să aducă salutul de despărţire lui Aureliu M. Eliescu, care între silvicultori a păşit în viaţa publică şi tot între silvicultori a voit să-şi încheie această viaţă.

Ori cât de îndepărtate i-au fost uneori drumurile pe care a umblat, totuşi Aurel Eliescu s'a simţit întotdeauna indisolubil legat de pădure şi de apărătorii ei, de Corpul Inginerilor Silvici căruia i-a aparţinut efectiv ca funcţionar de Stat (guard general silvic), între anii 1886—1892 Noembrie.

In înnăscuta şi puternica lui iubire de libertate, găsim imboldul prim şi puternic, care l-au făcut să-şi aleagă o carieră pe atunci puţin cunoscută, aceia a pădurii, căreia să i se devoteze deoarece îi făgăduia o viaţă de luptă şi de libertate.

El face parte dintre primele generaţii de silvicultori pregătiţi în ţară, în cei dintâi ani ai Regatului şi când abia se lămureau rosturile profesiunei silvice în cadrul agriculturei şi cel larg economic.

Spiritul său de iniţiativă, dar mai cu seamă temperamentul său de mare animator, care aveau să-şi dee prea plinul lor rod mai târziu, fac dintr'însul nu numai unul din întemeetorii societăţii „Progresul Silvic", dar şi unul din cele mai combative şi entuziaste elemente pentru creiarea unui corp silvic tare şi a unui început de tradiţie forestieră naţională.

Temperamentul său aprins, marea sa iubire de libertate şi setea neogoită de a cunoaşte, l'au făcut ca în puţinii ani ai carierii sale de silvicultor, încadrat într'o administraţie, să aibă prilejul de a cunoaşte temeinic, mai în tot cuprinsul său poporul nostru şi tot pământul României libere de atunci.

Dar, acelaş temperament, cum şi pregătirea sa în domeniul istoriei neamului, îl proectau cu putere în cadrul marilor mişcări ale timpului pentru eliberarea românilor de pretutindeni.

Nimic mai firesc deci decât să-l vedem pe Aureliu Eliescu angajat puternic în marea şi îndelung susţinuta mişcare de desrobire a fraţilor români de peste munţi. Prins în această mişcare, el îşi pierde un moment, — în aparenţă cel puţin —, legătura cu Corpul

silvic și cu pădurea, care îi sporiseră în sânge acea înnăscută, statornică și puternică iubire de neam.

Avântat în lumea politică, alături de cei mai mari răscolitori de suflete, cum era *Take Ionescu* (al cărui devotat partizan și colaborator a fost), Aureliu Eliescu rămâne două decenii și mai bine, până în inima războiului mondial, un purtător fără teamă al steagului Libertății și Unirei tuturor Românilor.

S'a născut în Craiova la 1866 din familie de mici boeri; studiile și le-a făcut în țară. Dela 1886 e silvicultor, debutând pe la ocoalele: Babadag, în Dobrogea și Ghimpați, până în 1895, când fatal a părăsit Corpul silvic profesând apoi avocatura mai întâi la Craiova, apoi la Baroul Capitalei pe care le-a ilustrat. .

Alții vor proecta lumini asupra marilor însușiri ale acestui om în viața publică, Aureliu Eliescu fiind între autorii acelui *„Memorandum"*, pe care l'a și susținut apoi împreună cu ceilalți delegați la Berna, părăsind fără concendiu serviciul și suportând riscurile ulterioare, pentru a pleda cauza românilor subjugați din Ardeal, ceeace denotă înaltul său patriotism atât de temerar, ce l'a călăuzit pururi pe fostul *„Decemvirist"* și marele tribun popular.

Cine s'a simțit odată atras în mijlocul codrilor, unde arborele multi-secular adăpostește firul de sămânță ce va trăi alte secole perpetuând speța, se simte în mod firesc strâns legat de tot trecutul și de tot viitorul neamului și al pământului pe care Dumnezeu l'a hărăzit să trăiască.

Dar, ori cât de plină de sbucium i-ar fi fost viața celor aproape 70 de ani, Aureliu Eliescu nu putea să-și uite primele legături sufletești. Și astfel, o viață întreagă el nu a lipsit din adunările noastre generale anuale pe care le însufleța cu verbul său înaripat, — fie ca debutant silvicultor (sub președinția lui Ioan Kalinderu, cu care nu arareori a încrucișat spada cuvântului), fie către apusul vieții în ultimul deceniu în care a devenit membru de onoare și vicepreședintele nostru.

De aceste reuniuni pădurărești regretatul suflet de elită, se apropia spre a-și reîmprospăta puterile, regăsindu-se pe sine în noi

silvicultorii, şi în toate congresele de fiecare dată aducea ţeluri noi şi înalte, pentru făurirea idealului abia născând al silviculturii româneşti.

Zeci de promoţii ce i-au prins vrăjite cuvântul acestui înzestrat orator, nu-l vor putea uita pe dânsul, ca şi pe celălalt mare inspirat vorbitor Niculae Gh. Popovici; toţi veşnici-vor numele celui ce semna „Silvicultorul" Aurel Eliescu, — chiar când nu mai era silvicultor —, în paginile „Revistei Pădurilor", timp de câteva decenii.

In partea finală a carierii sale, emeritul avocat şi om politic Aurel Eliescu, se reîntoarce nostalgic în mijlocul codrilor şi al camarazilor cu care de astădată păstrează un neîntrerupt contact, până în momentul accidentului fatal şi al despărţirii neaşteptate de acum. El se reapropia de noi şi de idealurile noastre comune, cu experienţa, cu puterea şi cu prestigiul pe care i le dau o viaţă plină de încercări, de înalte năzuinţe şi de reale înfăptuiri ale spiritului său novator, în veşnică frământare.

In vremurile de după războiu, în epoca de consolidare a României Mari, Aureliu Eliescu, — reîntors dela Paris unde însoţise „trenul Take Ionescu", pledând dreptatea cauzei noastre, — el îşi încoronează opera sa de silvicultor lucrând neîncetat la apărarea pădurilor şi la îndrumarea economiei noastre forestiere pe căi bune şi drepte. El îşi găseşte de astădată ca punct de aplicare al activităţii sale societatea „Progresul Silvic", unde timp de mai bine de un deceniu lucrează în fruntea tuturor, sau în primele rânduri, cu graiul, slova şi fapta în perfect acord, pentru revendicările şi prestigiul Corpului nostru silvic şi pentru consolidarea ideii forestiere.

Cu priceperea unanim recunoscută, juristul ne-a dat directive în materie de legiuiri silvice şi a rămas un vajnic şi constant apărător mai ales în timpurile grele pentru soarta pădurilor ţării şi a Corpului chemat să le apere, promovând ideea silvică.

Consecvent temperamentului său, el caută neîncetat a imprima întregii mişcări silvice un caracter specific românesc. Până în ultimele clipe ale vieţii el rămâne omul idealurilor sale din tinereţe: *„Pădurile României, ale românilor, într'o Românie Mare şi liberă"*.

Noi, în primul rând ca prieteni, — cetățeni, și Corp de specialiști, nu putem uita niciodată opera de dimensiuni apreciabile a lui Aureliu M. Eliescu.

Și astfel noi toți silvicultorii, prinși de grijile meseriei și răvășiți în toate colțurile țării, dar strânși sub flamura societății „Progresul Silvic", trimitem regretatului dispărut Aurel Eliescu, distinsul membru fondator, membru de onoare și mare animator, fost vicepreședinte, ultimul pios salut mărturisit în creștinește și bine meritatele cuvinte:

Fie-i țărâna ușoară și veșnică odihna în viața de dincolo de moarte, iar aici între noi, camarazii de totdeauna, rămână nețerse aducerile aminte!

REVISTA PADURILOR

Cercul de studii forestiere al inginerilor silvici

DIN ACTIVITATEA UNUI SERVICIU (CULTURA PADURILOR)

Conferință ținută de d-l Ing. Vencu Georgescu în ședința din 19 Febr. 1936.

D-l Ing. Georgescu a făcut un amănunțit istoric al serviciului culturii pădurilor din Casa Pădurilor. De mai bine de zece ani acest serviciu și-a intensificat an de an lucrările în special în domeniul împăduririlor cari aveau să complecteze atâtea suprafețe goale rămase pe urma marilor exploatări.

Datorită activității acestui serviciu s'au creiat apoi pepiniere, s'a creiat interesul pentru culegerea de semințe forestiere din pădurile noastre ajungând ca azi să fim în măsură chiar să exportăm. S'au realizat lucrări frumoase de refacerea și innobilarea arboretelor. In rezumat datorite lui am ajuns azi ca în pădurile statului să se lucreze intens pentru ameliorarea stării actuale a pădurilor. Mergând în ritmul din ultimul timp. Casa Pădurilor va reuși foarte curând să refacă toate suprafețele pe care pădurea sau nu s'a regenerat sau au rămas într'o stare deplorabilă în urma vechilor exploatări.

REFACEREA PĂDURILOR DEGRADATE, DE CÂMPIE, IN CADRUL AMENAJAMENTULUI.

Conferință ținută de d-l Ing. I. Dăscălescu la 26 Febr. 1936.

Noțiunea de pădure degradată nu este încă destul de bine precizată. De aceea, pentru fixarea subiectului, conferențiarul se simte obligat ca dela început să dea o definiție. D-sa înțelege prin păduri degradate atât pe *cele instalate pe soluri cari și-au pierdut calitățile lor fizice cât și pe cele cu consistența plină, dar cari, deși pe un sol productiv, nu reprezintă maximum de producțiune în raport cu stațiunea respectivă.*

Mare parte din pădurile din câmpie, din cauza pășunatului sau a exploatărilor neraționale, dau un venit atât de mic, încât nu-și pot justifica existența. Sunt păduri exploatate în timpul războiului, cari deși se găsesc azi în perioada de așteptare nu mai dau nici o speranță de îndreptare. Au aspect de pășuni împădurite ; păduri «încremenite» în creșterea lor. Se înțelege că astfel de păduri,

fără o refacere grabnică prin intervenţia silvicultorului, nu pot rezista numeroaselor asalturi ce se dau din partea celor interesaţi, fie pentru a le transforma în păşuni, fie pentru a le servi interese absolut agricole.

Nu putem preciza procentul de păduri degradate, faţă de totalul pădurilor, din lipsă de date statistice şi de planuri. In orice caz, este destul de mare.

Intr'un arboret elementul degradat poate să fie sau solul, sau arboretul, sau amândouă.

Refacerea pădurilor degradate de câmpie este o problemă de silvicultură. Ea cere însă o atenţie mult mai mare ca până acum. Prin cercetări susţinute şi intense asupra situaţiei locale trebue să ajungem a stabili metodele şi esenţele cele mai proprii regiunii. Lucrările întreprinse până acum în această direcţie au fost izolate şi fără o bază serioasă. De aceea s'au făcut şi multe greşeli cari azi pot servi totuşi ca învăţăminte.

In opera de refacerea pădurilor de câmpie amenajamentul trebue să colaboreze. El trebue să pună în primul plan interesele culturale. Pentru a se înţelege această colaborare, d-l Dăscălescu descrie pe scurt pădurile din câmpie şi indică posibilităţi de îndreptare a celor degradate.

In raport cu cele 3 zone climatice ale câmpiei se deosebesc următoarele tipuri de păduri :

1) In zona forestieră arborete de stejar pedunculat şi şleaul.

2) In antestepă, pe soluri grele mai ales, tipul cer-gârniţă, cu numeroşi hibrizi şi puţini arbuşti; iar la limita spre stepă tipul tufă râioasă — ştejar pedunculat caracteristic antestepei.

3) In stepă, arborete de salcâm.

4) Arborete de luncă.

Degradarea arboretelor de stejar constă în bătătorirea solului din cauza păşunatului şi înierbarea lui. In arboretele de şleau, exploatările neraţionale au făcut ca stejarul, esenţa de valoare principală, să fie copleşit şi aproape eliminat de esenţele cu însuşirea de a lăstări puternic. Pădurile de ante-stepă prezintă în acelaş timp şi degradarea solului şi a masivului. In sfârşit, în stepă, arboretele de salcâm instalate pe soluri nepotrivite (grele, alcaline) se regenerează greu şi lâncezesc : tulpinile îşi pierd prea repede forţa vitală.

Pentru refacerea pădurilor se pot indica unele măsuri generale. Astfel, pentru ameliorarea solului se impune neapărat întâi suprimarea cauzei principale, păşunatul : apoi mobilizarea solului şi asigurarea umbririi. Sporirea procentului esenţelor de valoare se poate face prin semănături sub masiv şi protejarea semeniţişului rezultat prin deschiderea progresivă a masivului, pentru a-i da lumina necesară. Incercări de această natură s'au făcut la ocolul silvic Gruiu şi rezultatele sunt foarte mulţumitoare. In arboretele de antestepă trebue să se procedeze la desţeleniri radicale şi plantaţii cu esenţe de valoare autohtone, în amestec : iar în cele de salcâm degradate, din stepă, se impune înlocuirea esenţei. Arboretele de luncă, în sfârşit, trebue şi ele să fie apărate de păşunat şi înnobilate, introducând, acolo unde este posibil, în amestec printre esenţele moi esenţe de valoare.

In toată acţiunea de refacerea arboretelor degradate este nevoie de multă libertate, pentruca agentul să poată interveni imediat când şi unde este nevoie.

Amenajamentul trebue să aibă însuşirea de a permite această libertate. Pentru aceasta posibilitatea trebue să fie stabilită pe volum. Amenajamentele de azi, extinde, la cele cari au, operaţiunile de refacere pe perioade prea lungi sau chiar le împiedecă.

In cazurile de degradare prea înaintată trebue să se întocmească planuri de refacere cari nu vor ţine seama de revoluţii normale nici de continuitate, raport susţinut etc., ci numai de nevoile culturale ale arboretelor.

VRANCEA DESPĂDURITĂ

Conferinţă ţinută de D-l Ing. Marin Georgescu în şedinţa din 18 Martie 1936

Un subiect care a stârnit interes deosebit a fost acesta care a făcut obiectul conferinţei D-lui M. Georgescu.

In faţa D-lui Cicero Gorciu, secretarul general al Ministerului de domenii, şi a tuturor fruntaşilor silviculturii, din capitală, D-l Georgescu a făcut un istoric al evoluţiei proprietăţii în acest ţinut, arătând factorii cari au dus la ruina pădurilor şi sărăcirea populaţiei locale. Vrancea prezintă azi un spectacol întristător şi în acelaşi timp îngrijorător. Mii de hectare nu mai sunt în stare să poarte pe ele nici iarbă. Pustiul se întinde uneori cât vezi cu ochii.

Dezastrul provocat în toate pădurile ţării de societăţile străine, aici a fost mai accentuat. Opera de refacere a început sub conducerea Inspectoratului silvic de regim din Focşani. Succesul este în mare măsură numai în funcţie de cumînţenia populaţiei locale. Dar totuşi opera de refacere este operă de veacuri. Printr'o serie de proecţiuni, D-l Georgescu a putut să dea o imagină cât mai apropiată de ceeace este Vrancea despădurită şi să convingă de importanţa lucrărilor de refacere.

COOPERATIVA FORESTIERĂ IN PĂDURILE DE STAT

Conferinţă ţinută de D-l Ing. C. Emanoil, în ziua de 1 Aprilie 1936

Prin impulsul ce s'a dat în ultima vreme cooperativelor forestiere, pe baza noii legi a cooperaţiei, pădurile statului trebue să facă noui sacrificii. Inginerii silvici de bună credinţă, apărători permanenţi ai pădurilor statului şi-au făcut şi cu ocazia votării acestei legi, pe deplin datoria. Cooperativele forestiere au fost totuşi clădite pe baze false. Ele lucrează ca societătile capitaliste, păgubind statul, şi neglijează tocmai domeniile în care ar avea de îndeplinit o mare operă socială şi naţională. Acest lucru l-a arătat D-l C. Emanoil în frumoasa D-sale conferinţă.

Este «cooperativa forestieră» o cooperativă ? Pentru a răspunde la această întrebare D-l Emanoil caută să pună mai întâi în evidenţă caracterele celor mai

de seamă instituții cooperatiste, din Anglia și Rusia, arătând și rezultatele strălucite pe care le-au dat, pentru a ajunge la constatarea că «o cooperativă trebue să fie o asociație liberă, trebue să aibă drept scop ajutorul propriu; o asociație în care Statul nu are a se amesteca decât pentru asigurarea respectului legii de bază a țării. Cooperativa fiind o societate de ajutor propriu, este o asociație de persoane, nu de capitaluri; din acest punct de vedere este fundamental opusă societăților capitaliste, unde contează capitalul și nu individul. Cooperativa are nevoie de munca și de contribuția individului ca consumator, nu de individ ca deținător al unei averi; ea nu are de scop îmbogățirea membrilor săi ci ușurarea traiului lor prea greu. Cooperativa are un număr nelimitat de membri cu drepturi egale. Ele au putut și pot și azi să fie conduse de membrii lor.»

Inițiatorii cooperației la noi au urmat aceleași principii. In statutele cooperativelor forestiere figurează toate dogmele cooperatiste; și dacă totuși ele au fost călcate de vină este numai caracterul exploatărilor mari forestiere cari nu pot fi încadrate în limitele acestor norme. O adevărată cooperativă, pentru exploatări de păduri ar fi numai aceea care ar fi compusă din sătenii unei comune cari s'ar asocia pentru exploatarea unui parchet dintr'o pădure apropiată, în vederea acoperirii nevoilor gospodăriilor lor cu lemn de foc și de construcții, sau pentru prelucrarea lui în articole de mică industrie. In această formă care îndeplinește toate preceptele cooperației au existat cooperative înainte de războiu.

Exploatările mari forestiere necesită investiții mari pentru cumpărarea, fasonarea, prelucrarea materialului, transport, etc., cari nu pot fi acoperite numai din contribuția membrilor. In acest caz cooperativele sunt ogligate nă folosească capital străin. Acesta este cazul marilor cooperative dela noi: Albina, Grănicerul, Tazlăul etc., cari au lucrat cu bani împrumutați al căror total era de sute de ori mai mare decât capitalul social. De asemenea marile exploatări forestiere nu pot fi făcute numai de membrii unei cooperative și atunci se recurge la lucrători străini, adică se ajunge exact în situația unui capitalist, patron, și salariați, muncitorii: și-atunci ce s'au făcut principiile cooperatiste? O asemenea «cooperativă» deci nu poate fi o cooperativă căci ea «nu are o formă democratică, nu evită conflictul dintre patron și salarați, nu are ca prim scop ajutorarea proprie a membrilor, capitalul investit în lucrări este mult mai mare decât capacitatea de răspundere a membrilor componenți iar conducerea neputându-se face de către asociați, din cauza lipsei cunoștințelor tehnice, este necesar să se angajeze personal tehnic le specialitate, care, de multe ori nu se poate încadra în spiritul mișcării cooperative». Și dacă principiile de bază sunt călcate este justificată menținerea acestei instituții prin avantaje sociale ?

Cooperativele acestea au realizat două lucruri bune: 1) au înlăturat din unele regiuni, anumită categorie de intermediari și 2) în unele cazuri, beneficiul se împarte la mai multe persoane. Cei cari susțin că ele urmăresc conservarea pădurii sunt de rea credință. Adevărul este că prin cooperative își servesc interesele diferite persoane; iar prin luarea pădurilor dela stat nu numai că se aduce o pagubă bugetului statului. (întrucât beneficiul cooperativelor este inferior celui al regiei), dar veniturile ce se realizează cu ajutor dela stat se împart ca beneficii unei grupe restrânse de indivizi, în dauna altora. Chiar economiștii noștri (A. Sfințescu) fac constatarea că dividendele sunt prea mari și că «prin aceasta,

coop. forestiere se îndepărtează dela principiile cooperaţiei care pune răsplata muncii înaintea celei a capitalului».

Dacă totuşi se creiază cooperative forestiere de exploatare mare ele necesită un credit mare din partea statului şi atunci trebue să fie socotită ca o întreprindere de stat provocând încălcări de atribuţiuni cu Administraţia Casei Pădurilor. Pe de altă parte, amestecul Statului s'a dovedit a fi chiar periculos.

Prin situaţia de azi s'a creiat în cuprinsul aceluiaşi Minister, al domeniilor o situaţie paradoxală: două instituţii cari au acelaş scop: exploatarea pădurilor dar pe când uneia i se cere insistent venituri, celeilalte îi acordă avantaje pe socoteala celei dintâi.

Situaţia nu va putea să dăinuească. Una din instituţii trebuie să piară. Şi cum regia de stat s'a dovedit ca forma cea mai potrivită în materie de exploatări de păduri falimentul va fi al cooperaţiei. De aceea interesul acesteia este să-şi lămurească cadrul de activitate şi să-şi modifice forma artificială de azi.

Directivele de politică forestieră atât pentru pădurile sale cât şi pentru celelalte trebue să le dea statul, el fiind singurul care poate avea o unitate de conducere şi deci de îndrumare. Statul trebue să fie lăsat să-şi gospodărească pădurile în regie proprie. Iar Cooperaţia «să creieze cât mai multe cooperative mici de exploatare cu scopul transformării lemnului în produse de mică industrie casnică şi rurală, lucrând în acest caz şi în pădurile de stat. Să creieze cooperative de exploatare în pădurile particulare, în care azi lucrează în cea mai mare măsură antrepriza de altă natură etnică decât cea românească. Să deştepte interesul de cooperaţie la moşneni şi să-i constitue în cooperative de exploatare, chiar cu ajutorul băncsc a statului. Statul poate folosi fondurile pe cari le pune azi la dispoziţia cooperativelor, prin organele cooperatiste, pentru înlocuirea actualelor mari societăţi forestiere, cari nu folosesc nici muncă nici capital românesc, prin cooperative, şi să ajute opera de refacere economică în ţinuturile desrobite.

Cooperaţia să creieze cooperative de muncă cari ar găsi un întins câmp de activitate în lucrările de regie ale statului.

* * *

Cu şedinţa dela 1 Aprilie s'a încheiat ciclul de conferinţe al „Cercului de studii" pe 1935—36, al patrulea an de funcţionare.

S'a desfăşurat în tot acest timp o mare cantitate de energie productivă, s'a lucrat cu tenacitate şi disciplină, s'a muncit rodnic.

Ne spun aceste adevăruri regularitatea şedinţelor ţinute, mulţimea comunicărilor făcute, varietatea problemelor atinse, numărul mare al conferenţiarilor veniţi să aducă luminile lor din toate ramurile de activitate, numărul ridicat al discuţiunilor provocate, căldura şi convingerea în care ele au fost purtate, în fine spiritul practic şi aplicat în care au fost concepute conferinţele.

Asupra celei din urmă caracteristici — spiritul practic — s'a insistat în special în anul în curs şi desigur se va insista şi mai mult în anul ce vine.

Îşi face drum nădejdea că într'un viitor nu prea îndepărtat să se poată vedea influenţa conferinţelor cercului asupra metodelor noastre de lucru.

E un gând pe care societatea îl nutreşte, îl urmăreşte şi de a cărui înfăptuire va fi mândră.

E un punct luminos în realizările ei de ordin cultural.

REV. PAD.

Societatea «Progresul Silvic»

BIBLIOTECA

In decursul lunilor Februarie și Martie a. c. biblioteca noastră s'a îmbogățit cu publicațiunile notate în lista de mai jos. Situația periodicelor ce se primesc în acest an la bibliotecă s'a publicat în numărul de pe luna Februarie a. c. pag. 242.

1. Acta forestalia Fennica, Vol. 41. Helsinki, 1935.
2. *Hilf Richard.* Wald und Weidwerk in Geschichte u. Gegenwart, Erster Teil: Der Wald. Potsdam, 1935.
3. *Röhrig Fritz.* Idem. Zweiter Teil: Das Weidwerk. Postdam, 1933.
4. *Andrei Rădulescu.* Curs de Drept Civil. Note stenografice, 1935.
5. *Bendtsen M. F.* Den Donske Skovbrugs-Litteratur. Kobenhaven, 1936.
6. *Cristodorescu G.* Criza Economică. O operă profesională. Colab. Cam. de Com. cu puterile publice, Vol. I. București 1936.
7. *Trendelenburg R.* Studiul actual al cercetărilor privitoare la lemn în Germania. München, 1935.
8. *Wagner Cristof.* Grundlegung einer forstlichen Betriebslehre. Berlin, 1935.
9. *Haret Mihai.* Calendar săptămânal al Touring-clubului României. București, 1936.
10. Buletinul comisiunii monumentelor naturii. Anul I și II. București, 1933—34.
11. Difendiamo i nostri boschi. Milano, 1932.
12. *Lt.-Col. A. Soreanu* și *G. J. Ciorogaru.* Civilisația și potențial de războiu. București, 1935.
13. *Col. Al. Costin Dobre.* Politica de finanțare a înzestrării unei apărări naționale. București, 1935.

14. *Gen. Rudeanu.* Apărarea noastră națională și bogățiile României întregite. Timișoara, 1936.
15. *Tschirch A. u. Stock Erich.* Die Harze II Band 2 Hälfte, 1 Teil. Berlin, 1936.
16. *Hamangiu.* Codul General al României. Vol. 1, 2, 3, 4, 6, 7. București.
17. Revue internationale du Bois. Vol. 1. Paris, 1934.
18. *Const. Moldoveanu.* Statul și cooperația. București, 1936.
19. *Dr. A. G. Galan.* Monografia Cooperației de Credit din România. București, 1936.
20. Forstliche Rundschau. Vol. 7. Neudam, 1934.
21. *Hilt V.* România Economică. București, 1934.

PROCES-VERBAL No. 4
Ședința din 10 Februarie 1936.

Prezidează D-l *V. N. Stinghe*, vicepreședinte.

Membri prezenți D-nii: *Al. Butoi, D. Drâmbă, M. P. Florescu, C. P. Georgescu, D. Grozescu, Tr. Heroiu, Andrei Ionescu, C. Minescu, A. Nedelcovici, V. N. Priboianu, Eugen Vâlceanu.*

D-l Președinte aduce la cunoștința Consiliului încetarea din viață a colegului N. Savela, unul din membrii fondatori ai Societății, precum și a lui I. Cornățeanu.

In memoria defuncților Consiliul păstrează un minut de reculegere.

Se citesc procesele verbale din 16 Decembrie 1935 și 3 Februarie 1936 și se aprobă.

Se ia în discuție ordinea de zi:

1. *Proectul bugetului pe 1936.*

D-l *V. N. Priboianu* face o expunere asupra capitolelor bugetare.

Consiliul în urma discuțiunilor avute hotărăște:

aprobă proectul de buget ordinar pus în discuție, pe un total de 3.100.000 lei la venituri cât și la cheltueli, dispunând creiarea unui fond de riscuri (fond de asigurare) care va completa prima de asigurare anuală aferentă valorii asigurate. Asemenea dispune creiarea unui fond pentru cumpărare de terenuri.

Consiliul aprobă bugetul extraordinar pe un total de 891.323 lei atât la venituri cât și la cheltueli.

Consiliul deleagă pe D-l casier să ia măsuri de desfacere prin ocoalele silvice a medaliilor comemorative P. Antonescu și a broșurei N. G. Popovici, stabilind prețul de desfacere:

50 lei medalia și 10 lei broșura.

Consiliul aprobă a se face demersuri pentru stabilirea exactă a Fondului de construcție Techirghiol și să nu se cheltuească decât în limita acestei cote.

Consiliul aprobă bugetul fondurilor speciale pe un total de lei 274.694.

D-nii *D. Drâmbă* şi *Andrei Ionescu* cer să se ia măsuri de revizuirea corecturilor desbaterilor Adunării Generale 1935.

Consiliul aprobă ca pentru un termen scurt să se oprească imprimarea Dării de seamă şi D-nii D. Drâmbă şi Andrei Ionescu să-şi revadă la tipografie lucrarea fără a face modificări de natură a duce la cheltueli şi întârzieri.

2. Memoriul privitor la legea pentru organizarea si încurajarea agriculturii.

D-l *D. Grozescu* dă relaţiuni asupra demersurilor făcute la forurile conducătoare şi arată Consiliului asigurările primite că punctul de vedere susţinut de societatea noastră va fi luat în considerare.

D-l *C. P. Georgescu* repetă cererea făcută în şedinţa anterioară de a se sesiza societatea inginerilor agronomi de incursiunile ce se fac de colegii agronomi în domeniul silviculturii.

Consiliul hotărăşte să se trimeată o adresă în care se va arăta nemulţumirile Societăţii noastre de incursiunile făcute de inginerii agronomi în domeniul silviculturii cu prilejul legii pentru încurajarea agriculturii şi a Decretului de organizarea Ministerului de Domenii.

Consiliul nu aprobă o intervenţie la AGIR în acelaş sens ; îndrumează pe colegii noştri să facă o atare intervenţie ca membri ai AGIR-ului.

3. *Întâmpinarea D-lui Andrei Ionescu privitor la completarea locurilor în Consiliu devenite vacante prin demisia D-lor P. Ioan şi St. Rodoteatu.*

D-l *Andrei Ionescu* citeşte întâmpinarea sa înreg. sub No. 42936 şi susţine că demisia D-lui St. Rodoteatu nu a putut să poarte decât numai asupra mandatului ce d-sa exercita la data demisiei şi care expira la 31 Decembrie 1935, ca atare cooptarea D-lui N. Caragea nu se putea face decât pe această durată.

Se citeşte întâmpinarea D-lui St. Rodoteatu care îşi prezintă demisia şi din mandatul ce i s'a încredinţat de adunarea generală cu începere dela 1 Ianuarie 1936.

D-l *C. P. Georgescu* cere ca acum să se procedeze la o nouă cooptare.

Consiliul găseşte că nu e cazul a se face o nouă cooptare pentru aceasta fiind numai D-nii C. P. Georgescu şi Andrei Ionescu.

4. *Executarea dispoziţiunilor luate de adunarea generală din 1935 pentru aşezarea în parcul Snagov a unei plăci comemorative.*

Consiliul deleagă pe D-nii C. P. Georgescu şi A. Nedelcovici să ia măsuri pentru executarea dispoziţiunilor date de adunarea generală în chestiune.

4. *Diverse.*

a) Se aprobă cumpărarea a 10 bilete a 200 lei pentru balul ce organizează C. A. P. I. R. la 15 Februarie crt.

b) Se resping cererile de ajutor ale elevilor ingineri silvici W. Kerschnig şi Gh. Preda întrucât li se dă gratuit locuinţă în căminul Societăţii, precum şi cererea D-lui I. Ruscior, întrucât primeşte ajutor dela Şcoala Politechnică.

c) Se respinge din lipsă de fonduri cererea Bibliotecii educaţiei civice pentru sprijin.

d) Consiliul aprobă :

Lei 3000 ajutor D-nei Alexandrina Manolescu, văduvă de silvicultor.

„ 2000 ajutor de boală D-lui Ing. Romulus Mircea.

„ 2000 ajutor D-lui I. P. Antonescu, absolvent al Sc. Politechnice, secţia silvică.

„ 1000 subvenţie Soc. Cultul Eroilor.

e) Consiliul ia act cu mulţumiri pentru broşura D-lor M. Georgescu şi D. Stelorian «Monumentul Eroilor Neamului» care se va recenza în Revista Pădurilor.

f) După propunerea D-lui casier V. Priboianu, Consiliul aprobă ca pentru încasarea cotizaţiilor şi abonamentelor restante prin Direcţii şi Inspectorate să se achite 2% speze de încasare.

5. *Comunicări.*

D-l *D. Drâmbă* dă citire unei scrisori prin care D-l Director al Şcolii de Ape şi Păduri din Nancy, îi comunică că recepţiunea D-lui Prof. Nicolae Iorga la Nancy în ziua de 24 Ianuarie 1936, a fost ocazia unei frumoase manifestări de simpatie faţă de România.

La conferinţa pe care a ţinut-o D-l Prof. N. Iorga asupra «evoluţiei gândirei politice româneşti» au asistat toţi profesorii şcoalei precum şi elevii în mare ţinută, încadrând pe camaradul lor. D-l V. Ionescu, primul bursier al Fondului Moşandrei, elev la Şcoala din Nancy.

Scrisoarea nefiind adresată Societăţii se ia act.

Şedinţa se ridică la orele 24.

Preşedinte, (ss) *M. Drăcea.*

Secretar General, (ss) *Eugen Vâlceanu.*

Tip. „Bucovina". I. E. Torouţiu. Str. Gr. Alexandrescu 4, Bucureşti III.

REVISTA PĂDURILOR

Comitetul de redacţie:

Redactor-şef: **Slinghe V.**

Membri:

Drăcea M. — Rădulescu M,
Ioan P. — Sburlan D.

SOCIETATEA «PROGRESUL SILVIC»

Persoană morală prin Decretul Regal 1630 din 28 Aprilie 1904

Consiliul de Administraţie pe 1935:

Preşedinte: **Drăcea M.**

Vice-Preşedinţi: **Alimănişteanu C.**, **Slinghe N. V.**

Casier: **Priboianu N. V.**

Secretar general: **Vâlceanu Eug.**

Secretari: **Emanoil C.**, **Ionescu-Heroiu Tr.**

Membrii:

Bunescu M. C.
Butoi Al.
Caragea Nic.
Drâmbă D.
Eliescu A.
Florescu M. P.
Georgescu P. C.
Grozescu D.
Ionescu A.
Lazăr H.
Luţescu Gh.
Marinescu C.
Minescu Gh.
Năstăsescu Gh.
Nedelcovici Ath.

Cenzori: **Constantinescu Gh., Ionescu Gh., Chercea Gh.**
Cenzori supleanţi: **Teodorescu Şt., Constantinescu-Făciu A. şi Popescu-Salcia I.**

Preţul abonamentului:

Pe un an . . . . . 300 lei
„ „ „ pentru membrii Societăţii . . . . 200 „
„ „ „ pentru conductori şi brigadieri . . 75
Numărul 25

Manuscrisele nepublicate se înapoiază.